Trešais Testaments

Trešais Testaments

Dievišķo atklāsmu kompendijs no
12 sējumu atklāsmu darba
Patiesās dzīves Grāmata

Izdevuma informācija

Autortiesības saskaņā ar § 2 UrhG.:

Gads: 2026

ISBN:

Vāka dizains:
Vāka ģenerators Bookmundo

Izdevniecības portāls:
Bookmundo
Delftsestraat 33
NL – 3013AE Roterdama
Nīderlande
infor@bookmundo.com

Iespiests Vācijā, izdevējs
CPI Books GmbH

Vācijas Nacionālā bibliotēka šo izdevumu iekļauj Vācijas Nacionālajā bibliogrāfijā (divi obligātie eksemplāri tiks nosūtīti uz DNB)

Šis darbs, ieskaitot visas tā daļas, ir aizsargāts ar autortiesībām saskaņā ar Vācijas Autortiesību likuma (UrhG) 2. pantu. Jebkāda izmantošana bez autora piekrišanas ir aizliegta.

12 sējumu darbs „Libro de la Vida Verdadera” (Patiesās dzīves grāmata) ir mantojums visai cilvēcei

un ir reģistrēts

"Dirección General del Derecho de Autor de la Secretaría de Educación Pública" Mehiko D.F.

ar numuriem 26002, 20111 un 83848.

Vairāk informācijas par oriģinālo spāņu izdevumu: Asociación de Estudios Espirituales Vida Verdadera Apartado Postal 888, México, D.F., C.P. 06000

Tulkojums un apkopojums:
Traugott Göltenboth; Walter Maier;

Stāvoklis: 2016. gada oktobris

Apstrāde (jaunā ortogrāfija un izkārtojums):
Buchdienst zum Leben
Manfred Bäse*
(*Jau miris)
Kirchweg 5
D-88521 Ertingen
Tālr.: +49 (0) 7371 929 66 42
E-pasts: manfredbaese@gmx.de

Trešais Testaments tika tulkots pēc Jēzus Kristus uzdevuma un, pamatojoties uz šo vācu izdevumu, izmantojot **DeepL** tulkošanas programmu (Business versija) – **DeepL** – *lejupielādes saite:* www.DeepL.com/Translator, pašlaik aptuveni 35 valodās.

Par rediģēšanu un tulkojumiem atbildīga ir ***Anna Maria Hosta (garīgais vārds)*** pēc mūsu Kunga, Jēzus Kristus, mūsu Dieva, kurš ir šo rakstu īpašnieks, uzdevuma.

Pilsoniskais vārds: Anna-Elisabeth Hoss
Dzīvesvieta: Freiburg im Breisgau
E-pasts: hoanna64@yahoo.com
Internets: https://www.anna-maria-hosta.de

Kunga vārdi Annai Marijai Hostai:
Hosta saskaņā ar Kristus norādīto nozīmē:
Hos – uzvārds - t - hostija - A - Anna – saņemta no Kristus 2017. gadā 25.3.2017
Jēzus saka Annai: *„Zīmogu laikmeti“* … un tad Viņš saka:
„Izmanto to. Es šodien esmu tevi izvēlējies, lai tu saņemtu manas mācības un tās nodotu tālāk cilvēkiem.”
„Tev vēl jāiemācās izplatīt mani visā pasaulē.”
„Šīm grāmatām nedrīkst būt autortiesības, jo tās ir paredzētas visiem cilvēkiem.”

Tā kā reģistrācija pie *„Dirección General del Derecho de Autor de la Secretaría de Educación Pública“ Mehiko D.F. ar numuriem 26002, 20111 un 83848* pēc spāņu oriģināl teksta autores Annas Marijas no Jēzus nāves 1949. gadā ir beidzies, rakstus tagad reģistrē **Anna Marija Hosta** Vācijas Nacionālajā bibliotēkā.

Jēzus vārdi

… „Es vēlos, lai jūs, piepildot manas pravietojumus, ar šo vārdu, ko es jums esmu devis, sastādītu grāmatu sējumus, vēlāk izveidotu no tiem izvilkumus un skaidrojumus un darītu tos zināmus saviem līdzcilvēkiem." (6, 52 *)

** Skaitlis pirms komata attiecas uz mācības numuru, bet skaitlis pēc komata – uz panta numuru grāmatas „Patiesās dzīves grāmata" 12 sējumos.*

… „Ar šo grāmatu, ko cilvēce galu galā atzīs par Trešo Testamentu, jums jāaizstāv mana lieta. Cilvēce zina tikai „Pirmā laika" likumu un to, kas rakstīts Pirmajā un Otrajā Testamentā. Bet Trešais tagad apvienos un labos to, ko cilvēki ir mainījuši, trūkstot sagatavotībai un izpratnei." (348, 26)

… „Šī balss, kas jūs aicina, ir Dievišķā Meistara balss. Šis vārds ir no Tā, kurš visu ir radījis. Šī darba būtība kļūs par pamatu, uz kura turpmāk balstīsies visas kārtības. Tas, kam ir vara visu darīt, pārveidos jūsu akmens sirdis par mīlestības un pacilātības svētnīcu un iedegs gaismu tur, kur bija tikai tumsība." (50, 2)

Lasītājam:

Cilvēks ir vairāk nekā tikai viņa ķermenis. Viņš ir garīga būtne zemes ķermenī. Šī garīgā būtne sastāv no gara un dvēseles. Gars vada ķermeni caur dvēseli.

Ikdienas valodā vārdi „gars" un „dvēsele" bieži tiek lietoti kā sinonīmi. Tas jo īpaši ir pamatots ar katoļu baznīcas noteikumiem.

Spāņu valodas tekstos, uz kuriem balstās tulkojums, abiem jēdzieniem tiek lietots vārds „espiritu", izņemot vietas, kur abas nozīmes tiek minētas kopā un tiek izskaidrots to savstarpējais sakars.

Šādos gadījumos, lai nodrošinātu nepieciešamo nošķiršanu, „gars" tiek izteikts ar spāņu vārdu „sirdsapziņa" un „apziņa", proti, „conciencia".

Tā kā vienots tulkojums ar vienu terminu „espiritu" vācu valodā radītu neskaidrības, tulkotāji pēc labākās sirdsapziņas ir centušies „espiritu" atbilstoši iepriekš minētajiem paskaidrojumiem tulkot kā „Geist" (gars) vai „Seele" (dvēsele), vai „Geistseele" (garīgā dvēsele).

Lasītājam tiek lūgts, ja rodas šaubas, saprast atklāsmes tekstus to nozīmē.

Priekšvārds

Šī grāmata ietver kopsavilkuma izlasi no 12 krājumu grāmatām ar dievišķajām atklāsmēm, kas ar nosaukumu „Libro de la Vida Verdadera“ tika izdotas Meksikā laika posmā no 1956. līdz 1962. gadam. Šajos atklājumos vai mācībās Dievs atklājās kā Radītājs, Tiesnesis un Tēvs, bet Kristus – kā Viņa „Vārds” un kā Dievišķais Gudrības Meistars no Dieva, vienībā ar Viņu Svētajā Garā.

No milzīgā mācību tekstu klāsta atrast un izvēlēties tos, kas tematiski sakārtotai izvilkumu izdevumam ir vispiemērotākie satura un valodas ziņā un kas ir nepieciešami attiecīgo tēmu iespējami visaptverošai izklāstīšanai, nebija viegls uzdevums. Tāpat izrādījās nepieciešamība dažkārt, lai iekļautu konkrētu teikumu no oriģinālizdevuma panta, vācu kompendijā iekļaut vairākus pēc jēgas saistītus pantus. Citos tekstos radās nepieciešamība iekļaut tikai daļu no garāka oriģinālā panta ar dažādiem tematiskiem satura elementiem.

Tulkojot spāņu valodas oriģinālteksta „Kund” vācu valodā, galvenais princips bija precīza satura atveidošana, jo tas atspoguļo dievišķā vārda būtību. Kur vien tas bija iespējams, spāņu valodas formulējums tika atveidots pēc iespējas precīzāk, tāpēc šajos tekstos reizēm sastopami nedaudz savdabīgi un neierasti vārdi, jēdzieni un izteiksmes veidi. Tāpēc dažos gadījumos bija nepieciešama zemsvītras piezīme, lai sniegtu sīkāku skaidrojumu. Tomēr principā tika pievērsta uzmanība arī patīkamai un saprotamai vācu valodas izteiksmei, un tādēļ bieži tika atteikts no burtiska tulkojuma, ja tas būtu bijis valodiski neizskatīgs un attiecīgās teksta vietas jēga varēja tikt izteikta arī labi vācu valodā, neietekmējot tās nozīmi.

Lai gan vēstījumu nesēji ekstāzes stāvoklī apzināti nepiedalījās vēstījumu formulēšanā un tajā vienkārši nodeva savu vairāk vai mazāk attīstīto valodas un jēdzienu veidošanas spēju kā rīku dievišķajam vēstījumam, un lai gan vēstījumu vārdu spēks ievērojami pārsniedza to parasto izteikšanās spēju, atklāsmes valodas skaidrība un izteiksmīgums tomēr bija atkarīgs arī no garīgās un dvēseles sagatavotības un attiecīgā vārdu pārnesēja vārdu krājuma.

Īpaša problēma bija jēdzienu „gars” un „dvēsele” nozīmē atbilstošs tulkojums, jo spāņu izdevumos jēdzieni „alma” vai „anima” vārdam „dvēsele” pilnībā trūkst, un tā vietā tiek lietots vārds „gars” – „espiritu”. Tādējādi dažos gadījumos bija diezgan grūti izlemt, vai vārdu „espiritu” tulkot tā sākotnējā nozīmē kā „gars” vai kā „dvēsele”, un lēmums bija jāpieņem pēc labākās sirdsapziņas. Iemesls šai

daļējai vārdu lietošanas sajaukšanai nebija saistīts ar pašu dievišķo atklāsmi, bet gan ar vārdu pārnesēju valodas ieradumiem un kļūdainu lēmumu, kas tika pieņemts vēlāk, apkopojot un pirmoreiz publicējot „PATIESĀS DZĪVES GRĀMATU" Meksikā.

Šis, pēc tēmām strukturētais kompendijs ir domāts, lai ieinteresētajam lasītājam un visiem cilvēkiem, kas tiecas pēc atziņas un patiesības, sniegtu visaptverošu pārskatu par to, ko Dieva Gars ir atklājis cilvēcei daudzajos vēstījumos Meksikā līdz 1950. gada beigām, t. i., laika posmā no 1884. līdz 1950. gadam, atklāja cilvēcei kā jaunu vēstījumu un mācību. Galvenokārt tam ir uzdevums atvieglot un veicināt padziļinātu Garas mācības, jauno Dieva vārda, izpēti un apgūšanu.

Pateicoties pārskatāmajai tēmu struktūrai, satura rādītājs ļauj ātri atrast tēmas un teksta fragmentus, kas lasītāju šobrīd interesē vai kas viņam nepieciešami diskusijām ar citādi domājošiem cilvēkiem vai pārrunām ar Garā brāļiem un māsām.

Uzdevumu un pilnvaras izveidot šo kompendiju šādā formā un ar šādu nosaukumu deva pats Kristus savā jaunajā Vārdā. Atsevišķās grāmatas nodaļas katra aplūko vienu tēmu (izņemot 61.–63. nodaļu) un ir saprotamas arī bez iepriekšējo nodaļu zināšanām tiem, kurus šī tēma īpaši interesē. Tomēr, lai pilnībā izprastu Garīgās mācības, ir ieteicams un nepieciešams sistemātiski studēt darbu no pirmās līdz pēdējai nodaļai.

Ikdienas iedvesmai un ceļa norādēm īpaši piemērotas ir 9.–11., 16.–18., 20.–22., 32.–36., 43.–45., 59.–61., 63. un 65. nodaļa, pievēršot īpašu uzmanību pilnīgajiem mācījumiem vācu valodas tulkojumos „BUCH DES WAHREN LEBENS" »Libro de la Vida Verdadera«, kas pieejamas grāmatnīcās, izdevniecībā „ ". No tām ieinteresētais lasītājs vai ticīgais var gūt iespaidu par to, kā notika dievišķās atklāsmes kopumā, un, lasot tās, tāpat kā šo Trešo Testamentu, var piedzīvot dziļu laimi un apgaismību garam un sirdij. Lai tas tiek dāvāts visiem cilvēkiem ar labu gribu.

Izdevējs

Levads

Lielākā daļa kristiešu, neatkarīgi no konfesijas vai ticības grupas, uzskatīs šīs grāmatas nosaukumu „Trešais Testaments" par augstprātību, jo šis jauno atklāsmu darbs tādējādi tiek pielīdzināts viņiem pazīstamajam Bībeles Vecajam un Jaunajam Testamentam, kas tiek uzskatīts par Svētajiem Rakstiem un viņu ticības pamatu, kas ir pabeigts un kam nav nepieciešams turpinājums vai papildinājums.

Tomēr patiesam Bībeles pazinējam būs zināms, ka šai tradicionālajai nostājai nav pamata Jēzus autoritatīvajās mācībās, kādas tās ir nodotas mums Jaunās Derības evaņģēlijos. Gluži pretēji! Jēzus savās atvadu runās vairākkārt runāja par savu atgriešanos un saistībā ar to par „Patiesības Garu", „Mierinātāja Garu", „Svēto Garu", kas tad „ievadīs visā patiesībā".

Apustulis Pāvils savu pārliecību par lielu gaidāmo Dieva atklāsmi laiku piepildījumā izteica ar vārdiem: „Tagad es redzu kā spogulī, neskaidri, bet tad es redzēšu kā acī acī." (1. Kor. 13, 12)

Šī ievada mērķis ir sniegt ticīgajam kristietim un visiem šīs grāmatas interesentiem patiesu izpratni par tās tapšanu, kā arī par to, kādā veidā un kādos ārējos apstākļos piepildījās Jēzus apsolījums par Viņa atgriešanos, jo, neraugoties uz pašu atklāsmēs ietvertajiem apgalvojumiem par to, daži jautājumi paliktu atklāti un varētu radīt šaubas un nepareizas priekšstatu. Šī ievada mērķis ir arī atvieglot izpratni par to, ko Dieva Gars savā jaunajā atklāsmē atstāja cilvēcei kā savu Trešo Testamentu.

Kā katrs šī jaunā Dieva vārda lasītājs var pats pārliecināties, tas izstaro visaugstāko autoritāti, gudrību un mīlestību. Tas ir Jēzus apsolījuma piepildījums par Viņa atgriešanos „mākonī" (Lūkas 21:27), kas — Garā simboliski izsakoties — nozīmē: garīgā veidā. Tādējādi šis Dieva Trešais Testaments kā tematiski strukturēts dievišķo atklāsmju kopsavilkums Meksikā ir patiesīgs liecības par Kristus atgriešanos „garā", tas ir Viņa laikmetīgais vēstījums un mācība cilvēcei koncentrētā veidā.

Šim vārdam ir jābūt garīgam orientierim mūsdienu cilvēkam un jāpalīdz viņam labāk un dziļāk izprast Dievu, sevi pašu, savas eksistences jēgu uz Zemes un notikumus, kas ar viņu notiek personīgajā dzīvē, kā arī notikumus un pārmaiņas, kas neizbēgami pavada „Svētā Gara laikmeta" sākumu. Par šo laiku jau runāja viduslaiku abats Joakims no Fiore un daudzi citi pēc viņa. Tā ir gaidāmā Kristus miera valstība uz zemes, kas cilvēcei apsolīta jau kopš praviešu laikiem.

Ar Kristus garīgo atgriešanos Vārdā šī Gara un cilvēka garīguma laikmets jau ir sācies, un Kristus ar savu jauno mīlestības vārdu ir norādījis ceļu uz to.

Pretēji visām kristiešu cerībām, galvenais notikums Kristus atgriešanās ir nevis kaut kas nākotnē, bet jau pagātne: tas norisinājās laika posmā no 1866. līdz 1950. gadam pilnīgā klusumā, „lielajai pasaulei" un kristietībai to nepamanot un neievērojot! Ne Rietumu kristietības centrā, Romā, ne ortodoksālās dievbijības centrā Atosa kalnā, ne, kā daudzi gaidīja, senajā jūdaiski kristīgajā Jeruzalemē, ne protestantu teoloģijas un reliģijas filozofijas vidē, bet gan tā saucamās Trešās pasaules valstī, Meksikā! Un arī tur nevis dominējošās katoļu baznīcas varas un greznības vidē, bet gan nabadzības un nenozīmīguma vidē starp vienkāršajiem, neizglītotajiem ļaudīm Mehiko priekšpilsētās vai nomalēs, un no turienes izplatoties un izplešoties pa visu valsti. Kas to būtu gaidījis?

Kristus atgriešanās kļuva par realitāti, izpaužoties kā garīgi uztvertas Kristus atklāsmes, kuras Viņa izraudzīti cilvēki saņēma ekstāzes stāvoklī nesen dibinātās, harizmātiskās, kristiešu-spiritualistiskās draudzes vai brālībās.

Liela daļa no šiem atklājumiem tika stenogrāfiski fiksēti un pierakstīti pēdējos gados pirms 1950. gada, un vēlāk publicēti 12 krājumos ar nosaukumu "Libro de la Vida Verdadera", latviski: "PATIESĀS DZĪVES GRĀMATA". Pēdējos gados visi iepriekšējie mācījumi tika atkārtoti paplašinātā un padziļinātā veidā. Šī grāmata satur rūpīgi atlasītus tekstus no šī darba par visām tajā apskatītajām tēmām.

Šo Kristus mācību krājumu, kā arī tematiski strukturētus izvilkumus no tā Kungs jau no paša sākuma bija paredzējis kā savu Trešo Testamentu cilvēcei, jo īpaši kristiešiem. Šīs nopietnās apgalvojuma patiesība lasītājam jāizskaidro ar šo ievadu.

Meksikas izvēle par valsti, kas Vārdā paredzēta Kristus atgriešanās vietai, saskaņā ar Kunga Vārdu ir pamatota ar to, ka šodienas iedzīvotāju indiāņu senči tika mocīti un vardarbīgi „kristianizēti" Viņa vārdā no spāņu iekarotāju puses. No otras puses, šie tautas un to šodienas pēcteči, pateicoties gadsimtiem ilgajai apspiešanai un verdzībai, ir attīstījuši vairāk brālības garu, cilvēciskumu, sirds pazemību un iecietību nekā citas zemes tautas, jo īpaši eiropieši. Tāpēc arī daudzas nobriedušākas dvēseles no senās izredzētās „Izraēlas tautas" šodien ir piedzimušas Meksikas tautā un ir bijušas liecinieces tam, kā piepildās „Garīgajai Izraēlai" dotie solījumi.

Arī Jēzus dzimšana, Kristus pirmā atnākšana uz šo pasauli, nenotika ne Romas, ne Grieķijas varas un civilizācijas centros, pat ne ebreju kultūras centrā Jeruzalemē, bet nomaļā vietā, nabadzīgos apstākļos, un Jēzus dzimtene un galvenā darbības vieta bija Galileja, ko Jeruzalemes ebreji nicināja. Par to senie rakstu zinātāji, sajūtot savu pārākumu, teica: „Kas labs var nākt no Nācaretes?" Šodienas teologi nedrīkst pieļaut to pašu kļūdu un, vadoties no intelektuāla pārākuma sajūtas, slepeni domāt: kas labs un liels var nākt no Meksikas?

Kādi iemesli liecina, ka turienes garīgās atklāsmes patiešām ir dievišķas izcelsmes? Pirmkārt, pašas atklāsmes, kuras neapšaubāmi ir caurvītas ar Kristus Garu un noskaņojumu, kā arī Debesu Tēva mīlestību un žēlsirdību. Kura cilvēka sirds paliktu neaizskarta? Arī domu, atklāsmes, pamudinājumu un mācību gudrība un dziļums sniedz pārliecinošu liecību par to autoru. Kāds maldinošs gars spētu visu to izlikties ar tumšiem nolūkiem? Kādiem tiem būtu jābūt, ja šīs mācības var kalpot tikai cilvēces labākai attīstībai un pilnveidošanai?

Kā vēl viens iemesls, kas liecina par šo atklāsmu autentiskumu kā jauno Dieva vārdu, ir jāuzskata fakts, ka tās ir notikušas tik ilgā laika posmā un caur tik daudziem dažādiem pārnesējiem un atklāsmes vietām, un tomēr pēc savas būtības un rakstura tām ir vienots iezīmējums un tās skaidri norāda uz vienu atklāsmes avotu. Kāda tumšā vara varētu būt spējīga desmitiem gadu garumā visā valstī rīkot kaut ko tādu kā vilinošu ilūziju spēli — Dieva izsmiešanai? Tas ir vienkārši neiespējami, un Dievs kā mīlošs Tēvs saviem cilvēku bērniem un augstākais zemes likteņu vadītājs to nekad nepieļautu.

Vēl citi nopietni iemesli šo atklāsmu patiesumam kā liecībai par Kristus garīgo atgriešanos Vārdā ir saskaņotība starp Jēzus apsolījumiem par Viņa atgriešanos un tās „zīmēm" un notikumiem Meksikā laikā, kad notika pasauli satricinoši un pārveidojoši notikumi ar diviem pasaules kariem. Šajā sakarā jānorāda uz ievadu I sējumā „PATIESĀS DZĪVES GRĀMATĀ" ar nosaukumu: „Kristus atgriešanās Bībeles apsolījumu spogulī", kā arī uz Ernesto Enkerlina pētījumu ar nosaukumu „Dieva Gara darbs", abi izdoti Reichl izdevniecībā.

Nozīmīgs liecības vārds par šo pasaules reģionu un līdz ar to arī par Meksiku kā Kristus garīgās atgriešanās vietu tika dots kristietībai 19. gadsimtā caur tā saukto „Dieva rakstvezi" Jakobu Lorberu. Vienā vietā savā lielajā jauno atklāsmu darbā Jēzus runā par to, ka viņa garīgā atgriešanās notiks zemē aiz lielā pasaules okeāna, tātad Atlantijas okeāna (Gr. Ev. Joh. 94, 14-15). Vai tas tiem, kas tic Lorbera atklāsmēm, un visiem garīgi modriem kristiešiem nebūtu iemesls jautāt sev, vai šī pravietojums jau nav piepildījies, un izpētīt, vai kādā no Amerikas kontinenta valstīm ir noticis kaut kas, kas to apgalvo un arī attaisno? Tomēr

vērtēšanas kritērijs tam nevajadzētu būt tikai atklātās radības zināšanu apjomam, bet galvenokārt izpausmei, kas liecina par dievišķo mīlestību un gudrību.

Šāds notikums patiešām ir noticis, un tas sākās 19. gadsimta sešdesmito gadu sākumā Meksikā. Vienkāršs cilvēks no tautas vārdā Roque Rojas toreiz, 1861. gada 23. jūnijā, piedzīvoja pirmo aicinājuma pieredzi caur erceņģeli Gabrielu un redzējumu, kurā viņam tika paziņota viņa misija kā Kunga ceļa sagatavotājam uz zemes.* Pēc tam, kad vēl viena liela vīzija viņu pārliecināja par viņa dievišķā aicinājuma patiesumu, viņš sāka stāstīt citiem cilvēkiem par vēstījumiem un vīzijām, kas viņam tika dāvinātas ekstāzes stāvoklī, un tādējādi, pateicoties savai pārliecībai un uzticamībai, pamazām ap sevi pulcēja ticīgo kopienu. Pateicoties garīgās dziedināšanas dāvanai, kas viņam tika dota, viņš kļuva plaši pazīstams un augsti novērtēts no visiem, kas meklēja palīdzību un padomu. Viņš nodibināja pirmo sapulcēšanās vietu, kurā 1866. gada 1. septembrī pirmo reizi caur viņu runāja Elija un septiņi vīrieši un sievietes tika iesvētīti par jaundibināmo draudžu vadītājiem, kas simbolizēja septiņus zīmogus attiecīgajās pestīšanas vēstures epokās.
* *Sīkāka informācija par to atrodama ievadā grāmatai „Die Dritte Zeit" (Trešais laiks), izdevniecība Reichl Verlag.*

Kad 1869. gada Lielās nedēļas sanāksmes dalībnieki neizrādīja to godbijību un dievbijību, ko Roque Rojas no viņiem gaidīja, viņu pārņēma svēts dusmas, un viņš iznīcināja līdz tam caur Eliju saņemtās dievišķās atklāsmes. Viņš pasludināja sapulces vietu par slēgtu un tādējādi priekšlaicīgi pārtrauca savu svētīgo darbību. Taču labā sēkla, ko viņš bija iesējis, iedīgst un uzplauka citās vietās, un vienā no Septiņu zīmogu draudzes gadiem vēlāk, 1884. gadā, pirmo reizi pats Kristus runāja caur vienu no savām misijai uzticīgajām balss nesējām. No tā laika dievišķās atklāsmes turpinājās nepārtraukti, paaudžu paaudzēs, līdz 1950. gada beigām.

Šajā laikā draudžu un ticīgo skaits arvien pieauga, tā ka šī kristiešu-spiritualistiskā kustība, ko Kristus dēvēja par savu Garu darbu, beidzot aptvēra vairākus simtus draudžu ar tūkstošiem sekotāju visā valstī.

Ticīgie regulāri pulcējās svētdienas rītos savās vienkāršajās draudzes zālēs vai arī privātās telpās, un visur, kur bija pieejams viens vai vairāki vārda pārnesēji, Dieva Gars vienlaikus atklājās atbilstoši klausītāju vajadzībām un uztveres spējai.

Reizi nedēļā notika dziedināšanas dievkalpojumi, kuros Dieva garu pasaule garīgi atklājās, mācot, konsultējot un dziedinot. Notika daudz garīgu dziedināšanu ķermenim un dvēselei, taču diemžēl tās netika fiksētas rakstiski un

liecinātas nākamajām paaudzēm. Acīmredzot tās netika uzskatītas par neko neparastu un pārmantojamu.

Līdz ar to, ka Kungs jau sen iepriekš bija paziņojis un noteicis, ka dievišķās atklāsmes un Dieva garu pasaules atklāsmes beigsies 1950. gada beigās , Garīgā darba iekšienē notika dziļš lūzums – šķelšanās starp draudēm, kas ievēroja šo Kristus rīkojumu un atteicās no turpmākām garu atklāsmēm, un tām draudām un draudzes vadītājiem, kuri to neievēroja un tagad ļāva saviem balss nesējiem nonākt transa stāvoklī, tādējādi atverot durvis zemākajai garu pasaulei un maldinošajiem gariem, lai tie sniegtu viltus Kristus un garu atklāsmes.

Diemžēl šīm nepaklausīgajām draudēm bija daudz lielāka pievilcība vienkāršajiem ļaudīm nekā tām, kas palika uzticīgas, kuru locekļi lielākoties izkliedējās mazās grupās vai pārgāja uz otru nometni, jo tur cilvēku izklaides un sensāciju kārei tika "piedāvāts" vairāk nekā klusajās lūgšanās ar mācības fragmenta lasīšanu un tam sekojošu domu apmaiņu par to.

Neskatoties uz šiem nelabvēlīgajiem apstākļiem, pēc 1950. gada vīriešu un sieviešu grupa, galvenokārt bijušie balsotāji, sāka visā valstī izkliedētās atklāsmes vākt, lai tās izdotu grāmatas veidā un darītu zināmas cilvēcei. Tajā viņiem galvenokārt bija jābalstās uz rakstāmmašīnu manuskriptu kopijām, kuras pēc tolaik stenogrāfiski pierakstītajām runām bija izgatavojuši paši rakstītāji un pēc pieprasījuma nodevuši kā kopijas. Tika savākts liels skaits dažādu atklāsmes manuskriptu, no kuriem galu galā 366 tika atlasīti iekļaušanai krājumā „Libro de la Vida Verdadera", latviski: „PATIESĀS DZĪVES GRĀMATA".

Lai gan tie veido tikai daļu no visiem vēstījumiem, galvenokārt no pēdējiem gadiem pirms 1950. gada — ko pierāda arī nesen „atklātais" liels sējums ar, šķiet, vēl nepublicētiem vēstījumu manuskriptiem no kāda bijušā balss nesēja mantojuma —, ņemot vērā šo lielo vēstījumu skaitu, var pieņemt, ka tajos kopumā ir ietvertas visas tēmas un mācību saturs, ko Dieva Gars vēlējās tuvināt cilvēcei un par ko Viņš vēlējās to izglītot, lai tā atrastu ceļu uz gaišāku nākotni.

1962. gadā Vācijā iznāca pirmais vācu valodā izdotais šī kopdarba izlases sējums ar nosaukumu „Die Dritte Zeit" („Trešais laiks"), kas pirmo reizi iepazīstināja ar Kunga atklāsmes vārdu arī ierobežotu personu loku vācu valodas telpā. Kopš 1979. gada izdevniecība „Reichl Verlag" ( ) izdod arī vācu valodā sēriju „BUCH DES WAHREN LEBENS" („Patiesās dzīves grāmata"), kas ir pieejama grāmatnīcās.

Septiņdesmitajos gados Mehiko tika dibināta „Garīgo pētījumu biedrība”, kuras uzdevums bija atklāsmes manuskriptu pārvaldība un saglabāšana, kā arī izlases jauno izdevumu un papildu literatūras izdošana. Tajā biedrība arī šodien saskata savu patieso uzdevumu, nevis reliģiskas kustības centrālo vadību, kuras pamatā ir indivīda personīgā atbildība saskaņā ar sirdsapziņu.

Kur vien mēs atveram šo darbu, mēs lasām un garīgi piedzīvojam Kristus pārliecinošos, gudros un mīlošos vārdus un atklāsmes, ko Viņš sniedzis caur saviem sagatavotajiem cilvēciskajiem instrumentiem — cilvēkiem, kuri daļēji gandrīz nemaz nebija ieguvuši laicīgo izglītību un bieži vien nemaz nepārvaldīja valodu, kas nāca no viņu lūpām, nemaz nerunājot par saturu, gudrību un tajā izpaužamo dievišķo autoritāti.

Šis jauns Dieva vārds, no vienas puses, satur apstiprinājumus un paskaidrojumus par notikumiem un atklāsmēm senajā Izraēlas tautā un Jēzus zemes dzīves un darbības laikā, no otras puses, tas sniedz bagātīgu jaunu garīgo atziņu klāstu, kas daļēji ir radikālas korekcijas tradicionālajam kristīgajam pasaules uzskatam. Tas attiecas uz Dieva tēlu, Jēzus un Marijas dievišķo dabu, cilvēka būtību ar iekšējo Dieva dzirksti un dvēseles mūžīgo attīstību, priekšstatus par debesīm un elli, Pēdējo dienu vai Pēdējo tiesu, pestīšanas mācību un grēku piedošanu, augšāmcelšanos no mirušajiem un mūžīgo dzīvi. Arī attiecībā uz kristīgās ticības praktizēšanu, pielūgsmes formām daļēji tiek noteikti jauni standarti un mērķi, un tiek apšaubīts vai noraidīts sen pazīstamais, kas galvenokārt attiecas uz dievkalpojumu kulta formām un sakrālajām celtnēm.

Galvenā vēstījuma būtība atbilst Jēzus sludinātajam: ārējas reliģijas praktizēšanas un izrādītas dievbijības vietā — iekšēja lūgšanu dzīve un individuāla rīcība saskaņā ar savu sirdsapziņu; tā vietā, lai veiktu aprēķinātu labdarību no savtīgiem motīviem — spontāna, nesavtīga rīcība no mīlestības pret Dievu, cilvēkiem un dabu, Dieva radību, kur „mīlestībai” var būt daudz izpausmes veidu: uzmanība, iecietība, cieņa, līdzjūtība, pieķeršanās, mierinājums, palīdzība un atbalsts; vietā ērtas, akla ticības — dzīva, redzoša ticība, kas balstās uz atziņu un garīgo zināšanu.

Savās atklāsmēs Kungs vispirms vērsa savu vārdu klātesošajiem ticīgajiem, kurus viņš bieži uzrunāja kā „(Mana) tauta”, „mācekļi” vai „darbinieki”, reizēm arī kā „(mīļais) Izraēls”. Tomēr plašākā nozīmē, izņemot atsevišķus gadījumus, Viņa vārds ir vērsts pie visa garīgā Izraēla, visa Dieva tauta visā pasaulē un pie cilvēkiem no visām tautām, rasēm un reliģijām. Bet vai tie ar prieku uzņems un atzīs šo jauno Dieva vārdu?

Tam nedrīkst un nedrīkst būt par iemeslu jaunas reliģiskas kopienas, baznīcas vai sektas dibināšanai. Tas ir Dieva aicinājums uz cilvēka un visu viņa sabiedrisko un reliģisko institūciju atjaunošanu un garīgo pārveidošanu. Kas noraida Viņa Trešo Testamentu cilvēcei, tas noraida Viņu pašu un Viņa Svēto Garu, kas tajā atklājas. Lai ikviens labi apdomā un ņem vērā šo brīdinājuma vārdu no paša Dieva jaunā mīlestības vēstījuma, tāpat kā brīdinājumus, kas ietverti Jēzus līdzībās par „gudrajām un muļķīgajām jaunavām" (Mt 25, 1-13) un par „karaļa kāzām" (Mt 22, 2-14). Jo šis vārds ir svētais eļļas piliens Garam, kas sāk nodzist, tas ir maize un vīns no Kunga galda, mūžīgā barība un atspirdzinājums dvēselei.

Saturs

Saturs

Izdevuma informācija 5

Priekšvārds 10

Levads 12

Saturs 19

I. Kristus atgriešanās – Trešais atklāsmes laiks 35

1. nodaļa – *Gaidot Kristus atgriešanos* 35

Ievada a skats uz pestīšanas notikumiem 35

Cerības un gaidas 36

Bībeles apsolījumi 38

Piepildītās zīmes 39

2. nodaļa – *Trešā laika rītausma* 41

Pirmais paziņojums 41

Vēstījumi un norādes visā pasaulē 42

Elijas darbība kā Kunga ceļa sagatavotājam 44

3. nodaļa – *Kristus atgriešanās garīgā saule* 47

Kunga atnākšana 47

Visi acis uz Mani skatīsies 48

4. nodaļa – *Mācība caur dievišķajām atklāsmēm* 51

Atklāsmes avots 51

Atklāsmes vietas un vēstījumu saņēmēji 52

Dievišķo atklāsmju nodošana 54

Atklāsmes forma 58

Atklāsmes laika ierobežojums 60

5. nodaļa – *Iemesls jaunajai Dieva atklāsmei* 60

Dieva pestīšanas griba 60

Kļūdu un ārējo kulta formu izskaušana 62

Izskaidrojums par patieso dzīvi 64
Cilvēka attīstība, garīgums un pestīšana 66
6. nodaļa – *Trešais Testaments un lielā Dzīves grāmata* 67
Dieva mīlestības, patiesības un gudrības grāmata 67
7. nodaļa – *Garīgās mācības ietekme un nozīme* 73
Atklāsmes ietekme 73
Atziņa un cerība no jaunā vārda „ ” 74
8. nodaļa – *Kristus jaunās draudzes, mācekļi, apustuļi un Dieva sūtītie* 80
Gaisma un ēnas Atklāsmes draudzēs 80
Patiesi mācekļi, jaunie apustuļi 85
Dieva sūtītie visā pasaulē un visos laikos 86
II. Atskatīšanās uz pirmo un otro atklāsmes laiku 89
9. nodaļa – Izraēla tautas stāsti un personāži 89
Stāsts par grēku krišanu 89
Gribas brīvība un iedzimtais grēks 90
Plūdi 91
Ābrahama gatavība upurēties 91
Jēkaba sapnis par debesu kāpnēm 92
Jāzeps un viņa brāļi 93
Izraēla tautas ceļojums caur tuksnesi Mozus vadībā 94
Elijas cīņa par patieso Dievu 94
Izraēlas divpadsmit ciltis 95
Izraēlas pravieši un pirmie karaļi 96
10. nodaļa – Kad laiks bija piepildījies 96
Pravietiskās pareģojumi 96
Mesijas gaidīšana ebreju tautā 97
Marija, Jēzus miesīgā māte 98
Jēzus bērniņa pielūgšana 98
Mīlestības saite starp Jēzu un Mariju 98

Jēzus zināšanas un gudrība 99
Cilvēku neizpratne Nācaretē 100
11. nodaļa – Jēzus darbība uz zemes 100
Kristība Jordānā; sagatavošanās laiks tuksnesī 100
Jēzus vienotība ar Dievu 101
Jēzus kā gaidītā Mesija neatzīšana 101
Jēzus kā pestījošs viesis vienkāršo ļaužu vidū 102
Nenogurstošais sludinātājs Jēzus 102
Jēzus mīlestība pret bērniem un dabu 103
Jēzus mācība 104
Jēzus „brīnumi" 105
Laulības pārkāpēja 106
Marija Magdalēna 107
Nikodēms un reinkarnācijas jautājums 107
Jēzus pārveidošanās 108
Trūkstošais atzīšanās drosme 108
Naidīgums pret Jēzu 109
Atvadu paziņojums 110
Jēzus ienākšana Jeruzalemē 110
Pēdējā vakariņas 111
12. nodaļa – Ciešanas, nāve un augšāmcelšanās 112
Jēzus mūža garumā piedzīvotās grūtības un ciešanas 113
Jūdas nodevība 113
Jēzus ciešanas 114
Jēzus pestīšanas darbs pārdabiskajās pasaulēs 119
Jēzus parādīšanās pēc augšāmcelšanās 120
13. nodaļa – Jēzus un viņa apustuļu misija un nozīme 121
Senā Dieva tēla un tā tradīciju labošana 122
Jēzus paraugs 122

Jēzus mācības nozīme 123
Jēzus mācekļu aicinājums, mācību laiks un pārbaudījumi 123
Apustulis Jānis 124
Apostuli Pēteris un Pāvils 126
Apostuļu paraugs 127
Kristietības izplatīšanās 127
III. Baznīcas kristietības laiks 128
14. nodaļa – Kristietība, baznīcas un kulti 129
Kristietības attīstība 129
Kultiskās darbības 130
Garīgums 130
Vakariņas un mise 132
Kristība 133
Atcerēšanās par mirušajiem 134
Materiālie simboli, krusti un relikvijas 135
Svētieku godināšana 136
Baznīcas svētki 137
Dieva klātbūtne, neskatoties uz viltus kulta formām 138
15. nodaļa – Šķietamie kristieši, baznīcas mācību kļūdas un ļaunprātības 139
Vārda kristieši 139
Neticīgie un ticības fanātiķi 140
Jēzus mācības sagrozījumi un to sekas 141
Kļūdas un pārkāpumi kristietībā 143
IV. Likums – mīlestība pret Dievu un tuvāko 145
16. nodaļa – Dievišķais likums 145
Dievišķā likuma spēks 145
Dieva mīlestības likums garīgajā darbā 146
Dievišķo likumu neievērošana un tās sekas 147
Augstākā likuma izpilde 149

17. nodaļa – Jaunais Dieva pielūgšanas veids 150
Dievkalpojumu veidu attīstība 151
Īstā lūgšana 152
Pilnīgas lūgšanas četri aspekti 154
Spontāna sirds lūgšana bez vārdiem 155
Ikdienas lūgšana 157
Atpūtas diena kā sevis apzināšanās diena 158
Lūdziet, un jums tiks dots 158
Aizstāvības svētība 160
Lūgšanas nepieciešamība 161
Lūgšanu dzīves labvēlīgā ietekme 161
Lūgšanas spēks 163
Mīlestība pret Dievu un tuvāko kā Dieva pielūgsme 164
Saruna starp Dievu un cilvēku 166
18. nodaļa – Žēlsirdības darbi un mīlestības centrālā nozīme 168
Labdarības atgriezeniskais svētījums 168
Īsta un viltus labdarība 169
Garīgā un materiālā mīlestības darbība 171
Mīlestības visaptverošā nozīme 172
Mīlestības augstā vara 173
V. Dieva atklāšanās veidi un darbība 174
19. nodaļa – Dieva Trīsvienība 174
Dieva vienotība ar Kristu un Svēto Garu 174
Dieva trīs atklāšanās veidi 176
Dievs kā Radītāja Gars un Tēvs 178
Kristus, mīlestība un Dieva Vārds 179
Svētais Gars — Dieva patiesība un gudrība 180
20. nodaļa – Marija, Dieva mātes mīlestība 181
Marijas pazemīgā dzīve uz zemes 181

Marija un Jēzus 182
Marijas jaunavība 182
Marijas paraugs sievietēm 183
Marija kā cilvēku aizstāve, mierinātāja un līdzglābēja 184
Marijas dievišķā daba 186
Marijas vispārējā izstarošanās 187
21. nodaļa – Dieva visvarenība, visuresamība un taisnīgums 187
Dieva vara 187
Dieva klātbūtne visā radītajā 188
Liktenis 190
Dieva taisnīgums 191
22. nodaļa – Dieva mīlestība, rūpes un žēlsirdība 194
Debesu Tēva mīlestība 194
Dieva rūpes un palīdzība 195
Augstākā pazemība 197
Dieva līdzjūtība un līdzdzīvošana 198
Dieva piedošana, žēlastība un žēlsirdība 199
23. nodaļa – Dieva iedvesmas un atklāsmes 200
Dievišķās iedvesmas 200
Dievišķo atklāsmju pielāgošana cilvēku sapratnei 202
Dažādi Dieva atklāsmes veidi 203
Dievišķo atklāsmju nepieciešamība 204
Dievišķo atklāsmju bezgalība 205
Dieva klātbūtnes atklāšanās cilvēkā 206
VI. Radība 207
24. nodaļa – Garīgā un materiālā radība 207
Garīgo būtņu radīšana 207
Lielo garu darbība Radības darbā 208
Dieva prāta domas 208

Materiālo pasauli radīšana garīgajām būtnēm 208
Cilvēka radīšana 209
Atmiņas par paradīzi 209
Cilvēka būtība 210
Radītāja vienotība ar radību 210
25. nodaļa – Daba 211
Dabas likumi 211
Dieva klātbūtne dabā 211
Daba, Dieva radība un garīgās pasaules līdzība 211
Dieva bērnu vara pār dabu 212
Cilvēks un daba 213
26. nodaļa – Citas pasaules 215
Kristus Visuma Gaisma 215
Garīgā saikne starp pasaulēm 216
Citu pasauli un dzīves formu iepazīšana 216
Zvaigžņu nozīme 217
27. nodaļa – Pēcdzīve 218
Nepieciešamās zināšanas par garīgo dzīvi 218
"Debesis" un "elle" 218
Debesu mūzika 221
Mana Tēva namā ir daudz „dzīvokļu” 222
VII Attīstības ceļš uz pilnību 223
28. nodaļa – Mirstība, nāve un atmodšanās aizsaulē 223
Gara nemirstība 223
Sagatavošanās atvadīšanai no šīs pasaules 223
Pāreja uz citu pasauli 225
„Nāves miegs” 226
Atkalredzēšanās aizsaulē 227
Tiesas spriedums par garu caur paša sirdsapziņu 227

Atgūtā garīgā apziņa 230
29. nodaļa – Dvēseļu attīrīšanās un pacelšanās aizsaulē 231
Sirdsapziņas pārmetumi, nožēla un pašpārmetumi 231
Līdzsvarotā taisnība 232
Dvēseļu pacelšanās Dieva valstībā 234
30. nodaļa – Dvēseles attīstība caur reinkarnācijām 236
Attīstības likums 236
"Miesas augšāmcelšanās" — pareizi saprasta 237
Dvēseļu atšķirīgais attīstības līmenis 239
Zināšanas par iepriekšējām dzīves uz Zemes un savu attīstības līmeni 239
Mīlestība kā nepieciešamība garīgajai un dvēseles attīstībai 240
Dažādi reinkarnācijas iemesli 240
Ceļš uz pilnību 241
Vispārējā dzīves skola 242
Reinkarnācijas mācības pārliecinošais spēks 244
Dvēseles reinkarnācijas ceļi 245
31. nodaļa – Glābšana, atpestīšana un mūžīgā pestīšana 247
Nepareizu priekšstatu par atbrīvošanu labošana 247
"Debesis" ir jāiegūst 251
Spēcīgākais spēks pestīšanai 253
Glābšana un pestīšana katrai dvēselei 254
Dieva bērnu brīnišķīgā nākotne 257
VIII. Cilvēks 258
32. nodaļa – Cilvēka inkarnācija, daba un uzdevums 258
Inkarnācija uz Zemes 258
Ķermeņa pareizais novērtējums un tā vadīšana ar garu 259
Dvēseles, gara un sirdsapziņas nozīme un uzdevums cilvēkā 260
Dieva templis cilvēkā 264
33. nodaļa – Vīrietis un sieviete, vecāki un bērni, laulība un ģimene 265

Attiecības starp vīrieti un sievieti 265
Vīrieša būtība un uzdevums 266
Sieviete, sieva un māte 268
Bērnu un jauniešu audzināšana 269
Vārds bērniem un jaunavām 271
Laulība un ģimene 272
34. nodaļa – Gribas brīvība un sirdsapziņa 274
Sirdsapziņas un gribas brīvības nozīme 274
Gribas brīvības ļaunprātīga izmantošana 277
Nepieciešamība sekot sirdsbalsij 278
Cīņa starp gribas brīvību un sirdsapziņu 279
Sirdsapziņas asināšana ar jauno Dieva vārdu 280
35. nodaļa – Domu, jūtu un gribas spēks 281
Domu sūtīšana un uztveršana un to ietekme 281
Jūtu, vēlmju vai bažu spēks 283
Pašpārvarēšanas trūkums 283
IX Dievišķās gudrības mācības 284
36. nodaļa – Ticība, patiesība un atziņa 284
Vissvarīgā ticība 284
Dieva patiesības atziņa 285
Garīgā un dievišķā atziņa 287
Garīgās izpratnes priekšnoteikumi 287
Cilvēkam nepieciešamā apziņas paplašināšana 288
37. nodaļa – Pareizā Bībeles tekstu izpratne 290
Bībeles vārdu un apsolījumu interpretācija 290
Jēzus atklāsme caur apustuli Jāni 293
38. nodaļa – Trīs atklāsmes laiki un septiņas zīmogu ēras 294
Dieva atklāsmes atkarība no attīstības 294
Dieva trīs testamenti 296

Trešais laiks 298
Septiņas pestīšanas vēstures ēras 299
39. nodaļa – Zemes un garīgais Izraēls 302
Izraēlas vēsturiskā misija, tās neveiksme 302
Ebreju tautas sadalīšanās zemes un garīgajos 303
Garīgā Izraēla 304
144 000 izredzētie un iezīmētie 306
40. nodaļa – Labā un ļaunā spēki 309
Labā un ļaunā izcelsme 309
Iedomība un pazemība 311
Labais, cilvēks ar labu gribu 313
Ļaunums, ļaunumam pakļautais cilvēks 313
Cīņa starp labo un ļauno 314
Kārdinājumi un vilinājumi 315
Morālie noziegumi 316
Ļaunuma bezspēcība un pārejošums 317
Piedošanas spēks 317
41. nodaļa – Saikne starp šo pasauli un aizsauli 318
Iedvesma un palīdzība no garīgās pasaules 318
Sajukuši un ļaunprātīgi gari 320
Garu cīņa par cilvēkiem 323
Saikne ar Dieva garu pasauli 324
42. nodaļa – Grēks un izpirkšana, pārbaudījumi un ciešanas 326
Nožēlas un izpirkšanas nepieciešamība 326
Izlīguma likums 327
Pārbaudījumu un ciešanu cēlonis 328
Ticība, pakļaušanās un pazemība pārbaudījumos 330
Ciešanu un sāpju nozīme 331
43. nodaļa – Slimība, dziedināšana un atjaunošanās 332

Slimības cēlonis un jēga 333
Dziedināšana ar saviem spēkiem 333
Cilvēka atjaunošanās 334
44. nodaļa – Dzīve dievišķajā nozīmē 335
Nepieciešamais līdzsvars 335
Labas un ļaunas baudas 335
Svētīgs un nelaimīgs bagātums 337
Dāvināšanas likums 338
Pienākumu un uzdevumu izpilde 339
45. nodaļa – Priekšnoteikums, jēga un piepildījums dzīvē 340
Dieva griba un lemtspēja cilvēka liktenī 340
Dzīves skolā 342
Cilvēka dzīves jēga un vērtība 343
X Materiālisms un spiritualitāte 345
46. nodaļa – Maldīgais, materialistiskais cilvēks 345
Cilvēka garīgā gausums, neziņa un augstprātība 345
Nevēlēšanās atteikties no kāda, pielikt pūles un uzņemties atbildību 347
Cilvēka garīgā nelaime 349
Nepareiza uzvedība uz zemes un tās sekas 351
47. nodaļa – Materiālisms un spiritualitāte 352
Valdājošā materialisma ietekme 352
Spiritualisma būtība 353
Kas var pamatoti saukties par spiritualistu? 354
Spiritualitāte reliģijās un konfesijās 355
48. nodaļa – Garīgās dāvanas un garīgums 356
Cilvēka garīgās spējas 356
Īstas garīguma priekšnoteikumi un pazīmes 360
Spiritualitātes svētījošā ietekme 361
XI Cilvēce 361

49. nodaļa – Reliģija un tiesvedība 361
Neviena reliģija vai konfesija nav vienīgā patiesā 361
Reliģiju naidīgums pret attīstību 363
Attiecības starp reliģiju un zinātni 364
Zemes tiesu sistēmas nežēlība un netaisnība 365
Cilvēka sirdīgo paštaisnību 366
Zemes tiesu sistēma kā nepieciešams ļaunums 366
50. nodaļa – Izglītība un zinātne 367
Iedomība un zināšanu lepnums 367
Materiālistiskās domāšanas sekas 368
Dieva un garīgās pasaules iedvesma jauniem zinātniskiem atklājumiem .. 372
Atzinība zinātniekiem, kuri darbojas cilvēces labā 373
51. nodaļa – Valdnieki, varas ļaunprātīga izmantošana un kari 374
Pagaidu ilūzija par zemes varu un varenību 374
Pārmērīga vardarbības izmantošana pret cilvēkiem un tautām 375
Pārdomas par Otro pasaules karu 377
Karu nosodāmība un bezjēdzība 379
52. nodaļa – Netaisnība un cilvēces pagrimums 380
Spēcīgo pakļaušana un vājāko izmantošana 380
Cilvēces samaitātība 382
Nenobriedušas cilvēces apgrieztais pasaule 384
XII Cilvēces tiesa un attīrīšana 386
53. nodaļa – Tiesas laiks ir pienācis 386
Cilvēces sēklu ražas novākšana 386
Cilvēces attīrīšana tiesā 387
Dieva mīlestība tiesā 388
54. nodaļa – Pasaules uzskatu, reliģiju un baznīcu cīņa 389
Garīgās cīņas pirms Kristus miera valstības uz zemes 390
Cīņa par garīgo pārākumu uz Zemes 391

Cīņa pret garīgajām mācībām 392
Garīgo atklāsmju un garīgās dziedināšanas ignorēšana vai apkarošana 393
55. nodaļa – Zemes un cilvēces attīrīšana tiesā 394
Dieva un dabas brīdinājuma balss pirms attīrīšanas tiesas 394
Ļaunuma vara un valdīšana tiks salauzta 396
Apokaliptiskas karas, epidēmijas, postījumi un iznīcināšana 398
Daba un dabas katastrofas 399
Dieva mīlestības taisnīgums un žēlsirdība 401
Tiesas ietekme 402
XIII Pasaules un radības pārveidošanās un pilnveidošanās 403
56. nodaļa – Kristus garīgā darba uzvara un atzīšana 403
Garīgās mācības izplatīšana caur Dieva sūtītajiem 403
Cīņa par jauno vārdu atzīšanu 403
Svēta Gara mācības spēks 404
Atziņa par Kristus atgriešanos visā pasaulē 405
57. nodaļa – Atgriešanās un pārmaiņas visās jomās 407
Jaunas un dziļākas atziņas 407
Apgaismojums caur Dieva sūtītiem cilvēkiem 408
Cilvēka pārvērtības 409
Pārmaiņas un apvērses visās dzīves jomās 412
58. nodaļa – Kristus miera valstība un radības pabeigšana 414
Noteicošā vara Kristus Miera valstībā 414
Jaunais cilvēks 414
Zeme kā apsolītā zeme un Debesu valstības atspulgs 416
Radības pabeigšana 418
Atjaunotās radības harmonijas slavinājuma dziesma 419
XIV Misijas uzdevums 420
59. nodaļa – Uzdevums izplatīt jauno Dieva vārdu 420

Norādījumi par grāmatu sējumu, izvilkumu izdevumu un tulkojumu izgatavošanu 420
Tiesības iepazīt jauno Dieva vārdu 421
Norādījumi par garīgās mācības izplatīšanu 422
60. nodaļa – Darbība Kristus Garā 423
Jauno mācekļu nepieciešamās īpašības, tikumi un spējas 423
Pareizā rīcība, izplatot Vārdu 427
Pareizais vārda sludināšanas veids 429
Uzdevums mierināt un dziedināt fiziski un garīgi ciešos 432
Laiks doties pasaules misijā 434
XV. Pamudinājumi, brīdinājumi, pamācības 435
61. nodaļa – Kunga pamudinājumi un brīdinājumi 435
Bauslības un uzdevumi 435
Ticība, cerība, mīlestība, pazemība, paļāvība 437
Lūgšana, studijas, modrība, atjaunošanās un garīgums 438
Brīdinājumi atklāsmes draudzes locekļiem 440
Brīdinājums par atklāsmes turpināšanu pēc 1950. gada un viltus „Kristus atklāsmēm” 441
Netikumi, liekulība, ļaunprātība 442
Nepareizi izprastā gandarīšana un nepareizas cerības 444
Brīdinājums tautām un zemes varenajiem 445
62. nodaļa – Vārdi klātesošajiem klausītājiem Meksikā 446
Vārdi klātesošajiem klausītājiem Meksikā 446
63. nodaļa – Mācības draudzei un visiem Kristus mācekļiem 462
Kristus gara darbs 462
Garīgais Izraēls un ebreju tauta 470
Mācekība un garīgums 472
attīstība 482
Attīrīšanās un pilnveidošanās 486

Šajā un aiz šīs pasaules 489
Dievišķo atklāsmes 493
Cilvēks un viņa liktenis 495
Trūkumi, pārkāpumi, novirzes 501
Cilvēces attīrīšanās un garīgums 503
XVI. Pravietojumi un līdzības, mierinājums un apsolījums 505
64. nodaļa – Pravietojumi 505
Senu un jaunu pravietojumu piepildīšanās 505
Lielā tautu pravietojums no 1945. gada 10. janvāra, Otrā pasaules kara beigās 506
Kari un dabas katastrofas — zīmes debesīs 508
Pravietojums par Meksikas draudžu šķelšanos 508
65. nodaļa – Parabolas, mierinājums un apsolījums 509
Pravietojums par sliktām saimniecēm 509
Pravietojums par ceļu cauri tuksnesim līdz Lielajai pilsētai 510
Pravietojums par karaļa dāsnumu 513
Svētības un svētījumi 514
Iedrošinājumi augšupvērstai attīstībai 515
Dieva aicinājums 516
Aicinājums šī laika cilvēkiem: 516
Aicinājums intelektuāļiem: 517
Aicinājums nomocītajiem un apgrūtinātajiem**:** 517
Aicinājums Garīgajam Izraēlam: 517
Dievišķie mācījumi Meksikā 1866-1950 519

Trešais Testaments

I. Kristus atgriešanās – Trešais atklāsmes laiks

1. nodaļa – *Gaidot Kristus atgriešanos*

Ievada a skats uz pestīšanas notikumiem

1. Laiku sākumā pasaulei trūka mīlestības. Pirmie cilvēki bija tālu no tā, lai sajustu un saprastu to dievišķo spēku — to Gara būtību, kas ir visa radītā avots.

2. Viņi ticēja Dievam, bet Viņam piedēvēja tikai varu un taisnīgumu. Cilvēki ticēja, ka saprot dievišķo valodu caur dabas elementiem; tādēļ, redzot tos maigus un mierīgus, viņi domāja, ka Kungs piekrīt cilvēku darbiem; bet, ja dabas spēki bija atbrīvoti, viņi domāja, ka tajos atpazīst Dieva dusmas, kas izpaudās šādā veidā.

3. Cilvēku sirdīs bija izveidojusies priekšstats par briesmīgu Dievu, kurš sevī nesa dusmas un atriebības sajūtu. Tāpēc, ja viņi uzskatīja, ka ir aizvainojuši Dievu, viņi Viņam upurēja dedzināmos upurus un dāvanas, cerībā Viņu samierināt.

4. Es jums saku, ka šīs upurēšanas nebija iedvesmotas mīlestībā pret Dievu: tā bija bailes no Dievišķās taisnības, bailes no soda, kas lika pirmajiem tautām maksāt nodevas savam Kungam. 5. Dievišķo Garu viņi vienkārši sauca par Dievu, bet nekad par Tēvu vai Skolotāju.

6. Tieši patriarhi un pirmie pravieši sāka cilvēkiem izskaidrot, ka Dievs gan ir taisnība — jā, bet pilnīga taisnība; ka Viņš pirmkārt ir Tēvs un kā Tēvs mīl visus savus radījumus.

7. Solis pa solim cilvēce lēnām virzījās pa garīgās attīstības ceļu un turpināja savu svētceļojumu, pārejot no vienas ēras uz citu un caur atklāsmēm, ko Dievs visos laikos deva saviem bērniem, uzzinot kaut ko vairāk par dievišķo noslēpumu.

8. Tomēr cilvēks neiegūst pilnīgu izpratni par dievišķo mīlestību; jo viņš patiesi nemīlēja Dievu kā Tēvu, nedz arī spēja savā sirdī sajust mīlestību, ko viņa Kungs vienmēr izrādīja pret viņu.

9. Bija nepieciešams, lai pilnīgā mīlestība kļūtu par cilvēku, lai „Vārds" iemiesotos un pieņemtu cilvēkiem taustāmu un redzamu ķermeni, lai tie beidzot pieredzētu, cik ļoti un kādā veidā Dievs tos mīl.

10. Ne visi atzina Jēzū Tēva klātbūtni. Kā gan viņi varēja to atzīt, ja Jēzus bija pazemīgs, līdzjūtīgs un mīlošs pat pret tiem, kuri Viņu aizskāra? Viņi uzskatīja, ka Dievs ir spēcīgs un lepns pret saviem ienaidniekiem, tiesājošs un briesmīgs pret tiem, kuri Viņu aizskāra.

11. Taču tāpat kā daudzi noraidīja šo vārdu, daudzi tam arī ticēja — tam vārdam, kas iesniedza līdz sirds dziļumiem. Šis veids, kā dziedināt ciešanas un neārstējamas slimības tikai ar glāstu, ar skatienu, kas pilns

ar bezgalīgu līdzjūtību, ar vārdu, kas dod cerību, tā mācība, kas bija solījums par jaunu pasauli, par dzīvi, pilnu gaismas un taisnības, vairs nevarēja tikt izdzēsta no daudzu sirdīm, kas saprata, ka šis dievišķais cilvēks bija Tēva patiesība, Dievišķā Mīlestība, ko cilvēki nepazina un tādēļ nevarēja mīlēt.

12. Tās augstākās patiesības sēkla bija uz visiem laikiem iesēta cilvēces sirdīs. Kristus bija sējējs, un Viņš joprojām kopj savu sēklu. Pēc tam Viņš ievāks savu ražu un mūžīgi priecāsies par to. Tad Viņš vairs neteiks savos vārdos: „Man ir izsalkums" vai „Man ir slāpes", jo beidzot Viņa bērni mīlēs Viņu tā, kā Viņš tos ir mīlējis no paša sākuma.

13. Kas jums stāsta par Kristu, mācekļi? Viņš pats.

14. Es esmu tas „Vārds", kas atkal runā uz tevi, cilvēce. Atzīstiet Mani, nešaubieties par Manu klātbūtni tādēļ, ka Es parādījos necilā veidā. Manī nevar būt augstprātības.

15. Atpazīstiet Mani pēc Manas toreizējās dzīves ceļa uz zemes, atcerieties, ka Es nomiru tikpat pazemīgi, kā biju piedzimis un dzīvojis. (296, 4-16)

Cerības un gaidas

16. Pēc manas aiziešanas „Otrajā laikmetā" paaudze paaudzē tika gaidīta mana atgriešanās starp tiem, kas saglabāja ticību man. No vecākiem uz bērniem tika nodota dievišķā apsolījuma, un mans vārds uzturēja dzīvu ilgu pēc manas atgriešanās.

17. Katra paaudze uzskatīja sevi par izredzēto, cerot, ka tajā piepildīsies viņu Kunga vārds.

18. Tā pagāja laiks, un pagāja arī paaudzes, un no sirdīm mans solījums tika arvien vairāk izspiests, un cilvēki aizmirsta modināties un lūgties. (356, 4-5)

19. Pasaule ir pakļauta pārbaudījumam, tautas jūt visu manas taisnības nastu, kas uz tām krīt, un mana gaisma, mana balss, kas jūs aicina, kļūst jūtama visā cilvēces ģimenē.

20. Cilvēki jūt manu klātbūtni, uztver manu Visuma Staru, kas nolaižas un atpūšas uz viņiem. Viņi nojauš mani, nepazīstot šo darbu*, neesot dzirdējuši manu vārdu, un pacilā savas dvēseles pie manis, lai man jautātu: „Kungs, kādā laikā mēs dzīvojam? Šīs nelaimes un ciešanas, kas skārušas cilvēkus — ko tās nozīmē, Tēvs? Vai Tu neuzklausi šīs pasaules sūdzības? Vai Tu neesi teicis, ka atgriezīsies? Kad Tu nāksi, ak, Kungs?" Un katrā ticības grupā un reliģiskajā kopienā pacilājas Manu bērnu gars, un viņi meklē Mani, lūdz Mani, jautā Mani un gaida Mani. (222, 29)

** Kristus atklāsmes Viņa atgriešanās laikā Vārdā, garīgā formā, kas sākās 1866. gadā Meksikā caur ceļa sagatavotāju Eliju.*

21. Cilvēki jautā Man un saka: „Kungs, ja Tu esi, kāpēc Tu neparādies starp mums, lai gan citreiz Tu esi nācis uz mūsu zemes pasauli? Kāpēc Tu nenāc šodien? Vai

mūsu bezdievība tagad ir tik liela, ka tā Tev traucē nākt mums palīgā? Tu vienmēr esi meklējis pazudušos, „aklos", „spitālīgos" — tagad pasaule ir pilna ar viņiem. Vai mēs vairs neizraisām Tavu līdzjūtību?

22. Tu saviem apustuļiem teici, ka atgriezīsies pie cilvēkiem un ka dosi zīmes par savu atnākšanu, kuras mēs tagad, šķiet, redzam. Kāpēc Tu mums neparādi savu vaigu?"

23. Lūk, tā cilvēki gaida Mani, nejūtot, ka Es esmu starp viņiem. Es esmu viņu acu priekšā, un viņi Mani neredz; Es runāju uz viņiem, un viņi nedzird Manu balsi; un, kad viņi beidzot uz brīdi Mani ierauga, viņi Mani noliedz. Bet Es turpinu liecināt par Sevi, un tos, kas uz Mani cer, Es turpināšu gaidīt.

24. Bet patiesi, manas atklāšanās zīmes šajā laikā ir bijušas lielas, pat cilvēku asinis, kas izlietas straumēs un aplaistījušas zemi, ir norādījušas uz laiku, kad es esmu starp jums kā Svētais Gars. (62, 27-29)

25. Nevienam nevajadzētu būt pārsteigtam par manu klātbūtni. Jau caur Jēzu es jums norādīju uz notikumiem, kas paziņotu par manu atklāšanos kā Patiesības Garu. Es jums arī teicu, ka mana atnākšana notiks Garā, lai neviens negaidītu materiālas parādības, kas nekad nenāks.

26. Paskatieties uz ebreju tautu, kā tā joprojām gaida Mesiju, lai gan Viņš nenāk tādā veidā, kādu viņi gaida, jo patiesais jau bija pie viņiem, un viņi Viņu neatpazina.

27. Cilvēce, vai tu nevēlies atzīt manu jauno atklāsmi, lai turpinātu gaidīt Mani saskaņā ar savām ticības priekšstatām, nevis saskaņā ar to, ko Es tev apsolīju? (99, 2)

28. Pasaulei nevajadzētu gaidīt jaunu Mesiju. Tāpat kā Es apsolīju atgriezties, Es jums arī darīju zināmu, ka mana atnākšana būs garīga; taču cilvēki nekad nav pratuši sagatavoties, lai mani uzņemtu.

29. Toreiz cilvēki šaubījās, ka Dievs varētu būt slēpts Jēzū, kuru viņi uzskatīja par cilvēku kā visus pārējos un par tikpat nožēlojamu kā jebkuru citu. Tomēr vēlāk, ņemot vērā Kristus varenos darbus, cilvēki nonāca pie pārliecības, ka tajā cilvēkā, kurš piedzima pasaulē, auga un mira, bija Dieva "Vārds". Bet šodien daudzi cilvēki atzītu manu atnākšanu tikai tad, ja es atnāktu kā cilvēks, tāpat kā Otrajā laikmetā.

30. Pierādījumi tam, ka Es nāku Garā un tādējādi atklājos cilvēcei, neskatoties uz liecībām, netiks atzīti no visiem, jo materiālisms daudziem būs kā tumša saite acu priekšā.

31. Cik daudzi vēlētos redzēt Kristu atkal ciešam uz zemes un saņemt no Viņa brīnumu, lai ticētu Viņa klātbūtnei vai eksistencei. Bet patiesi, Es jums saku, uz šīs zemes vairs nebūs nekādas silītes, kas redzētu Mani piedzimstam kā cilvēkam, nedz arī vēl viena Golgāta, kas redzētu Mani mirstam. Tagad visi, kas augšāmcelsies patiesajai dzīvei, savās sirdīs sajutīs, ka es piedzimstu, tāpat kā visi, kas

stūrgalvīgi paliek grēkā, savās sirdīs sajutīs, ka es mirstu. (88, 27-29)

32. Redziet, cik daudzi cilvēki šajā laikā pēta senāko laiku rakstus, domā par praviešiem un mēģina saprast apsolījumus, ko Kristus deva par savu atgriešanos.

33. Klausieties, kā viņi saka: „Meistars ir tuvu" — „Kungs jau ir klāt", vai: „Viņš drīz nāks", un piebilst: „Viņa atgriešanās zīmes ir skaidras un acīmredzamas."

34. Vieni meklē un sauc Mani, citi jūt Manu klātbūtni, bet vēl citi garā nojauš Manu atnākšanu.

35. Ak, ja vien visiem jau būtu šī slāpe pēc atziņām, ja vien visiem būtu šī ilga pēc augstākās patiesības! (239, 68-71)

36. Redziet, kā cilvēki visās konfesijās un sektās pēta laiku, dzīvi un notikumus, cerībā atklāt zīmes, kas vēsta par manu atnākšanu. Tie ir neziņas cilvēki, kuri nezina, ka Es jau sen esmu sevi atklājis un ka drīz šāda veida atklāšanās beigsies.

37. Bet Es jums saku arī to, ka daudzi no tiem, kuri Mani gaida ar tik lielu ilgu, Mani neatpazītu, ja viņi pieredzētu to, kā Es atklājos, drīzāk viņi Mani kategoriski noraidītu.

38. Viņiem nonāks tikai liecības, un caur tām viņi tomēr vēl ticēs, ka Es esmu bijis starp saviem bērniem.

39. Arī jūs iekšēji esat Mani gaidījuši ar nepacietību; taču Es zināju, ka jūs Mani atpazīsiet un piederēsiet pie Maniem darbiniekiem šajā laikā. (255, 2-4)

Bībeles apsolījumi

40. Savā atklāsmē caur Jēzu Es jums paziņoju par Svētā Gara atnākšanu; taču cilvēki ticēja, ka runa ir par dievību, kas — viņiem nezināma — atrodas Dievā, nespējot saprast, ka, runājot par Svēto Garu, Es jums runāju par vienīgo Dievu, kurš gatavoja laiku, kad Viņš atklāsies cilvēkiem caur cilvēka saprātu. (8, 4)

41. Kāpēc kādam būtu jābrīnās par manām jaunajām atklāsmēm? Patiesi, Es jums saku, senlaiku patriarhi jau zināja par šīs laikmeta atnākšanu, citu laikmetu redzētāji to bija redzējuši, un pravieši to paziņoja. Tas bija dievišķs solījums, kas cilvēkiem bija dots ilgi pirms Es piedzimu Jēzū.

42. Kad Es paziņoju saviem mācekļiem par Savu atkārtoto atnākšanu un pastāstīju viņiem, kādā veidā Es atklāšos cilvēkiem, jau bija pagājis ilgs laiks kopš jums tika dota šī apsolījuma.

43. Tagad jums acu priekšā ir tā laika norise, šeit piepildās tās pravietojumi. Kas var par to pārsteigties? Tikai tie, kas gulēja tumsā*, vai tie, kas sevī izdzēsa manas apsolījums. (12, 97-99)

** Termins „tumsā" šeit un citviet nozīmē „neizpratni", „neziņu", kamēr „gaisma" pretējā nozīmē tiek lietota kā simbols „izpratnei", „apgaismībai".*

44. Tā kā Es zināju, ka jūs tikai nedaudz iedziļināsieties manās mācībās, un Es paredzēju kļūdas, kurās jūs iekritīsiet, interpretējot

manas atklāsmes, Es paziņoju jums par savu atgriešanos, sacīdams, ka Es jums sūtīšu Patiesības Garu, lai tas atklātu daudzus noslēpumus un paskaidrotu jums to, ko jūs neesat sapratuši.

45. Jo savas pravietiskās vārda būtībā Es jums paziņoju, ka šajā laikā Es nenāktu kā Sinaja kalnā starp zibens spērieniem un pērkona grāvieniem, nedz arī kļūtu par cilvēku un cilvēciskotu savu mīlestību un vārdus kā „Otrajā laikmetā“, bet ka Es nāktu pie jūsu gara savas gudrības starā, pārsteigtu jūsu prātu ar iedvesmas gaismu un pie jūsu sirdu durvīm sauktu ar balsi, ko saprot jūsu gars. Tieši tagad piepildās šīs pareģojumi un apsolījumi.

46. Pietiek ar to, ka jūs nedaudz sagatavojaties, lai redzētu manu Gaismu un sajustu mana Gara klātbūtni — tā paša, kurš jums paziņoja, ka viņš nāks, lai jūs mācītu un atklātu patiesību. (108, 22-23)

47. Ir daudzi, kuri bailēs vai slinkuma dēļ nav attīstījušies un ievēro tikai Mozus likumu, neatzīstot Mesijas atnākšanu, un citi, kuri, lai gan tic Jēzum, tomēr nav gaidījuši apsolīto Mierinātāja Garu. Tagad Es esmu nācis uz leju jau trešo reizi, un viņi Mani nav gaidījuši.

48. Eņģeļi ir paziņojuši šīs atklāsmes, un to sauciens ir piepildījis telpu. Vai jūs tos esat atpazinuši? Tā ir Garīgā pasaule, kas ir nākusi pie jums, lai liecinātu par manu klātbūtni. Viss, kas ir uzrakstīts, piepildīsies. Izraisītā iznīcība uzvarēs cilvēka augstprātību un iedomību, un cilvēks, kļuvis pazemīgs, meklēs Mani un sauks Mani par Tēvu. (179, 38-39)

49. Tolaik Es jums teicu šādi: „Tas, ko Es jums esmu teicis, nav viss, ko Man jums jāmāca. Lai jūs uzzinātu visu, Man vispirms jāaiziet un jums jānosūta Patiesības Gars, lai tas izskaidrotu visu, ko Es esmu teicis un darījis. Es apsolu jums Mierinātāju pārbaudījumu laikā.” Bet šis Mierinātājs, šis Izskaidrotājs, esmu Es pats, kas atgriežos, lai jūs apgaismotu un palīdzētu jums saprast iepriekšējās mācības un šo jauno, ko Es jums tagad nesu. (339, 26)

50. Gudrībā ir dziedinošais balzams un mierinājums, pēc kā ilgojas jūsu sirds. Tāpēc es jums reiz apsolīju Patiesības Garu kā mierinājuma Garu. Bet ir nepieciešams ticēt, lai nepaliktu stāvēt ceļā un nejustu bailes, sastopoties ar pārbaudījumiem. (263, 10-11)

Piepildītās zīmes

51. Maz ir to cilvēku, kuri atpazīst pazīmes, ka ir sākusies jauna ēra un ka Es pašlaik garīgi atklājos cilvēcei. Lielākā daļa no viņiem veltī savu dzīvi un pūles materiālajam progresam, un šajā bezkaunīgajā un reizēm asiņainajā cīņā par savu mērķu sasniegšanu viņi dzīvo kā akli, zaudē virzienu, vairs nezina, ko tie cenšas sasniegt, nespēj saskatīt jaunas rītausmas spožo gaismu, neievēro zīmes un ir tālu no tā, lai

apgūtu zināšanas par manām atklāsmēm.

52. Šī cilvēce ir vairāk ticējusi cilvēku mācībām un vārdiem nekā atklāsmēm, ko Es viņiem esmu dāvājis laika gaitā. Vai jūs gaidāt, ka Tēvs savā taisnīgumā jums sūtīs vēl lielākus zīmes nekā tās, ko jūs redzat katrā solī, lai jūs sajustu un ticētu, ka šis ir laiks, kas paredzēts manai atklāšanai kā Patiesības Garam? Ak, jūs, mazticīgie cilvēki! Tagad jūs sapratīsiet, mācekļi, kāpēc Es jums dažkārt saku, ka mana balss sauc tuksnesī, jo nav neviena, kas to dzirdētu un patiesi ņemtu vērā. (93, 27-28)

53. Lai visi zemes cilvēki varētu ticēt šī vēstījuma patiesībai, Es esmu panācis, ka tie zīmējumi, ko senos laikos pravietoja, ir jūtami visā zemeslodes apkārtnē — pravietojumi, kas runāja par Manu atgriešanos.

54. Tāpēc, kad šī Labā Vēsts sasniegs tautas, cilvēki pētīs un izpētīs visu, kas šajos laikos viņiem tika sacīts, un pārsteigti un priecīgi viņi atklās, ka viss, kas tika paziņots un apsolīts par manu atgriešanos, ir uzticīgi piepildījies, kā tas atbilst Tam, kam ir tikai viena griba, viens vārds un viens likums. (251, 49)

55. "Otrajā laikmetā"* Es paziņoju saviem apustuļiem par savu jauno atklāsmi, un, kad viņi man jautāja, kādas zīmes paziņos par šo laiku, Es viņiem paziņoju tās vienu pēc otras, kā arī pierādījumus, kurus Es viņiem sniegšu.

** Kristus sadala pestīšanas vēsturi 3 lielos posmos, laikmetos vai „laikos", kur „Otrais laiks" ir laiks, kad Dievs atklājas caur Jēzu, un laiks pēc tam (sīkāk skatīt 38. nodaļu)*

56. Zīmes ir parādījušās līdz pēdējai, tās sludināja, ka šis ir Jēzus paredzētais laiks, un tagad Es jums jautāju: ja šī garīgā atklāsme, kurā Es ļauju jums piedalīties, nebūtu patiesība — kāpēc tad Kristus nav parādījies (tādā veidā, kā to gaida ticīgie), lai gan zīmes ir piepildījušās? Vai jūs domājat, ka kārdinātājam ir vara pār visu radību un dabas spēkiem, lai jūs apmānītu?

57. Es kādreiz brīdināju jūs, lai jūs nepadotos viltus praviešu, viltus Kristu un viltus Glābēju vilinājumam. Bet šodien Es jums saku, ka inkarnētā dvēsele savas attīstības, atziņas un pieredzes dēļ ir tik tālu atmodusies, ka nav viegli piedāvāt tai tumsību kā gaismu, lai cik daudz apmāna tai arī būtu pieejama.

58. Tāpēc Es jums esmu teicis: pirms jūs ar aklu ticību nododaties šim ceļam, pārbaudiet, cik vien vēlaties! Saprotiet, ka šis Vārds ir dots visiem un ka Es nekad neesmu paturējis kādu daļu no tā tikai noteiktiem cilvēkiem. Redziet, ka šajā darbā nav grāmatu, kurās Es mēģinātu kādu mācību no jums noslēpt.

59. Taču Es jums tajā "Otrajā laikā" caur mana apustuļa Jāņa muti arī teicu: "Ja kāds dzird manu balsi un atver durvis, Es ieiešu pie viņa un dalīšu ar viņu maltīti, un viņš ar

Mani." Tāpat Es jums mācīju līdzību par jaunavām, lai jūs to šajā laikā ņemtu vērā. (63, 79-80)

60. Tā kā zīmes un pārbaudījumi ir piepildījušies, un Es neesmu parādījies ne sinagogā, ne kādā baznīcā — vai tad pasaule neuzmin, ka Man tagad ir jāatklājas kādā vietā, jo Es nevaru pārkāpt Savu vārdu? (81, 41)

2. nodaļa – *Trešā laika rītausma*

Pirmais paziņojums

1. Šī ir atceres diena: šādā datumā kā šodien Es iesvētīju savus pirmos balss nesējus, lai caur viņiem paziņotu savus jaunus norādījumus un atklāsmes. Elijas gars caurvija Roque Rojas*, lai atgādinātu jums par ceļu, kas ir Dieva likums.

** Šī pirmā balss nesēja vārds izrunājas kā „Roke Rochas*".

2. Brīdis bija svinīgs, klātesošo dvēseles drebēja no bailēm un priekā, tāpat kā drebēja Izraēla sirds Sinaja kalnā, kad tika pasludināts likums; tāpat kā drebēja mācekļi, kuri Taboras kalnā redzēja Jēzus pārveidošanos, kad Mozus un Elija garīgi parādījās Meistara labajā un kreisajā pusē.

3. Tas 1866. gada 1. septembris bija jaunas ēras sākums, jaunas dienas rītausma: „Trešā laika" sākums, kas atnāca cilvēcei.

4. No tā brīža nepārtraukti ir piepildījušās daudzas pravietojumi un daudzas apsolījumi, ko Dievs cilvēkiem devis jau tūkstošiem gadu. Tās ir piepildījušās jums, vīrieši un sievietes, kas šajā laikā apdzīvojat pasauli. Kurš no jums gan bija uz zemes, kad tika izteiktas tās pravietojumi un doti tie solījumi? To zinu tikai Es; taču būtiskākais ir tas, ka jūs zināt, ka Es jums to apsolīju un ka tagad to piepildīju.

5. Vai jūs zināt par to "mākoni", uz kura mani mācekļi redzēja mani uzkāpjam, kad es viņiem pēdējo reizi atklājos? Jo patiesi ir rakstīts, ka es atgriezīšos "uz mākoņa", un es to esmu piepildījis . 1866. gada 1. septembrī mans Gars ieradās uz simboliskā mākoņa, lai jūs sagatavotu jauno mācību saņemšanai. Pēc tam, 1884. gadā, Es sāku jums sniegt savas mācības.

6. Es nenācu kā cilvēks, bet garīgi, ierobežots gaismas starā, lai to liktu atpūsties uz cilvēka saprāta spējām. Tas ir līdzeklis, ko esmu izvēlējies pēc savas gribas, lai šajā laikā runātu ar jums, un es ņemšu vērā jūsu ticību šim vārdam.

7. Jo ne Mozus ir tas, kas ved jūs cauri tuksnesim uz Apsolīto zemi, ne arī Kristus kā cilvēks, kas liek jums dzirdēt savu dzīvības vārdu kā ceļu uz glābšanu un brīvību. Tagad jūsu ausis sasniedz šo radību cilvēciskā balss, un ir nepieciešams garīgi pacelties, lai atklātu dievišķo būtību, kurā Es esmu klātesošs. Tāpēc Es jums saku, ka ir pelnīts, ka jūs ticat šim vārdam, jo tas tiek dots caur nepilnīgām būtnēm. (236, 46-50)

8. 1866. gadā izveidojās pirmā spiritistu kopiena, šī darba sekotāji. Manas Gara un Elijas gaismā mācīti, šie pirmie skolnieki sāka uztvert vēstījuma starus, kurus jūs tagad, pirms tā pabeigšanas, saņemat pilnībā. (255, 10)

Vēstījumi un norādes visā pasaulē

9. Elija, kam vispirms bija jānāk, lai sagatavotu ceļu Kungam, pirmo reizi atklājās 1866. gadā caur cilvēka saprātu. Vai jūs nevēlaties veltīt nedaudz laika, lai izpētītu zīmes un notikumus, kas notika visās jomās un sakrita ar šīs atklāšanās brīdi? Atkal tie būs tie zinātnieki, kuri pēta zvaigznes un kurus senatnē sauca par magiem, kuri liecinās, ka debesis ir devušas zīmes, kas ir dievišķi aicinājumi. (63, 81)

10. Nedomājiet, ka šis zemes punkts, kur dzirdat šo vārdu, ir vienīgā vieta, kur Es parādījos saviem bērniem. Jo patiesi, Es jums saku, mana atklāšanās dažādās formās ir visā pasaulē.

11. Elija, kurš parādījās jūsu vidū kā ceļa sagatavotājs manai atklāsmei caur cilvēka saprātu, ieradās ne tikai šajā zemē, kur jūs dzīvojat. Viņš devās no vienas zemes vietas uz otru un paziņoja par Jauno Laiku un sludināja Debesu Valstības tuvošanos.

12. No visām pusēm atskanēja saucieni, kas jums paziņoja par manu ierašanos: satricinātā daba satricināja zemi, zinātne brīnījās par jaunajām atklāsmēm, garīgā pasaule* metās uz cilvēkiem, un tomēr cilvēce palika kurla pret šiem saucieniem, kas bija jaunas laikmeta vēstneši.

** Šis izteiciens attiecas uz augstāko pārdabisko līmeņu iemītniekiem, Dieva garu pasaules gaismas gariem.*

13. Dievišķās gaismas plūdi nolaidās, lai izvestu cilvēkus no viņu tumsas. Bet šie cilvēki — savtīgi un materializēti*, tālu no centieniem pēc dvēseles pilnveidošanas, pēc morālas dzīves uzlabošanas uz Zemes — izmantoja šo gaismu tikai, lai radītu troņus un krāšņumu, ērtības un izklaides ķermenim un — ja uzskatīja par nepieciešamu — arī ieročus, lai iznīcinātu savu līdzcilvēku dzīvības. Viņu acis bija apžilbinātas no manas gaismas intensitātes, un viņu iedomība kļuva par viņu pazudināšanu. Bet Es jums saku, ka tieši caur šo gaismu viņi atradīs patiesību, atklās ceļu un izglābsies.

** Tas nozīmē pretējo vārdam „garīgs", tātad cilvēka dzīvi un domāšanu, kas attiecas tikai uz materiālo un fizisko.*

14. Tie, kas spēja uzņemt šo gaismu savā prātā un pieņēma to kā dievišķu vēstījumu, ļāva savai sirdsapziņai vadīt savus soļus un kalpot par vadlīniju savai darbībai. Jo viņiem bija priekšnojauta, ka Kungs ir atgriezies un ka Viņš ir pie cilvēkiem.

15. Dažādu sektu un konfesiju pārstāvji nevēlējās Mani uzņemt; viņu sirdis, viņu lepnums un viņu viltus diženums traucēja viņiem garīgi pieņemt Mani. Tāpēc visā zemē ir izveidojušās grupas, brālības un apvienības, kurās ir tie, kas jūt Jauno Laiku klātbūtni, kas meklē vientulību, lai lūgtos un saņemtu Kunga iedvesmu. (37, 76-81)

16. Ir reliģiskās kopienas, kas cenšas sagatavoties manai atgriešanai, nezinot, ka es jau esmu ceļā.

17. Es aicināju visus, un patiesībā mans aicinājums un baumas, ka Es šobrīd atklājos cilvēkiem, sasniedza visas zemes malu malas kopā ar liecībām un pierādījumiem, kas runā par Mani: atjaunotie grēcinieki, atgrieztie neticīgie, „mirušie", kas augšāmceļas, neārstējami slimi, kas kļūst veseli, un apsēstie, kas tiek atbrīvoti no sava ļaunuma.

18. Bet es sastapu daudzus, kas bija kurli, citus, kas bija kļuvuši iedomīgi savā zemes godā, un vēl citus, kas bija pārāk bailīgi, lai izplatītu manu atklāšanos kā Patiesības Garu. Es uzņēmu un mācīju visus, kas nāca pie manis un uzticējās manai mīlestībai. (239, 17-19)

19. No citām zemēm pie šīs tautas nāks cilvēku pūļi, kuri jūs dedzīgi iztaujās par garīgajiem notikumiem, kuros jūs šajā laikā esat piedalījušies , kā arī par atklāsmēm un pravietojumiem, ko Es jums esmu devis.

20. Jo daudzās pasaules daļās ir saņemtas manas vēstis, kas vēsta, ka mans dievišķais stars ir nolaidies kādā vietā Rietumos, lai runātu uz šī laika cilvēci.

21. Kad būs pienācis laiks, jūs redzēsiet, kā viņi ieradīsies no citām tautām un valstīm, lai jūs meklētu. Tad lielu konfesiju pārstāvji būs satriekti, ka ne viņi ir tie, pie kuriem Es vēršos. (276, 45)

22. Cik maz pasaule interesējas par manu jauno atklāšanos! Cik maz ir to, kas nomodā un gaida Mani, un cik daudz ir to, kas guļ!

23. Par tiem, kas dzīvo Manā gaidīšanā, Es varu jums teikt, ka ne visi nojauš Manas klātbūtnes patieso formu šajā laikā. Jo, kamēr daži, atrodoties veco ticības priekšstatu ietekmē, domā, ka Es atgriezīšos pasaulē kā cilvēks, citi tic, ka Man jāparādās kādā visiem cilvēku acīm redzamā veidā, un tikai ļoti nedaudzi uzmin patiesību un nojauš, ka Mana atnākšana ir garīga.

24. Kamēr vieni jautā, kādu veidolu Es pieņems, kurā stundā vai kurā dienā Es parādīšos uz Zemes un kurā vietā Es parādīšos, citi, nedomājot par konkrētām parādīšanās formām vai laikiem, saka: „Meistars jau ir starp mums, Viņa gaisma, kas ir Viņa Gars, mūs apņem."

25. Kad šis vēstījums sasniegs visas sirdis, dažiem tas būs prieka brīdis, jo tajā viņi atradīs apstiprinājumu visām savām nojautām un ticībai. Citi, savukārt, noliegs manas vēsts patiesību, jo viņi to neuzskatīs par atbilstošu tam, ko viņi ticēja, ka notiks, un tam, kādā veidā tas atklāsies. (279, 41-44)

Elijas darbība kā Kunga ceļa sagatavotājam

26. Es ļāvu Elija atgriezties „Trešajā laikmetā”*, un Es kā Meistars biju viņu paziņojis tajā „Otrajā laikmetā” un teicu: „Patiesi, Elija ir bijis starp jums, un jūs viņu neesat atpazinuši. Es atgriezīšos pasaulē, bet patiesi, Es jums saku: pirms Manis tur būs Elija.”

** skatīt 38. nodaļu.*

27. Tā kā katrs Meistara vārds piepildās, Elija „Trešajā laikmetā” ir ieradies pirms Manis, lai atmodinātu dvēseles, lai tās nojaustu, ka Svētā Gara stunda ir atvērusi savas durvis, lai katrai dvēselei teiktu, ka tai jāatver acis, ka tai jāsagatavojas, lai šķērsotu slieksni no Otrā laikmeta uz Trešo. Lai Elijas atklāsme „ ” šajā „Trešajā laikmetā” būtu saprotamāka, Es ļāvu viņam atklāties caur taisnīgu vīru: Roque Rojas.

28. Elija no aizsaules garīgi apgaismoja šo vīru, iedvesmoja viņu, stiprināja un vadīja visos viņa ceļos no sākuma līdz galam.

29. Bet patiesi, Es jums saku, ka ne viņš izvēlējās Roque Rojas no cilvēkiem. Es viņu izvēlējos, nosūtīju viņa dvēseli, ko sagatavojusi mana žēlsirdība. Es viņam devu ķermeni, ko arī es biju sagatavojis, un jūs zināt, ka viņš bija pazemīgs, ka Tēvs caur viņa pazemību un tikumību paveica lielus darbus. Viņš bija pravietis, balss nesējs, redzētājs un vadonis. No visa tā viņš atstāja tautai spožu piemēru.

30. Viņu izsmēja un apsmēja viņa paša tauta, tāpat kā Mozus tuksnesī, viņu vajāja kā pravieti Eliju, un viņam nācās atkāpties uz kalnu virsotnēm, lai tur lūgtu par savu tautu un aizstāvētu to.

31. Tāpat kā viņa Skolotājs, arī viņu izsmēja un notiesāja priesteri un rakstu mācītāji. Tāpat kā viņa Skolotājam, arī viņam ticēja, sekoja un bija blakus tikai nedaudzi. No viņa rokām plūda dziedinošas spējas, notika brīnumi, kas vieniem modināja ticību, bet citiem radīja apmulsumu. Dažiem no viņa lūpām nāca pravietiskas vārdus, kas piepildījās burtiski. Viņa mute deva padomus, kas bija pilni ar mierinājumu slimajām sirdīm. 32. Viņa prāts spēja uzņemt lielas iedvesmas un varēja, tāpat kā taisno, apustuļu un praviešu prāts, nonākt ekstāzē. Viņa gars spēja atdalīties no šīs pasaules un viņa ķermeņa, lai ienāktu garīgajā sfērā un pazemīgi nonāktu pie Kunga Slepenās dārgumu krātuves durvīm. Ar šo pacelšanos Elijas gars atklājās pirmajiem lieciniekiem, pirms vēl bija ieradies Meistara stars. (345, 57-58)

33. Roque Rojas sapulcēja grupu vīriešu un sieviešu, kas bija pilni ticības un labas gribas, un tur, viņa pirmajās sanāksmēs, Elija atklājās caur vēstnieka prātu, sacīdams: „Es esmu pravietis Elija, tas, kurš tika pārveidots Taboras kalnā.” Viņš deva saviem pirmajiem mācekļiem pirmos mācības, vienlaikus paziņojot

viņiem par garīguma laikmetu un pareģojot
viņiem, ka drīz ieradīsies Dievišķā Meistara stars, lai atklātos savai tautai.

34. Kādu dienu, kad Roque Rojasas pieticīgā sapulces vieta bija pilna ar sekotājiem, kuri ticēja šī vīra vārdiem, Elija nolaidās, lai apgaismotu sava vēstnieka prātu, un, iedvesmots no Manis, viņš svaidīja septiņus no šiem ticīgajiem, kuriem bija jāpārstāv vai jāsimbolizē Septiņi zīmogi.

35. Vēlāk, kad bija pienācis solītais brīdis manai atklāsmei, es atklāju, ka no šiem septiņiem izredzētajiem tikai viens gaidīja tīrā Līgavainīša ierašanos , un šī sirds piederēja Damianai Oviedo, jaunavai, kuras prāts kā pirmais drīkstēja saņemt dievišķā stara gaismu kā atlīdzību par viņas neatlaidību un sagatavotību.

36. Damiana Oviedo pārstāvēja Sesto zīmogu*. Tas bija vēl viens pierādījums tam, ka Sestā zīmoga gaisma ir tā, kas apgaismo šo laikmetu. (1, 6-9)

** Šis jēdziens, kas attiecas uz Jāņa Atklāsmi, apzīmē priekšpēdējo no "Septiņiem zīmogiem", kuri ir jāsaprot kā simboli 7 laikmetiem 3 pestīšanas vēstures laikmetos (sīkāk par to skatīt 38. nodaļu).*

37. Tikai nedaudzi spēja patiesi sajust Dieva sūtītā klātbūtni. Vēlreiz viņš bija balss, kas sauca tuksnesī, un atkal viņš sagatavoja cilvēku sirdis gaidāmajai Kunga atnākšanai. Tādējādi tika atvērts sestais zīmogs, atklājot tā saturu, un tas izplūda kā taisnības un gaismas straume pār cilvēci. Tādā veidā piepildījās daudzi solījumi un pravietojumi.

38. Elija, tāpat kā Jēzus un Mozus, apgaismoja jūsu gara acis, lai jūs varētu redzēt Tēvu. Mozus jums mācīja: „Tu mīlēsi savu tuvāko kā sevi pašu." Jēzus jums teica: „Mīliet cits citu!" Elija jums lika arvien vairāk izjust līdzjūtību pret saviem tuvākajiem un uzreiz piebilda: „un jūs redzēsiet manu Tēvu visā Viņa godībā." (81, 36-37)

39. Kad tumsa, kas apņem cilvēci, izkliedēsies un dvēselēs kļūs gaiši, tās sajutīs jaunas ēras klātbūtni, jo Elija ir atgriezies pie cilvēkiem.

40. Taču, tā kā tie nespēja viņu redzēt, bija nepieciešams, lai viņa gars atklātos caur cilvēka saprātu un viņš parādītos redzētājiem tajā pravieša Elijas tēlā: virs mākoņiem savā ugunīgajā ratiņos.

41. Elija šajā laikā ir atnācis kā ceļa sagatavotājs, lai sagatavotu manu atnākšanu. Viņš ir atnācis kā pravietis, lai jums paziņotu par jauno laikmetu ar tā cīņām un pārbaudījumiem, bet arī ar viņa atklāsmes gudrību. Viņš nāk ar savu gaismas ratiem, lai aicinātu jūs tajos iekāpt, lai paceltu jūs pāri mākoņiem un aizvestu uz Garīgo dzimteni, kur valda miers. Uzticieties viņam kā Labajam Ganiem, sekojiet viņam garīgi, tāpat kā tauta „Pirmajos laikos" sekoja Mozum. Lūdzieties, lai viņš palīdz jums pildīt jūsu uzdevumu, un, ja

vēlaties viņam līdzināties, dariet to. (31, 58-59)

42. Elija, gars ar lielu varu, kuru cilvēce nav atzinusi, vienmēr ir bijis mans ceļa sagatavotājs. Šodien viņš ir atnācis vēlreiz, lai sagatavotu Iezīmētos*, kuri man ir kalpojuši kā balss nesēji, kā arī visus cilvēkus.

** Iezīmētie (spāņu valodā: marcados) vai Zīmogotie (Atkl. Jāņa, 14. nodaļa, 1-5) ir Kristus izredzētie, kuri no Viņa saņēma Dievišķās Trīsvienības zīmi uz savām pierēm. (Sīkāku informāciju par to skatīt 39. nodaļas pēdējā daļā)*

43. Ja jūs gatavosieties un pētīsiet manas mācības, lai iepazītu manu gribu, Elija nāks jums palīgā un būs jūsu atbalsts un draugs.

44. Elija ir dievišķs stars, kas apgaismo un vada visas būtnes un ved tās pie Manis. Mīliet viņu un godājiet kā savu ceļa brucēju un aizstāvi. (53, 42-44)

45. Pravietis Elija, ceļa sagatavotājs, „Trešā laikmeta" vēstnesis, aizstāv savu ganāmpulku, lūdz par tiem, kas nemāk lūgties, un ar savu apmetni apklāj grēcinieka kauna plankumu, cerot uz viņa atjaunošanos. Elijas sagatavo savus pulkus, savas armijas, lai cīnītos pret tumsību, kas radusies cilvēces neziņas, grēka, fanātisma un materiālisma dēļ. (67, 60)

46. Tagad visiem, kas jau ir sagatavoti un atmodināti, ir uzdevums sludināt pasaules atbrīvošanu. Atcerieties, ka Elija, kas ir apsolītais šim laikam, pašlaik visu sagatavo, lai izglābtu zemes tautas, kas ir materialisma verdzībā, no faraona varas, tāpat kā reiz Mozus Ēģiptē darīja ar Izraēla ciltīm.

47. Sakiet saviem līdzcilvēkiem, ka Elija jau ir atklājies caur cilvēka saprātu, ka viņa klātbūtne ir bijusi Garā un ka viņš turpinās apgaismot visu tautu ceļu, lai tās virzītos uz priekšu.

48. Jūsu Gans ir uzdevums atvest visas radības atpakaļ uz to patieso ceļu, neatkarīgi no tā, vai tas pieder pie garīgās, morālās vai materiālās sfēras. Tāpēc Es jums saku, ka tās tautas būs svētītas, kuras caur Eliju saņems sava Kunga aicinājumu, jo tās paliks vienotas taisnības un mīlestības likumā, kas tām kā saprašanas un brālības auglis nesīs mieru. Tādā veidā vienotas, tās tiks vadītas uz kaujas laukumu, kur tās cīnīsies pret samaitātību, materiālismu un meliem.

49. Šajā cīņā šī laika cilvēki piedzīvos jaunus brīnumus un sapratīs dzīves garīgo jēgu — to, kas runā par nemirstību un mieru. Viņi pārtrauks nogalināt viens otru, jo sapratīs, ka tas, ko viņiem jāiznīcina, ir viņu neziņa, savtīgums un postošās kaislības, no kurām cēlušies viņu kritumi un bēdas — gan materiālās, gan garīgās. (160, 34-36)

50. Elija ir Dieva stars, ar kura gaismu viņš izkliedē jūsu tumsību un atbrīvo jūs no šī laika verdzības, kas ir grēka verdzība, un kas vadīs jūsu dvēseli cauri tuksnesim, līdz tā

nonāks “Apsolītajā zemē” Dieva klēpī. (236, 68)

3. nodaļa – *Kristus atgriešanās garīgā saule*

Kunga atnākšana

1. Es esmu klātesošs cilvēces vidū laikā, kad jauni atklājumi ir pārveidojuši cilvēku dzīvi, un es daru savu klātbūtni jūsu vidū jūtamu ar to pašu pazemību, kādu jūs reiz pazināt Manī.

2. Dieva „Vārds” nav atkal kļuvis par cilvēku, Kristus nav atkal piedzimis nabadzīgā kūtī — nē; jo vairs nav nepieciešams, lai ķermenis liecinātu par Dieva varenību. Ja cilvēki domā, ka šis ķermenis šeit ir Dievs, kas nācis uz pasauli, tad viņi kļūdās. Dieva klātbūtne ir garīga, vispārēja, bezgalīga.

3. Ja viss, ko cilvēki šajā laikā ir sasnieguši, būtu taisnības, atļautā un laba robežās, nebūtu bijis nepieciešams, lai Es nāktu uz leju, lai atkal runātu ar jums. Bet ne visi darbi, ko šī cilvēce Man piedāvā, ir labi: ir daudz pārkāpumu, daudz netaisnību, daudz noviržu un ļaunprātību. Tāpēc bija nepieciešams, lai mana rūpīgā mīlestība pamodinātu cilvēku, kad viņš bija visvairāk iedziļinājies savā darbā, lai atgādinātu viņam, kādus pienākumus viņš ir aizmirsis un Kam viņš ir pateicīgs par visu, kas ir un kas vēl būs.

4. Lai padarītu Sevi dzirdamu materializētai cilvēcei, kas nevarēja Mani uztvert no gara uz garu, Man bija jāizmanto viņu garīgās dāvanas un spējas, lai atklātos caur cilvēka saprātu.

5. Izskaidrojums tam, kāpēc Es “nāku uz leju”, lai sazinātos ar jums, ir šāds: tā kā jūs nespējāt pacelties, lai sarunātos ar savu Kungu no gara uz garu, Man bija jānokāpj vienu pakāpi zemāk, tas ir, no garīgā, no dievišķā, kur jūs vēl nevarat nokļūt. Tad Man bija jāizmanto jūsu saprāta orgāns, kas atrodas cilvēka smadzenēs, un jāpārvērš Mana dievišķā iedvesma cilvēku vārdos un materiālās skaņās.

6. Cilvēkam ir nepieciešamas paplašinātas zināšanas, un Dievs ir tas, kurš nāk pie cilvēka, lai uzticētu viņam gudrību. Ja jums šis izvēlētais līdzeklis – – manai īsajai vēstij, kas tiek nodota caur šo runātāju saprāta orgānu, nešķiet cienīgs, tad es jums saku patiesībā, ka vēstījums, kas tiek nodots caur viņiem, ir ļoti liels. Jūs būtu vēlējušies, lai mana vēstījuma nodošana cilvēkiem notiktu ar pompu un ceremonijām, kas radītu iespaidu, bet kas patiesībā, no gara viedokļa raugoties, būtu tukšas, jo tās nesaturētu patieso gaismu.

7. Es varētu būt ieradies zibens un vētra, lai padarītu manu varenību jūtamu; taču cik viegli tad cilvēkiem būtu bijis atzīt, ka ir pienākusi Kunga klātbūtne! Bet vai jūs nedomājat, ka tad jūsu sirdīs atkal būtu atgriezusies bailes un arī sajūta par kaut ko neaptveramu? Vai jūs nedomājat, ka jebkura mīlestības izjūta pret Tēvu būtu pārvērtusies tikai bailēs no Viņa taisnības? Bet jums jāzina, ka Dievs, lai gan Viņš ir visvarenais spēks, jūs neuzvarēs ar šo varu, neuzspiedīsies ar to, bet gan ar citu varu, un tā ir mīlestības vara.

8. Tas ir Dievišķais Gars, kas šodien runā uz Visumu. Tas ir Viņš, kas ienes gaismu visā tajā, ko jūs citos laikos neesat skaidri atpazinuši. Viņš ir jaunas dienas rītausma visiem cilvēkiem, jo Viņš atbrīvos jūs no viltus bailēm, izskaudīs jūsu šaubas, lai atbrīvotu jūsu dvēseli un prātu.

9. Es jums saku: pēc tam, kad būsiet iepazinuši manu mācību būtību un manu likumu taisnīgumu, jūs atpazīsiet arī robežas, ko jums uzspiedušas jūsu priekšstatu sistēmas un kas jums ir traucējušas tikt tālāk par niecīgu patiesības izpratni.

10. Vairs nebūs bailes vai bažas par sodu, kas jūs atturēs no pētīšanas un atklājumiem. Tikai tad, ja jūs patiesi vēlēsieties iepazīt to, kas jums ir nesaprotams, jūsu sirdsapziņa jums aizliegs šo ceļu; jo jums jāzina, ka cilvēkam nepienākas visa patiesība un ka viņam jāaptver tikai tā daļa, kas viņam atbilst.

11. Tauta: ja mana atnākšana tika paziņota tā, ka tā notiks karu, dabas stihiju, epidēmiju un haosa vidū, tad tas nenotika tāpēc, ka es jums būtu atnesis visu to; tas notika tāpēc, ka mana klātbūtne tieši šajā krīzes stundā būtu noderīga cilvēcei.

12. Šeit tagad ir piepildījies viss, kas tika teikts par manu atgriešanos. Es nāku pie cilvēkiem, kamēr pasaule cīnās ar nāvi un zeme savā nāves agonijā dreb un trīc, lai pavērtu ceļu jaunai cilvēcei. Tāpēc Dieva aicinājums „Trešajā laikmetā" ir mīlestības aicinājums – mīlestības, kas sevī nes taisnīgumu, brālību un mieru un iedvesmo uz to.

13. Kristus vārds reiz iedīgās Viņa mācekļos, un tautā, kas viņiem sekoja, auga tā sēkla. Viņa mācība izplatījās, un tās jēga izplatījās pa visu pasauli. Tāpat izplatīsies arī šī šodienas mācība, ko pieņems visi tie, kas spēj to izjust un saprast. (296, 17-27, 35)

Visi acis uz Mani skatīsies

14. Jēzus sacīja saviem mācekļiem: „Es būšu prom no jums tikai īsu brīdi — es atgriezīšos." Pēc tam viņiem tika atklāts, ka viņu Skolotājs nāks „uz mākoņa", apņemts ar eņģeļiem, un sūtīs gaismas starus uz Zemi.

15. Tagad Es esmu šeit „uz mākoņa", apņemts ar eņģeļiem, kas ir garīgās būtnes, kuras ir parādījušās jūsu vidū kā Manas dievišķības vēstneši un jūsu labi padomdevēji. Gaismas stari ir Mans Vārds, kas jums nes jaunas atklāsmes, kas pārpludina katru saprātu ar gudrību.

16. Laimīgi tie, kas, neredzot, ir ticējuši, jo tie ir tie, kas jūt manu klātbūtni. (142, 50-52)

17. Cilvēks ar savu garu atklās patiesību, visi sajutīs Manu klātbūtni; jo Es jau savā laikā jums teicu, ka katra acs Mani redzēs, kad būs pienācis laiks.

18. Nu, šis laiks, kurā jūs dzīvojat, ir tieši tas, kas tika paziņots caur Manu Vārdu un Maniem praviešiem pagātnē, kurā visi cilvēki Mani redzēs ar savu gara sajūtām un spējām.

19. Nebūs nepieciešams, lai viņi Mani redzētu ierobežotā cilvēka veidolā, lai varētu teikt, ka ir Mani redzējuši, bet pietiks ar to, ka viņu gars Mani sajutīs un prāts Mani sapratīs, lai varētu pilnīgi patiesi teikt, ka ir Mani redzējuši.

20. Mīlestība un ticība, kā arī intelekts spēj redzēt bezgalīgi tālāk, nekā to spēj jūsu acis. Tāpēc Es jums saku, ka nav nepieciešams, lai Es ierobežotu Savu klātbūtni cilvēka tēlā vai ar kādas simboliskas figūras palīdzību, lai panāktu, ka jūs Mani redzat.

21. Cik daudzi no tiem, kas Mani redzēja tajā "Otrajā laikmetā" vai gāja kopā ar Mani, pat nezināja, kas Es esmu. Cik daudzi, kas pat nezināja, ka Es esmu piedzimis kā cilvēks, redzēja Mani garā, atpazina Mani pēc Manas gaismas un priecājās par Manu klātbūtni, pateicoties savai ticībai.

22. Atveriet visas savas acis un ar savu ticību pierādiet, ka esat Gaismas bērni. Jūs visi varat Mani redzēt, taču tam ir nepieciešams, lai jums būtu laba griba un ticība. (340, 45-51)

23. Es jums saku: ja šī cilvēce savas bezmīlestības, savas novēršanās no taisnības un labestības dēļ vēl vairāk vērstos pret Mani, Es parādīšos viņu ceļā pilns godības, kā Es to darīju Saula priekšā, un ļaušu viņiem dzirdēt Manu balsi.

24. Tad jūs redzēsiet, cik daudzi no tiem, kuri — to neapzinoties — mani vajāja, pārveidosies un, apgaismoti, dosies man pakaļ pa labestības, mīlestības un taisnīguma ceļiem.

25. Es viņiem teikšu: Apstājieties, ceļotāji, un dzeriet no šī kristāldzidrā ūdens avota. Atpūtieties no smagā dzīves ceļojuma, ko Es jums uzliku. Uzticiet Man savas rūpes un ļaujiet Manam skatienam iespiesties dziļi jūsu dvēselē, jo Es gribu jūs piepildīt ar žēlastību un jūs mierināt. (82, 46)

26. Mana mīlestība liks trīcēt jūsu sirdu jūtīgākajām stīgām. Bet tieši saskaņa ar jūsu sirdsapziņu ļaus jums dzirdēt manu dievišķo koncertu, un daudzi no jums redzēsiet Mani Jēzus garīgajā tēlā.

27. Man jums jānorāda, ka Jēzus tēls nav vispilnīgākais veids, kādā jūs Mani redzēsiet. Kad es jums pagātnē teicu: „Visas acis redzēs mani", es jums devu saprast, ka jūs visi atzīsiet patiesību, lai gan man jums jāsaka, ka es ierobežošos atbilstoši katras dvēseles attīstībai. Bet, ja jūs kāpsiet pa kāpnēm uz pilnību, jūs noteikti redzēsiet mani visā manā krāšņumā.

28. Tagad nemēģiniet Mani sev kādā veidā iedomāties. Apdomājiet: ja jūsu gars, lai gan tas ir ierobežots, ir būtība, ir gaisma — kāda tad varētu būt jūsu Kunga Visuma Gara, kam nav ne sākuma, ne gala, izpausme? Ļaujiet neizdibināmajam palikt manas Dievišķās Gudrības grāmatas iekšienē. (314, 69-70)

29. Savā vārdā par "Otro laiku" Es jums darīju zināmu, ka Es atkal nāksiu pie jums, ka manas garīgās armijas nāks kopā ar Mani. Bet cilvēce nav pareizi sapratusi un interpretējusi manu vārdu jēgu.

30. Tāpēc katra reliģiskā kopiena gaida Mani savā vidū, tāpēc viņi gaida, ka redzēs Mani ar savām mirstīgajām acīm; taču tie, kas tagad gaida Mani šādā veidā, ir tie paši, kas reiz noliedza, ka Jēzus ir Mesija, un uzskatīja Viņu par sapņotāju.

31. Šodien Es saku jums, Maniem mācekļiem: pienāks brīdis, kad jūs redzēsiet Mani visā Manā godībā. Tajā laikā zeme un tās iedzīvotāji būs attīrīti, un dvēseles tikumība un skaistums būs atjaunoti. Sāpes pazudīs, un viss kļūs par laimi, par bezgalīgu „dienu", bez gala jums. Vai jūs nevēlaties redzēt šos brīnumus? Vai jūs nevēlaties, lai jūsu bērni sarunātos ar manu Garu un, brīvi no grēka, varētu radīt miera pasauli? (181, 74, 81)

32. Ja cilvēce būtu spējusi izprast Pirmā un „Otrā laika" pravietojumus, tā nebūtu sajukusi, redzot to piepildīšanos. Tas pats notika „Otrā laikā", kad Mesija piedzima starp cilvēkiem, tāpat kā tas notiek tagad, kad Es esmu atnācis Garā.

33. Manu mācību būtība abos laikos ir viena un tā pati. Tā jūs sagatavo, lai jūs padarītu šo dzīvi par mīlestības pilnu, kaut arī pārejošu mājvietu, kur cilvēki uzskata un izturas viens pret otru kā brāļi un māsas un izrāda viens otram patiesas brālības siltumu.

34. Sagatavojiet arī dvēseli, lai pēc šīs dzīves tā varētu ienākt tajās pasaulēs vai mājvietās, kuras Kungs ir sagatavojis saviem bērniem. Mana vēlēšanās ir, lai, kad jūs tur nonāksiet, jūs nejūtos sveši, bet lai jūsu garīgums un iekšējā atziņa ļautu jums visu

redzēt tā, it kā jūs tur jau agrāk būtu bijuši. Tajā būs daudz patiesības, ja jūs jau šeit ar lūgšanu esat saistīti ar garīgo. (82, 9-10)

35. Es esmu ceļotājs, kas klauvē pie jūsu sirdu durvīm. Es klauvēju, un jūs nezināt, kas tas ir; jūs atverat un neatzīstat Mani. Es esmu kā ceļotājs, kurš ierodas ciematā un kuram nav neviena, kas viņu pazīst, kā ārzemnieks, kurš ienāk svešā zemē un kurš netiek saprasts savā valodā . Tā es jūtos jūsu vidū. Kad jūs sajutīsiet manu klātbūtni? O cilvēki, kad jūs atpazīsiet mani, tāpat kā savā laikā Jāzeps tika atpazīts no saviem brāļiem Ēģiptē? (90, 1)

4. nodaļa – *Mācība caur dievišķajām atklāsmēm*

Atklāsmes avots

1. Jums runā "Vārds", kas vienmēr bija Dievā, tas pats, kas bija Kristū un ko jūs šodien pazīstat caur Svēto Garu; jo "Vārds" ir vārds, ir likums, ir vēsts, ir atklāsme, ir gudrība. Ja jūs esat dzirdējuši „Vārdu" caur Kristus vārdiem un tagad to saņemat caur Svētā Gara iedvesmu — patiesi, Es jums saku, tā ir Dieva balss, ko jūs esat dzirdējuši. Jo ir tikai viens Dievs, tikai viens Vārds un tikai viens Svētais Gars. (13, 19)

2. Vai jūs zināt, kāds ir tā gaismas avots, kas slēpjas vārdos, kurus izrunā balss nesēji? Tās avots ir Labajā, dievišķajā mīlestībā, Visuma Gaismā, kas izplūst no Dieva. Tas ir stariņš vai dzirkstele no tās Visuma Gaismas, kas jums dod dzīvību — tā ir daļa no bezgalīgā spēka, kas visu virza un caur kuru viss svārstās, pulsē un nepārtraukti veic savu ceļu. Tas ir tas, ko jūs saucat par dievišķo starojumu, tā ir Dievišķā Gara gaisma, kas apgaismo un atdzīvina dvēseles. (329, 42)

3. Šajā brīdī ar jums runā Tas, kurš vienmēr ir nācis jums palīgā: Kristus, dievišķais solījums, kas "Otrā laikmetā" kļuva par cilvēku Jēzū, Dievišķais Vārds, kas kļuva par cilvēka vārdu; mīlestības, gaismas un gudrības Gars, ierobežots starā, kas caur Garu skar cilvēka dvēseli un prātu, lai mācītu viņam nodot manas domas. (90, 33)

4. Es esmu Kristus, kuru šajā pasaulē vajā, zaimo un padara par apsūdzēto. Pēc visa, ko jūs man nodarījāt „Otrā laikmetā" Jēzū, es nāku pie jums, lai vēlreiz pierādītu, ka es jums esmu piedevis un mīlu jūs.

5. Jūs Mani kailu piesitāt pie krusta, un tāpat Es atgriežos pie jums; jo Es jūsu acīm neslēpju Savu Garu un Savu Patiesību aiz liekulības vai melu plīvura. Bet, lai jūs varētu Mani atpazīt, jums vispirms jāattīra sirds. (29, 27-28)

6. Šodien es jums saku: šeit ir Meistars — tas, ko cilvēki sauca par Rabi no Galilejas. Es jums dodu mūžīgi spēkā esošo mācību, mīlestības mācību. Svētku mielasts, uz kuru es jūs šodien aicinu, ir

garīgs, tāpat kā maize un vīns . Bet šodien, tāpat kā agrāk un kā vienmēr, es esmu ceļš, patiesība un dzīvība. (68, 33)

Atklāsmes vietas un vēstījumu saņēmēji

7. Atcerieties, ka Es esmu Tēva „Vārds"; ka dievišķā būtība, ko jūs saņemat šajā Vārdā, ir gaisma no šī Radītāja Gara; ka Es katrā no jums esmu atstājis daļu no sava Gara.

8. Bet, redzot nabadzību, kas apņem to pulku, kas šobrīd Mani klausās, un to telpu pieticību, kurā jūs esat sapulcējušies, jūs klusībā Man jautājat: „Meistars, kāpēc Tu šajā laikā savai atklāsmei neizvēlējies kādu no tiem lielajiem tempļiem vai katedrālēm, kur Tev varētu tikt piedāvāti bagātīgi altāri un svinīgas ceremonijas, kas ir Tev piemērotas?"

9. Es atbildu tiem sirdīm, kas tā domā par savu Skolotāju: ne cilvēki ir mani noveduši šajā nabadzībā. Es pats esmu izvēlējies savai darbībai šo pieticīgo mājokli jūsu pilsētas nabadzīgajā priekšpilsētā, lai jums tādējādi liktu saprast, ka es no jums nemeklēju materiālas dāvanas vai ārējus upurus, bet gluži pretēji: Es esmu atgriezies tieši tādēļ, lai vēlreiz sludinātu pazemību, lai jūs tajā atrastu garīgumu. (36, 24-25)

10. Daži netic manai klātbūtnei, jo pret to iebilst šo pulcēšanās vietu nabadzība un pieticība, kā arī to balsu nesēju neuzkrītošums, caur kuriem Es sevi atklāju. Taču, ja šādi šaubīgie pētītu Kristus dzīvi, viņi atzītu, ka Viņš nekad nemeklēja greznību, godināšanu vai bagātības.

11. Šīs vietas var būt tik nabadzīgas un niecīgas kā kūts un salmi, uz kuriem Es toreiz piedzimu. (226, 38-39)

12. Nedomājiet, ka es šo tautu savai jaunajai atklāsmē esmu izvēlējies tikai pēdējā brīdī. Viss jau no mūžības bija paredzēts. Šo zemi, šo tautu, jūsu dvēseles esmu sagatavojis, tāpat kā arī laiks manai klātbūtnei bija iepriekš noteikts pēc manas gribas.

13. Es nolēmu sākt savas atklāsmes starp vismazākajiem, starp tiem, kuri saglabāja tīru prātu un dvēseli. Pēc tam Es atļāvu visiem nākt pie Manis, jo pie Manas galda nav ne atšķirību, ne priekšrocību. Mans vārds, kas tika nosūtīts šai tautai, bija vienkāršs un pieticīgs savā formā, jums pieejams, taču tā jēga, pilna skaidrības, bija dziļa jūsu garam, jo Es, lai gan Esmu visas zināšanas avots, vienmēr izsaku un atklāju Sevi vienkārši un skaidri. Es neesmu noslēpums nevienam ; noslēpums un mistērija ir jūsu neziņas bērni. (87, 11-12)

14. Pirmie, kas Man klausījās, izturējās pret Manu darbu kā pret koku, nogriežot pirmos zarus, lai tos pārstādītu dažādās vietās. Daži labi izprata Manas mācības, citi novirzījās no ceļa.

15. Grupas, kas pulcējās nabadzīgo sapulču telpu ēnā, bija nelielas. Bet, kad tās kļuva skaitlīgākas un cilvēku pūļi palielinājās, Es aicināju tās apvienoties, lai visi atzītu sevi par

viena Skolotāja mācekļiem un mācītu vienādi; lai sēkla tiktu sēta ne pēc „strādnieku”* ieskatiem, bet saskaņā ar dievišķo gribu.
** Atsauce uz Jēzus līdzību par „darbiniekiem vīna dārzā”.*

16. Pie Jaunās Derības Garīgās Lādes cilvēku pūļi zvērēja pakļautību, paklausību un labu gribu; bet, kad ar spēku uzbruka viesuļvētras un virpuļviesuļi un pērta koka zarus, daži kļuva vāji, kamēr citi palika nešaubīgi stingri un mācīja jaunajiem „strādniekiem” apstrādāt „laukus”.
17. Daži, kas bija atzinuši šīs atklāsmes lielumu, vēlējās iedziļināties manos noslēpumos tālāk, nekā tas ir mana griba, lai iegūtu zināšanas un varu, kas padarītu viņus pārākus pār citiem; taču ļoti drīz viņi saskārās ar manu taisnīgumu.
18. Citi, kas nespēja atklāt šī darba lielumu tā tīrībā un vienkāršībā, pārņēma no sektām un baznīcām rituālus, simbolus un ceremonijas, jo domāja, ka tādējādi piešķir maniem atklājumiem svinīgumu. (234, 27-30)
19. Kopš šī atklāsme sāka atklāties, jūsu gars tika apgaismots ar manu mācību, lai gan parādījās arī neticīgie — gan starp tiem, kas izglītoti, gan starp neizglītotajiem un neziņotājiem.
20. Cik daudz argumentu, lai noliegtu šo atklāsmi! Cik daudz mēģinājumu, lai iznīcinātu šo Vārdu! Taču nekas nav apturējis manas vēsts gaitu — gluži pretēji: jo vairāk cīnījās pret šo darbu, jo vairāk tika aizdedzināta cilvēku ticība, un jo vairāk laika pagāja, jo lielāks kļuva to skaits, caur kuriem Es nododu savu Vārdu.
21. Ko no tā var mācīties? To, ka cilvēku vara nekad nespēs kavēt dievišķo varu īstenot savus nodomus.
22. Kad ļaudis pulcējās šo sapulču vietu iekšienē, tie to vienmēr darīja bez bailēm no pasaules, vienmēr pilni paļāvības uz Manu klātbūtni un Manu aizsardzību, un Es viņiem pierādīju, ka viņu ticība balstījās uz patiesību. (329, 28-30, 37)
23. Šajā kopienā izveidojās jauna apustuļu grupa, kas sastāvēja no vienkāršām un pazemīgām sirdīm, kuras tomēr bija piepildītas ar mīlestību un ticību, lai sekotu Man. Protams, starp viņiem netrūka jauna Toma, kam bija jāredz, lai ticētu manai klātbūtnei — jauna Pētera, kurš, lai gan ticēja man, tomēr noliegtu mani bailēs no cilvēkiem, un jauna Jūda Iskariota, kurš nodotu mani, pārdodot manu vārdu un patiesību par naudu un glaimiem.
24. Pūļi, kas veido šo tautu, nepārtraukti vairojās un izplatījās pa pilsētām, laukiem un ciemiem; un no šīs tautas cēlās patiesības un taisnīguma apustuļi, pašaizliedzīgi darbinieki, pilni dedzības sava Kunga mācībā, un pravieši ar tīru sirdi, kas runāja patiesību. (213, 72-73)
25. Savā jaunajā atklāsmē Es esmu mainījis visu: vietas un izpausmes līdzekļus, lai novērstu neziņu, kļūdas un nepareizo interpretāciju, kas tika

piešķirta manām iepriekšējām atklāsmēm. Tāpat kā saule lec austrumos un jūs to redzat pusdienlaikā augstākajā punktā, lai pēc tam novērotu, kā tā riet rietumos, tā arī mana Gara gaisma laika gaitā ir pārvietojusies no austrumiem uz rietumiem, lai jūs neierobežotu manu godību un varu ar noteiktām vietām, cilvēkiem vai rasēm. (110, 9)

26. Man pietiek ar to, ka mani dzird tikai daži, jo tie rīt par to liecinās saviem līdzcilvēkiem. Es zinu, ka, ja es būtu aicinājis visus cilvēkus, lielākā daļa nebūtu atnākusi, jo viņi ir aizņemti ar pasaules lietām. Viņi mani noliegtu un traucētu labvēlīgi noskaņotiem cilvēkiem atnākt, lai mani dzirdētu.

27. Šeit, šo nenozīmīgo vietu nošķirtībā, kurās Es atklājos, Es ļauju savai sēklai uzplaukt. Es apvienoju vienkāršās sirdis draudēs, un, kad tās ir attālinātas no materiālistiskās dzīves trokšņa, Es runāju ar tām par mīlestību, par Mūžību, par Garu, par patiesajām cilvēciskajām un garīgajām vērtībām, ar ko Es panāku, ka tās skatās uz dzīvi caur Garu, nevis caur maņām.

28. Šīs bērnu sirdis Es saucu par mācekļiem, un tie, kas nekad neko nav piederējuši, kas nekad nav tikuši pamanīti no saviem tuvākajiem, ir piepildīti ar gandarījumu par to, ka Es viņus esmu aicinājis, un ir augšāmcēlušies jaunai dzīvei. Viņi ir pacēlušies ar pārliecību un pacilātību, ka var būt noderīgi saviem tuvākajiem, jo Kungs ir ielicis viņos savas atklāsmes un parādījis viņiem mīlestības ceļu.

29. Daži varbūt viņus noliegs un izsmies, jo viņi sevi sauc par Jēzus mācekļiem — bet patiesi, Es jums saku, pat ja viņiem tiks liegta šī žēlastība, viņi joprojām būs mani mācekļi. (191, 33-36)

30. Pasaule gaida, ka mana balss viņus aicinās; cilvēku sirdis, lai gan mirušas ticībā, gaida, ka Kristus balss pie tām pienāks un teiks: „Celies un ej!"

31. „Mirušie", „aklie", slimie un izstumtie veido ļoti lielu tautu. Es nāks pie viņiem, jo tie, kas cieš garīgi vai fiziski, ir visatsaucīgākie pret manu klātbūtni. Pasaules varenie — tie, kam ir vara, bagātības un pasaulīgā slava, uzskata, ka Mani nevajag, un Mani negaida: ko gan Kristus varētu viņiem dot, ja viņi jau saka, ka viņiem ir viss? Varbūt kādas garīgās vērtības vai vietu mūžībā? Tas viņus neinteresē!

32. Tas ir iemesls, kāpēc Es meklēju šos nabadzīgo un miesā un dvēselē slimo ļaužu pūļus, lai viņiem sludinātu Savu mācību; jo viņi ilgojās pēc Manis, viņi meklēja Mani. Tāpēc bija tikai dabiski, ka viņi sajuta Manu klātbūtni, kad pienāca laiks atkal parādīties cilvēcei. (291, 32-34)

Dievišķo atklāsmju nodošana

33. Kas šaubās par šo atklāsmi, ko sniedz cilvēka saprāts, rīkojas tā, it kā noliegtu savu pārākumu pār citām radībām — it kā noliegtu savu garu un nevēlētos apzināties garīgo un saprātīgo līmeni, ko viņš

sasniedzis, izietot bezgalīgi daudz pārbaudījumu, ciešanu un cīņu.
34. Noliegums, ka Es atklājos caur jūsu saprātu vai garu, nozīmē noliegumu pret sevi un nostāšanos zemāko radību vietā.
35. Kas nezina, ka cilvēks ir Dieva bērns? Kas nezina, ka viņš sevī nes dvēseli? Kāpēc tad neticēt, ka starp Tēvu un viņa bērniem ir jābūt vienam vai vairākiem veidiem, kā savstarpēji sazināties?
36. Tā kā Es esmu Intelekts, Es vēršos pie jums ar jūsu saprāta palīdzību; tā kā Es esmu Gars, Es vēršos pie jūsu gara. Bet kā tie, kas noliedz Manu atklāsmi, var saprast un pieņemt šo patiesību, ja viņi nekad nav gribējuši Mani uzskatīt un atzīt par Garu? Viņu sirdīs ir izveidojušies daudzi kļūdaini uzskati, piemēram, uzskats, ka Es esmu dievišķa būtne cilvēka veidolā, kuru ir jāattēlo ar simboliem un attēliem, lai caur tiem varētu sazināties ar Mani.
37. Gadsimtu gaitā cilvēki, kas Mani šādā veidā meklēja, ir pieraduši pie savu attēlu un skulptūru klusuma, kuru priekšā viņi lūdzas un veic rituālus, un viņu sirdīs beidzot ir izveidojies uzskats, ka neviens nav cienīgs redzēt, dzirdēt vai sajust Dievu. Teikdami, ka Es esmu bezgalīgi pārāk augsts, lai tuvinātos cilvēkiem, viņi tic, ka tādējādi izrāda Man apbrīnu. Taču viņi kļūdās; jo tas, kurš apgalvo, ka Es esmu pārāk liels, lai nodarbotos ar tik maziem radījumiem kā cilvēki, ir neziņas cilvēks, kurš noliedz to skaistāko, ko Mans Gars jums ir atklājis: pazemību.
38. Ja jūs ticat Kristum, ja jūs apgalvojat, ka esat kristieši, jums nedrīkst būt tādas bezjēdzīgas ieceres kā domāt, ka jūs neesat pelnījuši, lai jūsu Kungs jums tuvinātos. Vai esat aizmirsuši, ka tieši jūsu kristīgā ticība balstās uz to dievišķās mīlestības pierādījumu, ka Dieva "Vārds" kļuva par cilvēku? Kāda vēl taustāmāka un cilvēcīgāka tuvināšanās varētu vēl vairāk atbilst grēcīgo un miesīgo cilvēku ar aptumšotām dvēselēm un vāju prātu uztveres spējām, kā tā, kurā Es ļāvu viņiem dzirdēt Manu dievišķo balsi, kas kļuva par cilvēka vārdu?
39. Tas bija lielākais mīlestības, pazemības un līdzjūtības pret cilvēkiem pierādījums, ko Es apstiprināju ar asinīm, lai jums vienmēr paliktu prātā, ka neviens nav Mani necienīgs, jo Es tieši to dēļ, kuri visvairāk bija pazuduši dubļos, tumsā un netikumos, ļāvu Manam Vārdam kļūt par cilvēku un izliju savas asinis.
40. Kāpēc tad tieši tie, kas tic visam šim, tagad noliedz Manu klātbūtni un atklāsmi? Kāpēc viņi cenšas apgalvot, ka tas nav iespējams, jo Dievs ir bezgalīgs, bet cilvēks pārāk zemisks, pārāk niecīgs un nevērtīgs? Patiesi, Es jums saku: kas šajā laikā noliedz Manu atklāsmi, tas noliedz arī Manu klātbūtni pasaulē tajā „Otrajā laikā" un noliedz arī Manu mīlestību un Manu pazemību.
41. Jums, grēciniekiem, ir tikai dabiski, ka jūs savos grēkos jūtaties

tālu no Manis. Es, savukārt, jūtu, ka, jo vairāk pārkāpumu jūs izdarāt un jo vairāk jūs aptraipāt savu dvēseli, jo nepieciešamāk ir, lai Es vērstos pie jums, lai dotu jums gaismu, pasniegtu jums roku, lai dziedinātu un glābtu jūs.

42. Es zināju, ka, ja es atkal atklātos saviem bērniem, daudzi mani noliegtu, un tāpēc jau toreiz paziņoju par savu atgriešanos; bet vienlaikus es darīju saprotamu, ka mana klātbūtne tad būs garīga. Bet, ja jūs par to šaubāties, pārliecinieties, balstoties uz to četru mācekļu liecību, kuri pierakstīja manus vārdus evaņģēlijos.

43. Es esmu šeit Garā un no spožā "mākoņa" sūtu jums savu Vārdu un padaru to cilvēcisku caur šiem runas kanāliem — kā sagatavojošu mācību tai atklāsmei, pie kuras jums visiem jānokļūst: sarunai no Gara uz Garu. (331, 1-10, 13)

44. Dievišķās domas ir pārvērstas vārdos caur maniem ekstāzē esošajiem balss nesējiem, kuri, apvienojoties teikumos, ir veidojuši un fiksējuši garīgo mācību, 64. nodaļa, kas ir pilna ar atklāsmēm un pilnīgām pamācībām.

45. Tas ir apsolītais Mierinātājs, tas ir tas paziņotais Patiesības Gars, kas jums visu iemācīs. Sagatavošanās jau sākas, nāk laiki, kad jums būs vajadzīgs tas, kurš, tā kā viņam ir spēks savā garā, vadīs jūs ar sirds cēlumu un vienkāršību, ar gudrību un žēlsirdību. (54, 51-52)

46. Mans mācījums nāk pie jums, lai nestu gaismu jūsu prātam. Bet nebrīnieties par to, kādā veidā Es šajā laikā esmu nācis pie jums; neapmulstiet par to, bet arī neļaujiet tam kļūt par rutīnu.

47. Kad mana Dievišķā Gaisma sasniedz to cilvēku prātu, kurš Man kalpo kā balss nesējs, tā tiek sabiezināta līdz svārstībām, kas tiek pārvērstas gudrības un mīlestības vārdos. Cik daudz pakāpienu pa Debesu kāpnēm manam Garam jānokāpj, lai šādā veidā nonāktu pie jums! Un arī manu „Garīgo pasauli" man bija jums jānosūta, lai tā sniegtu jums izsmeļošu skaidrojumu par maniem mācījumiem. (168, 48)

48. Es atklājos caur cilvēka prāta orgānu, jo smadzenes ir Radītāja pilnīgi radīts „aparāts", lai tajās atklātos intelekts, kas ir dvēseles gaisma.

49. Šis „aparāts" ir modelis, kuru jūs ar visu savu zinātni nekad nevarēsiet atdarināt. Jūs izmantosiet tā formu un uzbūvi kā paraugu saviem radījumiem; bet jūs nekad nesasniegsiet to pilnību, kāda piemīt jūsu Tēva darbiem. Kāpēc tad jūs šaubāties, ka Es varu izmantot to, ko Esmu radījis? (262, 40-41)

50. Visos laikos mana Mīlestība kā Skolotāja rūpējās par to mācību, kas cilvēkiem bija nepieciešama, un Es vienmēr esmu nācis pie viņiem, lai runātu ar viņiem saskaņā ar viņu garīgo briedumu un intelektuālo attīstību.

51. Es esmu nācis pie jums, jo esmu redzējis, ka cilvēku vārds un mācības, ko jūs esat radījuši, nespēj remdēt jūsu dvēseles dedzīgo slāpi

— slāpi pēc gaismas, slāpi pēc patiesības, pēc mūžības un mīlestības. Tāpēc Es esmu apmeties pie jums un izmantoju pazemīgus, neziņā un neizglītotus cilvēkus, liekot viņiem iegrimt prāta un dvēseles ekstāzē, lai no viņu mutēm plūstu „Trešā laika" vēsts.

52. Lai būtu cienīgi saņemt un nodot manas dievišķās domas, viņiem bija jācīnās pret materializāciju un pasaules kārdinājumiem. Tādējādi apspiežot savu personību un disciplinējot savu iedomību, viņi īsā laika posmā sasniedza pilnīgu savas būtības atdevi, kad viņi savu prāta orgānu veltīja dievišķajai iedvesmai un tādējādi ļāva, lai no viņu lūpām izplūstu vārds, kas pilns ar gudrību, maigumu, taisnīgumu, dziedināšanu un mieru.

53. Vienmēr būs tādi, kas nespēj saprast, kā tas nāk, ka balss nesēji var izteikt tik daudz zināšanu vārdos un izliet tik daudz dzīves esences uz klausītāju pūļa garu, bez tam, ka Mans Gars nāk uz šiem smadzenēm, un tikai Mans Gaismas stars tos apgaismo. Tāpēc Es jums saku, ka arī Karaliskajai zvaigznei — kā jūs saucat Sauli — nav nepieciešams nākt uz Zemi, lai to apgaismotu, jo gaisma, ko tā no attāluma sūta uz jūsu planētu, ir pietiekama, lai to iemērktu gaismā, siltumā un dzīvībā.

54. Tāpat Tēva Gars kā saule ar bezgalīgu starojuma spēku visu apgaismo un atdzīvina ar gaismu, ko Viņš sūta uz visām radībām — gan garīgajām, gan materiālajām.

55. Tātad saprotiet, ka tur, kur ir mana gaisma, tur ir klātesošs arī mans Gars. (91, 12-16)

56. Mana Gara gaismas dzirkstele, dievišķā Vārda atspulgs ir tas, kas nolaižas uz balss nesēja Garu, caur kuru Es daru jums dzirdamu savu vēstījumu. Kāds cilvēcisks balss nesējs varētu uztvert visu "Vārda" spēku? Neviens. Un patiesi, Es jums saku, jūs vēl nezināt, kas ir "Vārds".

57. „Vārds" ir dzīvība, ir mīlestība, ir Dieva Vārds, taču no visa tā balss nesējs var uztvert tikai vienu atomu. Bet šeit, tajā gaismas starā, tajā būtībā jūs varēsiet atklāt bezgalību, absolūto, mūžīgo.

58. Lai runātu par Sevi, Es to varu darīt gan ar lieliem darbiem, gan ar maziem un ierobežotiem izpausmes veidiem. Es esmu visā, viss runā par Mani, gan liels, gan mazs ir vienlīdz pilnīgs. Cilvēkam tikai jāprot novērot, domāt un pētīt. (284, 2-3)

59. Mans "Vārds" nav atkal kļuvis par cilvēku. Šajā laikā Es esmu "uz mākoņa", kas ir simbols par aizsauli, no kuras izplūst Mans stars, kas apgaismo balss nesēja prātu.

60. Man ir paticis izpausties caur cilvēku, un mans lēmums ir pilnīgs. Es pazīstu cilvēku, jo Es esmu viņu radījis. Es uzskatu viņu par cienīgu, jo viņš ir mans bērns, jo viņš ir cēlies no Manis. Es varu izmantot viņu, jo tāpēc Es viņu radīju, un Es varu atklāt savu godību ar viņa starpniecību, jo Es viņu radīju, lai sevi pagodinātu viņā.

61. Cilvēks! Viņš ir mans tēls, jo viņš ir inteliģence, dzīvība, apziņa, griba,

jo viņam piemīt daļa no visām manām īpašībām un viņa gars pieder mūžībai.

62. Bieži vien jūs esat nenozīmīgāki, nekā esat domājuši, un citreiz jūs esat lielāki, nekā varat iedomāties. (217, 15-18)

63. Ja jūs nedaudz padomāsiet un pētīsiet Rakstus, jūs atklāsiet, ka visiem praviešiem bija viens garīgs saturs, ko viņi savos vārdos nodeva cilvēkiem. Viņi deva cilvēkiem pamācības, atklāsmes un vēstījumus bez tām kļūdām, kas raksturīgas materializētajam kultam, ko cilvēki praktizēja tajos laikos. Viņi mācīja ievērot Dieva likumu un Vārdu, un palīdzēja cilvēkiem sazināties ar savu Debesu Tēvu.

64. Ļaudis, vai jūs neredzat lielu līdzību starp tiem praviešiem un šiem balss nesējiem, caur kuriem Es šobrīd runāju uz jums? Arī uz šo pēdējo lūpām Es lieku sava likuma būtību, caur viņu vārdiem jūs sasniedz mana iedvesma, un no tiem starojoši izplūst mācība, kas aicina klausītājus meklēt savu Kungu vispatiesākajā veidā. Viņi runā, nebaidoties, ka starp daudzajiem, kas viņus klausās, ir arī izlūki vai fanātiķi. Viņi ar atdevi pilda savu uzdevumu sava Tēva dienestā, lai Viņš caur viņiem runātu uz cilvēci un dotu tai šos mācības, kas cilvēkiem atvērs jaunus ceļus uz Gaismu.

65. Tauta, starp tiem praviešiem un šiem balss nesējiem pastāv ne tikai liela līdzība, bet arī pilnīga saikne. Tie to paziņoja, un to, ko tie sen atklāja, tagad piedzīvo šie kalpi. (162, 9-11)

66. Ne visi mani balss nesēji bija spējīgi un gatavi sagatavoties, lai kalpotu Man, un bieži Man nācās nosūtīt savu Gaismu uz netīriem prāta orgāniem, kas bija aizņemti ar nevajadzīgām, ja ne pat grēcīgām lietām. Ar saviem pārkāpumiem viņi izsauca manu taisnīgumu, jo viņu prāts bija atņemts jebkādai iedvesmai un viņu lūpas – jebkādai daiļrunībai, lai izteiktu dievišķo vēstījumu.

67. Šādos gadījumos klausītāju pūlis ir aizvēris ausis pret šiem niecīgajiem vēstījumiem, taču par to ir atvēris savu dvēseli, lai tajā sajustu manu klātbūtni un uzņemtu manu būtību. Tauta barojās ar būtību, ko tai tajā brīdī sūtīja mana žēlsirdība; bet balss nesējs kavēja vēstījumu, kas nenāca no viņa lūpām, un tādējādi piespieda klātesošos no gara uz garu sarunāties ar savu Meistaru , lai gan viņi vēl nebija gatavi saņemt manu iedvesmu šādā formā. (294, 49)

Atklāsmes forma

68. Meistara mācība vienmēr sākas vienādi, jo tajā ir ietverta viena un tā pati mīlestība. Tā sākas mīlestībā un beidzas žēlsirdībā — divos vārdos, kuros ir ietverta visa mana mācība. Tieši šīs augstās jūtas dod dvēselei spēku sasniegt gaismas un patiesības sfēras. (159, 26)

69. Jūs varētu teikt, ka ārējā valodas forma, kādā Es runāju “Otrā laikmetā”, un tā, ko Es izmantoju

tagad, ir atšķirīga, un daļēji jums būtu taisnība. Jo Jēzus toreiz runāja ar jums, izmantojot to tautu izteiksmes veidus un frāzes, starp kurām viņš dzīvoja, tāpat kā es to daru šodien, ņemot vērā to cilvēku garīgo noskaņojumu, kuri dzird manu vārdu. Bet garīgais saturs, ko paužšis vārds, kas tika dots toreiz un tiek dots šodien, ir viens un tas pats, ir nemainīgs. Tomēr daudzi, kuru sirdis ir nocietinātas un prāts ir aizvērtas, to nav pamanījuši. (247, 56)

70. O neticīgie! Nāciet un bieži klausieties Manī, Mans Vārds pārvarēs jūsu šaubas. Ja jums šķiet, ka Mana Vārda izteiksme nav tāda pati, kāda Man bija agrāk, tad Es jums saku, ka jums nevajadzētu pievērsties formai, ārējam izskatam, bet meklēt jēgu, kas ir tā pati.

71. Būtība, jēga vienmēr ir tikai viena, jo Dievišķais ir mūžīgs un nemainīgs; bet forma, kādā atklāsme nonāk pie jums vai caur kuru Es jums daru zināmu vēl vienu daļu no patiesības, vienmēr parādās saskaņā ar jūsu uztveres spēju vai attīstības līmeni, ko esat sasnieguši. (262, 45)

Pārdabisko būtņu klātbūtne Kristus mācībās

72. Patiesi, Es jums saku, brīžos, kad Mans Vārds caurstaro cilvēka saprātu, šeit pie Manas atklāsmes ir klāt tūkstošiem un tūkstošiem bezķermeņa būtņu, kas klausās Manos vārdos; to skaits vienmēr ir lielāks nekā to, kas iekārtojas matērijā. Tāpat kā jūs, arī viņi lēnām izkļūst no tumsas, lai ieietu Gaismas valstībā. (213, 16)

73. Šo manu vārdu jūs dzirdat uz Zemes ar cilvēka saprātu, un augstākos dzīves līmeņos nekā jūsu to dzird arī to iemītnieki, citas dvēseles; tāpat kā to dzird garīgās būtnes citos, vēl augstākos dzīves līmeņos, kurās tās mīt. Jo šis „koncerts", ko Tēvs „Trešajā laikmetā" rīko kopā ar gaismas gariem, ir vispārējs.

74. Es esmu teicis: Mans stars ir vispārējs, mans vārds un mana (tajā ietvertā) garīgā būtība ir tāpat vispārējas, un pat augstākajā līmenī, ko gari ir sasnieguši, viņi Mani dzird. Jūs pašlaik dzirdat Mani šajā atklāsmē visnepilnīgākajā veidā, kāds ir cilvēkam.

75. Tāpēc es tagad jūs sagatavoju augstākiem vēstījumiem, lai, kad jūs ieiesiet garīgajā pasaulē un pilnībā atstāsiet šo Zemi, jūs varētu apvienoties ar jaunu dzīves līmeni, lai dzirdētu „koncertu", ko Tēvs izpilda kopā ar jūsu garu.

76. Šodien jūs vēl atrodaties matērijā, atspirdziniet savas sirdis un garu ar šo vārdu, un tās būtnes, kas piederēja pie jums uz Zemes, kuras jūs joprojām saucat par Tēvu, vīru, sievu, brāli, bērnu, radinieku vai draugu, atrodas citos dzīves līmeņos un dzird to pašu vārdu; taču viņiem tā nozīme, tā būtība ir citāda, pat ja viņi bauda to pašu laimi, to pašu atspirdzinājumu, to pašu iedrošinājumu un to pašu maizi. (345, 81-82)

77. Es sūtu uz katru pasauli savas gaismas staru. Jums esmu ļāvis šai gaismai nonākt cilvēcisko vārdu veidā, tāpat kā tā nonāk citās mājvietās ar iedvesmas palīdzību.
78. Šī dievišķā stara gaismā visi gari apvienosies, veidojot no tā debesu kāpnes, kas tos vedīs uz to pašu punktu, uz Garīgo Valstību, kas ir apsolīta jums visiem, kas esat garīgas daļiņas no manas dievišķības. (303, 13-14)

Atklāsmes laika ierobežojums

79. Mana Valstība nāk uz ciešanu pilno cilvēci, un Mans Vārds skan caur šī laika izredzētajiem, lai tie, kas Mani dzird, kļūtu par mierinājumu saviem līdzcilvēkiem.
80. Visos laikos Man ir bijuši starpnieki starp cilvēkiem un Manu dievišķību; tie bija sirdī lēnprātīgie un pazemīgie, kurus Es esmu izmantojis. Tagad Es gatavoju jaunos Manu mācību vēstnešus, lai šī Labā Vēsts starp cilvēkiem būtu atmodinājums garīgajai dzīvei.
81. Cik daudzi no tiem, kas ir spējīgi pildīt cēlu garīgo misiju, vēl guļ, izkaisīti pa visu pasauli! Viņi atmodīsies un pierādīs savu garīgo attīstību, kad ar savu jūtu augstsirdību kļūs par noderīgiem cilvēkiem saviem tuvākajiem. Viņi būs pazemīgi un nekad neuzpūstos ar savu pārākumu. (230, 61-63)
82. Manam darbam ir jāsasniedz cilvēci nepārveidotā veidā, lai tā dotos ceļā, lai pildītu Manu likumu, apņemot savas pestīšanas krustu.
83. Es to esmu apsolījis cilvēkiem, visai cilvēcei, un es to piepildīšu, jo mans vārds ir karaļa vārds; es caur saviem mācekļiem sūtīšu viņiem mana vārda zelta kviešus, un tie kalpos cilvēkiem kā sagatavošanās, lai viņi drīz varētu priecāties par sarunu no gara uz garu. Jo pēc 1950. gada Es vairs ne šeit, ne kādā citā vietā neizpaudīšos caur kāda balss nesēja prāta spējām. (291, 43-44)

5. nodaļa – *Iemesls jaunajai Dieva atklāsmei*

Dieva pestīšanas griba

1. Ja pasaulē nebūtu neziņas, ja netecētu asinis, ja nebūtu sāpju un ciešanu, nebūtu iemesla, kāpēc Mans Gars materializētos, padarot Sevi uztveramu jūsu maņām. Bet jums Es esmu vajadzīgs. Es zinu, ka šajos laikos tikai Mana mīlestība var jūs glābt, un tādēļ Es esmu atnācis.
2. Ja Es jūs nemīlētu — ko gan nozīmētu tas, ka jūs pazudinātu sevi, un ko gan nozīmētu jūsu sāpes? Taču Es esmu jūsu Tēvs — Tēvs, kurš jūt bērna sāpes sevī, jo katrs bērns ir neliela daļa no viņa. Tāpēc Es katrā savā vārdā un katrā iedvesmā dodu jums patiesības gaismu, kas garam nozīmē dzīvību. (178, 79-80)
3. Es esmu šeit starp jums un klauvēju pie jūsu sirdīm. Vai jūs domājat, ka mans miers ir pilnīgs, ja es redzu, ka jūs esat iesaistīti pastāvīgās naidīgās cīņās? Tāpēc es esmu atnācis kā Lielais Cīnītājs, lai

cīnītos pret tumsību un ļaunumu, un kopā ar mani ir atnākuši arī labā gari, garīgā pasaule, lai pabeigtu manu darbu. Cik ilgi šī cīņa ilgs? Līdz visi mani bērni būs glābti. Bet es neesmu atnesis sāpes, es gribu jūs pārveidot tikai ar mīlestību. (268, 31)

4. Mans Vārds cilvēkiem atkal būs neērts, tāpat kā pagātnē, taču Es viņiem teikšu patiesību. Neizpaužot nevienu, Es saucu liekuli par liekuli, laulības pārkāpēju par laulības pārkāpēju un ļauno par ļaundari. Patiesība bija izkropļota, un bija nepieciešams, lai tā atkal spīdētu, tāpat kā tagad, kad patiesība ir noslēpta, un tādēļ tai atkal jāiznāk gaismā cilvēku acu priekšā. (142, 31)

5. Ne vienu reizi, bet vairākas reizes un dažādos veidos Es paziņoju un apsolīju saviem mācekļiem savu atgriešanos. Es jums paziņoju par zīmēm, kas liecinātu par manu atnākšanu — zīmes dabā, notikumi cilvēces vidū, pasaules mēroga kari, grēks savā kulminācijā. Lai pasaule nekristu maldu varā un atkal negaidītu mani kā cilvēku, es viņiem darīju zināmu, ka Kristus nāks „uz mākoņa", tas ir, Garā.

6. Šis solījums ir piepildījies. Šeit ir Meistars Garā, un Viņš runā uz pasauli. Šeit ir Miera un Gaismas Valstības Kungs, kurš būvē neizmērojami lielu šķirstu, kurā cilvēki var atrast patvērumu un glābties, tāpat kā „Pirmajos laikos", kad Noa būvēja šķirstu, lai glābtu cilvēces sēklu. (122, 52-53)

7. Veids, kādā Es šajā laikā esmu atklājies, atšķiras no „Otrā laika" veida, taču Mans nolūks ir tas pats: glābt cilvēci, izvest to no tā viesuļa, ar ko tā sastapās savā ceļā un no kura tā nespēja izvairīties.

8. Kārdinājums ir atbrīvots visā savā spēkā, un cilvēks ir kritis kā mazs bērns un piedzīvojis lielas ciešanas. Viņš iztukšo savu ciešanu kausu un savā dziļajā apmulsumā sauc pēc Manis, un Tēvs ir bijis ar viņu.

9. Kausā vēl ir palikušas rauga paliekas, taču Es palīdzēšu jums izturēt tās sāpes, kas ir jūsu nepaklausības sekas. Laimīgi esat jūs, kas Mani klausāt, jo jūs būsiet stipri! Bet kas notiks ar pārējiem, kad viņus skars šīs lielās ciešanas? Vai viņu dvēseles sabruks ticības trūkuma dēļ? Izraēlas lūgšana* viņiem jābūt atbalstam. (337, 38)

** Šis nosaukums attiecas uz jauno Dieva tautu, „Garīgo Izraēlu", nevis uz Izraēlas valsts iedzīvotājiem vai ebreju tautu kopumā (sīkāk skatīt 39. nodaļu)*

10. Es jūs meklēju ar bezgalīgu mīlestību. Es esmu ielicis jūsu dvēselēs tik daudz žēlastības un tik daudz dāvanu, ka es neesmu gatavs zaudēt pat vienu vienīgu no saviem bērniem. Jūs esat daļa no mana Gara, esat daļa no manas būtības — vai tas, kurš jūs meklē ar tik lielu dedzību un mīlestību, var būt ļauns?

11. Vienmēr, kad Es nāku uz leju, lai jums dotu Savu Vārdu, Es atrodu "pēdējos" starp pūļiem; tie ir tie, kuri Manī visvairāk meklē savās sirdīs. Bet Es esmu viņiem labvēlīgs

un vienmēr atbildu uz viņu jautājumiem.

12. Šodien pēdējie ieradušies man jautā, kāds ir mana atgriešanās mērķis, uz ko es atbildu, ka tā jēga ir dot cilvēkiem iespēju pašu spēkiem atgriezties pie sākotnējās tīrības. (287, 19-20)

Kļūdu un ārējo kulta formu izskaušana

13. "Trešais laiks" cilvēcei ir pilnībā sācies. Ir pagājuši apmēram 2000 gadi, kopš Es jums devu savu Vārdu; tomēr, neskatoties uz pagājušo laiku, šī mācība vēl nav atzīta visā cilvēces vidū, jo ne visi mani bērni mani mīl. Tomēr visi izrāda Man godbijību, visi meklē vienu Dievišķo Garu, kas ir mans. Bet Es neredzu vienotību starp cilvēkiem, Es neredzu starp viņiem vienotu ticību, vienotu pacilātību un atziņu, un tādēļ Es nāku kā Svētais Gars, lai viņus apvienotu Sevī, lai viņus pilnveidotu ar manu patiesības mācību, ar manu nemainīgo vārdu, ar manu mīlestības un taisnīguma likumu. (316, 4)

14. Prāta aptumšošanās, ticības trūkums, patiesības nezināšana ir tumsība dvēselei, un tādēļ cilvēce šodien atrodas uz nepareizā ceļa. Cik daudz ir pieaudzis to cilvēku skaits, kuri dzīvo, nezinot un nevēloties zināt, kurp viņi dodas!

15. Es zināju, ka cilvēkiem pienāks tāds laiks, pilns ar sāpēm, apmulsumu, nedrošību un neuzticību. Es apsolīju jūs izglābt no šī tumsas, un šeit Es esmu: Es esmu Patiesības Gars. Kāpēc jūs vēlaties, lai Es atkal kļūtu par cilvēku? Vai jūs neatceraties, ka Es kā cilvēks nomiru un teicu jums, ka gaidīšu jūs savā valstībā? Tādējādi Es jums darīju saprotamu, ka dvēsele ir mūžīga, nemirstīga. (99, 7-8)

16. Mans Vārds šajā laikā atgādina jums par pagātni, atklāj jums noslēpumus un paziņo jums par to, kas nāks. Tas izlabos visu, ko cilvēki ir sagrozījuši un atspēkojuši; jo Es kā Patiesības sargātājs nāku ar sava dedzības un taisnīguma zobenu, lai sagrautu visu nepatieso, lai sasmalcinātu liekulību un melus, lai atkal izdzītu tirgotājus no Patiesības tempļa.

17. Saprotiet, ka jums nav jāmeklē patiesība grāmatās, padomos vai cilvēku likumos, lai sasniegtu savas dvēseles pestīšanu.

18. Jums visiem ir jābūt glābtiem, Es neredzu nevienu, kurš jau stāvētu uz cietas zemes. Jūs esat kuģa avārijas cietušie vētraina nakts vidū, kurā katrs cīnās par savu dzīvību, nedomājot par savu tuvāko, jo viņa dzīvība ir briesmās.

19. Bet patiesi, Es jums saku: Es esmu jūsu vienīgais Glābējs, kas atkal nāk meklēt tos, kuri apmaldījušies, jo ir novirzījušies no kuģošanas maršruta, kas ir Likums. Es apgaismoju jūsu ceļu, lai jūs nonāktu krastā, tajā svētītajā zemē, kas jūs gaida, jo tās klēpī slēpjas bezgalīgi dārgumi garam. (252, 37-40)

20. Tāpat kā reiz dievišķajiem norādījumiem tika dota nepareiza

interpretācija, tāpat arī šajā laikā tika sagrozīta mana mācība; un tāpēc bija nepieciešams, lai Meistars atkal atnāktu, lai palīdzētu jums atbrīvoties no jūsu kļūdām, jo paši no sevis tikai ļoti nedaudzi spēj atbrīvoties no saviem maldiem.

21. Lai gan jau toreiz Es jums apsolīju, ka atgriezīšos, tomēr man jums jāpasaka arī tas, ka Es to darīju, jo zināju, ka pienāks laiks, kad cilvēce, pārliecināta, ka staigā manu mācību ceļā, būs ļoti tālu no tām; un šis ir laiks, par kuru Es paziņoju savu atgriešanos. (264, 35-36)

22. „Otrā laikmetā" Kristus — tas pats, kurš šobrīd runā uz jums — kļuva par cilvēku un dzīvoja uz Zemes. Bet tagad Viņš ir pie jums Garā un tādējādi pilda solījumu, ko Viņš deva cilvēcei: solījumu atgriezties jaunā laikmetā, lai jums nestu vislielāko mierinājumu un patiesības gaismu, un tādējādi izgaismotu un izskaidrotu visu, kas cilvēkiem ir atklāts. (91, 33)

23. Cilvēce ir apmulsusi, bet Es esmu atnācis, lai vadītu to Svētā Gara gaismā un lai tā atpazītu manu Vārdu pēc tā jēgas.

24. Laika gaitā tie raksti, ko atstāja mani mācekļi, ir tikuši mainīti, un tādēļ pastāv nesaskaņas starp konfesijām. Bet Es izskaidrošu visus savus mācības, lai apvienotu cilvēci vienā gaismā un vienā gribā. (361, 28-29)

25. Šodien pasaulei sākas jauns posms, kurā cilvēks centīsies pēc lielākas domāšanas brīvības, kurā viņš cīnīsies, lai pārrautu verdzības ķēdes, ko viņa gars ir vilcis līdzi. Tas ir laiks, kurā jūs redzēsiet, ka tautas, ilgojoties pēc garīgās barības un patiesās gaismas, pārkāps fanātisma barjeras, un Es jums saku, ka neviens, kurš pat uz mirkli izjūt laimi justies brīvam domāt, pētīt un rīkoties, nekad vairs brīvprātīgi neatgriezīsies savā cietumā. Jo tagad viņa acis ir ieraudzījušas gaismu, un viņa gars ir sajūsmināts par Dievišķajām atklāsmēm. (287, 51)

26. Es zināju, ka cilvēki no paaudzes paaudzē arvien vairāk mistificēs manu mācību, mainīs manu likumu un sagrozīs patiesību. Es zināju, ka cilvēki aizmirsīs manu solījumu atgriezties un ka viņi vairs neuzskatīs sevi par brāļiem, bet nogalinās viens otru ar visžēlīgākajiem, gļēvākajiem un necilvēcīgākajiem ieročiem.

27. Bet tagad ir pienācis laiks un apsolītā diena, un šeit Es esmu. Neaizsūdziet veidu, kādu Es esmu izvēlējies, lai atklātos jums; jo ne pasaule ir tā, kas Mani tiesā, bet Es esmu tas, kas tiesā cilvēci, jo tagad ir pienācis tās tiesas laiks.

28. Es izveidoju valstību cilvēku sirdīs — nevis zemes valstību, kā daudzi gaida, bet garīgu — kuras vara izriet no mīlestības un taisnīguma, nevis no pasaules varām.

29. Es redzu, ka daži ir pārsteigti, dzirdot Mani tā runājam; bet Es jums jautāju: kāpēc jūs vienmēr vēlaties Mani iedomāties tērptu zīdā, zeltā un dārgakmeņos? Kāpēc jūs vienmēr vēlaties, lai mana

valstība būtu no šīs pasaules, kamēr Es jums atklāju pretējo? (279, 61-64)

30. Es jau esmu jums paredzējis, ka cīņa būs sīva, jo katrs uzskata savu reliģiju par pilnīgu un savu veidu, kā to praktizēt, par nevainojamu. Bet Es jums saku, ka, ja tā būtu, Man nebūtu iemesla nākt šajā laikā un runāt ar jums.

31. Es jums caur iedvesmu sniedzu dziļi garīgu mācību, jo redzu, ka jūsu kulta formās valda pagānisms un ka fanātisma sliktais sēklis jūs ir saindējis ar neziņu un naida jūtām.

32. Mans Gaismas zobens ir manā labajā rokā, Es esmu cīnītājs un karalis, kas iznīcina visu pretīgo, visu esošo ļaunumu un visu nepatiesību. Kad mana cīņa būs beigusies un sirdis būs iemācījušās apvienoties, lai lūgtos un dzīvotu, jūsu gara skatiens atklās Mani bezgalīgajā gaismā un mūžīgajā mierā. „Šī ir mana valstība," es jums teikšu, „un es esmu jūsu karalis, jo tāpēc es esmu šeit un tāpēc es jūs esmu radījis: lai valdītu." (279, 72-74)

Izskaidrojums par patieso dzīvi

33. Visi cilvēki zina, ka Es esmu visa radītā Tēvs un ka būtņu liktenis ir Manī. Tomēr Es no viņiem neesmu saņēmis ne viņu uzmanību, ne cieņu. Viņi arī rada, arī ir kungi un tic, ka viņiem ir vara pār savu tuvāko likteni — kāpēc tad viņiem būtu jāpakļaujas Man?

34. Tādā veidā cilvēks ir pārbaudījis Manu pacietību un izaicinājis Manu taisnīgumu. Es esmu devis viņam laiku, lai atrastu patiesību, bet viņš neko no Manis nav gribējis pieņemt. Es atnācu kā Tēvs un netiku mīlēts; pēc tam Es atnācu kā Skolotājs un netiku saprasts; taču, tā kā ir nepieciešams glābt cilvēci, Es tagad atnāku kā Tiesnesis. Es zinu, ka cilvēks sacelsies pret Manu taisnīgumu, jo viņš nesapratīs Mani arī kā Tiesnesi un teiks, ka Dievs ir atriebies.

35. Es gribēju, lai visi saprastu, ka Dievs nevar izjust atriebības jūtas, jo Viņa mīlestība ir pilnīga. Tāpat Viņš nevar sūtīt sāpes; jūs paši tās piesaistāt ar saviem grēkiem. Mana dievišķā taisnība stāv pāri jūsu ciešanām un pat jūsu nāvei. Sāpes, šķēršļi, neveiksmes ir pārbaudījumi, ko cilvēks pastāvīgi uzliek sev , un viņa sēto augļi ir tas, ko viņš pamazām novāc. Man pietiek ar to, ka katrā no šīm dzīves krīzēm es ļauju savai gaismai sasniegt jūsu garu, lai tas iegūtu pestīšanu. (90, 5-7)

36. Tas ir Patiesības Gars, kas nāk uz leju, lai atklātu noslēpumus un atklātu jums nepieciešamās zināšanas, lai jūs varētu baudīt patieso dzīvi. Viņš ir dievišķais mierinājums, kas izplūst pār jūsu ciešanām, lai liecinātu jums, ka dievišķais spriedums nav ne sods, ne atriebība, bet mīlestības spriedums, lai vestu jūs uz gaismu, mieru un laimi. (107, 24)

37. Ziniet, ka tas, kurš saprot un atzīst kaut ko no tā, kas ir paredzēts tiem, kuri pacilājas, vairs nevar atdalīt savu garu no tās gaismas, kas viņam ir atklāta. Vai nu viņš ienāk

nezināmās pasaulēs, vai atkal un atkal atgriežas uz Zemi: tas, ko viņš reiz uztvēra kā dievišķu gaismas dzirksteli, atkal un atkal izlauzīsies no viņa būtības tīrākajām dziļumiem kā nojauta, kā dievišķa iedvesma. Reizēm tas atdzīvosies kā salds atmodinājums vai kā debesu dziesma, kas pārpludinās sirdi ar priekā, kā ilgas pēc atgriešanās Garīgajā dzimtenē. Tas ir tas, ko mana mācība nozīmē tām dvēselēm, kas atgriežas šajā dzīvē. Šķietami gars aizmirst savu pagātni, bet patiesībā viņš nezaudē zināšanas par manu mācību.

38. Tiem, kas šaubās, ka tieši šajā brīdī un šādā veidā ar viņiem runā Dievišķais Vārds, Es saku, ka, ja viņi nevēlas Man piešķirt šo vārdu, ja viņi nevēlas šo vārdu attiecināt uz Dievišķo Meistaru, tad viņiem jāapgūst šo mācību jēga, jāizpēta katra tās doma; un ja, pārdomājot to, ko viņi ir dzirdējuši, viņi nonāk pie secinājuma, ka tajā ir gaisma un patiesība cilvēcei, tad viņiem tas jāizmanto kā mēraukla saviem soļiem uz Zemes un ar to jāpārveido sava dzīve.

39. Es zinu, ka Es jums nododu patieso gudrību; tas, kam cilvēki tic, nemaz nemaina manu patiesību. Taču ir nepieciešams, lai cilvēkam būtu pārliecība par to, kam viņš tic, ko viņš zina un ko viņš mīl. Tikai tādēļ Es dažkārt savās atklāsmēs nolaižos līdz cilvēces līmenim, lai panāktu, ka viņi Mani atpazīst. (143, 54-56)

40. Cilvēku priekšstats par Mani ir ļoti ierobežots, viņu izpratne par garīgo ir ļoti niecīga, viņu ticība ir ļoti maza.

41. Reliģijas snauda gadsimtiem ilgā miegā, neizdarot nevienu soli uz priekšu, un, kad tās pamodās, tās ir aktīvas tikai savā iekšējā pasaulē un neuzdrošinās izkļūt no apļa, ko tās ir izveidojušas ar savām tradīcijām.

42. Tie būs nicinātie, nabadzīgie, vienkāršie un neziņošie, kas, ilgojoties pēc gaismas, pēc tīras garīgās vides, pēc patiesības un progresa, atstās šo loku. Tieši viņi skanēs zvanu un modinājuma saucienu, kad sajutīs, ka ir pienācis laiks manām jaunajām atklāsmēm garīguma laikmetā.

43. Cilvēki vēlas atklāt garīgās dzīves noslēpumu — to eksistenci, kurā viņiem neizbēgami jāieiet un kuru tieši tādēļ viņi vēlas iepazīt.

44. Cilvēki jautā, lūdz, lūdz gaismu no žēlsirdības, jo jūt nepieciešamību sagatavoties; taču atbildē uz visu viņiem saka, ka garīgā dzīve ir noslēpums un ka vēlme pacelt plīvuru, kas to sedz, ir augstprātība un zaimošana.

45. Patiesi, Es jums saku, tie, kas slāpst pēc patiesības un gaismas, šajā pasaulē neatradīs avotu, kura ūdens remdētu viņu slāpes. Es būšu Tas, kurš no debesīm nosūtīs to gudrības ūdeni, ko dvēseles vēlas dzert. Es ļaušu savam patiesības avotam izplūst pār katru garu un katru prātu, lai “noslēpumi” tiktu iznīcināti. Jo Es jums vēlreiz saku, ka ne Es esmu Tas, kurš cilvēku priekšā

apklājas ar noslēpumiem, bet gan jūs esat tie, kas tos rada.

46. Protams, jūsu Tēvā vienmēr būs kaut kas, ko jūs nekad neizpratīsiet, ja ņemat vērā, ka Dievs ir bezgalīgs un ka jūs esat tikai sīkas daļiņas. Bet to, ka jums nevajadzētu zināt, kas jūs esat mūžībā, ka jums vajadzētu būt necaurredzamam noslēpumam pašiem sev un ka jums jāgaida, līdz jūs ieiesiet garīgajā dzīvē, lai to iepazītu — to Es neesmu noteicis.

47. Taisnība, ka pagātnē ar jums tā nerunāja un netika izteikts arī plašs aicinājums iekļūt garīgās atziņas gaismā; bet tikai tādēļ, ka pagātnē cilvēce nejuta to steidzamo nepieciešamību zināt, ko tā jūt šodien, un nebija garīgi un prāta ziņā spējīga saprast. Lai gan tā vienmēr meklēja un pētīja, tas notika drīzāk no ziņkāres nekā no patiesas ilgas pēc gaismas.

48. Lai cilvēki atrastu ceļu, kas ved uz šo gaismu, un lai viņi būtu spējīgi saņemt šo dzīvības un gudrības avota ūdeni, viņiem vispirms jāatsakās no jebkāda ārēja kulta un jāizskauž no savām sirdīm jebkāds fanātisms. Kad viņi tad savās sirdīs sāks just dzīvo un visvareno Dieva klātbūtni, viņi no savas būtības dziļākajiem slāņiem sajutīs, kā uzplūst jauna, nezināma dievbijība , pilna jūtu un sirsnības, pilna pacilātības un sirsnības, kas būs patiesa lūgšana, atklāta caur Garu.

49. Tas būs sākums viņa ceļam uz Gaismu, pirmais solis ceļā uz garīgumu. Ja Gars var atklāt cilvēkam patieso lūgšanu, tad Viņš varēs atklāt arī visas spējas, kas viņam pieder, kā arī to, kā tās attīstīt un virzīt uz mīlestības ceļu. (315, 66 75)

50. Manā atklāsmē jūs varat atrast tās pašas mācības, kas ir “Otrajā laikmetā”; bet šajā laikmetā Es esmu jums atklājis neizdibināmo caur mana Svētā Gara gaismu, un sarunā no Gara uz Garu Es jums turpināšu atklāt jaunas un ļoti lielas mācības. Es jums atklāšu visu Sestā zīmoga saturu šajā atklāsmes laikmetā, kas jūs sagatavos laikam, kad Es atvērs Sestā zīmoga. Tādējādi jūs arvien vairāk atpazīsiet „neizdibināmo”; tādējādi jūs atklāsiet, ka Garīgā pasaule ir visu dvēseļu mājvieta, bezgalīgā un brīnišķīgā Tēva māja, kas jūs gaida augstajā Pēcdzīvē, kur jūs saņemsiet atalgojumu par darbiem, kurus esat veikuši ar mīlestību un žēlsirdību pret saviem līdzcilvēkiem. (316, 16)

Cilvēka attīstība, garīgums un pestīšana

51. Es jums sniedzu savus mācības ne tikai kā morālu ierobežojumu jūsu materiālajai dabai; drīzāk ar to jūs varat sasniegt augstākus garīgās pilnības līmeņus.

52. Es neizveidoju jaunu reliģiju jūsu vidū; šis mācījums nenoliedz esošās reliģijas, ja tās ir balstītas uz manu patiesību. Šis ir dievišķās mīlestības vēstījums visiem, aicinājums visām sabiedriskajām institūcijām. Kas saprot Dievišķo nodomu un pilda manus baušļus, tas

jutīsies vadīts uz savas dvēseles progresu un augstāku attīstību.
53. Kamēr cilvēks nesaprot garīgumu, kas viņam ir nepieciešams dzīvē, miers vēl ilgi nekļūs par realitāti pasaulē. Bet tas, kurš pilda manu mīlestības likumu, nebaidīsies ne no nāves, ne no tiesas, kas gaida viņa dvēseli. (23, 12-13)
54. Ar šīm atklāsmēm es gribu jums nest ne tikai mieru pasaulē un atvieglot jūsu ciešanas, mīkstinot fiziskās sāpes. Ar šo vēstījumu es jums dodu lielos mācības, kas runā uz jums par jūsu dvēseles attīstību. Jo, ja Es būtu gribējis jums dot tikai pasaules labumus — patiesi, Es jums saku, tam būtu pieticis uzdot zinātniekiem, kurus Es apgaismoju ar intuīciju un kuriem Es būtu atklājis dabas noslēpumus, lai viņi no tās iegūtu dziedinošo ziedi, kas jūs dziedinātu no jūsu fiziskajām ciešanām.
55. Mans darbs vēlas jums parādīt plašākus apvāršņus, aiz jūsu planētas, ar to bezgalīgo pasaļu skaitu, kas jūs apņem — apvāršņus, kam nav gala, kas jums rāda ceļu uz mūžību, kas pieder jums. (311, 13-14)
56. Manai garīgajai mācībai ir dažādi mērķi vai uzdevumi: viens no tiem ir mierināt dvēseli tās trimdā un likt tai saprast, ka Dievs, kas to radījis, mūžīgi gaida to Savā miera valstībā. Cits uzdevums ir ļaut tai zināt, cik daudz dāvanu un spēju tai ir pieejamas, lai sasniegtu savu glābšanu un pacelšanos vai pilnveidošanos.
57. Šis vārds nes garīguma vēsti, kas atver cilvēkiem acis, lai viņi redzētu patiesību tādu, kāda tā ir, nevis tikai to, ko viņi redz, ko viņi pieskaras vai tajā, ko viņi pierāda ar savu cilvēcisko zinātni, neapzinoties, ka tādējādi viņi sauc par „realitāti" to, kas ir pārejošs, un nepazīst un noliedz to, kas ir mūžīgs, kurā pastāv patiesā realitāte.
58. Ļaujiet šim vēstījumam ceļot no tautas uz tautu, no mājas uz māju, atstājot savu gaismas, mierinājuma un miera sēklu, lai cilvēki uz brīdi apstātos un ļautu savam garam atpūsties, kas ir nepieciešams, lai tas apdomātos un atcerētos, ka katrs mirklis var būt viņa atgriešanās brīdis Garīgajā pasaulē un ka no viņa darbiem un sēklas uz zemes ir atkarīgs auglis, ko viņš novāks, ierodoties Garīgajā dzīvē. (322, 44-46).

6. nodaļa – *Trešais Testaments un lielā Dzīves grāmata*

Dieva mīlestības, patiesības un gudrības grāmata

1. Mana Vārda grāmata ir dievišķās un patiesās mīlestības grāmata; tajā jūs atradīsiet nemainīgo patiesību. Ņemiet to rokās, un jūs atradīsiet gudrību, kas palīdzēs jums attīstīties un iegūt mieru mūžībā. Zudīs tas, kurš sagrozīs vai mainīs tās saturu, un smagi pārkāps manu likumu tas,

kurš izlaidīs vai pievienos kaut vienu vārdu, kas nav saskaņā ar manu pilnīgo mācību.

2. Saglabājiet šo vārdu tā sākotnējā tīrībā, jo tas ir skaistākais mantojums, ko Es atstāšu cilvēkiem. Pierakstiet manu mācību un izplatiet to saviem līdzcilvēkiem; uzticīgi to glabājiet, jo jūs esat atbildīgi par šo mantojumu.

3. Rīt cilvēks tajā atradīs manas atklāsmes būtības kodolu, kas ar savu mācību gaismu vadīs viņu uz patiesības ceļu.

4. No vecākiem bērniem šie raksti tiks nodoti kā dzīva ūdens avots, kura straume neizsīkstoši plūdīs un no sirds uz sirdi. Pētiet Lielo Dzīves Grāmatu, Garīguma Grāmatu, kas jums izskaidros dievišķās atklāsmes, kuras esat saņēmuši laiku gaitā.

5. Vai es jums neesmu apsolījis, ka katra atziņa tiks atjaunota tās sākotnējā patiesībā? Jo šis ir laiks, kas jums tika paziņots.

6. Patiesībā Es jums saku: kas pārdomā manas grāmatas mācības un tās pēta ar patiesu vēlmi paplašināt savas zināšanas, tas iegūs gaismu savai dvēselei un jutīs Mani sev tuvāk.

7. Senie un mūsdienu mīti sabruks; viss viduvējais un nepatiesais sabruks; jo pienāks brīdis, kad jūs vairs nevarēsiet baroties no nepilnībām, un tad dvēsele dosies ceļā, meklējot patiesību, lai tā kalpotu par tās vienīgo barību.

8. Šajos mācībās cilvēce atradīs manu atklāsmju būtības kodolu, ko tā līdz šim nav sapratusi garīguma trūkuma dēļ. Kopš seniem laikiem Es esmu to uzticējis jums caur saviem sūtņiem, vēstnešiem un „tulkiem", taču tas jums ir kalpojis tikai tam, lai no tā veidotu mītus un tradīcijas. Pārdomājiet un pētījiet šo mācību ar godbijību un mīlestību, ja vēlaties izvairīties no gadsimtiem ilgas apmulsuma un ciešanu. Bet ņemiet vērā, ka jūs nepildīsiet savu uzdevumu, ja apmierināsieties tikai ar grāmatas piederību; nē, tai ir jūs pamodināt un mācīt, ja jūs patiesi vēlaties būt mani mācekļi. Māciet ar paraugu, mīlestību un atsaucību, ko Es jums esmu parādījis. (20, 1-8)

9. Mana mācību grāmata sastāv no mācībām, kuras es jums šajā laikā esmu diktējis, izmantojot cilvēka saprātu. Ar šo grāmatu, kuru cilvēce galu galā atzīs par Trešo Testamentu, jums jāaizstāv mana dievišķā lieta.

10. Cilvēce zina tikai „Pirmā laika" likumu un to, kas rakstīts Pirmajā un Otrajā Testamentā; taču Trešais tagad apvienos un labos to, ko cilvēki ir sagrozījuši, trūkstot sagatavotībai un izpratnei. Cilvēcei būs jāpēta mana vēstījuma, lai, iedziļinoties katra vārda būtībā, tā atklātu vienu ideālu, vienu patiesību, vienu un to pašu gaismu, kas to vadīs uz garīgumu. (348, 26)

11. Es jums atklāju to, ko zinātnieks jums nevar iemācīt, jo viņš to nezina. Viņš ir aizmigušs savā zemes lielumā un nav pacēlies pie Manis, ilgojoties pēc Manas gudrības.

12. Ir aizvērušās garīdznieku sirdis, kuriem dažādās sektās un

reliģiskajās kopienās vajadzētu mācīt garīgo zināšanu, kas ir lielums un bagātība garam.

13. Es esmu redzējis, ka likums un mācības, ko Es pagātnē atstāju cilvēcei, ir slēptas un aizstātas ar rituāliem, ārējiem kultiem un tradīcijām.

14. Bet jūs, kas dziļi saprotat, ka šī vārda būtība ir tāda pati kā tā, ko Izraēla saņēma Sinaja kalnā un ko cilvēku pūļi „Otrajā laikmetā" dzirdēja no Jēzus lūpām, ar savu dievbijību un darbiem jums jāmāca, ka nedrīkst aizmirst Dievišķo Likumu, lai ievērotu muļķīgas tradīcijas, kas nav labvēlīgas dvēselei. (93, 10-13)

15. Es esmu jums atgādinājis par manu sūtņu vārdiem, caur kuriem jūs esat saņēmuši vēstījumus, baušļus, pravietojumus un mācības.

16. Tādējādi es esmu apvienojis visu iepriekšējo mācību saturu vienā mācībā.

17. Spiritisms ir mantojums, kurā Trīs Testamentu apvienojas vienā garīgā grāmatā. (265, 62-64)

18. Šī mācība, ko sauc par garīgo, jo tā atklāj garīgo, ir cilvēkam iezīmētais ceļš, pa kuru viņš iepazīs savu Radītāju, kalpos Viņam un mīlēs Viņu. Tā ir grāmata, kas māca cilvēkiem mīlēt savu Tēvu savā tuvākajā. Spiritisms ir likums, kas prasa labo, tīro, pilnīgo.

19. Pienākums ievērot šo likumu attiecas uz visiem; tomēr tas nevienu nepiespiež to pildīt, jo katram garam ir gribas brīvība, lai viņa cīņa un visi viņa darbi tiktu uzskatīti par viņa paša nopelniem, kad viņš tiks tiesāts.

20. Tātad atzīstiet, ka šī mācība ir dievišķās mīlestības liesma, kas no pirmā līdz pēdējam no maniem bērniem visus ir apgaismojusi un sniegusi viņiem siltumu. (236, 20-22)

Saistība starp garu mācību un Jēzus mācību

21. Garu mācība nav teorija, tā ir praktiska pamācība gan cilvēka dzīvei, gan dvēseles dzīvei. Nav citas, visaptverošākas un pilnīgākas pamācības kā šī. Tā pavada jūs jau pirms jūs ierodaties uz Zemes, tā seko jums visā jūsu dienas darbā šajā pasaulē un saplūst ar jūsu dvēseli, kad tā atgriežas savā iepriekšējā mājvietā.

22. Ne es būšu tas, kurš no jūsu dievkalpojumiem izņems liturģiju un tradīcijas — tas būs cilvēka gars, kurš neapzināti pacelsies pāri savām vecajām priekšstatām, saskaroties ar nepieciešamību pēc lielākas gaismas, kas apgaismo viņa attīstības ceļu. Drīz cilvēks sapratīs, ka vienīgais, ko viņš var ziedot Dievam, ir mīlestības izpausme, jo mīlestība nozīmē labumu, žēlsirdību, gudrību un taisnīgumu.

23. Spiritisms neizdzēš nevienu no vārdiem, ko reiz sludināja Kristus. Ja tā nebūtu, tas nedrīkstētu sev piešķirt šo nosaukumu, jo tas būtu pretrunā ar patiesību. Kā šis vārds varētu būt pretrunā ar to, ja to izsaka tas pats Meistars? Ja jūs patiesi iedziļinātos šīs mācības jēgā,

jūs redzētu, ka mans šodienas vārds ir visu to paskaidrojums vai izklāstījums, ko es reiz teicu. Tādēļ šodienas un nākotnes cilvēce spēj saprast vairāk nekā pagātnes paaudzes un tādēļ arī pildīt likumu tīrākā, augstākā un patiesākā veidā.

24. Ja jūs uzmanīgi novērosiet savus līdzcilvēkus viņu reliģiskās prakses laikā, jūs redzēsiet, ka to, kas agrāk bija viņu pielūgsmes objekts, tagad viņi uztver bez iekšējas līdzdalības. Iemesls tam ir tas, ka dvēsele pati atmodinās un ilgojas pēc tā, kas to patiesi var barot. Tāpēc Es jums saku, ka šīs cilvēces ārējā kulta praktizēšana ir lemta izzušanai. (283, 27-30)

25. Šajā pieticīgajā un vienkāršajā, bet ar Dievišķo Gaismu piepildītajā grāmatā cilvēki atradīs atbildes uz visiem saviem jautājumiem, viņi atklās to mācību papildinājumu, kas pagātnē tika atklāts tikai daļēji, un viņi atradīs skaidru un vienkāršu veidu, kā izskaidrot visu to, kas senajos tekstos ir paslēpts simbolos.

26. Kas pēc šī garīgā vēstījuma saņemšanas pārliecināsies par tā satura patiesību un sāks cīnīties pret savu alkas pēc maņu iespaidiem, savu elku pielūgšanu un fanātismu, attīrīt savu prātu un sirdi no visām šīm netīrībām, tas atbrīvos savu dvēseli un dāvās tai prieku un mieru, jo tagad tā spēs cīnīties, lai iegūtu mūžību, kas to gaida. Bet tie, kas turpina savu ārējo kulta praktizēšanu, kas uzstāj uz to, ka jāmīl tas, kas pieder pasaulei, un kas netic dvēseles attīstībai vai izaugsmei — patiesi, Es jums saku, tie paliks atpakaļ un raudās, kad apzināsies savu atpalicību un neziņu. (305, 4-5)

Strīdi par jauno vārdu

27. Ja mana mācība jums šķiet tik sveša, ka jūs domājat, ka nekad neesat dzirdējuši tādus vārdus, lai gan jūs mani pazīstat, tad es jums saku, ka jūsu izbrīns ir sekas tam, ka jūs neesat pētījuši to, ko es jums atklāju pagātnē. Tāpēc šī mācība jums var šķist sveša vai jauna, lai gan patiesībā šī gaisma vienmēr ir bijusi klātesoša jūsu dzīvē. (336, 36)

28. Mana mācība gan šajā, gan "Otrajā laikmetā" satricinās cilvēci. Liekotājiem nāksies saskarties ar patiesību. Viltība nometīs savu masku, un patiesība iemirdzēsies. Patiesība uzvarēs melus, kas apņem šo pasauli.

29. Cilvēks spēs saprast un atzīt visu, kas ietver saprātu un patiesību; taču visu, ko viņam lika ticēt, pat ja viņš to nesaprata, viņš pats noraidīs. Tāpēc mana mācība izplatīsies, jo tā izstaro gaismu, kas cilvēkiem ir nepieciešama. Jums ir uzticēta liela daļa šī darba, atklājot saviem līdzcilvēkiem tā sākumu un mērķi. (237, 28-29)

30. Cilvēce alkst pēc mana Vārda, pēc manas patiesības. Cilvēki prasa un ilgojas pēc gaismas savam prātam, viņi sauc pēc taisnīguma un gaida mierinājumu. Šis ir izšķirošs laiks. Patiesi, Es jums saku, daudzas idejas, teorijas un pat dogmas, kas gadsimtiem ilgi tika uzskatītas par

patiesībām, sabruks un tiks atzītas par nepatiesām. Fanātismu un elku pielūgšanu apkaros un izskaudīs tie, kuri bija visvairāk aizrāvušies ar to un piesaistīti pie tā. Dieva mācības tiks saprastas, to gaisma, saturs un būtība tiks uztverta un izjusta.

31. Kad pēc pārbaudījumu laika, kurā zinātnieki piedzīvos ļoti lielu apmulsumu, viņu garā ienāks gaisma un viņi dzirdēs sava gara balsi, viņi atklās to, par ko nekad nebūtu pat sapņojuši.

32. Es jums atkal saku: esiet modri! Jo laikā, kad notiks sadursmes starp ticības apliecinājumiem un doktrīnām, reliģijām un zinātnēm, daudzi cilvēki uzskatīs, ka zināšanas, ko viņiem sniegušas grāmatas, būs ierocis, ar ko viņi varēs uzvarēt manus jaunus mācekļus, labi zinot, ka jums nav grāmatu. (150, 11 13)

33. Es jums esmu teicis, mācekļi, ka jūs saskarsieties ar lielajām baznīcām un mazākajām sektām; bet nebaidieties ne no vienām, ne no otrām. Patiesība, ko es jums esmu uzticējis, ir pašsaprotama, vārds, ko es jums esmu mācījis, no ārpuses raugoties, ir skaidrs un vienkāršs, bet savā nozīmē bezgalīgi dziļš, un tie ir spēcīgi ieroči, ar kuriem jūs cīnīsieties un uzvarēsiet.

34. Bet Es jums saku: uz Zemes celsies tauta, pilna ar materiālismu un neticību, lai atņemtu jums tiesības saukties par Izraēlu, lai noliegtu jūsu liecību par to, ka esat piedzīvojuši Mesijas atnākšanu, un šī tauta ir ebreju tauta. Vai jūs par to neesat domājuši? Šī tauta gaida savā vidū sava Mesijas, sava Glābēja, ierašanos, kurš tai nodrošinās taisnību un atkal pacels to pāri visām zemes tautām. Šī tauta zina, ka Es vienmēr esmu nācis pie tās, un šajā „Trešajā laikmetā" tā teiks: „Kāpēc Dievam būtu jānāk pie citas tautas?" — Bet lūk, šeit ir Mani mācījumi! (332, 10)

35. Šī garīgā kopiena šeit dzīvo nepamanīta. Pasaule neko nezina par jūsu eksistenci, varenie jūs neievēro, bet tuvojas cīņa starp garīgajiem un „kristiešiem", starp garīgajiem un ebrejiem. Šī cīņa ir nepieciešama, lai ieviestu manu mācību visā cilvēces vidū. Tad Vecā Derība tiks apvienota ar Otro un Trešo Derību vienā būtībā.

36. Daudziem no jums tas var šķist neiespējami; man tas ir visdabiskākais, pareizākais un pilnīgākais. (235, 63-64)

Lielā Patiesās Dzīves Grāmata

37. Mans Vārds paliks uzrakstīts uz visiem laikiem, no tā jūs sastādīsiet Trešā Laika grāmatu, Trešo Testamentu, Tēva pēdējo vēstījumu; jo visos trīs laikmetos Dievam bija savas „zelta spalvas"*, lai atstātu cilvēcei savu gudrību. * Šis termins attiecas uz to Dievišķo atklāsmu dalībnieku apzīmējumu, kuriem bija uzdevums stenogrāfiski pierakstīt Kunga Vārdu.

38. Mozus bija pirmā „zelta spalva", ko Tēvs izmantoja, lai „Pirmā laikmeta" notikumus ar neizdzēšamām burtiem uzrakstītu

uz pergamenta ruļļa. Mozus bija Jēhovas „zelta spalva".

39. Starp maniem apustuļiem un pēctečiem „Otrajā laikmetā" Jēzum bija četri „pildspalvas", un tie bija Matejs, Markuss, Lūkas un Jānis. Tie bija Dievišķā Meistara „zelta pildspalvas". Taču, kad pienāca laiks, kad Pirmā Derība ar mīlestības, atziņas un garīgā attīstības saitēm bija jāsavieno ar Otro, no tām izveidojās viena grāmata.

40. Tagad „Trešajā laikmetā", kurā jums atkal ir mans Vārds, es esmu iecēlis arī „Zelta spalvas", lai tas tiktu saglabāts rakstveidā.

41. Kad būs pienācis laiks, jūs sastādīsiet vienu grāmatu, un šī grāmata, kas pieder „Trešajam laikam", — kad būs pienācis laiks — tiks tāpat apvienota ar Otrā un Pirmā laika grāmatām, un tad no „Triju laiku" atklāsmēm, pravietojumiem un vārdiem radīsies Lielā Dzīves grāmata* visu dvēseļu stiprināšanai.

** Paskaidrojums no 85. mācības, 24. panta, grāmatā „Patiesā dzīve": „Jums nav jācenšas, lai šis (pašlaik tapošais) testaments vai grāmata tiktu apvienota ar iepriekšējām, jo es esmu tas, kurš šajā grāmatā apvienojis Trīs Laiku atklāsmes un mācības, izvelkot no tām būtību, lai radītu vienotu vēstījumu."*

42. Tad jūs atzīsiet, ka visi vārdi — no pirmā līdz pēdējam — ir piepildījušies patiesībā un garā, ka visas pravietojumi bija paredzētais vēstures gaita, ko atklāja cilvēces Tēvs. Jo tikai Dievs var likt pierakstīt notikumus, kas notiks. Kad pravieši runāja, to nedarīja viņi paši, bet Dievs to darīja ar viņu starpniecību.

43. Es esmu devis saviem jaunajiem izredzētajiem pietiekamu sagatavošanu, tādu pašu, kāda bija Mozum un četriem „Otrā laika" mācekļiem, lai mans Vārds tiktu pierakstīts pilnīgā tīrībā, pilnīgā skaidrībā un patiesībā, jo tas ir paredzēts rītdienas paaudzēm; bet, ja kāds grasītos kaut ko pievienot vai izsvītrot no šīs grāmatas, Es jūs sauksiu pie atbildības.

44. Nu, mani mīļie bērni: kurš piešķir nozīmi grāmatai, kuru jūs sākat sastādīt? Patiesībā — neviens! Bet pienāks laiks, kad cilvēce ar ilgu un ziņkāri lūgs jūsu grāmatu, un tad tā atmodīsies, pētīs manu Vārdu un diskutēs par to. Šajā ideju cīņā parādīsies puses — zinātnieki, teologi un filozofi. Jūsu vārda liecība un Gudrības grāmata tiks nesa uz tautām, un visi runās par manu mācību. Tas būs jaunas cīņas sākums, vārdu, domu un ideoloģiju karš; taču beigās, kad visi patiesībā un garā būs atzinuši, ka Lielā Dzīves Grāmata ir rakstīta no Kunga, viņi brālīgi apskausies un mīlēs viens otru, kā tas ir mana griba.

45. Kāpēc "Pirmajā laikmetā" Jehovas Vārds nebija pietiekams, lai apvienotu pasauli, un kāpēc to nespēja arī Jēzus mācība Otrajā laikmetā? Kāpēc šajā laikā nav bijis pietiekami, ka es kopš 1866. gada nododu savu Vārdu, lai tautas mīlētu viena otru un dzīvotu mierā?

Ir nepieciešams, lai trīs grāmatas veidotu vienu, lai šis vārds apgaismotu visu pasauli. Tad cilvēce sekos šai gaismai, un Bābeles lāsts tiks atcelts, jo visi cilvēki lasīs Lielo Patiesās Dzīves Grāmatu , visi sekos vienai un tai pašai mācībai un mīlēs viens otru Garā un Patiesībā kā Dieva bērni. (358, 58-66).

7. nodaļa – *Garīgās mācības ietekme un nozīme*

Atklāsmes ietekme

1. Šeit, šī vārda priekšā, nav neviena cilvēka, kurš nejustos satricināts savas būtības iekšienē un ārpusē, tas ir, garā un miesā. Kamēr viņš šeit Mani klausās, viņš domā par dzīvi, par nāvi, par Dievišķo taisnīgumu, par mūžību, par garīgo dzīvi, par labo un par ļauno.
2. Kamēr viņš dzird Manu balsi, viņš jūt sevī savas dvēseles klātbūtni un atceras, no kurienes viņš nāk.
3. Šajā īsajā brīdī, kad viņš Man klausās, viņš jūtas vienots ar visiem saviem tuvākajiem un savas būtības dziļākajā dziļumā atzīst viņus par saviem patiesajiem brāļiem un māsām, par brāļiem un māsām garīgajā mūžībā, kuri viņam ir pat tuvāki nekā tie, kas ir tikai miesā, jo tā uz Zemes ir tikai īslaicīgi.
4. Nav neviena vīrieša un nevienas sievietes, kas, dzirdot Mani, nejūtos, ka Es viņus skatu. Tāpēc neviens neuzdrošinās slēpt vai izskaistīt savus kauna plankumus Manā priekšā. Un Es tos daru apzinātos, bet neizpaužot nevienu publiski, jo Es esmu Tiesnesis, kas nekad neizpauž.
5. Es jums saku, ka es atklāju jūsu vidū laulības pārkāpējus, bērnu slepkavas, zagļus, netikumus un trūkumus, kas ir kā spitālība uz to dvēselēm, kuri ir grēkojuši. Bet es jums pierādu ne tikai savu vārdu patiesību, parādot, ka es spēju atklāt jūsu sirds pārkāpumus. Es gribu jums pierādīt arī manu mācību spēku, dodot jums ieročus, lai uzvarētu ļaunumu un kārdinājumus, mācot jums, kā sasniegt atjaunošanos, un modinot jūsu būtībā ilgas pēc laba, augsta un tīra, kā arī absolūtu nepatiku pret visu necilvēcīgo, visu nepatieso un visu, kas kaitē dvēselei. (145, 93 65-68)
6. Šodien jūs vēl dzīvojat drūmajos laikos, kas iepriekšēji gaismam. Un tomēr — izmantojot tās nelielās atklāsmītes jūsu miglas apklātajā debesīs, šī gaisma iespiežas cauri ar īslaicīgiem gaismas stariem, kas sasniedz dažus zemes punktus un aizkustina sirdis, liekot dvēselēm trīcēt un atmodināties.
7. Visi, kurus pārsteidza šī gaisma, apstājās savā ceļā un jautāja: „Kas tu esi?” Un Es viņiem atbildēju: „Es , esmu pasaules gaisma, es esmu mūžības gaisma, es esmu patiesība un mīlestība. Es esmu Tas, kurš apsolīja atgriezties, lai runātu ar jums, Tas, par kuru tika teikts, ka viņš ir Dieva ‘Vārds’.”
8. Tāpat kā Sauls ceļā uz Damasku, viņi ir pazemojuši visu savu

lepnumu, pārvarējuši savu augstprātību un pazemīgi noliekuši savas sejas, lai ar sirdi Man teiktu: „Mans Tēvs un Kungs, piedod man, tagad es saprotu, ka es Tevi neapzināti vajāju!”

9. No tā brīža šīs sirdis kļuva par maziem sekotājiem; jo šajā „Trešajā laikmetā” līdz šim starp maniem jaunajiem mācekļiem nav parādījies neviens apustulis ar tādu pašaizliedzību kā tas, kurš tik ļoti vajāja Mani manos mācekļos un kurš pēc tam Mani mīlēja ar tādu dedzību. (279, 21-24)

10. Baznīcas ir nogrimušas gadsimtiem ilgā rutīnas un stagnācijas miegā, kamēr patiesība ir palikusi apslēpta. Bet tie, kas pazīst Jēhovas baušļus un Dievišķā Skolotāja vārdu, šajā balsī, kas šobrīd runā uz jums, ir jāatpazīst Patiesības Gara balsi, kas tika apsolīta šiem laikiem. (92, 71)

11. Es zinu, ka daudzi būs sašutuši, uzzinot šo vārdu; bet tie būs tie, kuri savā garīgajā apmātībā nevēlas atzīt, ka cilvēkā līdzās cilvēciskajai dabai pastāv arī garīgā būtības daļa — vai tie, kuri gan tic cilvēka dvēselei, bet, saistīti ar savu tradīciju un ticības pārliecību ieradumiem, noliedz, ka dvēselei ir bezgalīgi garš attīstības ceļš. (305, 65)

12. Es atstāšu šos vārdus uzrakstītus, un tie nonāks pie maniem nākotnes mācekļiem, un, kad tie tos pētīs, tie atradīs tos svaigus, dzīvus, un viņu gars drebēs no prieka, jo viņi sajutīs, ka tas ir viņu Skolotājs, kurš tajā brīdī runā uz viņiem.

13. Vai jūs domājat, ka viss, ko Es jums esmu teicis, ir domāts tikai tiem, kas Man ir klausījušies? Nē, mīļais tauta, ar saviem vārdiem Es runāju klātesošajiem un prombūtniekiem, šodienai, rītdienai un visiem laikiem; tiem, kas mirst, dzīvajiem un tiem, kas vēl piedzims. (97, 45-46)

Atziņa un cerība no jaunā vārda „ ”

14. Es esmu mīlestības vārds, kas nes mierinājumu tam, kurš cieš — satrauktajam, raudošajam, grēciniekam un tam, kurš Mani meklējis. Mans vārds ir dzīvības straume tajās sirdīs, kur tās remdē slāpes un nomazgā savus netīrumus. Tas ir arī ceļš, kas ved uz mūžīgo miera un mierinājuma mājvietu.

15. Kā jūs varat nonākt pie uzskata, ka dzīves cīņa — tās upuri, grūtības un pārbaudījumi — beidzas ar nāvi, nesaņemot taisnīgu atalgojumu mūžībā? Tāpēc mans likums un mana mācība ar to atklāsmēm un solījumiem jūsu sirdīs ir pamudinājums, mīlestības apliecinājums un balzams ikdienas darbā. Tikai tad, ja jūs novēršaties no maniem mācījumiem, jūs jūtaties izsalkuši un vāji. (229, 3-4)

16. Savā dievišķajā mīlestībā pret cilvēciskajām būtnēm Es ļauju viņiem pētīt Manus darbus un izmantot visu radīto, lai viņiem nekad nebūtu iemesla apgalvot, ka

Dievs ir netaisns, jo Viņš slēpj Savu gudrību no Saviem bērniem.

17. Es jūs radīju un piešķīru jums gribas brīvības dāvanu, un esmu to cienījis, lai gan cilvēks ir ļaunprātīgi izmantojis šo brīvību, tādējādi aizvainojot mani un apgānīdams manu likumu.

18. Bet šodien Es ļauju viņam sajust manas piedošanas maigumu un apgaismoju viņa dvēseli ar manas gudrības gaismu, lai viens pēc otra mani bērni atgrieztos patiesības ceļā.

19. Patiesības Gars, kas ir mana gaisma, spīd garā, jo jūs dzīvojat paziņotajos laikos, kad jums tiks atklāts katrs noslēpums, lai jūs saprastu to, kas līdz šim nav bijis pareizi izskaidrots. (104, 9-10)

20. Es esmu atklājies šajā zemes vietā un atstāšu savu Vārdu kā dāvanu visiem cilvēkiem. Šī dāvana izskaudīs cilvēces garīgo nabadzību. (95, 58)

21. Es iedvesīšu visiem patieso Dieva pielūgšanas veidu, kā arī pareizo dzīvesveidu saskaņā ar Dievišķajiem Likumiem, kuru izpilde ir vienīgais, ko Kungs ņems vērā katram no jums.

22. Beidzot jūs, cilvēki, atpazīsiet mana Vārda saturu vai jēgu. Tad jūs atklāsiet, ka mana mācība ir ne tikai dievišķā balss, kas runā uz cilvēkiem, bet arī visu garu izpausme.

23. Mans vārds ir balss, kas iedrošina, ir sauciens pēc brīvības, ir glābjošais enkurs. (281, 13-15)

Dieva vārda spēks

24. Mana mācība attīsta cilvēku visos viņa būtības aspektos: tā padara sirdi* jūtīgāku un cēlāku, atmodina un padziļina prātu, kā arī pilnveido un pacilā dvēseli.

** Jēdzieniem „sirds" un „dvēsele" Kristus atklāsmēs ir atšķirīga nozīme: "sirds" (spāņu val. "corazón") simbolizē zemes– o cilvēcisko, arī no ķermeņa atkarīgo dvēseles dzīvi, ar ko nodarbojas psiholoģija, savukārt "dvēsele" (šeit "espíritu") apzīmē augstāko, mūžīgo dvēseles aspektu, kas ļauj sevi vadīt no tās iekšējās Dieva dzirksteles, Gara, caur tā "balss", sirdsapziņu.*

25. Padariet manu mācību par pamatīgu pētījumu, kas ļaus jums saprast pareizo veidu, kā īstenot manas pamācības, lai jūsu attīstība būtu harmoniska; lai jūs neattīstītu tikai prātu, nepievēršot uzmanību dvēseles ideāliem, kurus jums vajadzētu iedvesmot.

26. Visas jūsu būtības dotības var atrast manā vārdā gaismas ceļu, pa kuru tās var augt un pilnveidoties līdz bezgalībai. (176, 25-27)

27. Mana mācība pēc savas būtības ir garīga, tā ir gaisma un spēks, kas plūst uz leju un iespiežas jūsu dvēselē, lai ļautu tai uzvarēt cīņā ar ļauno. Manam vārdam nav jābūt tikai ausīm tīkamam, tas ir dvēseles gaisma.

28. Vai jūs vēlaties Mani uztvert ar dvēseli, lai tā barotos un izmantotu šīs mācības jēgu? Tad attīriet savu sirdi, noskaidrojiet savu prātu un ļaujiet, lai jūs vada jūsu sirdsapziņa.

Tad jūs pieredzēsiet, kā jūsu būtībā sāk notikt pārvērtība — ne tikai garīgi, bet arī morāli un fiziski. Tas pacēlums, ko dvēsele pamazām iegūst caur atziņu — tā tīrība, ko tā pakāpeniski sasniedz, atspoguļosies sirds jūtās un ķermeņa veselībā.

29. Kārdinājumi kļūs arvien vājāki, netikumi pakāpeniski izzudīs, fanātisms un neziņa arvien vairāk atkāpsies, dodot vietu patiesai ticībai un dziļām atziņām manā likumā. (284, 21-23)

30. Šī mācība, kas ir zināma tikai nedaudziem un ko cilvēce neņem vērā, drīz nonāks pie visiem ciešējiem kā dziedinošs balzams, lai sniegtu mierinājumu, iedegtu ticību, izkliedētu tumsību un iedvestu cerību. Tā pacels jūs pāri grēkam, nabadzībai, sāpēm un nāvei.

31. Tas nevarētu būt citādi, jo Es esmu tas, Dievišķais Ārsts, apsolītais Mierinātājs, kas jums to ir atklājis. (295, 30-31)

32. Kad jūs būsiet garīgi pacilāti un sastapsiet cilvēkus, kuri cieš un ir izmisumā, jo nevar iegūt to, ko tie cenšas sasniegt šajā pasaulē, jūs redzēsiet, kā viņu materiālisms kontrastē ar manu mācekļu pacilātību, kuru apmierinātība būs liela, jo viņu centieni un vēlmes būs cēlas, balstītas uz stingru pārliecību, ka šajā dzīvē viss ir pārejošs.

33. Mani mācekļi runās uz pasauli ar garīguma piemēriem — ar dzīvi, kas cīnās, lai tuvinātu dvēseli Dievībai, nevis piesaistītu to pie pasaules viltus dārgumiem.

34. Es zinu, ka materiālisti nākotnē sašutīs, iepazīstoties ar šo mācību; bet viņu sirdsapziņa viņiem teiks, ka tikai Mans Vārds runā patiesību. (275, 5-7)

35. Lielajā dienas darbā, kas jūs gaida, Es būšu jūsu atbalsts. Mana mācība izraisīs lielas pārmaiņas pasaulē. Notiks lielas pārmaiņas paražās un uzskatos, un pat dabā notiks pārvērtības. Tas viss iezīmēs jaunas ēras sākumu cilvēcei, un dvēseles, kuras Es drīz sūtīšu uz Zemi, runās par visām šīm pravietojumiem, lai veicinātu šīs pasaules atjaunošanu un augšupvērsto attīstību. Tās izskaidros Manu vārdu un interpretēs notikumus. (216, 27)

36. Šis "Trešais laiks" ir augšāmcelšanās laiks. Dvēseles bija kā miruši, un to ķermeņi – kā kapu alās. Bet pie viņiem ir atnācis Meistars, kura dzīvības vārds viņiem sacīja: "Nāciet ārā un pacelieties uz gaismu, uz brīvību!"

37. Tas no viņiem, kurš atvērs acis patiesībai un spēs pacelt savu dzīvi, darbus un jūtas mīlestībā pret saviem līdzcilvēkiem, vairs neuzskatīs šo pasauli par izsūtījuma vietu vai asaru un izpirkšanas ieleju, jo arvien vairāk sajutīs patiesā miera priekus, ko sniedz dvēseles miers.

38. Šis pacilātības stāvoklis šajā dzīvē būs atspulgs no pilnīgā miera un gaismas, ko dvēsele baudīs labākās pasaulēs, kur Es pats to uzņems, lai tai dāvātu mājvietu, kas ir tās nopelniem cienīga. (286, 13)

Teologu un materiālistu reakcijas

39. Neizbrīnieties, ja jums teiks, ka tas, kurš šajā laikā runāja uz jums, bijis kārdinātājs un ka ir pareģots, ka arī viņš darīs brīnumus, ar kuriem pats satrauks un sajauks izredzētos. Patiesi, Es jums saku, daudzi no tiem, kas tā vērtē Manu atklāsmi, piederēs pie tiem, kas patiesi kalpo ļaunumam un tumsai, pat ja viņu lūpas mēģina apgalvot, ka viņi vienmēr izplata patiesību.

40. Neaizmirstiet, ka koks tiek atpazīts pēc tā augļiem, un Es jums saku: šis auglis ir šis vārds, kas kļuvis dzirdams šo balsu nesēju — vienkāršās sirds vīriešu un sieviešu — saprāta spēkos. Pēc augļiem un pēc to garīgās attīstības, kuri tos baudījuši, cilvēce atpazīs koku, kas Es esmu.

41. Trīsvienības un Marijas garīgais darbs sāks izplatīties un tādējādi izraisīs patiesu satraukumu daudzu vidū, kuri, pārliecināti, ka ir izpētījuši un sapratuši to mācību, ko agrāk saņēma no Tēva, ir kļuvuši iedomīgi par savām filozofijām un zinātnēm, neapzinoties garīgo attīstību, ko ir sasniegusi cilvēce.

42. Pamodusies no savas garīgās gausības, viņi ievēros to, kā šodien domā un jūt cilvēku gars, izteiks lāstus pret to, ko viņi sauks par „jaunām idejām", un izplatīs, ka šo kustību izraisījis Antikrists.

43. Tad viņi meklēs patvērumu Rakstos, pravietojumos un manā Vārdā, ko Es jums devu „Otrā laikmetā", lai mēģinātu apkarot manu jauno atklāsmi, manas jaunās mācības un visu to, ko Es jums apsolīju un šodien piepildīju.

44. Mans Vārds nonāks manu mācekļu lūpās un caur Rakstiem pat pie tiem, kuri neatzīst neko, kas ir ārpus materiālā vai kas atrodas ārpus viņu zināšanām un jēdzieniem, kurus viņi reiz pieņēma, un viņi sauks Mani par viltus dievu, jo Es esmu jums atnesis šo Vārdu.

45. Bet, ja jūs to dzirdēsiet, jūsu ticība necietīs neveiksmi — lai gan jūsu sirds jutīsies ievainota —, jo jūs ar iekšēju aizkustinājumu atcerēsieties, ka jūsu Skolotājs jums to jau bija paziņojis un ar saviem vārdiem iedrošinājis izturēt šos pārbaudījumus.

46. Tomēr Es jums saku: lai gan savā ceļā jūs sastapsieties ar krāpšanu, liekulību, aizspriedumiem, reliģisko fanātismu un elku pielūgšanu, jums nevienu nedrīkst nosodīt par viņa pārkāpumiem. Māciet viņus ar maniem vārdiem un atstājiet šo lietu man, jo es esmu vienīgais, kurš drīkst jūs tiesāt un kurš zina, kurš ir viltus dievs, viltus Kristus, ļaunais apustulis, liekulīgais farizejs. (27, 32-35)

47. Nāks ideju, ticības apliecinājumu, reliģiju, mācību, filozofiju, teoriju un zinātņu karš, un mans vārds un mana mācība būs uz visiem lūpām. Mana atgriešanās tiks apspriesta un noraidīta, un pēc tam lielie ticīgie celsies un paziņos, ka Kristus atkal ir bijis starp cilvēkiem. Šajā brīdī Es iedrošināšu šīs sirdis no bezgalības un darīšu brīnumus viņu

ceļos, lai stiprinātu viņu ticību. (146, 8)

Garīgās mācības ietekme

48. Manai gaismai, izplatoties pa visu pasauli, ir panākusi to, ka cilvēki meklē manu patiesību katrā mācībā. Tas ir iemesls cilvēku uzvedībai viņu dažādajās ticības pārliecībās.

49. Tas ir to piepildījums, kas ir pareģots. Kurš no viņiem pārstāv patiesību? Kurš slēpj izsalkušu vilku aitas ādā? Kurš ar tīru apģērbu apliecina savu absolūto iekšējo tīrību?

50. Jums jāpielieto spiritisms, lai atklātu manu patiesību; jo cilvēce ir sadalījusies tik daudzās ticības apliecībās un pasaules uzskatos, cik tas atbilst cilvēka domāšanas attīstībai.

51. Tādējādi ir veidojušās arvien vairāk sektu un konfesiju, un jums būs ļoti grūti novērtēt patiesības saturu, kas ir katrā no tām.

52. Mana mācība apgaismo cilvēku domas un priekšstatus, un pamazām ikviens sapratīs pamatus, lai pilnveidotu savus darbus un virzītu tos uz pilnīgāku un augstāku ceļu.

53. Nāks laiks, kad katra sekta un baznīca pētīs pati sevi, lai meklētu to, kas pieder pie mana darba. Taču, lai atrastu šo dārgumu, būs nepieciešams, lai tās paceltu savas dvēseles un klausītos Gara balsī. (363, 4-8, 29)

54. Uz šīs zemes ir daudz reliģisko kopienu, bet neviena no tām nespēs apvienot cilvēkus vai panākt, ka viņi mīlēs viens otru. Tas būs mans Garīgais mācības, kas paveiks šo darbu. Veltīgi pasaule pretosies šīs gaismas ienākšanai.

55. Kad vajāšana pret maniem mācekļiem būs vislielākā, dabas spēki tiks atbrīvoti; bet tie nomierināsies ar šo manu darbinieku lūgšanām, lai pasaule pieredzētu to varu, ko Es viņiem esmu devis. (243, 30)

56. Pasaule nonāks satraukumā, kad mans Vārds tiks dzirdēts tautās, jo cilvēku dvēseles, kas ir sagatavotas šai atklāsmei, tiks pārņemtas gan ar prieku, gan ar bailēm. Tad tas, kurš vēlas iepazīt patiesību, ir jāatbrīvojas no savu materiālistisko priekšstatu verdzības un jāatspirdzina sevi pie gaišajiem apvāršņiem, kas paveras viņa skatienam. Taču tam, kurš paliek savas dvēseles aptumšojumā un cīnās pret šo gaismu, joprojām ir brīvība to darīt.

57. Pāreja uz garīgumu radīs draudzību un brālību starp tautām. Taču ir nepieciešams, lai jūs sagatavotos, jo cīņa būs liela. Ja cilvēki karos celsies viens pret otru, tas notiks ne tādēļ, ka tā ir Mana griba, bet tādēļ, ka viņi nav sapratuši Dieva likumu. (249, 47-48)

58. Ir pienācis visaptverošā tiesas laiks, un visi darbi un visas reliģiskās kopienas tiks tiesātas Manā priekšā. Cilvēka dvēselei izlauzīsies sēru kliedziens, jo viss, kas ir nepareizs, tiks atklāts; spīdēs tikai patiesība. Cilvēces vidū notiks atmoda, un tad cilvēki Man teiks: „Tēvs, dod mums Savu palīdzību, dod mums patieso

gaismu, kas mūs vada." Un šī gaisma un šī palīdzība būs Svētā Gara mācība, tā būs pamācība, ko Es esmu devis jums un kas pieder arī viņiem visiem, jo Es esmu visu Tēvs. (347, 27)

Jaunā atklāsmes vārda nozīme

59. Šķietami šī atklāsme neietver neko grandiozu, bet nākotnē jūs vēl pieredzēsiet, kāda nozīme tai būs cilvēces vidū.

60. Šajā tautā ir visdažādākie mācekļi; daži nojauš šī darba lielumu un jau jūt satricinājumu, ko izraisīs tā parādīšanās pasaulē; citi apmierinās ar to, ka tic, ka tas ir labs ceļš, un ir arī tādi, kas nespēj atklāt šīs mācības lielumu un šaubās par tās uzvaru un ienākšanu cilvēku sirdīs. Es jums saku, tā ir dārgakmens, ko Es jums esmu uzticējis, un jūs nevēlējāties atzīt tās dievišķos gaismas starus, jo neesat izpētījuši manu mācību. Es jums esmu teicis, ka gaisma visvairāk spīd tieši tumsā, un tāpat arī šajā materiālisma un grēka laikmetā jūs redzēsiet, kā patiesība, ko es jums esmu atnesis, spīd visā savā spožumā.

61. Neaizmirstiet, ka arī savā laikā tika šaubīts par Kristus vārdiem, jo cilvēki vērtēja Jēzu pēc viņa izcelsmes un apģērba, un, uzzinājuši, ka viņš ir galdnieka no Nācaretes un nabadzīgas sievietes dēls — kurš vēlāk kopā ar nabadzīgiem Galilejas zvejniekiem devās sludināt mācību, kas viņiem šķita dīvaina —, viņi nespēja noticēt, ka šis ceļojošais sludinātājs, kurš gāja no ciema uz ciemu un rādīja savu apģērba nabadzību, ir tas karalis, ko Kungs bija apsolījis Izraēla tautai.

62. Es jums dodu šos norādījumus, jo cilvēki meklē ārējo spožumu, kas apžilbina maņas, lai varētu ticēt tam, kas ir liels un ko var redzēt un sajust tikai ar garu.

63. Man bija jāizliej mana asinis, jādod mana dzīvība un jāaugšāmcēlas, lai cilvēki atvērtu acis. Kādu kausu manam Garam tagad jāizdzer, lai jūs ticētu Man? Cilvēce: Ko gan es nedarītu, lai redzētu tevi glābtu? (89, 68-69; 71 73)

64. Kas apgalvotu, ka mana mācība ir drauds cilvēces materiālajai attīstībai, tas pieļauj smagu kļūdu. Es, visu meistaru Meistars, rādu cilvēcei ceļu uz tās augšupvērsto attīstību un patieso progresu. Mans Vārds runā ne tikai uz Garu, tas runā arī uz prātu, saprātu un pat uz maņām. Mana mācība ne tikai iedvesmo un māca jums garīgo dzīvi, bet tā nes gaismu katrā zinātnē un visos ceļos. Jo mana mācība neaprobežojas tikai ar to, lai visas dvēseles aizvestu uz mājvietu, kas atrodas aiz šīs dzīves, tā sasniedz arī cilvēka sirdi un iedvesmo viņu dzīvot uz šīs planētas patīkamu, cilvēcīgu un noderīgu dzīvi. (173, 44)

65. "Trešais laiks", kurā jūs tagad dzīvojat, ir laiks, kad atklājas lieli noslēpumi. Zinātniekiem un teologiem nāksies labot savas zināšanas, ņemot vērā patiesību, ko Es jums šobrīd atklāju.

66. Šis ir laiks, kad cilvēkiem jāatver acis manas gudrības gaismai — gaismai, ko Es esmu pārvērst par mācību, lai jūs caur to garīgi atdzīvotos patiesai dzīvei. (290, 51-52)

67. Cilvēki mēģinās noliegt manas atklāsmes patiesību, bet fakti, pierādījumi, notikumi runās par labu šai patiesībai un liecinās par to, kas kā "Trešā laika" lielā vēsts nāks no mana tautas lūpām. Un arī caur rakstiem mana mācība izplatīsies pasaulē, jo tas ir pieļaujams līdzeklis, ko es jau no seniem laikiem iedvesu saviem vēstnešiem. Es tikai vēlos, lai jūs sargātu manu patiesību un nodotu to sirdīm visčistākajā un vienkāršākajā veidā. (258, 6)

68. Tajā „Otrajā laikmetā" tikai nedaudzas sirdis ticēja manai atnākšanai kā cilvēkam. Tomēr vēlāk cilvēce noteica Glābēja dzimšanu par jauna laikmeta sākumu. Tāpat arī šajā laikā mana atklāsme jums, tas ir, mana atnākšana kā Svētais Gars, rīt tiks noteikta kā jaunas laikmeta sākums. 69. Klausieties, ko jums saka Kristus, Dievišķās Mīlestības iemiesojums: miers cilvēkiem ar labu gribu, tiem, kas mīl patiesību un sēj mīlestības sēklu. (258, 41-43).

8. nodaļa – *Kristus jaunās draudzes, mācekļi, apustuļi un Dieva sūtītie*

Gaisma un ēnas Atklāsmes draudzēs

1. Ja Es būtu devis Savu Vārdu visām tautām, vairākums to būtu noraidījis, jo cilvēku iedomība, materiālisms un viltus lielums nebūtu pieņēmuši mācību, kas runā par garīgumu, pazemību un brālību. Pasaule vēl nav gatava saprast mīlestību, tāpēc ne visi būtu bijuši uzņēmīgi pret Manu klātbūtni šādā veidā.

2. Tāpat kā Kristus toreiz izvēlējās alu, lai piedzimtu kā cilvēks, tā arī Es šodien atklāju šo zemes stūrīti, kas bija gatavs Mani uzklausīt un kas līdzinās grotai un silītēm, kas tajā svētītajā naktī uzņēma Dieva Dēlu. (124, 13-14)

3. Šo vienkāršo cilvēku piemērs šeit, kuri iet savu ceļu bez garīdzniekiem, kas tos vadītu, un kuri Mani godā bez ceremonijām un simboliem, lai būtu aicinājums, kas pamodina tos, kuri joprojām guļ savā gadsimtiem ilgajā naktī, un lai tas būtu pamudinājums daudzu Manu bērnu atjaunošanai un attīrīšanai. (94, 39)

4. Manas mācības ēnā netiks uzcelti troņi, no kuriem godātie cilvēki varētu valdīt pār savu līdzcilvēku dvēselēm. Neviens netiks kronēts vai apklāts ar purpura mantiju, cenšoties ieņemt Kunga vietu, kā arī neparādīsies grēksūdzes tēvi, kas tiesā, piedod, nosoda vai spriež spriedumus par cilvēku darbiem. Tikai es viens esmu spējīgs spriest par dvēseli no taisnīga un pilnīga tiesneša krēsla.

5. Es varu sūtīt cilvēkus, kas labos, mācīs un vadīs, bet Es nesūtīšu nevienu, lai tiesātu un sodītu. Es esmu sūtījis cilvēkus, kuri ir bijuši cilvēku gani, bet ne kungi vai tēvi. Vienīgais Tēvs garā esmu Es. (243, 13-14)

6. Šajā laikā Es izveidošu tautu, kas patiesi ievēro Manu likumu, kas mīl patiesību un aktīvu mīlestību pret tuvāko. Šī tauta būs kā spogulis, kurā citi varēs redzēt atspoguļojamies savas izdarītās kļūdas. Tam nevajadzēs būt neviena tiesnesim, bet tā tikumi, darbi un garīgā pienākuma pildīšana aizkustinās visu to dvēseles, kas krustosies tā ceļā, un parādīs visiem viņu kļūdas, kas pārkāpj manu likumu.

7. Kad šī tauta kļūs spēcīga un daudzkārtīga, tā piesaistīs savu tuvāko uzmanību, jo tās darbu tīrība un tās dievkalpošanas patiesums pārsteigs cilvēkus. Tad cilvēki jautās: „Kas ir tie, kuri, neraugoties uz to, ka viņiem nav tempļa, prot lūgties šādā veidā? Kas ir mācījis šīs cilvēku pūļus pielūgt savu Dievu, lūdzoties, neizjūtot vajadzību uzcelt altārus savai dievkalpošanai? No kurienes ir atnākuši šie ceļojošie sludinātāji un misionāri, kuri, tāpat kā putni, ne sēj, ne pļauj, ne vērpj, un tomēr turpina pastāvēt?”

8. Tad Es viņiem teikšu: Šis nabadzīgais un pazemīgais tauta, kas tomēr ar dedzību dzīvo saskaņā ar Maniem likumiem un ir stipra pret pasaules kaislībām, nav izveidota neviena cilvēka rokās. Šīs pūļi, kas gūst prieku no labu darīšanas, kas ir apgaismoti ar iedvesmu un kas sirdīm nes miera vēsti un pilienu dziedinoša balzama, nav mācīti ne no skolotājiem, ne garīdzniekiem kādā no zemes kulta kopienām. Jo patiesi, Es jums saku, šajā laikā jūsu pasaulē nav neviena cilvēka, kas spētu mācīt Dieva pielūgsmi patiesā garīgumā. Patiesība nav sakņojusies ne rituālu vai ceremoniju spožumā, ne bagātībā vai zemes varā, bet, tā kā tā ir pazemīga, tā meklē tīras, cēlas, patiesas un patiesību mīlošas sirdis kā savu templi. Kur ir šīs sirdis? (154, 12-14)

9. Es esmu aicinājis daudzus no saviem bērniem, lai dotu viņiem dažādus uzdevumus, dažādas funkcijas šajā darbā, un es esmu viņus jums devis atbilstoši jūsu progresam un jūsu talantiem. No visiem kopā es esmu veidojis savu tautu, savu jauno apustuļu pulku.

10. Dažiem esmu uzticējis vadītāju amatu, un, lai viņu uzdevums nebūtu smags un grūts, esmu sadalījis tautu draudzēs.

11. Citiem esmu uzticējis balss nesēja dāvanu, lai viņi nodotu manu iedvesmu, kas kļuvusi par cilvēku vārdiem, šīm pulcēm, kas sanāk, lai saņemtu šo brīnumu.

12. Dažiem esmu devis gaišredzes dāvanu, lai padarītu viņus par praviešiem un caur viņiem paziņotu to, kas nāks.

13. “Pīlāru” uzdevumu ir saņēmuši tie, kuriem jāatbalsta tauta tās ceļojumā un jāpalīdz draudžu

vadītājiem, kuri nes krusta nastu kopā ar klausītāju pūļiem.

14. Citi ir apdāvināti ar starpniecības dāvanu, un tie ir apmācīti kā Garīgās pasaules instrumenti, lai pārraidītu tās vēstījumus, manu darbu skaidrojumus, kā arī kā dziedinošā balzama, mierinājuma slimajiem, īpašnieki, lai ar savu dziedinošo garīgo izstarojumu kopīgi izrādītu žēlsirdību tiem, kas cieš.

15. Par „Zelta spalvu" Esmu nosaucis to, kurš grāmatā, ko Es jums atstāšu, raksta manas atklāsmes, mācības un pravietojumus par šo laiku.

16. „Pamata akmens" amatu Esmu piešķīris tiem, kuriem jābūt stingrības, stabilitātes un spēka paraugam tautas vidū. Viņu vārds, padoms un paraugs tautas vidū ir jābūt nemainīgam, tāpat kā klints.

17. Bet tagad, kad šis manas atklāsmes posms tuvojas beigām, Es sakārtoju visus amatus, un visiem tiem, kas tiek izraudzīti, lai saņemtu tik lielus uzdevumus, Es izsūtu aicinājumu, lai viņi rūpīgi izpētītu sevi un atzītu savu darbu rezultātus. Šajā pārdomu stundā Es esmu kopā ar visiem. (335, 27-28)

18. Kā visos laikos, bija daudz aicināto un maz izredzēto, jo Es izvēlos tikai tos, kuri ir laicīgi gatavi pildīt savu uzdevumu; un pārējiem Es dodu gaismu, lai viņi saprastu, ka jāgaida laiks, kad arī viņi tiks izredzēti.

19. Cik daudzi, kuri tika tikai aicināti, bet vēl nebija pienācis laiks viņus izvēlēties uzdevumam, ir pievienojušies maniem mācekļiem un darbiniekiem, lai gan viņu dvēselēm nebija nepieciešamā attīstība, lai nestu šī krusta nastu, un viņu prātam nebija nepieciešamā gaisma, lai uzņemtu manu iedvesmu! Ko daudzi no viņiem darīja, kad nonāca izredzēto rindās? Pārkāpa svētumu, saindēja atmosfēru, inficēja citus ar savām sliktām tieksmēm, meloja, sēja nesaskaņas, izmantoja manu vārdu un garīgās dāvanas, ko esmu ielicis savos mācekļos, lai gūtu peļņu.

20. Neviens nemēģiniet atklāt, kuri tie ir, jo jūs to nespētu. Tikai mans caururbjošais tiesneša skatiens viņus nezaudē no redzesloka, un Es ļauju savam vārdam nonākt viņu sirdsapziņā, kas viņiem saka: "Modieties un lūdzieties, lai jūs savlaicīgi varētu nožēlot savus pārkāpumus; jo, ja jūs to darīsiet, Es jums apsolu, ka Es jūs garīgi ātri sēdināšu pie sava galda un svinēšu izlīguma un piedošanas svētkus." (306, 53-55)

21. Šī ir patiesība: ne visi mīl viens otru manā darbā, pat ja viņi pieder pie tā, un ne visi to ir saprotuši. Tāpēc es varu jums teikt, ka vieni pieder pie mana darba, bet citi dara savu.

22. Tie, kas Man seko mīlestībā, mīl Manu Vārdu, jo zina, ka tas viņus labot, neievainojot, un parāda viņiem viņu kļūdas, neizpaužot tās. Tas liek viņiem neatlaidīgi turpināt pilnveidot savas darbības.

23. Tie, kuri, tā vietā, lai tiektos pēc šīs pilnveidošanās, meklē tikai slavu, pārākuma sajūtu, glaimus vai iztiku, nevis cenšas pilnveidot savu dvēseli, nepanes manu vārdu, ja tas viņiem parāda viņu kļūdas. Tad viņiem ir jārada darbs, kas atšķiras no mana, kur viņi ir brīvi darīt savu gribu. Viņi vēl nav sapratuši, ka vienīgais, kas klausītājiem jādara manu atklāsmes laiku, ir klausīties Mani ar vislielāko pacilātību, lai pēc tam varētu izskaidrot manu vēstījumu. (140, 72–74)

24. Es esmu teicis, ka pienāks apmulsuma un nepaklausības laiks, kurā šis „darbinieks" celsies un apgalvos, ka mana atklāsme ar cilvēka prāta spēju nepabeigsies. Taču pienāks brīdis, kad mans vārds piepildīsies, pat ja cilvēks vēlētos pretoties manai gribai.

25. Cik daudz kļūdu ceļā ir pieļāvuši daudzi no tiem, kuriem Esmu uzticējis uzdevumu un žēlastību. Cik daudz nesapratnes Es redzu, kas pēc 1950. gada izplatās starp maniem bērniem.

26. Nesapratnes un muļķības dēļ cilvēks attur manu palīdzīgo mīlestību, pilnvaras un žēlastību un stāv malā no patiesā likuma, harmonijas un patiesības ceļa.

27. Vēlreiz Izraēla sadalīsies no cilts uz cilti, tā atkal sadalīsies un gribēs ar kājām mīdīt tīro un nevainīgo likumu, ko Es nodevu tās rokās; vēlreiz Izraēla meklēs agrākos ceļus un kritīs elku pielūgšanā un fanātismā. Tā pievērsīsies sektām un nonāks apmulsumā, tumsā un izbaudīs skaisti skanošus un viltīgus vārdus, ko tai piedāvās cilvēki.

28. Kad baznīcu un sektu ļaudis redzēs, ka Izraēla sadalās, ka Izraēla savstarpēji noliedz un ir vāja, viņi meklēs iemeslus, lai sagrābtu šo neatsveramo dārgakmeni, lai iegūtu Jaunās Derības lādi un rīt teiktu, ka viņi ir patiesie Dieva sūtītie cilvēces vidū un manas dievišķības pārstāvji. (363, 47-49, 51, 57)

Brīdinājuma vārdi klausītājiem par Garīgā darba jautājumiem

29. Es vēlos, lai pēc manas atklāsmes pabeigšanas jums būtu skaidri izprasta priekšstata par to, kas ir šī mācība, lai jūs to pareizi ievērotu; jo līdz šim starp pūļiem, kas ir dzirdējuši manu vārdu, vēl nav parādījušies patiesi garīgisti. Līdz šim jūs neesat praktizējuši spiritismu, bet tikai savu priekšstatu par to, kas ir mans darbs, kas tomēr ir tālu no patiesā spiritisma.

30. Jums jābūt stipriem, lai atzītu, ka esat apmaldījušies; jums jāsakopo spēki, lai uzlabotu savus ieradumus, un ar dedzību jācenšas, lai jūsu vidū spīdētu šīs mācības patiesība un tīrība.

31. Nebīstieties mainīt ārējo daļu savās pielūgsmes formās un kultā, kamēr jūs neizkropļojat manu mācību būtību. (252, 28-30)

32. Izmantojiet laiku, kas jums vēl ir, lai klausītos manas mācības, lai tās jūs piepilda ar gaismu un žēlastību, lai jūs spertu stingru soli pretī garīgumam — soli, ko jūs neesat spērusi, jo esat turpinājuši

kultu, kas pilns ar materiālismu un kļūdām.

33. Līdz šim jums ir trūcis ticības, lai atbrīvotos no savām figūrām, rituāliem un simboliem un meklētu Mani garīgi bezgalībā. Jums ir trūcis drosmes būt garīgajiem, un jūs esat izdomājuši sava veida šķietamu garīgumu, aiz kura slēpjat savu materialistisko noskaņojumu un savas kļūdas.

34. Es negribu, lai jūs būtu liekuļi, bet gan sirsnīgi un patiesības mīloši. Tāpēc Es runāju ar jums vislielākajā skaidrībā, lai jūs pamatīgi attīrītu savu dzīvi un parādītu pasaulei šī darba patiesību. Jūs saucat sevi par garīgajiem? Tad esiet tādi patiesi. Nerunājiet par manu mācību, kamēr jūs darāt pilnīgi pretējo, jo tad jūs ar saviem darbiem tikai sajauksiet cilvēkus.

35. Pirmkārt, apzinieties, kas ir mans darbs — ko nozīmē mans likums, kāds ir jūsu uzdevums un kā jums tas jāveic, lai — ja jums ceļā nav vadītāja, kas būtu cienīgs vadīt jūsu soļus — jūs vadītos pēc sirdsapziņas un pēc atziņas, ko esat ieguvuši manā mācībā. Tādējādi jūs nevarēsiet nevienu vainot par kādu kļūdu vai pārkāpumu. (271, 27-30)

36. No paša sākuma, kopš es sāku atklāties caur cilvēka prātu, bija mana griba, lai jūs praktiski pielietotu savas garīgās dāvanas un sāktu savu garīgo misiju, lai tad, kad pienāks mana atvadu diena, jūs jau būtu veikuši daļu ceļa un nejutos pārāk vāji, lai sāktu pildīt tik grūtu uzdevumu.

37. Daži ir sapratuši, kā interpretēt dievišķo domu, un ir centušies to īstenot. Bet ir arī tādi — un tie ir vairākumā —, kuri ir nepareizi sapratuši šī darba jēgu.

38. Tās ir kļūdas, ko Es šeit pārmetu šai tautai, jo Es nevēlos, lai cilvēce izsmietu tos, kuri tik ilgu laiku ir tikuši mācīti. (267, 65-67)

39. Kamēr vieniem interesēja tikai mana vārda jēga un viņi vienmēr ilgojās pēc savas dvēseles attīstības un izaugsmes, citiem vairāk patika ārējais kults. Tāpat — kamēr pirmie priecājās, saņemot mācības par garīgumu — otriem traucēja tas, ka tika pieminētas viņu kļūdas.

40. Tikai Es zinu, kuriem būs jāatbild Mani priekšā par visu to, kas būtu bijis jāzina caur Maniem balss nesējiem un kas tika noklusēts. (270, 8-9)

41. Padomājiet, un jūs sapratīsiet, ka saskaņa, kas jums nepieciešama, ir garīga, un jūs to sasniegsiet, ja pacelsieties pāri savām kaislībām un dogmatismam.

42. Kā jūs varat radīt mieru, ja katrs sludina savu viedokli kā vienīgo patiesību un vienlaikus cīnās pret citu viedokļiem kā pret nepatiesību?

43. Fanātisms ir tumsība, aklums, neziņa, un tā augļi nekad nevar būt gaiši. (289, 8-10)

44. Patiesi, Es jums saku: ja jūs neapvienosieties, kā tas ir mana griba, cilvēce jūs izkliedēs un izdzīs no savas vidus, redzot, ka jūsu dzīve atšķiras no tā, ko jūs sludināt.

45. Kas notiks, ja cilvēki atklās, ka katrā draudzes kopienā pastāv

atšķirīga dievkalpojuma forma un atšķirīgs veids, kā tiek praktizēta mana mācība?

46. Es uzticu jums savas atklāsmes pēdējos trīs gadus, lai jūs strādātu par šīs tautas vienotību — apvienošanos, kas aptver gan garīgo, gan ārējo, lai jūsu darbība, piepildīta ar harmoniju un vienprātību, būtu lielākais pierādījums tam, ka jūs visus, dažādās sapulcēšanās vietās un dažādās valsts daļās, mācīja viens vienīgs Skolotājs: DIEVS. (252, 69-71)

Patiesi mācekļi, jaunie apustuļi

47. Nemēģiniet ierobežot šo darbu, kas ir vispārējs un bezgalīgs, nedz arī noteikt robežas savai garīgajai attīstībai, jo jo vairāk jūs iedziļināsieties labo darbu un studiju ceļā, jo lielākas atklāsmes jūs saņemsiet. Jūs redzēsiet, kā dievišķais darbs izlaužas no neuzkrītošākā, redzēsiet to manifestējamies visā radītajā, sajutīsiet to sirdī.

48. Tā ir vienkāršība, ar kādu Es mācu spiritistu mācekli, lai arī viņš būtu vienkāršs kā viņa Skolotājs. Māceklim jāpārliecina un jāpārvērš citi ar savu vārdu patiesību un darbu spēku, nevēloties ieskaidrot kādu ar noslēpumainām spējām vai neparastām prasmēm.

49. Patiesais māceklis būs liels ar savu vienkāršību. Viņš sapratīs savu Skolotāju un vienlaikus darīsies saprotams saviem līdzcilvēkiem. (297, 15-17)

50. Jēzus māceklis ir tas, kurš uzvar ar vārdu, kurš pārliecina un mierina, kurš pacilā un atdzīvina, kurš no uzvarētā padara sevi un pretinieku uzvarētāju.

51. Kristus apustulis nevar savā sirdī glabāt egoismu, domājot tikai par savām ciešanām vai rūpēm. Viņš nerūpējas par savējo, bet domā par citiem, ar absolūtu pārliecību, ka neko nav atstājis novārtā, jo Tēvs nekavējoties palīdz tam, kurš ir atstājis savu, lai veltītos Kunga bērnam, kam nepieciešama garīgā palīdzība. Un tas, kurš aizmirst sevi, lai nestu tuvākajam cerības smaidu, mierinājumu viņa skumjām, pilienu balzama viņa sāpēm, atgriežoties mājās, atrod tās apgaismotas ar gaismu, kas ir svētība, prieks un miers. (293, 32-33)

52. Pie mana galda šajā laikā gan vīrietis, gan sieviete būs apustuļi; pie šī galda Es sēdināšu jūsu garīgo dvēseli.

53. Tieši sievietes šajā laikā ir turējušas augstu garīguma karogu, tās ceļā ir atstājušas apustuļa pēdas, kas ar dedzību ievēro Kunga likumu.

54. Manā jaunajā apustuļu pulkā sieviete stāvēs blakus vīrietim, un nebūs noteiktu vecumu, lai Man kalpotu: to darīs gan pieaugušais, gan bērns vai vecs cilvēks, gan jauna meitene, gan māte. Jo Es jums vēlreiz saku, ka Es meklēju jūsu garīgo dvēseli un ka tā jau sen ir atstājusi bērnību aiz sevis. (69, 16-17)

55. Ja “Otrā laikmetā” Es jums teicu, ka mana Valstība nav no šīs

pasaules, tad šodien Es jums saku, ka arī jūsu Valstība nav šeit, jo šī pasaule, kā jūs jau zināt, cilvēkam ir tikai pārejas posms.

56. Es mācu jums patieso dzīvi, kas nekad nav balstījusies uz materiālismu. Tāpēc zemes varenie atkal sacelsies pret manu mācību. Es nāku pie jums ar savu mūžīgo mācību, ar savu uz visiem laikiem spēkā esošo pamācību, kas sastāv no mīlestības, gudrības un taisnīguma. Tomēr tā netiks saprasta uzreiz, cilvēce atkal mani nosodīs, atkal piesitīs pie krusta. Bet Es zinu, ka manai mācībai ir jāiziet cauri visam šim, lai tā tiktu atzīta un mīlēta. Es zinu, ka mani visniknākie vajātāji pēc tam kļūs par maniem uzticamākajiem un pašaizliedzīgākajiem sējējiem, jo Es viņiem sniegšu ļoti lielus pierādījumus par manu patiesību.

57. Tas Nikodēms no "Otrā laika", priesteru kungs, kurš meklēja Jēzu, lai ar Viņu runātu par gudriem un dziļi nozīmīgiem mācību satura jautājumiem, šajā laikā parādīsies atkal, lai rūpīgi pētītu Manu darbu un pievērstos tam.

58. Tas Sauls, saukts par Pāvilu, kurš — pēc tam, kad ar niknumu bija vajājis Mani — kļuva par vienu no Maniem lielākajiem apustuļiem, atkal parādīsies Manā ceļā, un visur parādīsies Mani jaunie mācekļi — vieni dedzīgi, citi sevi noliedzot. Pašreizējā stunda ir ļoti nozīmīga, laiks, par kuru Es jums runāju, jums arvien vairāk tuvojas. (173, 45-48)

59. Cilvēkiem ir vajadzīgi tie, kas spēj palikt stingri pārbaudījumos, tie, kas ir pazīstami ar pasaules un gara lielajām cīņām. Tieši viņi ir tie, kas var rādīt virzienu cilvēcei un vadīt to, jo viņu sirdīs nebūs vēlmes kādu apspiest vai valdīt. Viņi nevar pieļaut egoismu, jo savos pacilātības brīžos viņi ir sajutuši Kunga žēlsirdību, kas viņus pārpludina ar mīlestību, lai viņi šo žēlsirdību nodotu tālāk saviem brāļiem. (54, 53)

Dieva sūtītie visā pasaulē un visos laikos

60. Zemes tautām nekad nav trūcis garīgās gaismas. Patiesi, Es jums saku: ne tikai šai tautai šeit ir bijuši pravieši un sūtņi, bet Es esmu sūtījis sūtņus visiem, lai tos pamodinātu.

61. Pēc viņu mācību gaismas un patiesības, kā arī pēc līdzības ar to, ko Es jums esmu atklājis, jūs varat spriest par viņu vārdiem.

62. Daži dzīvoja pirms Mesijas atnākšanas, citi darbojās pēc manas dzīves kā cilvēkam, bet visi ir nesuši cilvēkiem garīgu vēstījumu.

63. Šīs mācības — tāpat kā manējās — ir cietušas no sagrozījumiem; jo, ja to jēga nav mainīta, tās ir sakropļotas vai arī tās ir slēptas no cilvēkiem, kuri alkst pēc patiesības.

64. Ir tikai viena patiesība un viena morāle, kas cilvēkiem tika atklāta caur sūtņiem, praviešiem un kalpiem. Kāpēc tad tautām ir atšķirīgas izpratnes par patiesību, morāli un dzīvi?

65. Šī patiesība, ko cilvēce visos laikos ir sagrozījusi, tiks atjaunota, un tās gaisma spīdēs ar tādu spēku, ka cilvēkiem šķitīs, it kā tā būtu kaut kas jauns, lai gan tā ir tā pati gaisma, kas vienmēr ir apgaismojusi manu Dievišķības bērnu attīstības ceļu.

66. Daudzi ir tie, kas miruši, jo teikuši patiesību; daudzi arī tie, kas tikuši pakļauti spīdzināšanai, jo nevēlējušies apklusināt balsi, kas runāja viņos.

67. Nedomājiet, ka Debesis ir sūtījušas tikai tos, kuri jums runāja par Garu, mīlestību un morāli — nē, tās ir sūtījušas arī tos, kuri jums ir dāvājuši zinātnes labos augļus, tās zināšanas, kas nes gaismu cilvēku dzīvē, kas atvieglo viņu nastu un mīkstina viņu ciešanas. Viņi visi ir bijuši mani sūtņi.

68. Ir arī citi, kuri gan nenes garīgās morāles mācības vai zinātniskos atklājumus, bet kuri nes vēstījumu, kas māca sajust un apbrīnot radības skaistumu. Tie ir Mani sūtņi, kuriem ir uzdevums nest prieku un mierinājumu skumjo sirdīm.

69. Viņi visi ir izdzēruši rūgtu kausu, kad apzinājās nesapratni no pasaules, kas ir akla pret patiesību, no cilvēces, kas ir nejūtīga pret skaisto un labo. Un tomēr — ja Es jums esmu teicis, ka šajā laikmetā viss tiks atjaunots — ja Es jums esmu paziņojis, ka viss atgriezīsies pareizajā ceļā un visām manām mācībām tiks atgriezta to sākotnējā jēga, tad jūs varat ticēt, ka šai pasaulei tuvojas garīgā spožuma laiks, lai gan jums nedrīkst aizmirst, ka — pirms tas notiks — viss tiks tiesāts un attīrīts. (121, 9-16)

70. Vienmēr, kad Dieva atklāsme ir gatava apgaismot cilvēkus, Es esmu sūtījis viņiem ceļa rādītājus vai praviešus, lai sagatavotu viņus, lai šī gaisma varētu tikt atpazīta. Bet nedomājiet, ka tikai tie ir mani sūtņi, kuri nes vēstis garam. Nē, mācekļi, ikviens, kas cilvēku vidū sēj labo jebkurā tās formā, ir Mans vēstnesis.

71. Šos sūtņus jūs varat sastapt visos jūsu dzīves ceļos, gan reliģiskajās kopienās, gan zinātnēs — starp cilvēkiem, kas valda, vai starp tiem, kas sniedz labas mācības.

72. Mans labs kalps nekad nenovirzās no ceļa, kas viņam jānoiet; viņš drīzāk mirst ceļā, nekā atkāpjas. Viņa paraugs ir gaismas sēkla viņa tuvāko dzīvē, un viņa darbi ir piemērs citiem. Ak, ja vien cilvēce spētu saprast vēstījumus, ko Es tai sūtu caur viņiem! Taču tā nav, jo ir daudz cilvēku, kuriem pasaulē ir delikātas misijas, kas tomēr novirza viņu skatienu no šiem lielajiem paraugiem, lai ieietu ceļā, kas viņiem labāk patīk. (105, 13-15)

73. Bet ko tu esi darījusi ar tiem cilvēkiem, cilvēce, kurus Es tev esmu sūtījis, lai viņi tev atgādinātu par manu ceļu, ticības ceļu, kas ir gudrības, mīlestības un miera ceļš?

74. Jūs nevēlējāties neko dzirdēt par viņu uzdevumiem un cīnījāties pret viņiem ar liekulīgo ticību, kas jums ir, pamatojoties uz jūsu teorijām un konfesijām. (263,18-19)

75. Man vēlreiz jums jāsaka, ka šis tauta, kas veidojas ap maniem atklājumiem, nav tauta, kuru Tēvs savā mīlestībā izceļ pār citām zemes tautām. Kungs ir vēršis uz to savu skatienu tikai tādēļ, ka Viņš to ir veidojis no dvēselēm, kas vienmēr ir bijušas pasaulē, kad ir nākusi jauna dievišķa atklāsme. Tās ir garīgās atvasītes no Izraēlas tautas, praviešu, sūtņu, redzētāju un patriarhu tautas.

76. Kas šajā laikā varētu Mani labāk uzņemt, saprast manas atklāsmes jauno formu un liecināt par manu apsolījumu piepildīšanos? (159, 51-52)

77. Es esmu nolaidies Izraēlas tautas klēpī, kuras lielākā daļa dzīvo šajā valstī. Pārējie ir izkaisīti pa visām tautām, ko esmu sūtījis, un viņiem esmu atklājies garīgi. Tie ir mani izredzētie, kas man ir palikuši uzticīgi. Viņu sirdis nav inficētas, un viņu gars spēj uzņemt manas iedvesmas. Ar viņu starpniecību es šobrīd dodu pasaulei lielu gudrības dārgumu. (269, 2)

78. Mīļie bērni, kas esat ieradušies nelielā skaitā, patiesi, Es jums saku: Mans caurspīdīgais skatiens visur atklāj manus izredzētos, kuri savā garā jūt, ka tagad ir mana klātbūtnes laiks. Viņi nav dzirdējuši manu vārdu tāpat kā jūs; taču savā garā viņi dzird balsi, kas viņiem saka, ka Es atkal esmu cilvēces vidū, ka Es garīgi esmu atnācis „uz mākoņa". Vieniem Es ļaušu redzēt Mani ar gara acīm, citiem – ar intuīciju, pārējiem Es darīšu savu mīlestību spēcīgi jūtamu, lai viņi sajustu mana Gara klātbūtni. (346, 13)

79. Drīz intuitīvie, iedvesmotie, dvēseliski jūtīgie celsies un tautās liecinās par to, ko viņi redz ar garu, ko viņi jūt, ko viņi dzird un saņem. Es jums atkārtoju, ka mans tauta neaprobežojas ar tiem, kuri mani ir dzirdējuši caur šiem balss nesējiem, bet ka es esmu sūtījis savus kalpus uz dažādām zemes vietām, lai sagatavotu ceļus un attīrītu laukus, uz kuriem vēlāk nāks sējēji.

80. Es stiprinu viņus un svētīju, jo viņu ikdienas darbs ir smags, viņu ceļš ir pilns ar ērkšķiem. Izsmiekls, nievāšana, apmelošana un ļaunums seko viņiem visur. Bet viņi — apzinīgi un iedvesmoti — zina, ka ir sūtīti no Manis, un viņi ir gatavi, pildot savu misiju, nonākt līdz ceļa galam. (284, 50-51)

81. Es aicinu jūs ienākt Manā Valstībā. Es aicinu visas zemes tautas bez jebkādas priekšrocības; taču Es zinu, ka ne visi Mani uzklausīs.

82. Cilvēce ir nodzēsusi savu lampu un staigā tumsā. Bet tur, kur kļūst manāma kļūda, parādīsies kāds, ko Esmu apgaismojis, kurš izplata gaismu savā apkārtnē — garīgs sargs, kurš sargā un gaida Manu zīmi, lai atskanētu trauksmes sauciens, kas pamodina un satricina.

83. Ļaujiet šo sūtņu mīlestībai būt auglīgai sēklai jūsu sirdīs. Neatstājiet tos novārtā, ja viņi parādās jūsu priekšā ārējā nabadzībā. Klausieties viņiem, jo viņi nāk manā vārdā, lai jums iemācītu spēju, ko jūs pašlaik

nepazīstat. Viņi jums iemācīs pilnīgo lūgšanu, atbrīvos jūs no materiālisma važām, ar kurām esat sasaistīti, palīdzēs jums iegūt garīgo brīvību, kas jūs pacels pie Manis. (281, 33)

84. Ja kāds parādīsies un apgalvos, ka viņš ir atkal cilvēkā iemiesojies Kristus, neticiet viņam. Jo, kad Es jums paziņoju, ka Es atgriezīšos, Es jums darīju zināmu, ka tas notiks Garā. Ja kāds jums teiktu: „Es esmu Dieva sūtnis" — neuzticieties viņam, jo patiesi sūtņi neuzpūšas un neiztrūcina par viņiem uzticēto misiju. Viņi pierāda sevi tikai ar saviem darbiem. Cilvēkiem ir jāizlemj, vai šis cilvēks ir Kunga sūtnis. Atceraties, ka Es jums teicu, ka koks tiek atpazīts pēc tā augļiem?

85. Es jums neaizliedzu nogaršot „koku augļus", bet jums jābūt gataviem, lai spētu atšķirt labo augli no slikta.

86. Tos, kas mīl patiesību, Es iecelšu par gaismekļiem, lai tie apgaismotu savu līdzcilvēku ceļu. (131, 5-7)

87. Laiki, kad jums uz zemes bija nepieciešams garīgs vadonis, ir pagājuši. No šī brīža ikvienam, kas seko šim ceļam, nebūs cita ceļa kā vienīgi mana likuma ceļš, ne arī cita vadītāja kā vienīgi sava sirdsapziņa.

88. Tomēr vienmēr būs vīrieši un sievietes ar lielu gaismu un lielu dvēseles spēku, kuri ar savu piemēru un iedvesmu palīdzēs cilvēku pūļiem. 89. Ja būtu citādi, Es jau būtu sūtījis uz Zemi garus, piemēram, Mozu vai Eliju, lai tie jums iezīmētu ceļu un pastāvīgi atgādinātu par Likumu. Viņi arī palīdz jums, sargā un pavada jūs, bet vairs ne cilvēka veidolā, bet no garīgās pasaules. 90. Kas viņus redz? Neviens. Bet, ja jūs sagatavosieties, jūs sajutīsiet virs sevis lielu garu klātbūtni, kuri vienmēr ir bijuši saistīti ar cilvēci un kuriem tajā bija jāpilda lielas misijas. (255, 40-41)

II. Atskatīšanās uz pirmo un otro atklāsmes laiku

9. nodaļa – Izraēla tautas stāsti un personāži

Stāsts par grēku krišanu

1. Vēsturiskā pārmantošana par pirmajiem cilvēkiem, kas apdzīvoja Zemi, tika nodota no paaudzes paaudzē, līdz tā tika pierakstīta grāmatā „Pirmie laiki". Tā ir dzīva līdzība par tiem pirmajiem cilvēkiem, kas dzīvoja uz Zemes. Viņu tīrība un nevainība ļāva viņiem sajust Mātes Dabas mīlestību. Starp visām būtnēm valdīja draudzīgas attiecības, un starp visiem radījumiem – neierobežota brālība. (105, 42)

2. Dievišķā līdzībā Es iedvesmoju pirmos cilvēkus, lai viņi iegūtu sākotnējo izpratni par savu likteni, bet manu atklāsmu jēga tika nepareizi interpretēta.

3. Kad jums tika stāstīts par dzīvības koku, no kura cilvēks ēda, par labo

un ļauno atziņu, jums bija jāsaprot tikai tas, ka cilvēks — kad viņam bija pietiekama izpratne, lai atšķirtu labo no ļaunā, un viņš tādējādi kļuva atbildīgs par saviem darbiem — no tā brīža sāka pļaut savu darbu augļus. (150, 42)

4. Jūs zināt, ka Dievs sacīja cilvēkiem: „Augiet un vairojieties un piepildiet zemi". Tas bija sākotnējais likums, kas jums tika dots, ak, tauta. Vēlāk Tēvs aicināja cilvēkus ne tikai vairoties un turpināt cilvēces dzimtu, bet arī padarīt savas jūtas arvien labvēlīgākas un ļaut savai dvēselei brīvi attīstīties un pilnveidoties. Bet ja pirmā likuma mērķis bija cilvēces izplatīšanās — kā jūs varat pieņemt, ka tas pats Tēvs jūs sodītu par to, ka esat ievērojuši un izpildījuši Viņa bausli? Vai ir iespējams, tauta, ka jūsu Dievā pastāv šāda pretruna?

5. Redziet, kādu materiālu interpretāciju cilvēki deva līdzībai, kurā jums tika runāts tikai par dvēseles atmodu cilvēkā. Tāpēc izpētiet manu mācību un vairs neteiciet, ka jūs maksājat par vainu, ko pirmie zemes iedzīvotāji uzkrāja ar savu nepaklausību pret savu Tēvu. Iztēlojieties augstāku priekšstatu par dievišķo taisnīgumu. (150, 45-46)

6. Tagad ir laiks, kad jūs varat saprast manus vārdus: „Augiet un vairojieties", ka tas ir jādara arī garīgi un ka jums ar saviem labajiem darbiem un gaišajām domām jāpiepilda Visums. Es sveicu visus, kas vēlas man tuvināties — visus, kas tiecas pēc pilnības. (150, 48-49)

Gribas brīvība un iedzimtais grēks

7. Jūs man sakāt, ka jūsu gribas brīvības dēļ esat nonākuši kļūdās un maldos. Uz to es jums atbildu, ka ar šo dāvanu jūs varat pacelties bezgalīgi tālu pāri tam punktam, no kura sākāt savu attīstību.

8. Papildus gribas brīvībai Es katrai dvēselei devu Savu Gaismu tās garā, lai neviens neapmaldītos; bet tie, kuri nevēlējās dzirdēt Manu balsi vai, ilgojoties pēc garīgās Gaismas, nevēlējās pievērsties savam iekšējam pasaulim, drīz vien ļāva sevi apmānīt ar cilvēciskās dzīves neskaitāmajām skaistajām lietām, zaudēja Manas likuma atbalstu savai dvēselei un bija spiesti klupēt un krist.

9. Vienīgais pārkāpums izraisīja daudzas sāpīgas sekas, un tas tāpēc, ka nepilnība nav saskaņā ar dievišķo mīlestību.

10. Tos, kuri pazemīgi un nožēlojoši tūlīt atgriezās pie Tēva un lūdzās Viņam, lai Viņš tos attīra un atbrīvo no pārkāpumiem, kurus tie tikko bija izdarījuši, Kungs uzņēma ar bezgalīgu mīlestību un žēlsirdību, mierināja to garu, sūtīja tos, lai tie labotu savas kļūdas, un apstiprināja tos savā uzdevumā.

11. Nedomājiet, ka visi pēc sava pirmā nepaklausības lēnprātīgi un nožēlojoši atgriezās. Nē, daudzi nāca pilni augstprātības un naida. Citi, apzinoties savu vainu un pārņemti

ar kaunu, vēlējās attaisnot savus pārkāpumus Manā priekšā, un tālu no tā, lai attīrītos ar nožēlu un labāku dzīvi — kas ir pazemības pierādījums —, viņi nolēma sev izveidot dzīvi pēc sava prāta, ārpus likumiem, ko nosaka mana mīlestība.

12. Tad stājās spēkā mana taisnība — bet nevis, lai viņus sodītu, bet lai viņus labotu — nevis, lai viņus iznīcinātu, bet lai viņus saglabātu mūžīgi, piedāvājot viņiem plašas iespējas pilnveidoties.

13. Cik daudziem no tiem pirmajiem grēciniekiem joprojām neizdodas atbrīvoties no saviem traipiem; jo no viena kritiena uz otru viņi krita arvien dziļāk bezdibenī, no kura viņus varēs izglābt vienīgi mana likuma ievērošana. (20, 40-46)

Plūdi

14. Cilvēces pirmsākumos starp cilvēkiem valdīja nevainība un vienkāršība; bet, pieaugot to skaitam, sakarā ar to attīstību un gribas brīvību, arī viņu grēki kļuva daudzveidīgāki un izpaudās arvien straujāk — nevis viņu tikumi, bet gan pārkāpumi pret manu likumu.

15. Tad Es sagatavoju Noahu, kuram Es atklājos no gara uz garu, jo šo sarunu Es ar cilvēkiem uzsāku jau no cilvēces sākuma.

16. Es teicu Noam: „Es attīrīšu cilvēku dvēseles no visiem viņu grēkiem; šim nolūkam Es sūtīšu lielu plūdu. Uzcel šķirstu un ļauj tajā iekāpt saviem bērniem, viņu sievām, savu bērnu bērniem un pārim no katras dzīvnieku sugas."

17. Noa paklausīja manam pavēlējumam, un katastrofa notika saskaņā ar manu vārdu. Ļaunā sēkla tika izrauta ar saknēm, bet labā sēkla tika saglabāta manās klētīs, no kuras Es radīju jaunu cilvēci, kas sevī nesa manas taisnības gaismu un prata pildīt manu likumu un dzīvot saskaņā ar labiem tikumiem.

18. Vai jūs domājat, ka tie cilvēki, kuri cieta tik sāpīgu nāvi, gāja bojā gan fiziski, gan garīgi? Patiesi, Es jums saku: nē, mani bērni. Jūsu dvēseles tika saglabātas caur Mani un atdzīvojās Tiesneša, jūsu pašu sirdsapziņas, priekšā, un tika sagatavotas, lai atkal atgrieztos dzīves ceļā, lai jūs uz tā sasniegtu garīgo attīstību. (302, 14-16)

Ābrahama gatavība upurēties

19. Ne vienmēr būs nepieciešams, lai jūs iztukšotu ciešanu kausu līdz pat dibenam. Jo Man pietiek redzēt jūsu ticību, jūsu paklausību, jūsu apņemšanos un jūsu nodomu pildīt Manu uzdevumu, lai Es jūs pasargātu no smagākā jūsu pārbaudījuma brīža.

20. Atcerieties, ka no Ābrahama tika prasīta viņa dēla Īzāka dzīvība, kuru viņš ļoti mīlēja un kuru patriarhs, pārvarot savu sāpi un mīlestību pret dēlu, bija gatavs upurēt paklausības, ticības, mīlestības un pazemības pārbaudījumā, ko jūs vēl nevarat saprast. Taču viņam netika atļauts pabeigt upuri ar dēlu, jo viņš savas

sirds dziļumos jau bija pierādījis savu paklausību dievišķajai gribai, un ar to pietika. Cik liels bija Ābrahama iekšējais prieks, kad augstāka vara apturēja viņa roku un neļāva viņam upurēt Īzāku! Cik viņš svētīja sava Kunga vārdu un apbrīnoja Viņa gudrību! (308, 11)

21. Ābrahamā un viņa dēlā Īzākā Es jums devu līdzību par to, ko nozīmētu Glābēja upurēšanās nāve, kad Es pārbaudīju mīlestību, ko Ābrahams izrādīja Man, aicinot viņu upurēt savu dēlu, savu mīļoto Īzāku.

22. Pareizi to apsverot, jūs šajā rīcībā saskatīsiet līdzību ar to, ko vēlāk nozīmēja „vienpiedzimušā Dēla"

** Dieva upurēšanu pasaules glābšanas labad. * Šis bibliskais izteiciens nozīmē: Dieva Dēls, kas piedzimis (vai iemiesojies) šajā pasaulē.*

23. Ābrahams šeit bija Dieva iemiesojums, bet Īzaks – Jēzus tēls. Tajā brīdī patriarhs domāja, ka Kungs prasa no viņa sava dēla dzīvību, lai nevainīgā asinis nomazgātu tautas grēkus, un, lai gan viņš dziļi mīlēja to, kurš bija viņa miesas daļa, paklausība Dievam, kā arī žēlsirdība un mīlestība pret savu tautu viņam bija svarīgāka par mīļā dēla dzīvību.

24. Paklausīgais Ābrahams bija tuvu tam, lai izdarītu nāvējošo sitienu savam dēlam. Brīdī, kad viņš, pārņemts ar sāpēm, pacēla roku, lai upurētu viņu, mana vara viņu atturēja un pavēlēja viņam upurēt jēru sava dēla vietā, lai šis simbols paliktu kā mīlestības un paklausības liecība. (119, 18-19)

Jēkaba sapnis par debesu kāpnēm

25. Vai jūs zināt, kāda nozīme ir tām kāpnēm, ko Jēkabs redzēja sapnī? Šīs kāpnes simbolizē dzīvi un dvēseļu attīstību.

26. Atklāsmes brīdī Jēkaba ķermenis gulēja, bet viņa dvēsele bija nomodā. Tā, lūdzoties Tēvam, bija pacēlusies augšup, un, kad viņa dvēsele nonāca gaismas sfērās, tā saņēma debesu vēstījumu, kas bija jāglabā kā garīgo atklāsmju un patiesību mantojums viņa tautai, kas ir visa cilvēce; jo „Izraēla" nav zemes, bet gan garīgs vārds.

27. Jēkabs redzēja, ka šī kāpnes stāvēja uz zemes un to galotne pieskārās debesīm. Tas norāda uz dvēseles augšupvērstās attīstības ceļu, kas uz zemes sākas ar miesas ķermeni un beidzas, kad dvēsele apvieno savu gaismu un būtību ar Tēva gaismu un būtību, tālu no jebkādas materiālas ietekmes.

28. Patriarhs redzēja, ka pa šo kāpnēm eņģeļi kāpa uz augšu un nolaidās uz leju. Tas simbolizēja nepārtraukto dzimšanu un nāvi, dvēseļu nemitīgo nākšanu un ietšanu, ilgojoties pēc gaismas vai arī ar uzdevumu izpirkties un attīrīties, lai, atgriežoties garīgajā pasaulē, paceltos nedaudz augstāk. Tas ir dvēseles attīstības ceļš, kas ved uz pilnību.

29. Tāpēc Jēkabs redzēja kāpņu galā simbolisko Jēhovas tēlu, kas norādīja, ka Dievs ir jūsu pilnveidošanās mērķis, jūsu centienu mērķis un augstākā atlīdzība – bezgalīga laime – kā atlīdzība par smagām cīņām , ilgām ciešanām un neatlaidību, lai nonāktu Tēva klēpī.

30. Vienmēr dvēsele likteņu triecienos un pārbaudījumos atrada iespēju nopelnīt nopelnus, lai paceltos. Tajā pašā laikā katrā pārbaudījumā vienmēr tika simbolizētas Jēkaba kāpnes, kas aicināja jūs uzkāpt vēl vienā pakāpienā.

31. Tas bija liels atklājums, o mācekļi, jo tajā jums tika runāts par garīgo dzīvi laikā, kad dvēseles atmoda Dievišķā, Augstā, Tīrā, Labā un Patiesā pielūgšanai bija tikko sākusies.

32. Šis vēstījums nevarēja būt paredzēts tikai vienai ģimenei, pat ne vienai tautai; tā būtība bija garīga un tādēļ tam bija universāla nozīme. Tieši tādēļ Tēva balss sacīja Jēkabam: „Es esmu Jēhova, Ābrahama Dievs un Īzāka Dievs. Zemi, kurā tu atrodies, Es došu tev un taviem pēcnācējiem, un šie pēcnācēji būs daudzi kā zemes putekļi. Jūs izplatīsieties uz rietumiem un austrumiem, uz ziemeļiem un dienvidiem, un visas zemes ciltis tiks svētītas tevī un tavos pēcnācējos.” (315, 45-50)

Jāzeps un viņa brāļi

33. Jāzeps, Jēkaba dēls, bija pārdots saviem brāļiem dažiem tirgotājiem, kuri bija ceļā uz Ēģipti. Jāzeps vēl bija mazs, bet jau bija parādījis pazīmes par lielu pravietiskas dāvanas esamību. Skaudība pārņēma viņa brāļus, kuri no viņa atbrīvojās, domājot, ka vairs nekad viņu neredzēs. Bet Kungs, kas rūpējās par savu kalpu, viņu sargāja un padarīja viņu ietekmīgu pie Ēģiptes faraona.

34. Daudzus gadus vēlāk, kad pasauli piemeklēja sausums un bads, Ēģipte, vadoties pēc Jāzepa padomiem un iedvesmas, bija uzkrājusi pietiekamas rezerves, lai izturētu šo pārbaudījumu.

35. Tad notika tā, ka Jēkaba dēli, meklējot pārtiku, ieradās Ēģiptē. Liels bija viņu satraukums, kad viņi saprata, ka viņu brālis Jozeps bija kļuvis par faraona ministru un padomnieku. Kad viņi viņu ieraudzīja, viņi nometās uz ceļiem pie viņa kājām, pilni nožēlas par savu pārkāpumu, un saprata, ka viņu brāļa pravietojumi bija piepildījušies. Tas, ko viņi uzskatīja par mirušu, stāvēja viņu priekšā, pilns varas, tikumības un gudrības. Pravietis, kuru viņi bija pārdevuši, pierādīja viņiem pravietojuma patiesību, ko Kungs jau bērnībā bija licis viņam uz lūpām. Brālis, kuru viņi bija mocījuši un pārdevuši, viņiem piedeva. Vai jūs saprotat, tauta? Tagad jūs zināt, kāpēc Es šodien jums teicu: „Kad jūs atpazīsiet Mani,

tāpat kā Jozifs tika atpazīts no saviem brāļiem?" (90, 2)

Izraēla tautas ceļojums caur tuksnesi Mozus vadībā

36. „Pirmajos laikos" Mozus stāvēja Izraēlas priekšgalā, lai četrdesmit gadus vadītu to cauri tuksnesim uz Kānaānas zemi. Bet nepaklausības, neticības un materiālisma dēļ daži zaimoja, citi atkrita, bet vēl citi sacēlās. Tomēr Mozus šajā situācijā runāja ar viņiem gudri un pacietīgi, lai viņi neaizskartu Augstākā gribu, bet būtu pazemīgi un paklausīgi pret to Tēvu, kurš — neņemot vērā viņu nepaklausību — lika mannai krist no debesīm un ūdenim plūst no klints. (343, 53)

37. Mozus bija sniedzis pietiekamus pierādījumus, ka patiesais Dievs ir ar viņu; taču tauta vēlējās vēl vairāk liecību, un, kad sūtnis bija atvedis ļaužu pūļus līdz Sinaja kalna pakājei, viņš aicināja Jēhovas varu, un Kungs viņu pagodināja un piešķīra viņam lielus pierādījumus un brīnumus.

38. Tauta gribēja dzirdēt un redzēt To, ko Mozus dzirdēja un redzēja caur savu ticību, un tāpēc Es atklājos tautai mākonī un ļāvu tai stundām ilgi dzirdēt Manu balsi. Taču tā bija tik varena, ka cilvēki no bailēm domāja, ka mirs; viņu ķermeņi trīcēja, un viņu dvēseles drebēja no šīs taisnības balss. Tad tauta lūdza Mozu, lai viņš lūdz Jehovu vairs nerunāt ar savu tautu, jo viņi vairs nevarēja Viņu klausīties. Tā atzina, ka vēl ir pārāk nenobriedusi, lai varētu tieši sazināties ar Mūžīgo. (29, 32, 34)

39. Nostipriniet savu dvēseli dzīves lielajās cīņās, tāpat kā Izraēla tauta kļuva stipra tuksnesī. Vai jūs zināt, cik plašs ir tuksnesis, kam šķietami nav gala, ar nežēlīgo sauli un karsto smilti? Vai jūs zināt, kas ir vientulība un klusums un nepieciešamība nakts modinājumos, jo ienaidnieki slēpjas? Patiesi, Es jums saku, tieši tur, tuksnesī, šis tauta saprata to lielumu, kas slēpās ticībā Dievam, un tur tā iemācījās Viņu mīlēt. Ko gan šis tauta varēja gaidīt no tuksneša? Un tomēr tai bija viss: maize, ūdens, mājvieta atpūtai, oāze un svētnīca, lai paceltu savu dvēseli pateicībā savam Tēvam un Radītājam. (107, 28)

Elijas cīņa par patieso Dievu

40. „Pirmajos laikos" Elija ieradās uz Zemes, tuvinājās cilvēku sirdīm un atrada tos pagānu un elku pielūdzēju varā. Pasauli valdīja karaļi un priesteri, un abi bija novērsušies no dievišķo likumu pildīšanas un vadīja savas tautas uz maldu un nepatiesības ceļiem. Viņi bija uzcēluši altārus dažādiem dieviem un tos pielūdza.

41. Elija parādījās tajā laikā un runāja uz viņiem ar vārdiem, kas bija pilni taisnības: „Atveriet acis un saprotiet, ka esat apgānījuši Kunga likumu. Jūs esat aizmirsuši Viņa sūtņu paraugu un esat pakļāvušies kultiem, kas nav cienīgi dzīvajam un varenajam Dievam. Jums ir jāatmodas, jāskatās uz Viņu un

jāatzīst Viņu. Atbrīvojieties no elku pielūgšanas un paceliet acis pāri visiem tēliem, ar kuriem esat Viņu attēlojuši."

42. Elija dzirdēja manu balsi, kas viņam sacīja: „Atkāpies no šīs ļaunās tautas. Paziņo tai, ka ilgi nebūs lietus, kamēr tu to neuzliksi manā vārdā."

43. Un Elija sacīja: „Vairs nelīs, kamēr mans Kungs neparādīs stundu un mana balss to neuzliks," un, to sacījis, viņš aizgāja.

44. No tās dienas zeme bija sausa, lietus sezonas pagāja, bet lietus neparādījās. Debesīs nebija redzamas nekādas lietus pazīmes, lauki izjuta sausumu, lopi pamazām izkaltēja, cilvēki raka zemi, meklējot ūdeni, lai remdētu slāpes, bet to neatrada; upes izžuva, zāle nokaltu, jo tā neizturēja karstās saules starus, un cilvēki aicināja savus dievus un lūdza, lai šis elements atgrieztos pie viņiem, lai sētu un novāktu sēklas, kas viņus pabarotu.

45. Elija pēc dievišķā pavēlējuma bija atkāpies, lūdza un gaidīja sava Kunga gribu. Vīrieši un sievietes sāka pamest savu dzimteni, meklējot jaunas zemes, kurās viņiem netrūktu ūdens. Visur redzēja karavānas, un visur zeme bija izkaltusi.

46. Gadi pagāja, un kādu dienu, kad Elija pacēla savu garu pie Tēva, viņš dzirdēja Viņa balsi, kas sacīja: "Meklē karali, un, ja Es tev došu zīmi, lietus atkal līs uz šo zemi."

47. Elija, pazemīgs un pilns paklausības, devās pie šīs tautas karaļa un parādīja savu varu viltus dieva pielūdzēju priekšā. Pēc tam viņš runāja par Tēvu un Viņa varu, un tad parādījās zīmes: debesīs varēja redzēt zibens, pērkons un uguns; pēc tam dzīvības dodošais lietus lija straumēm. Lauki atkal apzaļoja, koki bija pilni ar augļiem, un valdīja pārticība.

48. Tauta pamodās, redzot šo pierādījumu, un atcerējās savu Tēvu, kurš caur Eliju to aicināja un pamudināja. Tajā laikā Elijas brīnumi, lai pamodinātu cilvēci, bija daudzi un ļoti lieli. (53, 34-40)

Izraēlas divpadsmit ciltis

49. Nedomājiet, ka tikai Izraēlas tautas vidū bija pravieši, ceļu brucēji un gaismas gari. Es daudzus no viņiem sūtīju arī pie citām tautām; taču cilvēki viņus uztvēra kā dievus, nevis kā vēstnešus, un ap viņu mācībām izveidoja reliģijas un kultus.

50. Izraēlas tauta nesaprata savu misiju attiecībā pret citām tautām un snauda uz gultas, kas bija pilna ar svētībām un ērtībām.

51. Tēvs bija izveidojis to kā pilnīgu ģimeni, kurā vienam cilts uzdevums bija aizstāvēt tautu un uzturēt mieru; cita apstrādāja zemi, vēl cita sastāvēja no zvejniekiem un jūrniekiem. Vēl citai bija uzticēts Dieva garīgais pielūgsmes pienākums, un tādējādi katrs no divpadsmit ciltīm, no kurām sastāvēja tauta, pildīja savu uzdevumu, kas kopā veidoja harmonijas paraugu. Bet patiesi, Es jums saku, garīgās spējas, kas jums

bija tajos senajos laikos, jums joprojām ir. (135, 15-16)

Izraēlas pravieši un pirmie karaļi

52. Pravieši runāja ar lielu patiesīgumu, gandrīz vienmēr viņi nāca uz Zemi haosa un apmaldīšanās laikos. Viņi brīdināja tautas un aicināja tās uz grēku nožēlu un atgriešanos, paziņojot par lielām taisnības sodībām, ja tās nepievērsīsies labajam. Citos gadījumos viņi paredzēja svētības par Dievišķā likuma ievērošanu un paklausību.

53. Taču tas, ko teica tie pravieši, bija pamudinājums darīt labu, būt taisnīgiem un cienīt cits citu. Viņi neatklāja dvēseles dzīvi, tās likteni un attīstību. Pat Mozus, kuru Es izvēlējos par savu vietnieku un caur kuru Es nodevu Likumu uz visiem laikiem, nerunāja jums par garīgo dzīvi.

54. Tēva Likums ietver gudrību un taisnīgumu. Tas māca cilvēkiem dzīvot mierā, mīlēt un cienīt viens otru un izrādīties manā priekšā cienīgiem kā cilvēki. Bet Mozus neparādīja cilvēcei, kas atrodas aiz fiziskās nāves sliekšņa, ne arī to, kāda ir nepaklausīgo dvēseļu atgriešanās vai atlīdzība tiem, kas savā dzīves uzdevumā ir gudri un centīgi.

55. Vēlāk valdīja Dāvids, piepildīts ar garīgajām dāvanām un iedvesmu, un savos pacilātības brīžos, savās ekstāzēs viņš dzirdēja himnas un garīgās dziesmas, no kurām viņš radīja psalmus. Ar to palīdzību viņam bija jāaicina Izraēla tauta lūgties un dāvināt savam Kungam sirds labāko upuri. Taču Dāvids ar visu savu mīlestību un iedvesmu nevarēja atklāt tautai dvēseļu brīnišķīgo eksistenci, to attīstību un mērķi.

56. Un Salamons, kurš pārņēma valdīšanu pēc viņa un arī pierādīja lielās gudrības un varas dāvanas, kas viņam bija piešķirtas, par ko viņu mīlēja un apbrīnoja, un kura padomus, spriedumus un parunas atceras vēl šodien — ja viņa tauta būtu vērsušies pie viņa un jautājuši: „Kungs, kāda ir garīgā dzīve? Kas ir pēc nāves? Kas ir dvēsele?" — Salomons visā savā gudrībā nebūtu spējis uz to atbildēt. (339, 12-15)

10. nodaļa – Kad laiks bija piepildījies

Pravietiskās pareģojumi

1. Jūsu Tēvs visu sagatavoja, lai Dieva „Vārds" mājotu starp cilvēkiem un ar savas mīlestības cēlajiem piemēriem rādītu viņiem ceļu uz atgriešanos.

2. Vispirms Viņš iedvesmoja praviešus, kuriem bija jāpaziņo, kādā veidā Mesija nāks pasaulē, kāds būs Viņa darbs, Viņa ciešanas un nāve kā cilvēkam, lai, kad Kristus parādītos uz zemes, tas, kurš pazina pravietojumus, Viņu uzreiz atpazītu.

3. Gadsimtiem pirms manas klātbūtnes Jēzū pravietis Jesaja

teica: „Tāpēc Kungs dos jums šo zīmi: lūk, jaunava kļūs grūta un dzemdēs dēlu, ko nosauks par Immanuelu" (kas nozīmē: Dievs ar mums). Ar šo pravietojumu, kā arī citiem, viņš paziņoja par manu atnākšanu.

4. Daudzus gadsimtus pirms manas ierašanās Dāvids psalmās, kas pilnas sāpju un pravietiskas jēgas, apdziedāja Mesijas ciešanas krustā. Šajos psalmos viņš runā par vienu no maniem septiņiem vārdiem pie krusta, norāda uz nicinājumu, ar kādu ļaužu pūlis mani vedīs uz krustā sišanu, uz cilvēku izsmiekla izpausmēm, kad viņi dzirdēs mani sakām, ka manī ir Tēvs; par pamestību, ko mans ķermenis izjustu cilvēku nepateicības dēļ, par visām mocībām, kurām es tiktu pakļauts, un pat par to, kā viņi metīs lozi par manu drēbi.

5. Katrs no maniem praviešiem paziņoja par manu atnākšanu, sagatavoja ceļus un deva precīzus pazīmes, lai, kad pienāktu šī diena, neviens nekļūdītos. (40, 1-5)

Mesijas gaidīšana ebreju tautā

6. Šajā laikā pasaule nebija gatava gaidīt Mani tā, kā Izraēlas tauta gaidīja Mani tajā "Otrajā laikā". Mani lielie pravieši bija paziņojuši par Mesiju, Glābēju, Dieva Dēlu, kurš nāks, lai atbrīvotu apspiestos un apgaismotu pasauli ar "Vārda" gaismu. Jo vairāk šī tauta cieta, jo vairāk tā ilgojās pēc Apsolītā atnākšanas; jo vairāk tā dzēra no pazemojuma un apspiestības kausa, jo vairāk tā ilgojās pēc Mesijas klātbūtnes un visur meklēja norādes un zīmes, kas liecinātu par viņu Glābēja atnākšanas tuvumu.

7. No paaudzes paaudzē un no vecākiem bērniem tika nodota dievišķā apsolījuma, kas ilgu laiku mudināja Kunga izredzēto tautu modināties un lūgties.

8. Beidzot Es atnācu pie Sava tauta, bet ne visi spēja Mani atpazīt, lai gan visi Mani gaidīja: vieni to darīja garīgā veidā, bet citi – materiālistiskā interpretācijā.

9. Bet Man pietika ar to sirsnību un mīlestību, kuri sajuta Manu klātbūtni un Manas Vārda gaismā ieraudzīja Debesu Valstību un ticēja Manai atklāsmei. Man pietika ar tiem, kuri Man uzticīgi sekoja un Manī saskatīja savu garīgo Glābēju, jo tieši viņi liecināja par Manu patiesību pēc tam, kad Es biju aizgājis no šīs pasaules.

10. Lai gan mans vēstījums bija paredzēts visām zemes tautām, mans aicinājums bija vērsts uz izredzētās tautas sirdi, lai tā pēc tam kļūtu par mana Vārda balsi. Tomēr — ne tikai šī tauta sajuta manu klātbūtni, arī citās tautās cilvēki spēja atklāt manas ierašanās zīmes un nojauta laiku, kad es atnācu uz Zemi. (315, 17-19)

11. Katrā laikmetā un katrā dievišķajā atklāsmē Elija parādās cilvēku vidū.

12. Mesija vēl nebija ieradies uz Zemi, bet drīz vien viņš piedzims kā cilvēks, un jau tagad pravieša dvēsele bija iemiesojusies Jāņos,

kurš vēlāk tika saukts par Kristītāju, lai paziņotu par Debesu valstības tuvošanos, kas būs „Vārda" klātbūtne starp cilvēkiem. (31, 61-62)

Marija, Jēzus miesīgā māte

13. Jau „Pirmajos laikos" patriarhi un pravieši sāka runāt par Mesijas atnākšanu. Taču Mesija nenāca tikai Garā — viņš nāca, lai piedzimtu no sievietes, lai kļūtu par cilvēku, lai no sievietes saņemtu ķermeni.

14. Arī Dieva mātes garam bija jākļūst par cilvēku, par sievieti, par tīrības ziedu, lai no tās ziedu vainaga plūstu Dieva „Vārda" smarža, kas bija Jēzus. (360, 26)

15. Nācaretē dzīvoja tīrības un maiguma zieds, saderināta jaunava vārdā Marija, kura bija tieši tā, ko bija paziņojis pravietis Jesaja, jo no viņas klēpja bija jāiznāk patiesās dzīvības auglim.

16. Pie viņas ieradās Kunga Garīgais Vēstnesis, lai paziņotu viņai misiju, ko viņa bija atnesusi uz Zemi, sacīdams: „Esi sveicināta, tu, augsti apdāvinātā, Kungs ir ar tevi, tu esi svētīta starp sievietēm."

17. Bija pienācis brīdis, kad bija jāatklāj dievišķais noslēpums, un viss, kas bija teikts par Mesijas, Glābēja, Atbrīvotāja klātbūtni, tagad bija jāpiepildās. Bet cik maz sirdis sajuta manu klātbūtni, cik maz dvēseles bija sagatavotas, lai manas patiesības gaismā atpazītu Debesu valstību. (40, 6-7)

Jēzus bērniņa pielūgšana

18. Cilvēce šodien atceras to dienu, kad daži gudrie no Austrumiem ieradās pie Betlēmes silītes, lai pielūgtu dievišķo bērnu. Šodien daži sirdis man jautā: „Kungs, vai tas ir taisnība, ka tie varenie un gudrie kungi noliecās Tava priekšā un atzina Tavu dievišķību?"

19. Jā, mani bērni, tā bija zinātne, vara un bagātība, kas noliecās manā priekšā.

20. Tur bija arī gani, viņu sievas un bērni ar savām pieticīgajām, sirsnīgajām un vienkāršajām dāvanām, ar kurām viņi uzņēma un sveica pasaules Glābēju, kā arī Marija kā debesu maiguma iemiesojums. Viņi iemiesoja pazemību, nevainību un vienkāršību. Taču tie, kuriem pergamenta ruļļos bija pravietojumi un apsolījumi par Mesiju, gulēja dziļā miegā, pat nenojaušot, kas ir nācis pasaulē. (146, 9-11)

Mīlestības saite starp Jēzu un Mariju

21. Jēzus pavadīja savu bērnību un jaunību Marijas klēpī, un viņas klēpī un blakus viņai baudīja mātes mīlestību. Dievišķā maiguma iemiesojums sievietes veidā saldināja Glābējam pirmos dzīves gadus uz zemes, jo, kad pienāca stunda, Viņam nācās izdzert tik lielu rūgtumu.

22. Kā ir iespējams, ka kāds var domāt, ka Marijai, kuras klēpī veidojās Jēzus ķermenis un kuras klēpī dzīvoja Meistars, varētu trūkt

garīgā pacilātības, tīrības un svētuma?

23. Kas mīl Mani, tam vispirms jāmīl viss, kas pieder Man — viss, ko Es mīlu. (39, 52-54)

Jēzus zināšanas un gudrība

24. Cilvēki savās grāmatās apgalvo, ka Jēzus bijis pie esēniešiem, lai iegūtu savas zināšanas. Taču Tas, kurš zināja un dzīvoja visu, pirms radās pasaules, no cilvēkiem neko nevarēja iemācīties. Dievišķais nevarēja neko mācīties no cilvēciskā. Kur vien Es atrados, tas notika, lai mācītu. Vai uz Zemes var būt kāds, kas ir gudrāks par Dievu? Kristus nāca no Tēva, lai cilvēkiem atnestu Dievišķo gudrību. Vai jūsu Skolotājs jums to neapliecināja, kad divpadsmit gadu vecumā viņš izraisīja vislielāko izbrīnu tolaikējiem teologiem, filozofiem un likumu skolotājiem?

25. Daži ir piedēvējuši Jēzum visu cilvēku vājības un izjūt baudu, apmētā to cilvēku, kurš ir dievišķs un bez vainas, ar netīrumiem, ko viņi nes savās sirdīs. Šie cilvēki Mani nepazīst.

26. Ja visi dabas brīnumi, ko jūs vērojat, nav nekas cits kā dievišķo domu materiāla iemiesojums — vai jūs tad nedomājat, ka Kristus ķermenis bija jūsu Tēva augstā mīlestības domas materializācija? Tāpēc Kristus jūs mīlēja tikai ar Garu, nevis ar miesu. Mana patiesība nekad nevarēs tikt sagrozīta, jo tajā slēpjas absolūta gaisma un neierobežota vara. (146, 35-36)

27. Es jums "Otrā laikmetā" devu piemēru tam, kā jums jāgaida īstais brīdis, lai izpildītu uzdevumu, kas jūs atveda uz Zemi.

28. Es gaidīju, līdz mans ķermenis — tas Jēzus, ko cilvēki redzēja — sasniegtu savu labāko vecumu, lai caur viņu izpildītu dievišķo misiju — iemācīt jums mīlestību.

29. Kad šis ķermenis — sirds un prāts — bija sasniedzis pilnīgu attīstību, mans Gars runāja caur viņa lūpām, mana gudrība pārpludināja viņa prātu, mana mīlestība apmetās viņa sirdī, un saskaņa starp šo ķermeni un dievišķo gaismu, kas to apgaismoja, bija tik pilnīga, ka es bieži runāju uz cilvēku pūļiem: „Kas pazīst Dēlu, tas pazīst Tēvu."

30. Kristus izmantoja patiesību Dievā, lai mācītu cilvēkus. Viņš to neaizguva no pasaules. Ne no grieķiem, ne no kaldejiem, ne no esēniešiem, ne no feniķiešiem, ne no kāda cita viņš neaizguva gaismu. Viņi vēl nezināja ceļu uz Debesu valstību, un Es mācīju to, kas uz Zemes vēl bija nezināms.

31. Jēzus bija veltījis savu bērnību un jaunību aktīvai mīlestībai pret tuvākajiem un lūgšanai, līdz pienāca stunda, lai sludinātu Debesu Valstību, mīlestības un taisnības likumu, gaismas un dzīvības mācību.

32. Meklējiet jēgu maniem vārdiem, ko es sludināju tajā laikā, un sakiet man, vai tie varēja celties no kādas cilvēciskas mācības vai kādas tajā laikā zināmas zinātnes.

33. Es jums saku: ja es patiešām būtu izmantojis to cilvēku erudīciju, tad es būtu meklējis savus mācekļus starp viņiem, nevis starp neizglītotajiem un neziņošajiem cilvēkiem, no kuriem es veidoju savu apustuļu pulku. (169, 62-68)

Cilvēku neizpratne Nācaretē

34. Man bija jāmeklē patvērums tādas tautas kā Ēģipte klēpī, jo tauta, pie kuras Es biju ieradies, nespēja Man sniegt aizsargājošu patvērumu. Bet tas nebija vienīgais sāpju avots, kas manai sirdij bija jāpiedzīvo.

35. Kad es atgriezos no Ēģiptes un dzīvoju Nācaretē, mani nepārtraukti izsmēja un ievainoja ar neticības un skaudības izpausmēm.

36. Es tur darīju brīnumus, parādīju savu mīlestību pret tuvākajiem un savu varu — un tiku nepareizi novērtēts. Neviens no tiem, kuri no tuvas distances pazina manu dzīvi un darbus, neticēja man.

37. Tāpēc, kad pienāca sludināšanas stunda, man, atstājot Nācareti, nācās teikt: „Patiesi, es jums saku: neviens pravietis netiek uzklausīts savā dzimtenē. Viņam tā jāatstāj, lai viņa vārds tiktu uzklausīts.” (299, 70-72)

11. nodaļa – Jēzus darbība uz zemes

Kristība Jordānā; sagatavošanās laiks tuksnesī

1. Jēzus, mīlošais un pazemīgais nazarietis, kurš bija gaidījis stundu, kad no viņa mutes izskanēs dievišķais vārds, devās pie Jāņa uz Jordānas krastiem, lai saņemtu kristības ūdeni. Vai Jēzus devās turp, ilgojoties pēc attīrīšanas? Nē, mana tauta. Vai viņš devās turp, lai veiktu rituālu? Arī nē. Jēzus zināja, ka ir pienācis brīdis, kad viņš pats pārstāja būt, kad cilvēks pazuda, lai ļautu runāt Garam, un viņš vēlējās iezīmēt šo brīdi ar rīcību, kas ieguls cilvēku atmiņā.

2. Simboliskajam ūdenim nebija jāmazgā nekādi trūkumi, bet tas atbrīvoja šo ķermeni — kā piemēru cilvēcei — no jebkādas saistības ar pasauli, lai ļautu tam pēc gribas kļūt vienam ar Garu . Tas notika, kad klātesošie dzirdēja dievišķu balsi, kas runāja cilvēku vārdiem: „Šis ir mans mīļais Dēls, kurā man ir labpatika. Klausieties viņam.”

3. No tā brīža Dieva vārds kļuva par mūžīgās dzīvības vārdu Jēzus lūpās, jo Kristus pilnībā atklājās caur Viņu. Cilvēki Viņu sauca par Rabi, Meistaru, Sūtni, Mesiju un Dieva Dēlu. (308, 25-27)

4. Pēc tam Es atkāpos tuksnesī, lai meditētu un mācītu jums stāties dialogā ar Radītāju, un lai tuksneša klusumā apsvērtu darbu, kas Mani gaidīja, un tādējādi mācītu jums, ka jums vispirms jāattīrās, pirms jūs ķeraties pie tā darba izpildes, ko Es jums esmu uzticējis. Tādēļ meklējiet savas būtības klusumā tiešu sarunu

ar savu Tēvu, un tā sagatavoti — attīrīti, stiprināti un apņēmīgi — nešaubīgi ķerieties pie savas grūtās misijas izpildes. (113, 9)

Jēzus vienotība ar Dievu

5. Trīs gadus Es runāju uz pasauli caur Jēzus muti, ne vienam manam vārdam vai domai netiekot izkropļotai no tā prāta, ne vienai viņa darbībai neatbilstot manai gribai. Iemesls tam bija tas, ka Jēzus un Kristus, cilvēks un Gars, bija viens, tāpat kā Kristus ir viens ar Tēvu. (308, 28)

6. Atzīstiet Manī Tēvu; jo patiesi, Es jums saku, Kristus ir viens ar Tēvu no mūžības, vēl pirms pasaules radīšanas.

7. „Otrā laikmetā" šis Kristus, kas ir viens ar Dievu, kļuva par cilvēku uz zemes Jēzus svētītajā ķermenī un tādējādi kļuva par Dieva Dēlu, taču tikai attiecībā uz savu cilvēcību. Jo Es jums vēlreiz saku, ka pastāv tikai viens Dievs. (9, 48)

8. Kad Es kļuvu par cilvēku Jēzū, tas nenotika, lai jums liktu saprast, ka Dievam ir cilvēciska forma, bet gan lai Es kļūtu redzams un dzirdams tiem, kuri bija akli un kurli pret visu dievišķo.

9. Patiesi, Es jums saku, ja Jēzus ķermenis būtu bijis Jēhovas veidols, tas nebūtu ne asiņojis, ne miris. Tas bija pilnīgs ķermenis, tomēr cilvēcisks un jutīgs, lai cilvēki to redzētu un caur to dzirdētu sava Debesu Tēva balsi. (3, 82)

10. Jēzū bija divas dabas: viena — materiāla, cilvēciska, ko Es pēc Savas gribas radīju Marijas neaptraipītajā klēpī un ko Es saucu par Cilvēka Dēlu, un otra — dievišķa — Gars, ko sauca par Dieva Dēlu. Šajā bija Tēva „Dievišķais Vārds", kas runāja caur Jēzu; otra bija tikai materiāla un redzama. (21, 29)

11. Kristus, Dieva „Vārds", bija tas, kas runāja caur Jēzus, tīra un nevainīga cilvēka, muti.

12. Cilvēks Jēzus piedzima, dzīvoja un nomira; bet, kas attiecas uz Kristu: Viņš nepiedzima, neauga šajā pasaulē, ne arī nomira, jo Viņš ir mīlestības balss, mīlestības gars, Dievišķais Vārds, Radītāja gudrības izpausme, kas vienmēr ir bijis Tēvā. (91, 28-29)

Jēzus kā gaidītā Mesija neatzīšana

13. "Otrā laikmetā" ne visi mani atzina. Kad es parādījos ebreju tautas vidū, kas mani jau gaidīja, jo redzēja piepildāmies praviešu dotās zīmes, mana klātbūtne daudzus sajauca, kuri neprotēja pareizi iztulkot praviešus un gaidīja savu Mesiju kā varenu valdnieku, kurš sakautu savus ienaidniekus, pazemotu ķēniņus un apspiedējus un tiem, kas viņu gaidīja, īpašumus un zemes labumus.

14. Kad šī tauta redzēja Jēzu — nabagu un bez apģērba, viņa ķermeni klāja tikai vienkāršs apģērbs; dzimušu kūtī un vēlāk strādājošu par vienkāršu amatnieku, tā nespēja noticēt, ka viņš ir Tēva sūtītais, apsolītais. Meistaram būtu jāveic redzami brīnumi un darbi, lai

viņi viņam ticētu un saprastu viņa dievišķo vēstījumu. (227, 12-13)

15. Vienmēr tieši pazemīgie un nabadzīgie ir bijuši tie, kas atklāj manu klātbūtni, jo viņu prāts nav aizņemts ar cilvēciskām teorijām, kas aptumšo viņu skaidro spriešanas spēju.

16. Arī "Otrajā laikmetā" notika tā, ka — lai gan Mesijas atnākšana bija paziņota — tikai cilvēki ar vienkāršu sirdi, pazemīgu garu un neapgrūtinātu prātu viņu sajuta, kad viņš atnāca.

17. Teologi turēja rokās praviešu grāmatas un katru dienu atkārtoja vārdus, kas paziņoja par zīmēm, laiku un Mesijas atnākšanas veidu, un tomēr — viņi redzēja Mani un neatpazina Mani, viņi klausījās Mani un noliedza, ka Es esmu apsolītais Glābējs. Viņi redzēja manus darbus, bet vienīgais, ko viņi prata darīt, bija sašutums par tiem, lai gan patiesībā tie visi bija pareģoti. (150, 21-23)

18. Šodien vairs nešaubās par Jēzu, bet daudzi apspriež un pat noliedz Manu dievišķību. Vieni atzīst Mani par augstu garīgu būtni; citi apgalvo, ka arī Es eju cauri dvēseles attīstības ceļam, lai varētu nonākt pie Tēva. Bet, ja tā būtu, Es jums nebūtu teicis: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība." (170, 7)

Jēzus kā pestījošs viesis vienkāršo ļaužu vidū

19. Jūsu uzdevums ir dzīvot saskaņā ar jūsu Dievišķā Skolotāja paraugu Viņa zemes ceļā. Atcerieties: ikreiz, kad Es parādījos mājās, Es visiem atstāju miera vēsti, dziedināju slimos, mierināju skumjošos ar dievišķo varu, kas piemīt mīlestībai.

20. Es nekad neatturējos ienākt kādā mājā tādēļ, ka tur man neticētu; es zināju, ka, atstājot šo vietu, tās iemītnieku sirdis būs pilnas pārpilnīgas prieka, jo, to neapzinoties, viņu gars caur manu mācību bija ielūkojies Debesu valstībā.

21. Dažreiz es meklēju sirdis, dažreiz tās meklēja mani; taču visos gadījumos mana mīlestība bija mūžīgās dzīvības maize, ko es viņiem devu savu vārdu nozīmē. (28, 3-5)

Nenogurstošais sludinātājs Jēzus

22. Dažos gadījumos, kad Es atkāpos kādas ielejas vientulībā, Es paliku viens tikai uz brīdi, jo cilvēku pūļi, kāri dzirdēt Mani, tuvojās savam Skolotājam, ilgojoties pēc Viņa skatiena bezgalīgās labestības. Es viņus uzņēmu un pārpludināju šos vīriešus, sievietes un bērnus ar manas neierobežotās žēlsirdības sirsnību, jo zināju, ka katrā radībā ir dvēsele, kuras dēļ es biju nācis uz šo pasauli. Tad es runāju ar viņiem par Debesu Valstību, kas ir gara patiesā dzimtene, lai viņi ar manu vārdu nomierinātu savu iekšējo nemieru un stiprinātos cerībā iegūt Mūžīgo Dzīvi.

23. Notika tā, ka pūlī slēpās kāds, kurš bija nolēmis skaļi noliegt manu patiesību un apgalvot, ka es esmu viltus pravietis; bet mans vārds viņu apsteidza, pirms viņš paspēja atvērt

muti. Citos gadījumos Es ļāvu, lai kāds zaimotājs Mani apvainotu, lai cilvēku pūļa priekšā pierādītu, ka Meistars neapvainojas par apvainojumiem, tādējādi dodot viņiem piemēru pazemībai un mīlestībai.

24. Bija daži, kuri — apkaunoti par manu lēnprātību — tūlīt pat aizgāja un nožēloja, ka ar savām šaubām bija aizvainojuši To, kurš ar saviem darbiem sludināja patiesību. Tiklīdz radās izdevība, viņi nāca pie Manis, sekoja Man pa ceļiem — raudādami, aizkustināti no Maniem vārdiem, pat neuzdrīkstoties uzrunāt Mani, lai lūgtu piedošanu par apvainojumiem, ko viņi Man iepriekš bija nodarījuši. Es viņus pieaicināju, iepriecināju ar Saviem vārdiem un piešķīru viņiem kādu žēlastību. (28, 6-7)

25. Klausieties: kad Es biju pie jums uz zemes, cilvēki nāca pie Manis pūļos — cilvēki augstos amatos, pilni iedomības, valdnieki, kuri slepeni meklēja Mani , lai Mani dzirdētu. Daži Mani apbrīnoja, bet bailēs to atklāti neatzina; citi Mani noraidīja.

26. Pie Manis nāca cilvēku pūļi, kas sastāvēja no vīriešiem, sievietēm un bērniem, un klausījās Mani no rīta, pēcpusdienā un naktī, un vienmēr atrada Meistaru gatavu dot viņiem Dieva Vārdu. Viņi redzēja, ka Meistars aizmirst sevi, un nevarēja izskaidrot, kurā stundā Viņš ēda, lai Viņa ķermenis nekļūtu vājš un Viņa balss neapklustu. Iemesls bija tas, ka viņi nezināja, ka Jēzus spēku smēlās no sava gara un barību atrada sevī. (241, 23)

Jēzus mīlestība pret bērniem un dabu

27. Reizēm, kad es biju viens pats, mani atrada bērni, kuri nāca pie manis, lai pasniegtu man mazus ziedus, pastāstītu par kādu nelielu bēdu un noskūpstītu mani.

28. Mātes bija nobažījušās, kad atrada savus mazos manā apskāvienā, klausoties manos vārdos. Mācekļi, kuri uzskatīja, ka tas nozīmē necieņu pret Skolotāju, mēģināja viņus aizdzīt no manas tuvības. Tad man nācās viņiem teikt: „Ļaujiet bērniem nākt pie manis, jo, lai nonāktu Debesu valstībā, jums ir jābūt bērnu tīrībai, vienkāršībai un nevainībai.”

29. Es priecājos par šo nevainību un neuzkrītošumu, tāpat kā kāds priecājas, redzot zieda pumpuru, kas tikko atveras. (262, 62-64)

30. Cik bieži Jēzus tika sastapts ar saviem mācekļiem, sarunājoties ar dažādajām zemes radībām. Cik bieži Meistars tika pārsteigts sarunās ar putniem, ar laukiem, ar jūru! Taču viņi zināja, ka viņu Meistars nav aizgājis, viņi zināja, ka viņu Meistārā dzīvoja Tēva Radītāja Gars, kurš visām būtnēm bija devis valodu, kurš saprata visus savus „bērnus”, kurš no visa, ko Viņš bija radījis, saņēma slavinājumu un mīlestību.

31. Cik bieži mācekļi un ļaudis redzēja Jēzu, kā Viņš glāstīja putnu vai ziedu un visu svētīja, un Viņa acīs viņi ieraudzīja bezgalīgas mīlestības

skatienus pret visām radībām! Mācekļi nojauta Kunga dievišķo priekā, kad Viņš redzēja sevi apņemtu ar tik daudz krāšņuma, tik daudz brīnumainā, kas bija cēlies no Viņa gudrības, un viņi bieži redzēja asaras Skolotāja acīs, kad Viņš redzēja cilvēku vienaldzību pret šādu krāšņumu, cilvēcisko būtņu stulbumu un aklumu pret tik daudz krāšņuma. Viņi bieži redzēja Meistaru raudāt, kad Viņš ieraudzīja spitālīgo, kurš raudāja par savu spitālību , vai vīriešus un sievietes, kas sūdzējās par savu likteni, lai gan viņi bija ieskāvuši pilnīgas mīlestības sfēru! (332, 25-26)

Jēzus mācība

32. Jēzus jūs mācīja žēlsirdību, lēnprātību, mīlestību. Viņš jūs mācīja no sirds piedot saviem ienaidniekiem, teica jums, ka jums jānoraida meli un jāmīl patiesība. Viņš jums sludināja, ka jums ļaunumu, tāpat kā labo, ko saņēmāt, vienmēr jāatmaksā ar labo. Viņš jūs mācīja cienīt katru savu tuvāko un atklāja jums veidu, kā atrast ķermeņa un dvēseles veselību; kā ar savu dzīvi godāt savu vecāku vārdu, lai jūs savukārt varētu tikt godāti no saviem bērniem.

33. Šie ir daži no baušļiem, kurus jāievēro ikvienam, kas patiesi vēlas būt kristietis. (151, 35-36)

34. Kad rakstu zinātāji un farizeji novēroja Jēzus darbus un atklāja, ka tie atšķiras no viņu pašu darbiem, viņi apgalvoja, ka mācība, ko Viņš sludināja, pārkāpj Mozus likumu. Iemesls tam bija tas, ka viņi sajauca likumu ar tradīcijām. Bet Es pierādīju viņiem, ka Es neesmu pārkāpis likumu, ko Tēvs bija atklājis Mozum, bet gan to piepildīju ar vārdiem un darbiem.

35. Protams, Es neievēroju daudzas šīs tautas tradīcijas, jo jau bija pienācis laiks, kad tām bija jāizzūd, lai varētu sākties jauns laikmets ar augstākiem mācījumiem. (149, 42-43)

36. Atcerieties, ka Es likuma pirmajā bauslī, ko Es devu cilvēcei caur Mozu, teicu: „Jūs nedrīkstat izgatavot sev tēlu vai attēlu no debesu lietām, lai nometātos ceļos un pielūgtu to.” Kopš tā laika ceļš cilvēkam un ceļš dvēselei ir skaidri iezīmēts.

37. Mozus neaprobežojās ar to, ka nodeva cilvēkiem Desmit baušļus, viņš arī ieviesa sekundārus likumus cilvēka dzīvei un ieviesa tradīcijas, rituālus un simbolus garīgajā Dieva pielūgsmē, visu atbilstoši attīstības posmiem, kurus tolaik veica cilvēka gars.

38. Bet apsolītais Mesija nāca un atcēla tradīcijas, rituālus, simbolus un upurus, atstājot neskartu tikai likumu. Tāpēc, kad farizeji teica tautai, ka Jēzus esot pret Mozus likumiem, Es viņiem atbildēju, ka Es neesmu pret likumu, bet gan esmu nācis, lai to piepildītu. Ja manas mācības likvidētu tradīcijas, tas notiktu tādēļ, ka tauta, lai tās izpildītu, bija aizmirusi ievērot likumu. (254, 17-18)

39. Mans vārds tagadējā laikā neizdzēsīs vārdus, ko Es jums devu „Otrā laikmetā". Epochas, gadsimti un laikmeti pagaisīs, bet Jēzus vārdi nepagaisīs. Šodien Es jums izskaidroju un atklāju to, ko Es jums toreiz teicu, bet jūs nesapratāt. (114, 47)

Jēzus „brīnumi"

40. Lai šis mācījums iedegtu ticību sirdīs, Es vienlaikus veicu brīnumus, lai viņi to mīlētu; un lai šie „brīnumi" būtu pēc iespējas taustāmi, Es tos veicu uz slimo ķermeņiem, dziedināju aklos, kurlos, mēmos, klibus, apsēstos, spitālīgos un atdzīvināju arī mirušos.

41. Cik daudz mīlestības brīnumu Kristus darīja starp cilvēkiem! To vārdus vēsture saglabāja kā piemēru nākamajām paaudzēm. (151, 37-38)

42. Gaismas būtnes dievišķā darba dienestā un citi, kas bija nepaklausīgi un neziņā, visur lika par sevi manīt, un starp šo cilvēci parādījās apsēstie, kurus zinātne nespēja atbrīvot un kurus tauta izraidīja. Ne likuma skolotāji, ne zinātnieki nespēja atdot veselību šiem slimajiem.

43. Taču visu to Es biju paredzējis, lai jūs mācītu un sniegtu jums mīlestības pierādījumus. Es caur Jēzu piešķīru jums Viņa radību dziedināšanu, daudzu pārsteigumam.

44. Neticīgie, kuri bija dzirdējuši par Jēzus varu un zināja par Viņa brīnumdarbiem, pieprasīja visgrūtākos pierādījumus, lai Viņu uz brīdi padarītu nedrošu un pierādītu, ka Viņš nav nepieļaujams. Taču šī apsēsto atbrīvošana, fakts, ka Es viņus atgriezu normālu cilvēku stāvoklī, vienkārši pieskaroties viņiem, uzlūkojot vai vēršoties pie viņiem ar pavēles vārdu, lai tie gari pamestu viņu prātus un abi tiktu atbrīvoti no smagā sloga, viņus sajauca.

45. Sastopoties ar šo spēku, farizeji, zinātnieki, rakstu mācītāji un muitnieki reaģēja dažādi. Vieni atzina Jēzus pilnvaras, citi Viņa spēku piedēvēja nezināmiem spēkiem, bet vēl citi nespēja par to neko teikt. Bet slimie, kas bija izdziedināti, svētīja Viņa vārdu.

46. Daži bija apsēsti ar vienu garu, citi ar septiņiem, kā Marija no Magdālas, un daži ar tik lielu skaitu, ka paši teica, ka ir leģions.

47. Visā Meistara dzīves laikā viena garīgā parādība sekoja otrai. Vienas piedzīvoja divpadsmit mācekļi, citas — taut , gan brīvā dabā, gan mājās. Tas bija brīnumu, „brīnumu" laiks. (339, 20-22)

48. Brīnums, kā jūs to saprotat, nepastāv; nav pretrunas starp dievišķo un materiālo.

49. Jūs Jēzum piedēvējat daudzus brīnumus; bet patiesi, Es jums saku, viņa darbi bija mīlestības, šīs dievišķās spēka, kas jums vēl nav zināms, kā izmantot, dabisks iznākums, lai gan tas neizmantots atrodas katrā dvēselē. Jo jūs neesat gribējuši iepazīt mīlestības spēku.

50. Kas darbojās visos brīnumos, ko Jēzus paveica, ja ne mīlestība?

51. Klausieties, mācekļi: lai Dieva mīlestība varētu atklāties cilvēcei, bija nepieciešama instrumenta pazemība, un Jēzus vienmēr bija pazemīgs; un tā kā viņš cilvēkiem rādīja piemēru, kādā reizē viņš jums teica, ka bez sava Debesu Tēva gribas viņš neko nevarētu darīt. Kas neiedziļinās šo vārdu pazemībā, domās, ka Jēzus bija cilvēks kā jebkurš cits; taču patiesība ir tāda, ka viņš gribēja jums dot mācību par pazemību.

52. Viņš zināja, ka šī pazemība, šī vienotība ar Tēvu padarīja Viņu visvareno cilvēces priekšā.

53. Ak, cik liela un skaista ir šī pārvērtība, kas dāvā mīlestību, pazemību un gudrību!

54. Tagad jūs zināt, kāpēc Jēzus, lai gan teica, ka nevar darīt neko, ja tas nav saskaņā ar Tēva gribu, patiesībā varēja visu; jo Viņš bija paklausīgs, jo Viņš bija pazemīgs, jo Viņš padarīja sevi par likuma un cilvēku kalpu, un Viņš prata mīlēt.

55. Tātad saprotiet, ka — lai gan jūs paši pazīstat dažas garīgās mīlestības spējas — jūs tās nejūtat, un tādēļ jūs nevarat saprast cēloni visam tam, ko jūs saucat par brīnumu vai noslēpumu, kas ir darbi, kurus veic Dievišķā Mīlestība.

56. Kādas mācības Jēzus jums deva, kas nebūtu balstītas uz mīlestību? Kādu zinātni, kādus vingrinājumus vai noslēpumainas zināšanas viņš izmantoja, lai jums parādītu savus varas un gudrības piemērus? Tikai svētījošo mīlestību, ar kuru var visu.

57. Tēva likumos nav nekā pretrunīga, tie ir vienkārši, jo ir gudri, un gudri, jo caurvīti ar mīlestību.

58. Saprotiet Meistaru, viņš ir jūsu mācību grāmata. (17, 11-21)

59. Gars, kas atdzīvināja Jēzu, bija mans paša gars, jūsu Dievs, kurš kļuva par cilvēku, lai dzīvotu jūsu vidū un ļautu sevi redzēt, jo tas bija nepieciešams. Es kā cilvēks izjutu visas cilvēciskās ciešanas. Zinātnieki, kuri bija pētījuši dabas būtību, nāca pie Manis un atklāja, ka viņi neko nezināja par manu mācību. Lielie un mazie, tikumīgie un grēcīgie, nevainīgie un vainīgie saņēma manu vārdu būtību , un visus es pagodināju ar savu klātbūtni. Taču, lai gan daudzi tika aicināti, izredzēto bija tikai nedaudz, un vēl mazāk bija to, kas bija man apkārt. (44, 10)

Laulības pārkāpēja

60. Es aizstāvēju grēciniekus. Vai jūs neatceraties laulības pārkāpēju? Kad viņa tika atvests pie Manis, vajāta un nosodīta no pūļa puses, farizeji nāca un jautāja Man: „Ko mums ar viņu darīt?" — Priesteri gaidīja, ka Es teikšu: „Ļaujiet taisnībai valdīt," lai pēc tam atbildētu: „Kāpēc tu sludini mīlestību un ļauj, ka šo grēcinieci sodītu?" Un, ja Es būtu teicis: „Atlaidiet viņu brīvībā," viņi būtu atbildējuši: „Mozus likumos, kurus tu — kā tu saki — apstiprini, ir noteikums, kas saka: katra sieviete, kas pieķerta laulības pārkāpšanā, ir jānomētā ar akmeņiem."

61. Tā kā Es atpazinu viņu nodomu, Es neatbildēju uz viņu vārdiem, noliecos un uzrakstīju zemes putekļos to grēkus, kuri viņu notiesāja. Viņi atkal jautāja Man, ko darīt ar šo sievieti, un Es atbildēju viņiem: „Kas ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni." Tad viņi atzina savus pārkāpumus un aizgāja, nosedzot savas sejas. Neviens nebija nevainīgs, un tā kā viņi jutās, ka esmu viņus caurskatījis līdz pat sirds dziļumiem, viņi vairs neapvainoja šo sievieti, jo visi bija grēkojuši. Bet sieviete un kopā ar viņu citi, kas arī bija lauzušas laulību, nožēloja un vairs negrēkoja. Es jums saku: grēcinieku ir vieglāk atgriezt ar mīlestību nekā ar stingrību. (44, 11)

Marija Magdalēna

62. Marija Magdalēna — grēciniece, kā to sauca pasaule — bija pelnījusi manu sirsnību un piedošanu.

63. Drīz viņa ieguva pestīšanu, kas nenotiek ar citiem, kuri lūdz piedošanu par saviem grēkiem tikai ar vāju ticību. Kamēr viņa drīz atrada to, ko meklēja, citi to neiegūst.

64. Magdalēna tika piedota, neuzpūšoties ar savu atgriešanos. Viņa bija grēkojusi, tāpat kā jūs grēkojat; taču viņa bija daudz mīlējusi.

65. Kas mīl, tam var būt novirzes cilvēciskajā uzvedībā; bet mīlestība ir sirsnība, kas plūst no sirds. Ja jūs vēlaties, lai jums — tāpat kā jums — tiktu piedots, tad vēršiet uz Mani savus skatienus, pilnus mīlestības un uzticības, un jūs tiksiet attaisnoti no jebkura pārkāpuma.

66. Šī sieviete vairs negrēkoja; mīlestību, kas plūda no viņas sirds, viņa veltīja Meistara mācībai.

67. Viņai tika piedots, lai gan viņa bija pieļāvusi kļūdas. Bet viņas sirdī dega attīrošais uguns, un, pateicoties piedošanai, ko grēciniece saņēma, viņa ne mirkli vairs nešķīrās no Jēzus; turpretim mani mācekļi atstāja Mani vienu visasiņainākajās stundās. Bet tā niecīgi novērtētā Marija nešķīrās no Manis, nenoliedza Mani, nebaidījās un nekaunējās.

68. Tāpēc viņai tika dota iespēja raudāt pie mana krusta un pie mana kapa. Viņas dvēsele drīz atrada pestīšanu, jo viņa mīlēja daudz.

69. Arī viņas sirdī bija apustuļa gars. Viņas atgriešanās spīd kā patiesības gaisma. Viņa bija nometusies pie maniem kājām, lai man teiktu: „Kungs, ja Tu to vēlies, es kļūšu brīva no grēka."

70. Bet jūs — cik bieži jūs vēlaties pārliecināt Mani par savu nevainību, slēpjot savus pārkāpumus ar garām lūgšanām.

71. Nē, mācekļi, mācieties no viņas, patiesi mīliet savu Kungu katrā no jūsu līdzcilvēkiem. Mīliet daudz, un jūsu grēki tiks jums piedoti. Jūs būsiet lieli, ja savās sirdīs liksiet uzplaukt šai patiesībai. (212, 68-75)

Nikodēms un reinkarnācijas jautājums

72. Tajā laikā Es teicu Nikodemam, kurš ar labu nodomu bija atnācis pie

Manis, lai ar Mani runātu: „Kas dzimis no miesas, tas ir miesa, un kas dzimis no Gara, tas ir Gars. Neizbrīnies, ja Es tev saku, ka ir jāpiedzimst no jauna." Kas saprata šos vārdus?

73. Ar tiem es gribēju jums teikt, ka viena cilvēka dzīve nav pietiekama, lai saprastu pat vienu no maniem mācībām, un ka, lai saprastu šo dzīvi, kas sevī slēpj mācību grāmatu, jums ir vajadzīgas daudzas dzīves uz Zemes. Tāpēc miesai ir tikai uzdevums kalpot par atbalstu dvēselei tās ceļā pa Zemi. (151, 59)

Jēzus pārveidošanās

74. „Otrā laikmetā" Jēzus kādreiz devās pārgājienā, kam sekoja daži no viņa mācekļiem. Viņi bija uzkāpuši kalnā, un, kamēr Meistars ar saviem vārdiem piepildīja šos vīrus ar apbrīnu, viņi pēkšņi ieraudzīja sava Kunga pārveidoto ķermeni, kas peldēja telpā, un pie viņa labās puses bija Mozus gars, bet pie kreisās – Ēlijas gars.

75. Redzot šo pārdabisko skatu, mācekļi, apžilbināti no dievišķās gaismas, nometās uz zemes. Taču viņi uzreiz nomierinājās un ieteica savam Meistaram pārklāt viņa plecus ar karaļu purpura mantiju, tāpat arī Mozu un Eliju. Tad viņi dzirdēja balsi, kas nāca no bezgalības , kura sacīja: „Šis ir mans mīļais Dēls, kurā man ir labpatika; klausiet Viņam!"

76. Liels bailes pārņēma mācekļus, kad viņi dzirdēja šo balsi, un, pacēluši acis, viņi redzēja tikai Skolotāju, kurš viņiem sacīja: „Nebīstieties un nevienam nestāstiet par šo redzējumu, kamēr es neesmu augšāmcēlies no mirušajiem." Tad viņi jautāja savam Kungam: „Kāpēc rakstu mācītāji saka, ka vispirms jāatnāk Elijam?" Un Jēzus atbildēja viņiem: „Patiesi, Elija nāks pirms tam un sakārtos visas lietas. Bet es jums saku, ka Elija jau ir nācis, un viņi viņu nepazina; drīzāk viņi darīja ar viņu, ko gribēja." Tad mācekļi saprata, ka Viņš runāja par Jāni Kristītāju.

77. Cik bieži es šajā laikā jūsu acu priekšā esmu padarījis neredzamu ķermeni, caur kuru es izpaužu sevi, lai tad ļautu jums redzēt mani cilvēciskā veidolā, kādā cilvēce pazina Jēzu, un tomēr jūs neesat nometušies ceļos, ieraugot jauno pārveidošanos*. (29, 15-18)

** Šis fenomens parapsiholoģijā ir pazīstams arī kā „transfigurācija", kā arvien lielāka redzamība, ko iegūst*

.

Trūkstošais atzīšanās drosme

78. Kad Es toreiz kļuvu par cilvēku un dzīvoju jūsu vidū, bieži notika, ka naktī, kad visi atpūtās, pie Manis nāca cilvēki, kuri Mani meklēja slepeni, jo baidījās tikt atklāti. Viņi meklēja Mani, jo sajuta sirdsapziņas pārmetumus, jo bija uz Mani kliegusi un izraisījuši sašutumu, kamēr Es runāju uz cilvēku pūli. Viņu nožēlas sajūta bija vēl spēcīgāka, kad viņi saprata, ka Mans vārds viņu sirdīs bija atstājis miera un gaismas

dāvanu un ka Es biju izlējis Savu dziedinošo balzamu viņu ķermeņos.

79. Ar noliektām galvām viņi parādījās pie Manis un teica: „Meistars, piedod mums, mēs esam sapratuši, ka Tavos vārdos ir patiesība.” Es viņiem atbildēju: „Ja jūs esat atklājuši, ka Es runāju tikai patiesību — kāpēc tad jūs slēpjaties? Vai jūs neejat ārā, lai saņemtu saules starus, kad tā parādās — bet kad jūs par to esat kaunējušies? Kas mīl patiesību, tas to nekad neslēpj, ne noliedz, ne kaunās tās dēļ.”

80. Es jums to saku, jo redzu, ka daudzi Mani klausās tikai slepeni un noliedz, kur viņi ir bijuši — slēpj to, ko ir dzirdējuši, un dažreiz noliedz, ka ir bijuši pie Manis. Par ko tad jūs kaunaties? (133, 23-26)

Naidīgums pret Jēzu

81. Kad Es „Otrā laikmetā” runāju uz cilvēku pūļiem, manu vārdu — pilnīgu gan pēc satura, gan formas — dzirdēja visi. Mans skatiens, kas iespiežās sirdīs, atklāja visu, ko katrs slēpa sevī. Vienos bija šaubas, citos — ticība, bet vēl citos Mani uzrunāja bailes pilna balss: Tie bija slimie, kuru sāpes lika viņiem cerēt uz brīnumu no Manis. Bija tādi, kas centās slēpt savu izsmieklu, kad dzirdēja Mani sakām, ka Es nāku no Tēva, lai cilvēkiem atnestu Debesu Valstību, un bija arī sirdis, kurās Es atklāju naidu pret Sevi un nodomu Mani apklusināt vai iznīcināt.

82. Tie bija augstprātīgie, farizeji, kuri jutās aizskarti ar manu patiesību. Jo, lai gan Mans vārds bija tik skaidrs, tik pilns mīlestības un tik mierinošs — lai gan tas vienmēr tika apstiprināts ar vareniem darbiem, daudzi cilvēki vēlējās turpināt atklāt patiesību par Manu klātbūtni, vērtējot Mani pēc cilvēka Jēzus, pētot Manu dzīvi un pievēršot uzmanību Manu drēbju pieticībai un Manai absolūtajai nabadzībai materiālajās lietās.

83. Bet neapmierinoties ar to, ka nosodīja Mani, viņi nosodīja arī Manus mācekļus, uzmanīgi novērojot viņus, vai nu viņi runāja, vai sekoja Man ceļā, vai sēdās pie galda. Cik farizeji par to sašutās, kad kādā konkrētā gadījumā redzēja, ka mani mācekļi nebija nomazgājuši rokas, pirms sēdās pie galda! Nelaimīgie prāti, kas sajauca ķermeņa tīrību ar dvēseles tīrību! Viņi neapzinājās, ka, kad viņi templī pieskārās svētajām maizītēm, viņu rokas gan bija tīras, bet sirdis pilnas ar puvi. (356, 37-38)

84. Katru manu soli iztaujāja. Visas manas darbības un vārdus vērtēja ar ļaunprātīgu nolūku; lielākoties viņi bija sajukuši, redzot manus darbus un pierādījumus, jo viņu prāts nespēja saprast to, ko var uztvert tikai gars.

85. Kad Es lūdzu, viņi teica: „Kāpēc viņš lūdz, ja viņš pats saka, ka ir pilns ar varu un gudrību? Ko gan viņam var būt vajadzīgs vai ko viņš var lūgt?” Un, ja Es nelūdzu, viņi teica, ka Es nepildīju viņu reliģiskos noteikumus.

86. Kad viņi redzēja, ka Es neēdu, kamēr mani mācekļi ēda, viņi sprieda, ka Es atrodos ārpus Dieva noteiktajiem likumiem; un, kad viņi redzēja, ka Es ēdu, viņi jautāja sev: kāpēc viņam ir jāēst, lai dzīvotu — viņam, kurš apgalvoja, ka viņš ir dzīvība? Viņi nesaprata, ka Es biju nācis uz šo pasauli, lai atklātu cilvēkiem, kā cilvēce dzīvos pēc ilga attīrīšanās laika, lai no tās izaugtu garīga paaudze, kas būtu pāri cilvēciskajai nabadzībai ( ), miesas nepieciešamībām un fizisko maņu kaislībām. (40, 11-13)

Atvadu paziņojums

87. Trīs gadus Jēzus dzīvoja kopā ar saviem mācekļiem. Viņu apņēma lielas cilvēku pūļi, kas Viņu dziļi mīlēja. Šiem mācekļiem nebija nekas cits kā klausīties savu Skolotāju, kad Viņš sludināja savu dievišķo mācību. Sekojot Viņa pēdās, viņi nejuta ne badu, ne slāpes, nebija nekādu klupšanu vai šķēršļu, viss bija miers un laime atmosfērā, kas apņēma šo grupu, un tomēr — kad viņi kādreiz bija īpaši aizrāvušies ar savu mīļoto Jēzu, Viņš sacīja viņiem: „Tagad nāks cits laiks; Es aizies no jums, un jūs paliksiet kā aitas starp vilkiem. Šī stunda tuvojas, un man ir jāatgriežas tur, no kurienes esmu nācis. Jūs kādu laiku paliksiet vieni un nesīsiet liecību par to, ko esat redzējuši un dzirdējuši, tiem, kas izsalkuši un izslāpuši pēc mīlestības un taisnības. Darbojieties manā vārdā, un pēc tam es jūs uzņems pie sevis Mūžīgajā Mājvietā.”

88. Šie vārdi apbēdināja mācekļus, un, jo tuvāk nāca šī stunda, jo ar lielāku uzsvaru Jēzus atkārtoja šo paziņojumu, runājot par savu atvadu. Bet vienlaikus Viņš mierināja to sirdis, kas Viņam klausījās, sakot, ka Viņa Gars neaizies un arī turpmāk sargās pasauli. Ja viņi sagatavosies, lai tolaik cilvēkiem nestu Viņa Vārdu kā mierinājuma un cerības vēsti, tad Viņš runās caur viņu mutēm un darīs brīnumus. (354, 26-27)

Jēzus ienākšana Jeruzalemē

89. Pūļi mani uzņēma ar gavilēm, kad es ienācu Jeruzalemes pilsētā. No ciemiem un ieliņām viņi nāca pūļos — vīrieši, sievietes un bērni, lai piedzīvotu Meistara ienākšanu pilsētā. Tie bija tie, kuri bija saņēmuši brīnumu un pierādījumu par Dieva Dēla varenību — akli, kuri tagad redzēja, mēmi, kuri tagad varēja dziedāt Hosiannu, klibi, kuri bija pametuši savas gultas un steidzās klāt, lai redzētu Meistaru Lieldienu svētkos.

90. Es zināju, ka šis triumfs ir īslaicīgs, saviem mācekļiem Es jau biju paredzējis, kas notiks pēc tam. Tas bija ne vairāk kā sākums manai cīņai, un šodien, no liela attāluma no tiem notikumiem, Es jums saku, ka manas patiesības gaisma joprojām cīnās pret neziņas, grēka un viltības tumsību, tāpēc man jāpiebilst, ka mans galīgais triumfs vēl nav pienācis.

91. Kā jūs varat ticēt, ka ienākšana Jeruzalemē nozīmēja manas lietas uzvaru, ja tomēr tikai nedaudzi bija

atgriezušies, bet daudzi neatzina, kas Es esmu?

92. Un pat ja visi tie cilvēki būtu pievērsušies maniem vārdiem — vai tad nebūtu sekojušas vēl daudzas paaudzes?

93. Šis prieka brīdis, šī īslaicīgā, triumfālā ienākšana bija tikai simbols gaismas, labestības, patiesības, mīlestības un taisnīguma uzvarai — dienai, kurai ir jāatnāk un uz kuru jūs visi esat aicināti.

94. Ziniet, ka, ja tad kaut viens no maniem bērniem atrastos ārpus Jaunās Jeruzalemes, svētki nenotiktu, jo Dievs nevarētu runāt par triumfu, Viņš nevarētu svinēt uzvaru, ja Viņa spēks nebūtu spējis glābt arī pēdējo no saviem bērniem. (268, 17-21)

95. Jūs esat tie paši, kas "Otrā laikmetā" dziedāja Hosiannu, kad Jēzus ienāca Jeruzalemē. Šodien, kad Es atklājos jums Garā, jūs vairs neizklājat savus apmetņus manā ceļā, bet savas sirdis, kuras jūs piedāvājat savam Kungam par mājvietu. Šodien jūsu Hosiannah vairs neizskan no pilnas rīkles, šis Hosiannah plūst no jūsu dvēseles kā pazemības, mīlestības un Tēva atziņas himna, kā ticības himna šai atklāsmei, ko jūsu Kungs jums ir atnesis „Trešajā laikmetā".

96. Kā reiz, tā arī šodien jūs esat tādi paši kā tie, kas sekoja Man, Man ienākot Jeruzalemē. Lielas cilvēku pūļi apņēma Mani, aizrauti ar Maniem mīlestības vārdiem. Vīrieši un sievietes, veci ļaudis un bērni satricināja pilsētu ar saviem gavilējošajiem saucieniem, un pat priesteri un farizeji, kuri baidījās, ka tauta sacelsies, sacīja Man: „Meistars, ja Tu māci mieru — kāpēc Tu ļauj, ka Tavi sekotāji izraisa tādu nemieru?" Bet Es viņiem atbildēju: „Patiesi, Es jums saku, ja šie klusētu, akmeņi runātu." Jo tie bija gavilēšanas brīži, tas bija Mesijas kulminācija un godināšana starp tiem, kas izslāpuši un izsalkuši pēc taisnības — tām dvēselēm, kas ilgu laiku gaidīja Kunga atnākšanu, lai piepildītos pravietojumi.

97. Ar šādu prieku un līksmību mans tauta svinēja arī atbrīvošanos no Ēģiptes. Es gribēju padarīt šo Lieldienu piemiņu manai tautai neaizmirstamu. Bet patiesi, Es jums saku, Es ne tikai ievēroju tradīciju, upurējot jēru — nē, Es upurēju Sevi Jēzū, upurējamo jēru, kā ceļu, pa kuru visi mani bērni atrastu pestīšanu. (318, 57-59)

Pēdējā vakariņas

98. Kad Jēzus kopā ar saviem mācekļiem svinēja to Lieldienu maltīti, kā tas atbilst šīs tautas tradīcijai, Viņš sacīja viņiem: „Tagad es jums atklāju kaut ko jaunu: ņemiet no šī vīna un ēst no šīs maizes, kas simbolizē manu asinis un manu miesu, un dariet to manā piemiņā."

99. Pēc Skolotāja aiziešanas mācekļi pieminēja sava Kunga upuri, dzerot vīnu un ēdot maizi, kas bija simboli Tam, kurš mīlestības dēļ pret cilvēci atdeva visu.

100. Gadsimtu gaitā tautas, kas bija sadalījušās konfesijās, maniem vārdiem deva dažādas interpretācijas.

101. Šodien Es gribu jums pateikt, ko Es izjutu tajā stundā, tajā Pēdējā vakariņās, kurās katrs Jēzus vārds un katra darbība bija mācība no grāmatas, kas pilna ar dziļu gudrību un bezgalīgu mīlestību. Ja Es izmantoju maizi un vīnu, tad tas notika, lai jūs saprastu, ka tie līdzinās mīlestībai, kas ir dvēseles barība un dzīvība; un ja Es jums teicu: „Dariet to manā piemiņā", tad Meistars ar to gribēja teikt, ka jums jāmīl savi tuvākie ar mīlestību, kas līdzinās Jēzus mīlestībai, un jums jāatdod sevi cilvēkiem kā patiesa barība.

102. Katrs rituāls, ko jūs veicat, balstoties uz šiem mācījumiem, būs neauglīgs, ja jūs savā dzīvē nepiemērosiet manas mācības un piemērus. Tieši tas jums ir grūti, bet tajā slēpjas nopelns. (151, 29-32; 34)

103. Tāpat kā jūs tagad esat ap mani, tāpat bija arī tajā pēdējā vakarā "Otrā laikmetā". Saulīte tieši rietēja, kad Jēzus tajā telpā pēdējo reizi sarunājās ar saviem mācekļiem. Tās bija mirstoša Tēva vārdi viņa mīļajiem bērniem. Skumjas bija Jēzū un arī mācekļos, kuri vēl nezināja, kas dažas stundas vēlāk gaidīja To, kurš viņus bija mācījis un tik ļoti mīlējis. Jūsu Kungs bija gatavs atvadīties, bet viņi vēl nezināja, kā. Pēteris raudāja un turēja kausu pie sirds, Jānis ar asarām slapināja Skolotāja krūtis, Matejs un Bartolomejs bija izmisumā, klausoties manas vārdus. Filips un Toms slēpa savu sirds sāpi, kamēr ēda. Jēkabs Jaunākais un Vecākais, Tadejs, Andrejs un Sīmanis bija apstulbuši no sāpēm; tomēr daudz ko viņi man teica ar sirdi. Arī Jūdass Iskariots sirdī nesa sāpes, bet arī bailes un sirdsapziņas pārmetumus. Taču viņš vairs nevarēja atgriezties, jo tumsa bija pārņēmusi viņu.

104. Kad Jēzus bija teicis savus pēdējos vārdus un pamācības, tie mācekļi bija asarām pārpludināti. Bet viens no viņiem vairs tur nebija, viņa dvēsele nespēja uzņemt tik daudz mīlestības, ne arī redzēt tik daudz gaismas, un tāpēc viņš aizgāja, jo šis vārds apdedzināja viņa sirdi. (94, 56-58)

105. Jēzus dievišķā ilga bija, lai viņa mācekļi kļūtu par viņa pestījošās mācības sējējiem.

106. Savas pēdējās runas kulminācijā, kas vienlaikus bija pēdējā saruna starp Tēvu un bērniem, Viņš tādēļ mīlošā tonī sacīja viņiem: „Es jums tagad dodu jaunu bausli: mīliet cits citu."

107. Ar šī Augstākā baušļa gaismu Viņš iededza cilvēcei vislielāko cerību. (254, 59)

12. nodaļa – Ciešanas, nāve un augšāmcelšanās

Jēzus mūža garumā piedzīvotās grūtības un ciešanas

1. Es dzīvoju starp cilvēkiem un padarīju savu dzīvi par paraugu, par mācību grāmatu. Es iepazinu visas ciešanas, kārdinājumus un cīņas, nabadzību, darbu un vajāšanu. Es piedzīvoju tuvinieku noraidījumu, nepateicību un nodevību; garās darba dienas, badu un slāpes, izsmieklu, vientulību un nāvi. Es ļāvu, lai visa cilvēku grēku nasta uzgūlās uz Manis. Es ļāvu, lai cilvēks izpētītu Manu Garu Manos vārdos un Manā caurdurtā ķermenī, kur varēja redzēt pat Manu pēdējo ribu. Lai gan esmu Dievs, mani padarīja par izsmiekla karali, par atkailinātu, un man nācās nest arī kauna krustu un ar to kāpt uz kalna, kur miruši laupītāji. Tur beidzās mana cilvēciskā dzīve kā pierādījums tam, ka Es neesmu tikai Vārda Dievs, bet arī Darbu Dievs. (217, 11)

2. Kad tuvojās stunda un vakariņas bija beigušās, Jēzus bija devis saviem mācekļiem pēdējos norādījumus. Viņš devās uz Olīvu dārzu, kur Viņš parasti lūdza, un sacīja Tēvam: „Kungs, ja tas ir iespējams, tad ņem šo kausu no manis. Tomēr ne mana, bet Tava griba lai notiek." Tad piegāja tas no maniem mācekļiem, kurš mani nodos, kopā ar pūli, kas mani arestēs. Kad tie jautāja: „Kurš ir Jēzus, nazarietis?", Jūdass piegāja pie sava Skolotāja un noskūpstīja Viņu. Šo vīru sirdīs valdīja bailes un satraukums, redzot Jēzus mierīgo noskaņojumu, un viņi vēlreiz jautāja: „Kurš ir Jēzus?" Tad Es piegāju pie viņiem un sacīju: „Es esmu šeit, es esmu tas." Tā sākās mana ciešanu ceļš.

3. Viņi mani atveda pie priesteriem, tiesnešiem un valdniekiem. Viņi mani pratināja, sprieda par mani un apsūdzēja, ka es esot pārkāpis Mozus likumu un gribot izveidot valstību, kas iznīcinātu imperatora valsti. (152, 6–7)

Jūdas nodevība

4. Vai jūs neatceraties, cik daudz reižu Es atklāju Savu mīlestību ne tikai tiem, kas Man ticēja, bet arī tam, kurš Mani nodeva, un tiem, kas Mani vajāja un tiesāja? Tagad jūs varētu man jautāt, kāds bija iemesls, kas mani pamudināja pieļaut visus šos apsmiekus. Un es jums atbildu: man bija nepieciešams atstāt viņiem pilnīgu domas un rīcības brīvību, lai radītu piemērotas iespējas atklāties un lai visi piedzīvotu to žēlsirdību un mīlestību, ko es mācīju pasaulei.

5. Es nemudināju Jūdas sirdi Mani nodot; viņš bija ļaunas domas instruments, kad viņa sirds bija piepildīta ar tumsību. Taču, ņemot vērā šī mācekļa neuzticību, Es parādīju viņam savu piedošanu.

6. Nebūtu bijis nepieciešams, lai kāds no Maniem Mani nodotu, lai jums dotu šo pazemības piemēru. Meistars to būtu pierādījis jebkurā gadījumā, ko cilvēki Viņam būtu piedāvājuši. Tam māceklim bija lemts būt par instrumentu, ar kura palīdzību Meistars pasaulei parādīja Savu dievišķo pazemību. Pat ja jūs

domājāt, ka tieši šī cilvēka vājums izraisīja Jēzus nāvi, es jums saku, ka jūs kļūdāties; jo es atnācu, lai pilnībā atdotos jums, un, ja tas nebūtu noticis šādā veidā, jūs varat būt droši, ka tas būtu noticis citā veidā. Tāpēc jums nav tiesību nolādēt vai tiesāt to, kurš ir jūsu brālis, kuram brīdī, kad viņu apņēma tumsa, trūka mīlestības un uzticības, ko viņš bija parādā savam Meistaram. Ja jūs viņu vainojat manā nāvē — kāpēc jūs viņu nesvētījat, ja jūs zināt, ka mana asinis tika izlietas visu cilvēku glābšanai? Jums būtu labāk lūgties un lūgt, lai neviens no jums neiekristu kārdinājumā, jo rakstu zinātāju un farizeju liekulība joprojām pastāv šajā pasaulē. (90, 37-39)

Jēzus ciešanas

7. Kad mani pratināja augstais priesteris Kaifā un viņš man teica: „Es tevi zvēru, lai tu man saki, vai tu esi Kristus, Mesija, Dieva Dēls", es viņam atbildēju: „Tu pats to esi teicis." (21, 30)

8. Cik daudzas sirdis, kas pirms dažām dienām bija apbrīnojušas un svētījušas Manus darbus, tos aizmirsta, izrādījās nepateicīgas un pievienojās tiem, kas Mani apmeloja. Taču bija nepieciešams, lai šī upurēšanās būtu ļoti liela, lai tā nekad netiktu izdzēsta no cilvēku atmiņas.

9. Pasaule un jūs kā tās daļa esat Mani apmelojuši, izsmējuši un pazemojuši tā, kā neviens cilvēks to nevarētu. Taču es pacietīgi iztukšoju kausu, ko jūs man devāt dzert. Solis pa solim es piepildīju savu mīlestības likteni starp cilvēkiem un pilnībā atdevu sevi saviem bērniem.

10. Laimīgi tie, kas ticēja savam Dievam, lai gan redzēja Viņu asinīs slāpstošu un elpojošu.

11. Taču Mani gaidīja vēl kaut kas smagāks: mirt pie krusta, piesists starp diviem laupītājiem. Bet tas bija rakstīts, un tādēļ tam bija jāpiepildās, lai Es tiktu atzīts par patieso Mesiju. (152, 8-11)

12. Par šo mācību, ko Es jums tagad sniedzu, Es jums jau "Otrā laikmetā" devu piemēru. Jēzus karājās krustā, Glābējs cīnījās ar nāvi cilvēku pūļa priekšā, kurus Viņš tik ļoti mīlēja. Katra sirds bija durvis, pie kurām Viņš bija klauvējis. Skatītāju pūlī bija cilvēks, kurš valdīja pār cilvēku masām, baznīcas valdnieks, muitnieks, farizejs, bagātais, nabadzīgais, izkropļotais un vienkāršsirdīgais. Taču, kamēr vieni zināja, kas bija Tas, kurš tajā stundā mira, jo bija redzējuši Viņa darbus un saņēmuši Viņa labdarības, citi, pilni slāpes pēc nevainīgas asinis un kāri pēc atriebības, paātrināja Tā nāvi, ko tie izsmējīgi sauca par „jūdu karali", nezinot, ka Viņš bija ne tikai vienas tautas karalis, bet visu zemes tautu un visu visuma pasauli karalis. Kamēr Jēzus vērsa vienu no saviem pēdējiem skatieniem uz šīm cilvēku pūlēm, Viņš, pilns žēlsirdīgas mīlestības un līdzjūtības, pacēla lūgšanu pie Tēva un sacīja: „Mans Tēvs, piedod viņiem, jo viņi nezina, ko dara."

13. Šis skatiens aptvēra gan tos, kas raudāja ap viņu, gan tos, kas izbaudīja viņa mokas, jo Meistara mīlestība, kas bija Tēva mīlestība, attiecinājās uz visiem vienādi. (103, 26–27)

14. Kad pienāca diena, kad pūlis, uzkurināts to rokās, kuri jutās satraukti par Jēzus klātbūtni, viņu ievainoja un pērta, un redzēja, kā viņš no sitieniem asiņo kā parasts mirstīgais, vēlāk cīnās ar nāvi un mirst kā jebkurš cits cilvēks, tad farizeji, tautas vadītāji un priesteri apmierināti sauca: „Paskatieties uz to, kurš sauc sevi par Dieva Dēlu, uzskatīja sevi par karali un izlikās par Mesiju!”

15. Tieši viņiem, vairāk nekā citiem, Jēzus lūdza Savu Tēvu, lai Viņš viņiem piedod — viņiem, kuri, lai gan pazina Rakstus, tagad Viņu noliedza un cilvēku pūļa priekšā iztēloja kā krāpnieku. Tieši viņi, neskatoties uz to, ka apgalvoja, ka ir likuma skolotāji, Jēzus notiesāšanā patiesībā nezināja, ko dara, kamēr tur, pūlī, bija sirdis, kuras, redzot netaisnību, bija sāpinātas, un sejas, kuras, redzot taisnīgā upurēšanos, bija pārpludinātas ar asarām. Tie bija vīrieši un sievietes ar vienkāršu sirdi, pazemīgu garu ( ) un augstsirdīgu garu, kuri zināja, Kas bija bijis pasaulē starp cilvēkiem, un kuri saprata, ko tie zaudēja, kad Meistars aizgāja. (150, 24-25)

16. Jums runā Tas, kurš, cīnoties ar nāvi pie krusta un tiekot mocīts un kausēts no pārmācītāju kalpiem, pacēla acis uz bezgalību un sacīja: „Tēvs, piedod viņiem, jo viņi nezina, ko dara.”

17. Šajā dievišķajā piedošanā Es iekļāvu visus cilvēkus visos laikos, jo Es varēju redzēt cilvēces pagātni, tagadni un nākotni. Es varu jums patiesībā un garā teikt, ka Es redzēju arī jūs tajā svētītajā stundā, kad jūs šajā laikā dzirdat Manu jauno vārdu. (268, 38-39)

18. Kad es no krusta augstumiem vērsu savus pēdējos skatienus uz cilvēku pūli, es ieraudzīju Mariju, un es viņai teicu, atsaucoties uz Jāni: „Sieviete, šis ir tavs dēls”, un Jānim: „Dēls, šī ir tava māte.”

19. Jānis bija vienīgais tajā stundā, kurš varēja saprast šā teikuma jēgu, jo ļaužu pūlis bija tik akls, ka, kad Es teicu: „Man slāpst”, viņi domāja, ka tā ir fiziska slāpe, un pasniedza Man žulti un etiķi, lai gan tas bija slāpes pēc mīlestības, ko izjuta Mans Gars.

20. Arī abi noziedznieki cīnījās ar nāvi blakus Man; taču, kamēr viens zaimoja un metās pazudināšanā, otrs ļāva sevi apgaismot ticības gaismai; un, lai gan viņš redzēja savu Dievu piesistu pie pazemojošā krusta baļķa un tuvu nāvei, viņš ticēja Viņa dievišķībai un sacīja Viņam: „Ja Tu esi Debesu valstībā, atceries mani,” uz ko Es, aizkustināts no tik lielas ticības, atbildēju: „Patiesi, Es tev saku, jau šodien tu būsi ar Mani paradīzē.”

21. Neviens nezina, kādas vētras šajā stundā plosījās Jēzus sirdī. Atbrīvotās dabas stihijas bija tikai vājš atspoguļojums tam, kas notika šī cilvēka vientulībā, un Dievišķā

Gara sāpes bija tik lielas un tik reālas, ka miesa, kas uz brīdi jutās vāja, izsaucās: „Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi pametis?”

22. Tāpat kā Es mācīju cilvēkus dzīvot, Es mācīju viņus arī mirt, un, runājot ar Tēvu: „Piedod viņiem, jo viņi nezina, ko dara,” Es pats piedevu un svētīju tos, kuri Mani apvainoja un mocīja.

23. Un kad Gars atstāja šo pasauli, Viņš sacīja: „Tēvs, Tavās rokās es nododu savu Garu.” Pilnīgais mācības paraugs bija paveikts, es biju runājis kā Dievs un kā cilvēks. (152, 12 161 17)

24. Dimasam pietika ar vienu mirkli, lai atrastu glābšanu, un tas bija pēdējais viņa dzīves mirklis. Viņš runāja uz Mani no krusta, un, lai gan viņš redzēja, ka Jēzus, ko sauca par Dieva Dēlu, cīnījās ar nāvi, viņš sajuta, ka Viņš ir Mesija, Glābējs; un viņš nodevās Viņam ar visu sirds nožēlu un visas dvēseles pazemību. Tāpēc Es viņam apsolīju paradīzi jau tajā pašā dienā.

25. Es jums saku: ikvienam, kas grēko neapzināti, bet savas dzīves beigās ar sirdi, pilnu pazemības un ticības, vēršas pie Manis, Es ļaušu sajust Manas žēlīgās mīlestības maigumu, kas pacels viņu no zemes grūtībām, lai ļautu viņam iepazīt cēlas un paaugstinātas dzīves laimi. (94, 71-72)

26. Jā, mīļais Dimas, tu biji kopā ar Mani Gaismas un garīgā miera paradīzē, kur Es aiznesu tavu dvēseli kā atlīdzību par tavu ticību. Kas gan varētu tiem, kuri šaubījās, ka Jēzū — mirstošā un asiņojošā — mājās Dievs, pateikt, ka laupītājā, kurš nāves cīņā gulēja pie viņa labās rokas, slēpās gaismas gars? 27. Laiks pagāja, un, kad dvēseles miers atkal iestājās, daudzi no tiem, kuri Mani bija noraidījuši un izsmējuši, iekļuva Manas patiesības gaismā, tāpēc viņu nožēla bija liela un viņu mīlestība, sekojot Man, neiznīcināma. (320, 67)

28. Kad ķermenis, kas Man Otrajā laikmetā kalpoja par apvalku, nonāca nāves agonijā un Es no krusta teicu pēdējos vārdus, starp maniem pēdējiem teikumiem bija viens, kas netika saprasts ne tajos brīžos, ne ilgi pēc tam: „Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi pametis?”

29. Šo vārdu dēļ daudzi sāka šaubīties; citi bija sajukuši, jo domāja, ka tas ir gļēvulība, svārstīšanās, vājuma brīdis. Taču viņi neapdomāja, ka tas nebija pēdējais teikums, bet ka pēc tā Es teicu vēl citus, kas atklāja pilnu spēku un skaidrību: „Tēvs, Tavās rokās Es nododu Savu Garu”; un: „Viss ir paveikts.”

30. Tagad, kad Esmu atgriezies, lai ienestu gaismu jūsu kļūdās un izgaismotu to, ko jūs esat saukuši par noslēpumiem, Es jums saku: kad Es karājos krustā, nāves cīņa bija gara, asiņaina, un Jēzus ķermenis, kas bija bezgalīgi jūtīgāks nekā jebkura cita cilvēka, izcieta ilgstošu agoniju, un nāve nenāca. Jēzus bija pabeidzis savu misiju uz zemes, jau bija teicis pēdējos vārdus un devis

pēdējo mācību. Tad tas mocītais ķermenis, tā saplēstā miesa, sajūtot atdalīšanos no Gara, sāpēs pilna jautāja Kungam: „Tēvs, Tēvs, kāpēc Tu mani esi pametis?" — Tas bija ievainotā Jēra maigs un ciešanu pilns sauciens pēc sava Gana. Tas bija pierādījums tam, ka Kristus, „Vārds", patiesi kļuva par cilvēku Jēzū un ka viņa ciešanas bija patiesas.

31. Vai jūs varat šos vārdus attiecināt uz Kristu, kurš mūžīgi ir viens ar Tēvu? — Tagad jūs zināt, ka tas bija Jēzus ķermeņa vaids, kurš bija pazemots cilvēku akluma dēļ. Bet, kad Kunga mīlestība nolaidās uz to mocīto miesu, Jēzus turpināja runāt, un Viņa vārdi bija: „Tēvs, Tavās rokās es nododu savu garu." — „Viss ir piepildīts." (34, 27-30)

32. Kad Jēzus karājās krustā, nebija neviena gara, kas nebūtu satricināts no mīlestības un taisnības balss, kas nāca no Tā, kurš mira — kails kā pati patiesība, ko Viņš nes savos vārdos. Tie, kas pētījuši Jēzus dzīvi, ir atzinuši, ka ne pirms, ne pēc Viņa nav bijis neviena, kas būtu paveicis tādu darbu kā Viņš, jo tas bija dievišķs darbs, kas ar savu piemēru glābs cilvēci.

33. Es nācu uz upuri lēnprātīgi, jo zināju, ka mana asinis jūs pārveidos un glābs. Līdz pēdējam brīdim Es runāju ar mīlestību un jums piedevu, jo Es nācu, lai jums nestu cēlu mācību un ar pilnīgiem piemēriem iezīmētu ceļu uz mūžību.

34. Cilvēce vēlējās novirzīt Mani no mana nodoma, meklējot miesas vājumu; taču Es no tā neatkāpos. Cilvēki gribēja Mani pamudināt uz zaimošanu; taču Es nezaimoju. Jo vairāk pūlis Mani aizskāra, jo lielāku žēlsirdību un mīlestību Es izjutu pret viņiem, un jo vairāk viņi ievainoja Manu ķermeni, jo vairāk asins plūda no tā, lai dotu dzīvību tiem, kas miruši ticībā.

35. Šī asins ir mīlestības simbols, ar kuru Es esmu iezīmējis ceļu cilvēka garam. Es atstāju savu ticības un cerības vārdu tiem, kas slāpst pēc taisnības, un savu atklāsmes dārgumu garīgi nabadzīgajiem.

36. Tikai pēc šī laika cilvēce apzinājās, kas bija bijis pasaulē. Pēc tam Jēzus darbs tika uztverts kā pilnīgs un dievišķs, atzīts par pārcilvēcisku — cik daudz nožēlas asaru! Cik daudz sirdsapziņas pārmetumu dvēselēs! (29, 37-41)

37. Ja Jēzus, kurš bija „ceļš, patiesība un dzīvība", pabeidza savu misiju ar to septiņu vārdu lūgšanu un visbeidzot sacīja savam Tēvam: „Tavās rokās es nododu savu garu", tad padomājiet, vai jūs, kas esat šī Skolotāja skolnieki un mācekļi, varat atstāt šo dzīvi, neupurējot to Tēvam kā paklausības un pazemības ziedojumu; un vai varat aizvērt acis uz šo pasauli, nelūdzot Kungam aizsardzību, jo jūs tās atkal atvērsiet citās sfērās.

38. Visa Jēzus dzīve bija mīlestības upuris Tēvam. Stundas, kuras ilga Viņa nāves cīņa uz krusta, bija mīlestības, aizstāvības un piedošanas lūgšana.

39. Šis ir ceļš, ko Es tev rādīju, cilvēce. Dzīvojiet, sekojot savam Skolotājam, un Es apsolu jūs vest pie savām kājām, kas ir visa laimes avots. (94, 78 80)

40. Es, Kristus, caur cilvēku Jēzu atklāju Tēva godību, Viņa gudrību un Viņa varu. Šī vara tika izmantota, lai veiktu brīnumus to labā, kam garā bija vajadzīga ticība, prātā – gaisma un sirdī – miers. Šī vara, kas ir pati mīlestības spēks, tika izlieta pār tiem, kas cieta, lai pilnībā veltītos viņiem, un tas nonāca tik tālu, ka Es to neizmantoju savam ķermenim, kam tā bija nepieciešama arī nāves stundā.

41. Es nevēlējos izmantot savu spēku, lai izvairītos no manas miesas pārņemtajām sāpēm. Jo, kad Es kļuvu par cilvēku, tas notika ar nolūku ciest jūsu dēļ un sniegt jums taustāmu dievišķu un cilvēcisku pierādījumu par manu bezgalīgo mīlestību un līdzjūtību pret nenobriedušajiem, ciešanu skartajiem un grēciniekiem.

42. Visa vara, ko Es atklāju citiem — vai nu dziedinot spitālīgo, atgriežot redzi aklajam un kustīgumu klibajam, vai arī atgriežot grēciniekus un augšāmcelot mirušos — visu varu, ko es atklāju cilvēku pūļiem, lai dotu viņiem pierādījumus par manu patiesību, parādot viņiem manu varu pār dabas valstībām un manu varu pār dzīvību un nāvi, es nevēlējos izmantot sev, tādējādi ļaujot manam ķermenim izdzīvot šo ciešanu ceļu un izciest šīs sāpes.

43. Protams, mana vara varētu būt atbrīvojusi manu ķermeni no jebkādām sāpēm, bet kādu nopelnu es tad būtu guvis jūsu acīs? Kādu cilvēkiem saprotamu paraugu es būtu atstājis, ja es būtu izmantojis savu varu, lai sev ietaupītu sāpes? Bija nepieciešams tajos brīžos atteikties no savas varas, noraidīt dievišķo spēku, lai sajustu un piedzīvotu miesas sāpes, skumjas par nepateicību, vientulību, nāves cīņu un nāvi.

44. Tāpēc Jēzus lūpas nāves stundā lūdza palīdzību, jo viņa sāpes bija patiesas. Bet ne tikai fiziskās sāpes pārņēma Jēzus drudžaino un izsmelto ķermeni — tā bija arī garīgā izjūta par Dievu, kurš ar šā ķermeņa starpniecību tika mocīts un izsmietots no saviem akliem, nepateicīgajiem un augstprātīgajiem bērniem, par kuriem Viņš izlēja savu asinis.

45. Jēzus bija stiprs caur Garu, kas viņu iedvesmoja, kas bija Dievišķais Gars, un varēja būt nejūtīgs pret sāpēm un neuzvarams pret savu vajātāju uzbrukumiem; bet bija nepieciešams, lai Viņš raudātu, lai Viņš justu, ka Viņš atkal un atkal krīt zemē pūļa acu priekšā, ka Viņa ķermeņa spēki ir izsmelti un ka Viņam jāmirst, kad Viņa ķermenis būs zaudējis pēdējo asins pilienu.

46. Tādējādi tika izpildīta mana misija uz Zemes; tādējādi beidzās tā dzīve uz šīs pasaules, kuru tauta dažas dienas iepriekš bija pasludinājusi par karali, kad viņš ienāca Jeruzalemē. (320, 56-61)

Jēzus pestīšanas darbs pārdabiskajās pasaulēs

47. Cilvēces pirmsākumos tās garīgā attīstība bija tik niecīga, ka tās (trūkstošā) iekšējā izpratne par dvēseles dzīvi pēc fiziskās nāves un (trūkstošās) zināšanas par tās galīgo mērķi izraisīja to, ka dvēsele, atstājot miesas apvalku, iemiga dziļā miegā, no kura tā pamodās tikai lēnām. Taču, kad Kristus kļuva par cilvēku Jēzū, lai visām dvēselēm sniegtu savu mācību, Viņš, tiklīdz bija pabeidzis savu uzdevumu starp cilvēkiem, sūtīja savu gaismu lielām būtņu pūlēm, kas kopš pasaules sākuma gaidīja Viņa atnākšanu, lai tiktu atbrīvotas no savas apmulsuma un varētu pacelties līdz Radītājam.

48. Tikai Kristus varēja izgaismot to tumsību, tikai Viņa balss varēja pamodināt tās dvēseles, kas gulēja, to attīstībai. Kad Kristus kā cilvēks nomira, Dievišķais Gars ienesa gaismu garīgajās pasaulēs un pat kapos, no kuriem iznāca dvēseles, kas pie saviem ķermeņiem bija iemigušas nāves miegā. Šīs būtnes tajā naktī klīda pa pasauli, parādoties cilvēku acīm kā liecība tam, ka Glābējs bija dzīvība visām būtnēm un ka dvēsele ir nemirstīga. (41, 5-6)

49. Vīrieši un sievietes saņēma zīmes un aicinājumus no aizsaules. Arī veci ļaudis un bērni bija šo parādību liecinieki, un dienās, kas priekšgāja Glābēja nāvei uz krusta, Debesu Gaisma iekļuva cilvēku sirdīs; Garīgās ielejas būtnes aicināja cilvēku sirdis; un tajā dienā, kad Meistars kā cilvēks izelpa pēdējo reizi un Viņa gaisma iekļuva visās alās un visos stūros, gan materiālajās, gan garīgajās mājvietās, ilgojoties pēc būtnēm, kas Viņu jau sen gaidīja — materializētām, apmulsušām un slimām būtnēm, kas bija novirzījušās no ceļa, saistītas ar sirdsapziņas pārmetumu ķēdēm, velkot līdzi netaisnības nastu, un citas dvēseles, kas uzskatīja sevi par mirušām un bija piesaistītas saviem ķermeņiem — tad visi pamodās no sava dziļā miega un atdzīvojās.

50. Bet pirms viņi atstāja šo zemi, viņi deva liecību par savu augšāmcelšanos un savu eksistenci tiem, kuri bija bijuši viņu tuvinieki. Tādējādi pasaule piedzīvoja šos notikumus tajā sēru un sāpju naktī.

51. Cilvēku sirdis satricinājās, un bērni raudāja, redzot tos, kuri jau sen bija miruši un šajā dienā atgriezās tikai uz brīdi, lai liecinātu par to Meistaru, kurš bija nācis uz Zemi, lai izsētu savas mīlestības sēklu, un kurš vienlaikus apstrādāja garīgos laukus, kurus apdzīvoja bezgalīgi daudz dvēseles, kas arī bija viņa bērni un kurus viņš dziedināja un atbrīvoja no neziņas. (339, 22)

52. Kad Es atstāju savu ķermeni, mans Gars ienāca garu būtņu pasaulē, lai runātu ar viņiem ar patiesības vārdu. Tāpat kā pie jums, Es runāju ar viņiem par dievišķo mīlestību, jo tā ir patiesā dzīves atziņa.

53. Patiesi, Es jums saku, Jēzus gars nebija ne mirkli kapā; viņam bija daudz labu darbu, kas jāveic citās dzīves pasaulēs. Manam bezgalīgajam garam bija jāatklāj viņiem — tāpat kā iepriekš jums — daudzas atklāsmes.

54. Ir arī pasaules, kur garīgās būtnes nemāk mīlēt; tās dzīvo tumsā un ilgojas pēc gaismas. Šodien cilvēki zina, ka tur, kur valda bezmīlestība un egoisms, valda tumsība, ka karš un kaislības ir atslēgas, kas aizslēdz vārtus uz ceļu, kas ved uz Dieva valstību.

55. Mīlestība, savukārt, ir atslēga, ar kuru atveras Gaismas valstība, kas ir pati patiesība.

56. Šeit uz Zemes Es esmu atklājies ar materiālu līdzekļu palīdzību, bet Aizsaulē Es esmu tieši sazinājies ar augstajām garīgajām būtnēm, lai tās mācītu tos, kuri nav spējīgi tieši uztvert manu iedvesmu. Šīs augstās, mirdzošās būtnes ir — tāpat kā šeit jums — balss nesējas. (213, 6 11)

Jēzus parādīšanās pēc augšāmcelšanās

57. Dažas dienas pēc manas krustā sišanas, kad mani mācekļi bija sapulcējušies ap Mariju, Es ļāvu viņiem sajust manu klātbūtni, kas garīgajā redzējumā tika attēlota kā balodis. Tajā svētītajā stundā neviens neuzdrošinājās kustēties vai teikt kaut vienu vārdu. Valdīja patiesa sajūsma, skatoties uz šo garīgo tēlu, un sirdis pukstēja pilnas spēka un pārliecības, jo viņi zināja, ka Meistars, kurš acīmredzami bija aizgājis no viņiem, vienmēr būs klātesošs pie viņiem Garā. (8, 15)

58. Kāpēc jums būtu jādomā, ka manai atnākšanai Garā nav jēgas? Atcerieties, ka pēc savas nāves kā cilvēks es turpināju runāt ar saviem mācekļiem un parādījos viņiem kā garīga būtne.

59. Kas būtu noticis ar viņiem bez tām parādībām, ko Es viņiem dāvāju, kas stiprināja viņu ticību un iedvesa viņiem jaunu drosmi viņu misijas uzdevuma veikšanai?

60. Skumja bija aina, ko viņi rādīja pēc manas aiziešanas: asaras nepārtraukti plūda pa viņu sejām, ik mirkli no viņu krūtīm izlauzās raudiens, viņi daudz lūdza, un viņus nomāca bailes un sirdsapziņas pārmetumi. Viņi zināja: viens mani bija nodevis, cits mani bija noliedzis, un gandrīz visi mani bija pametuši nāves stundā.

61. Kā viņi varēja būt tā Skolotāja liecinieki, kurš bija pilnības iemiesojums? Kā viņiem varēja būt drosme un spēks stāties pretī cilvēkiem ar tik atšķirīgām ticības pārliecībām un domāšanas un dzīves veidiem?

62. Tieši tad mans Gars parādījās viņu vidū, lai mīkstinātu viņu sāpes, iedegtu viņu ticību, aizdedzinātu viņu sirdis ar manas mācības ideālu.

63. Es piešķīru savam Garam cilvēcisko veidolu, lai to padarītu redzamu un sajūtamu mācekļiem, bet mana klātbūtne tomēr bija garīga, un redziet, kādu ietekmi un nozīmi šī parādīšanās atstāja uz maniem apustuļiem. (279, 47-52)

64. Mans upuris bija izpildīts; taču, zinot, ka šīs sirdis Mani vajadzēja vairāk nekā jebkad, jo to iekšienē bija sacēlusies šaubu, ciešanu, apmulsumu un bažu vētra, Es tūlīt piegāju pie viņiem, lai dotu viņiem vēl vienu pierādījumu par Manu bezgalīgo žēlsirdību. Savā mīlestībā un līdzjūtībā pret šiem mana Vārda bērniem Es cilvēcizējos, pieņemot to ķermeņa izskatu vai tēlu, kāds man bija bijis uz zemes, un ļāvu sevi redzēt un dzirdēt, un ar saviem vārdiem Es no jauna iededzu ticību šajās nomāktās dvēselēs. Tā bija jauna mācība, jauns veids, kā izpausties tiem, kuri bija mani pavadījuši uz zemes; un viņi jutās stiprināti, iedvesmoti, pārveidoti ticībā un manas patiesības atziņā.

65. Neskatoties uz tiem pierādījumiem, kurus viņi visi bija redzējuši, bija viens, kurš uzstājīgi noliedza apliecinājumus un pierādījumus, ko Es garīgi devu saviem mācekļiem, un tāpēc bija nepieciešams ļaut viņam pat ar savām fiziskajām maņām aptaustīt Manu garīgo klātbūtni, lai viņš varētu ticēt.

66. Bet šīs šaubas radās ne tikai starp man tuviem mācekļiem — nē, arī starp sekotāju pūļiem, ciematos, pilsētās un ciematos, starp tiem, kuri bija saņēmuši manas varas pierādījumus un sekoja man šo darbu dēļ, radās apmulsums, bažīgi jautājumi, satraukums; nevarēja izskaidrot, kāpēc viss bija beidzies šādi.

67. Man bija līdzjūtība pret visiem, un tādēļ es devu viņiem, tāpat kā saviem tuvākajiem mācekļiem, pierādījumus tam, ka es nebiju attālinājies no viņiem, pat ja vairs nepalīdzēju viņiem kā cilvēks uz zemes. Katrā mājā, katrā ģimenē un katrā tautā es atklājos sirdīm, kas ticēja man, daudzos veidos liekot viņiem sajust manu garīgo klātbūtni. Tad sākās cīņa tās kristiešu tautas, kurai bija jāzaudē savs Skolotājs uz Zemes, lai paceltos un sludinātu patiesību, ko Viņš viņiem bija atklājis. Jūs visi pazīstat viņu lielos darbus. (333, 38-41)

68. Kad Es "Otrā laikmetā" pēdējo reizi parādījos saviem mācekļiem starp mākoņiem, viņos bija skumjas, kad Es pazudu no viņu skatiena, jo šajā brīdī viņi jutās pamesti; bet pēc tam viņi dzirdēja Kunga eņģeļa vēstnieka balsi, kas sacīja viņiem: "Jūs, vīri no Galilejas, ko jūs skatāties? Šo Jēzu, ko jūs šodien redzējāt uzkāpjot debesīs, jūs redzēsiet nākam lejā tādā pašā veidā."

69. Tad viņi saprata, ka, ja Meistars atgriezīsies pie cilvēkiem, viņš to darīs garīgi. (8, 13-14)

13. nodaļa – Jēzus un viņa apustuļu misija un nozīme

Senā Dieva tēla un tā tradīciju labošana

1. Jēzus, Kristus, bija skaidrākais mācību piemērs, ko Es jums devu uz zemes, lai parādītu, cik liela ir Tēva mīlestība un gudrība. Jēzus bija dzīvais vēstījums, ko Radītājs sūtīja uz zemi, lai jūs atpazītu to, kurš jūs radīja, augstās īpašības. Cilvēki redzēja Jēhova kā dusmīgu un nepiedodošu Dievu, briesmīgu un atriebīgu tiesnesi; taču caur Jēzu Viņš jūs atbrīvoja no jūsu kļūdas.

2. Skatieties Meistārā uz dievišķo mīlestību, kas kļuvusi par cilvēku. Viņš tiesāja visus jūsu darbus ar savu pazemības, upurēšanās un žēlsirdības dzīvi. Taču, tā vietā, lai sodītu jūs ar nāvi, Viņš piedāvāja jums Savu asinis, lai parādītu jums patieso dzīvi – mīlestības dzīvi. Šis dievišķais vēstījums apgaismoja cilvēces dzīvi, un vārds, ko Dievišķais Meistars nodeva cilvēkiem, kļuva par baznīcu un sektu avotu, ar kuru palīdzību viņi ir meklējuši Mani un joprojām meklē. Bet patiesi, Es jums saku, viņi vēl nav sapratuši šī vēstījuma saturu.

3. Cilvēce gan tic, ka Dieva mīlestība pret saviem bērniem ir neierobežota, jo Viņš Jēzū miris mīlestības dēļ pret cilvēkiem. Tā pat iekšēji ir aizkustināta ( ) par Jēzus ciešanām Viņa tiesnešu un pārmācītāju priekšā, pamazām atpazīstot Tēvu arī Dēlā, bet nozīme, visa tā plašums, ko Kungs vēlējās pateikt cilvēkiem caur to atklāsmi, kas sākās Jaunavā un beidzās Betānijas „mākonī", līdz šai dienai nav pareizi interpretēts.

4. Man bija jāatgriežas uz to pašu „mākoni", kurā „Vārds" pacēlās pie Tēva, lai jums sniegtu skaidrojumu un parādītu nozīmi visam tam, kas jums tika atklāts ar Jēzus dzimšanu, dzīvi, darbiem un nāvi.

5. Patiesības Gars, ko toreiz apsolīja Kristus, ir šī dievišķā atklāsme, kas nāca, lai izgaismotu tumsību un izskaidrotu noslēpumus, kurus cilvēku prāts vai sirds nespēja izprast. (81, 46-49)

6. Es sludināju savu patiesību "Otrā laikmetā" kā cilvēks ar savu piemēru. Es atcēlu nevajadzīgo nevainīgu un neapzinātu būtņu upurēšanu, upurējot Sevi pilnīgas mīlestības mācības vārdā. Jūs mani saucāt par "Dieva Jēru", jo šis tauta mani bija upurējusi savos tradicionālajos svētkos.

7. Patiesi, mana asinis tika izlietas, lai parādītu cilvēkiem ceļu uz pestīšanu. Mana dievišķā mīlestība no krusta tika izlieta uz cilvēci tajā un visos laikos, lai cilvēce iedvesmotos no šā piemēra, no šiem vārdiem, no šīs pilnīgās dzīves un atrastu pestīšanu, grēku attīrīšanu un dvēseles pacelšanu. (276, 15)

Jēzus paraugs

8. Bija nepieciešams, lai Jēzus jums parādītu principus, pēc kuriem jums vajadzētu vadīties un no kuriem jūs bijāt novirzījušies.

9. Es jums apliecināju visu savu maigumu, mīlestību, gudrību un žēlsirdību un kopā ar jums izdzēru

ciešanu kausu, lai jūsu sirdis tiktu aizkustinātas un jūsu prāts atmodinātos. Sirdīm bija jāpiedzimst labajam, un sāpes, redzot, kā es mīlestības dēļ tiek krustā sist, bija kā dzelonis, kas viņiem bija jāatgādina, ka jums visiem mīlestības dēļ ir jācieš, lai nonāktu pie Tēva. Mans solījums ikvienam, kas vēlas uzņemties savu krustu un sekot Man, bija mūžīgais miers, augstākā laime, kurai nav gala Garā. (240, 23–24)

10. Kristus ir un ir jūsu paraugs; tādēļ Es toreiz kļuvu par cilvēku. Kāda bija atklāsme, ko Jēzus atnesa cilvēcei? Viņa bezgalīgā mīlestība, viņa dievišķā gudrība, viņa bezgalīgā žēlsirdība un viņa vara.

11. Es jums teicu: ņemiet Mani par paraugu, un jūs darīsiet tos pašus darbus, ko daru Es. Tā kā Es atnācu kā Skolotājs, jums jāapzinās, ka tas nenotika, lai dotu jums neizpildāmus mācības vai tādas, kas ir ārpus cilvēka saprašanas robežām.

12. Tātad saprotiet, ka, ja jūs darīsiet darbus, kas līdzinās tiem, ko Jēzus jums mācīja, jūs būsiet sasnieguši dzīves pilnību, par kuru es jums iepriekš runāju. (156, 25–27)

Jēzus mācības nozīme

13. Jēzus mācība — dota kā vadlīnija, kā atvērta grāmata, lai cilvēce to pētītu — nav salīdzināma ar neko citu nevienā citā zemes tautā, nevienā paaudzē, nevienā rasē. Jo tie, kas devās ceļā, lai nestu taisnības baušļus vai mīlestības pret tuvāko mācības, tika sūtīti uz Zemi no Manis kā ceļa sagatavotāji, kā vēstneši, bet ne kā dievības. Vienīgi Kristus nāca pie jums kā dievība. Viņš jums deva skaidrāko un lielāko mācību, kādu cilvēka sirds ir saņēmusi. (219, 33)

Jēzus mācekļu aicinājums, mācību laiks un pārbaudījumi

14. Jūs esat atcerējušies šos gadus, kad es sludināju — tos trīs gadus, kad es gatavoju savus mācekļus, kad es dzīvoju kopā ar viņiem. Viņi redzēja visus manus darbus, un, gatavojoties, viņi spēja iekļūt manā sirdī un ieraudzīt tīrību, visu majestātiskumu un gudrību, kas bija Meistārā.

15. Mani darbi toreiz nenotika, lai piesaistītu uzmanību, mana dzīve uz zemes bija pieticīga; taču tie, kas bija sagatavoti, nojauta manas klātbūtnes un laika, kurā viņi dzīvoja, lielumu.

16. Tāpēc Es izvēlējos savus mācekļus, no kuriem dažus Es satiku upes krastā un kurus Es aicināju, sacīdams: „Nāciet Man līdzi.” Kad viņi vērsa skatienu uz Mani, viņi saprata, kas ir Tas, kurš ar viņiem runā, un tā Es izvēlējos vienu pēc otra. (342, 21)

17. Kamēr Es sludināju pasaulē, Es nekad neesmu teicis, ka mani mācekļi jau ir meistari vai ka viņiem ir jāpaklausa. Viņi vēl bija skolnieki, kuri — apburti ar mana Vārda gaismu — labprāt sekoja Man, bet kuri vēl pieļāva kļūdas; jo bija vajadzīgs laiks, līdz viņi pārveidojās un pēc tam darbojās kā paraugs

cilvēkiem. Viņi bija akmeņi, kurus vēl gludināja dievišķās mīlestības kalts, lai arī viņi vēlāk pārvērstu akmeņus dimantos. (356, 39)

18. Visos laikos Es esmu pārbaudījis savus mācekļus. Cik reižu Es esmu pakļāvis Pēteri pārbaudījumam, un tikai vienā no tiem viņš paklupa. Bet nesodiet viņu par šo rīcību, jo, kad viņa ticība uzliesmojās, viņš bija starp cilvēkiem kā lāpa, kad viņš sludināja un liecināja par patiesību.

19. Neaizskatiet Tomu; padomājiet, cik bieži jūs varējāt ar rokām aptaustīt Manus darbus un pat tad jūs vēl šaubījāties. Neuzlūkojiet ar nicinājumu Jūdu Iskariotu, to mīļoto mācekli, kurš pārdeva savu Skolotāju par trīsdesmit sudraba gabaliem; jo nekad nav bijis lielākas nožēlas kā viņa.

20. Es izmantoju katru no viņiem, lai atstātu jums mācības, kas kalpotu jums par paraugu un paliktu cilvēces atmiņā uz visiem laikiem. Pēc savas vājprātības viņi nožēloja, mainījās un bez ierobežojumiem veltīja sevi savas misijas izpildei. Viņi bija patiesi apustuļi un atstāja paraugu visām paaudzēm. (9, 22-23)

Apustulis Jānis

21. Atcerieties: kad mans ķermenis tika noņemts no krusta un pēc tam apglabāts, mācekļi, kuri bija satriekti un nespēja saprast, kas noticis, uzskatīja, ka ar Meistara nāvi viss ir beidzies. Bija nepieciešams, lai viņu acis atkal redzētu Mani un viņu ausis atkal dzirdētu Mani, lai viņu ticība uzliesmotu un viņu izpratne par maniem vārdiem nostiprinātos.

22. Tagad Es varu jums teikt, ka starp tiem mācekļiem bija viens, kurš nekad nešaubījās par Mani, kurš pārbaudījumu priekšā nekad nezaudēja drosmi un kurš ne uz brīdi neaizgāja no Manis. Tas bija Jānis, uzticamais, drosmīgais, dedzīgais un mīļākais māceklis.

23. Šīs mīlestības dēļ es viņam uzticēju Mariju, kad viņi stāvēja pie krusta, lai arī turpmāk viņš šajā nevainojamajā sirdī atrastu mīlestību un viņas klātbūtne vēl vairāk stiprinātu viņu cīņai, kas viņu gaidīja.

24. Kamēr viņa brāļi, pārējie mācekļi, viens pēc otra krita zem pārmācītāja nāvējošā sitiena un tādējādi ar savu asinīm un dzīvību apstiprināja visu patiesību, ko viņi bija sludinājuši, un sava Skolotāja vārdu, Jānis uzvarēja nāvi un izvairījās no mocekļa nāves.

25. Tā kā viņš bija izsūtīts tuksnesī, viņa vajātāji nedomāja par to, ka tur, uz tās salas, uz kuru viņi viņu bija izdzinuši, uz šo cilvēku no debesīm nāks lielā atklāsme par laikmetiem, kurus viņš pakāpeniski izdzīvos — pravietojums, kas cilvēkiem stāsta par visu, kas notiks un piepildīsies.

26. Pēc tam, kad Jānis bija dāvājis saviem brāļiem daudz mīlestības un veltījis savu dzīvi uzdevumam kalpot viņiem sava Skolotāja vārdā, viņam nācās dzīvot atdalītam no viņiem, vienam; bet viņš nepārtraukti lūdza par cilvēci, vienmēr domāja par

tiem, par kuriem Jēzus bija izlējis savu asinis.

27. Lūgšana, klusums, iekšējā vēršanās, viņa eksistences tīrība un domu labestība paveica brīnumu, ka šis cilvēks, šī dvēsele īsā laikā attīstījās tiktāl, kam citām dvēselēm ir vajadzīgi tūkstošiem gadu, lai to sasniegtu. (309, 41-45)

28. Kad Es skatos uz šīs pasaules iedzīvotājiem, Es redzu, ka visas tautas zina Manu vārdu, ka miljoni cilvēku atkārto Manus vārdus; bet patiesi, Es jums saku, tomēr Es neredzu mīlestību starp cilvēkiem!

29. Viss, ko Es jums šajā laikā mācu un kas notiek pasaulē, ir skaidrojums un piepildījums atklāsmei, ko Es devu cilvēcei caur savu apustuli Jāni, kad Es viņu tajā laikā, kad viņš dzīvoja Patmas salā, garā uz debesu augstumiem, uz dievišķo līmeni, uz bezgalību, lai ar simboliem parādītu viņam sākumu un mērķi, alfu un omegu; un viņš redzēja notikumus, kas bija notikuši — tos, kas tieši notika, un tos, kas vēl bija gaidāmi.

30. Viņš tajā brīdī no tā neko nesaprata, bet mana balss viņam teica: „Uzraksti to, ko redzēsi un dzirdēsi," un tā viņš rakstīja.

31. Jānim bija mācekļi, kuri ar kuģiem šķērsoja jūru, lai apmeklētu viņu viņa patvērumā. Tie vīri kāri jautāja tam, kurš bija bijis Jēzus māceklis, kāds bijis Meistars un kādi bijuši viņa vārdi un brīnumi; un Jānis, kurš mīlestībā un gudrībā centās līdzināties savam Meistaram, pārsteidza viņus ar saviem vārdiem. Pat tad, kad tuvojās vecums un laiks jau bija saliecis viņa ķermeni, viņam vēl bija pietiekami daudz spēka, lai liecinātu par savu Skolotāju un teiktu saviem mācekļiem: „Mīliet cits citu."

32. Kad tie, kas viņu apmeklēja, redzēja, ka Jāņa aiziešanas diena tuvojas, viņi, vēloties iegūt visu gudrību, ko šis apustulis bija uzkrājis, lūdza viņam atklāt visu, ko viņš bija iemācījies no sava Skolotāja; taču atbildes vietā viņi dzirdēja vienīgi šo teikumu: „Mīliet cits citu."

33. Tie, kas jautāja ar tik lielu dedzību un interesi, jutās apkrāpti un domāja, ka vecums ir izdzēsis Kristus vārdus no viņa atmiņas.

34. Es jums saku, ka Jānis nebija aizmirsis nevienu no maniem vārdiem, bet gan no visiem maniem mācījumiem kā vienu vienīgu kvintesenci izteica to mācību, kas apvieno visu likumu: mīlestību vienam pret otru.

35. Kā gan tam tik mīļajam māceklim varēja izdzist no atmiņas tā Skolotāja mācība, kuru viņš tik ļoti mīlēja? (167, 32-37)

36. „Otrajā laikmetā", pēc manas aiziešanas, jūsu Debesu Māte turpināja stiprināt manus mācekļus un stāvēja viņiem blakus. Pēc sāpēm un pārbaudījumiem viņi atrada patvērumu Marijas mīlošajā sirdī, viņas vārdi baroja viņus dienu no dienas. Iedrošināti ar Mariju, kura turpināja viņus mācīt, pārstāvot Dievišķo Meistaru, viņi turpināja savu ceļu. Kad viņš aizgāja, sākās

viņu cīņa, un katrs sekoja ceļam, kas viņam bija norādīts. (183, 15)

Apostuli Pēteris un Pāvils

37. Neaizmirstiet to, kas notika ar Pēteri, manu mācekli, kad viņu vajāja līdz pat nāvei Sauls. Es pierādīju uzticīgajam apustulim, ka viņš nav viens savā pārbaudījumā un ka, ja viņš uzticēsies manai varai, Es viņu pasargāšu no vajātājiem.

38. Saulu pārsteidza mana dievišķā gaisma, kad viņš meklēja Pēteri, lai viņu arestētu. Mana gaisma sasniedza Saula sirds dziļumus, kurš — manas klātbūtnes priekšā nogāzts zemē, uzvarēts ar manu mīlestību, nespējīgs pabeigt uzdevumu, ko viņš bija iecerējis pret manu mācekli, savā dziļākajā būtībā sajūtot visas savas būtības pārveidošanos un tagad, pievērsts ticībai Kristum — steidzās meklēt Pēteri; bet vairs nevis, lai viņu nogalinātu, bet lai lūgtu, lai viņš viņu mācītu Kunga vārdā un ļautu viņam piedalīties savā darbā.

39. No tā brīža Sauls kļuva par Pāvilu, un šī vārda maiņa liecināja par šī cilvēka pilnīgu garīgo pārveidošanos, par viņa pilnīgo atgriešanos. (308, 46-47)

40. Pāvils nebija viens no divpadsmit apustuļiem, viņš neēda pie mana galda, nedz arī sekoja man ceļā, lai klausītos manas mācības. Drīzāk viņš neticēja man, nedz arī skatījās ar labvēlīgu skatienu uz tiem, kas sekoja man. Viņa sirdī pastāvēja doma iznīcināt sēklu, ko Es biju uzticējis saviem mācekļiem un kas tikko sāka izplatīties. Bet Pāvils nezināja, ka viņš ir viens no Manējiem. Viņš zināja, ka Mesijam ir jānāk, un viņš tam ticēja. Taču viņš nevarēja iedomāties, ka pazemīgais Jēzus varētu būt apsolītais Glābējs. Viņa sirds bija pilna ar pasaules augstprātību, un tādēļ viņš nebija sajutis sava Kunga klātbūtni.

41. Sauls bija sacēlies pret savu Glābēju. Viņš vajāja manus mācekļus, kā arī cilvēkus, kuri vērās pie viņiem, lai dzirdētu manu vēsti no šo apustuļu lūpām. Un tā es viņu pārsteidzu, kad viņš bija nodarbojies ar manu ļaužu vajāšanu. Es pieskāros viņa sirdij visjutīgākajā vietā, un viņš uzreiz atpazina Mani, jo viņa gars Mani gaidīja. Tāpēc viņš dzirdēja Manu balsi.

42. Tā bija mana griba, lai šis plaši pazīstamais vīrs šādā veidā atgrieztos, lai pasaule visos savos ceļos varētu piedzīvot tos pārsteidzošos darbus, kas tai kalpotu par pamudinājumu ticībai un sapratnei.

43. Kāpēc vēl sīkāk izklāstīt šī vīra dzīvi, kurš no tā brīža veltīja savu dzīvi mīlestībai pret saviem tuvākajiem, iedvesmots no mīlestības pret savu Skolotāju un Viņa dievišķajiem mācījumiem?

44. Pāvils bija viens no manas Vārda lielākajiem apustuļiem, viņa liecība vienmēr bija caurvīta ar mīlestību, sirsnību, patiesību un gaismu. Viņa agrākais materiālisms pārvērtās ļoti augstā garīgumā, viņa skarbumā – bezgalīgā maigumā; un tā mans apustuļu vajātājs kļuva par

dedzīgāko mana Vārda sējēju, par nenogurstošu ceļojošo sludinātāju, kurš dažādās tautās, provincēs un ciemos nesa sava Kunga dievišķo vēsti, par kuru viņš dzīvoja un kuram veltīja savu dzīvi.

45. Šeit tev, mīļais tauta, ir skaists atgriešanās piemērs un pierādījums tam, ka cilvēki, pat ja viņi vēl nav Mani dzirdējuši, var kļūt par Maniem lielajiem apustuļiem. (157, 42-47)

Apostuļu paraugs

46. Kas, izņemot Mani, iedrošināja mācekļus tajā "Otrā laikā", kad viņi bez sava Skolotāja ceļoja pa pasauli? Vai jums nešķiet, ka katra no viņiem darbs ir apbrīnojams? Bet Es jums saku, ka arī viņiem bija vājības, tāpat kā ikvienam citam cilvēkam. Vēlāk viņus piepildīja mīlestība un ticība, un tas viņus nepadarīja bezcerīgus, ka viņi pasaulē bija kā aitas starp vilkiem un savu ceļu vienmēr gāja, saskaroties ar vajāšanām un cilvēku izsmiekliem.

47. Viņiem bija spēks darīt brīnumus, viņi prata izmantot šo žēlastību, lai sirdis pievērstu patiesībai.

48. Laimīgi ir visi tie, kas dzirdēja Jēzus vārdu no manu apustuļu mutēm, jo pie viņiem mana mācība necieta nekādas izmaiņas, bet tika nodota visā tās tīrībā un patiesībā. Tāpēc cilvēki, klausoties viņiem, savā dvēselē sajuta Kunga klātbūtni un savā būtībā izjuta nezināmu spēka, gudrības un majestātiskuma sajūtu.

49. Šajos nabadzīgajos un pazemīgajos zvejniekos no Galilejas jums ir cienīgs paraugs: mīlestības pārveidoti par garīgajiem zvejniekiem, viņi satricināja tautas un valstis ar vārdu, ko bija iemācījušies no Jēzus, un ar savu neatlaidību un pašaizliedzību sagatavoja tautu atgriešanos un garīgā miera iestāšanos. No karaļiem līdz ubagiem — visi viņi piedzīvoja manu mieru tajos patiesā kristietības laikos.

50. Šī garīguma ēra starp cilvēkiem nebija ilgstoša; taču Es, kas zinu visu, biju jums paziņojis un apsolījis savu atgriešanos, jo zināju, ka jums atkal būs nepieciešams Es. (279, 56-60)

Kristietības izplatīšanās

51. Mana mācība, kas bija manu mācekļu lūpās un darbos, bija mīlestības un gaismas zobens, kas cīnījās pret neziņu, elku pielūgšanu un materiālismu. Sašutuma kliedziens pacēlās no tiem, kuri redzēja savu mītu un tradīciju tuvojošos galu, kamēr tajā pašā laikā no citu sirdīm atskanēja prieka himna, redzot gaismas ceļu, kas atvēraies cerībai un ticībai tiem, kuri slāpa pēc patiesības un bija apgrūtināti ar grēku.

52. Tie, kas noliedza garīgo dzīvi, kļuva dusmīgi, dzirdot atklāsmes par Debesu valstību, bet tie, kas nojauta šo eksistenci un cerēja uz taisnību un pestīšanu, pateicās Tēvam par to, ka Viņš bija sūtījis pasaulē Savu vienpiedzimušo Dēlu.

53. Cilvēki, kas savās sirdīs bija saglabājuši svētīto ilgu kalpot savam Dievam ar sirsnību un mīlēt Viņu, redzēja, ka viņu ceļš kļūst gaišs un prāts skaidrs, kad viņi iedziļinājās manā Vārdā, un viņi sajuta atdzīvināšanos savā garā un sirdī. Kristus mācība kā patiesa garīgā maize piepildīja neizmērojamo tukšumu, kas bija viņos, un ar savu pilnību un jēgu pārpilnībā apmierināja visas viņu gara ilgas.

54. Sākās jauna ēra, atvērajas gaišāks ceļš, kas veda uz mūžību.

55. Kādas skaistas dvēseles pacilātības, mīlestības un maiguma jūtas atmodās tajos, kurus apgaismoja ticība, lai saņemtu manu Vārdu! Kāds drosme un stingrība pavadīja tās sirdis, kas prata visu paciest un pārvarēt, ne mirkli nezaudējot cerību!

56. Vai tāpēc, ka Meistara asinis vēl bija svaigas? Nē, tauta: tās asins garīgā būtība, kas bija Dievišķās Mīlestības materiālais iemiesojums, neizžūst un nekad neizzūd; tā ir klātesoša, dzīva un siltāka par dzīvi gan šodien, gan toreiz.

57. Iemesls tam ir tas, ka tajās sirdīs bija arī mīlestība pret patiesību, kurai viņi veltīja savu dzīvi un par kuru viņi pat atdeva savu asini, lai pierādītu, ka ir apguvuši sava Meistara mācību.

58. Šī dāsni atdotā asins pārvarēja šķēršļus un pārbaudījumus.

59. Kāds kontrasts parādījās starp manu Vārda mācekļu garīgumu un elku pielūgšanu, materiālismu, egoismu un neziņu, kas raksturīga fanātiķiem, kuri turas pie senām tradīcijām, vai pagāniem, kuri dzīvoja tikai, lai kalpotu ķermeņa baudām! (316, 34-42)

60. Apstādiet dzīves ceļu ar labiem, paraugiem bagātiem darbiem, neizkropļojiet manas mācības. Ņemiet par paraugu manus “Otrā laika” apustuļus , kuri nekad nekrīta uz acīmredzamiem kultiem, lai mācītu un izskaidrotu manu mācību. Viņiem nevar pārmest to elku pielūgšanu, kurā pēc tam nonāca cilvēce. Viņu rokas nekad neuzcēla altārus, nedz arī cēla pilis garīgai Dieva pielūgšanai. Bet viņi nesēja cilvēcei Kristus mācību, nesēja veselību slimajiem, cerību un mierinājumu nabadzīgajiem un skumjajiem, un tāpat kā viņu Skolotājs, viņi rādīja apmaldītajiem ceļu uz pestīšanu.

61. Kristīgā reliģija, ko jūs pazīstat šodien, nav pat atspulgs no mācības, ko praktizēja un mācīja mani apustuļi!

62. Es jums vēlreiz saku, ka šajos mācekļos jūs varat atrast pilnīgus pazemības, mīlestības, žēlsirdības un pacilātības paraugus. Viņi ar savu asinīm apstiprināja patiesību, ko izteica viņu mutes.

63. Cilvēce vairs neprasīs no jums asinis, lai ticētu jūsu liecībai, bet tā prasīs no jums patiesīgumu. (256, 30-33)

III. Baznīcas kristietības laiks

14. nodaļa – Kristietība, baznīcas un kulti

Kristietības attīstība

1. Pēc manas aiziešanas „Otrajā laikmetā" mani apustuļi turpināja manu darbu, un tie, kas sekoja maniem apustuļiem, turpināja viņu darbu. Tie bija jaunie darbinieki, tie, kas apstrādāja to lauku, ko bija sagatavojis Kungs, padarot to auglīgu ar Savu asinīm, asarām un Vārdu, sagatavojot to ar divpadsmit pirmā darba un arī to pēctecību palīdzību. Taču laika gaitā un no paaudzes paaudzē cilvēki arvien vairāk mistificēja vai sagrozīja manu darbu un manu mācību.

2. Kas teica cilvēkam, ka viņš drīkst izveidot manu attēlu? Kas teica viņam, ka viņam jāattēlo mani pie krusta karājamies? Kas teica viņam, ka viņš drīkst izveidot Marijas attēlu, eņģeļu tēlu vai Tēva seju? Ak, jūs, mazticīgie cilvēki, kam bija nepieciešams padarīt garīgo materiāli redzamu, lai sajustu manu klātbūtni!

3. Tēva tēls bija Jēzus, Meistara tēls – viņa mācekļi. Es teicu „Otrajā laikmetā": „Kas pazīst Dēlu, tas pazīst Tēvu." Ar to bija domāts, ka Kristus, kurš runāja Jēzū, ir pats Tēvs. Vienīgi Tēvs varēja radīt savu paša tēlu.

4. Pēc manas nāves kā cilvēkam Es atklāju Sevi saviem apustuļiem kā Dzīvais, lai viņi saprastu, ka Es esmu dzīvība un mūžība un ka Es — gan miesā, gan ārpus tās — esmu klātesošs jūsu vidū. Ne visi cilvēki to saprata, un tādēļ viņi nonāca elku pielūgšanā un fanātismā. (113, 13-17)

5. Es teicu sievietei no Samārijas: „Kas dzers no šī ūdens, ko Es dodu, tam vairs nekad nebūs slāpes." Un šodien Es jums saku: ja cilvēce būtu dzērusi no tā dzīvā ūdens, tajā nebūtu tik lielas nelaimes.

6. Cilvēki neievēroja manu mācību un izvēlējās izmantot manu vārdu, lai dibinātu baznīcas atbilstoši savai interpretācijai un ērtībām. Es noraidīju tradīcijas un mācīju viņus mīlestības mācībā, bet šodien jūs nākat pie Manis, lai piedāvātu Man tukšus rituālus un ceremonijas, kas jūsu dvēselei nesniedz ne mazāko labumu. Ja jūsu darbos nav garīguma, tajos nevar būt patiesības, un tas, kas nesatur patiesību, nenonāk pie jūsu Tēva.

7. Kad tā samariešu sieviete sajuta, ka mana acu gaisma iespiežas līdz pat viņas sirds dziļumiem, viņa man teica: „Kungs, jūs, jūdi, sakāt, ka Jeruzaleme ir vieta, kur jāpielūdz mūsu Dievs." Tad Es viņai teicu: „Sieviete, patiesi, Es tev saku, pienāks laiks, kad jūs Tēvu pielūgsiet ne uz šī kalna, ne Jeruzalemē, kā jūs to darāt pašlaik. Tuvojas laiks, kad Tēvu pielūgs „garā un patiesībā", jo Dievs ir Gars."

8. Šī ir mana mācība visos laikos. Redziet, patiesība bija jūsu acu priekšā, un jūs nevēlējāties to redzēt. Kā jūs gribat dzīvot saskaņā ar to, ja jūs to nepazīstat? (151, 2-5)

Kultiskās darbības

9. Ja jūs mīlēsiet, jums nebūs vajadzīgi nekādi acīmredzami kulta rituāli vai ceremonijas, jo jums būs gaisma, kas apgaismos jūsu iekšējo templi, pie kura sadalīsies visu vētrā viļņi, kas varētu jūs pārmest, un kas izkliedēs cilvēces tumšos miglas mākoņus.

10. Vairs neapgānījat Dievišķo, jo patiesi, Es jums saku, liela ir nepateicība, ar kādu jūs parādāties Dieva priekšā, veicot šos ārējos kulta rituālus, kurus esat pārņēmuši no saviem senčiem un kuros esat kļuvuši fanātiski. (21, 13-14)

11. Apskatiet maldināto cilvēci — maldināto, jo lielās baznīcas, kas saucas par kristīgām, piešķir lielāku nozīmi rituālam un ārējam nekā manai mācībai. Tas dzīvības vārds, ko Es apstiprināju ar mīlestības darbiem un ar asinīm pie krusta, vairs nedzīvo cilvēku sirdīs , tas ir ieslodzīts un apklusināts vecās un putekļainās grāmatās. Un tāpēc pastāv „kristīga" cilvēce, kas ne saprot, ne zina, kā sekot Kristum.

12. Tāpēc man šajā laikā ir tikai nedaudz mācekļu — tādi, kas mīl savus ciešošos brāļus, kas mīkstina sāpes — tādi, kas dzīvo tikumībā un sludina to ar savu piemēru: tie ir Kristus mācekļi.

13. Kas pazīst manu mācību un to slēpj vai dara to zināmu tikai ar lūpām, nevis ar sirdi, tas nav mans māceklis.

14. Es šajā laikā neesmu nācis, lai meklētu akmens tempļus un tajos sevi atklātu. Es meklēju dvēseles, sirdis, nevis materiālu greznību. (72, 47-50)

15. Kamēr reliģiskās kopienas turpinās atrasties dziļā miegā un neatkāpsies no ierastajām takām, nebūs garīgā atmoda, nedz arī garīgo ideālu atziņa; un tādēļ starp cilvēkiem nevarēs būt miers, nedz arī telpa aktīvai mīlestībai pret tuvākajiem. Gaisma, kas atrisina smagos cilvēku konfliktus, nespēs iemirdzēties. (100, 38)

Garīgums

16. Tā kā jūs nezināt, kas ir patiesais miers, jūs apmierinieties ar to, ka pēc tā ilgojaties, un mēģināt ar visiem iespējamajiem līdzekļiem un visiem iedomājamiem veidiem iegūt nedaudz dvēseles mieru, ērtības un apmierinājumu, bet nekad to, kas patiesi ir dvēseles miers. Es jums saku, ka to var iegūt tikai bērna paklausība Kunga gribai.

17. Pasaulē trūkst labu manu vārdu skaidrotāju, labu manu mācību interpretētāju. Tāpēc cilvēce, pat ja tā sauc sevi par kristīgu, dzīvo garīgi atpalikusi, jo nav neviena, kas to satricinātu ar manu patieso mācību, nav neviena, kas koptu sirdis ar mīlestību, ar kādu Es mācīju cilvēkus.

18. Dienu no dienas — draudzes zālēs, baznīcās un katedrālēs — izrunā manu vārdu un atkārto manas frāzes, taču neviens nav iekšēji aizkustināts, neviens nedreb no to gaismas, un tas tāpēc, ka cilvēki ir nepareizi sapratuši to jēgu. Lielākā daļa tic, ka Kristus vārda

iedarbība balstās uz to, ka to atkārto atkal un atkal mehāniski, nesaprotot, ka nav nepieciešams to deklamēt, bet gan pētīt, pārdomāt, praktizēt un dzīvot saskaņā ar to.

19. Ja cilvēki meklētu jēgu Kristus vārdos, tie viņiem vienmēr būtu jauni, svaigi, dzīvi un tuvi dzīvei. Bet viņi tos pazīst tikai virspusēji, un tādējādi nevar no tiem baroties, un nekad to arī nevarēs.

20. Nabaga cilvēce — klīst tumsā, lai gan gaisma ir tik tuvu, bažīgi sūdzas, lai gan miers ir sasniedzams! Taču cilvēki nespēj ieraudzīt to dievišķo gaismu, jo ir bijuši tādi, kas viņiem nežēlīgi ir aizsējuši acis. Es, kas jūs patiesi mīlu, nāku jums palīgā, atbrīvojot jūs no tumsas un pierādot jums, ka viss, ko es jums toreiz teicu, bija paredzēts visiem laikiem, un ka jūs nedrīkstat uzskatīt to dievišķo vārdu par senu mācību no pagājušās ēras. Jo mīlestība, kas bija visas manas mācības būtība, ir mūžīga, un tajā slēpjas jūsu glābšanas noslēpums šajā apmaldīšanās, neizmērojamas ciešanas un neierobežotu kaislību laikā. (307, 4-8)

21. Es nosodu tos, kuri sludina aklu ticību, ticību bez izpratnes, ticību, kas iegūta ar bailēm un aizspriedumiem.

22. Neklausieties to vārdos, kuri visus ļaunumus, kas moka cilvēci, visas nelaimes, badu un epidēmijas piedēvē Dievam, nosaucot tos par Dieva sodiem vai dusmām. Tie ir viltus pravieši.

23. Novēršieties no viņiem, jo viņi Mani nepazīst, bet tomēr vēlas mācīt cilvēkiem, kāds ir Dievs.

24. Tas ir sliktas interpretācijas auglis, ko ir devusi pagātnes rakstu izpratne, kuru dievišķā valoda vēl nav atklāta cilvēku valodas kodolā, ar kuru tika pierakstītas atklāsmes un pravietojumi. Daudzi runā par pasaules galu, par Pēdējo tiesu, par nāvi un elli, nezinot ne mazāko patiesību. (290, 16-19)

25. Jūs jau dzīvojat “Trešajā laikmetā”, un cilvēce joprojām ir garīgi atpalikusi. Tās garīdznieki, teologi un garīgie gani atklāj tai ļoti maz un dažkārt pat neko par Mūžīgo dzīvi. Arī viņiem Es atklāju manas gudrības grāmatas noslēpumus, un tāpēc Es jums jautāju: kāpēc viņi klusē? Kāpēc viņi baidās pamodināt cilvēku miegainās dvēseles? (245, 5)

26. Mana mācība jūs māca pilnīgai, garīgai un tīrai Tēva pielūgsmei, jo cilvēka dvēsele — to nemaz neapzinoties — ir nonākusi pie Kunga tempļa sliekšņa, kur tā ieies, lai sajustu manu klātbūtni, lai caur savu garu dzirdētu manu balsi un redzētu mani gaismā, kas krīt uz viņas prātu.

27. Tukšums, ko cilvēki šajā laikā izjūt savās dažādajās reliģiskajās kopienās, ir saistīts ar to, ka dvēsele izjūt garīguma badu un slāpes. Riti un tradīcijas vairs nepietiek, tā ilgojas iepazīt Manu patiesību. (138, 43-44)

Vakariņas un mise

28. Es nekad neesmu nācis pie cilvēkiem, apklāts noslēpumos. Ja es esmu runājis ar jums tēlainā nozīmē, lai atklātu jums dievišķo vai attēlotu mūžīgo kādā materiālā formā, tad tas notika tādēļ, lai jūs mani saprastu. Bet, ja cilvēki turpina pielūgt formas, priekšmetus vai simbolus, nevis meklēt šo mācību jēgu, tad ir tikai dabiski, ka gadsimtu gaitā viņi nonāk strupceļā un visā saskata noslēpumus.

29. Kopš laikiem, kad Izraēla uzturējās Ēģiptē, kad mana asinis tika iemiesotas jēra asinīs, ir bijuši cilvēki, kas dzīvo tikai no tradīcijām un rituāliem, nesaprotot, ka šī upurēšana bija tēls asinīm, kuras Kristum bija jāizliej, lai jums dotu garīgo dzīvi. Citi, kas domā, ka barojas no mana ķermeņa, ēd materiālu maizi, nevēloties saprast, ka — kad Es saviem mācekļiem Pēdējās vakariņās devu maizi — tas notika, lai viņiem liktu saprast, ka tas, kurš uzņem mana vārda jēgu kā barību, barojas no Manis.

30. Cik maz ir to, kas patiesi spēj saprast manas dievišķās mācības, un šie nedaudzie ir tie, kas tās izskaidro ar Garu. Tomēr ņemiet vērā, ka Es jums dievišķo atklāsmi neesmu nodevis uzreiz, bet ka Es to jums izskaidroju pakāpeniski katrā no maniem mācījumiem. (36, 7-9)

31. Šo klausītāju pūļa sirdīs valda prieks, jo viņi zina, ka viņu garā gaida debesu mielasts, kurā Skolotājs viņus gaida, lai dotu viņiem ēst un dzert patiesās dzīves maizi un vīnu.

32. Galds, ap kuru toreiz pulcējās Jēzus ar saviem apustuļiem, bija Debesu valstības simbols. Tur Tēvs bija ieskāvis savus bērnus, tur bija ēdiens, kas simbolizēja dzīvi un mīlestību; tur skanēja dievišķā balss, un tās būtība bija vispasaules harmonija, un miers, kas tur valdīja, bija miers, kas valda Dieva valstībā.

33. Jūs esat mēģinājuši attīrīties šajās rīta stundās, jo domājāt, ka Meistars savos vārdos jums nesīs jaunu Testamentu, un tā tas ir: šodien Es ļauju jums pieminēt maizi un vīnu, ar kuriem Es attēloju savu ķermeni un asinis. Bet tāpat Es jums saku, ka šajā jaunajā laikmetā jūs atradīsiet šo barību tikai mana Vārda dievišķajā nozīmē. Ja jūs meklējat manu ķermeni un asinis, jums tās jāmeklē radības dievišķajā, jo Es esmu tikai Gars. Ēdiet no šīs maizes un dzeriet no šī vīna, bet piepildiet arī manu kausu, Es gribu dzert kopā ar jums: Man ir slāpes pēc jūsu mīlestības.

34. Nesiet šo vēsti saviem brāļiem un mācieties, ka asinis, tā kā tās ir dzīvība, ir tikai mūžīgās dzīvības simbols, kas ir patiesa mīlestība. Caur jums Es sāku apgaismot cilvēci ar savām jaunajām atklāsmēm. (48, 22-25)

35. Es nesu jums mieru un jaunu mācību. Ja mana upuris „Otrajā laikmetā" atcēla nevainīgu dzīvnieku upurēšanu, ko jūs upurējāt uz Jēhovas altāra, tad šodien mana dievišķā Vārda barība ir panākusi to,

ka jūs vairs neattēlojat manu ķermeni un asinis ar šīs pasaules maizi un vīnu.

36. Katra dvēsele, kas vēlas dzīvot, ir jābaro no Dievišķā Gara. Kas dzird manu Vārdu un to sajūt savā sirdī, tas patiesi ir barojies. Tas ne tikai ir ēdis manu ķermeni un dzēris manu asinis, bet ir ņēmis no mana Gara, lai barotos.

37. Kas, pēc tam, kad ir nogaršojis šo Debesu barību, vēlreiz meklēs Mani cilvēku roku radītos tēlos un formās?

38. Laiku pa laikam Es nāku un atceļu tradīcijas, rituālus un paražas, un jūsu garā atstāju tikai likumu un manu mācību garīgo kodolu. (68, 27)

Kristība

39. Tauta, savā laikā Jānis, ko sauc arī par Kristītāju, ar ūdeni kristīja tos, kuri ticēja viņa pravietojumam. Šī darbība bija simbols attīrīšanai no iedzimtā grēka. Viņš sacīja cilvēku pūļiem, kas bija atnākuši pie Jordānas, lai dzirdētu Ceļa sagatavotāja vārdus: „Lūk, es jūs kristīju ar ūdeni, bet jau ir ceļā Tas, kurš jūs kristīs ar Svētā Gara uguni."

40. No šīs dievišķās uguns piedzima visi gari, tie iznāca no tās tīri un nevainīgi. Bet, ja savā ceļā tie ir aptraipīti ar grēku, ko radīja nepaklausība, tad atkal izlīst mana Gara uguns, lai izdzēstu viņu grēkus, izdzēstu viņu traipus un atgrieztu viņiem sākotnējo tīrību.

41. Ja jūs šo Garīgo Kristību, tā vietā, lai to saprastu kā attīrīšanos, ko cilvēks iegūst, izrādot patiesu nožēlu pret savu Radītāju, pārvēršat par rituālu un apmierinieties ar darbības simbolisko nozīmi — patiesi, Es jums saku, tad jūsu dvēsele neko neiegūs.

42. Kas tā rīkojas, tas joprojām dzīvo Kristītāja laikos, un tas ir tā, it kā viņš nebūtu ticējis viņa pravietojumiem un vārdiem, kas runāja par Garīgo Kristību, par dievišķo uguni, ar kuru Dievs attīra savus bērnus un padara tos nemirstīgus gaismā.

43. Jānis aicināja pie sevis pieaugušos cilvēkus, lai uz viņiem izlietotu to ūdeni kā attīrīšanas simbolu. Viņi nāca pie viņa, kad jau bija apzinājušies savas darbības un jau varēja būt apņēmušies palikt labestības, taisnīguma un godīguma ceļā. Redziet, kā cilvēce ir izvēlējusies veikt simbolisku attīrīšanas aktu ar ūdeni, nevis patiesu atjaunošanos caur nožēlu un stingru apņemšanos laboties, kas rodas no mīlestības pret Dievu. Rituālā darbība neprasa pūles; turpretim attīrīt sirdi un cīnīties, lai paliktu tīrs, cilvēkam nozīmē pūles, atteikšanos un pat upuri. Tāpēc cilvēki ir izvēlējušies ārēji noslēpt savus grēkus, apmierinoties ar ceremoniju, noteiktu darbību un rituālu ievērošanu, kas nemaz neuzlabo viņu morālo vai garīgo stāvokli, ja tajos nepiedalās sirdsapziņa.

44. Mācekļi, tas ir iemesls, kāpēc Es nevēlos, lai starp jums notiktu rituālas darbības, lai jūs, tās veicot,

neaizmirstu to, kas patiesi ietekmē dvēseli. (99, 56-61)

45. Es esmu Tas, kurš saskaņā ar attīstības likumu sūta dvēseles inkarnācijā, un patiesi, Es jums saku, šīs pasaules ietekmes nemainīs manus dievišķos plānus. Jo pāri visām ambiciozām varas tieksmēm notiks mana griba.

46. Katra cilvēciskā būtne uz Zemi atnes uzdevumu, tās liktenis ir iepriekš noteikts no Tēva, un tās dvēsele ir svaidīta ar manu Tēva mīlestību. Veltīgi cilvēki rīko ceremonijas un svētī mazos. Patiesi, Es jums saku, nevienā materiālās dzīves posmā ūdens neattīrīs dvēseli no tās pārkāpumiem pret Manu likumu. Un ja Es sūtu dvēseli, kas ir tīra no jebkāda grēka — no kāda netīruma tad konfesiju garīdznieki to attīra ar kristību?

47. Ir pienācis laiks, lai jūs saprastu, ka cilvēka izcelsme nav grēks, bet ka viņa dzimšana ir dabas likuma izpildes rezultāts, likuma, ko izpilda ne tikai cilvēks, bet visas radības, kas veido dabu. Ņemiet vērā, ka Es teicu „cilvēks", nevis „viņa dvēsele". Cilvēkam ir mana pilnvara radīt sev līdzīgas būtnes; taču dvēseles izriet tikai no Manis.

48. Augt un vairoties ir vispārējs likums. Zvaigznes izrietēja no citām, lielākām zvaigznēm, tāpat kā sēkla vairojās, un Es nekad neesmu teicis, ka tās ar šo faktu būtu grēkojušas vai aizskārušas Radītāju. Kāpēc tad jums būtu jāuzskata par grēciniekiem, pildot šo dievišķo bausli? Saprotiet, ka likuma izpilde nekad nevar aptraipīt cilvēku.

49. Tas, kas aptraipa cilvēku un novirza dvēseli no attīstības ceļa, ir zemiskās kaislības: neierobežotība, netikums, netiklība, jo tas viss ir pretrunā ar likumu.

50. Mācieties un pētījiet, līdz atradīsiet patiesību. Tad jūs vairs nesaucīsiet par grēku Dzīvības Radītāja baušļus un ar savu labo darbu paraugu svētīsiet savu bērnu dzīvi. (37, 18-23)

Atcerēšanās par mirušajiem

51. Cilvēki turas pie savām tradīcijām un paražām. Ir saprotams, ka viņiem ir neizdzēšamas atmiņas par cilvēkiem, kuru ķermeņus viņi ir nolikusi kapā, un viņus piesaista vieta, kur viņi apglabāja to atliekas. Taču, ja viņi iedziļinātos materiālās dzīves patiesajā nozīmē, viņi saprastu, ka šis ķermenis, sadaloties atomu pa atomam, atgriežas tajās dabas valstībās, no kurām tas tika veidots, un dzīve turpinās attīstīties.

52. Bet cilvēks, nepietiekami pētot garīgo, visos laikos ir radījis virkni fanātisku kultu ķermenim. Viņš mēģina padarīt materiālo dzīvi nemirstīgu un aizmirst dvēseli, kas patiesībā ir tā, kam pieder mūžīgā dzīve. Cik tālu viņi vēl ir no garīgās dzīves izpratnes!

53. Tagad jūs saprotat, ka nav nepieciešams nest dāvanas uz tām vietām, kur kapakmens, kas izsaka "nāvi", būtu jāizsaka "iziršana un dzīve"; jo tur daba ir pilnā

ziedēšanā, tur ir augsne, kas ir auglīgāka un neizsīkstošāka radību un dzīves formu klēpis.

54. Kad šīs mācības tiks saprastas, cilvēce sapratīs, kā piešķirt materiālajam tā vietu un dievišķajam – tā vietu. Tad izzudīs elku pielūgšana tiem, kas aizgājuši.

55. Cilvēkam ir jāatzīst un jāmīl savs Radītājs no gara uz garu.

56. Altāri ir sēru plīvuri, un kapu pieminekļi ir neziņas un elku pielūgšanas pierādījums. Es piedodu visus jūsu pārkāpumus, bet man patiešām ir jūs pamodināt. Mans mācījums tiks saprasts, un pienāks laiks, kad cilvēki aizstās materiālās dāvanas ar augstām domām. (245, 16-21)

Materiālie simboli, krusti un relikvijas

57. „Pirmajos laikos" jūs pazināt simbolus: tabernakulu vai svētnīcu, kas sargāja Derības lādi, kurā tika glabātas likumu plāksnes. Kad šie simboli bija izpildījuši savu uzdevumu, mana griba tos iznīcināja no zemes, paslēpa no cilvēku acīm, lai pasaule neiegrūstu elku pielūgšanā; bet šo mācīgo simbolu jēgu vai būtību Es atstāju uzrakstītu manu kalpu garā.

58. „Otrajā laikmetā", pēc tam, kad Kristus upuris bija izpildīts, Es liku pazust kristietības augstākajam simbolam – krustam – kopā ar ērkšķu vainagu, kausu un visu to, kas no cilvēces puses varētu kļūt par objektu, ko apjūsmot. (138, 36)

59. Cilvēce redzēja Jēzus ciešanas, un jūs ticat viņa mācībai un liecībai. Kāpēc jūs turpināt viņu krustā sist savās skulptūrās? Vai jums nepietiek ar gadsimtiem, kurus esat pavadījuši, izstādot viņu kā upuri jūsu ļaunumam?

60. Tā vietā, lai pieminētu Jēzu Viņa mokās un nāves cīņā — kāpēc jūs nepieminat manu augšāmcelšanos, kas ir pilna gaismas un godības?

61. Ir daži, kuri, skatoties uz jūsu attēliem, kas attēlo Mani Jēzus veidā pie krusta, reizēm ir uzskatījuši, ka tas bija vājš, gļēvs vai bailīgs cilvēks, nedomājot par to, ka Es esmu Gars un ka esmu cietis to, ko jūs saucat par upuri un ko Es saucu par mīlestības pienākumu, lai būtu paraugs visai cilvēcei.

62. Ja jūs domājat par to, ka Es biju viens ar Tēvu, tad atcerieties, ka nebija ne ieroču, ne varas, ne spīdzināšanas, kas varētu Mani salauzt; taču, ja Es kā cilvēks cietu, asiņoju un miru, tad tas notika, lai jums dotu Manu cēlo pazemības paraugu.

63. Cilvēki nav sapratuši šīs mācības lielumu, un visur viņi uzcēla krustā sistā tēlu, kas ir kauns šai cilvēcei, kura — bez mīlestības un cieņas pret To, ko tā apgalvo mīlēt — nepārtraukti krustā sist un katru dienu ievaino, cilvēkiem sāpinot savu līdzcilvēku sirdis, par kuriem Meistars atdeva savu dzīvību. (21, 192 15-19)

64. Es jūs nesodītu, ja jūs no zemes pašas likvidētu pēdējo krustu, ar kuru jūs simbolizējat savu kristīgo

ticību, un kā kompensāciju šo simbolu aizstātu ar patiesu mīlestību vienam pret otru; jo tad jūsu ticība un jūsu ārējā Dieva pielūgsme kļūtu par gara pielūgsmi un ticību, kas atbilst tam, ko Es no jums gaidu.

65. Ja vien jūsu dievkalpojumi un simboli vismaz būtu spējīgi novērst jūsu karus, neļaut jums nogrimt netikumībā, saglabāt jūs mierā. Bet skatieties, kā jūs ignorējat visu, kas pēc jūsu vārdiem ir svēts; skatieties, kā jūs ar kājām mīdāt to, ko esat uzskatījuši par dievišķu.

66. Es jums saku vēlreiz: jums būtu labāk, ja jums visā zemē nebūtu nevienas baznīcas, neviena altāra, neviena simbolu vai attēla, bet jūs spētu lūgties ar garu un mīlēt savu Tēvu un ticēt Viņam bez vajadzības pēc starpniekiem, un ja jūs mīlētu viens otru, kā Es jūs esmu mācījis savā mācībā. Tad jūs būtu glābti, ietu pa ceļu, kas iezīmēts ar manām asins pēdām — pēdām, ar kurām Es apstiprināju savu mācību patiesību. (280, 69-70)

Svētieku godināšana

67. Es jums sniedzu šos mācības, jo jūs esat pasludinājuši par svētajiem daudzu taisnīgo dvēseles, kuras jūs lūdzat un godājat, it kā tās būtu dievi. Cik daudz neziņas, cilvēce! Kā cilvēki var spriest par dvēseles svētumu un pilnību, balstoties vienīgi uz tās cilvēciskajiem darbiem?

68. Es esmu pirmais, kas jums saka, ka jums jāņem par paraugu labi piemēri, ko jūsu brāļi ir atstājuši ar saviem darbiem, ar savu dzīvi, ar savu tikumību; un es jums saku arī to, ka, domājot par viņiem, jūs varat cerēt uz viņu garīgo atbalstu un ietekmi. Bet kāpēc jūs tiem uzceļat altārus, kas kalpo vienīgi, lai aizvainotu šo dvēseļu pazemību? Kāpēc tiek radīti kulti ap to piemiņu, it kā tie būtu dievības, un tiek likti Tēva vietā, kuru aizmirst, godinot savus brāļus? Cik sāpīga šiem ir bijusi slava, ko jūs tiem šeit esat piešķīruši!

69. Ko cilvēki zina par Manu spriedumu par tiem, kurus viņi sauc par svētajiem? Ko viņi zina par šo būtņu garīgo dzīvi vai par vietu, ko katrs ir izcīnījis pie Kunga?

70. Neviens nedomājiet, ka ar šīm atklāsmēm no jūsu sirdīm Es gribu dzēst nopelnus, ko mani kalpi ir guvuši starp cilvēkiem — gluži pretēji, Es gribu, lai jūs zināt, ka žēlastība, ko viņi ir atraduši pie Manis, ir liela, un ka Es jums daudz ko piešķiru caur viņu lūgšanām; bet ir nepieciešams, lai jūs atbrīvotos no savas neziņas, no kuras izriet reliģiskais fanātisms, elku pielūgšana un aizspriedumi.

71. Ja jūs jūtat, ka šo būtņu gars valda pār jūsu dzīves pasauli, uzticieties tiem, kas ir daļa no Garīgās pasaules, lai jūs un viņi, apvienojoties Kunga ceļā, paveiktu garīgās brālības darbu — to darbu, ko Es gaidu kā visu Manu mācību rezultātu. (115, 52-56)

Baznīcas svētki

72. Šajā dienā, kad cilvēku pūļi ar lielu kliegšanu steidzas uz savām baznīcām, lai svinētu brīdi, kad debesis atvēra, lai uzņemtu Mani, Es jums saku, ka tas viss ir tikai tradīcija, lai ieskaidrotu cilvēku sirdis. Tās ir tikai rituāli, kas šodien materializē Manu dievišķo ciešanu.

73. Jums nevajadzētu sekot šai tendencei, uzstādot altārus un simbolus. Neveidojiet svēto notikumu attēlus un nelietojiet īpašas drēbes, lai piesaistītu uzmanību, jo tas viss ir elku pielūgšana.

74. Aiciniet Mani ar sirdi, atcerieties Manas mācības un sekojiet Maniem piemēriem. Piedāvājiet Man savu labāko, un jūs sajutīsiet, kā atveras Debesu vārti, lai jūs uzņemtu.

75. Izvairieties no nepatiesiem un profāniem attēlojumiem, ko veido par Mani un Manu ciešanu ceļu, jo neviens nevar Mani iemiesot. Dzīvojiet saskaņā ar Manu paraugu un Maniem mācījumiem. Kas tā rīkosies, tas būs iemiesojis savu Skolotāju uz zemes. (131, 11-13, 16)

76. Cilvēce: Šajās dienās, kad jūs atceraties Jēzus dzimšanu, ļaujiet mieram ienākt jūsu sirdīs un parādieties kā vienota un laimīga ģimene.

77. Es zinu, ka ne visas sirdis izjūt patiesu prieku, atceroties manu ierašanos pasaulē tajā laikā. Ļoti nedaudzi ir tie, kas atvēl laiku pārdomām un savākšanai un ļauj, lai prieks būtu iekšējs un lai atceres svētki norisinātos garā.

78. Šodien, tāpat kā visos laikos, cilvēki ir pārvērtuši piemiņas dienas par profānām un nozīmes zaudējušām svinībām, lai meklētu izklaides savām maņām, tālu no tā, kādām būtu jābūt gara priekam.

79. Ja cilvēki izmantotu šo dienu, lai to veltītu garam, pārdomājot dievišķo mīlestību, kuras neapstrīdams pierādījums bija fakts, ka Es kļuvu par cilvēku, lai dzīvotu kopā ar jums — patiesi, Es jums saku, jūsu ticība spīdētu jūsu būtības augstākajā līmenī, un tā būtu zvaigzne, kas jums rādītu ceļu, kas ved pie Manis. Jūsu dvēseles būtu tik ļoti piepildītas ar labestību, ka savā dzīves ceļā jūs pārklātu trūcīgos ar labumiem, mierinājumu un sirsnību. Jūs justos kā brāļi un māsas, no sirds piedotu saviem apvainotājiem. Jūs justos piepildīti ar maigumu, redzot atstumtos, tos bērnus bez vecākiem, bez pajumtes un bez mīlestības. Jūs domātu par tautām bez miera, kur karš ir iznīcinājis visu labo, cēlo un svēto cilvēka dzīvē. Tad jūsu lūgšana tīri paceltos pie Manis un teiktu: „Kungs, kādas tiesības uz mieru mums ir, kamēr ir tik daudz mūsu brāļu un māsas, kas briesmīgi cieš?”

80. Mana atbilde uz to būtu šāda: tā kā jūs sajutāt savu līdzcilvēku sāpes un lūdzāties un izrādījāt līdzjūtību, tad pulcējieties savās mājās, sēdies pie galda un priecājieties šajā svētītajā stundā, jo Es tur būšu klāt. Nekavējieties būt priecīgi, lai gan zināt, ka tajā brīdī daudzi cieš; jo patiesi, Es jums saku, ja jūsu prieks ir

paties, no tā izplūdīs miera un cerības elpa , kas skartos ciešanu pārņemtos kā mīlestības lēkme.

81. Lai neviens nedomā, ka Es gribu izdzēst no jūsu sirdīm to tīrāko svētku sajūtu, ko jūs svinat gada laikā, atceroties Jēzus dzimšanu. Es gribu jūs tikai mācīt dot pasaulei to, kas tai pienākas, un dvēselei to, kas tai pienākas; jo, ja jūs svinat tik daudz svētku, lai atzīmētu cilvēciskus notikumus — kāpēc jūs nepalaižat šos svētkus dvēselei, lai tā, kļuvusi par bērnu, nāktu pie Manis, lai sniegtu Man savu mīlestības dāvanu, lai tā iegūtu ganu vienkāršību, lai pielūgtu Mani, un gudro pazemību, lai noliektu galvu un sniegtu savas zināšanas patiesās gudrības Kungam?

82. Es negribu apslāpēt prieku, kas šajās dienās apņem cilvēku dzīvi. Tā nav tikai tradīcijas vara — tas ir tāpēc, ka mana žēlsirdība jūs aizkustina, mana gaisma jūs apgaismo, mana mīlestība jūs apņem kā apmetnis. Tad jūs sajūtat sirdi pilnu ar cerību, prieku un maigumu, piepildītu ar vajadzību kaut ko dāvināt, piedzīvot un mīlēt. Tikai jūs ne vienmēr ļaujat šīm jūtām un iedvesmām izpausties to patiesajā augstsirdībā un tīrībā; jo jūs izšķiežat šo prieku pasaules izklaidēs, neļaujot dvēselei, kuras dēļ Glābējs nāca uz šo pasauli, izdzīvot šo brīdi, ienākt šajā gaismā, attīrīties un tikt glābtai. Jo tā Dievišķā Mīlestība, kas kļuva par cilvēku, ir mūžīgi klātesoša katra cilvēka dzīves ceļā, lai viņš tajā atrastu dzīvību. (299, 43-48)

Dieva klātbūtne, neskatoties uz viltus kulta formām

83. Tā kā cilvēks ir materializējies, viņam ir jāmeklē Mani caur taustāmu kultu, un tā kā viņa gara acis nav atvērtas, viņam ir jārada Mans tēls, lai Mani redzētu. Tā kā viņš nav attīstījis savu dvēseli, viņš vienmēr prasa materiālus brīnumus un pierādījumus, lai ticētu manai eksistencei, un izvirza man nosacījumus, lai man kalpotu, sekotu man, mīlētu mani un atlīdzinātu man to, ko es viņam dodu. Tā Es redzu visas baznīcas, visas reliģiskās kopienas, visas sektas, ko cilvēki ir radījuši visā zemē. Tās ir caurvītas ar materiālismu, fanātismu un elku pielūgšanu, noslēpumainību, krāpšanu un svētku zaimošanu.

84. Ko Es no tā pieņemu? Tikai nodomu. Kas no visa tā nonāk pie Manis? Manu bērnu garīgā vai fiziskā nepieciešamība, viņu mazliet mīlestības, viņu ilgas pēc gaismas. Tas ir tas, kas nonāk pie Manis, un Es esmu pie visiem. Es neraugos ne uz baznīcām, ne uz formām, ne uz rituāliem. Es nāku pie visiem saviem bērniem vienādi. Es uzņemu viņu dvēseles lūgšanā. Es pievelku tās pie savas krūts, lai apskautu, lai tās sajustu manu siltumu un lai šis siltums būtu stimuls un pamudinājums viņu ceļā, kas pilns ar pārbaudījumiem un pārbaudījumiem. Bet tāpēc, ka Es

pieņemu cilvēces labo nodomu, Man nav jāļauj, lai tā paliktu mūžīgi tumsā, ietīta savā elku pielūgšanā un fanātismā.

85. Es gribu, lai cilvēks atmodās, lai dvēsele paceltos pie Manis un savā pacelšanās varētu ieraudzīt sava Tēva patieso godību un aizmirstu liturģiju un rituālu viltus spožumu. Es gribu, lai, sasniedzot savu patieso pacelšanos, cilvēks atjaunotos, atbrīvotos no cilvēciskajām vajadzībām un pārvarētu sajūtu piesaistīšanu, kaislības, netikumus un atrastu sevi; lai viņš nekad Tēvam neteiktu, ka ir zemes tārps; lai viņš zinātu, ka Tēvs ir radījis viņu pēc sava tēla un līdzības. (360, 14-16)

86. Uz Zemes ir daudz reliģisko kopienu, un to lielākā daļa ir balstīta uz ticību Kristum. Tomēr tās nemīl viena otru, nedz arī atzīst viena otru par Dievišķā Meistara mācekļiem.

87. Vai jūs nedomājat, ka, ja viņi visi saprastu manu mācību, viņi to būtu pielietojuši, vadot konfesijas uz izlīgumu un mieru? Taču tā nebija. Viņi visi ir izturējušies atturīgi viens pret otru, tādējādi garīgi sadalot un sašķeļot cilvēkus, kuri tad uzskata sevi par ienaidniekiem vai svešiniekiem. Katrs meklē līdzekļus un argumentus, lai pierādītu otram, ka viņš ir patiesības īpašnieks un ka citi kļūdās. Taču nevienam nav spēka un drosmes cīnīties par visu vienotību, kā arī nevienam nav labas gribas atklāt, ka katrā ticības pārliecībā un katrā Dieva pielūgsmē ir kaut kas patiesības. (326, 19-20)

15. nodaļa – Šķietamie kristieši, baznīcas mācību kļūdas un ļaunprātības

Vārda kristieši

1. Lielākā daļa šīs cilvēces sauc sevi par kristiešiem; taču Meistars jums saka: ja viņi patiešām būtu kristieši, tad ar savu mīlestību, pazemību un mieru viņi jau sen būtu uzvarējuši pārējo cilvēci. Bet mana mācība, ko jau „Otrā laikmetā" atstāju kā testamentu, nav cilvēces sirdīs, tā nedzīvo un neplaukst cilvēku darbos. Tā tiek glabāta putekļainās grāmatās, un Es neesmu nācis, lai runātu ar cilvēkiem par grāmatām.

2. Grāmatas vietā Es jums atnesu savu dzīvi, savu vārdu un savus darbus, savas ciešanas un savu nāvi kā cilvēks. Iemesls, kāpēc lielākajai daļai cilvēces, kas sevi sauc par kristiešiem, nav ne miera, ne Kristus žēlastības , ir šāds: tāpēc, ka cilvēki neņem Viņu par paraugu, tāpēc, ka viņi nedzīvo saskaņā ar Viņa mācību. (316, 5)

3. Klausieties Manī, mācekļi, lai jūs izskaustu no sava prāta vecās ticības priekšstatus. Kristietība sadalījās ticības grupās, kas nemīl viena otru, kas ar nepareiziem spriedumiem pazemo, nicina un apdraud savus brāļus. Es jums saku, tie ir kristieši bez mīlestības, tādēļ viņi nav kristieši, jo Kristus ir mīlestība.

4. Daži attēlo Jēhovu kā vecu vīru, pilnu ar cilvēciskām kļūdām, atriebīgu, nežēlīgu un briesmīgāku

par sliktāko no jūsu tiesnešiem uz zemes.

5. Es jums to nesaku, lai jūs izsmietu kādu, bet lai attīrītos jūsu priekšstats par dievišķo mīlestību. Jūs tagad nezināt, kādā veidā jūs Mani esat pielūguši savā pagātnē. (22, 33-35)

6. Kā tas ir iespējams, ka tautas, kas sevi sauc par kristiešiem, iznīcina viena otru karā un pat lūdz, pirms dodas nogalināt savus brāļus, un lūdz Man, lai Es dodu viņiem uzvaru pār ienaidniekiem? Vai Mans sēklis var pastāvēt tur, kur mīlestības vietā valda naids un piedošanas vietā – atriebība? (67, 28)

7. Visiem cilvēkiem ar dažādām ticībām un reliģijām Es saku, ka viņi nav sapratuši, kā materiālās bagātības novietot to vietā, lai tad garīgās bagātības novietotu tām pienācīgajā vietā. Ja cilvēki pildītu Manus likumus, viņi jau no šejienes redzētu Apsolītās zemes atspulgu un dzirdētu tās iedzīvotāju balsis.

8. Jūs apgalvojat, ka ticat manai eksistencei un ticat manai dievišķībai; jūs arī sakāt, lai notiek mana griba. Bet patiesi, es jums saku: cik niecīga ir jūsu ticība un jūsu pakļaušanās tam, ko es nosaku! Bet es modinu jūsos patieso ticību, lai jūs būtu stipri ceļā, ko es jums esmu sagatavojis. (70, 12-13)

9. Šodien Es nepieprasu jūsu asinis, lai jūs upurētu savu dzīvību. Tas, ko Es no jums prasu, ir mīlestība, sirsnība, patiesums, nesavtīgums.

10. Tā es jūs mācu, un tajā es jūs audzinu, un tādējādi es audzinu savas dievišķības mācekļus šajā Trešajā laikmetā; jo es redzu, ka jūs vienaldzīgi raugāties uz pasaules gaitu, un tas ir tāpēc, ka jūs neprotat ielikties cilvēku sirdīs, kur ir tik daudz nabadzības un tik daudz sāpju.

11. Valda liela nevienlīdzība; jo Es redzu kungus, kuriem trūkst tikai kronis, lai varētu saukties par karaļiem, un Es redzu padotos, kuri ir patiesi vergi. No tā ir izcēlusies cīņa. Starp tiem kungiem, kuri pasaulē ir kļuvuši bagāti, ir daudzi, kuri sauc sevi par kristiešiem, bet Es jums saku, ka viņi gandrīz nepazīst Manu Vārdu.

12. Tie, kas savos līdzcilvēkos neredz savus tuvākos, kas krāj bagātības un piesavinās to, kas pieder citiem, nav kristieši, jo viņiem nav līdzjūtības.

13. Cīņa starp garīgo un materiālo pienāks, un cilvēce iekļūs šajā konfliktā. Bet cik daudz ciešanu tai būs jāpacieš, lai nāktu taisnības uzvara! (222, 43-45)

Neticīgie un ticības fanātiķi

14. Es jums saku, ka jums ir labāk būt pilniem ar neskaidrībām un noliegumiem nekā ar viltus pārliecībām vai meliem, kurus jūs uzskatāt par patiesību. Godīgs noliegums, kas izriet no šaubām vai neziņas, jums kaitē mazāk nekā nepatiesa piekrišana kaut kam nepatiesam. Godīgas šaubas, kas alkst pēc izpratnes, ir labākas nekā stingra ticība kādam mītam. Izmisīgā nenoteiktība, kas kliedz pēc

gaismas, ir labāka nekā fanātiska vai elku pielūdzēja pārliecība.

15. Šodien visur pārsvarā ir neticīgie, vīlušies un rūgtuma pilni cilvēki. Tie ir dumpinieki, kuri bieži redz skaidrāk nekā citi, kuri rituālo izturēšanos neuztver kā tādu. Arī apgalvojumi, ko viņi dzirdējuši no tiem, kuri garīgi vada cilvēkus, viņus nepārliecina. Jo visas tās sarežģītās teorijas nepiepilda viņu sirdis, kas slāpst pēc tīra ūdens, kas nomierina viņu bailes.

16. Tie, kurus jūs uzskatāt par dumpīgiem, savos jautājumos bieži parāda lielāku atziņas gaismu nekā tie, kuri, domājot, ka ir izglītoti un lieli, uz tiem atbild. Viņi sajūt, redz, izjūt, dzird un saprot skaidrāk nekā daudzi, kuri sevi dēvē par dievišķo mācību meistariem. (248, 12)

17. Cik saprotama un vienkārša ir patiesība! Cik skaidra un vienkārša ir garīgums! Un tomēr — cik grūti to saprast tam, kurš stūrgalvīgi paliek savas fanātisma un tradīciju tumsā. Viņa prāts nespēj saprast, ka pastāv kaut kas vairāk par to, ko viņš saprot; viņa sirds pretojas noraidīt to, kas viņam bija viņa Dievs un likums: tradīcija un rituāls.

18. Vai jūs domājat, ka Es nicinu tos, kuri vispār nevēlas atzīt Manu patiesību? Nē, mani bērni, Mana žēlsirdība ir bezgalīgi liela, un tieši pie šiem Es vēršos, lai palīdzētu viņiem izkļūt no savas cietuma, lai viņi varētu baudīt Gaismas skatīšanu. Viņiem ir paredzēti pārbaudījumi, kas nepieciešami viņu atmodai ticībā. Tās nebūs pārbaudījumi, kas pārsniedz viņu spēkus, tās būs mācības, kas gudri pielāgotas katrai dvēselei, katrai dzīvei, katram cilvēkam.

19. No turienes, no tiem aptumšotajiem prātiem, no tām sirdīm, kas ir slimas no reliģiskā fanātisma un neziņas, jūs redzēsiet parādāmies lielos un kaislīgos patiesības karavīrus. Jo tajā dienā, kad viņi atbrīvosies no savām ķēdēm, no savas tumsas un ieraudzīs gaismu, viņi nespēs atturēt savu prieku un pilnā balsī izkliedzīs, ka Es esmu atgriezies, lai glābtu pasauli, paceldams to uz garīguma kāpnēm uz patieso Valstību. (318, 48-50)

Jēzus mācības sagrozījumi un to sekas

20. Es dodu jums Savu Vārdu ar to pašu garīgo saturu, ar kādu Es runāju uz jums „Otrā laikmetā", un esmu jums atgādinājis daudzus no Saviem mācījumiem, kurus jūs bijāt aizmirsuši vai no kuriem jūs bijāt novirzījušies savu senču kļūdaino interpretāciju dēļ.

21. Jūs esat tik ļoti pārkāpuši manu mācību, ka es varu jums teikt: jūs esat izveidojuši ceļu, kas ir pilnīgi atšķirīgs no mana, bet kuram esat devuši to pašu nosaukumu. Neviens, izņemot mani, nevarēja jūs atbrīvot no jūsu kļūdas — ar dzīvības, mīlestības un patiesības vārdiem.

22. Tāpēc izpētiet un saprotiet manu vārdu tagad, kad jūs Man klausāties, tad jūsos būs gaisma. Šis ir laiks, kad Es jums ar pilnīgu

skaidrību saku, ka dvēseles reinkarnācija ir fakts, ka tā kā dievišķās taisnības un mīlestības gaisma pastāv kopš cilvēces sākuma, bez kuras jūs nevarētu virzīties uz priekšu garajā ceļā uz dvēseles pilnveidošanu. (66, 63-65)

23. Diezgan maz ir tas, ko baznīcas ir atklājušas cilvēkiem par dvēseli. Bet tagad tās pamodīsies no savas letarģijas, un tie tiks svētīti, kuri pārvarēs šaubas un bailes un atklās cilvēcei patiesību, ko tās ir slēpušas. Es apgaismos viņus ar manas piedošanas, manas žēlastības un manas gudrības gaismu.

24. Kad cilvēce tad sapratīs, ka baznīcas ir ne tikai tam, lai cilvēki uz Zemes dzīvotu morāli, bet ka tām ir uzdevums vadīt dvēseli uz tās mūžīgo mājvietu, cilvēce būs spērusi soli uz priekšu savā garīgās attīstības ceļā. (109, 15–16)

25. Pēc manas dzīves kā Jēzus starp cilvēkiem es vienmēr esmu sūtījis tādus, kas nāca kā „karavīri" vai apustuļi, lai ar saviem darbiem apstiprinātu manu mācību un neļautu cilvēcei sagrozīt manas mācības. Bet daudzi „kurtie" un „aklie", kas nepilnīgi interpretēja manu vārdu, bija atšķirīgās domās un tādējādi radīja sektu dažādību. Taču, ja cilvēki ir garīgi nošķirti — kā gan viņi varētu mīlēt viens otru saskaņā ar manas likuma augstāko bausli?

26. Tāpēc Es jums saku, ka šī civilizācija ir tikai šķietamība, jo cilvēki paši to iznīcina. Kamēr cilvēce neuzcels pasauli uz mana taisnīguma un mīlestības likuma pamatiem, tā nevarēs iegūt mieru un Gara gaismu, uz kuras tikumiem tā radītu un veidotu patiesu augšupejas attīstības pasauli — gan garīgajā sfērā, gan zinātnē un morālē. (192, 17)

27. Tikai atjaunošanās un pilnveidošanās ideāls ļaus jums atgriezties uz patiesības ceļa.

28. Tie, kas uzskata sevi par Dievišķā Likuma skaidrotājiem, saka jums, ka par jūsu samaitātību un nepaklausību jūs sagaida elles mokas un ka tikai tad, ja jūs izrādīsiet nožēlu, mocīsiet un ievainosiet savu miesu un nesīsiet Dievam materiālas upurēšanas dāvanas, Viņš jums piedos un ievedīs jūs Savā Valstībā — patiesi, Es jums saku, viņi kļūdās.

29. Kur jūs nonāksiet, cilvēki, vadīti no tiem, kurus jūs apbrīnojat kā svēto atklāsmju lielos meistarus, bet kurus Es uzskatu par maldīgiem? Tāpēc Es nāku, lai jūs glābtu ar šīs mācības gaismu, kas ļaus jums virzīties pa manas mīlestības ceļu. (24, 46-47)

30. Cilvēki ir slēpuši manas mācības patieso jēgu, lai tā vietā jums parādītu Kristu, kurš nav pat atspulgs Tam, kurš mira, lai jums dotu dzīvību.

31. Šodien jūs piedzīvojat sekas, ko radījusi jūsu atkāpšanās no Meistara, kurš jūs mācīja. Jūs esat ieskāvuši sāpes, jūs nomāc jūsu nabadzība, jūs mocīta neziņa. Taču ir pienācis laiks, kad cilvēkā snaudošās spējas un dāvanas

atmodinās un kā vēstneši paziņos, ka ir sākusies jauna ēra.

32. Cilvēku baznīcas, zinātne un tiesu vara mēģinās kavēt to, kas viņiem ir sveša un kaitīga ietekme. Taču nebūs nekādas varas, kas varētu apturēt gara atmodu un attīstību. Atbrīvošanas diena ir tuvu. (114, 5-8)

33. Tie, kas uz Zemes apgalvo, ka pazīst Mani, ir Mani slikti pārstāvējuši, un tas ir iemesls, kāpēc daudzi Man ir pagriezuši muguru.

34. Es neuzņemsies atbildību par tiem, kuri sevi dēvē par ateistiem, jo viņi ir izslēguši Mani no savām sirdīm, bet gan par tiem, kuri, sagrozot patiesību, ir rādījuši Dievu, ko daudzi nespēja pieņemt.

35. Viss, kas ir taisnīgs, veselīgs un labs, satur patiesību, ko Esmu sludinājis visos laikos.

36. Ir pienācis laiks, kad jums atkal jāmīl patiesība, tas ir, kad jūs atkal atpazīsiet to, kas ir taisnīgs un labs. Tā kā jūs esat dzimuši no Manis, jums jācenšas tiekties pēc Augstā, Mūžīgā un Tīrā. (125, 22-25)

37. Jā, Izraēl, cilvēka sirds vienmēr ir centusies pielūgt materiālās lietas, ausis ir atspirdzinājušās ar skaisti skanošiem vārdiem. Tāpēc cilvēks ir mainījis to, ko Es "Otrā laikmetā" atnesu kā kristīgo mācību, pārvēršot to par "reliģiju".

38. Cilvēka sirdī vienmēr ir atmodies egoisms, mantkārība un iedomība, un tie ir pasludinājuši sevi par karaļiem un valdniekiem, lai tauta tiem pakļautos, un lai padarītu to par vasaliem, par vergiem, piesietu to pie grēka un vestu tumsā, orientācijas zaudējumā un apmulsumā. (363, 36)

39. Šī laika teologi pētīs Manu Vārdu un jaunās Rakstus un jautās: „Kas Tu esi, kas tā runā?" Tāpat kā senie rakstu zinātāji un farizeji sacēlās un sacīja Man: „Kas tu esi, ka neievēro un aizstāj Mozus likumu?" Tad Es viņiem darīšu saprotamu, ka trīs atklāsmes ir vienīgais likums, ko Es vienmēr esmu mācījis un ievērojis.

40. Daudzi no tiem, kas šajā laikmetā Mani nosoda, pieder pie tiem, kas „Otrā laikmetā" šaubījās. Bet Es esmu viņus saglabājis un atkal sūtījis uz Zemi, lai viņi redzētu mana likuma uzvaru un atvērtu acis gaismai. (234, 46-47)

Kļūdas un pārkāpumi kristietībā

41. Liela daļa šīs cilvēces sauc sevi par „kristiešiem", nemaz nezinot, ko nozīmē vārds „Kristus", un nepazīstot Viņa mācību.

42. Ko jūs esat izdarījuši ar maniem vārdiem, manu piemēru, manām mācībām, ko es jums reiz devu?

43. Vai jūs patiešām esat attīstītāki cilvēki nekā tolaik? Kāpēc jūs to nepierādāt ar sava gara darbiem? Vai jūs domājat, ka šī dzīve ir mūžīga, vai varbūt jūs domājat, ka jums jāattīstās tikai ar cilvēciskās zinātnes palīdzību?

44. Es jums mācīju patieso likuma izpildi, lai jūs pārvērstu šo pasauli par lielu templi, kurā tiek godāts patiesais Dievs, kur cilvēka dzīve būtu pastāvīga mīlestības dāvana

Tēvam, kuru viņš mīlētu katrā savā tuvākajā un tādējādi godinātu savu Radītāju un Skolotāju.

45. Bet šodien, kad Esmu atgriezies pie cilvēkiem — ko Es tur atrodu? Melis un savtīgums ir aizstājuši patiesību un mīlestību pret tuvākajiem; lepnums un iedomība — lēnprātību un pazemību; elku pielūgšana, fanātisms un neziņa — gaismu, pacilātību un garīgumu; tur, kur vajadzētu valda pienākuma apziņa un taisnīgums, valda mantkārība un svētku zaimošana; naids un neierobežotas strīdus starp brāļiem ir aizstājuši brālību, mieru un mīlestību.

46. Bet Es nāksiu uz Savu templi, lai izdzītu no turienes tirgotājus, kā Es to darīju "Otrā laikmetā" Jeruzalemes templī, un vēlreiz tiem teikšu: "Neizveidojiet lūgšanu namu par veikalu." Es mācīšu cilvēkus, lai ikviens kalpotu pie patiesā altāra, lai viņi vairs nebūtu apmaldījušies un neapmaldītos neziņā, jo viņi nepareizi interpretē Manu likumu. (154, 15-20)

47. Manu un manu apustuļu piemēru ne visi, kas mēģināja Man sekot, ņēma par paraugu. Daudzi pārvērtās par kungiem, nevis kalpiem, piepildīja savas sirdis ar pārākuma sajūtu un augstprātību un tiecās tikai pēc bagātības, greznības un godu. Tādējādi viņi aizmirsta nabagu grūtības un kļuva vienaldzīgi un bezjūtīgi pret citu cilvēku nabadzību un ciešanām. Tāpēc cilvēki, meklējot patiesību, pāriet no vienas konfesijas uz citu, tāpēc rodas viņu garīgā vajadzība veidot jaunas sektas, lai brīvi meklētu Mani.

48. Tie, kurus agrāk uzskatīja par svētajiem un pusdieviem, šodien tiek noraidīti no vīlušās cilvēces puses.

49. Cilvēki vairs neapmeklē grēksūdzes tēvu, lai viņš viņus atbrīvotu no saviem pārkāpumiem, jo viņi to uzskata par necienīgu. Un draudi ar mūžīgo elles uguni vairs neiespaido un nebaida grēcinieka sirdi.

50. Izmantojot šo garīgo apmātību, vilks slēpjas aiz krūmiem.

51. Katram Manas Dievišķības kalpam un katram pārstāvim ir uzdevums radīt mieru starp cilvēkiem, taču tas ir pretēji tam, ko viņi dara šajā laikā. Katrs uzskata sevi par pirmo, katrs vēlas būt spēcīgākais un aizmirst, ka vienīgais Spēcīgais, kas esmu Es, ir visos.

52. Tagad jūs varat saprast, kāpēc Es jums apsolīju atgriezties „Otrajā laikmetā"; tagad jums ir skaidrs, kāpēc Es jūs atkal mācu. Jo tikai Mans Vārds var noņemt garu aptverošo tumsas plīvuru, tikai Mana Mīlestība spēj jūs atbrīvot no jūsu grēkiem. (230, 23–28)

53. Par smagajiem pārkāpumiem un grēkiem, kas izdarīti pret manu likumu, nāks mans spriedums. Nebūs neviena pārkāpuma, ko pilnīgais Meistars neizlabotu. Jums nedrīkst ļauties apmulsināt: labojiet savas kļūdas un netiesājiet. Saprotiet, ka Es jūs nekad nesodu — jūs paši sevi sodāt.

54. Es apgaismoju to, kurš grēkojis nezināšanas dēļ, un pamudinu uz nožēlu to, kurš grēkojis apzināti, lai abi ar pilnu paļāvību uz manu piedošanu ķertos pie izdarītās kļūdas labošanas. Tas ir vienīgais ceļš, kā nonākt pie Manis.
55. Apdomājiet to visu, jūs, garīdznieki, kas vadāt cilvēkus dažādu konfesiju ceļos. Lūdzieties un vediet savējos uz garīgumu. Tagad ir pienācis laiks, lai jūs nožēlotu savas kļūdas un sāktu cīņu pret cilvēcisko materiālismu, kas ir nāve un tumsība dvēselei. Tam jums jāizmanto mana patiesība, jāuzņemas mans vārds kā ierocis un jādzīvo saskaņā ar manu mācību.
56. Man nav nekādas simpātijas pret vienu vai otru konfesiju. Ne es stāvēšu jūsu pusē, bet jums ir jāstāv manā pusē. Jo, ja jūs to darīsiet, jūs būsiet panākuši, ka visi garīgi apvienosieties. (162, 27-30)
57. Mana mācība, kas ir pilna ar garīgumu, iesakņosies šīs tautas sirdīs, lai nākotnē tā dotu patiesības un dzīvības augļus. Mans vārds izplatīsies pa visu zemi un neatstās nevienu vietu, kurā tas neattīrītu, neapgaismotu un netiesātu.
58. Tad tautas sāks atmodināties garīgajai dzīvei, patiesajai un mūžīgajai, un atbrīvosies no ārējās un materiālistiskās daļas savās dažādajās kulta formās, lai pievērstos tikai manas likuma būtībai.
59. Cilvēce atklās spēku, ko sniedz garīgums, un novērsīs skatienu no visa, kas to tik daudzus gadsimtus ir kavējis.
60. Kāda jēga tam, ka kristietības simbols, tas ir, krusts, miljoniem reižu atrodas uz Zemes, ja cilvēkiem nav labas gribas un viņi nemīl viens otru?
61. Ārējais vairs nav varas pār cilvēkiem, vairs nav ne cieņas, ne ticības, ne nožēlas par to, ka ir nodarīts pāri. Tāpēc Es jums saku, ka simboli un kulta formas izzudīs, jo to laiks ir pagājis, un tieši iekšējā pielūgsme pacels cilvēku uz Gaismu, pacels viņu un vedīs pie Manis. (280, 63-67)

IV. Likums – mīlestība pret Dievu un tuvāko

16. nodaļa – Dievišķais likums

Dievišķā likuma spēks

1. Ir daudz cilvēku, kuri uzskata, ka mana mācība ir novecojusi; taču iemesls tam ir tas, ka viņu materializācija neļauj viņiem atklāt manu mācību mūžīgo jēgu.
2. Mans likums ir nemainīgs. Tieši cilvēki ar savām kultūrām, civilizācijām un likumiem ir pārejoši, un no visa tā izdzīvo tikai tas, ko Gars ir uzcēlis ar saviem mīlestības un žēlsirdības darbiem. Tieši viņš pēc katras dienas darba, pēc katra pārbaudījuma, ja viņš jautā dievišķās gudrības avotam, ierauga mana

likuma neapgāžamo klinti un vienmēr atvērtu grāmatu, kas satur Gara mācību. (104, 31-32)

3. Es esmu apgaismojis visus cilvēkus ar savu Gaismu un tādējādi atklājis viņiem vienīgo pastāvošo patiesību; bet jūs taču redzat, kā katrs cilvēks un katra tauta dažādi jūt, domā, tic un interpretē.

4. Šīs cilvēku atšķirīgās domāšanas veidi ir izraisījuši viņu sašķeltību, jo katra tauta un katra rase seko citādiem ceļiem un ciena atšķirīgus ideālus.

5. Vairākums ir novirzījies no gaišā un patiesā ceļa, uzskatot, ka Dievišķā Likuma izpilde nozīmē pārcilvēciskas upurēšanās, atteikšanās un pūles, un ir izvēlējies dibināt sev reliģiskas kopienas un sektas, kuru likumu izpilde un kulta rituāli viņiem ir vieglāk ievērojami. Tādā veidā cilvēki tic, ka var apmierināt gaismas un pacelšanās alkas, ko viņi jūt savā dvēselē.

6. Ir pagājuši daudzi gadsimti un daudzas laikmetas, cilvēkiem neapzinoties, ka mana Likuma izpilde nav cilvēcisks upuris un ka, neievērojot manus baušļus, viņi, gluži pretēji, upurē pasaules miesu un dvēseli. Viņi nav sapratuši, nav gribējuši saprast, ka tas, kurš dzīvo saskaņā ar maniem vārdiem, atradīs patieso laimi, mieru, gudrību un godību, ko materializētie cilvēki iedomājas tik atšķirīgi.

7. Morālā un zinātniskā pasaule, kas jūs apņem, ir cilvēku ar materialistiskām idejām darbs — cilvēku, kuri ir centušies tikai uz cilvēces materiālo uzlabošanu, un Es esmu ļāvis viņiem darīt savu darbu, to veikt līdz galam, iepazīt tā sekas un novākt tā augļus, lai viņi no tā varētu gūt pieredzes gaismu. Šajā gaismā atklāsies mana taisnība, un šajā taisnībā būs klātesošs mans likums, kas ir mīlestība. (313, 60-64)

8. Ja Es ļautu jums piemērot manu mācību savai dzīvei pēc jūsu gribas, nevis pēc manas — patiesi, Es jums saku, jūs nekad neizkļūtu no savas garīgās stagnācijas un nekad neļautu savai dvēselei attīstīties, izplaukt un pilnveidoties.

9. Tur jūs redzat cilvēkus, kuri savās reliģijās ir kļuvuši gausi un vairs neizdara nevienu soli pretī Gaismai, jo nav pakļāvušies tam, ko prasa Dievišķais Likums, bet gan mēģinājuši pakļaut Likumu savai gribai, piepildot to ar mītiem un kļūdaināms mācībām.

10. Bija nepieciešams, lai daudzi šī laika cilvēki atbrīvotos no jebkuras reliģijas, lai varētu meklēt Mani ar Garu un attīstīt visas tās īpašības, dāvanas un spējas, kuras viņi jūt savas būtības dziļumos. (205, 6-8)

Dieva mīlestības likums garīgajā darbā

11. Tas ir jūsu Dievs, kas runā uz jums, mana balss ir likums. Šodien jūs to dzirdat no jauna, bez nepieciešamības to iegravēt akmenī vai man sūtīt savu vārdu, kas ir iemiesojies jūsu vidū. Tā ir mana dievišķā balss, kas nāk pie jūsu gara un atklāj tam laikmeta sākumu, kurā cilvēks kļūs taisnīgs, samierināsies ar

savu Radītāju un attīrīsies, kā tas ir rakstīts. (15, 8)

12. Caur Jēzu Es jums devu pilnīgu mācību. Apskatiet manu dzīves ceļu kā cilvēkam no dzimšanas līdz nāvei, tad mīlestība jums atklāsies dzīvā un pilnīgā veidā.

13. Es neprasu no jums, lai jūs būtu tādi kā Jēzus, jo Viņā bija kaut kas, ko jūs nevarat sasniegt: būt pilnīgiem kā cilvēkiem, jo Tas, kas bija Viņā, bija pats Dievs ierobežotā veidā. Bet es jums tomēr saku, ka jums jācenšas Viņu atdarināt.

14. Mans mūžīgais likums jums vienmēr ir runājis par šo mīlestību. Es jums teicu sākumā: „Tev jāmīl Dievs no visas sirds un no visas dvēseles" un „Mīli savu tuvāko kā sevi pašu".

15. Vēlāk Es jums devu šos iedvesmojošos vārdus: „Mīliet savus brāļus un māsas, kā Tēvs jūs ir mīlējis"; „Mīliet cits citu".

16. Šajā laikā Es jums atklāju, ka jums jāmīl Dievs vairāk nekā jebkas radītais, ka jums jāmīl Dievs visā esošajā un viss esošais Dievā, ka jums jāizrāda žēlsirdība un atkal žēlsirdība pret saviem līdzcilvēkiem, lai jūs redzētu Tēvu visā Viņa godībā; jo žēlsirdība ir mīlestība. (167, 15-19)

17. Es jums pat nesaku, ka šī garīgā mācība kļūs par pasaules reliģiju; jo es nekad neesmu sludinājis reliģiju, bet gan likumu. Es aprobežojos ar to, ka jums saku: likums, kas triumfēs uz Zemes un uz tās būs pastāvīgi spēkā, lai apgaismotu cilvēku eksistenci, būs mīlestības likums, ko es jums esmu izskaidrojis savā mācībā, lai jūs to pilnībā saprastu.

18. Cilvēce vēl veiks daudzus viltus mīlestības un labdarības darbus, līdz tā iemācīsies mīlēt un izrādīt patiesu mīlestību, un daudziem vēl būs jāpārceļas no konfesijas uz konfesiju, līdz viņu gars pacelsies uz augstāku atziņu un viņi beidzot sapratīs, ka vienīgais likums, vispārējā un mūžīgā gara mācība, ir mīlestība, pie kuras visi nonāks.

19. Visas reliģijas izzudīs, un paliks tikai Dieva tempļa gaisma, kas spīd cilvēkā un ārpus tā — tempļa, kurā jūs visi sniegsiet vienotu paklausības, mīlestības, ticības un labas gribas upuri. (12, 63-65)

Dievišķo likumu neievērošana un tās sekas

20. Šajā svinīgās piemiņas rītā Es jums jautāju: ko jūs esat darījuši ar likumu, ko Es caur Mozu sūtīju cilvēcei? Vai šie baušļi tika doti tikai tolaik dzīvojošajiem cilvēkiem?

21. Patiesībā Es jums saku, ka šis svētītais sēklas grauds nav cilvēku sirdīs, jo viņi nemīl Mani un nemīl viens otru; viņi negodā savus vecākus un neciena svešu īpašumu; pretēji tam viņi atņem viens otram dzīvību, laužlaulības un apkauno sevi.

22. Vai jūs nedzirdat melus no visiem lūpām? Vai jums nav kļuvis skaidrs, kā viena tauta atņem mieru otrai? Un tomēr cilvēce saka, ka tā pazīst manu likumu. Kas notiktu ar

cilvēkiem, ja viņi pilnībā aizmirstu manus baušļus? (15, 1-3)

23. „Otrā laikā", kad Jēzus ienāca Jeruzalemē, viņš atklāja, ka templis, vieta, kas veltīta lūgšanai un Dieva pielūgšanai, bija pārvērsta par tirgu, un Meistars, pilns dedzības, izdzina tos, kuri to šādi apgānīja, sacīdams viņiem: „Mana Tēva nams nav tirgus." Šie bija mazāk vainīgi nekā tie, kuriem bija uzdots vadīt cilvēku garu Dieva likuma izpildē. Priesteri bija pārvērtuši templi par vietu, kur valdīja goda kāre un greznības mīlestība, un šī valdīšana tika iznīcināta.

24. Šodien Es neesmu izmantojis pātagu, lai sodītu tos, kuri apgānīja Manu likumu. Tomēr Es esmu ļāvis, lai viņu pašu pārkāpumu sekas kļūtu jūtamas cilvēkos, lai viņi spētu izprast to nozīmi un saprastu, ka Mans likums ir nelokāms un nemainīgs. Es esmu norādījis cilvēkam ceļu, taisno ceļu, un, ja viņš no tā novirzās, viņš pakļauj sevi taisnīga likuma stingrībai, jo tajā izpaužas mana mīlestība. (41, 55-56)

25. Es atjaunos savu templi — templi bez sienām un torņiem, jo tas atrodas cilvēku sirdīs.

26. Bābeles tornis joprojām šķeļ cilvēci, bet tā pamati tiks sagrauti cilvēku sirdīs.

27. Arī elku pielūgšana un reliģiskais fanātisms ir uzcēluši savus augstos torņus, bet tie ir trausli un būs jānojauc.

28. Patiesi, Es jums saku, mani likumi — gan dievišķie, gan cilvēciskie — ir svēti, un tie paši tiesās pasauli.

29. Cilvēce neuzskata sevi par elku pielūdzēju, bet patiesi, Es jums saku, tā joprojām pielūdz Zelta teļu! (122, 57)

30. Haoss ir atgriezies, jo nav tikumības, un tur, kur nav tikumības, nevar būt patiesības. Iemesls tam nav tas, ka likumam, ko Tēvs nodeva Mozum, nebūtu spēka, ne arī tas, ka Jēzus mācība būtu piemērojama tikai pagātnes laikos. Abi savā garīgajā saturā ir mūžīgi likumi. Taču saprotiet, ka tie ir kā avots, no kura ūdeni neviens netiek piespiests dzert, bet ikviens, kas pieiet šim mīlestības avotam, to dara pēc paša gribas. (144, 56)

31. Pareizi interpretējiet manu mācību; nedomājiet, ka mans Gars var gūt prieku, redzot jūsu ciešanas uz zemes, vai ka es nāku, lai atņemtu jums visu, kas jums sagādā prieku, lai pats par to gūtu baudu. Es nāku, lai jūs atzītu un ievērotu manus likumus, jo tie ir pelnījuši jūsu cieņu un uzmanību, jo tie sniedz jums laimi, ja jūs tiem pakļaujaties.

32. Es jūs mācīju dot Dievam to, kas pieder Dievam, un „imperatoram" to, kas pieder „imperatoram"; taču šodienas cilvēkiem ir tikai „imperators", un viņiem nav ko sniegt savam Kungam. Ja jūs vismaz dotu pasaulei tikai to, kas nepieciešams, jūsu ciešanas būtu mazākas. Bet „imperators", kuram jūs ļaujat noteikt savu rīcību, ir jums uzspiedis absurdi likumus, ir

padarījis jūs par vergiem un atņem jums dzīvību, neko jums par to nedodot.

33. Apdomājiet, cik atšķirīgs ir mans likums, kas nesaista ne ķermeni, ne dvēseli. Tas jūs tikai mīlīgi pārliecina un vada ar labestību. Tas jums dod visu bez savtīguma un egoisma, un laika gaitā jums par to visu atlīdzina un atalgo. (155, 14-16)

Augstākā likuma izpilde

34. Ja Kungs jums teica: „Tev jāmīl Dievs no visas sirds un visas dvēseles un savs tuvākais kā sevi pašu", un ja Meistars jums sludināja mīlestības mācību, tad šī garīgā balss, kas nāk no tā paša avota, saka jums, ka jums jāpieķeras mīlestības likumam, jo tam ir spēks, kāds nav pat pasaules lielākajām armijām, un ka jūsu iekarojumi būs droši un ilgstoši, jo visam, ko jūs uzcelsiet uz mīlestības pamatiem, būs mūžīgā dzīvība. (293, 214 67)

35. Es jums rādu dvēseles patieso dzīvi, lai jūs nedzīvotu nepamatotu draudu ēnā un nepildītu manu likumu tikai bailēs no soda, par ko jums stāstījuši tie, kuri nav pratuši pareizi izprast manu vārdu.

36. Saprotiet manu likumu, tas nav sarežģīts vai grūti saprotams. Neviens, kas to zina un rīkojas saskaņā ar to, netiks pazemots, nedz arī dos vietu viltus vārdiem vai pareģojumiem, kļūdainām priekšstatām vai nepareizām interpretācijām.

37. Mans likums ir vienkāršs, tas vienmēr rāda ceļu, pa kuru jums jāiet. Uzticieties Man, Es esmu ceļš, kas jūs aizvedīs uz balto, mirdzošo pilsētu, uz Apsolīto zemi, kas tur savas vārtus atvērtas, gaidot jūsu ierašanos. (32, 9)

38. Kad jūs beidzot pārliecināsieties, ka tikai, pildot Manu likumu, jūs varat atrast veselību, laimi un dzīvību?

39. Jūs atzīstat, ka materiālajā dzīvē pastāv principi, kuriem jums jāpielāgojas, lai varētu izdzīvot. Bet jūs esat aizmirsuši, ka arī garīgajā sfērā pastāv principi, kas jāievēro, lai cilvēks varētu kļūt par daļu no mūžīgās dzīvības avota, kas pastāv Dievišķajā. (188, 62)

40. Atcerieties, ka Es esmu jūsu vienīgais glābējs. Pagātnē, tagadnē un nākotnē mans Likums bija, ir un būs jūsu dvēseļu ceļš un ceļvedis.

41. Svētīti tie, kas paļaujas uz manu likumu, jo viņi ceļu krustcelēs nekad neapmaldīsies. Viņi nonāks Apsolītajā zemē un sāks dziedāt triumfa dziesmu. (225, 31-32)

42. Es zinu, ka, jo lielāka kļūs jūsu izpratne, jo lielāka būs jūsu mīlestība pret Mani.

43. Ja Es jums saku: „Mīliet Mani" — vai jūs zināt, ko Es ar to gribu teikt? Mīliet patiesību, mīliet labo, mīliet gaismu, mīliet cits citu, mīliet patieso dzīvi. (297, 57-58)

44. Es gribu, lai jūs mīlat viens otru tā, kā Es jūs mīlu, un arī paši sevi. Jo Es neesmu uzticējis jums tikai vadību un virzīšanu noteiktam cilvēku skaitam, bet jūsu pirmais pienākums pret Mani ir rūpēties par sevi. Jums jāmīl sevi, apzinoties, ka

jūs esat sava Radītāja dzīvais tēls. (133, 72)

45. Misija, ko Esmu uzticējis Savai tautai uz Zemes, ir liela un ļoti delikāta. Tāpēc Esmu to apmeklējis katrā laikmetā, lai iedvesmotu to ar Savu vārdu un atklātu tai kaut ko vairāk no Likuma satura.

46. Mīlestības, labestības un taisnīguma likums ir bijis garīgais mantojums, ko Es viņiem esmu nesis visos laikos. No mācības uz mācību Es esmu vadījis cilvēci uz sapratni, ka likums var tikt apkopots vienā vienīgā bauslī: mīlestības bauslī. Mīliet Tēvu, kurš ir dzīvības radītājs, mīliet savu līdzcilvēku, kurš ir daļa no Tēva, mīliet visu, ko Kungs ir radījis un noteicis.

47. Mīlestība ir pamats, avots un sēkla gudrībai, diženumam, spēkam, pacilātībai un dzīvei. Tas ir patiesais ceļš, ko Radītājs ir iezīmējis dvēselei, lai tā no pakāpes uz pakāpi un no mājvietas uz mājvietu justu arvien lielāku tuvumu Man.

48. Ja cilvēks no laiku sākuma būtu padarījis garīgo mīlestību par Dieva kalpošanu, nevis iekritis elku pielūgšanas rituālos un reliģiskajā fanātismā, tad šī pasaule, kas šodien cilvēku bailēs un nabadzībā ir kļuvusi par asaru ieleju, būtu miera ieleja, kurā dvēseles iegūtu nopelnus, lai pēc šīs dzīves sasniegtu tās garīgās mājvietas, kurās dvēselei jānonāk savā augšupejas attīstības ceļā. (184, 35-38)

17. nodaļa – Jaunais Dieva pielūgšanas veids

1. Cik lēni cilvēce virzās uz pilnību savā Dieva pielūgsmē!

2. Vienmēr, kad Es nāku pie jums ar jaunu mācību, tā jums šķiet pārāk tālu priekšā jūsu attīstības līmenim. Bet saprotiet, ka Es jums dodu rīcībā veselu laikmetu, lai jūs, kamēr tas ilgst, varētu to aptvert un iekļaut savā dzīvē. (99, 30-31)

3. Dzīvnieku upuri, ko jūs upurējāt uz Jehovas altāra, Viņš pieņēma. Taču tas nebija labākais veids, kā pacelt savu garu pie Kunga. Tāpēc Es kā Jēzus nācu pie jums, lai jūs mācītu dievišķo bausli, kas saka: mīliet cits citu.

4. Tagad Es jums saku, ka mācības, kuras Es jums atklāju "Otrā laikmetā" caur Jēzus darbiem, dažreiz ir tikušas mainītas, bet citreiz – nepareizi interpretētas. Tāpēc Es esmu atnācis, kā Es jums paziņoju, lai izgaismotu Savu patiesību. Mans upuris toreiz novērsa daudzus dzīvnieku upurus, un Es jums iemācīju pilnīgāku Dieva pielūgsmi.

5. Mana jaunā atklāsme šajā laikā panāks, ka cilvēce sapratīs, ka nedrīkstat izmantot simboliskās kulta formas, iepriekš neizskaidrojot to nozīmi, jo tās ir tikai simbolisks manu mācību attēlojums. (74, 28)

6. Lūgšana ir garīgais līdzeklis, ko Esmu iedvesmojis cilvēkam, lai tas varētu sarunāties ar Manu dievišķību. Tāpēc tā jau no paša

sākuma izpaudās jūsos kā ilgas, kā dvēseles vajadzība, kā patvērums grūtību brīžos.

7. Kas nepazīst patieso lūgšanu, tas nepazīst tās sniegtās svētības, nepazīst tajā ietverto veselības un labvēlības avotu. Viņš gan jūt impulsu tuvināties Man, runāt ar Mani un izklāstīt Man savas vajadzības; bet, tā kā viņam trūkst garīguma, upuris, kas ir vienīgi savu domu pacelšana, viņam šķiet tik niecīgs, ka viņš uzreiz meklē kaut ko materiālu, ko Man upurēt, jo domā, ka tādējādi viņš Man labāk izrāda godu.

8. Tādējādi cilvēki ir nonākuši elku pielūgšanā, fanātismā, rituālos un ārējos kultos, ar kuriem viņi ir apspieduši savas dvēseles un atņēmuši tām to svētīto brīvību lūgties tieši savam Tēvam. Tikai tad, ja sāpes ir ļoti stipras, ja mokas sasniedz cilvēcisko spēku robežas, dvēsele atbrīvojas, aizmirst formalitātes un gāž savus elkus, lai paceltos un no sirds dziļumiem sauktu: „Mans Tēvs, mans Dievs!”

9. Redzat, kā šajā materiālisma laikmetā tautas ir aizņemtas ar karošanu viena pret otru? Bet Es jums saku, ka daudzi cilvēki tur, šo kara notikumu vidū, ir atklājuši lūgšanas noslēpumu — to lūgšanu, kas plūst no sirds un nonāk pie Manis kā steidzams palīdzības sauciens, kā sūdzība, kā lūgums.

10. Kad viņi savā ceļā piedzīvoja lūgto brīnumu, viņi saprata, ka nav cita veida, kā runāt ar Dievu, kā vienīgi dvēseles valodā. (261, 22-24, 27)

Dievkalpojumu veidu attīstība

11. Ak, Mani bērni visās ticībās, neapspiediet dvēseles cēlākās jūtas un nemēģiniet tās nomierināt ar ārējiem ieradumiem un rituāliem.

12. Redziet: ja mātei nav ko piedāvāt savam mīļajam mazajam bērnam materiālā ziņā, viņa to piespiež pie sirds, svētī to ar visu savu mīlestību, pārklāj ar skūpstiem, mīloši uz to skatās, aplaista ar asarām; bet nekad viņa nemēģina to apkrāpt ar tukšiem mīlestības žestiem.

13. Kā jums ienāk prātā, ka Es, Dievišķais Meistars, atbalstu to, ka jūs apmierināsieties ar kulta rituāliem, kas ir pilnīgi bez garīgās vērtības, bez patiesības un mīlestības, ar kuriem jūs mēģināt apkrāpt savu dvēseli, liekot tai noticēt, ka tā ir barota, lai gan patiesībā tā kļūst arvien neziņāka attiecībā uz patiesību? (21, 20-21)

14. Lūgšana ir žēlastība, ko Dievs devis cilvēkam, lai tā kalpotu viņam par ceļvedi, lai (garīgi) paceltos, par ieroci, lai aizstāvētos, par grāmatu, lai mācītos, un par ziedi, lai dziedinātos un atgūtos no jebkuras slimības.

15. Patiesa lūgšana ir pazudusi no zemes; cilvēki vairs nelūdz, un, ja mēģina to darīt, tad to dara ar lūpām, nevis runā ar Mani no sirds, un izmanto tukšus vārdus, rituālus un izlikšanās mākslu. Kā cilvēki var vēlēties redzēt brīnumus, ja viņi

izmanto formas un prakses, ko Jēzus nemācīja?

16. Ir nepieciešams, lai patiesa lūgšana atgrieztos starp cilvēkiem, un Es esmu Tas, kas to jums no jauna māca. (39, 12-14)

17. Māciet lūgties, lieciet saviem līdzcilvēkiem saprast, ka tieši viņu gars ir tas, kam jākomunicē ar savu Radītāju, lai viņi saprastu, ka viņu lūgšanas gandrīz vienmēr ir ķermeņa kliedziens, bailes, viņu ticības trūkuma, sacelšanās vai neuzticības Mani pretī izpausme.

18. Palīdziet saviem līdzcilvēkiem saprast, ka viņiem nav jāpārbauda vai jāplēš savs ķermenis, lai aizkustinātu Manu Garu, lai modinātu Manu līdzjūtību vai žēlsirdību. Tie, kas uzliek sev fiziskas ciešanas un gandarīšanu, dara to tāpēc, ka viņiem nav ne mazākās jausmas par to, kādas ir Man vispatīkamākās upurēšanas, kā arī nav nekādas izpratnes par Manu mīlestību un jūsu Tēva žēlsirdību.

19. Vai jūs domājat, ka Man ir vajadzīgas asaras jūsu acīs un sāpes jūsu sirdīs, lai Es jums parādītu žēlsirdību? Tas nozīmētu Man piedēvēt skarbumu, bezjūtību, vienaldzību, egoismu. Vai jūs varat iedomāties šos trūkumus Dievā, kuru jūs mīlat?

20. Cik maz jūs esat centušies iepazīt Mani! Iemesls tam ir tas, ka jūs neesat apmācījuši savu prātu domāt saskaņā ar Garu. (278, 17-20)

21. Šodien uz dažiem mirkļiem atstājiet zemi aiz sevis un nāciet pie Manis garā.

22. Daudzus gadsimtus cilvēki nav sapratuši pareizo lūgšanas veidu, tāpēc viņi nav stiprinājušies un nav apgaismojuši savu dzīves ceļu ar manu mīlestību, jo viņi lūdza ar savām maņām, nevis ar savu garu.

23. Elku pielūgšana, uz kuru cilvēks tik ļoti tiecas, ir bijusi kā inde, kas nav ļāvusi viņam baudīt iekšējās lūgšanas garīgās priekas.

24. Cik daudz ciešanu cilvēki ir vilkuši līdzi tikai tāpēc, ka nav sapratuši, kā lūgties! Un tas ir tikai dabiski, mācekļi. Jo kādu garīgo spēku cilvēciskā būtne varētu jau būt, lai izturētu dzīves kārdinājumus, ja tai nav nekā, ar ko tuvināties dzīves avotam, kas pastāv manā Garā ? Tā meklē Mani bezdibenī, ēnās, lai gan varētu pacelties, lai atrastu Mani virsotnēs, gaismā.

25. Ak, ja vien šī laika cilvēki saprastu lūgšanas spēku — cik daudz pārcilvēcīgu darbu viņi paveiktu! Bet viņi dzīvo materiālisma laikmetā, kurā viņi mēģina materializēt pat Dievišķo, lai to varētu pieskarties un redzēt. (282, 61-64)

Īstā lūgšana

26. Es svētīju tos, kas lūdz. Jo garīgāka ir viņu lūgšana, jo lielāks ir miers, ko Es viņiem ļauju sajust.

27. To jūs varat viegli izskaidrot sev, jo tas, kurš, lai lūgtos, ir spiests ceļos nometies priekšā attēliem vai priekšmetiem, lai sajustu Dievišķā klātbūtni, nespēs savā sirdī piedzīvot garīgo sajūtu par Tēva klātbūtni.

28. „Laimīgi tie, kas tic, neredzot," es reiz teicu, un tagad es to saku atkal; jo tas, kurš aizver acis uz pasaules lietām, atver tās garīgajam, un tas, kurš tic manai garīgajai klātbūtnei, to noteikti sajutīs un priecāsies par to.

29. Kad zemes cilvēki beigs liegt savam garam prieku sajust Mani savā sirdī ar tiešas lūgšanas palīdzību vai — kas ir viens un tas pats — ar lūgšanu no gara uz garu? Tad, kad mana gaisma apgaismos cilvēku dzīvi, viņi pazīs patiesību un sapratīs savas kļūdas.

30. Tagad ir īstais laiks lūgties un meditēt; bet ar lūgšanām, kas ir brīvas no fanātisma un pielūgsmes, un ar mierīgu un dziļu pārdomu par manu dievišķo vārdu.

31. Visas stundas un visas vietas var būt piemērotas lūgšanai un meditācijai. Es nekad savos mācībās neesmu jums teicis, ka būtu vietas vai brīži, kas tam īpaši paredzēti. Kāpēc gan meklēt noteiktas vietas pasaulē, lai lūgtos, ja jūsu gars ir lielāks par pasauli, kurā jūs dzīvojat? Kāpēc ierobežot Mani ar attēliem un tik ierobežotām vietām, ja Es taču esmu bezgalīgs?

32. Nopietnākais iemesls cilvēku garīgajai nabadzībai un viņu zemes likteņa triecieniem ir viņu nepilnīgais lūgšanas veids, tāpēc Es jums saku, ka šī atziņa ir jāizplata visai cilvēcei. (279, 2-7)

33. Jūs ne vienmēr lūdzaties ar vienādu iekšējo koncentrēšanos, tāpēc jūs ne vienmēr piedzīvojat vienādu mieru vai vienādu iedvesmu.

34. Ir reizes, kad jūs esat iedvesmoti un domas pacilātas; un ir citas, kad jūs paliekat pilnīgi vienaldzīgi. Kā jūs tad vēlaties vienmēr vienādi uztvert manas vēstis? Jums jāaudzina savs prāts un pat savs ķermenis, lai lūgšanas brīžos sadarbotos ar Garu.

35. Gars vienmēr ir gatavs savienoties ar Mani; bet tam ir nepieciešams ķermeņa labs stāvoklis, lai šajos brīžos varētu pacelties un atbrīvoties no visa, kas to apņem zemes dzīvē.

36. Centieties sasniegt patieso lūgšanu; jo tas, kurš prot lūgties, sevī nes atslēgu uz mieru, veselību, cerību, garīgo spēku un mūžīgo dzīvi.

37. Manas likuma neredzamais vairogs pasargās viņu no vajāšanām un briesmām. Viņš savā mutē nesīs neredzamu zobenu, lai nogāztu visus pretiniekus, kas stājas viņam ceļā. Bāka apgaismos viņa ceļu vētrās. Brīnums viņam būs pieejams vienmēr, kad vien viņam tas būs nepieciešams, vai nu viņam pašam, vai viņa līdzcilvēku labā.

38. Lūdzieties, izmantojiet šo augsto Gara dāvanu, jo tieši šī spēka dēļ tiks virzīta nākotnes cilvēku dzīve — to cilvēku, kuri jau miesā sasniegs savas Gara savienību ar manu Garu.

39. Ģimenes tēvi lūgšanā saņems iedvesmu, lai vadītu savus bērnus.

40. Slimie saņems veselību ar lūgšanas palīdzību. Valdnieki atrisinās savas lielās problēmas,

lūgšanā meklējot gaismu, un zinātnieks tāpat saņems atklāsmes ar lūgšanas dāvanas palīdzību. (40, 40-47)

41. Mācekļi: „Otrā laikmetā" mani apustuļi man jautāja, kā viņiem vajadzētu lūgties, un es viņus mācīju pilnīgo lūgšanu, ko jūs saucat par „Tēvreizi".

42. Tagad Es jums saku: iedvesmojieties no šīs lūgšanas, no tās jēgas, no tās pazemības un ticības, lai jūsu gars sarunātos ar Manu. Jo tad vairs nebūs fiziskās lūpas, kas izrunā šos svētītos vārdus, bet gars, kas ar sev raksturīgo valodu runā ar Mani. (136, 64)

43. Pievērsiet uzmanību tam, lai ne tikai jūsu lūpas sauktu Mani par „Tēvu", jo daudzi no jums to dara mehāniski. Es gribu, lai, kad jūs sakāt: „Mūsu Tēvs, kas esi debesīs, svētīts lai ir Tavs vārds", šī lūgšana nāk no sirds dziļumiem un jūs pārdomājat katru teikumu, lai pēc tam jūs būtu iedvesmoti un pilnīgā vienotībā ar Mani.

44. Es esmu jums iemācījis spēcīgo, pilnīgo lūgšanu, kas bērnu patiesi tuvinā Tēvam. Ja jūs vārdu „Tēvs" izrunājat ar dedzību un godbijību, ar pacilātību un mīlestību, ar ticību un cerību, attālumi izgaist, telpa pazūd, jo šajā brīdī, kad notiek saruna no gara uz garu, ne Dievs nav tālu no jums, ne arī jūs esat tālu no Viņa. Lūdzieties tā, un jūs savās sirdīs ar pilnām rokām saņemsiet manas mīlestības labvēlību. (166, 52-53)

Pilnīgas lūgšanas četri aspekti

45. Cīnieties, cīnieties, lai sasniegtu dvēseles pilnību. Es esmu jums parādījis ceļu, kā sasniegt šo mērķi. Es esmu uzticējis jums lūgšanu kā "ieroci", kas pārspēj jebkuru materiālu ieroci, lai aizsargātu jūs dzīves ceļā pret viltību. Bet labāko ieroci jūs iegūsiet, ja pildīsiet manu likumu.

46. No kā sastāv lūgšana? Lūgšana ir lūgums, aizstāvība, pielūgsme un garīga pārdomāšana. Visas tās daļas ir nepieciešamas, un viena izriet no otras. Jo patiesībā Es jums saku: lūgums ir tas, ka cilvēks lūdz Man, lai Es piepildītu viņa vēlmes, apmierinātu viņa ilgas — to, ko viņš uzskata par vissvarīgāko un vislabvēlīgāko savā dzīvē. Un patiesi, Es jums saku, mani bērni, Tēvs uzklausa lūgumu un dod katram to, kas viņam visvairāk nepieciešams, kad vien tas ir viņa labā. Bet sargieties lūgt kaut ko, kas ir pretrunā jūsu dvēseles pestīšanai. Jo tie, kas lūdz tikai materiālas lietas, fiziskas baudas un pārejošu varu, lūdz, lai viņu dvēseles tiktu ieslēgtas ķēdēs.

47. Fiziskās baudas rada tikai ciešanas — ne tikai šajā pasaulē, bet arī pēc pārejas uz Garīgo pasauli; jo pat tur var nonākt šo fizisko vēlmju ietekme; un tā kā dvēsele nevar no tām atbrīvoties, tā turpina mocīties ar šīm ilgas un vēlas atkal un atkal atgriezties uz Zemi, lai reinkarnētos un turpinātu dzīvot materiāli. Tāpēc, mani bērni, lūdziet tikai to, kas jums

patiesi nepieciešams jūsu dvēseles labā.

48. Otrais lūgšanas veids, aizstāvība, izriet no mīlestības pret tuvāko, no tās mīlestības, ko Es jums kā Skolotājs mācīju, kad ierados šajā pasaulē. Lūdzieties par saviem tuviem un tāliem brāļiem un māsām, par tiem, kas dažādās tautās cieš no kara sekām, kas paciet šo pasaules pārejošo valdnieku tirāniju.

49. Sagatavojieties, o mani bērni, lūdziet par saviem līdzcilvēkiem, bet arī šajā aizstāvībā jums jāprot lūgt, jo svarīga ir dvēsele. Ja brālis, jūsu vecāki vai bērni ir slimi, lūdziet par viņiem, bet neuzstājiet, lai viņi paliktu šajā dzīvē, ja tas nav tas, kas nepieciešams dvēselei. Labāk lūdziet, lai šī dvēsele kļūtu brīva, lai tā attīrītos savās ciešanās, lai sāpes veicinātu dvēseles garīgo attīstību. Tāpēc Meistars jau „Otrā laikmetā" jums mācīja teikt: „Tēvs, lai notiek Tava griba." Jo Tēvs zina labāk nekā jebkurš no saviem bērniem, kas dvēselei ir nepieciešams.

50. Trešais lūgšanas veids, Dievišķā Gara godināšana, nozīmē visu pilnīgo godināšanu; jo ar šāda veida lūgšanu jūs varat apvienoties ar pilnību, ar mīlestību, kas aptver visu Visumu. Dievkalpošanā jūs varat atrast to pilnības pakāpi, kuru jums visiem ir jāsasniedz, un dievkalpošana ved jūs tālāk uz garīgo kontemplāciju, kas kopā ar dievkalpošanu ved jūs uz apvienošanos ar Dievišķo Garu, Mūžīgās Dzīvības avotu — avotu, kas jums katru dienu dod spēku, lai nonāktu Tēva Valstībā.

51. Tā jums jālūdz: sākot ar lūgšanu līdz garīgajai kontemplācijai. Tas dos jums spēku.

52. Kad jūs būsiet labi sagatavojušies, jums jācīnās ne tikai par sevi, bet arī par to, lai palīdzētu saviem līdzcilvēkiem iet šo ceļu. Jo jūs nevarat sasniegt savas dvēseles pestīšanu tikai sev, bet jums jācīnās, lai sasniegtu visas cilvēces pestīšanu. (358, 10-17)

Spontāna sirds lūgšana bez vārdiem

53. Ļaudis, šeit ir Svētā Gara balss, Dieva garīgā atklāsme caur jūsu saprātu, kas jums neatklāj ne jaunu likumu, ne jaunu mācību, bet gan jaunu, progresīvāku, garīgāku un pilnīgāku veidu, kā sazināties ar Tēvu, Viņu uzņemt un Viņu godāt. (293, 66)

54. Cik daudz ir tādu, kas dzird manu vārdu, kas ir kļuvuši par tā lieliem skaidrotājiem, un tomēr viņi nav labākie manas mācības darītāji, viņi nepilda dievišķo bausli, kas jums saka: „Mīliet viens otru."

55. Bet skatieties, cik viegli mainās tas, kurš praktiski pielieto pat vienu atomu no manas mācības. Vai jūs gribat piemēru tam?

56. Bija kāds, kurš visu savu dzīvi ar vārdu lūgšanām teica Man, ka viņš Mani mīl — lūgšanas, kuras formulēja citi, kuras viņš pat nesaprata, jo tās sastāvēja no vārdiem, kuru nozīmi viņš nepazina. Taču drīz viņš saprata, kāds ir

patiesais lūgšanas veids, un, atmetot savus vecos ieradumus, viņš koncentrējās uz savas dvēseles dziļāko būtību, sūtīja savas domas uz Dievu un pirmo reizi sajuta Viņa klātbūtni.

57. Viņš nezināja, ko teikt savam Kungam, viņa krūtis sāka raudāt un acīs plūda asaras. Viņa prātā veidojās tikai viens teikums, kas skanēja: „Mans Tēvs, ko es Tev varu teikt, ja es nemāku ar Tevi runāt?”

58. Bet tās asaras, tie raudājumi, tā iekšējā priekā un pat viņa apmulsums runāja uz Tēvu tik skaistā valodā, kādu jūs nekad nespēsiet atrast ne savās cilvēciskajās valodās, ne savās grāmatās.

59. Tā cilvēka stostīšanās, kurš sāk garīgi lūgties savam Kungam, līdzinās mazu bērnu pirmajiem vārdiem, kas vecākiem ir prieks un sajūsma, jo viņi dzird pirmās izpausmes no būtnes, kas sāk celties dzīvē. (281, 22-24)

60. Augstāk attīstītā dvēsele zina, ka cilvēka vārds padara garīgās domas izpausmi nabadzīgu un samazina to. Tāpēc tā liek klusēt materiālajām lūpām, lai paceltos un valodā, ko zina tikai Dievs, izteiktu noslēpumu, ko tā slēpj savas būtības dziļumos. (11, 69)

61. Cik lielu prieku jūs sagādājat manam Garam, kad es redzu, ka jūs pacelat savas domas, meklējot savu Tēvu. Es ļauju jums sajust manu klātbūtni un pārpludinu jūs ar mieru.

62. Meklējiet Mani, runājiet ar Mani, neņemiet vērā to, ka jūsu domas ir pārāk neveiklas, lai izteiktu jūsu lūgumu; Es tās sapratīšu. Runājiet ar Mani ar tādu paļāvību, ar kādu runā ar savu Tēvu. Uzticiet Man savas sūdzības, kā jūs to darītu ar savu labāko draugu. Jautājiet Man to, ko nezināt, visu, kas jums ir nezināms, un Es runāšu ar jums ar Meistara vārdiem. Bet lūdzieties, lai tajā svētītajā brīdī, kad jūsu gars pacelsies pie Manis, jūs saņemtu gaismu, spēku, svētību un mieru, ko jums piešķir jūsu Tēvs. (36, 15)

63. Klusumā stāstiet Man par savām ciešanām, uzticiet Man savas ilgas. Lai gan Es zinu visu, Es vēlos, lai jūs pamazām iemācītos formulēt savu lūgšanu, līdz būsiet gatavi īstenot pilnīgu sarunu starp savu garu un Tēvu. (110, 31)

64. Lūgšana var būt gara vai īsa, atkarībā no vajadzības. Ja vēlaties, varat pavadīt veselas stundas šajā garīgajā priekā, ja jūsu ķermenis nav noguris vai ja nekādi citi pienākumi nepieprasa jūsu uzmanību. Un tā var būt tik īsa, ka ilgst tikai sekundi, ja jūs esat pakļauti kādam pārbaudījumam, kas jūs pēkšņi pārsteidzis.

65. Pie Manis nonāk nevis vārdi, ar kuriem jūsu prāts mēģina veidot lūgšanu, bet gan mīlestība, ticība vai nepieciešamība, ar ko jūs parādāties Manā priekšā. Tāpēc Es jums saku, ka būs gadījumi, kad jūsu lūgšana ilgs tikai vienu sekundi, jo nebūs laika formulēt domas, teikumus vai idejas, kā jūs esat pieraduši.

66. Jūs varat Mani aicināt visur, jo Man vietai nav nozīmes, jo tas, ko Es meklēju, ir jūsu gars. (40, 36-38)
67. Kad "Otrā laikmetā" kāda sieviete jautāja Jēzum, vai Jeruzaleme ir vieta, kur viņai jāpielūdz Dievs, Meistars viņai atbildēja: "Nāk laiks, kad ne Jeruzaleme, ne kāda cita vieta nebūs īstā vieta, kur pielūgt Dievu, jo Viņu pielūgs Garā un patiesībā", tas ir, no gara uz garu.
68. Kad mani mācekļi lūdza, lai es viņus iemācu lūgties, es viņiem par paraugu devu lūgšanu, ko jūs saucat par „Tēvreizi", ar ko es viņiem darīju saprotamu, ka patiesa, pilnīga lūgšana ir tāda, kas, tāpat kā Jēzus lūgšana, spontāni nāk no sirds un sasniedz Tēvu. Tai jāietver paklausība, pazemība, grēku nožēla, pateicība, ticība, cerība un pielūgsme. (162, 23-24)

Ikdienas lūgšana

69. Mīļie mācekļi: ik dienas praktizējiet garīgo lūgšanu un ielieciet tajā visu savu labo gribu, lai pilnveidotos.
70. Atcerieties: bez tā, ka jūs nonākat sirsnīgā kopībā ar savu Meistaru un šajos brīžos piedzīvojat bezgalīgu mieru, tā ir jums labākā iespēja saņemt manas dievišķās iedvesmas. Tajās jūs atradīsiet skaidrojumu visam, ko neesat sapratuši vai esat nepareizi uztvēruši. Jūs atradīsiet ceļu, kā novērst kādu briesmu, atrisināt problēmu, novērst neskaidrību. Šajā svētītajā garīgās sarunas stundā visi jūsu maņi atdzīvosies, un jūs jutīsieties gatavāki un labprātīgāki darīt labu. (308, 1)
71. Neatstājiet novārtā lūgšanu, pat ja tā ir tik īsa, ka ilgst ne vairāk kā piecas minūtes; tomēr tajā pakļaujieties rūpīgai pārbaudei ar sirdsapziņas gaismu, lai jūs paturētu acīs savu rīcību un zinātu, kādās jomās jums jāuzlabojas.
72. Ja, paceldamies lūgšanā, jūs zaudēsit laika izjūtu, tas būs garīguma pazīme, jo jūs, kaut vai tikai uz dažiem mirkļiem, būsiet spējuši izkāpt no laika — tā laika, ko materiālisma vergi alkst tikai savu izklaides vai naudas vairošanas dēļ.
73. Kas katru dienu pārbauda sevi, tas uzlabos savu domāšanas, dzīves, runas un jūtu veidu. (12, 30-32)
74. Es esmu jūs mācījis, ka gudrību iegūst ar lūgšanu; tomēr tādēļ Es negribu, lai jūs pagarinātu savas lūgšanas. Es esmu prasījis no jums piecu minūšu lūgšanu, un ar to es gribu teikt, ka jums jālūdz īsi, lai šajos brīžos jūs patiesi nodotos savam Tēvam; taču pārējo laiku jums jāvelta saviem garīgajiem un materiālajiem pienākumiem pret saviem līdzcilvēkiem. (78, 52)
75. Tagad Es jums mācu noteiktu veidu, kā sagatavoties, lai jūsu ikdienas darbi būtu iedvesmoti no cēlām jūtām un lai pārbaudījumi un grūtības jūs neapturētu un neatturētu: Kad jūs atverat acis jaunas dienas gaismai, lūdzieties, tuvinieties Man ar savām domām, tad izveidojiet savu dienas plānu, iedvesmojoties no Manas gaismas,

un tagad dodieties dzīves cīņā. Uzņematies apņemšanos būt stipriem un ne mirkli neizdarīt pārkāpumu pret paklausību un ticību.

76. Patiesi, Es jums saku, jau drīz jūsu stingrība un jūsu darbu rezultāti jūs pārsteigs. (262, 7-8)

Atpūtas diena kā sevis apzināšanās diena

77. Jau „Pirmajos laikos" Es jums mācīju veltīt Man septīto dienu. Tā kā cilvēks sešas dienas veltīja savu pasaulīgo pienākumu pildīšanai, bija tikai taisnīgi un pareizi, ka vismaz vienu dienu viņš veltītu sava Kunga kalpošanai. Es nepieprasīju, lai viņš Man veltītu pirmo dienu, bet pēdējo, lai tajā atpūstos no saviem pūliņiem un veltītos garīgai pārdomāšanai, lai dotu savai dvēselei iespēju tuvināties savam Tēvam un caur lūgšanu runāt ar Viņu.

78. Atpūtas diena tika ieviesta, lai cilvēks, aizmirstot smago zemes dzīves cīņu — kaut vai tikai uz īsu brīdi — dotu savai sirdsapziņai iespēju runāt ar viņu, atgādināt viņam par likumu, un lai viņš izpētītu sevi, nožēlotu savus pārkāpumus un savā sirdī pieņemtu cēlus nodomus atgriezties.

79. Sabats bija diena, kas agrāk bija veltīta atpūtai, lūgšanai un likuma studēšanai. Bet, ievērojot tradīciju, tauta aizmirsta brāliskās jūtas pret līdzcilvēkiem un garīgās saistības, kas tai bija pret saviem tuvākajiem.

80. Laiki pagāja, cilvēce garīgi attīstījās, un Kristus nāca, lai jūs mācītu, ka arī atpūtas dienās jums jāizrāda aktīva mīlestība pret tuvākajiem un jādara visi labi darbi.

81. Jēzus ar to gribēja jums pateikt, ka, lai gan viena diena ir veltīta pārdomām un fiziskai atpūtai, jums tomēr jāapzinās, ka Garu misijas izpildei nevarēja būt iepriekš noteikta ne diena, ne stunda.

82. Lai gan Meistars ar vislielāko skaidrību runāja uz jums, cilvēki novirzījās no tā, un katrs izvēlējās dienu, kas viņam šķita vispiemērotākā. Tāpēc, kamēr vieni turpināja ievērot sabatu kā atpūtas dienu, citi izvēlējās svētdienu, lai svinētu dievkalpojumus.

83. Šodien Es atkal runāju ar jums, un Mani mācījumi sniedz jums jaunas atziņas. Jūs esat piedzīvojuši daudz pieredzes un attīstījušies . Šodien nav nozīmes, kuru dienu jūs veltāt atpūtai no zemes grūtībām, bet gan tam, ka jūs zināt, ka jums visām dienām jāiet pa ceļu, ko Es jums esmu iezīmējis. Saprotiet, ka nav noteiktas stundas jūsu lūgšanai, jo jebkurš dienas laiks ir piemērots, lai lūgtos un īstenotu manu mācību jūsu līdzcilvēku labā. (166, 31-35)

Lūdziet, un jums tiks dots

84. Jūs visi nesat brūci sirdī. Kas gan varētu tāpat kā Es iekļūt jūsu iekšienē? Es zinu jūsu ciešanas, jūsu skumjas un nomāktību, saskaroties ar tik lielu netaisnību un nepateicību, kas valda jūsu pasaulē. Es zinu par to izsmelšanu, kuri ilgi

dzīvojuši uz Zemes un cīnījušies, un kuru eksistence viņiem ir kā smags slogs. Es zinu to tukšumu, ko izjūt tie, kuri šajā dzīvē ir palikuši vieni. Jums visiem Es saku: „Lūdziet, un jums tiks dots"; jo Es esmu nācis, lai dotu jums to, kas jums no Manis ir vajadzīgs, vai tas būtu sabiedrība, dvēseles miers, dziedināšana, uzdevumi vai gaisma. (262, 72)

85. Neizbīstieties no nabadzības, tā ir tikai pagaidu, un tajā jums jālūdz un jāņem par paraugu Ījaba pacietību. Pārpilnība atgriezīsies, un tad jums nepietiks vārdu, lai Man pateiktos.

86. Ja kādreiz jūs nomāc slimība, o svētītie slimie, nezaudējiet cerību; jūsu gars nav slims. Pacelieties lūgšanā pie Manis, un jūsu ticība un garīgums atdos jums ķermeņa veselību. Lūdzieties tādā veidā, kādu Es jums esmu mācījis: garīgi. (81, 43-44)

87. Lūdzieties pārbaudījumu brīžos īsu, bet sirsnīgu un patiesu lūgšanu, un jūs jutīsieties mierināti; un, ja jūs sasniegsiet saskaņu ar savu Kungu, Es varēšu jums teikt, ka mana griba ir jūsu griba un jūsu griba ir mana griba. (35, 7)

88. Lūdzieties, bet jūsu lūgšanai jābūt noteiktas jūsu ikdienas nodomiem un darbiem, tā būs jūsu labākā lūgšana. Bet, ja jūs vēlaties vērst pie Manis kādu domu, lai ar to izteiktu lūgumu, tad vienkārši sakiet Man: „Tēvs, lai Tava griba notiek ar mani." Tādējādi jūs lūgsiet pat vairāk, nekā jūs varētu saprast un cerēt, un šis vienkāršais teikums, šī doma, vēl vairāk vienkāršos to „Tēvreizi", par kuru jūs Man lūdzāt citā laikā.

89. Tādējādi jums ir lūgšana, kas lūdz visu un kas vislabāk runās jūsu vietā. Taču to nedrīkst teikt jūsu lūpas, bet jūsu sirds to jūt; jo teikt nav tas pats, kas just, un, ja jūs to jūtat, jums to Man nav jāpasaka. Es zinu, kā sadzirdēt Gara balsi, un saprotu tā valodu. Vai ir lielāka prieka jums, kā to zināt? Vai jūs domājat, ka Es esmu atkarīgs no tā, ka jūs Man sakāt, ko Man jādara? (247, 52-54)

90. Es esmu jūs mācījis lūgties par citiem un lūgt; bet Es jūs uzklausu arī tad, ja jūs lūdzat par sevi. Es pieņemu šo lūgšanu. Taču Es jums saku, ka laiks, kad Es, tā kā jūs vēl bijāt nenobrieduši, piepildīju jūsu lūgumu, ir pagājis. Tagad ir mana griba, lai jūs rīkotos kā mācekļi un lūgšanā man veltītu savu garu un sirdi, vienlaikus ļaujot man tajos lasīt un darīt savu gribu. (296, 69)

91. Ja jūs Man uzdot jautājumus vai lūdzat, tad nemēģiniet ar visiem spēkiem skaidri izklāstīt Man savu problēmu un arī nemeklējiet savā prātā vislabāk formulētos teikumus. Man pietiek ar to, ka šajā brīdī jūsu gars atbrīvojas no pasaules un sirds un prāts ir tīri, lai tie varētu saņemt manu iedvesmu. Kāda jums no tā labuma, ja jūs man sakāt brīnišķīgus vārdus, bet nespējat sajust manu klātbūtni savā iekšienē? Es zinu visu, un jums nav nekas jāpaskaidro, lai es jūs saprastu. (286, 9-10)

92. Ja jūs spēsiet saprast manu mācību, tā jums dos daudz gandarījuma, piedāvās daudzas iespējas attīstīties uz augšu. Mācieties lūgties, pirms pieņemat kādu lēmumu, jo lūgšana ir pilnīgākais veids, kā lūgt savu Tēvu, jo jūs lūdzat Viņam gaismu un stiprinājumu, lai izturētu dzīves cīņu.
93. Lūdzoties, jūsu prāts drīz saņems apgaismojumu, kas ļaus jums skaidri atšķirt labo no ļaunā, to, kas ir prātīgi, no tā, ko jums nevajadzētu darīt, un tas būs visredzamākais pierādījums tam, ka jūs esat spējuši iekšēji sagatavoties, lai dzirdētu Gara balsi.
94. Pacietiet savas grūtības ar pacietību, un, ja nespējat saprast savu pārbaudījumu jēgu, lūdzieties, un Es jums atklāšu to jēgu, lai jūs tos iekšēji pieņemtu. (333, 61, 62, 75)
95. Katru reizi, kad jūsu lūpas vai domas Man saka: „Kungs, apžēlojies par mani, apžēlojies par manām sāpēm — Kungs, neatsaki man Savu piedošanu", tad jūs pierādāt savu neziņu, savu apmulsumu un to, cik maz jūs Mani pazīstat.
96. Teikt Man, ka Man jāizjūt līdzjūtība pret jūsu sāpēm? Lūgt Man, lai Es parādu žēlsirdību pret saviem bērniem? Lūgt Man, lai Es piedodu jūsu grēkus — Man, kas esmu mīlestība, žēlsirdība, piedošana un līdzjūtība?
97. Ir labi, ja jūs cenšaties aizkustināt tos, kuriem uz zemes ir cieta sirds, un ar asarām un lūgšanām mēģināt izraisīt līdzjūtību tajos, kuriem nav ne mazākās līdzjūtības pret saviem tuvākajiem; bet nelietojiet šos vārdus vai domas, lai aizkustinātu To, kurš jūs radīja mīlestībā un lai jūs mīlētu mūžīgi. (336, 41-43)
98. Esiet apmierināti ar lielajiem labumiem, ko Tēvs jums ir dāvājis saistībā ar visu, kas attiecas uz cilvēka dzīvi uz zemes. Nelūdziet to, kas varētu nodarīt postu jūsu dvēselei un ķermenim. Man ir jums vairāk, ko dot, nekā jūs varētu lūgt no Manis. Taču es esmu tas, kurš zina, kas jums dzīves ceļā patiesi trūkst. Es jums esmu teicis: ja jūs saprotat, kā pildīt manu likumu, jūs redzēsiet mani visā manā godībā. (337, 21)

Aizstāvības svētība

99. Neierodieties lūgties tikai ar vārdiem, lūdzieties ar garu. Es jums saku arī: svētījiet ar lūgšanu, sūtiet gaismas domas saviem līdzcilvēkiem, nelūdziet neko sev; atcerieties: kas nodarbojas ar Manu, tam Es vienmēr būšu sargs.
100. Sēklu, ko jūs sējat ar mīlestību, jūs saņemsiet atpakaļ daudzkārt. (21, 3-4)
101. Nelūdzieties tikai tad, kad piedzīvojat sāpīgu pārbaudījumu, lūdzieties arī tad, kad esat mierā, jo tad jūsu sirdis un domas varēs nodoties citiem. Nelūdziet arī tikai par tiem, kuri jums ir darījuši labu, vai par tiem, kuri jums nav nodarījuši ļaunumu; jo, lai gan tas ir cēls darbs, tas nav tik liels kā tad, ja jūs aizlūdzat par tiem, kuri jums

kādā veidā ir nodarījuši ļaunumu. (35, 8)

102. Ko Es jums šobrīd mācu? Svētīt visu un visus ar sirdi un garu; jo tas, kurš tā svētī, ir līdzīgs savam Tēvam, kad Viņš dāvā savu siltumu visiem. Tāpēc Es jums saku: iemācieties svētīt ar garu, ar domām, ar sirdi, un jūsu miers, jūsu spēks un jūsu sirds siltums nonāks pie tā, kuram jūs to sūtāt, lai cik tālu jūs arī domātu, ka viņš ir.

103. Kas notiktu, ja visi cilvēki svētītu viens otru, pat nepazīstot viens otru un nekad neesot redzējuši? Uz Zemes valdītu pilnīgs miers, karš būtu neiedomājams!

104. Lai šis brīnums kļūtu par realitāti, jums ir jāpacilā savas dvēseles, neatlaidīgi turpinot dzīvot saskaņā ar tikumību. Vai jūs to uzskatāt par neiespējamu? (142, 31)

105. Lūdziet, un jums tiks dots. Viss, ko jūs ilgojaties savu līdzcilvēku labā — lūdziet Man to. Lūdziet, apvienojiet savu lūgumu ar to, kas ir nepieciešams cietējam, un Es piešķiršu jums to, ko jūs lūdzat. (137, 54)

Lūgšanas nepieciešamība

106. „Modieties un lūdzieties," es jums atkārtoju; bet es negribu, lai jūs pierastu pie šī laipnā padoma, bet gan lai jūs par to domātu un rīkotos saskaņā ar to.

107. Es aicinu jūs lūgties, jo tas, kurš nelūdzas, nododas liekām, materiālām un dažkārt bezjēdzīgām domām, tādējādi, pats to neapzinoties, veicinot un barojot brāļu karus. Bet, ja jūs lūdzaties, jūsu domas, it kā tās būtu gaismas zobens, pārgriež tumsas plīvurus un kārdinājumu lamatās, kas šodien tur gūstā daudzas būtnes; tās piepilda jūsu apkārtni ar garīgo spēku un pretstāv ļaunajām varām. (9, 25-26)

108. Cilvēki vienmēr ir bijuši pārāk aizņemti ar zemes krāšņumiem, lai domātu par to, kāda nozīme ir lūgšanai un garīgajai pārdomāšanai par to, kas atrodas aiz šīs dzīves, lai viņi varētu atklāt savu būtības kodolu. Kas lūdz, tas runā ar Tēvu, un, ja viņš jautā, viņš nekavējoties saņem atbildi. Cilvēku neziņa par garīgo ir lūgšanas trūkuma sekas. (106, 33)

109. Jūs tuvojaties laikam, kad jūs sapratīsiet, kā taisnīgi dot savai dvēselei to, kas tai pienākas, un pasaulei to, kas tai pienākas. Tas būs patiesas lūgšanas laiks, Dieva pielūgsme bez fanātisma, kurā jūs lūgsieties pirms katra darbiņa, kurā jūs zināsiet, kā saglabāt to, kas jums uzticēts.

110. Kā cilvēks varētu pieļaut kļūdu, ja viņš, tā vietā, lai darītu pēc savas gribas, vispirms lūgšanā jautātu savam Tēvam? Tas, kurš lūdz, dzīvo saistībā ar Dievu, zina to labumu vērtību, ko saņem no sava Tēva, un vienlaikus saprot to pārbaudījumu jēgu vai mērķi, kurus viņš piedzīvo. (174, 2 3)

Lūgšanu dzīves labvēlīgā ietekme

111. Visos laikos Es esmu jums teicis: lūdzieties. Šodien Es jums saku, ka caur lūgšanu jūs varat iegūt

gudrību. Ja visi cilvēki lūgtos, viņi nekad nenokļūtu maldu ceļā, ko Esmu iezīmējis. Caur lūgšanu slimie kļūtu veseli, vairs nebūtu neticīgo, un miers atgrieztos dvēselēs.

112. Kā cilvēks var būt laimīgs, ja viņš ir noraidījis Manu žēlastību? Vai viņš domā, ka mīlestība, žēlsirdība un lēnprātība nav cilvēciskās dzīves īpašības? (69, 7-8)

113. Ziniet, ka vārdam, kurā nav mīlestības, nav ne dzīvības, ne spēka. Jūs man jautājat, kā jūs varat sākt mīlēt un ko jums jādara, lai jūsu sirdīs atmodinātos šī sajūta, un es jums saku: jums jāsāk ar to, ka iemācāties pareizi lūgties. Tas jūs tuvinās Meistaram, un šis Meistars esmu es.

114. Lūgšanā jūs atradīsiet mierinājumu, iedvesmu un spēku, tā jums sniegs brīnišķīgu gandarījumu, ka varat uzticīgi runāt ar Dievu bez lieciniekiem un starpniekiem. Dievs un jūsu gars ir vienoti šajā saldajā intimitātes, garīgās sarunas un svētību brīdī. (166, 43-44)

115. Kad vien jums vajag uzticamu, laipnu draugu, vēršieties pie Manis un nododiet Man savas sirdīs esošās ciešanas, un Es jums ieteikšu labāko ceļu — risinājumu, ko jūs meklējat.

116. Ja jūsu dvēsele ir nomākta ar nastām, tad tas ir tāpēc, ka jūs esat grēkojuši. Es jūs uzņemsu un būšu labvēlīgs savā spriedumā, stiprināšu jūsu apņemšanos laboties un atgriezīšu jums zaudētos spēkus.

117. Tikai manu norādījumu ievērošana jūs saglabās žēlastībā un uzturēs jūsu garīgo un fizisko veselību. Pieredze, ko jūs iegūsiet, būs gaisma, ko jūs pamazām uzkrāsiet savā dvēselē. (262, 20-21)

118. Dvēsele, kas prot dzīvot modri, nekad nenovirzās no ceļa, ko viņai iezīmējis Kungs, un tā spēj izmantot savu mantojumu un dāvanas, līdz sasniedz savu augstāko attīstību.

119. Šai būtnei ir jāvirzās uz priekšu pārbaudījumos, jo tā dzīvo modri un nekad neļauj sev valdīt matērijai. Kas modri dzīvo un lūdz, tas vienmēr izkļūs no dzīves krīzēm uzvarētājs un ar stingru soli mēros dzīves ceļu.

120. Cik atšķirīga ir tā uzvedība, kurš aizmirst lūgties un būt modrs! Viņš brīvprātīgi atsakās aizstāvēt sevi ar labākajiem ieročiem, ko Es esmu ielicis cilvēkos, proti, ticību, mīlestību un zināšanu gaismu. Tieši viņš nedzird iekšējo balsi, kas runā uz viņu caur intuīciju, sirdsapziņu un sapņiem. Bet viņa sirds un prāts nesaprot šo valodu un netic sava gara vēstījumam. (278, 2-3)

121. Lūgšana ir līdzeklis, kas atklāts jūsu garam, lai ar saviem jautājumiem, rūpēm un ilgu pēc gaismas nonāktu pie Manis. Šajā sarunā jūs varat izkliedēt savas šaubas un pārraut plīvuru, kas slēpj kādu noslēpumu.

122. Lūgšana ir sākums sarunai no gara uz garu, kas nākotnē uzplauks un nesīs augļus šai cilvēcei.

123. Šodien Es esmu atklājis visu šo šim tautai, kas Man klausās, lai tā būtu ceļa sagatavotāja garīguma laikmetam. (276, 18-19)

Lūgšanas spēks

124. Ja kāds no jums lūdz, viņš neapzinās, ko ar savām domām sasniedz garīgajā pasaulē. Tāpēc jums jāzina, ka, lūdzot par saviem līdzcilvēkiem — par tām tautām, kas iznīcina viena otru karā —, jūsu gars šajos brīžos savukārt uzsāk domas cīņu pret ļaunumu un ka jūsu zobens, kas ir miers, prātu, taisnīgumu un vēlmi pēc laba, sastopas ar naida, atriebības un augstprātības ieročiem.

125. Tagad ir pienācis laiks, kad cilvēki apzinās lūgšanas spēku. Lai lūgšanai patiešām būtu spēks un gaisma, ir nepieciešams, lai jūs to ar mīlestību sūtītu Man. (139, 7-8)

126. Domāšanas spēja un gars, apvienojoties lūgšanā, cilvēkā rada spēku, kas pārspēj jebkuru cilvēcisko spēku.

127. Lūgšanā vājais tiek stiprināts, gļēvais piepildīts ar drosmi, neziņošais apgaismots, kautrīgais kļūst brīvs.

128. Ja gars spēj harmoniski sadarboties ar prātu, lai sasniegtu patiesu lūgšanu, tas kļūst par neredzamu karavīru, kurš uz laiku attālinās no savas būtības, pārceļas uz citām vietām, atbrīvojas no ķermeņa ietekmes un veltī sevi cīņai, lai darītu labu, izskaust ļaunumu un briesmas, lai trūcīgajiem atnestu gaismas dzirksti, balzama pilienu vai miera elpu.

129. Pamatojoties uz visu to, ko Es jums saku, saprotiet, cik daudz jūs varat paveikt ar garu un prātu šajā haosā, kas ir pārņēmis šo cilvēci. Jūs atrodaties pasaulē, kurā valda pretrunīgas domas un idejas, kurā vērpjas kaislības un saduras naida jūtas, kurā domāšanu apmāna materiālisms un kurā dvēseles apņem tumsība.

130. Tikai tas, kurš ar lūgšanas palīdzību ir iemācījies domās un garā pacelties gaismas reģionos, miera sfērās, spēs ienākt cīņu pasaulē, kurā atspoguļojas visas cilvēciskās kaislības, nezaudējot, un, gluži pretēji, atstāt kaut ko noderīgu tiem, kam nepieciešama Gara gaisma. (288, 18-22)

131. Mācieties lūgties, jo arī ar lūgšanu jūs varat darīt daudz laba, tāpat kā jūs varat aizsargāties pret viltību. Lūgšana ir vairogs un ierocis; ja jums ir ienaidnieki, aizstāvieties ar lūgšanu. Bet ziniet, ka šis ierocis nedrīkst nevienu ievainot vai kaitēt, jo tā vienīgajam uzdevumam ir jābūt gaismas nesēšanai tumsā. (280, 56)

132. Dabas spēki ir vērsti pret cilvēku. Jums nav jābaidās, jo jūs zināt, ka Es esmu devis jums pilnvaras, lai uzvarētu ļaunumu un aizsargātu savus līdzcilvēkus. Jūs varat pavēlēt šiem iznīcības elementiem apstāties, un tie paklausīs. Ja jūs paliksiet lūgšanā un modrībā, jūs varēsiet darīt brīnumus un pārsteigt pasauli.

133. Lūdzieties sirsnīgi, veidojiet vienotību ar Manu Garu, nemeklējiet tam kādu konkrētu vietu. Lūdzieties zem koka, ceļā, kalna virsotnē vai savas guļvietas stūrītī, un Es nāksiu pie jums, lai

runātu ar jums, apgaismotu jūs un dotu jums spēku. (250, 24-25)

134. Patiesi, Es jums saku: ja jūs jau būtu vienoti garā, domās un gribā, jūsu lūgšana vien būtu pietiekama, lai apturētu tautas, kas dzīvo, gatavojoties stundai, kad tās vēlas uzbrukt viena otrai. Jūs likvidētu naidīgumu, būtu šķērslis visiem jūsu līdzcilvēku ļaunajiem plāniem, būtu kā neredzams zobens, kas uzvar varenos, un kā spēcīgs vairogs, kas aizsargā vājos.

135. Cilvēce, saskaroties ar šiem acīmredzamajiem augstākas varas pierādījumiem, uz brīdi apstātos, lai pārdomātu, un šīs pārdomas tai ietaupītu daudzus smagus triecienus un pārbaudījumus, kurus tā citādi saņemtu no dabas un tās elementiem. (288, 27)

136. Ja jums būtu liela ticība un lielākas zināšanas par lūgšanas spēku — cik daudz žēlsirdības darbu jūs paveiktu ar savu domāšanas spēju! Bet jūs neesat piešķīruši tai visu to spēku, kāds tai pieder, un tādēļ bieži neapzināties, ko jūs novēršat ar īstu, patiesu lūgšanu vienā mirklī.

137. Vai jūs neievērojat, ka kaut kas Augstāks neļauj jūsu pasaulē izcelties necilvēcīgākajam no visiem jūsu kariem? Vai jūs nesaprotat, ka uz šo brīnumu ietekmē miljoniem lūgšanu no vīriešiem, sievietēm un bērniem, kuri ar savu garu cīnās pret tumsas spēkiem un pretdarbosies kara kaislībām? Lūdzieties tālāk, esiet modri arī turpmāk, bet ielieciet šajā darbībā visu savu ticību, uz ko esat spējīgi.

138. Lūdzieties, tauta, un pārklājiet karu, sāpes un postu ar jūsu domu miera plīvuru, ar kuru jūs veidosiet vairogu, kura aizsardzībā jūsu līdzcilvēki atradīs apgaismību un patvērumu. (323, 24-26)

Mīlestība pret Dievu un tuvāko kā Dieva pielūgsme

139. Ziniet, o mani jaunie mācekļi, ka jūsu godināšanai un jūsu upurim Kungam jābūt pastāvīgam, negaidot noteiktus brīžus vai dienas, lai to sniegtu, tāpat kā jūsu Tēva mīlestība pret jums ir nemainīga. Bet, ja jūs vēlaties zināt, kā jums ik dienas jāatceras Mani mīlestības darbi, neiekrītot fanātismā, Es jums to pateikšu: jūsu dzīvei jābūt pastāvīgai godināšanai Tam, Kurš visu ir radījis, mīlot cits citu.

140. Rīkojieties tā, un Es piešķiršu jums to, par ko jūs Man pazemīgi lūdzat: lai jūsu pārkāpumi jums tiktu piedoti. Es jūs mierinu un sniedzu jums atvieglojumu; bet Es jums saku: Ja jūs atklājat savas kļūdas un jūsu sirdsapziņa jūs tiesā, tad lūdzieties, labojiet savas kļūdas, bruņojieties ar spēku, lai jūs atkal neizdarītu to pašu grēku un jums nevajadzētu atkārtoti lūgt Man, lai Es jums piedodu. Mans Vārds jūs māca, lai jūs paceltos augšup un piešķirtu piekļuvi gaismai un garīgumam. (49, 32-33)

141. „Man slāpst," Es teicu tai ļaužu pūlim, kas nesaprata Manus vārdus un izbaudīja Manu nāves cīņu. Ko

gan Es varētu teikt šodien, redzot, ka ne tikai ļaužu pūlis, bet visa pasaule ievaino Manu Garu, neapzinoties Manu sāpi?

142. Mana slāpe ir bezgalīga, neaptverami liela, un tikai jūsu mīlestība to varēs remdēt. Kāpēc jūs man vietā mīlestībai piedāvājat ārēju kultu? Vai jūs nezināt, ka, kamēr es lūdzu jums ūdeni, jūs man pasniedzat žulti un etiķi? (94, 74-75)

143. Patiesi, Es jums saku: tieši tie, kas daudz cietuši un bieži Mani ievainojuši, Mani mīlēs viskarstāk, no viņu sirdīm nepārtraukti plūdīs upuris Manai dievišķībai. Tās nebūs materiālas dāvanas, ne psalmi, ne zemes altāri. Viņi zina, ka vispatīkamākā upurēšana un godināšana Man ir mīlestības darbi, ko viņi dara saviem brāļiem. (82, 5)

144. Katru dienu pie Manis nonāk jūsu garīgā lūgšana, kuras valodu jūsu zemes daba nepazīst, jo tās nav vārdi, ko izrunā jūsu lūpas, ne arī jūsu prāta veidotas priekšstatu. Gara lūgšana ir tik dziļa, ka tā ir ārpus cilvēka spējām un maņām.

145. Šajā lūgšanā gars nonāk gaismas un miera sfērās, kur dzīvo augstie gari, un tur tas piesātinās ar šo esenci un tad atgriežas savā pārejošajā ķermenī, lai tam piešķirtu spēku. (256, 63-64)

146. Ļaudis: ir pienācis laiks, kad jums jāiemācās lūgties. Šodien Es jums nesaku, ka jums jākrīt uz zemes, Es nemācu jūs lūgties ar lūpām vai aicināt Mani ar izvēlētiem vārdiem skaistās lūgšanās. Šodien es jums saku: vēršieties pie Manis ar domām, paceliet savu dvēseli, un Es vienmēr nāksiu pie jums, lai jūs sajustu Manu klātbūtni. Ja jūs neprotat runāt ar savu Dievu, Man pietiks ar jūsu nožēlu, jūsu domām, jūsu sāpēm, Man pietiks ar jūsu mīlestību.

147. Šī ir valoda, ko Es dzirdu, ko Es saprotu, valoda bez vārdiem, patiesības un sirsnības valoda. Šī ir lūgšana, ko Es jums esmu mācījis šajā Trešajā laikmetā.

148. Vienmēr, kad esat darījuši labu darbu, esat sajutuši Manu mieru, mierinājumu un cerību, jo tad Tēvs ir jums ļoti tuvu. (358, 53-55)

149. Es nicinu visu, kas ir cilvēciska iedomība un cilvēcisks greznums, jo pie mana Gara nonāk tikai tas, kas ir garīgs, kas ir cēls un augstsirdīgs, kas ir tīrs un mūžīgs. Atcerieties, ka Es teicu sievietei no Samārijas: „Dievs ir Gars, un tie, kas Viņu pielūdz, ir jāpielūdz Viņu Garā un patiesībā." Meklējiet Mani bezgalībā, tīrībā, un tur Jūs Mani atradīsiet.

150. Kāpēc jūs man piedāvājat to, ko es esmu radījis jums? Kāpēc jūs man dāvināt ziedus, ja tie nav jūsu pašu darbs? Ja jūs Man dāvināt mīlestības, žēlsirdības, piedošanas, taisnīguma un palīdzības darbus savam tuvākajam, tad šis upuris noteikti būs garīgs un pacelsies pie Tēva kā glāsts, kā skūpsts, ko bērni sūta savam Kungam no zemes. (36, 26, 29)

151. Es arī nevēlos, lai jūs savu Dieva pielūgsmi ierobežotu ar materiālām sapulču telpām, jo tad jūs ieslodzītu savu garu un neļautu

tam izplest spārnus, lai iegūtu mūžību.

152. Altāris, ko Es jums atstāju, lai uz tā svinētu dievkalpojumu, ko Es gaidu, ir pati dzīve bez jebkādiem ierobežojumiem, pāri visām reliģijām, visām baznīcām un sektām, jo tā pamats ir garīgajā, mūžīgajā, dievišķajā. (194, 27-28)

Saruna starp Dievu un cilvēku

153. Šodien Es nāku pie jums ar mācību, kas — ja tā tiek saprasta — ir visvieglāk izpildāma, pat ja pasaulei šķiet, ka to ir neiespējami īstenot. Es mācu jums kalpot Dievam ar mīlestību caur jūsu dzīvi, jūsu darbiem un garīgo lūgšanu, kas netiek izteikta ar vārdiem kādā konkrētā vietā, kā arī neprasa rituālus vai attēlus, lai būtu iedvesmota. (72, 21)

154. Kamēr cilvēki vēlējās Manī saskatīt tālu, nepieejamu Dievu, Es nolēmu pierādīt viņiem, ka Es esmu viņiem tuvāks nekā viņu acu skropstas.

155. Viņi lūdz mehāniski, un, ja viņi uzreiz neredz, ka viss, par ko viņi tik steidzami lūdza, ir piepildījies, viņi apbēdināti sauc: „Dievs mūs nav uzklausījis."

156. Ja viņi saprastu, kā lūgties, ja viņi apvienotu sirdi un prātu ar savu dvēseli, viņi savā garā varētu dzirdēt Kunga dievišķo balsi un sajust, ka Viņa klātbūtne ir viņiem ļoti tuvu. Bet kā gan viņi var sajust Manu klātbūtni, ja lūdz Mani ar ārējo kulta rituālu palīdzību? Kā viņi varētu panākt, ka viņu dvēsele kļūst jūtīga, ja viņi pat savu Kungu pielūdz attēlos, kurus izgatavojuši paši ar savām rokām?

157. Es gribu, lai jūs saprastu, ka Es esmu jums ļoti tuvu, ka jūs varat viegli savienoties ar Mani, sajust Mani un saņemt Manas iedvesmas. (162, 17-20)

158. Trenējieties klusumā, kas palīdz garam atrast savu Dievu. Šī klusums ir kā zināšanu avots, un visi, kas tajā ienāk, tiek piepildīti ar manas gudrības skaidrību. Kluso ir kā vieta, ko ieskauj neiznīcināmas sienas, kurā piekļuve ir tikai garam. Cilvēks pastāvīgi savā iekšienē nes zināšanas par slepeno vietu, kurā viņš var savienoties ar Dievu.

159. Nav svarīgi, kurā vietā jūs atrodaties, jūs varat savienoties ar savu Kungu visur, vai jūs atrodaties kalna virsotnē vai ielejas dziļumos, pilsētas nemierā, mājokļa mierā vai cīņas vidū. Ja jūs meklēsiet Mani savas svētnīcas iekšienē, savas pacilātības dziļajā klusumā, tūlīt atvērsies vispārējā un neredzamā tempļa vārti, lai jūs patiesi justos sava Tēva namā, kas atrodas katrā garā.

160. Ja pārbaudījumu sāpes jūs nomāc un dzīves ciešanas sagrauj jūsu jūtas, ja jūs izjūtat dedzīgu ilgu pēc nedaudz miera, tad atkāpieties savā guļamistabā vai meklējiet klusumu, lauku vientulību; tur paceliet savu dvēseli, vadīti no Gara, un iegremdējieties tajā. Klusums ir Gara valstība, valstība, kas fiziskajām acīm ir neredzama.

161. Brīdī, kad ieejat garīgajā ekstāzē, jūs panākat, ka atmodinās augstākie maņas, iestājas intuīcija, uzliesmo iedvesma, nākotne kļūst paredzama un garīgā dzīve skaidri atpazīst tālo un padara iespējamu to, kas iepriekš šķita nesasniedzams.
162. Ja jūs vēlaties ienākt šīs svētnīcas, šīs dārgumu krātuves klusumā, jums pašiem jāsagatavo ceļš, jo tikai ar patiesu tīrību jūs varēsiet tajā iekļūt. (22, 36-40)
163. Ir nepieciešams, lai atkal celtos mani pravieši, lai pamācītu cilvēci. Jo, kamēr ir tautas, kas iznīcina pašas sevi, apmānotas ar ambīcijām un vardarbību, tie, kas ir saņēmuši manu gaismu un objektīvi vērtē cilvēci, baidās uzņemties savu uzdevumu un izplatīt Labo Vēsti.
164. Ja cilvēki prastu lūgties ar garu, viņi dzirdētu manu balsi, saņemtu manu iedvesmu. Bet katru reizi, kad viņi lūdzas, pār viņu garīgajām acīm ir plīvurs, kas slēpj no viņiem manas klātbūtnes gaismu . Man jānāk pie cilvēkiem brīžos, kad viņu ķermeņi atpūšas, lai atmodinātu viņu dvēseli, aicinātu to un runātu ar to. Tas ir Kristus, kas kā zaglis dziļā naktī ienāk jūsu sirdī, lai tajā iesētu savas mīlestības sēklu. (67, 29)
165. Mācieties lūgties un vienlaikus meditēt, lai katrā no jums atklātos atziņa un sapratne. (333, 7)
166. Garīgums ir brīvība. Tāpēc tie, kas šobrīd Mani dzird un ir sapratuši šīs atbrīvojošās mācības jēgu, redz, kā viņu priekšā atveras plaša ieleja, kurā viņi cīnīsies un liecinās, ka ir pienācis laiks, kad Dievs, visvarenais Radītājs, ir nācis, lai ieviestu dialogu starp Sevi un cilvēku. (239, 8)
167. Kristus mācība bija garīga, taču cilvēki to apvija ar rituāliem un formām, lai padarītu to saprotamu dvēselēm ar zemu garīgo līmeni.
168. Jūs esat ienākuši Gara laikā, lielu atklāsmju laikā, kurā no katra kulta pazudīs materializācija, krāpšana un nepilnība, kurā katrs cilvēks ar savu Garu atpazīs savu Dievu, kurš ir pilnīgi Gars. Šādā veidā viņš atklās pilnīgas saziņas formu. (195, 77-78)
169. Kad cilvēki būs iemācījušies sazināties ar manu Garu, viņiem vairs nebūs nepieciešams meklēt atbildes grāmatās vai uzdot jautājumus.
170. Šodien viņi joprojām jautā tiem, par kuriem viņi uzskata, ka tie zina vairāk, vai arī meklē rakstus un grāmatas — vēloties atrast patiesību. (118, 37)
171. Ja jūs iemācītos katru dienu uz īsu brīdi meditēt, un ja jūsu meditācija attiektos uz garīgo dzīvi, jūs atklātu bezgalīgi daudz paskaidrojumu un saņemtu atklāsmes, kuras jūs citādi nevarētu iegūt.
172. Jūsu dvēselei jau ir pietiekami daudz gaismas, lai Man uzdotu jautājumus un saņemtu Manas atbildes. Cilvēka dvēsele jau ir sasniegusi augstu attīstības līmeni. Novērojiet savus līdzcilvēkus no pieticīgiem apstākļiem, kuri, neskatoties uz zināšanu trūkumu, pārsteidz ar saviem dziļdomīgajiem novērojumiem, kā arī ar to

skaidrību, ar kādu viņi izskaidro to, kas daudziem citiem ir neizskaidrojams. Vai viņi to gūst no grāmatām vai skolām? Nē. Bet viņi intuīcijas vai nepieciešamības dēļ ir atklājuši meditācijas dāvanu, kas ir daļa no garīgās lūgšanas. Savā nošķirtībā, pasargāti no ietekmēm un aizspriedumiem, viņi ir atklājuši ceļu, kā sazināties ar Mūžīgo, Garīgo, Patieso; un vieni vairāk, citi mazāk , visi, kas ir meditējuši par dzīves patieso būtību, savā saprāta spējā ir saņēmuši garīgo gaismu. (340, 43-44)

173. Jūs man jautājat, kas ir lūgšana, un es jums atbildu: ļaut jūsu garam brīvi pacelties pie Tēva; ar pilnīgu uzticību un ticību nodoties šai darbībai; sirdī un prātā uzņemt iespaidus, ko uztvēris gars; ar patiesu pazemību pieņemt Tēva gribu. Kas lūdz šādā veidā, tas katrā savas dzīves mirklī priecājas par Manu klātbūtni un nekad nejūtas trūcīgs. (286, 11)

174. Savas būtības tīrākajā daļā, Garā, es šajā laikā uzrakstīšu savu likumu, es likšu dzirdēt savu balsi, es uzcelsu savu templi; jo tas, kas nav cilvēka iekšienē, kas nav viņa dvēselē, ir tā, it kā tas nepastāvētu.

175. Vai nu man par godu tiek celti milzīgi materiāli dievnami, vai man tiek veltītas krāšņas svinības un ceremonijas — šis upuris Mani nesasniegs, jo tas nav garīgs. Katrs ārējs kults vienmēr sevī nes iedomību un izrādīšanos; turpretim slepenā upurēšana — tā, ko pasaule neredz un ko jūs Man sniedzat no gara uz garu — sasniedz Mani savas pieticības, sirsnības, patiesības dēļ, vienā vārdā: tāpēc, ka tā izriet no gara.

176. Atcerieties to Manu līdzību, kas jums tika dota "Otrā laikā" un kas ir pazīstama kā līdzība par farizeju un muitnieku, un jūs sapratīsiet, ka Mans mācījums visos laikos ir bijis viens un tas pats. (280, 68)

177. Vai jūs zināt, ka daži tiek mīlēti, to neesot pelnījuši? Tā Es mīlu jūs. Dodiet Man savu krustu, dodiet Man savas bēdas, dodiet Man savas nepiepildītās cerības, dodiet Man smago nastu, ko jūs nesat: Es tiku galā ar visām sāpēm. Atbrīvojieties no savas nastas, lai jūs būtu laimīgi; ieejiet manas mīlestības svētnīcā un klusējiet pie Visuma altāra, lai jūsu gars varētu sarunāties ar Tēvu skaistākajā valodā: mīlestības valodā. (228, 73)

18. nodaļa – Žēlsirdības darbi un mīlestības centrālā nozīme

Labdarības atgriezeniskais svētījums

1. Novērojiet visdažādākās cilvēku ciešanas, sāpes un trūkumu, un, redzot sāpes, kas jūs visur apņem, ļaujiet savai sirdij kļūt arvien līdzjūtīgākai.

2. Ja jūs savas būtības dziļumos jūtat dāsnu un cēlu vēlmi darīt labu, ļaujiet šim impulsam pārņemt jūs un izpausties. Tā ir dvēsele, kas paziņo

savu vēstījumu, jo tā ir atradusi savu ķermeni labprātīgu un gatavu. (334, 3-4)

3. Rūpējieties, lai mīlestības darbi būtu jūsu centienu priekšgalā, un nekad nenožēlojiet, ka esat bijuši labdarīgi; jo caur šo tikumu jūs gūsiet lielāko apmierinājumu un laimes sajūtu savā dzīvē un vienlaikus sasniegsiet visu to gudrību, spēku un pacilātību, pēc kādas ilgojas katra cēla dvēsele.

4. Ar žēlsirdību pret saviem līdzcilvēkiem jūs attīrīsiet savu dvēseli un tādējādi nokārtosiet vecos parādus. Jūs uzlabosiet savu cilvēcisko dzīvi un paaugstināsiet savu garīgo dzīvi.

5. Kad jūs kādreiz nonāksiet pie vārtiem, pie kuriem jūs visi kādreiz pieklauvēsiet, jūsu laime būs ļoti liela, jo jūs dzirdēsiet sveicienu, ko jums sniegs Garīgā pasaule, kas jūs svētīs un aicinās uz atjaunošanas un garīguma darbu. (308, 55-56)

6. Es jums saku: svētīti lai ir tie mani darbinieki, kuri savā sirdī spēj izjust to ciešanas, kuri zaudējuši savu brīvību vai veselību, un kuri tos apmeklē un mierina. Jo kādu dienu viņi atkal satiksies — vai nu šajā, vai citā dzīvē —, un jūs nezināt, vai tad šiem nebūs vairāk veselības, lielāka brīvība un vairāk gaismas nekā tiem, kuri viņiem cietumā vai slimnīcā atnesa mīlestības vēsti. Tad viņi savā pateicībā izrādīs atzinību un izstieps roku tam, kurš to viņiem citā laikā pasniedza.

7. Tas brīdis, kad jūs viņu sirdīm tuvinājāt Manu Vārdu — tas mirklis, kad jūsu roka pārslidēja pāri viņu pierēm un jūs likāt viņiem domāt par Mani un sajust Mani, nekad netiks izdzēsts no viņu dvēselēm, tāpat kā viņu prātā netiks aizmirsts jūsu sejas un jūsu brālīgās balsis, tāpēc viņi jūs atpazīs visur, kur vien jūs atradīsieties. (149, 54-55)

8. Tāpat kā vējš un saule jūs glāsta, tā, mana tauta, jums jāglāsta jūsu tuvākie. Šis ir laiks, kad trūcīgo un nelaimīgo ir pārpilnība. Saprotiet, ka tas, kurš lūdz jums pakalpojumu, sniedz jums žēlastību būt noderīgiem citiem un darboties jūsu pestīšanas labā. Viņš dod jums iespēju būt žēlīgiem un tādējādi kļūt līdzīgiem savam Tēvam. Jo cilvēks ir dzimis, lai izsētu pasaulē labestības sēklu. Tātad saprotiet, ka tas, kurš jums lūdz, dara jums labu. (27, 62)

Īsta un viltus labdarība

9. O mācekļi, jūsu augstākais uzdevums būs mīlestības darbi! Bieži jūs tos darīsiet slepeni, bez lielības, neļaujot kreisajai rokai zināt, ko darījusi labā. Bet būs gadījumi, kad jūsu mīlestības darbiem jābūt redzamiem jūsu līdzcilvēkiem, lai viņi iemācītos tajos piedalīties.

10. Neuztraucieties par atalgojumu! Es esmu Tēvs, kas taisnīgi atalgo savu bērnu darbus, neaizmirstot nevienu.

11. Es jums esmu teicis, ka, ja jūs ar patiesu mīlestību dosiet glāzi ūdens, tas nepaliks neatalgots.

12. Laimīgi ir tie, kas, pie Manis nonākuši, saka: „Kungs, es neko

negaidu kā atlīdzību par saviem darbiem; man pietiek ar to, ka es esmu, un ar to, ka zinu, ka esmu Tavs bērns, un jau mans gars ir piepildīts ar laimi." (4, 78-81)

13. Neizjūtiet savtīgas vēlmes, domājot tikai par savas dvēseles pestīšanu un savu atalgojumu; jo jūsu vilšanās būs ļoti sāpīga, kad nonāksiet garīgajā pasaulē, jo atklāsiet, ka patiesībā neesat nopelnījuši nekādu atalgojumu.

14. Lai jūs labāk saprastu, ko Es jums gribu teikt, Es jums dodu šādu piemēru: ir un vienmēr ir bijuši vīrieši un sievietes, kuriem bija svarīgi darīt labdarības darbus savu līdzcilvēku vidū, un kuri tomēr, kad viņi nāca pie Manis, nevarēja uzrādīt Man nekādus nopelnus savai garīgajai laimei. Kāds bija iemesls tam? Vai varat iedomāties, ka viņi bija kļuvuši par sava Tēva netaisnības upuriem? Atbilde ir vienkārša, mācekļi: viņi nevarēja gūt sev nekā laba, jo viņu darbi nebija patiesi. Jo, kad viņi izstiepa roku, lai kaut ko dotu, viņi to nekad nedarīja no patiesas žēlsirdības pret to, kurš cieš, bet domājot par sevi, par savu dvēseles pestīšanu, par savu atalgojumu. Vienus tam pamudināja savtīgums, citus iedomība, un tas nav patiesais žēlsirdīgums, jo tas nebija ne izjūtots, ne nesavtīgs. Es jums saku, ka tas, kurā nav patiesuma un mīlestības, nesēj patiesību un arī neiegūst atalgojumu.

15. Acīmredzama labdarība var jums uz zemes sniegt daudz apmierinājuma, kas izriet no apbrīnas, ko jūs izraisāt, un no glaimiem, ko saņemat; bet šķietamais nenonāk manā valstībā, tur nonāk tikai patiesais. Tur jūs visi nonāksiet, nespējot noslēpt ne mazāko netīrību vai nepatiesību. Jo, pirms jūs varēsiet stāties Dieva priekšā, jūs būsiet noņēmuši svinīgos tērpus, kronis, insignijas, titulus un visu, kas pieder pasaulei, lai stātos augstākā Tiesneša priekšā kā vienkāršas dvēseles, kas atskaitās Radītājam par uzdevumu, kas viņiem uzticēts. (75, 22-24)

16. Kas no mīlestības vēlas būt noderīgs savam tuvākajam, tas veltās labajam kādā no daudzajiem ceļiem, ko piedāvā dzīve. Viņš zina, ka ir cilvēciska būtne, kurai jābūt gatavai tikt izmantotai Dieva gribas dēļ ļoti augstiem mērķiem. Es vēlos, lai jūs, o mācekļi, iegūtu zināšanas, lai atbrīvotu no kļūdām tos, kuri ir apmaldījušies ceļā uz augšupvērsto attīstību.

17. Patiesa mīlestība — tā, kas pārsniedz cilvēciskās sirds jūtas, ir gudrības auglis. Redziet, kā Es ar saviem vārdiem sēju gudrību jūsu iztēles pasaulē, un pēc tam Es gaidu jūsu mīlestības augļus.

18. Ir daudz veidu, kā darīt labu, daudz veidu, kā mierināt un kalpot. Visi tie ir mīlestības izpausme, kas ir viena — mīlestība, kas ir gara gudrība.

19. Daži var iet zinātnes ceļu, citi — gara ceļu, vēl citi — jūtu ceļu, taču visu kopums radīs garīgo harmoniju. (282, 23-26)

Garīgā un materiālā mīlestības darbība

20. Ja jūs esat materiāli nabagi un šī iemesla dēļ nevarat palīdzēt savam tuvākajam, tad neraizējieties. Lūdzieties, un Es panākšu, ka tur, kur nav nekā, iemirdzēsies gaisma un iestāsies miers.

21. Patiesa mīlestība pret tuvākajiem, no kuras rodas līdzjūtība, ir labākā dāvana, ko jūs varat sniegt trūcīgajiem. Ja, dodot monētu, maizi vai glāzi ūdens, jums nav mīlestības sajūtas pret savu līdzcilvēku — patiesi, Es jums saku, tad jūs neesat neko devuši, tad jums būtu labāk nešķirties no tā, ko dodat.

22. Kad tu, cilvēce, vēlies iepazīt mīlestības spēku? Līdz šim tu vēl nekad neesi izmantojusi to spēku, kas ir dzīves avots. (306, 32-33)

23. Nevis ienaidniekus, bet brāļus redziet visos, kas jūs apņem. Nevienam nepieprasiet sodu; esiet iecietīgi, lai jūs dotu piedošanas piemēru un jūsu garā neradītos sirdsapziņas pārmetumi. Aizvērtu savas lūpas un ļaujiet Man tiesāt jūsu lietu.

24. Dziediniet slimos, atgrieziet saprātu apmulsušajiem. Izdziniet garus, kas aptumšo prātu, un parūpējieties, lai abi atgūtu gaismu, ko zaudējuši. (33, 58-59)

25. Mācekļi: Tas princips, ko Es jums mācīju „Otrā laikmetā" – mīlēt cits citu – attiecas uz visām jūsu dzīves darbībām.

26. Daži man saka: „Meistars, kā es varu mīlēt savus tuvākos, ja es esmu niecīga būtne, kuras dzīve ir piepildīta ar fizisku darbu?"

27. Šiem maniem bērnu skolniekiem Es saku: pat šajā fiziskajā darbā, kas šķietami ir bez nozīmes, jūs varat mīlēt savus tuvākos, ja jūs savu darbu darāt ar vēlmi kalpot saviem līdzcilvēkiem.

28. Iedomājieties, cik skaista būtu jūsu dzīve, ja katrs cilvēks strādātu ar domu darīt labu un apvienotu savus nelielos pūliņus ar citu pūliņiem. Patiesi, Es jums saku, tad vairs nebūtu nabadzības. Taču patiesība ir tāda, ka katrs strādā pats par sevi, domā par sevi un, vislabākajā gadījumā, par savējiem.

29. Jums visiem jāzina, ka neviens nevar būt pats sev pietiekams un ka viņam ir vajadzīgi citi. Jums visiem jāzina, ka jūs esat dziļi saistīti ar vispārēju misiju, kuru jums kopīgi jāpilda — tomēr nevis apvienojoties ar zemes saistībām, bet gan ar noskaņojumu, iedvesmu un ideāliem, vienā vārdā: ar mīlestību vienam pret otru. Tad auglis būs par labu visiem. (334, 35-37)

30. Es saku jums, mani mācekļi, saskaņā ar manu mīlestības likumu: ja jūs nevarat darīt tādu pilnīgu darbu kā to, ko Es darīju Jēzū, tad vismaz centieties savā dzīvē tiem pietuvoties. Man pietiek ar to, ka redzu nedaudz labas gribas, lai jūs mani atdarinātu, un nedaudz mīlestības pret saviem tuvākajiem, un jau es esmu jums blakus un

atklāju savu žēlastību un savu varu jūsu ceļā.
31. Jūs nekad nebūsiet vieni cīņā. Tā kā Es jūs neatstāju vienus, kad jūs nomāc jūsu grēku nasta, — vai jūs domājat, ka Es jūs pametīšu, kad jūs ejat savu ceļu zem šīs mīlestības misijas krusta nastas? (103, 28-29)

Mīlestības visaptverošā nozīme

32. Visos laikos mana mācība jums ir skaidri parādījusi, ka jūsu visdziļākā būtība ir mīlestība.
33. Mīlestība ir Dieva būtība. No šīs spēka visas būtnes smelkas dzīvību; no tās izplūda dzīvība un visa radība. Mīlestība ir sākums un mērķis visam, ko radījis Tēvs.
34. Šīs spēka priekšā, kas visu virza, apgaismo un atdzīvina, nāve pazūd, grēks izgaist, kaislības izdziest, netīrumi tiek nomazgāti un viss, kas ir nepilnīgs, kļūst pilnīgs. (295, 32)
35. Es esmu jums atklājis savu esamību un jūsu esamības iemeslu. Es esmu jums atklājis, ka uguns, kas dod dzīvību un visu apdzīvina, ir mīlestība. Tā ir avots, no kura ir cēlušās visas dzīvības formas.
36. Redziet: jūs esat dzimuši no mīlestības, pastāvat no mīlestības, atrodat piedošanu no mīlestības un no mīlestības būsiet mūžībā. (135, 19-20)
37. Mīlestība ir jūsu eksistences avots un iemesls, cilvēki. Kā jūs varētu dzīvot bez šīs dāvanas? Ticiet man, ir daudzi, kas sevī nes nāvi, un citi, kas ir slimi tikai tāpēc, ka nemīl nevienu. Zāles balzams, kas daudzus ir izglābis, ir bijusi mīlestība, un dievišķā dāvana, kas atdzīvina patiesajai dzīvei, kas atbrīvo un pacilā, ir tāpat mīlestība. (166, 41)
38. Mīliet! Kas nemīl, tas sevī nes dziļu skumju: to, ka viņam nepieder un viņš nejūt to, kas dzīvē ir visskaistākais un visaugstākais.
39. Tas bija tas, ko Kristus jums mācīja ar savu dzīvi un nāvi un ko viņš jums atstāja mantojumā savos dievišķajos vārdos, kas apkopoti teikumā: „Mīliet cits citu ar to mīlestību, ko Es jums esmu parādījis."
40. Nāks diena, kad tie, kas nav mīlējuši, atbrīvosies no savas rūgtuma un aizspriedumiem, nāks pie Manis un atpūtīsies, kur viņi atgriezīsies dzīvē, kad dzirdēs Manu mīlošo vārdu ar bezgalīgu maigumu.
41. Patiesi, Es jums saku, mīlestībā slēpjas mana spēks, mana gudrība un mana patiesība. Tā ir kā neizmērojami gara kāpņu kāpnes, kas dažādās formās parādās no zemāk stāvošajiem cilvēkiem līdz augstākajiem gariem, kuri sasnieguši pilnību.
42. Mīliet, pat ja tas ir jūsu veidā, bet mīliet vienmēr. Neienīstiet, jo naids atstāj nāves pēdas, bet mīlestībā piedod un katrs naids izdziest. (224, 34-36)
43. Es jums saku: kas neizpauž savu mīlestību augstākajā formā un ar absolūtu sirsnību, tas nemīl. Viņam nebūs patiesas zināšanas, un viņam piederēs ļoti maz. Bet tas, kurš mīl ar visu savu dvēseli un visām viņam dotajām spējām, tas sevī nesīs gudrības gaismu un sajutīs, ka

patiesībā viņš ir visu to īpašnieks, kas viņu apņem; jo tas, kas pieder Tēvam, pieder arī viņa bērniem. (168, 11)

44. Mīlestība dos jums gudrību saprast patiesību, ko citi veltīgi meklē zinātnes līkumainajos ceļos.

45. Ļaujiet, lai Meistars vada jūs visās darbībās, vārdos un domās. Sagatavojieties pēc Viņa laipnā un mīlošā parauga, tad jūs atklāsiet Dievišķo Mīlestību. Tādējādi jūs jutīsieties tuvu Dievam, jo būsiet saskaņā ar Viņu.

46. Ja jūs mīlēsiet, jums izdosies būt maigiem, tādiem, kāds bija Jēzus. (21, 10-12)

47. Kas mīl, tas saprot; kas mācās, tam ir griba; kam ir griba, tas spēj daudz ko darīt. Es jums saku: kas nemīl ar visas savas dvēseles spēku, tam nebūs ne dvēseles pacilātības, ne gudrības, ne arī viņš veiks lielus darbus. (24, 41)

48. Neļaujiet savai sirdij kļūt iedomīgai, jo tā simbolizē Tā Mūžības uguni, no kuras viss ir cēlies un kurā viss tiek atdzīvināts no jauna.

49. Gars izmanto sirdi, lai mīlētu ar ķermeņa starpniecību. Ja jūs mīlat tikai saskaņā ar matērijas likumu, jūsu mīlestība būs pārejoša, jo tā ir ierobežota. Bet, ja jūs mīlat garīgi, šī sajūta līdzinās Tēva sajūtai, kas ir mūžīga, pilnīga un nemainīga.

50. Visa dzīve un viss radītais ir saistīts ar Garu, jo tam pieder mūžīgā dzīvība. Neierobežojiet sevi, mīliet Mani un mīliet sevi, jo jums pieder tā Dieva dzirkstele no "Esības", kurai mīlestībā nav robežu, kas ir pats Dievs. (180, 24-26)

51. Kāpiet augšup pa ceļu, kas ved jūs uz kalna virsotni, un ar katru savu soli jūs labāk sapratīsiet manas norādes un arvien vairāk pilnveidosieties dievišķā vēstījuma izpratnē.

52. Kas ir Gara valoda? Tā ir mīlestība. Mīlestība ir visu garu universālā valoda. Vai jūs neredzat, ka arī cilvēciskā mīlestība runā? Bieži vien tai nav vajadzīgi vārdi, tā labāk runā caur darbiem, caur domām. Ja jau cilvēciskā mīlestība izpaužas šādi — kāda tad būs tās valoda, kad jūs pilnveidosieties manos likumos? (316, 59-60)

53. Ja jūs domājat par to, ka Es esmu gudrība — šī gudrība izriet no mīlestības. Ja jūs atzīstat Mani par tiesnesi — šī tiesvedība balstās uz mīlestību. Ja jūs uzskatāt Mani par varenu — mana vara balstās uz mīlestību. Ja jūs zināt, ka Es esmu mūžīgs — mana mūžība izriet no mīlestības, jo tā ir dzīvība, un dzīvība padara dvēseles nemirstīgas.

54. Mīlestība ir gaisma, ir dzīvība un zināšanas. Un šo sēklu Es esmu jums devis kopš laiku sākuma — vienīgo, ko Es kā pilnīgs zemnieks esmu iesējis laukos, kas ir jūsu sirdis. (222. 23)

Mīlestības augstā vara

55. O pasaules vīrieši un sievietes, kas savās zinātnēs esat aizmirsuši vienīgo, kas var padarīt jūs gudrus un laimīgus: jūs esat aizmirsuši mīlestību, kas iedvesmo visu —

mīlestību, kas spēj visu un visu pārveido! Jūs dzīvojat sāpju un tumsas vidū; jo, tā kā jūs nepraktizējat mīlestību, ko Es jums mācu, jūs izraisāt savas fiziskās vai garīgās ciešanas.

56. Lai atklātu un saprastu manas vēstis, jums vispirms no sirds jābūt laipniem un maigiem — tās ir tikumi, kas katrā dvēselē ir klātesoši no tās radīšanas brīža; bet, lai spētu izjust patieso, augsto mīlestības sajūtu , jums jāgarīgoties, kopjot savas labas jūtas; taču dzīvē jūs esat gribējuši visu, tikai ne garīgo mīlestību. (16, 31-32)

57. Visos laikos jums ir bijuši vadītāji, kuri jums mācīja mīlestības spēku. Tie bija jūsu attīstītākie brāļi, ar lielāku izpratni par manu likumu un lielāku tīrību savos darbos. Viņi deva jums piemēru par spēku, mīlestību un pazemību, kad viņi apmainīja savu dzīvi, kas bija pilna ar apmaldībām un grēkiem, pret dzīvi, kas bija veltīta labajam, upuriem un aktīvai mīlestībai pret tuvākajiem.

58. No bērnības līdz sirmam vecumam jums ir bijuši skaidri paraugi tam, ko var sasniegt ar mīlestību, un tam, kādas ciešanas rada mīlestības trūkums; bet jūs — bezjūtīgāki par akmeņiem — neesat sapratuši, kā mācīties no mācībām un piemēriem, ko jums sniedz ikdienas dzīve.

59. Vai jūs kādreiz esat novērojuši, kā pat plēsēji maigi reaģē uz mīlestības aicinājumu? Tādā pašā veidā var reaģēt elementi, dabas spēki — viss, kas pastāv materiālajā un garīgajā pasaulē.

60. Tāpēc Es jums saku, ka jums viss ir jāsvētī ar mīlestību, Visuma Tēva un Radītāja vārdā.

61. Svētīt nozīmē pabarot. Svētīt nozīmē sajust labo, to izteikt un nodot tālāk. Svētīt nozīmē visu, kas jūs apņem, piesātināt ar mīlestības domām. (14, 56-60)

62. Patiesi, Es jums saku, mīlestība ir nemainīgā spēka, kas virza Visumu. Mīlestība ir dzīves avots un jēga.

63. Es tagad ievadu laiku garīgās atdzimšanas visiem — laiku, kurā Es likšu uzplaukt tai svētītajai mīlestības sēklai, ko Es no krusta augstumiem izliju uz pasauli un ar to jums paziņoju, ka, ja cilvēki mīlēs viens otru, kā Es jums mācīju, „nāve" tiks izskausta no pasaules un tās vietā pār cilvēkiem valdīs dzīvība un izpaudīsies visos viņu darbos. (282, 13-14)

V. Dieva atklāšanās veidi un darbība

19. nodaļa – Dieva Trīsvienība

Dieva vienotība ar Kristu un Svēto Garu

1. Manas Vārda gaisma apvienos cilvēkus šajā Trešajā laikmetā. Mana patiesība iemirdzēsies katrā prātā

un tādējādi likvidēs atšķirības ticības apliecinājumos un kultos.
2. Kamēr šodien daži mīl Mani kā Jēhovu un noliedz Kristu, citi mīl Mani Kristū un nepazīst Jēhovu; kamēr daži atzīst Manu eksistenci kā Svēto Garu, citi strīdas un šķeļas par Manu Trīsvienību.
3. Un tagad Es jautāju šai cilvēcei un tiem, kas to garīgi vada: kāpēc jūs attālināties viens no otra, ja jūs visi apliecināt patieso Dievu? Ja jūs mīlat Mani Jēhovā, jūs esat patiesībā. Ja jūs mīlat Mani caur Kristu — Viņš ir ceļš, patiesība un dzīvība. Ja jūs mīlat Mani kā Svēto Garu, jūs tuvināties gaismai.
4. Jums ir tikai viens Dievs, tikai viens Tēvs. Dievā nepastāv trīs dievišķas personas, bet tikai viens Dievišķais Gars, kas cilvēcei ir atklājies trīs dažādos attīstības posmos. Iegrimstot šajā dziļumā, cilvēce savā bērnišķībā domāja redzēt trīs personas, kur pastāv tikai viens Dievišķais Gars. Tātad, ja jūs dzirdat vārdu Jēhova, domājiet par Dievu kā Tēvu un Tiesnesi. Ja jūs domājat par Kristu, tad atzīstiet Viņā Dievu kā Skolotāju, kā Mīlestību; un ja jūs mēģināt izprast Svētā Gara izcelsmi, tad ziniet, ka Viņš nav neviens cits kā Dievs, kad Viņš atklāj savu neizmērojamo gudrību tādiem mācekļiem, kuri ir tālāk attīstījušies.
5. Ja Es būtu sastapis „Pirmā laika” cilvēci garīgi tik attīstītu, kāda tā ir šodien, Es būtu atklājies tai kā Tēvs, kā Skolotājs un kā Svētais Gars; tad cilvēki nebūtu redzējuši trīs dievības tur, kur ir tikai viena. Bet viņi nebija spējīgi pareizi interpretēt manas mācības, un būtu sajukuši prātā un attālinājušies no mana ceļa, lai turpinātu radīt pieejamus un mazus dievus atbilstoši savām priekšstatām.
6. Tiklīdz cilvēki sapratīs un pieņems šo patiesību, viņiem būs žēl, ka viņi ir nepareizi izpratuši viens otru kļūdas dēļ, ko ar nedaudz mīlestības viņi būtu varējuši novērst.
7. Ja Kristus ir mīlestība, vai jūs varat ticēt, ka Viņš ir neatkarīgs no Jēhovas, ja es taču esmu mīlestība?
8. Ja Svētais Gars ir gudrība, vai jūs tad ticat, ka šis Gars pastāv neatkarīgi no Kristus, ja es taču esmu gudrība? Vai jūs domājat, ka „Vārds” un Svētais Gars ir divas atšķirīgas lietas?
9. Pietiek ar to, ka zināt kaut ko no Vārda, ko Jēzus mācīja cilvēcei, lai saprastu, ka ir bijis tikai viens Dievs un mūžīgi būs tikai viens. Tāpēc Es caur Viņu teicu: „Kas pazīst Dēlu, tas pazīst Tēvu, jo Viņš ir Manī un Es esmu Viņā.” Vēlāk, kad Viņš paziņoja, ka citā laikā atgriezīsies pie cilvēkiem, Viņš ne tikai teica: „Es atgriezīšos”, bet arī apsolīja sūtīt Svēto Garu, Mierinātāja Garu, Patiesības Garu.
10. Kāpēc Kristum būtu jānāk atdalītam no Svētā Gara? Vai Viņš savā Garā nevarētu atnest patiesību, gaismu un mierinājumu? (1, 66-70, 73-76)
11. Es esmu jūsu Skolotājs; tomēr neredziet Mani atdalītu no Tēva, jo Es esmu Tēvs.

12. Nav nekādas atšķirības starp Dēlu un Svēto Garu, jo Svētais Gars un Dēls ir viens Gars, un tas esmu Es.

13. Manās atklāsmēs visos laikos redziet vienu Dievu, kurš jūs ir mācījis ar daudzveidīgām un dažādām lekcijām: vienu grāmatu ar daudzām lapām. (256, 4)

Dieva trīs atklāšanās veidi

14. Tagad jūs zināt iemeslu, kāpēc Tēvs ir atklājies pa posmiem, un saprotat arī cilvēku kļūdu attiecībā uz Trīsvienības jēdzienu.

15. Vairs nemēģiniet savā iztēlē Man piešķirt fizisku veidolu, jo Manā Garā nav nekāda veidola, tāpat kā nav veidola ne inteliģencei, ne mīlestībai, ne gudrībai.

16. Es jums to saku, jo daudzi, domājot par Tēvu, iedomājas Mani kā vecu vīru; taču Es neesmu vecs vīrs, jo Es esmu ārpus laika, Manam Garam nav vecuma.

17. Kad jūs domājat par Kristu, jūs uzreiz savā prātā veidojat Jēzus fizisko tēlu. Bet es jums saku, ka Kristus, Dievišķā Mīlestība, kas piedzima miesā, mans Vārds, kas kļuva par cilvēku, kad Viņš atstāja fizisko apvalku, saplūda ar manu Garu, no kura Viņš bija cēlies.

18. Taču, kad jūs runājat par Svēto Garu, jūs izmantojat baloža simbolu, lai mēģinātu to sev kādā veidā iedomāties. Bet Es jums saku, ka simbolu laiks ir pagājis un ka tādēļ, ja jūs jūtat Svētā Gara ietekmi, jūs to uztverat kā iedvesmu, kā gaismu savā garā, kā skaidrību, kas izkliedē neskaidrības, noslēpumus un tumsu. (39, 42, 44-47)

19. No laikmeta uz laikmetu cilvēkiem ir arvien skaidrāka priekšstata par Mani. Tie, kas Mani iepazinuši caur Kristu, ir izveidojuši priekšstatu, kas ir tuvāks patiesībai, nekā tie, kas Mani pazīst tikai caur Mozus likumiem. To Dievu, kuram cilvēku pūļi sekoja un paklausīja bailēs no Viņa taisnības, vēlāk meklēja kā Tēvu un Skolotāju ( ), kad viņu sirdīs sāka dīgt Kristus mīlestības sēkla. (112, 3)

20. Es stāvu pāri laikmetiem, pāri visam radītajam, mans Dievišķais Gars nav pakļauts attīstībai. Es esmu mūžīgs un pilnīgs — ne tā kā jūs, kam ir sākums, kas esat pilnībā pakļauti attīstības likumiem un turklāt sajūtat laiku ritējumu virs savas esības.

21. Tāpēc nesakiet, ka Tēvs pieder tikai vienam laikmetam, Kristus — citam, bet Svētais Gars — vēl citam. Jo Tēvs ir mūžīgs un nepieder nevienam laikmetam, bet laiki pieder Viņam, un Kristus, kad Viņš kā cilvēks bija aizgājis, ir pats Dievs, tāpat kā Svētais Gars, kas nav neviens cits kā jūsu Tēvs pats, kurš starp jums sagatavo savu augstāko atklāšanās formu, tas ir, bez jebkāda zemes starpnieka palīdzības. (66, 43)

22. Es esmu jums paskaidrojis, ka tas, ko jūs saucat par Tēvu, ir Dieva, Visuma Radītāja, absolūtā vara, vienīgais Neražotais; ka Tas, ko jūs saucat par „Dēlu", ir Kristus, tas ir, Tēva pilnīgās mīlestības atklāsme

pret saviem radījumiem, un ka tas, ko jūs saucat par „Svēto Garu", ir gudrība, ko Dievs jums sūta kā gaismu šajā laikā, kad jūsu gars spēj labāk saprast manas atklāsmes.

23. Šī Svētā Gara gaisma, šī Dieva gudrība drīz valdīs šajā trešajā laikmetā, kura sākumu jūs redzat, un apgaismos cilvēces domāšanu, kurai nepieciešama garīgums, kas slāpst pēc patiesības un izsalkst pēc mīlestības.

24. Tāpat ir taisnība, tauta, ka cilvēkiem ir atklājies viens Dievs, lai gan trīs dažādos aspektos: Ja jūs meklēsiet mīlestību Tēva darbos tajā pirmajā laikmetā, jūs to atradīsiet; un ja jūs meklēsiet gudrības gaismu, jūs to arī atklāsiet, tāpat kā Kristus darbos un vārdos jūs sastapsieties ne tikai ar mīlestību, bet arī ar spēku un gudrību. Tātad, kas gan būtu dīvains, ja jūs Svētā Gara darbos šajā laikā atklātu gan spēku, likumu un varu, gan mīlestību, maigumu un dziedinošo ziedi? (293, 20-21, 259 25-26)

25. Likums, mīlestība, gudrība — tās ir trīs atklāsmes formas, kurās Es esmu parādījies cilvēkam, lai viņam savā attīstības ceļā būtu stingra pārliecība un pilnīga izpratne par savu Radītāju. Šīs trīs atklāsmes fāzes atšķiras viena no otras, bet tām visām ir viens un tas pats avots, un kopumā tās veido absolūtu pilnību. (165, 56)

26. Manī ir Tiesnesis, Tēvs un Skolotājs — trīs dažādas atklāšanās fāzes vienā būtībā, trīs spēka centri un viena būtības būtība: mīlestība. (109, 40)

27. Es esmu Jēhova, kas jūs visos laikos ir atbrīvojis no nāves. Es esmu vienīgais Dievs, kas jums ir runājis visos laikos. Kristus ir mans „Vārds", kas caur Jēzu runāja uz jums. Viņš jums teica: „Kas pazīst Dēlu, tas pazīst Tēvu." Un Svētais Gars, kas šodien runā uz jums, esmu arī Es; jo ir tikai viens Svētais Gars, tikai viens „Vārds", un tas ir mans.

28. Klausieties, mani mācekļi: „Pirmajā laikmetā" Es jums devu Likumu, otrajā Es jums mācīju mīlestību, ar kādu jums vajadzētu interpretēt šos baušļus, un tagad, šajā trešajā laikmetā, Es jums sūtu Gaismu, lai jūs iekļūtu jēgā visam, kas jums ir atklāts.

29. Kāpēc tad jūs gribat noteikti atklāt tur trīs dievības, ja pastāv tikai viens Dievišķais Gars, kas ir mans?

30. Es devu likumu pirmajiem cilvēkiem, un tomēr es paziņoju Mozum, ka es sūtīšu Mesiju. Kristus, kurā es jums devu savu „Vārdu", teica jums, kad viņa misija jau tuvojās beigām: „Es atgriežos pie Tēva, no kura esmu nācis." Viņš jums teica arī: „Tēvs un Es esam viens." Bet pēc tam viņš apsolīja jums sūtīt Patiesības Garu, kas saskaņā ar manu gribu un atbilstoši jūsu attīstībai atklātu manu atklāsmes noslēpumu.

31. Bet kas var ienest gaismu manos noslēpumos un izskaidrot šos noslēpumus? Kas, izņemot Mani, var atvērt manas gudrības grāmatas zīmogus?

32. Patiesi, es jums saku, Svētais Gars, ko jūs pašlaik uzskatāt par kaut ko atšķirīgu no Jēhovas un Kristus, nav nekas cits kā gudrība, ko es atklāju jūsu garam, lai jūs varētu saprast, redzēt un sajust patiesību. (32, 22-27)

33. Apvienojiet savā prātā un garā manas atklāsmes kā Dievs, kas jums sludina likumu; manas atklāsmes kā Tēvs, kas jums atklāj manu bezgalīgo mīlestību, un manas mācības kā Skolotājs, kas jums atklāj manu gudrību, tad no visa tā jūs iegūsiet būtību, dievišķu nodomu: lai jūs nāktu pie Manis garīgās gaismas ceļā — kas ir kaut kas vairāk nekā tikai vēstījums jums. Es gribu jūs vest savā valstībā, kur Es esmu jums vienmēr klātesošs, uz visiem laikiem jūsos. (324, 58)

34. Tas nebūs pirmais gadījums, kad cilvēki cīnās, lai izprastu dievišķo atklāsmi vai iegūtu skaidrību lietā, kas viņu acīm šķiet noslēpums. Jau „Otrajā laikmetā" pēc manas sludināšanas darbības pasaulē cilvēki apspriedās par Jēzus personību un gribēja zināt, vai viņš ir dievišķs vai nē, vai viņš ir viens ar Tēvu vai no viņa atšķirīga persona. Viņi visādi vērtēja un pētīja manu mācību.

35. Tagad es atkal kļūšu par interpretāciju, apspriedu, strīdu un pētījumu objektu.

36. Tiks pārbaudīts, vai Kristus Gars, kad Viņš atklājās, bija neatkarīgs no Tēva Gara; un būs citi, kas teiks, ka runāja Svētais Gars, nevis Tēvs vai Dēls.

37. Taču tas, ko jūs saucat par „Svēto Garu", ir Dieva gaisma, un tas, ko jūs saucat par „Dēlu", ir Viņa „Vārds". Tātad, ja jūs šeit dzirdat šo Vārdu, ja jūs izmantojat manu „Otrā laika" mācību vai domājat par „Pirmā laika" likumu un atklāsmēm, tad apzinieties, ka jūs atrodaties Vienīgā Dieva klātbūtnē, dzirdat Viņa Vārdu un saņemat Viņa Gara gaismu. (216, 39-42)

Dievs kā Radītāja Gars un Tēvs

38. Es esmu visa radītā būtība. Viss dzīvo caur manu bezgalīgo spēku. Es esmu katrā ķermenī un katrā formā. Es esmu katrā no jums, bet jums jāgatavojas un jākļūst jūtīgiem, lai jūs varētu Mani sajust un atklāt.

39. Es esmu dzīvības elpa visām būtnēm, jo Es esmu dzīvība. Tāpēc Es esmu jums darījis saprotamu, ka, ja Es esmu klātesošs visos jūsu darbos, nav nepieciešams veidot Manu tēlu no māla vai marmora, lai Mani pielūgtu vai justos Mani sev tuvu. Šī nesapratne ir kalpojusi tikai tam, lai cilvēci pievilinātu pie elku pielūgšanas.

40. Pateicoties manam vārdam, jūs nojautāt harmoniju, kas pastāv starp Tēvu un visu radīto, jūs saprotat, ka Es esmu būtība, kas baro visas būtnes, un ka jūs esat daļa no Manis Paša. (185, 26-28)

41. Tēva Gars ir neredzams, bet Viņš atklājas bezgalīgi daudzās formās. Visa Visums ir tikai dievišķības materiāla izpausme. Viss radītais ir patiesības atspulgs.

42. Esmu apņēmis dvēseļu, kas ir manas dievišķības bērni, eksistenci atkarībā no vietas, kurā tās dzīvo, ar virkni dzīves formu, kurās esmu ielicis gudrību, skaistumu, dzīvības spēku un jēgu, lai katrai no šīm mājvietām dotu redzamāko pierādījumu par manu eksistenci un priekšstatu par manu varu. Es vēršu jūsu uzmanību uz to, ka dzīves jēga slēpjas mīlestībā, zināšanās un patiesības atziņā. (168, 9-10)

43. Mācekļi, no Manis ir cēlušās trīs būtības dabas: dievišķā, garīgā un materiālā. Kā visa radītā Radītājs un īpašnieks Es varu runāt ar jums dievišķā un vienlaikus saprotamā veidā. Tā kā materiālā daba cēlusies no Manis, Es varu ļaut dzirdēt savu balsi un vārdu arī fiziski, lai padarītu Sevi saprotamu cilvēkam.

44. Es esmu pilnīgā zinātne, visa sākums, visu cēloņu cēlonis un gaisma, kas visu apgaismo. Es stāvu pāri visam radītajam, pāri visai zinātībai. (161, 35-36)

45. Tagad ir sapratnes laiks, dvēseles un prāta apgaismojuma laiks, kurā cilvēks beidzot sāks Mani meklēt garīgi, jo atzīs, ka Dievs nav ne persona, ne fantāzijas tēls, bet gan neierobežots un absolūts vispārējs Gars. (295, 29)

Kristus, mīlestība un Dieva Vārds

46. Pirms Tēvs atklājās cilvēcei Jēzū, Viņš jums sūtīja savas atklāsmes, izmantojot materiālas formas un notikumus. Ar vārdu „Kristus" jūs iepazināt To, kurš cilvēkiem atklāja Dieva mīlestību; taču, kad Viņš nāca uz Zemi, Viņš jau iepriekš bija atklājies kā Tēvs, tāpēc jums nevajadzētu teikt, ka Kristus piedzima šajā pasaulē — piedzima Jēzus, ķermenis, kurā dzīvoja Kristus.

47. Pārdomājiet, un jūs beidzot sapratīsiet Mani un atzīsiet, ka Kristus bija jau pirms Jēzus, jo Kristus ir Dieva mīlestība. (16, 6-7)

48. Es esmu šeit pie jums un dodu jums spēku cīnīties par jūsu dvēseles mūžīgo mieru. Bet patiesi, Es jums saku, jau pirms cilvēce iepazina Mani, Es jau apgaismoju jūs no bezgalības un jau runāju uz jūsu sirdīm. Jo, tā kā Es esmu viens ar Tēvu, Es vienmēr esmu bijis Viņā. Cilvēcei bija jāpaiet cauri gadsimtiem, līdz pasaule pieņēma Mani Jēzū un dzirdēja Dieva Vārdu, lai gan man jums jāsaka, ka ne visi, kas tolaik dzirdēja manu mācību, bija sasnieguši nepieciešamo garīgo attīstību, lai Kristū sajustu Dieva klātbūtni. (300, 30)

49. Jūs domājāt, ka Jēhova ir nežēlīgs, briesmīgs un atriebīgs Dievs. Tad Kungs, lai atbrīvotu jūs no jūsu kļūdas, sūtīja jums Kristu, Savu Dievišķo Mīlestību, lai jūs, „iepazīstot Dēlu, iepazītu Tēvu"; un tomēr neziņā esošā un atkal savos grēkos iegrimusī cilvēce tic, ka redz dusmīgu un aizvainotu Jēzu, kurš tikai gaida to ierašanos „Garīgajā ielejā", kuri viņu aizvainoja, lai tiem teiktu: „Eita prom no manis, es jūs nepazīstu"; un lai tūlīt pat liktu viņiem mūžībā ciest visžēlīgākās mokas.

50. Ir pienācis laiks, lai jūs saprastu manu mācību jēgu, lai jūs nekristu kļūdās. Dievišķā Mīlestība netraucēs jums nākt pie Manis; taču, ja jūs nelabosiet savas kļūdas, tas būs jūsu sirdsapziņas neizbēgamais tiesnesis, kas jums teiks, ka jūs neesat cienīgi ienākt Gaismas Valstībā. (16, 46-47)

51. Es gribu, lai jūs būtu tādi kā jūsu Skolotājs, lai jūs varētu pamatoti saukties par maniem mācekļiem. Mans mantojums sastāv no mīlestības un gudrības. Tas bija Kristus, kas nāca pie jums, un tas ir Kristus, kas šajā brīdī runā uz jums; taču nemēģiniet atdalīt Mani no Dieva vai redzēt Mani ārpus Viņa, jo Es esmu un vienmēr esmu bijis viens ar Tēvu.

52. Es jums esmu teicis, ka Kristus ir Dievišķā mīlestība; tādēļ nemēģiniet atdalīt Mani no Tēva. Vai jūs domājat, ka Viņš ir Tēvs bez mīlestības pret saviem bērniem? Kā jums rodas šāda doma? Ir pienācis laiks, lai jūs to saprastu.

53. Nevienam nevajadzētu kaunēties Dievu, Radītāju, saukt par Tēvu, jo tas ir Viņa patiesais vārds. (19, 57-58)

54. Jēzū pasaule ieraudzīja savu Dievu, kas kļuvis par cilvēku. Cilvēki no Viņa saņēma tikai mīlestības mācības, bezgalīgas gudrības pamācības, pilnīgas taisnīguma pierādījumus, bet nekad nevienu vārdu par vardarbību, nevienu rīcību vai naida pazīmi. Tā vietā skatieties, cik ļoti Viņš tika apvainots un izsmiets. Viņam bija vara un visa vara Viņa rokās, kādas visai pasaulei nav, bet bija nepieciešams, lai pasaule iepazītu savu Tēvu Viņa patiesajā būtībā, Viņa patiesajā taisnīgumā un žēlsirdībā.

55. Jēzū pasaule redzēja Tēvu, kurš visu atdod saviem bērniem, neko par to nepieprasot Sev; Tēvu, kurš ar bezgalīgu mīlestību piedod smagākos apvainojumus, nekad neizrādot atriebību, un Tēvu, kurš, tā vietā, lai atņemtu dzīvību saviem bērniem, kuri Viņu apvaino, viņiem piedod un ar savām asinīm iezīmē ceļu uz viņu dvēseļu pestīšanu. (160, 46-47)

56. Kā cilvēks Jēzus bija jūsu ideāls un pilnības iemiesojums; lai jums būtu Viņā paraugs, kas ir vērts sekot, Es gribēju jums iemācīt, kādam jābūt cilvēkam, lai kļūtu līdzīgs savam Dievam.

57. Ir viens Dievs, un Kristus ir viens ar Viņu, jo Viņš ir Dievības "Vārds", vienīgais ceļš, pa kuru jūs varat nonākt pie visa radītā Tēva. (21, 33-34)

58. Mācekļi, Kristus ir dievišķās mīlestības augstākā izpausme, ir gaisma, kas garīgajās sfērās ir dzīvība; gaisma, kas pārvar tumsību un atklāj patiesību ikvienam garīgajam skatienam, atklāj noslēpumus, atver durvis un rāda ceļu uz gudrību, mūžību un dvēseļu pilnību. (91, 32)

Svētais Gars — Dieva patiesība un gudrība

59. Gudrībā slēpjas dziedinošā spēka un mierinājuma avots, pēc kā ilgojas jūsu sirds. Tāpēc Es jums reiz

apsolīju Patiesības Garu kā mierinājuma Garu.
60. Bet ir absolūti nepieciešams ticēt, lai neapstātos attīstības ceļā un nejustu bailes no pārbaudījumiem. (263, 10-11)
61. Šis ir Gaismas laikmets, kurā Dievišķā gudrība, kas ir Svētā Gara gaisma, apgaismos pat sirds un dvēseles noslēpumainākos stūrīšus. (277, 38) (Skatīt arī nodaļas pantus 8-10, 12, 18, 21-24, 27, 32, 36-37)

20. nodaļa – Marija, Dieva mātes mīlestība

Marijas pazemīgā dzīve uz zemes

1. Marija ir mana debesu dārza zieds, kura būtība vienmēr ir bijusi manā Garā.
2. Redzat šos ziedus šeit, kas pazemībā slēpj savu skaistumu? Tāda pati bija un ir Marija: neizsīkstošs skaistuma avots tam, kurš spēj uz viņu skatīties tīrībā un godbijībā, un labestības un maiguma dārgums visām būtnēm.
3. Marija gāja pa pasauli un slēpa savu dievišķo būtību; viņa zināja, kas viņa ir un kas ir viņas Dēls, taču, tā vietā, lai lepoties ar šo žēlastību, viņa sevi pasludināja tikai par Augstākā kalponi, par Kunga nodomu instrumentu. (8, 42-43, 46)
4. Marija zināja, ka viņa gaidīs spēcīgāku un lielāku Ķēniņu nekā visi zemes ķēniņi. Bet vai viņa tāpēc kronēja sevi par karalieni starp cilvēkiem? Vai viņas lūpas laukumos, ielās, vienkāršās būdiņās vai pilīs sludināja, ka viņa kļūs par Mesijas Māti, ka Tēva „vienpiedzimušais Dēls" nāks no viņas miesām?
5. Protams, nē, mana tauta: viņā bija vislielākā pazemība, lēnprātība un žēlsirdība, un apsolījums piepildījās. Viņas cilvēciskās mātes sirds bija laimīga, un jau pirms dzemdībām — šajā brīdī un pēc tam visa Dēla dzīves garumā — viņa bija mīlošākā māte, kas garīgi zināja Jēzus likteni, misiju, kas viņam bija jāpilda starp cilvēkiem, un to, kāpēc viņš bija nācis. Viņa nekad nepretojās šim liktenim, jo viņai bija daļa tajā pašā darbā.
6. Ja viņa reizēm raudāja, tad tā bija cilvēciskas mātes raudāšana, tā bija miesas daba, kas sajuta sāpes Dēlā, savā paša miesā.
7. Bet vai viņa bija sava Dēla, Meistara, mācekle? Nē. Marijai no Jēzus nebija nekas jāmācās. Viņa bija pašā Tēvā un bija iemiesojusies tikai tādēļ, lai izpildītu šo skaisto un grūto uzdevumu.
8. Vai šī izcilā mātes sirds aprobežojās tikai ar mīlestību pret savu mīļāko Dēlu? Protams, nē; caur šo mazo cilvēcisko sirdi mātes sirds atklājās mierinājumā un cēlās vārdos, padomos un labdarībā, brīnumos, gaismā un patiesībā.
9. Viņa nekad neizrādījās, nekad nepareizi nesaprata Meistara vārdus. Bet tāpat kā viņa bija pie šūpuļa, kas viņai kalpoja par šūpuļkrēslu, tāpat viņa bija pie krusta, pie kura Dēls, Meistars, visa

radījuma Tēvs mira un izelpa savu pēdējo elpu kā cilvēks.
10. Tādējādi viņa piepildīja savu likteni kā cilvēciskā māte un deva visām mātēm un visiem cilvēkiem cēlu piemēru. (360, 28-31)

Marija un Jēzus

11. Cilvēki bieži ir jautājuši, kāpēc Jēzus, pat pēc tam, kad bija krustā sist, parādījās grēcīgajai Magdalēnai un pēc tam apmeklēja savus mācekļus, bet nekas nav zināms par to, ka Viņš būtu apmeklējis savu Māti. Uz to Es jums saku, ka nebija nepieciešams parādīties pie Marijas tādā pašā veidā, kā Es to darīju pie tiem. Jo saikne starp Kristu un Mariju pastāvēja jau vienmēr, jau pirms pasaules radīšanas.
12. Caur Jēzu Es atklāju Sevi cilvēcei, lai glābtu grēciniekus, un pēc krustā sišanas ļāvu viņiem redzēt Sevi, lai atdzīvinātu to ticību, kuriem Es biju vajadzīgs. Bet patiesi, Es jums saku, Marijai — kā cilvēkam, manai mīļajai Mātei — nebija nepieciešams attīrīties no nekāda netīruma, un viņai arī nevarēja būt nekāda ticības trūkuma, jo viņa zināja, kas ir Kristus, vēl pirms viņa Viņam piedāvāja savu mātes klēpi.
13. Nebija nepieciešams cilvēciskot Manu Garu, lai apmeklētu to, kura ar tādu pašu tīrību un maigumu, ar kādu viņa Mani uzņēma savā klēpī, atdeva Mani atpakaļ Valstībai, no kuras Es biju nācis. Bet kurš varēja zināt to veidu, kādā Es runāju ar viņu viņas vientulībā, un to dievišķo maigumu, ar kādu Mans Gars viņu apņēma?
14. Tā es atbildu tiem, kuri man uzdeva šo jautājumu, jo viņi bieži domāja, ka Jēzus pirmajam apmeklējumam vajadzēja būt veltītam viņa mātei.
15. Cik atšķirīgai bija jābūt formai, kādā Es atklājos Marijai, no tās, ko Es izmantoju, lai padarītu Sevi sajūtamu Magdalēnai un maniem mācekļiem. (30, 17-21)

Marijas jaunavība

16. Uz kalna virsotnes, kur atrodas Meistars, ir arī Marija, vispasaules Māte — tā, kas "Otrā laikmetā" kļuva par sievieti, lai "Dievišķā Vārda" iemiesošanās brīnums kļūtu par realitāti.
17. Cilvēks ir bieži spriedis un pētījis Mariju, kā arī to, kā Jēzus nāca pasaulē, un šie spriedumi ir saplēsuši tīrības plīvuru, kas apklāja mātes garu, kura sirds izlēja savu asinis uz pasauli.
18. Šajā laikā esmu atvilcis nezināmā plīvuru, lai izskaustu neticīgā šaubas un dotu viņam garīgo mācību atziņu.
19. Cilvēki no manas patiesības, kas ir kā ceļš, ir izveidojuši daudzus sānceļus, pa kuriem viņi pārsvarā apmaldās. Kamēr vieni meklē Debesu Mātes aizstāvību, bet citi to nepazīst, viņas mīlestības un maiguma apmetnis visus apņem uz mūžīgiem laikiem.
20. No laiku sākuma Es atklāju Garīgās Mātes eksistenci, par kuru pravieši runāja jau pirms viņas ierašanās pasaulē. (228, 1-5)

21. Marija tika sūtīta, lai atklātu savu tikumību, paraugu un pilnīgo dievišķību. Viņa nebija sieviete kā visas pārējās starp cilvēkiem. Viņa bija citāda sieviete, un pasaule vēroja viņas dzīvi, iepazina viņas domāšanas un jūtu veidu, zināja par viņas dvēseles un ķermeņa tīrību un graciozitāti.
22. Viņa ir vienkāršības, pazemības, nesavtīguma un mīlestības paraugs. Taču, lai gan viņas dzīve bija pazīstama gan tolaikējai pasaulei, gan nākamajām paaudzēm, ir daudzi, kas neatzīst viņas tikumību un jaunavību. Viņi nespēj izskaidrot faktu, ka viņa vienlaikus bija jaunava un māte. Iemesls tam ir tas, ka cilvēks pēc savas dabas ir neticīgs un neprot ar atmodinātu garu izvērtēt dievišķos darbus. Ja viņš pētītu Rakstus un izpētītu Marijas inkarnāciju un viņas senču dzīvi, viņš beidzot saprastu, kas viņa ir. (221, 3)
23. Dieva visjūtīgākajai mīlestībai pret saviem radījumiem nav formas*. Tomēr Otrajā laikmetā tā pieņēma sievietes veidolu Marijā, Jēzus māte.
** Tāpēc Marijas tēls, kas pazīstams no Marijas parādībām, ir uzskatāms tikai par īslaicīgi pieņemtu garīgu atklāsmes tēlu.*
24. Saprotiet, ka Marija vienmēr ir pastāvējusi, jo viņas būtība, mīlestība un maigums vienmēr ir bijuši Dievībā.
25. Cik daudz teoriju un kļūdu cilvēki ir radījuši par Mariju! Par viņas mātes stāvokli, ieņemšanu un nevainību. Cik ļoti viņi ir zaimojuši!
26. Tajā dienā, kad viņi patiesi sapratīs šo nevainību, viņi teiks sev: „Mums būtu labāk, ja mēs nekad nebūtu piedzimuši." Uguns asaras degs viņu dvēselēs. Tad Marija tos ietīs savā žēlastībā, Dievišķā Māte tos pasargās ar savu apmetni, un Tēvs viņiem piedos un ar bezgalīgu mīlestību teiks: „Modieties un lūdzieties, jo Es jums piedodu, un jūsos Es piedodu un svētīju pasauli." (171, 69-72)

Marijas paraugs sievietēm

27. Jūsu Skolotāja dzīve ir paraugs visiem cilvēkiem. Taču tā kā sievietēm trūka pamācības par viņu uzdevumu kā mātēm, viņām tika sūtīta Marija kā Dievišķās maiguma iemiesojums, kura parādījās starp cilvēkiem kā sieviete, lai arī jums dotu savu dievišķo pazemības paraugu. (101, 58)
28. Svētītās sievietes: arī jūs piederat pie manas apustuļu saimes. Starp vīrieša garu un jūsu garu nav nekādas atšķirības, lai gan fiziski jūs atšķiraties un arī abu uzdevumi ir atšķirīgi.
29. Pieņemiet Jēzu par sava gara Skolotāju un sekojiet Viņam pa ceļu, ko iezīmējusi Viņa mīlestība. Padariet Viņa vārdu par savu un apņemiet Viņa krustu.
30. Es runāju uz jūsu garu ar tiem pašiem vārdiem, ar kuriem es runāju uz vīriešiem, jo garīgi jūs esat vienādi. Tomēr — ja jūsu sieviešu sirds meklē paraugu, kam līdzināties; ja jums vajadzīgi pilnīgi paraugi kā atbalsts, lai pilnveidotos

dzīvē, tad atcerieties Mariju, vērojiet viņu visā viņas dzīves laikā uz zemes.
31. Tēva griba bija, lai Marijas pieticīgo dzīvi pierakstītu mani mācekļi, kuri pazina viņu visā viņas darbības laikā un sarunājās ar viņu.
32. Šī dzīve — pazemīga tam, kas to pazīst — no dzimšanas līdz pat tās beigām uz zemes bija spoža. Marija ar sava gara pazemību, ar savu bezgalīgo maigumu, ar sirds tīrību, ar mīlestību pret cilvēci uzrakstīja daudzas mīlestības pilnas pamācības lappuses, ko viņa izteica vairāk ar klusumu nekā ar vārdiem, jo zināja, ka Tas, kam jārunā uz cilvēkiem, ir Kristus.
33. Marijas gars bija pati no Tēva izplūdušā mātes mīlestība, lai dotu cilvēcei pilnīgo pazemības, paklausības un maiguma paraugu. Viņas ceļš pa pasauli bija gaismas pēdas. Viņas dzīve bija vienkārša, majestātiska un tīra. Viņā piepildījās pravietojumi, kas sludināja, ka Mesija piedzims no jaunavas.
34. Tikai viņa varēja savā klēpī nēsāt Dieva sēklu, tikai viņa bija cienīga pēc savas uzdevuma izpildes palikt pie Jēzus kā cilvēces garīgā māte.
35. Tāpēc Marija ir jūsu pilnīgs paraugs, sievietes. Bet vēršieties pie viņas un ņemiet viņu par paraugu viņas klusumā, viņas pazemības darbos, bezgalīgajā sevis noliegšanā mīlestības dēļ pret trūcīgajiem, viņas klusajā sāpē, viņas līdzjūtībā, kas visu piedod, un viņas mīlestībā, kas ir aizstāvība, mierinājums un salds atbalsts.
36. Jaunavas, sievas, mātes, bāreņas vai atraitnes, vientuļās sievietes, kurām sirds ir caurvīta ar sāpēm — sauciet Mariju par savu mīlošo un rūpīgo Māti, aiciniet viņu domās, uzņemiet viņu garā un sajūtiet viņu sirdī. (225, 46-54)

Marija kā cilvēku aizstāve, mierinātāja un līdzglābēja

37. Marija klusi gāja pa pasauli, taču viņa piepildīja sirdis ar mieru, aizstāvēja trūcīgos, lūdza par visiem un beidzot izlēja savas piedošanas un līdzjūtības asaras par cilvēku neziņu un ļaunumu. Kāpēc jums nevajadzētu vērsties pie Marijas, ja jūs vēlaties nākt pie Kunga, jo caur viņu jūs esat saņēmuši Jēzu? Vai Glābēja nāves stundā Māte un Dēls nebija vienoti? Vai tajā brīdī Dēla asinis nesajaucās ar Mātes asarām? (8, 47)
38. Es no krusta esmu atstājis pasaulei Dzīvības un garīgās gudrības grāmatu — grāmatu, kas gadsimtu, laikmetu un ēru gaitā bija jāinterpretē un jāsaprot cilvēkiem. Tāpēc es teicu sāpēs satricinātajai Marijai pie krusta kājām: „Sieviete, šis ir tavs dēls”, norādot ar skatienu uz Jāni, kurš tajā brīdī iemiesoja cilvēci, taču cilvēci, kas pārvērtusies par labu Kristus mācekli, garīgo cilvēci.
39. Arī pie Jāņa Es vērsos ar vārdiem: „Dēls, šī ir tava māte” — vārdi, kurus Es tagad jums izskaidrošu.
40. Marija iemiesoja tīrību, paklausību, ticību, maigumu un

pazemību. Katra no šīm tikumībām ir kā kāpnes pakāpiens, pa kuru Es nolaidos uz šo pasauli, lai kļūtu par cilvēku šīs svētās un tīrās sievietes klēpī.
41. Šī maiguma, šī tīrības un mīlestības ir dievišķais klēpis, kurā tiek apaugļota dzīvības sēkla.
42. Tā kāpnes, pa kurām Es nolaidos pie jums, lai kļūtu par cilvēku un dzīvotu kopā ar saviem bērniem, ir tās pašas, kuras Es jums piedāvāju, lai jūs, , pa tām uzkāptu pie Manis, pārvēršoties no cilvēkiem par gaismas gariem.
43. Marija ir kāpnes, Marija ir mātes klēpis. Vēršieties pie viņas, un jūs satiksiet Mani. (320, 68-73)
44. Es atstāju jums Mariju pie krusta kājām, uz tā paugura, kas uzņēma manu asinis un Mātes asaras. Tur viņa palika, gaidot savus bērnus, jo tieši viņa būs tā, kas noņems krustu no viņu pleciem un norādīs ceļu uz debesīm. (94, 73)
45. Marijas vēstījums bija mierinājums, maiga rūpēšanās, pazemība un cerība. Viņai bija jānāk uz Zemi, lai darītu zināmu savu mātes būtību un piedāvātu savu jaunavīgo klēpi, lai tajā "Vārds" kļūtu par cilvēku.
46. Taču viņas misija nebeidzās uz zemes. Aiz šīs pasaules bija viņas patiesā dzimtene, no kuras viņa var izplest līdzjūtības un rūpības plīvuru pār visiem saviem bērniem, no kuras viņa var sekot apmaldīto soļiem un izliet savu debesu mierinājumu uz ciešanu nomocītajiem.
47. Daudzus gadsimtus pirms Marija bija paredzēta nākt pasaulē, lai — kļūstot par cilvēku sievietē — piepildītu dievišķo likteni, to paziņoja Dieva pravietis. Caur viņu jūs uzzināt, ka jaunava ieņems un dzemdēs dēlu, kuru sauks par Immanuelu, kas nozīmē: Dievs ar mums.
48. Marijā, nevainīgā sievietē, uz kuru nolaidās Debesu Mātes mīlestības Gars, piepildījās dievišķais solījums, ko bija paziņojis pravietis.
49. Kopš tā laika pasaule viņu pazīst, un cilvēki un tautas ar mīlestību izrunā viņas vārdu, un savās sāpēs viņi ilgojas pēc viņas kā pēc mātes.
50. Jūs viņu saucat par Sāpju Māti, jo zināt, ka pasaule iedūra sāpju zobenu viņas sirdī, un no jūsu iztēles neizzūd tas sāpju pilnais vaigs un bezgalīgā skumjas izpausme.
51. Šodien Es gribu jums teikt, ka jums no savām sirdīm jāizdzēš šis mūžīgais sāpju tēls un tā vietā jādomā par Mariju kā laipnu, smaidošu un mīlošu Māti, kura darbojas garīgi un palīdz visiem saviem bērniem attīstīties uz augšu pa ceļu, ko iezīmējis Meistars.
52. Vai jūs tagad saprotat, ka Marijas misija neaprobežojās ar mātes lomu uz Zemes? Arī viņas parādīšanās "Otrajā laikmetā" nebija vienīgā, bet viņai ir paredzēta jauna laikmeta ēra, kurā viņa runās ar cilvēkiem no gara uz garu.
53. Mans māceklis Jānis, pravietis un redzētājs, savā ekstāzē redzēja sievieti, apģērbtu ar sauli, jaunavu, kas staroja gaismā.

54. Šī sieviete, šī jaunava ir Marija, kas savā klēpī vairs neuzņems jaunu Pestītāju, bet gan veselu cilvēku pasauli, kas barosies no mīlestības, ticības un pazemības, lai sekotu Kristus, visa pilnības Meistara, dievišķajām pēdām.
55. Pravietis redzēja, kā šī sieviete cieta, it kā dzemdētu; taču šīs sāpes bija cilvēku attīrīšanas sāpes, dvēseļu izpirkšanas sāpes. Kad sāpes būs pagājušas, dvēselēs ienāks gaisma, un prieks piepildīs jūsu Visuma Mātes Garu. (140, 44-52)

Marijas dievišķā daba

56. Jūsu Debesu Mātes apmetnis jau no mūžības sniedzis ēnu pasaulei un mīloši sargājis manus bērnus, kuri ir arī viņas bērni. Marija kā Gars nav dzimusi šajā pasaulē; viņas mātes būtības kodols vienmēr ir bijis daļa no Manis.
57. Viņa ir mana tīrības, mana svētuma līgava. Viņa bija mana meita, kad kļuva par sievieti, un mana Māte, kad ieņēma „Iemiesoto Vārdu". (141, 63-64)
58. Marija pēc savas būtības ir dievišķa, viņas gars ir viens ar Tēvu un Dēlu. Kāpēc viņu vērtē pēc cilvēciskajiem mēraukļiem, ja viņa taču bija izredzētā meita, kura cilvēcei jau no laiku sākuma bija paziņota kā tīra būtne, kurā iemiesosies „Dievišķais Vārds"?
59. Kāpēc tad cilvēks zaimo un šaubās par manu varu un bez cieņas pēta manus darbus? Iemesls tam ir tas, ka viņš nav iedziļinājies manā dievišķajā mācībā, nav pārdomājis to, ko saka Raksti, un nav pakļāvies manai gribai.
60. Šodien, „Trešajā laikmetā", viņš tāpat šaubās par to, ka Marija atklājas cilvēkiem. Bet Es jums saku, ka viņa ir līdzdalīga visos manos darbos, jo viņa ir visjūtīgākās mīlestības iemiesojums, kas mīt manā Dievišķajā Garā. (221, 4-6)
61. Marija ir Gars, kas tik ļoti saplūdis ar dievišķību, ka veido vienu no tās aspektiem, kā to attēlo trīs atklāsmes formas: Tēvs, Vārds un Svētā Gara Gaisma. Šajā nozīmē Marija ir tas Dieva Gars, kas atklāj un iemieso dievišķo rūpību. (352, 76)
62. Cik daudzi cer nokļūt augstākajos debesīs, lai iepazītu Mariju, kuru viņi vienmēr iedomājas cilvēciskā veidolā kā sievieti, kāda viņa bija uz zemes, kā cilvēka veidā iemiesotā Kristus māti, un kuru viņi iedomājas kā karalieni tronī, skaistu un varenu.
63. Bet Es jums saku, ka jums vairs nevajadzētu savā prātā piešķirt Dievišķajam izskatu. Marija, jūsu Garīgā Māte, pastāv; bet viņai nav ne sievietes izskata, ne kāda cita izskata. Viņa ir svētā un mīlošā maiguma iemiesojums, kuras žēlsirdība izplešas līdz bezgalībai. Viņa valda dvēselēs, bet viņas valdīšana ir pazemības, žēlsirdības un tīrības valdīšana. Bet viņai nav troņa, kā to iedomājas cilvēki.
64. Viņa ir skaista, bet tā ir tāda skaistums, ko jūs pat ar skaistāko seju nespējat iedomāties. Viņas skaistums ir debesu, un jūs nekad

nespēsiet saprast to, kas ir debesu. (263, 30)

Marijas vispārējā izstarošanās

65. Marija, jūsu Visuma Māte, dzīvo Manī, un viņa dāvā saviem mīļajiem bērniem vismaigākās glāstīšanas. Viņa ir bijusi jūsu sirdīs, lai tajās atstātu savu mieru un sagatavotu svētnīcu. Marija sargā pasauli un izpleš savus spārnus kā cīrulis, lai to aizsargātu no viena polusa līdz otram. (145, 10)

66. Manā dievišķībā dzīvo aizlūdzēja mīlestība; tā ir Marija. Cik daudz sirdis, kas bija palikušas slēgtas ticībai, caur viņu ir atvērušās nožēlai un mīlestībai! Viņas mātišķā būtība ir klātesoša visā radībā, to sajūt visi, un tomēr daži to noliedz, redzot ar savām acīm. (110, 62)

67. Tie, kas noliedz Marijas dievišķo mātišķību, noliedz vienu no skaistākajām atklāsmēm, ko Dievība ir dāvājusi cilvēkiem.

68. Tie, kas atzīst Kristus dievišķību un noliedz Mariju, nezina, ka viņi atsakās no visjūtīgākā un mīlīgākā rakstura iezīmes, kas pastāv manā dievišķībā.

69. Cik daudz ir tādu, kas domā, ka pazīst Rakstus, bet neko nezina, jo neko nav sapratuši. Un cik daudz ir tādu, kas, neraugoties uz savu uzskatu, ka ir atklājuši Radības valodu, dzīvo kļūdā.

70. Mātes gars mīlestības pilns darbojas visās būtnēs, jūs varat redzēt tā atspoguļojumu visur. Tās dievišķā mātes mīlestība kā svētīta sēkla ir iemesta visu radību sirdīs, un katra dabas valstība ir tās dzīvs liecinājums, un katra mātes sirds ir altāris, kas uzcelts šīs lielās mīlestības priekšā. Marija bija dievišķs zieds, un auglis bija Jēzus. (115, 15-18)

21. nodaļa – Dieva visvarenība, visuresamība un taisnīgums

Dieva vara

1. Ja mūsdienu cilvēks ar visu savu zinātni nespēj pakļaut dabas elementus savai gribai — kā tad viņš varētu uzspiest savu varu garīgajām spēkiem?

2. Tāpat kā debess ķermeņi kosmosā seko savai nemainīgajai kārtībai, neļaujot cilvēka gribai mainīt to orbītu vai likteni, tā arī garīgajā pasaulē pastāvošo kārtību neviens nevar mainīt.

3. Es radīju dienu un nakti, tas ir, Es esmu Gaisma, un neviens cits kā vien Es to nevar atturēt. Tas pats attiecas uz garīgo pasauli. (329, 31-33)

4. Ja jūs ticat Man, jums jāpaļaujas uz to, ka Mana vara ir bezgalīgi lielāka par cilvēku grēku un ka tādēļ cilvēkam un viņa dzīvei ir jāmainās, tiklīdz grēks atkāpjas no patiesības un taisnības gaismas.

5. Vai jūs varat iedomāties dzīvi šajā pasaulē, ja cilvēki kādreiz darītu Dieva gribu? (88, 59-60)

6. Man cilvēka nožēla, viņa atjaunošanās un glābšana nevar būt neiespējama. Tad es nebūtu

visvarens, un cilvēks būtu spēcīgāks par mani. Vai jūs uzskatāt, ka mana vara ir mazāka par to spēku, kas cilvēkos pieder ļaunumam? Vai jūs uzskatāt, ka tumsa cilvēkā ir pārāka par dievišķo gaismu? Nekad! saka man jūsu sirds.

7. Apdomājiet: Mans uzdevums ir, pēc tam, kad Es esmu jums devis eksistenci, vest jūs uz pilnību un apvienot jūs visus vienā garīgā ģimenē; un neaizmirstiet, ka mana griba piepildās par spīti visam.

8. Es, Dievišķais Sējējs, nemanāmi ielieku savu mīlestības sēklu katrā dvēselē. Tikai es zinu, kad šī sēkla visā cilvēces ģimenē sadīgs, un tikai es ar bezgalīgu pacietību varu gaidīt savu darbu augļus. (272, 17-19)

9. Es negribu jūs pazemot ar savu varenību, nedz arī ar to lepoties, bet es tomēr to jums parādu, ciktāl tā ir mana griba, lai jūs izjustu vislielāko prieku par to, ka jums par Tēvu ir Dievs, kurš ir visvarens, visgudrs un pilnīgs.

10. Priecājieties par domu, ka jūs nekad nepiedzīvosiet manas varas galā un ka, jo augstāka būs jūsu dvēseles attīstība, jo labāk jūs mani atpazīsiet. Kas gan varētu nepiekrist tam, ka viņš nekad nesasniegs sava Kunga varenību? Vai jūs uz Zemes nebijāt vienisprātis ar to, ka esat jaunāki par savu zemes tēvu? Vai jūs neesat labprāt atzinuši viņa pieredzi un autoritāti? Vai jūs neesat priecājušies redzēt, ka jūsu Tēvs ir vīrs, kurš ir daudz spēcīgāks par jums — lepns, drosmīgs un pilns ar tikumiem? (73, 41-42)

11. Ko nozīmē cilvēku spēks salīdzinājumā ar manu varu? Ko spēj materialistisko tautu pretestība pret garīguma bezgalīgo spēku? Nekas!

12. Es esmu ļāvis cilvēkam nonākt līdz viņa varas tieksmes robežai un līdz viņa augstprātības virsotnei, lai viņš pats pārliecinātos, ka gribas brīvības dāvana, ar ko Tēvs viņu apveltījis, ir patiesība.

13. Bet, kad viņš būs sasniedzis šo robežu, viņš atvērs acis gaismai un mīlestībai un pakļausies manai klātbūtnei, pakļauts vienīgajai absolūtajai varai un vienīgajai vispārējai gudrībai, kas pieder jūsu Dievam. (192, 53)

Dieva klātbūtne visā radītajā

14. Man nav noteiktas vai ierobežotas vietas, kurā Es dzīvoju bezgalībā, jo mana klātbūtne ir visā, kas eksistē, gan dievišķajā, gan garīgajā, gan materiālajā. Jūs nevarat pateikt, kurā virzienā atrodas mana valstība; un, ja jūs pacelat skatienu uz augstumiem un tas ir vērsts uz debesīm, tad darāt to tikai kā kaut ko simbolisku. Jo jūsu planēta nepārtraukti griežas un ar katru kustību piedāvā jums jaunas debess daļas un jaunas augstumas.

15. Ar to visu Es gribu jums teikt, ka starp jums un Mani nav attāluma un ka vienīgais, kas jūs no Manis šķir, ir jūsu neatļautie darbi, kurus jūs liekat starp Manu pilnīgo likumu un jūsu garu.

16. Jo lielāka ir jūsu tīrība, jo augstāki ir jūsu darbi un jo pastāvīgāka ir jūsu ticība, jo tuvāk,

sirsnīgāk un pieejamāk jūsu lūgšanām jūs Mani sajutīsiet.
17. Tāpat arī: jo vairāk jūs attālināties no laba, taisnīga, atļautā un nododaties tumšas un egoistiskas dzīves materiālismam, jo vairāk jums nāksies justies arvien tālāk no Manis. Jo vairāk jūsu sirds attālināsies no mana likuma izpildes, jo neuzņēmīgāka tā kļūs pret manu dievišķo klātbūtni.
18. Saprotiet, kāpēc šajā laikā Es paziņoju Savu Vārdu šādā veidā un gatavoju jūs sarunai no gara uz garu.
19. Tā kā jūs uzskatījāt, ka Es esmu bezgalīgi tālu, jūs nesapratāt, kā nākt pie Manis. Es esmu jūs apmeklējis, lai jūs sajustu Manu dievišķo klātbūtni un pierādītu jums, ka starp Tēvu un Viņa bērniem nav telpas vai attāluma, kas tos šķirtu. (37, 27-32)
20. Ja jūs domājat, ka Es esmu pametis Savu troni, lai atklātos jums, tad jūs kļūdāties; jo tas tronis, ko jūs iedomājaties , nepastāv. Troni ir domāti iedomīgiem un augstprātīgiem cilvēkiem.
21. Tā kā mans Gars ir bezgalīgs un visvarens, Viņš nedzīvo kādā konkrētā vietā: Viņš ir visur, visās vietās, garīgajā un materiālajā pasaulē. Kur tad būtu tas tronis, ko jūs man piedēvējat?
22. Pārstājiet Man piešķirt materiālu, fizisku tēlu uz troņa, līdzīgu tiem, kas ir uz Zemes; atbrīvojiet Mani no cilvēciskā tēla, ko jūs Man vienmēr piešķirat; pārstājiet sapņot par debesīm, kuras jūsu cilvēcīgais prāts nespēj aptvert. Ja jūs atbrīvosieties no visa tā, tas būs tā, it kā jūs salauztu ķēdes, kas jūs saistīja, it kā augsta siena sabruktu jūsu acu priekšā, it kā bieza migla izkliedētos un ļautu jums ieraudzīt bezgalīgu horizontu un bezgalīgu, mirdzošu debess velvi, kas tomēr ir pieejama jūsu garam.
23. Daži saka: Dievs ir debesīs, citi: Dievs mīt aizsaulē. Bet viņi nezina, ko saka, un nesaprot, kam tic. Patiesi, Es "dzīvoju" debesīs; bet ne tajā konkrētajā vietā, ko jūs esat iedomājušies: Es dzīvoju gaismas, varas, mīlestības, gudrības, taisnīguma, laimes un pilnības debesīs. (130, 30, 35-36)
24. Mana vispārējā klātbūtne piepilda visu, nevienā vietā vai dzīves telpā Visumā nav tukšuma, viss ir caurvīts ar Mani. (309, 3)
25. Es esmu jums teicis, ka Esmu jums tik tuvu, ka zinu pat jūsu slepenākās domas, ka Esmu visur, kur esat jūs, jo Esmu visuresošs. Es esmu Gaisma, kas apgaismo jūsu prātu ar iedvesmām vai gaišām idejām.
26. Es esmu jūsos, jo Es esmu Gars, kas jūs iedvesmo, sirdsapziņa, kas jūs tiesā. Es esmu jūsu maņās un jūsu ķermenī, jo Es esmu visā radībā.
27. Jūtiet Mani arvien vairāk sevī un visā, kas jūs apņem, lai, kad pienāks brīdis atstāt šo pasauli, jūs pilnībā ieietu garīgajā dzīvē un jūsu dvēselē nebūtu nekādas satraukuma, ko varētu atstāt sajūtu pasaules iespaidi; un jūs Mani tuvinātos vēl vienu soli, jo Es esmu bezgalīgas

tīrības avots, no kura jūs dzersiet mūžīgi. (180, 50-52)

28. Vai jūs zināt, kāds ir tā gaismas avots, kas ir ietverta vārdos, kurus izrunā balss nesēji? Tās avots ir Labajā, dievišķajā mīlestībā, vispārējā gaismā, kas izplūst no Dieva. Tas ir stariņš vai dzirkstele no tās mirdzošās Visuma Esības, kas jums dod dzīvību; tā ir daļa no bezgalīgā spēka, kas visu virza un zem kura viss svārstās, kustas un nepārtraukti griežas savās orbītās. Tas ir tas, ko jūs saucat par dievišķo izstarojumu, tā ir Dievišķā Gara gaisma, kas apgaismo un atdzīvina dvēseles.

29. Šī izstarojuma ietekme attiecas gan uz dvēseli, gan uz ķermeni, gan uz pasaulēm, gan uz cilvēkiem, augiem un visām radības būtnēm. Tā ir garīga Garam, ir materiāla matērijai, ir inteliģence prāta spējām, ir mīlestība sirdīs. Tā ir zināšanas, ir talants un ir pašapziņa, ir instinkts, ir intuīcija un stāv pāri visu būtņu maņām atbilstoši to kārtībai, to būtībai, to veidam un to attīstības pakāpei. Bet avots ir viens: Dievs; un tās būtība ir viena: mīlestība. Kas tad var būt neiespējams tajā, ka Es apgaismoju šo radību prātu, lai jums sūtītu garīgās gaismas vēstījumu?

30. Augi saņem dzīvības starojumu, ko tiem sūta mans Gars, lai tie nestu augļus. Zvaigznes saņem spēku, ko mans Gars izstaro uz tām, lai tās varētu riņķot savās orbītās. Zeme, kas ir pašreizējais, dzīvais liecinieks, pieejams visiem jūsu maņām, nepārtraukti saņem dzīvības starojumu, kas liek no tās klēpja izplūst tik daudziem brīnumiem. Kāpēc tad būtu neiespējami, ka cilvēks, kura būtībā kā dārgakmens mirdz Gara klātbūtne, kurā pamatojas viņa līdzība ar Mani, tieši no mana Gara uz savu Garu saņemtu dievišķo starojumu, kas ir garīgā sēkla, kurai viņā jādod augļi? (329, 42-44)

31. Neviens no jūsu nopūtām paliks nedzirdēts debesīs, katra lūgšana atrod atbalsi Manī, neviens no jūsu bēdām vai dzīves krīzēm nepaliek nepamanīts Manas Tēva mīlestības priekšā. 280 21. nodaļa Es zinu visu, dzirdu visu, redzu visu, un visā es esmu klātesošs.

32. Tā kā cilvēki domā, ka Es esmu attālinājies no viņiem viņu grēku dēļ, viņi galu galā jūtas tālu no Manis. Ak, cilvēciskā neziņa, kas ir radījusi tik daudz rūgtuma uz viņu lūpām! Ziniet, ka, ja Es attālinātos no kāda no Saviem radījumiem, tas uzreiz pārstātu eksistēt. Taču tas nav noticis un arī nenotiks, jo, dodot jums Garu, Es visiem jums piešķīru mūžīgo dzīvību. (108, 44-45)

Liktenis

33. Nelietojiet lāstus pret pārbaudījumiem, kas nomāc jūs un visu cilvēces dzimumu, nesakiet, ka tie ir Dieva sods, dusmas vai atriebība, jo tad jūs zaimojat. Es jums saku, ka tieši šie pārbaudījumi cilvēci arvien tuvāk ved uz glābjošo ostu.

34. Nosauciet tās par taisnību, izpirkšanu vai mācībām, tad tas būs pareizi un atbilstoši. Dusmas un atriebība ir cilvēciskas kaislības, kas raksturīgas tādām būtnēm, kuras vēl ir tālu no dvēseles miera, harmonijas un pilnības. Nav taisnīgi, ka jūs manai mīlestībai pret jums, kas nosaka visus manus darbus, piešķirat vulgāro nosaukumu „sods" vai necienīgo nosaukumu „atriebība".

35. Apdomājiet, ka jūs brīvprātīgi esat devušies pa ērkšķainiem ceļiem vai tumšās bezdibenīs un ka jūs neesat klausījušies manā mīlošajā aicinājumā, ne arī savas sirdsapziņas balsī, tāpēc bija nepieciešams, lai sāpes nāktu jums palīgā, lai jūs pamodinātu, apturētu, atgrieztu pie prāta un ļautu atgriezties uz patieso ceļu. (181, 6-8)

36. Es jūs nesodu; bet Es esmu taisnība, un kā tāda Es ļauju to izjust ikvienam, kas pārkāpj manus baušļus. Jo Mūžīgais jums ir darījis zināmu savu likumu, ko neviens nevar mainīt.

37. Redziet, kā cilvēks smagā pārbaudījumā sūdzas, kad viņš krīt neizmērojami dziļā bezdibenī, kad viņš redz, kā viņa sieva raud par mīļo cilvēku zaudējumu, kā bērni tiek atņemti no apgādības un kā mājokļi grimst nabadzībā un bēdās. Viņš ir satriekts, saskaroties ar savu nelaimi, viņš izmisumā; taču tā vietā, lai lūgtos un nožēlotu savus grēkus, viņš sacēlas pret Mani un saka: „Kā tas ir iespējams, ka Dievs mani šādi sodī?", kamēr Dievišķais Gars patiesībā arī izliek asaras par savu bērnu sāpēm, un viņa asaras ir mīlestības, piedošanas un dzīvības asinis.

38. Patiesi, Es jums saku: ņemot vērā attīstības līmeni, ko cilvēce ir sasniegusi, tās stāvokļa uzlabošanās šajā laikā nav atkarīga tikai no Manas žēlsirdības. Tā ir pati par sevi upuris, bet ne Manas sodības dēļ. Jo Mans likums un Mana gaisma spīd katrā sirdsapziņā.

39. Mana taisnība nāk uz leju, lai izrautu katru nezāli* ar saknēm, un pat dabas spēki atklājas kā šīs taisnības izpildītāji. Tad šķiet, it kā viss apvienotos, lai iznīcinātu cilvēku, lai gan tam ir jākalpo viņa attīrīšanai. Bet daži par to maldās un saka: „Ja mums jāpacieš tik lielas sāpes — kāpēc tad mēs vispār nākam šajā pasaulē?", neapdomājot, ka sāpes un grēks nenāk no Manis.

** No cita, līdzīga Kristus vārda izriet, ka ar šo „nezāli" nav domāti cilvēki, bet gan viņu ļaunās un netiklās tieksmes un slieksmes.*

40. Cilvēks ir atbildīgs par to, ka viņš paliek neziņā par to, kas ir taisnība un kas ir izpirkšana. Tāpēc vispirms rodas viņa sacelšanās un pēc tam viņa zaimošana. Tikai tas, kurš ir pētījis manu mācību un ievēro manu likumu, vairs nespēj apvainot savu Tēvu. (242, 19-21)

Dieva taisnīgums

41. Jūs esat kā krūmi, kuriem dažkārt ir tik sausi un slimi zari, ka tiem nepieciešama sāpīga

apgriešana, lai atbrīvotos no slimajām daļām un tie varētu atkal atveseļoties.

42. Ja mana mīlestības taisnība no cilvēka koka noņem slimos zarus, kas kaitē viņa sirdij, tā viņu atjauno.

43. Ja cilvēkam ir jānogriež kāda ķermeņa daļa, viņš nopūšas, trīc un kļūst gļēvs, pat ja zina, ka tas notiek, lai atbrīvotos no tā, kas ir slims, kas ir miris un apdraud to, kas vēl var dzīvot.

44. Arī rozes, kad tās tiek apgrieztas, izliek savu dzīvības sulu kā sāpju asaras; bet pēc tam tās pārklājas ar skaistākajiem ziediem.

45. Mana mīlestība bezgalīgi augstākā veidā apgriež ļaunumu manu bērnu sirdīs, dažreiz upurējot pat sevi.

46. Kad cilvēki Mani krustā sita, Es apklāju savus pārmācītājus ar savu laipnību un piedošanu un dāvāju viņiem dzīvību. Ar saviem vārdiem un klusēšanu Es piepildīju viņus ar gaismu, aizstāvēju un glābu viņus. Tā Es apgriežu ļaunumu, atvairoju to ar savu mīlestību un aizstāvu un glābu ļaundari. Šie piedošanas brīži bija, joprojām ir un mūžīgi būs pestīšanas avoti. (248, 5)

47. Es nevaru izteikt par jums spriedumu, kas būtu smagāks par jūsu pārkāpumu smagumu. Tāpēc Es jums saku, ka jums nav jābaidās no Manis, bet gan no sevis pašiem.

48. Tikai es viens zinu jūsu pārkāpumu smagumu, apjomu un nozīmi. Cilvēki pastāvīgi ļaujas iespaidot ārējam izskatam, jo viņi nespēj iekļūt savu tuvāko sirdīs. Es, savukārt, skatos sirdīs un varu jums teikt, ka pie Manis ir nākuši cilvēki, kuri ir apsūdzējuši sevi smagos pārkāpumos un kuri bija pilni nožēlas, jo bija Mani aizvainojuši, taču Es viņus atzinu par tīriem. Pretstatā tam citi ir nākuši un teikuši Man, ka nekad nevienam nav nodarījuši ļaunu, taču Es zināju, ka viņi melo. Jo, lai gan viņu rokas nav aptraipītas ar tuvākā asinīm, viņu upuru asinis, kuriem viņi bija pavēlējuši atņemt dzīvību, ir izlijušas uz viņu dvēselēm. Tie ir tie, kas met akmeni, slēpjot roku. Kad Es savā vēstījumā esmu izteicis vārdus „gļēvs", „viltīgs" vai „nodevējs", visa viņu būtība ir satricinājusies, un bieži viņi ir aizgājuši no manas mācības stundas, jo sajutuši skatienu, kas viņus tiesā. (159, 42-43)

49. Ja dievišķajā taisnīgumā nebūtu Tēva vislielākā mīlestība, ja Viņa taisnīgumam nebūtu šāda avota, šī cilvēce vairs nepastāvētu, tās grēki un nepārtrauktie pārkāpumi būtu izsmēluši dievišķo pacietību; bet tas nav noticis. Cilvēce turpina dzīvot, dvēseles joprojām inkarnējas, un katrā solī, katrā cilvēka darbā izpaužas mana taisnība, kas ir mīlestība un bezgalīga žēlsirdība. (258, 3)

50. Izpētiet Manu Vārdu, lai jūs, tāpat kā daudzi, neapmaldītos Manas dievišķās taisnības darbos, kad Es ar varu sodu tos, kuri izdara tikai nelielu pārkāpumu, un, šķietami, piedodu tiem, kuri ir izdarījuši smagu pārkāpumu.

51. Meistars jums saka: ja Es ar varu sodu to, kurš, šķiet, ir izdarījis tikai nelielu pārkāpumu, tad tādēļ, ka Es zinu dvēseļu vājumu, un, ja tās novirzās no likuma pildīšanas ceļa, tas var būt pirmais solis, kas tās ved uz pazudināšanu. Bet, ja Es piedodu citiem smagu pārkāpumu, tas notiek tāpēc, ka Es zinu, ka liels pārkāpums dvēselei ir iemesls tikpat lielai nožēlai.

52. Nesodiet, neizsūdziet, pat domās nevēlaties, lai mana taisnība skartu tos, kuri starp tautām izraisa asinsizliešanu. Domājiet tikai par to, ka viņi tāpat kā jūs ir mani bērni, mani radījumi, un viņiem par saviem lielajiem noziegumiem būs jāatmaksā ar lielām izpirkšanas upuriem. Patiesi, Es jums saku: tieši tie, uz kuriem jūs rādāt ar pirkstu kā uz tiem, kas nežēlīgi ir iznīcinājuši mieru un jūs iegrūduši haosā, nākotnē kļūs par lieliem miera veidotājiem, par lieliem cilvēces labdariem.

53. Miljonu upuru asinis no zemes sauc pēc manas dievišķās taisnības, taču, pāri cilvēku tiesai, tā būs mana taisnība, kas sasniegs katru dvēseli, katru sirdi.

54. Cilvēku tiesvedība nepiedod, neatbrīvo, nemīl. Mana mīl, piedod, atbrīvo, atdzīvina, pacilā un apgaismo; un tieši tos, kuri cilvēcei ir nodarījuši tik daudz sāpju, Es atbrīvošu un glābšu, liekot viņiem iziet cauri lielajai izpirkšanai, kas būs kā krāsns, kurā viņi tiks attīrīti un pilnībā atmodināti savas sirdsapziņas balsij, lai varētu ielūkoties savu darbu visdziļākajos pamatos. Es ļaušu viņiem iet to pašu ceļu, ko viņi lika iet saviem upuriem, savām tautām. Bet galu galā viņi sasniegs dvēseles tīrību, lai varētu atgriezties uz Zemi, lai atjaunotu visu iznīcināto, lai atjaunotu visu sagrauto. (309, 16-18)

55. Jums jāzina, ka jūsu Tēvs jūs tiesā nevis tikai tad, kad nāve nāk pie jums, bet ka šis tiesas spriedums sākas, tiklīdz jūs apzināties savus darbus un sajūtat sirdsapziņas aicinājumu.

56. Mans spriedums vienmēr ir pār jums. Katru soli, vai nu cilvēciskajā dzīvē, vai jūsu garīgajā dzīvē, jūs esat pakļauti manam spriedumam; bet šeit, uz zemes, miesas apvalkā, dvēsele kļūst nejutīga un kurla pret sirdsapziņas aicinājumiem.

57. Es jūs tiesāju, lai palīdzētu jums atvērt acis uz Gaismu, lai atbrīvotu jūs no grēka un izglābtu no sāpēm.

58. Savā spriedumā Es nekad neņemšu vērā apvainojumus, ko jūs Man varētu būt nodarījuši, jo Manā tiesā nekad neparādās naids, atriebība, pat ne sods.

59. Ja sāpes iespiežas jūsu sirdī un skar jūs visjutīgākajā vietā, tas notiek, lai norādītu uz kādu kļūdu, ko jūs izdarāt, lai jūs saprastu manu pamācību un saņemtu jaunu un gudru mācību. Katras šādas pārbaudījuma pamatā vienmēr ir mana mīlestība.

60. Dažos gadījumos Es esmu ļāvis jums saprast pārbaudījuma cēloni, citos jūs nevarat atrast jēgu manas taisnības brīdinājumam, un tas ir

tāpēc, ka Tēva darbā un jūsu dvēseles dzīvē ir dziļi noslēpumi, kurus cilvēka prāts nespēj atminēt. (23, 13-17)

61. Tālu ir laiks, kad jums tika teikts: „Ar to mēru, ar ko jūs mērajat, jūs tiksiet mērīti." Cik bieži šis likums tika izmantots, lai šeit uz zemes atriebtos un atstumtu jebkādu mīlestības sajūtu pret tuvāko!

62. Tagad Es jums saku, ka Es esmu paņēmis šo taisnības mēru un ar to jūs mērīšu atbilstoši tam, kā jūs esat mērījuši, lai gan man jāpiebilst, ka katrā manā spriedumā klāt būs Tēvs, kurš jūs ļoti mīl, un Glābējs, kurš ir nācis jūsu glābšanai.

63. Cilvēks ir tas, kurš ar saviem darbiem izsaka spriedumu, dažkārt briesmīgus spriedumus, un jūsu Kungs ir tas, kurš sniedz jums palīdzību, lai jūs atrastu veidu, kā izciest savu sodu.

64. Patiesi, Es jums saku: ja jūs vēlaties izvairīties no pārāk sāpīgas atgriešanās, tad laicīgi nožēlojiet un dodiet savai dzīvei jaunu virzienu, patiesi atjaunojoties ar mīlestības un žēlsirdības darbiem pret saviem brāļiem.

65. Saprotiet, ka Es esmu glābjošās vārti — vārti, kas nekad nebūs slēgti visiem, kuri Mani meklē ar patiesu ticību. (23, 19-23)

66. Tagad jūs redzat, ka dievišķā taisnība balstās uz mīlestību, nevis uz sodu, kā jūsu taisnība. Kas notiktu ar jums, ja Es piemērotu jūsu pašu likumus, lai jūs tiesātu — Manā priekšā, kurā neārējais izskats, ne arī viltus argumenti nav spēkā?

67. Ja Es jūs tiesātu saskaņā ar jūsu ļaunumu un piemērotu jūsu briesmīgi bargos likumus — kas ar jums notiktu? Tad jūs pamatoti lūgtu Mani parādīt žēlastību.

68. Bet jums nav jābaidās, jo mana mīlestība nekad neizzūd, nemainās un nepazūd. Jūs, savukārt, noteikti pazudīsiet, jūs mirsiet un atkal piedzimīsiet, jūs aiziesiet un atkal atgriezīsieties, un tā jūs turpināsiet savu ceļojumu, līdz pienāks diena, kad jūs atpazīsiet savu Tēvu un pakļausieties Viņa dievišķajiem likumiem. (17, 53)

22. nodaļa – Dieva mīlestība, rūpes un žēlsirdība

Debesu Tēva mīlestība

1. Neizbrīnieties, ka mana mīlestība jūs visur seko, neskatoties uz jūsu grēkiem. Jūs visi esat mani bērni. Šajā pasaulē jums ir bijis dievišķās mīlestības atspoguļojums jūsu vecāku mīlestībā. Jūs varat pagriezties pret viņiem ar muguru, neatzīt viņu autoritāti, nepaklausīt viņu rīkojumiem un neieklausīties viņu padomos; jūs ar saviem ļaunajiem darbiem varat radīt brūci viņu sirdīs, varat izraisīt to, ka viņu acis no daudzajām asarām izžūst, ka uz viņu pierēm parādās sirmi mati un viņu sejas ir iezīmētas ar ciešanu pēdām; tomēr viņi nekad nepārstās jūs mīlēt, un viņiem būs tikai svētības un piedošana jums.

2. Bet ja šie vecāki, kurus jums bija uz zemes un kuri nav pilnīgi, jums ir devuši tik lielus pierādījumus par tīru un cēlu mīlestību — kāpēc tad jūs brīnāties, ka Tas, kurš radīja šīs sirdis un uzticēja tām uzdevumu būt par vecākiem, mīl jūs ar pilnīgu mīlestību? — Mīlestība ir augstākā patiesība. Patiesības dēļ Es kļuvu par cilvēku, un patiesības dēļ Es miru kā cilvēks. (52, 27)

3. Mana mīlestība jums nedrīkst radīt izbrīnu, taču arī nešaubieties par to, ja pieredzat, ka pasaulē jums bieži nākas izdzert ļoti rūgtu kausu.

4. Cilvēks var dziļi pazust, būt piepildīts ar tumsību vai vilcināties atgriezties pie Manis. Taču visiem pienāks brīdis, kad viņi sajutīs Mani savā būtībā, vairs nejutīs Mani kā tālu un vairs nevarēs uzskatīt Mani par svešinieku vai noliegt Manu eksistenci, Manu mīlestību un Manu taisnīgumu. (52, 30)

5. Es negribu redzēt jūs kā apsūdzētos Manā priekšā, es vienmēr gribu uzskatīt jūs par saviem bērniem, kuriem mana Tēva mīlestība vienmēr ir gatava palīdzēt. Es esmu jūs radījis mana Gara godam un lai jūs būtu laimīgi Manī. (127, 41)

6. Mācieties Mani mīlēt, saprotiet, kā mana mīlestība jūs visur seko, neskatoties uz jūsu pārkāpumiem un grēkiem, un jūs nevarat izvairīties no tās ietekmes vai no tās aizbēgt. Saprotiet: jo smagāki ir jūsu pārkāpumi, jo lielāka ir mana žēlsirdība pret jums.

7. Cilvēku ļaunums vēlas atvairīt manu mīlestību, bet tas nespēj pretoties tai, jo mīlestība ir vispārējais spēks, dievišķā vara, kas visu rada un visu virza.

8. Pierādījums visam, ko Es jums saku, ir tas, ko Es jums devu, kad Es atklājos jūsu vidū šajā laikā, kad cilvēce ir apmaldījusies savu grēku bezdibenī. Mana mīlestība nevar just riebumu pret cilvēku grēkiem, bet gan līdzjūtību.

9. Atzīstiet Mani, nāciet pie Manis, lai nomazgātu savus traipus Manas žēlsirdības kristāldzidrajā avotā. Lūdziet, lūdziet, un jums tiks dots. (297, 59–62)

10. Brīžiem cilvēki uzskata sevi par tik nevērtīgiem, ka nespēj saprast, ka Es varu viņus tik ļoti mīlēt. Un, kad viņi reiz ir samierinājušies ar to, ka dzīvo tālu no sava Tēva, viņi veido dzīvi pēc savām priekšstatām, rada savus likumus un dibinā savas reliģiskās kopienas. Tāpēc viņu pārsteigums ir liels, kad viņi redz, ka Es nāku. Tad viņi jautā: „Vai mūsu Tēvs mūs patiešām mīl tik ļoti, ka šādā veidā meklē iespēju izpausties mums?”

11. Cilvēki, es varu jums tikai teikt, ka es neļaušu pazust tam, kas pieder man, un jūs piederat man. Es mīlēju jūs jau pirms jūs bijāt, un mīlēšu jūs mūžīgi. (112, 14-15)

Dieva rūpes un palīdzība

12. Mācekļi, Es esmu jums devis visus mācības, kas nepieciešamas dvēselei tās attīstībā.

13. Laimīgi tie, kas atzīst patiesību, jo viņi ātri atradīs “ceļu”. Citi vienmēr noraida dievišķos mācības, jo viņiem šķiet, ka viņu darbi ir pārāki par manējiem.

14. Es jūs visus mīlu. Es esmu gans, kas sauc savas avis, kas tās apvieno un skaita un katru dienu vēlas, lai to būtu vairāk — kas tās baro un glāsta, rūpējas par tām un priecājas, redzot, ka to ir daudz, lai gan dažreiz raud, redzot, ka ne visas ir paklausīgas.

15. Tādi ir jūsu sirdis: daudzi no jums nāk pie Manis, bet maz ir to, kas Mani patiesi seko. (266, 23-26)

16. Ņemiet savu krustu un sekojiet Man pazemībā. Uzticieties tam, ka — kamēr jūs kādam sniedzat mierinājumu, sirdij mieru vai dvēselei gaismu — Es rūpēšos par visu, kas saistīts ar jūsu materiālo dzīvi, un neko neaizmirsīšu.

17. Ticiet tam, ka, kad Es runāju uz jūsu garu, Es arī ielūkojos jūsu sirdī, lai tajā atklātu tās rūpes, vajadzības un vēlmes. (89, 6-7)

18. Nav tādu rasu vai cilšu, lai cik neattīstītas tās jums arī šķistu — pat tās, kuras jūs nepazīstat, jo tās dzīvo nepieejamos mežos —, kas nebūtu piedzīvojušas manas mīlestības izpausmes. Briesmu brīžos tās ir dzirdējušas debesu balsis, kas tās sargā, aizsargā un padoma.

19. Jūs nekad neesat dzīvojuši pamesti. Kopš sākuma, kopš jūs atdzīvojāties, jūs esat bijuši manas mīlestības aizsardzības vairogā.

20. Jūs, cilvēku vecāki, kas mīlat savus bērnus: vai jūs spētu atstāt viņus likteņa varā, ja viņi tikko ir piedzimuši šajā dzīvē, ja viņiem visvairāk vajadzīga jūsu rūpība, jūsu atdeve, jūsu mīlestība?

21. Es esmu redzējis, ka jūs raizējaties par saviem bērniem, pat ja viņi jau ir sasnieguši pieaugušā vecumu; pat par tiem, kuri grēko, kuri jums ir nodarījuši pāri, jūs raizējaties ar vislielāko mīlestību.

22. Bet, ja jūs šādi reaģējat uz savu bērnu grūtībām, kāda tad būs jūsu Debesu Tēva mīlestība, kurš jūs mīlēja jau pirms jūs bijāt?

23. Es vienmēr esmu nācis jums palīgā; un šajā laikā, kad es jūs sastopu ar lielāku garīgo attīstību, es esmu jūs mācījis, kā jums jācīnās, lai iznīcinātu ļaunās spēkus, un kā palielināt labā vibrācijas. (345, 39-42)

24. Jūs tagad ieejat jaunā dzīves posmā; ceļš ir izbruģēts. Uzņemiet savu krustu un sekojiet Man. Es jums nesaku, ka šajā ceļā nebūs pārbaudījumu; bet vienmēr, kad jūs šķērsosiet grūtu ceļa posmu vai iztukšosiet ciešanu kausu, jūs dzirdēsiet balsi, kas jūs iedrošinās un sniegs padomu, ar jums būs mana mīlestība, kas jūs atbalstīs un pacels, un jūs sajutīsiet mana dziedinošā balzama maigo glāstu. (280, 34)

25. Ja Es redzu, ka jūs ļaujat sāpēm sevi uzvarēt un ka, tā vietā, lai izdarītu secinājumus, ko ietver katrs pārbaudījums, jūs apmierināsieties ar raudāšanu, lāstīšanu vai vienkārši gaidīšanu uz nāvi kā jūsu ciešanu beigām, tad Es pieeju jums, lai mīloši uzrunātu jūsu sirdi, dotu tai

mierinājumu un cerību un stiprinātu to, lai tā pārvarētu pati sevi, savu vājumu un ticības trūkumu un varētu triumfēt pār pārbaudījumiem; jo šajā triumfā slēpjas miers, gaisma un garīgā laime, kas ir patiesā laime. (181, 10)

26. Ja jūs apdomājat, ka Es esmu pat vismazākajās dabas būtnēs — kā gan Es varētu jūs noliegt un nošķirties no jums tikai tāpēc, ka jums ir nepilnības , jo tieši tad jūs Mani visvairāk vajag?

27. Es esmu dzīvība un esmu visā, tādēļ nekas nevar mirt. Padomājiet rūpīgi, lai nepaliktu piesaistīti izteiksmes veidam. Nomieriniet savas maņas un atklājiet Mani vārda būtībā. (158, 43-44)

28. Ienāciet savā iekšējā pasaulē, un tur jūs atradīsiet svētnīcu, Derības lādi. Jūs atklāsiet avotu, žēlastības un svētību strūklu.

29. Nav nevienas bezpalīdzīgas dvēseles, neviens nav atraidīts. Ņemot vērā Manu dievišķo žēlsirdību, visā Visumā nav neviena, kurš varētu saukt sevi par nabagu, par Tēva atraidītu; neviena, kurš varētu saukt sevi par izraidītu no Kunga zemēm.

30. Kas jūtas atraidīts, dara to tāpēc, ka nav atklājis sevī žēlastības dāvanas vai tāpēc, ka ir apmaldījies grēkā, jo ir apmāts vai jūtas nevērtīgs.

31. Jums vienmēr jāatklāj šīs žēlastības dāvanas sevī; tad jūs pieredzēsiet, ka jums nekad netrūks manas klātbūtnes, ka jūsos vienmēr būs “maize”, “dziedinošais balzams”, “ieroči”, “atslēgas” un viss, kas jums nepieciešams, jo jūs esat manas Valstības un manas godības mantinieki. (345, 87)

32. Starp Tēvu un bērniem pastāv saite, kas nekad nevar pārrauties, un šī saite ir iemesls tam, ka notiek saruna starp Dievišķo Garu un jums visiem. (262, 35)

33. Cilvēcei ir vajadzīga mana mīlestība, mans Vārds, kam jānonāk līdz viņu sirdu dziļumiem. Meistars nenogurstoši cīnās par to, lai jūsu dvēseles katru dienu kļūtu arvien apgaismotākas, lai, atbrīvojoties no neziņas, tās varētu pacelties uz augstākām sfērām.

34. Manas Valstības vārti ir atvērtas, un Tēva „Vārds” nāk pie jums ar bezgalīgu mīlestību, lai atkal parādītu jums ceļu.

35. Es atkal esmu nācis pie cilvēces, bet tā Mani nav sajutusi, jo Es esmu parādījies garīgi, bet tās materiālisms ir liels. Tā kā jūsu dvēsele ir cēlusies no mana Dievišķā Gara — kāpēc tad cilvēki Mani nav sajutuši? Tāpēc, ka viņi ir piesaistījuši savas dvēseles materiālismam, zemajām kaislībām.

36. Bet šeit ir Dieva Jērs, kas nāk pie jums kā gaisma, lai jūs apgaismotu un atnestu patiesību. (340, 13-15)

Augstākā pazemība

37. Saprotiet, ka mans vārds nepiepilda jūsu prātu ar tukšām filozofijām, tas ir dzīves būtība. Es neesmu bagātnieks, kas jums piedāvā pasaulīgu bagātību. Es esmu Vienīgais Dievs, kas jums apsola

patiesās dzīves valstību . Es esmu pazemīgais Dievs, kas bez pompas nāk pie saviem bērniem, lai ar savu mīlestību un brīnumdarīgo vārdu paceltu viņus uz izpirkšanas ceļa. (85, 55)

38. Esiet mani kalpi, un jūs nekad netiksiet pazemoti no Manas puses.

39. Redziet: Es neesmu nācis kā karalis, nedz arī nēsāju skepteri vai kroni. Es esmu starp jums kā pazemības paraugs un vēl vairāk – kā jūsu kalps.

40. Lūdziet Mani, un Es jums došu; pavēlējiet Man, un Es paklausīšu, lai jums sniegtu vēl vienu pierādījumu par Manu mīlestību un pazemību. Es lūdzu jūs tikai to, lai jūs atzītu Mani un pildītu Manu gribu; un, ja jūs sastopaties ar šķēršļiem savu pienākumu pildīšanā, tad lūdzieties un pārvariet tos Manā vārdā, un jūsu nopelni būs lielāki. (111, 46)

41. Tēvs runā uz jums — Tas, kam nav neviena, kas lūgšanā noliektos Viņa priekšā. Bet patiesi, Es jums saku: ja būtu kāds lielāks par Mani, Es noliektos Viņa priekšā, jo Manā Garā mīt pazemība.

42. Apdomājiet, kā jūs — lai gan esat mani mazi bērni — liekat Man nākt uz leju, lai runātu ar jums, klausītos jūs un mierinātu, tā vietā, lai cīnītos, lai paceltos pie Manis. (125, 19)

43. Sajūtiet savās sirdīs prieku, ka jūs mīl jūsu Tēvs, kurš nekad nav pazemojis jūs ar savu varenību, bet gan atklājis to savā pilnīgajā pazemībā, lai padarītu jūs lielus un vestu jūs pie patiesās dzīves savā Valstībā, kurai nav ne sākuma, ne gala. (101, 63)

Dieva līdzjūtība un līdzdzīvošana

44. Ja jūs domājat, ka Jēzus, tā kā viņš bija Dieva Dēls, nejuta sāpes, jūs kļūdāties. Ja jūs domājat, ka Es esmu brīvs no sāpēm, tā kā šodien Es nāku Garā, arī tad jūs esat kļūdījušies. Ja jūs domājat, ka — tā kā Es zinu, ka jūs visi galu galā būsiet pie Manis — Es šodien neciešu, arī tajā jūs neesat taisnībā. Patiesi, Es jums saku, nav citas būtnes, kas būtu jūtīgāka par Dievišķo Garu.

45. Es jums jautāju: kas visām būtnēm deva jūtīgumu? Ko labu jūs varat darīt, kas Man neradītu prieku? Un ko ļaunu jūs varat darīt, kas nebūtu kā brūce manai jūtīgajai sirdij? Redziet, tas ir iemesls, kāpēc Es jums saku, ka cilvēce ir atkal krustā sistusi Mani. Kad Es tiks noņemts no krusta un atbrīvots no ērkšķu vainaga? (69, 34)

46. Ja daži izvirzās par maniem ienaidniekiem, es viņus neuzskatu par tādiem, bet tikai par trūcīgiem. Uz tiem, kuri uzskata sevi par zinātājiem un noliedz manu eksistenci, es raugos ar žēlumu. Tos, kuri mēģina iznīcināt mani cilvēku sirdīs , es uzskatu par neziņas pilniem, jo viņi tic, ka viņiem ir vara un ieroči, lai iznīcinātu To, kurš ir dzīvības radītājs. (73, 33)

47. Es parādu sevi jums kā mīlošs Tēvs, kā pazemīgs Skolotājs, nekad neesot vienaldzīgs pret jūsu ciešanām un vienmēr esot iecietīgs

un žēlīgs pret jūsu nepilnībām, jo jūs manās acīs vienmēr būsiet bērni.
48. Man jums jātiesā, ja redzu, kā bērni, kas ar tik lielu mīlestību radīti un paredzēti mūžīgajai dzīvei, uz Zemes neatlaidīgi meklē nāvi, nerūpējoties par garīgo dzīvi un nevēloties iepazīt pilnības, ko šī eksistence viņiem sagatavojusi. (125, 59-60)
49. Tā kā Es esmu jūsu Tēvs, Man neizbēgami ir jāsajūt tas, ko jūt bērni. Tikai tā jūs sapratīsiet, ka — kamēr katrs no jums cieš un jūt savas sāpes — Dievišķais Gars līdzcieš visu savu bērnu sāpes.
50. Kā šīs patiesības pierādījums Es nācu uz šo pasauli, lai kļūtu par cilvēku un nestu krustu, kas simbolizēja visas pasaules sāpes un grēkus. Bet ja Es kā cilvēks nēsāju jūsu nepilnību nastu uz saviem pleciem un izjutu visas jūsu sāpes — vai tad Es kā Dievs varētu izrādīties bezjūtīgs, saskaroties ar savu bērnu bēdām? (219, 11-12)

Dieva piedošana, žēlastība un žēlsirdība

51. Es esmu Vienīgais, kas zina visu likteni, Vienīgais, kas zina ceļu, ko jūs esat mērojuši un ko jums vēl jānoiet. Es esmu Tas, kas saprot jūsu ciešanas un jūsu priekus. Es zinu, cik tālu jūs esat gājuši, lai atrastu patiesību un taisnību. Tā ir mana žēlsirdība, kas uzklausa to, kurš iekšēji lūdz man piedošanu par saviem pārkāpumiem.
52. Un kā Tēvs Es piepildīšu katru lūgumu, savāksiu jūsu asaras, dziedināšu jūsu vājības, ļaušu jums sajust, ka jums ir piedots un jūs esat atbrīvoti no saviem grēkiem, lai jūs varētu veidot savu dzīvi no jauna.
53. Es esmu arī Vienīgais, kas var jums piedot apvainojumus, ko man nodarāt jūs, mani bērni. (245, 39-41)
54. Šajā laikā mans vārds jūs atkal apgaismo. Es gribu izliet savu žēlastību pārpilnībā, lai jūs būtu tīri un graciozi. Bet, ja jūs atkal grēkosiet, tad saprotiet, tauta, ka ne Es esmu tas, kas jūs attālinu no saviem klēpjiem, bet gan jūs paši attālināties no Manis, lai gan tā nav Mana griba. Bet Mans piedošanas un mīlestības vārti ir plaši atvērti, lai uzņemtu ikvienu, kas nožēlojoši vēlas atgriezties pie Manis. (283, 69)
55. Mīlestībā, ar ko Es jums piedodu un jūs laboju, Es atklāju Sevi. Kad jūs dzīvojāt pēc savas gribas un tādējādi nepārtraukti aizvainojāt Tēvu, Es nenogriezu to grēcīgās dzīves pavedienu, Es neatsacīju jums ne gaisu, ne maizi; Es nepaliku jūs sāpēs, ne arī ignorēju jūsu sūdzības. Un daba jūs turpināja apdāvināt ar savu auglību, gaismu un svētībām. Tā Es atklāju Sevi cilvēkiem un atklāju Sevi viņiem. Neviens uz zemes nevar jūs mīlēt ar šādu mīlestību, un neviens nevar jums piedot tā, kā to daru Es.
56. Jūsu dvēsele ir sēkla, ko Es kopju un pilnveidoju no mūžības, līdz tā nes skaistākos ziedus un pilnīgākos augļus. Kā Es varētu ļaut jums nomirt vai atstāt jūs vētraina laika varā? Kā Es varētu pamest jūs jūsu ceļā, ja Es taču esmu Vienīgais,

kas zina visu radību likteni? (242, 31-33)

57. Jūs, kas ejat pa maldīgiem ceļiem: Es esmu gatavs jūs uzņemt un dot jums savu spēku un gaismu, ja jūs Mani aicināsiet. Nav nozīmes, ja jūs uz savas miesas un dvēseles nesat lielu grēcinieku pēdas. Es panākšu, ka jūs svētīsiet tos, kuri jūs ir aizvainojuši, un ka jūs svētīsiet Dievu, jo Viņš ir uzskatījis par iespējamu šo brīnumu jūsos. Tad jūs sāksiet sajust Kristus mīlestību savās sirdīs.

58. Daži, dzirdot šos vārdus, domās: kā tas ir iespējams, ka lieli grēcinieki var saņemt šo žēlastību tāpat kā taisnīgie, kuriem tā pienākas par viņu nopelniem?

59. Ak, cilvēki, cilvēki, kas neredzat tālāk par savām acīm! Es esmu jums vienmēr devis savus labumus no žēlastības, vēl pirms jūs tos esat nopelnījuši.

60. Es atbildu gan uz tīru domu, gan uz to skumjo sūdzību, kurš nāk pie Manis aptraipīts, kad vien viņam — viņa mīlestības trūkuma dēļ pret saviem līdzcilvēkiem — izraujas pat visniecīgākā pazemības vai atziņas dzirkstele.

61. Es esmu vājšo aizstāvis, kuri savā lielajā nespējā un neziņā raud. Es esmu Dievišķā Cerība, kas aicina un mierina raudošos; Es esmu labestīgais Jēzus, kas maigi glāsta to, kurš savās sāpēs un izpirkšanā stāsta.

62. Es esmu jūsu Glābējs, jūsu Atbrīvotājs; es esmu cilvēkam saprotamā patiesība. (248, 18-21)

23. nodaļa – Dieva iedvesmas un atklāsmes

Dievišķās iedvesmas

1. Mācekļi: ja mans vārds nāk pie jums un jūs to nesaprotat, jūs par to šaubāties. Bet es jums saku: ja jūs moka neskaidrība, tad atkāpieties lauku vientulībā un tur, dabas vidū, kur jums par lieciniekiem ir tikai brīvie lauki, kalni un debesis, vēlreiz jautājiet savam Skolotājam. Iegremdējieties Viņa vārdā, un drīz jūs sasniegs Viņa mīlošā atbilde. Tad jūs jutīsieties pacelti, iedvesmoti un piepildīti ar nezināmu garīgu priekā.

2. Tādā veidā jūs vairs nebūsiet mazticīgi cilvēki, jo jūs zināt, ka katrs Dieva vārds satur patiesību, ka tomēr, lai to atklātu, tajā jāiedziļinās ar dievbijību un tīru prātu, jo tas ir svētnīca.

3. Vienmēr, kad jūs būsiet gatavi un vēlēsieties kaut ko uzzināt, jūsu alkas pēc gaismas piesaistīs Dievišķo Gaismu. Cik reižu Es jau esmu jums teicis: dodieties kalnu vientulībā un tur pastāstiet Man par savām rūpēm, ciešanām un grūtībām.

4. Jēzus jums mācīja šīs lekcijas „Otrā laikmetā" ar savu piemēru. Atcerieties manu piemēru, kad es atkāpos tuksnesī, lai lūgtos, pirms sāku savu sludināšanas kalpošanu. Atcerieties, ka savas dzīves pēdējās dienās starp cilvēkiem, vēl pirms devos uz sinagogu lūgties, es

meklēju Eļļas kalna dārza vientulību, lai runātu ar Tēvu.

5. Daba ir Radītāja templis, kur viss pacilājas uz Viņu, lai Viņu godātu. Tur jūs varat tieši un nepārveidoti uztvert sava Tēva starojumu. Tur, tālu no cilvēciskā egoisma un materiālisma, jūs sajutīsiet, kā gudras iedvesmas iespiežas jūsu sirdīs, mudinot jūs darīt labu savā ceļā. (169, 28-31)

6. Jums jābūt nomodā, mācekļi, jo Es runāšu ar jums ne tikai caur šo balsi, Es atklāšos jūsu dvēselēm arī brīžos, kad jūsu ķermenis guļ. Es jūs mācīšu, kā sagatavoties miegam un atbrīvot savu dvēseli no zemes lietām, lai tā paceltos uz gaismas sfērām, kur tā saņems atklāsmi, ar ko apgaismot savu ceļu, lai pēc tam nodotu savu vēstījumu prātam. (100, 30)

7. Es nekad neesmu bijis tālu no jums, kā jūs dažkārt esat domājuši, ne arī jūsu ciešanas man ir bijušas vienaldzīgas, ne arī esmu bijis kurls jūsu saucieniem. Noticis ir šādi: jūs neesat centušies attīstīt savas augstākās maņas un esat gaidījuši, ka varēsiet uztvert mani ar miesas maņām. Bet Es jums saku, ka laiks, kad Es to cilvēkiem pieļāvu, jau ir ļoti tālu pagātnē.

8. Ja jūs būtu nedaudz centušies attīstīt dažas no savām garīgajām spējām, piemēram, iekšējo pacilātību caur garīgo kontemplāciju, lūgšanu, intuīciju, pravietisko sapni vai garīgo redzējumu — es jums apliecinu, ka caur katru no tām jūs savienotos ar Mani un tādējādi saņemtu atbildes uz saviem jautājumiem un dievišķo iedvesmu savās domās.

9. Es vienmēr esmu gatavs runāt ar jums, vienmēr gaidu jūsu garīgo pacelšanos un gatavību, lai jūs iepriecinātu un sniegtu jums laimi, atklājoties jūsu garam. Tam ir nepieciešams vienīgi ar vislielāko sirsnību sagatavoties šīs žēlastības saņemšanai. (324, 52–54)

10. Jautājiet saviem zinātājiem, un, ja viņi ir godīgi, viņi jums teiks, ka ir lūguši Dievam iedvesmu. Es viņiem dāvinātu vairāk iedvesmas, ja viņi to lūgtu ar lielāku mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem un ar mazāku iedomību par sevi.

11. Patiesi, Es jums saku: viss, ko jūs esat uzkrājuši kā patiesu zināšanu, nāk no Manis. Viss, kas cilvēkiem pieder no tīrā un augstā, Es šajā laikā izmantot jūsu labā, jo tādēļ Es to jums esmu piešķīris. (17, 59-60)

12. Tagad ir laiks, kad Mans Gars nepārtraukti runā uz cilvēku garu, dvēseli, prātu un sirdi. Mana balss sasniedz cilvēkus ar domu un pārbaudījumu palīdzību, caur kuriem daudzi paši no sevis atmodinās patiesībai, jo tie, kas viņus vada vai māca, guļ un vēlas, lai pasaule nekad neatsāktos. (306, 63)

13. „Trešajā laikmetā" es ar savu atklāsmju skaidrību īstenoju to, kas cilvēkiem ir neiespējams: izpausties caur cilvēka saprātu.

14. Saprotiet Mani, mācekļi, jo garu sarunā, kas jūs gaida, jūs mūžīgi sajutīsiet Manu klātbūtni. Ja jūs protat sagatavoties, jūs vairs Man

neteiksiet: „Kungs, kāpēc Tu nenāc? Kāpēc Tu neredzi manas sāpes?" Jūs vairs tā ar Mani nerunāsiet. Patiesi, mācekļi, es jums saku, kas tā runā uz Mani, tas sniegs taustāmu pierādījumu savai neziņai un nesagatavotībai.

15. Es nevēlos redzēt savus mācekļus atdalītus no Manis, es vēlos, lai jūs savā garā Man teiktu: „Meistars, Tu esi starp mums, mūsu gars Tevi jūt, Tava gudrība ir mana iedvesmas avots." Tas ir patiesais apliecinājums, ko es vēlos dzirdēt no jums. (316, 54)

Dievišķo atklāsmju pielāgošana cilvēku sapratnei

16. Lai atklātu Dievišķo, jūsu valodas ir pārāk ierobežotas; tādēļ Man visos laikos bija jārunā ar jums līdzībās, atbilstošos tēlos ; bet tagad jūs redzat, ka — pat ja Es ar jums runāju šādā veidā — jūs Mani maz sapratāt, jo jums trūka nepieciešamās gribas, lai izprastu Manas atklāsmes. (14, 50)

17. Katrā laikmetā jūs esat gaidījuši Mani, un tomēr — kad vien Es biju pie jums, jūs Mani neesat atpazinuši savas nepietiekamās sagatavotības un garīguma dēļ. Es jums saku: kādā formā arī vien Manas klātbūtnes apvalks nebūtu, tajā vienmēr būs patiesība un dievišķā dzīvības būtība.

18. Es jums esmu teicis, ka esmu izmantojis dažādas formas, lai atklātos pasaulei. Taču tās nebija maska, lai slēptu no jums manu Garu, bet gan kalpoja tam, lai mani cilvēciskotu, ierobežotu un tādējādi padarītu mani dzirdamu un sajūtamu cilvēkiem.

19. Tagad es jums saku, ka, pirms izsniegt savu spriedumu, jums vispirms jāieklausās šajā balsī, līdz pienāks brīdis, kad jūs būsiet pārliecināti vai apgaismoti, kad jūsu dvēselē ienāks gaisma. (97, 11-12)

20. Kamēr cilvēki paliks savā aklumā un neziņā, viņi būs iemesls tam, ka Dievs, kurš pirmām kārtām ir Tēvs, saviem bērniem ir spiests cilvēcoties, ierobežoties un samazināties, lai tiktu saprasts. Kad jūs ļausiet Man parādīties jūsu priekšā tajā godībā, kādā jums Mani vajadzētu redzēt?

21. Jums jābūt lieliem, lai varētu iedomāties Manu lielumu, un tādēļ Es atkal un atkal nāku, lai dotu jums garīgo lielumu, lai jūs varētu piedzīvot bezgalīgo priekā, iepazīstot savu Tēvu, sajūtot Viņa mīlestību, klausoties dievišķo koncertu, kas skan virs jums. (99, 26-27)

22. Ārējā daļa no Tēva atklāsmes Sinajā bija akmens, kas kalpoja par līdzekli, lai tajā iegravētu Dievišķo Likumu.

23. Ārējā daļa Dieva atklāsmē cilvēkiem caur Jēzu bija ķermenis, Kristus cilvēciskā forma.

24. Šodienas laikos ārējā daļa manā atklāsmē ir bijis balss nesējs, tāpēc šai atklāsmes formai, tāpat kā pagātnes laikos, ir jābeidzas.

25. Saprotiet, ka jūs esat garīgās tautas bērni, kam jābarojas nevis no formām, bet no būtības. Ja jūs

pareizi saprotat manu vārdu, jūs vairs nekad neiegrūsiet elku pielūgšanā, nedz arī pieķersieties ārējām kulta darbībām, rituāliem, pārejošajam, jo jūs vienmēr ilgosieties pēc būtiskā, mūžīgā. (224, 69-71)

Dažādi Dieva atklāsmes veidi

26. Cilvēce labprāt gaidītu jauna Mesijas ierašanos, kas to izglābtu no bezdibenis, vai vismaz vēlētos dzirdēt Dieva balsi kā cilvēka balsi, kas atskan gaisā. Bet Es jums saku, pietiktu nedaudz novērot vai savākt savu dvēseli meditācijā, lai tai piešķirtu jūtīgumu, un jau jūs dzirdētu, kā viss runā uz jums. Ja jums šķiet neiespējami, ka akmeņi runā, es jums saku, ka ne tikai akmeņi, bet viss, kas jūs apņem, runā uz jums no jūsu Radītāja, lai jūs pamostos no saviem sapņiem par varenību, augstprātību un materiālismu. (61, 49)

27. Pagātnes apgaismotie vienmēr redzēja gaismas mirdzumu, viņi vienmēr dzirdēja manu vārdu. Pravieši, iedvesmotie, priekšteči, augsti garīgu mācību dibinātāji liecināja, ka viņi dzirdēja balsis, kas, šķita, nāca no mākoņiem, kalniem, vēja vai kādas vietas, kuru viņi nevarēja precīzi noteikt; ka viņi dzirdēja Dieva balsi, it kā tā nāktu no uguns mēlēm un noslēpumainiem atbalsiem. Daudzi dzirdēja, redzēja un sajuta ar savām maņām, citi – ar savām garīgajām īpašībām; tas pats notiek šajā laikā.

28. Patiesi, Es jums saku: tie, kuri saņēma Manas vēstis ar savām fiziskajām maņām, garīgi interpretēja dievišķo iedvesmu, un to viņi darīja atbilstoši savai fiziskajai un garīgajai sagatavotībai, atbilstoši laikam, kurā viņi bija pasaulē, tāpat kā tas notiek tagad ar cilvēciskajiem instrumentiem, kurus jūs saucat par "balss nesējiem" vai "dāvanu nesējiem". Taču man jums jāsaka, ka gan pagātnē, gan tagadējā laikā viņi dievišķo atklāsmu tīrībai ir pievienojuši savas pašu priekšstatu vai tās, kas dominēja viņu apkārtnē, un apzināti vai neapzināti ir mainījuši patiesības tīrību un neierobežoto būtību, kas patiesībā ir mīlestība tās augstākajās atklāsmēs.

29. Garīgās svārstības un iedvesmas bija viņos, un gan „Pirmie", gan „Pēdējie" ir liecinājuši un liecinās par šo iedvesmu, kas nonāca pie viņu gara, gandrīz vienmēr nezinot, kā, tāpat kā tas notiek daudziem šodien un notiks vēl citiem rīt.

30. Vārdi, interpretācijas un rīcības veids ir atkarīgi no cilvēkiem un laikmetiem, kuros viņi dzīvo, taču pār visam stāv augstākā patiesība. (16, 11-14)

31. Laiku pa laikam ir nepieciešams, lai mans Gars atklātos kādā jūsu sapratnei pieejamā un saprotamā veidā. Šī nepieciešamība runāt ar jums ir pamatota jūsu nepaklausībā manam Likumam, jūsu novirzīšanās no patiesā ceļa.

32. Cilvēks, pateicoties brīvībai, ko viņš bauda, ir visnemierīgākā radība visā radībā. Līdz šim brīdim viņš nav

vēlējies pakļauties sirdsapziņas norādēm.

33. Mans Vārds vēlas vienus atturēt, citiem dot orientāciju, visus stiprināt patiesībā un glābt jūs no bezdibeniem.

34. Neapvainojieties par to, kā Es tagad atklājos, kas ir tik atšķirīgi no "Otrā laika". Ziniet, ka Es nekad neesmu divreiz izmantojis vienu un to pašu formu, jo tas nozīmētu, ka jūs paliktu pie viena un tā paša mācījuma, bet Es vienmēr nāku, lai jums iemācītu jaunas lekcijas un palīdzētu jums spert jaunus soļus. (283, 39-42)

35. Mans Vārds izpaužas daudzos veidos: caur sirdsapziņu, caur pārbaudījumiem, kas liecina par Mani, caur dabas spēkiem vai caur Maniem garīgajiem bērniem. Mans Vārds ir universāls. Ikviens, kas ir sagatavojies, dzirdēs Manu balsi. (264, 48)

Dievišķo atklāsmju nepieciešamība

36. Mans dievišķais mācījums ir paredzēts ne tikai garam — nē, tam jāaizsniedz arī cilvēka sirds, lai gan garīgā, gan fiziskā būtības daļa kļūtu harmoniska.

37. Dievišķais vārds ir paredzēts, lai apgaismotu prātu un padarītu cilvēka sirdi jūtīgu, un šajā vārdā ietvertā dzīves būtība ir paredzēta, lai barotu un paceltu dvēseli.

38. Lai cilvēka dzīve būtu pilnīga, viņam noteikti ir nepieciešama garīgā maize, tāpat kā viņš strādā un pūlas, lai iegūtu materiālo barību.

39. „Cilvēks nedzīvo vien no maizes vien," es jums teicu „Otrā laikmetā", un mans vārds joprojām ir spēkā, jo cilvēki nekad nevarēs atteikties no garīgās barības, neizvairoties no slimībām, sāpēm, tumsas, nelaimēm, nabadzības un nāves uz Zemes.

40. Materiālisti varētu iebilst, ka cilvēki jau dzīvo tikai no tā, ko viņiem sniedz zeme un daba, bez nepieciešamības tiekties pēc kaut kā garīga, kas viņus baro un stiprina viņu dzīves ceļojumā. Bet man jums jāsaka, ka tā nav pilnīga un piepildīta dzīve, bet gan eksistence, kurai trūkst būtiskā, kāda ir garīgums. (326, 58-62)

41. Visos laikos Es esmu atklājies cilvēkam vienkāršā veidā, lai viņš varētu Mani saprast, vienmēr Es to esmu darījis jūsu saprāta un sirds uztveres robežās. Es esmu nācis pie jums, lai dotu jums piemēru pazemībai, kad Es noliecos pie jūsu nabadzīgās dzīves, lai paceltu jūs uz labāku dzīvi. (226, 54)

42. Šeit ir piepildījies vārds, ko Es jums devu, kad Jēzus "Otrā laikmetā" pateicās savam Tēvam par to, ka Viņš savu gudrību ir slēpis no zinātājiem un izglītotajiem, bet to devis un atklājis pazemīgajiem.

43. Jā, mana tauta, jo tie, kurus jūs saucat par zinātājiem, uzpūšas un vēlas nomākt vienkāršos ļaudis, mācot viņiem tikai to, ko viņi uzskata par maizes drupatām, ko saņēmuši no Manis.

44. Savukārt nabadzīgie, „mazie ļaudis", kas labi pazīst dzīves

grūtības un ar tām saistītos trūkumus — ja viņiem reiz izdodas kaut ko iegūt, tad viņiem šķiet, ka tas ir pārāk daudz, un tādēļ viņi to dala ar citiem.

45. Es tagad piebilstu: ja mantkārīgais kļūst par dāsnu cilvēku un augstprātīgais par pazemīgu, viņi uzreiz kļūs līdzdalīgi visam, ko Es esmu sagatavojis tam, kurš prot dzīvot tikumīgi. Jo mana mīlestība nav tendencioza, tā ir visaptveroša, tā ir visiem maniem bērniem. (250, 17)

Dievišķo atklāsmju bezgalība

46. Šis mācījums, kas paredzēts, lai apgaismotu Trešo laikmetu, nav mans pēdējais. Garīgajam nav gala. Mans likums spīd kā dievišķa saule visās sirdīs. Stagnācija un pagrimums ir raksturīgi tikai cilvēkiem, un tas vienmēr ir netikumu, vājību vai kaislību neierobežotības sekas.

47. Kad cilvēce reiz būs balstījusi savu dzīvi uz garīgiem pamatiem un nesīs sevī mūžības ideālu, ko jums iedvesmo mana mācība, tā būs atradusi ceļu uz progresu un pilnību, un nekad vairs nenovirzīsies no ceļa uz savu augšupvērsto attīstību. (112, 18)

48. Ja jūs domājat, ka Es jums tikai tagad esmu atklājis kaut ko par garīgo dzīvi, jūs esat lielā kļūdā; jo Es jums vēlreiz saku: dievišķā mācība sākās, kad piedzima pirmais cilvēks, un Es nepārspīlēju, ja jums saku, ka mana mācība sākās ar garu radīšanu, vēl pirms pasaules radīšanas. (289, 18)

49. Kad cilvēki vēl ticēja, ka pastāv tikai tas, ko viņi spēja ieraudzīt ar savām acīm, un paši nezināja, kāda ir pasaules forma, kurā viņi dzīvoja, viņi iedomājās Dievu, kurš bija ierobežots ar to, ko redzēja viņu acis.

50. Bet, tā kā viņu prāts pamazām atklāja vienu noslēpumu pēc otra, visums viņu acu priekšā arvien vairāk paplašinājās, un Dieva varenība un visvarenība cilvēka brīnumainajam prātam arvien vairāk pieauga.

51. Tāpēc man šajā laikā bija jums jāsniedz mācība, kas atbilst jūsu attīstībai.

52. Bet Es jums jautāju: vai mana atklāsme satur materiālas zināšanas? Nē, zināšanas, ko Es jums mācu, attiecas uz eksistenci ārpus dabas, ko jūs redzat un jau tik ilgu laiku pētāt. Mana atklāsme rāda ceļu, kas ved garu uz dzīves līmeni, no kura tas var atklāt, atpazīt un saprast visu.

53. Vai jums šķiet neiespējami vai vismaz dīvaini, ka Dievs garīgi atklājas cilvēkiem — ka garīgā pasaule atklājas un manifestējas jūsu dzīvē — ka nezināmas pasaules un sfēras jums atklājas? Vai jūs gribat, lai jūsu atziņa apstātos un Tēvs jums vairs nekad neatklātu vairāk par to, ko Viņš jums jau ir atklājis?

54. Neesiet ieradumu vergi un neuzlieciet savam garam atziņas robežas!

55. Šodien jūs varat noliegt, apkarot un vajāt garīgo mācību; taču Es zinu, ka rīt jūs pakļausieties patiesībai.
56. Katra dievišķā atklāsme tās parādīšanās brīdī ir tikusi apkarota un noraidīta; taču galu galā šī gaisma ir uzvarējusi.
57. Arī attiecībā uz zinātnes atklājumiem cilvēce ir izrādījusi neticību; taču galu galā tai nācās pakļauties realitātei. (275, 64-70)
58. Kad no cilvēces sirds Svētā Gara templis pacelsies bezgalībā, tās vidū parādīsies jaunas atklāsmes, kas būs tik lielākas, jo vairāk dvēseles attīstīsies uz augšu. (242, 62)
59. Kā jūs varat pieņemt, ka — kamēr Es nācu pie jums — Es varētu atstāt novārtā citas tautas, ja jūs visi esat mani bērni? Vai jūs domājat, ka kāds ir tālu no Manis vai ārpus Manis, lai gan mans Gars ir vispārējs un aptver visu radīto?
60. Viss dzīvo un barojas no Manis. Tāpēc Mans Vispārējais Stariņš ir nolaidies uz visu zemeslodi, un Gars ir saņēmis Manu ietekmi šajā un citās pasaulēs, jo Es esmu nācis, lai glābtu visus Manus bērnus. (176, 21)
61. Pēc manas gribas manai atklāsmei caur balss nesējiem jābūt tikai pagaidu, īsam sagatavošanās posmam, kas šai tautai jākalpo par normu, likumu un pamatu, lai liecinātu par šo patiesību un to izplatītu, kā arī pasludinātu pasaulei "Trešā laika" klātbūtni.
62. Tāpat kā manai atklāsmei caur cilvēka saprātu bija lemts būt īslaicīgai kā zibens, tāpat bija paredzēts, ka tikai dažas cilvēku grupas tiks aicinātas būt klāt šajā atklāsmes brīdī un saņemt šo vēstījumu.
63. Savukārt saruna no gara uz garu sasniegs visu cilvēces dzimumu bez laika ierobežojuma, jo šī forma, kā meklēt, uztvert, lūgt, dzirdēt un sajust Mani , ir spēkā uz visiem laikiem. (284, 41-43)

Dieva klātbūtnes atklāšanās cilvēkā

64. Es gribu jūs padarīt par saviem mācekļiem, lai jūs iemācītos sajust Mani kā bērni, kas pieder Manam Garam. Kāpēc jums nevajadzētu sajust Manu klātbūtni sevī, ja jūs taču sastāvat no Manas paša būtības, esat daļa no Manis?
65. Jūs Mani nejūtat, jo neesat par to apzināti, jo jums trūkst garīguma un sagatavotības, un, lai cik daudz zīmju un sajūtu iespaidu jūs arī saņemtu, jūs tos attiecināt uz materiāliem cēloņiem. Tāpēc Es jums saku, ka, lai gan Es esmu pie jums, jūs neuzņemat manu klātbūtni.
66. Tagad Es jums saku: vai tad nav dabiski, ka jūs Mani sajūtat savā būtībā, jo jūs esat daļa no Manis? Vai, ņemot to vērā, nav pareizi, ka jūsu gars galu galā saplūst ar manējo? Es atklāju jums patieso lielumu, kas ir jābūt katrā cilvēkā; jo jūs esat nomaldījušies, un, vēloties būt lieli uz zemes, garīgi esat kļuvuši mazāki! (331, 25-26)
67. Es vairs nevēlos, lai jūs Man sakāt: „Kungs, kāpēc Tu esi tālu no

manis, kāpēc Tu mani nedzirdi, kāpēc es jūtos viens dzīves ceļā?”
68. Mīļā tauta: Es nekad neattālinos no saviem bērniem, jūs paši esat tie, kas attālināties no Manis, jo jums trūka ticības un jūs paši Mani noraidījāt un aizslēdza Man savas sirdis. (336, 60)
69. Es nevēlos, lai jūs justos no Manis attālināti; jo Es esmu jums teicis, ka jūs visi, pateicoties savai garīgajai attīstībai, sajutīsiet Mani, uztversiet Mani tieši. Jūsu gars dzirdēs Manu balsi, un garīgi jūs redzēsiet Manu klātbūtni. Tā Es vēlos redzēt jūsu garu uz visiem laikiem apvienotu ar Manējo; jo tā ir Mana griba. (342, 57)

VI. Radība

24. nodaļa – Garīgā un materiālā radība

Garīgo būtņu radīšana

1. Pirms pasaules radīšanas, pirms visas radības un matērija atdzīvojās, jau pastāvēja mans Dievišķais Gars. Taču kā Vissvarīgais Es sevī sajutu neizmērojamu tukšumu, jo Es biju kā karalis bez pavalstniekiem, kā skolotājs bez skolniekiem. Tāpēc Es izstrādāju plānu radīt sev līdzīgas būtnes, kurām Es veltītu visu savu dzīvi, kuras Es mīlētu tik dziļi un sirsnīgi, ka — kad pienāktu laiks — Es nevilcinātos upurēt viņiem savu asinis uz krusta.
2. Neapvainojieties, ja Es jums saku, ka Es jūs mīlēju jau pirms jūs pastāvējāt. Jā, mīļie bērni! (345, 20-21)
3. Dievišķais Gars bija pilns mīlestības, lai gan Viņš pastāvēja viens pats. Vēl nekas nebija radīts, ap Dievišķo Būtni nekas nebija, un tomēr Viņš mīlēja un jutās kā Tēvs.
4. Ko Viņš mīlēja? Kā Tēvs Viņš jutos? Tās bija visas būtnes un visi radījumi, kas izrietētu no Viņa un kuru spēks slēpās Viņa Garā. Šajā Garā bija visas zinātnes, visas dabas spēki, visas būtnes, visi radības pamati. Viņš bija mūžība un laiks. Viņā bija pagātne, tagadne un nākotne, vēl pirms pasaules un būtnes atdzīvojās.
5. Šī dievišķā iedvesma kļuva par realitāti dievišķās mīlestības bezgalīgā spēka ietekmē, un sākās dzīve. (150, 76 79) 6. Lai Dievs varētu saukties par Tēvu, Viņš no savas klēpja radīja garus — radības, kas Viņam līdzinājās Viņa dievišķajās īpašībās. Tas bija jūsu sākums, tā jūs atdzīvojāties garīgajā dzīvē. (345, 22)
7. Jūsu radīšanas iemesls bija mīlestība, dievišķā ilga, dalīties ar savu varu ar kādu; un iemesls, kāpēc Es jūs apveltīju ar gribas brīvību, arī bija mīlestība. Es gribēju justies mīlēts no saviem bērniem — nevis likuma dēļ, bet gan no spontānas jūtas, kas brīvi izplūstu no jūsu dvēseles. (31, 53)

8. Katrs gars ir cēlies no Dieva tīras domas; tādēļ gari ir Radītāja pilnīgs darbs. (236, 16)

Lielo garu darbība Radības darbā

9. Elija ir liels gars, kas atrodas Dieva labajā pusē un savā pazemībā sauc sevi par Dieva kalpu; ar viņa starpniecību, kā arī citu lielu garu starpniecību Es vadu garīgo Visumu un īstenoju lielus un augstus lēmumus. Jā, mani mācekļi, man ir daudzi lieli gari, kas ir manā dienestā un pārvalda radību. (345, 9)

Dieva prāta domas

10. Klausieties, mācekļi: pirms jūs ienācāt dzīvē, Es jau pastāvēju, un manā Garā bija paslēpts jūsu gars. Bet Es negribēju jūs padarīt par manas valstības mantiniekiem, neiegūstot nopelnus, nedz arī, lai jūs piederētu esošajam, nezinot, kas jūs ir radījis; Es arī negribēju, lai jūs no Manis aizietu bez virziena, bez mērķa un bez ideāliem.

11. Tāpēc Es jums devu Garu, lai tas jums kalpotu par ceļvedi. Es jums piešķīru brīvo gribu, lai jūsu darbiem būtu patiesa vērtība Manu acīs. Es jums devu dvēseli, lai tā vienmēr ilgotos pacelties uz Gaismu un Tīrību. Es jums devu ķermeni, lai jūs ar sirds palīdzību justu labo un skaisto un lai tas jums kalpotu kā pārbaudes akmens, kā pastāvīgs pārbaudījums un arī kā instruments, lai dzīvotu materiālajā pasaulē. (35, 48-49)

Materiālo pasauli radīšana garīgajām būtnēm

12. Kad telpa pirmo reizi tika apgaismota ar garu klātbūtni, tie — tā kā viņi vēl bija nestabili un stostījās kā mazi bērni un viņiem nebija ne attīstības, ne spēka uzturēties vietās ar augstu garīgumu — sajuta vajadzību pēc atbalsta, pēc atskaites punkta, lai justos stipri; un tā viņiem tika dota matērija un materiālā pasaule, un savā jaunajā stāvoklī viņi ieguva pieredzi un atziņas. (35, 50)

13. Visums piepildījās ar būtnēm, un visās atklājās Tēva mīlestība, vara un gudrība. Kā neizsīkstošs dzīvības avots bija Kunga klēpis no tā brīža, kad Viņš pavēlēja atomiem apvienoties, lai veidotu būtnes un ķermeņus un dotu tiem formu.

14. Sākumā pastāvēja garīgā dzīve, sākumā bija garīgās būtnes, un tikai pēc tam — materiālā daba.

15. Tā kā tika nolemts, ka daudziem garīgajiem radījumiem jāpieņem fiziska forma, lai dzīvotu materiālās pasaulēs, iepriekš tika sagatavots viss, lai Kunga bērni atrastu visu sev nepieciešamo.

16. Viņš pārklāja ceļu, pa kuru Viņa bērniem būtu jādodas, ar svētībām, pārpludināja Visumu ar dzīvību un piepildīja ar skaistumu cilvēka ceļu, kurā Viņš ielika dievišķu dzirksteli: garu, dvēseli, un tādējādi radīja viņu no mīlestības, inteliģences, spēka, gribas un apziņas. Taču visu esošo Viņš ietvēra Savā spēkā un parādīja tam tā likteni. (150, 80-84)

17. Kad Tēvs radīja pasauli un deva tai likteni būt par izpirkšanas vietu, Viņš jau zināja, ka Viņa bērni savā ceļā pakļausies vājībām un pārkāpumiem, ka būs nepieciešama mājvieta, lai spertu pirmo soli atjaunošanās un pilnveidošanās virzienā. (250, 37)

Cilvēka radīšana

18. Klausieties: Dievs, augstākā būtne, radīja jūs "pēc sava tēla un līdzības" — nevis attiecībā uz jūsu materiālo izskatu, bet gan uz spējām, ar kurām ir apveltīts jūsu gars, līdzīgi Tēva spējām.

19. Cik patīkami jūsu iedomībai bija uzskatīt sevi par Radītāja tēlu. Jūs uzskatāt sevi par visattīstītākajām būtnēm, ko Dievs ir radījis. Taču jūs atrodaties smagā kļūdā, ja pieņemat, ka Visums ir radīts tikai jums. Ar kādu neziņu jūs sevi saucat par radības kroni!

20. Saprotiet, ka pat Zeme nav radīta tikai cilvēkiem. Dievišķās radības bezgalīgajā kāpnēs ir bezgalīgs skaits dvēselu, kas attīstās, pildot Dievišķo Likumu.

21. Mērķi, kas ietver visu un kurus jūs kā cilvēki, pat ja gribētu, nespējat saprast, ir lieli un pilnīgi kā visi Tēva nodomi. Bet patiesi, Es jums saku, jūs neesat ne lielākie, ne mazākie Kunga radījumi.

22. Jūs tikuši radīti, un tajā brīdī jūsu gars saņēma dzīvību no Visvarenā, kas sevī ietvēra tik daudz īpašību, cik jums bija nepieciešams, lai izpildītu grūtu uzdevumu mūžībā. (17, 24-28)

23. Cilvēka dvēselē, kas ir mans meistardarbs, Es esmu ielicis Savu Dievišķo Gaismu. Es esmu to kopis ar bezgalīgu mīlestību, tāpat kā dārznieks kopj savu dārza lutināto augu. Es esmu jūs ievietojis šajā dzīves telpā, kur jums nekas dzīvei netrūkst, lai jūs atpazītu Mani un atpazītu sevi. Es esmu devis jūsu dvēselei pilnvaru sajust dzīvi aizsaulē un jūsu ķermenim maņas, lai jūs atjaunotos un pilnveidotos. Es esmu jums nodevis šo pasauli, lai jūs tajā sāktu spert savus pirmos soļus un šajā attīstības un pilnveidošanās ceļā piedzīvotu mana likuma pilnību, lai jūs savas dzīves laikā arvien vairāk atpazītu un mīlētu Mani un ar saviem nopelniem nonāktu pie Manis.

24. Es esmu jums piešķīris gribas brīvības dāvanu un apveltījis jūs ar sirdsapziņu. Pirmo, lai jūs brīvi attīstītos manu likumu ietvaros, un otro, lai jūs spētu atšķirt labo no ļaunā, lai tā kā pilnīgs tiesnesis jums pateiktu, kad jūs pildāt manu likumu vai to pārkāpjat.

25. Sirdsapziņa ir gaisma no mana Dievišķā Gara, kas jūs ne mirkli neatstāj.

26. Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība, Es esmu miers un laime, mūžīgais solījums, ka jūs būsiet pie Manis, un arī visu Manu vārdu piepildījums. (22, 7-10)

Atmiņas par paradīzi

27. Pirmie cilvēki — tie, kas bija cilvēces senči, kādu laiku saglabāja iespaidu, ko viņu dvēseles bija

guvušas no „Garīgās ielejas" — iespaidu par skaistumu, mieru un priekā, kas viņos saglabājās tik ilgi, kamēr viņu dzīvē neparādījās miesas kaislības un cīņa par izdzīvošanu.
28. Taču man jums jāsaka, ka šo cilvēku dvēseles, lai gan nāca no gaismas pasaules, nebija cēlušās no augstākajām mājvietām — tām, kurās jūs varat nokļūt tikai ar nopelniem.
29. Tomēr nevainības, miera, labklājības un veselības stāvoklis, ko šīs dvēseles saglabāja savos pirmajos soļos, bija neaizmirstams kā gaismas laiks, par ko tās liecināja saviem bērniem, bet tie – saviem pēcnācējiem.
30. Cilvēku materializētais prāts, kas nepareizi saprata šī liecības patieso jēgu, galu galā uzskatīja, ka paradīze, kurā dzīvoja pirmie cilvēki, bijusi zemes paradīze, nesaprotot, ka tā bija šo būtņu garīgais stāvoklis. (287, 12-13)

Cilvēka būtība

31. Dvēsele un ķermenis ir atšķirīgas dabas, no tām sastāv jūsu būtība, un pār abām stāv gars. Pirmā ir Gaismas meita, otrā cēlusies no zemes, tā ir matērija. Abas ir apvienotas vienā būtībā un cīnās viena pret otru, vadītas no Gara, kurā jums ir Dieva klātbūtne. Šī cīņa ir notikusi nepārtraukti līdz pat šai dienai; bet galu galā dvēsele un ķermenis harmonijā pildīs uzdevumu, ko mans likums katram no tiem piešķir.
32. Jūs varat iedomāties dvēseli arī tā, it kā tā būtu augs, un ķermeni – kā zemi. Dvēsele, kas iestādīta matērijā, aug, stiepjas uz augšu, barojoties no pārbaudījumiem un mācībām, ko tā saņem savas cilvēciskās dzīves laikā. (21, 40-41)

Radītāja vienotība ar radību

33. Dieva Gars ir kā bezgalīgi liels koks, kura zari ir pasaules, bet lapas – būtnes. Tā kā tas ir viens un tas pats augu sulas plūsma, kas caur stumbru plūst uz visiem zariem un no tiem uz lapām – vai jūs neticat, ka pastāv kaut kas mūžīgs un svēts, kas jūs visus savstarpēji saista un apvieno ar Radītāju? (21, 38)
34. Mans Gars, kas ir visaptverošs, pastāv visā, ko Esmu radījis, vai tas būtu garīgajā vai materiālajā dabā. Visā ir klātesošs Mans darbs, un tas liecina par Manu pilnību visos dzīves līmeņos.
35. Mans dievišķais darbs aptver visu — sākot no vislielākajām un pilnīgākajām būtnēm, kas mīt manā labajā pusē, līdz pat gandrīz nemanāmajam mikroorganismam, augam vai minerālam, atomam vai šūnai, kas dod formu visām radībām.
36. Tādējādi Es atkal norādu jums uz visu manu radīto pilnību — no materiālajām būtnēm līdz gariem, kas jau ir sasnieguši pilnību. Tas ir mans darbs. (302, 39)
37. Kas novirzās no Garīgā likuma, kas ir augstākais likums, nonāk pakļautībā zemākiem vai materiāliem likumiem, par kuriem

cilvēki zina ļoti maz. Bet kas pakļaujas augstākajam likumam un paliek saskaņā ar to, stāv pāri visām kārtībām, kuras jūs saucat par dabiskām, un jūt un saprot vairāk nekā tas, kurš pieder tikai pie zināšanām, ko viņš atradis zinātnē vai reliģijās.

38. Tāpēc Jēzus jūs pārsteidza ar darbiem, kurus jūs saucat par brīnumiem; tomēr atzīstiet mācības, kuras viņš jums deva mīlestības dēļ. Saprotiet, ka Dievišķajā, kas vibrē visā radībā, nav nekas pārdabisks vai pretrunīgs. (24, 42-43)

25. nodaļa – Daba

Dabas likumi

1. Es esmu jūs mācījis uzskatīt Dievu par Vissvarīgo, par brīnumu bez robežām jūsu garīgajai iztēlei, par spēku, kas izraisa kustību un darbību visā Visumā — par dzīvību, kas atklājas gan vienkāršākajā augā, gan tajās pasaulēs, kas miljoniem skaitā riņķo kosmosā, nevienai no tām nepakļaujoties likumam, kas tās pārvalda.

2. Šis likums esmu Es, jūsu Dievs, tas ir nepārtrauktas attīstības likums, kas pārsteidz cilvēku un atver viņam plašus pētniecības laukus, kas ļauj viņam arvien dziļāk iekļūt dabas noslēpumos. (359, 74-75)

3. Saprotiet, ka likums ir ceļš, ko izveidojis Augstākais Radītājs, lai vadītu katru no saviem radījumiem. Pārdomājiet dzīvi, kas jūs apņem, kas sastāv no bezgalīga skaita elementu un organismu, un jūs beidzot atklāsiet, ka katrs ķermenis un katra būtne pārvietojas pa ceļu vai trajektoriju, ko, šķiet, vada sveša un noslēpumaina vara. Šī vara ir likums, ko Dievs ir izdevis katram no saviem radījumiem.

4. Ja jūs pētīsiet šos nozīmīgos procesus, jūs galu galā nonāksiet pie atziņas, ka patiesi viss dzīvo, kustas un aug saskaņā ar augstāko likumu. (15, 4)

Dieva klātbūtne dabā

5. Meklējiet Mani visos Manos darbos, un jūs Mani atradīsiet visur. Mēģiniet Mani dzirdēt, un jūs Mani dzirdēsiet varenajā balsī, kas izplūst no visa radītā; jo Man nav grūti izpausties caur radības būtnēm.

6. Es izpaužu Sevi gan zvaigznē, gan vētraina negaisa kaislībā, gan arī rīta gaisma maigajā gaismā. Es ļauju savai balsij skanēt putna melodiskajā dziesmā, tāpat kā es to izpaužu caur ziedu smaržu. Un katrs mans izpausmes veids, katrs aspekts, katrs darbs runā uz jums par mīlestību, par taisnīguma, gudrības un mūžības likumu piepildīšanu garīgajā. (170, 64)

Daba, Dieva radība un garīgās pasaules līdzība

7. Daudzi ir padarījuši dabu par savu dievu, dievinot to kā visu esošo radītāju avotu. Bet patiesi, Es jums saku, šī daba, no kuras klēpja ir

cēlušies visi būtnes — materiālās spēki un dabas valstības, kas jūs apņem — tā nav Radītāja; tā iepriekš tika iecerēta un radīta no dievišķā Radītāja. Tā nav ne dzīves cēlonis, ne iemesls. Vienīgi Es, jūsu Kungs, esmu sākums un gals, Alfa un Omega. (26, 26)

8. Viss, kas jūs apņem un ietver šajā dzīvē, ir Mūžīgās Dzīves atspoguļojums, ir dziļi mācība, kas tiek izskaidrota ar materiālu formu un objektu palīdzību, lai to varētu saprast.

9. Jūs vēl neesat iekļuvuši šīs brīnišķīgās mācības būtībā, un cilvēks atkal ir kļūdījies, jo ir uztvēris dzīvi, ko viņš dzīvo uz Zemes, it kā tā būtu mūžība. Viņš ir apmierinājies ar to, ka nodarbojas ar parādību formām, un ir noraidījis visu, kas tajās ietilpst no dievišķās atklāsmes — to, kas tajās ir būtība un patiesība, kas ir klātesoša visā radībā. (184, 31-32)

10. Es negribu jums neko slēpt no tā, ko Esmu ielicis dabā jūsu uzturēšanai, veselībai, barošanai, labklājībai un manu bērnu priekam.

11. Gluži pretēji, Es jums saku: tāpat kā Es jums piedāvāju Garu maizi un aicinu jūs ieelpot dievišķās esences un atspirdzināties ar garīgajām smaržām, tāpat jums nevajadzētu ne ignorēt, ne attālināties no tā, ko jums dāvā daba; jo tādējādi jūs iegūsiet harmoniju, veselību, enerģiju un līdz ar to pareizu dzīves likumu izpildi. (210, 22)

12. Bezprātīgo būtni vada instinkts, kas ir tās iekšējā balss, tās meistars, tās ceļvedis. Tas ir kā gaisma, kas nāk no tās mātes, dabas, un apgaismo ceļu, kas tai jānoiet savā dzīvē — arī šis ir ceļš, kas pilns ar briesmām un riskiem.

13. Ņemiet par paraugu harmoniju, kādā dzīvo katra suga, un to aktivitāti, kas ir čakli. Ņemiet vērā uzticības vai pateicības piemērus. Tie ir piemēri, kuros ietverta dievišķā gudrība, jo tie nāk no maniem radījumiem, kas arī cēlušies no Manis, lai tie jūs apņemtu un pavadītu jūsu pasaulē, lai tie piedalītos tajā, ko Es esmu ielicis zemē. (320, 34; 37)

Dieva bērnu vara pār dabu

14. Dabas spēki jums paklausīs, ja jūs pildīsiet Manu likumu un lūgsiet Mani par to jūsu līdzcilvēku labā. (18, 47)

15. Vai es jums neesmu mācījis, ka pat neierobežotās dabas spēki var dzirdēt jūsu lūgšanas un nomierināties? Ja tie paklausa manai balsij — kāpēc tad tie nevarētu paklausīt arī Kunga bērnu balsij, ja tie ir sagatavojušies? (39, 10)

16. Es esmu devis Garam varu pār matēriju, lai tas izietu no pārbaudījumiem uzvarošs un sasniegtu ceļa galamērķi. Bet cīņa būs liela; jo kopš cilvēks uz zemes radīja vienīgo valstību, kurai viņš tic, viņš iznīcināja harmoniju, kas vajadzētu pastāvēt starp viņu un visu, kas viņu apņem. No sava lepnā troņa viņš vēlas visu pakļaut savas zinātnes varai un uzspiest savu gribu

dabas elementiem un spēkiem. Taču viņam tas nav izdevies, jo jau sen viņš ir pārrāvis draudzības saites ar garīgajiem likumiem.

17. Kad Es tagad šai tautai teicu, ka dabas spēki var tai paklausīt, bija tādi, kas tam neticēja, un Es jums saku, ka viņiem ir iemesls šaubīties; jo daba nekad nepaklausīs tiem, kuri to neievēro, apkauno vai izsmej. Bet tas, kurš prot dzīvot saskaņā ar gara un matērijas likumiem — tas ir, kurš dzīvo harmonijā ar visu, kas viņu apņem, — tas savas dzīves laikā būs saskaņā ar savu Radītāju un iegūs tiesības, ka dabas elementi viņam kalpos un paklausīs, kā tas pienākas katram bērnam, kurš ir paklausīgs savam Tēvam, visu lietu Radītājam. (105, 39)

18. Es nemeloju un nepārspīlēju, kad saku jums, ka dabas valstības var dzirdēt jūsu balsi un paklausīt jums un cienīt jūs.

19. Izraēlas vēsture tika uzrakstīta kā liecība par manu patiesību, un tajā jūs varat atklāt, kā Dieva tauta atkal un atkal tika atzīta un cienīta no dabas spēku un elementu puses. Kāpēc tas nevarētu attiekties uz jums?

20. Vai jūs domājat, ka mana vara vai mana mīlestība pret cilvēci laika gaitā ir mainījusies? Nē, jūs, pūļi, kas dzirdat šo vārdu, mana Gara gaisma jūs apgaismo, mana vara un mana mīlestība ir mūžīgas un nemainīgas. (353, 64)

Cilvēks un daba

21. Bet jums jābūt uzmanīgiem, o zemes tautas, jo, ja jūs turpināsiet izmantot manas dievišķās iedvesmas, lai izaicinātu dabas spēkus — ja jūs turpināsiet izmantot savas niecīgās zināšanas ļaunumam, jūs saņemsiet sāpīgu un bargu atbildi, kad to vismazāk gaidīsiet. Jūs izaicināt gaisu, uguni, zemi, ūdeni un visas spēkus, un jūs jau zināt, kāda būs jūsu raža, ja jūs laicīgi neizlabosiet savu rīcību, lai apturētu dabas spēkus, kurus jūsu neprātība ir atbrīvojusi.

22. Es vēršu jūsu uzmanību uz to, ka jūs esat tuvu tam, lai piepildītu to mēru, ko mana taisnība atļauj jūsu brīvajai gribai; jūs pārāk daudz izaicināt dabu. Un tā kā jūs esat mazie, kas jūtas lieli, šis vārds nāk, lai brīdinātu jūs par briesmām, kurās jūs atrodaties. (17, 60)

23. Es jums teicu, ka neviens lapas no koka nepakustas bez manas gribas, un tagad es jums saku, ka neviens dabas elements nepakļaujas citai gribai kā manai.

24. Es jums saku arī to, ka daba cilvēkiem var būt tāda, kādu viņi to vēlas: dāsna māte, kas izliek svētības, mīlestību un barību, vai arī sausā tuksneša, kur valda bads un slāpes; gudrs un bezgalīgu atklāsmu meistars par dzīvi, labo, mīlestību un mūžību vai neizlīdzināms tiesnesis, saskaroties ar cilvēku nepaklausību un apmaldīšanos. Apgānīšanas,

25. Mana Tēva balss teica pirmajiem cilvēkiem, tos svētīdama: „Esiet auglīgi un vairojieties, un

piepildiet zemi, pakļaujiet to sev, un valdiet pār jūras zivīm, pār debesu putniem un pār visiem radījumiem, kas kustas uz zemes."

26. Jā, cilvēce, Es radīju cilvēku, lai viņš būtu kungs un valdītu gaisa telpā, ūdeņos, visā sauszemē un radības dabas valstībās. Taču Es teicu: „Kungs"; jo cilvēki — domādami, ka ar savu zinātni valda pār zemi — ir vergi. Lai gan viņi domā, ka apgūst dabas elementus, viņi kļūst par upuriem savai nenobriedībai, savai augstprātībai un neziņai.

27. Cilvēka vara un zinātne ir iekarojusi Zemi, jūras un gaisa telpu; bet tās vara un spēks nav saskaņā ar dabas varu un spēku, kas — kā dievišķās mīlestības izpausme — ir dzīvība, gudrība, harmonija un pilnība. Cilvēku darbos, zinātnē un varā izpaužas tikai augstprātība, egoisms, iedomība un ļaunums. (40, 26-30)

28. Vai jūs apzināties dabas spēku traucēto līdzsvaru un to dziļākās pārmaiņas, kuras tās ir piedzīvojušas? Vai jūs apzināties, kāpēc jūs piemeklē to atbrīvoto spēku postījumi? Iemesls tam ir tas, ka jūs esat izjaukuši harmoniju, kas pastāv starp garīgo un materiālo dzīvi, tādējādi izraisot to haosu, kurā jūs tagad grimstat. Taču, tiklīdz cilvēce pakļausies likumiem, kas valda pār dzīvi, viss atkal būs miers, pārpilnība un laime. (108, 56)

29. Kā jūsu darbi uz Zemes varētu būt pilnīgi, ja Es redzu, ka jūs esat naidā ar dabas elementiem, no kuriem jūs dzīvojat?

30. Mana mācība nevēlas jums traucēt izmantot dabas elementus un spēkus, bet tā aicina un māca jums tos izmantot labos nolūkos.

31. Dabas spēki jūsu rokās var no draugiem un brāļiem kļūt par tiesnešiem, kas jūs bargi sodīs.

32. Sen jau bija pienācis laiks, lai cilvēki novāktu pieredzes augļus, lai vairs neizaicinātu dabas spēkus. Jo ar visu savu zinātni viņi nespēs tos apturēt. (210, 43-46)

33. Zinātnes koks tiks satricināts viesuļvētras dusmās un nometīs savus augļus uz cilvēci. Bet kurš gan ir atraisījis šo elementāro spēku važas, ja ne cilvēks?

34. Taisnība, arī senākie cilvēki iepazina sāpes, lai atmodinātos realitātē, sirdsapziņas gaismā, un pakļautos likumam. Bet šī laika attīstītais, apzinīgais un izglītotais cilvēks — kā viņš uzdrošinās apgānīt dzīvības koku! (288, 28)

35. Tiem, kas domā, ka Es sodu cilvēkus, atbrīvojot dabas spēkus pār viņiem, Es saku, ka viņi pakļaujas lielai kļūdai, ja tā domā. Jo daba attīstās un mainās, un tās pārmaiņās vai pārejās rodas satricinājumi, kas jums rada ciešanas, ja jūs nepildāt manu likumu; tomēr jūs tos attiecināt uz dievišķiem sodiem.

36. Patiesi, tajos darbojas mana taisnība; taču, ja jūs — būtnes, kuras ir privileģētas ar dievišķo dzirksteli, kas apgaismo jūsu dvēseli — dzīvotu harmonijā ar jūs apkārt esošo dabu, tad jūsu gars būtu pacēlis jūs pāri

pārmaiņām, pāri dabas spēku varenībai, un jūs neciešat. (280, 16)
37. Kas gan ir daba, ja ne liels radījums? Jā, mācekļi, radījums, kas arī attīstās, attīrās, izplaukst un pilnveidojas, lai savā klēpī varētu uzņemt rītdienas cilvēkus.
38. Cik bieži jūs esat neapmierināti ar tās dabiskajām pārejas parādībām, lai sasniegtu šo pilnību, un uzskatāt tās par Dieva sodu, neapzinoties, ka arī jūs kopā ar dabu un radību attīrāties, attīstāties un virzāties uz pilnību. (283, 57-58)

26. nodaļa – Citas pasaules

Kristus Visuma Gaisma

1. Kādreiz Es jums teicu: „Es esmu pasaules gaisma", jo Es runāju kā cilvēks un jo cilvēki neko nezināja par to, kas atrodas ārpus viņu mazās pasaules. Tagad Garā Es jums saku: Es esmu Visuma Gaisma, kas apgaismo visu pasauli, debesis un mājvietas, kas apgaismo visas būtnes un radības un dod tām dzīvību. (308, 4)
2. Es esmu Mūžīgais Sējējs. Jau pirms Es atnācu uz Zemi un cilvēki Mani sauca par Jēzu, Es jau biju Sējējs, Mani jau pazina tie, kuri atradās aiz materializācijas, kļūdas vai neziņas — tie, kuri apdzīvoja garīgās sfēras un mājvietas, kuras jūs vēl nepazīstat un nevarat iedomāties.
3. No tiem, kas mani pazina, pirms es atnācu uz Zemi, es jums sūtīju daudzus, lai tie liecinātu par mani pasaulē, lai paziņotu par Kristus atnākšanu, par mīlestību un Tēva "Vārdu". No tiem daži bija pravieši, citi — ceļa sagatavotāji, bet vēl citi — apustuļi.
4. Šī pasaule nav vienīgā, kurā Mani soļi ir atstājuši pēdas. Visur, kur bija nepieciešams Glābējs, Es biju klāt.
5. Bet man jums jāsaka, ka citās pasaulēs mans krusts un mans kauss tika noņemts, pateicoties jūsu brāļu un māsu atjaunošanai un mīlestībai, kamēr es šeit, šajā pasaulē, pēc daudziem gadsimtiem joprojām esmu vainagots ar ērkšķiem, mocīts pie jūsu nepilnību krusta un joprojām dzeru kausu ar žulti un etiķi.
6. Tā kā mans mīlestības darbs ietver pestīšanu visai cilvēcei, Es gaidu jūs ar bezgalīgu pacietību, un katram cilvēkam Esmu devis nevis vienu, bet daudzas iespējas pacelties, un daudzu gadsimtu garumā Esmu gaidījis to atmodu, kuri ir nogrimuši dziļā letarģijā. (211, 26–29)
7. Ceļā uz pilnību ir daudz pakāpju; „Garīgajā ielejā" un bezgalīgajos pasaules plašumos ir daudz pasaules. Bet patiesi, Es jums saku, Es vienmēr esmu atklājies visiem, un atkarībā no tās pasaules garīgā līmeņa, kurā viņi atrodas, ir bijusi mana atklāsme starp viņiem. (219, 34)
8. Kamēr cilvēciskās būtnes apspriež manu dievišķību, manu eksistenci un manu mācību, ir pasaules, kurās mani mīl pilnībā.

9. Tajā pašā laikā, kad daži ir sasnieguši vislielāko dvēseles tīrību, jūsu planēta morāli un garīgi piedzīvo lielas samaitātības laiku. (217, 65-66)

Garīgā saikne starp pasaulēm

10. Mana Dievišķā Gaisma spīd visur; kur vien jūs Mani meklēsiet, tur atradīsiet Manu klātbūtni.

11. Es esmu Tēvs, kurš strādā, lai starp visiem saviem bērniem sāktu valda harmonija — gan starp tiem, kas apdzīvo Zemi, gan starp tiem, kas dzīvo citās pasaulēs.

12. Garīgā harmonija starp visām būtnēm atklās tām lielas atziņas, nesīs tām sarunu no gara uz garu, kas saīsina attālumus, tuvinās prombūtniekus un likvidēs frontes un robežas. (286, 1-3)

13. Cilvēks spers lielus soļus garīguma virzienā; viņa gars spēs pārvarēt cilvēciskās robežas un sasniegt augstākas dzīves pasaules, lai sazinātos ar saviem brāļiem un saņemtu gaismu, ko tie viņam var piedāvāt.

14. Viņš spēs arī nokāpt uz dzīves līmeņiem, kur uzturas būtnes ar zemāku attīstības līmeni, atpalikušas būtnes, lai palīdzētu tām atstāt savu nožēlojamo eksistenci un pārcelties uz labāku dzīves līmeni.

15. Kāpnes, pa kurām dvēsele kāpj uz savu pilnību, ir ļoti garas; uz tām jūs sastapsiet būtnes no bezgalīgi daudzām dažādām attīstības pakāpēm, un jūs piedāvāsiet viņiem kaut ko no tā, kas jums pieder, un arī viņi savukārt dāvinās jums kaut ko no sava garīgā bagātības.

16. Tad jūs atklāsiet, ka šī nav vienīgā pasaule, kas cīnās par savu pilnveidošanos. Jūs uzzināsiet, ka visās planētās dvēsele attīstās, ka tā visur kustas un aug, pildot savu likteni, un Es gribu, lai jūs sagatavojaties, lai noslēgtu derību ar visiem saviem brāļiem, lai apmainītos ar viņiem tajā svētajā vēlmē atpazīt, mīlēt un palīdzēt viens otram.

17. Dariet to manā vārdā un bezierunu paklausībā, izmantojot savas domas. Kad sāksiet šo praksi, jūs pamazām pareizi sapratīsiet viņu lūgumus, mācības un labvēlības.

18. Es ilgojos, lai jūs būtu saskaņā ar saviem brāļiem uz šīs planētas un ārpus tās, kas pašlaik ir jūsu mājvieta. Veidojiet draudzības saites, lūdziet palīdzību, ja tā jums ir vajadzīga, un steidzieties palīgā arī tiem, kuri lūdz jums to, kas jums pieder. (320, 44-46)

Citu pasauli un dzīves formu iepazīšana

19. Jūs bieži esat Man jautājuši, kas atrodas aiz šīs pasaules robežām un vai tās zvaigznes, kas riņķo kosmosā, ir tādas pašas pasaules kā jūsu.

20. Mana atbilde uz jūsu ziņkāri nav pilnībā atklājusi noslēpuma plīvuru, jo Es redzu, ka jums vēl nav ne nepieciešamā attīstība, lai saprastu, ne arī absolūti nepieciešamā garīgums, lai saskaņotos ar citām pasaulēm.

21. Jūs vēl neesat atzinuši un sapratuši mācības, ko jums piedāvā planēta, uz kuras dzīvojat, un jau gribat meklēt citas pasaules. Jūs nespējāt kļūt par brāļiem savā starpā, vienā un tajā pašā pasaulē dzīvojošie, un gribat atklāt būtņu eksistenci citās pasaulēs.

22. Pagaidām jums pietiks ar to, ka atceraties, ka Es jums "Otrā laikmetā" teicu: "Tēva namā ir daudz mājokļu", un ka Es tagad, apstiprinot šos vārdus, saku, ka jūs neesat vienīgie Visuma iedzīvotāji un ka jūsu planēta nav vienīgā apdzīvotā.

23. Rītdienas paaudzēm būs dota iespēja redzēt atvērtas durvis, kas tās tuvinās citām pasaulēm, un tās pamatoti apbrīnos Tēvu.

24. Labestība un mīlestība, no kurām plaukst labdarība un miers, būs atslēgas, kas atvērs noslēpuma durvis, tādējādi cilvēki spers soli pretim vispārējai harmonijai.

25. Šodien jūs vēl esat izolēti, ierobežoti, apgrūtināti, jo jūsu savtīgums ļāva jums dzīvot tikai „pasaules" labā, necenšoties pēc dvēseles brīvības un pacelšanās.

26. Kas notiktu ar jums, iedomīgajiem cilvēkiem — būtnēm, kas kļuvušas niecīgas savā materiālismā —, ja jums būtu atļauts nokļūt citās pasaulēs, pirms esat atbrīvojušies no savām cilvēciskajām kļūdām? Kāda būtu sēkla, ko jūs sētu? Nesaskaņas, neizmērojama ambīcija, iedomība.

27. Patiesi, Es jums saku: lai iegūtu to zināšanu, pēc kuras ilgojas katrs cilvēks, un to atklāsmi, kas atbrīvo viņa domas no jautājumiem, kuri viņu mocījuši un modinājuši viņa ziņkāri, cilvēkam būs ļoti jāattīrās, jābūt nomodā un jālūdz.

28. Ne tikai zinātne atklās viņam Manas noslēpumus; ir nepieciešams, lai šī zināšanu alkas būtu iedvesmotas no garīgās mīlestības.

29. Kad cilvēku dzīve atspoguļos garīgumu — es jums saku, tad viņiem pat nebūs jāpieliek pūles, lai pētītu to, kas atrodas ārpus viņu pasaules; jo tajā pašā brīdī viņus apmeklēs tie, kuri apdzīvo augstākas mājvietas. (292, 3-11)

Zvaigžņu nozīme

30. Jūsu Tēva namā ir daudz „dzīvokļu", kas ir bezgalīgi daudz pakāpju kāpnēs, kuras ved uz pilnību. No turienes „Garīgā pasaule" nāk uz leju, lai atklātos jūsu vidū.

31. Jūs daudzkārt esat Man jautājuši no gara uz garu par iemeslu, kāpēc pastāv tas neizmērojami liels zvaigžņu skaits un tās planētas, kas spīd virs jūsu pasaules, un esat Man teikuši: „Meistars, vai tās pasaules ir tukšas?"

32. Bet Es jums saku: vēl nav pienācis laiks, kad Es jums to pilnībā atklāšu. Tikai tad, kad cilvēks sasniegs garīgumu, viņam tiks doti lieli atklājumi, un viņš varēs no gara uz garu sarunāties ar tām manas dievišķības mīļajām būtnēm, un tad

notiks domu apmaiņa starp visiem brāļiem.
33. Bet jau šodien jums jāzina: visas pasaules apdzīvo manas radības, nekas nav tukšs, visas ir svētītas zemes un dārzi, kurus aprūpē Marija, dievišķās maiguma iemiesojums.
34. Svētais Gars caur jūsu mutēm atkal nodos augstus mācības, kas jums un cilvēcei ir nezināmas. Kad, mīļais tauta? Tad, kad jūsos valdīs garīgums un atdeve jūsu misijai. (312, 10-12)
35. Skaties, mana tauta, skaties uz debesīm, skaties uz tām uzmanīgi, un tu pieredzēsi, ka katrā zvaigznē slēpjas apsolījums, pasaule, kas tevi gaida; tās ir dzīves pasaules, kas apsolītas Dieva bērniem un kurās jūs visi dzīvosiet. Jo jūs visi iepazīsiet Manu Valstību, kas nav radīta tikai noteiktām būtnēm : tā ir radīta kā Vispārējā Mājvieta, kurā apvienosies visi Kunga bērni. (12, 24)

27. nodaļa – Pēcdzīve

Nepieciešamās zināšanas par garīgo dzīvi

1. Cik neziņā par garīgajām mācībām es sastopu šodienas cilvēkus. Iemesls tam ir tas, ka viņiem mans likums un mana mācība ir pasniegta tikai kā morāla mācība, kas viņiem palīdz, un nevis kā ceļš, kas ved viņu dvēseles uz pilnīgo mājvietu.
2. Dažādās konfesijas cilvēku sirdīs ir iesējušas nepamatotu bailes no garīgās zināšanas, kas ir izraisījis to, ka viņi izvairās no manām atklāsmēm un arvien vairāk grimst neziņas tumsā, kā iemeslu minot to, ka garīgā dzīve esot neizdibināms noslēpums.
3. Tie, kas to apgalvo, melo. Visas atklāsmes, ko Dievs cilvēkam deva no cilvēces sākuma, ir runājušas par garīgo dzīvi. Tiesa, es jums nebiju devis visu savu mācību, jo jūs vēl nebija spējīgi visu uzzināt, bet tikai tad, kad tam būtu pienācis laiks. Bet tas, ko Tēvs līdz šim ir atklājis, jums ir pietiekami, lai iegūtu pilnīgu izpratni par garīgo dzīvi. (25, 38-40)
4. Garīgā dzīve, ko vieni ilgojas, citi baidās, noliedz un pat izsmej; bet tā neizbēgami gaida jūs visus. Tā ir klēpis, kas uzņem visus — roka, kas stiepjas jums pretim — Gara tēvzeme: neizdibināms noslēpums pat zinātniekiem. Bet manos noslēpumos var iekļūt, ja vien atslēga, ko izmantojat, lai atvērtu šos vārtus, ir mīlestības atslēga. (80, 40)

"Debesis" un "elle"

5. Cilvēki ir iedomājušies elli kā vietu, kur valda mūžīgas mokas, kur, pēc viņu domām, nonāk visi tie, kas ir pārkāpuši manus baušļus. Un tāpat kā viņi izveidoja šo elli smagiem pārkāpumiem, tāpat viņi iedomājās citu vietu mazākiem pārkāpumiem un vēl vienu vietu tiem, kas nav darījuši ne labu, ne ļaunu.
6. Kas saka, ka pēc nāves cilvēks nebauda ne prieku, ne ciešanas, tas

nerunā patiesību; neviens nav bez ciešanām, ne arī bez prieka. Ciešanas un prieki vienmēr būs sajaukti, kamēr dvēsele nav sasniegusi visaugstāko mieru.

7. Klausieties, mani bērni: elle ir gan inkarnētajos, gan neinkarnētajos, gan šīs pasaules iemītniekos, gan Garīgajā ielejā. Elle ir simbols smagajām ciešanām, briesmīgajām sirdsapziņas pārmetumiem, izmisumam, sāpēm un rūgtumam, ko izjūt tie, kuri ir smagi grēkojuši. Taču no šīm sekām viņi atbrīvosies, attīstot savas dvēseles mīlestības virzienā.

8. Debesis, kas simbolizē patieso laimi un patieso mieru, ir paredzētas tiem, kuri ir novērsušies no pasaules kaislībām, lai dzīvotu kopībā ar Dievu.

9. Aptaujājiet savu sirdsapziņu, tad jūs uzzināsiet, vai jūs dzīvojat ellē, vai jūs izpērkat savus pārkāpumus, vai arī jūs esat pārņemti ar debesu mieru.

10. Tas, ko cilvēki sauc par debesīm vai elli, nav konkrētas vietas, tas ir jūsu darbu būtība, ko jūsu gars novāc, sasniedzot „Garīgo ieleju". Katrs piedzīvo savu elli, apdzīvo savu izpirkšanas pasauli vai bauda laimi, ko sniedz pacelšanās un saskaņa ar Dievišķo Garu. (11, 51-56)

11. Tāpat kā cilvēks uz Zemes var radīt sev garīgā miera pasauli, līdzīgu manas Valstības mieram, tāpat viņš savas samaitātības dēļ var dzīvot dzīvi, kas ir kā elle, pilna ar netikumiem, ļaunumu un sirdsapziņas pārmetumiem.

12. Arī aizsaulē gars var sastapties ar tumsas, samaitātības, naida un atriebības pasaulēm atkarībā no dvēseles tieksmēm, tās apmaldīšanās un kaislībām. Bet patiesi, Es jums saku, gan debesis, gan elle, par kurām cilvēki var izveidot priekšstatu tikai ar zemes formu un tēlu palīdzību, nav nekas cits kā dažādi dvēseles attīstības posmi: viena, pateicoties savai tikumībai un attīstībai, atrodas pilnības virsotnē, otra – savas tumsas, netikumu un apmātības bezdibenī.

13. Taisnīgajai dvēselei nav nozīmes, kurā vietā tā atrodas, jo visur tā sevī nesīs mieru un Radītāja debesīs. Savukārt netīrā un apmulsušā dvēsele var atrasties labākajā no pasaulēm, un tā iekšienē nepārtraukti jutīs savu sirdsapziņas pārmetumu elli, kas degs tajā, līdz tie būs to attīrījuši.

14. Vai jūs domājat, ka Es, jūsu Tēvs, esmu radījis vietas, kas paredzētas tieši jūsu sodīšanai un lai tādējādi uz mūžīgiem laikiem atriebtos par jūsu apvainojumiem?

15. Cik ierobežoti ir cilvēki, kas māca šīs teorijas!

16. Kā ir iespējams, ka jūs ticat, ka mūžīgais tumsa un mūžīgās sāpes ir gals, kas gaida dažu dvēseli? Pat ja viņi ir grēkojuši, viņi tomēr uz visiem laikiem paliks Dieva bērni. Ja viņiem vajadzīga pamācība — šeit ir Skolotājs. Ja viņiem vajadzīga mīlestība — šeit ir Tēvs. Ja viņi ilgojas pēc piedošanas — šeit ir pilnīgais Tiesnesis.

17. Kas nekad nemēģina Mani meklēt un labot savas kļūdas, tas pie Manis nenāks. Taču nav neviena, kas varētu pretoties Manai taisnībai vai Maniem pārbaudījumiem. Tikai attīrīti jūs varat nākt pie Manis. (52, 31-37)

18. Starp tik daudzajām mājvietām, kādas pieder Tēva namam, nav nevienas tumsas pasaules, visās ir Viņa gaisma; taču, ja dvēseles tajās ienāk ar saiti pār acīm savas neziņas dēļ — kā tad tās var redzēt to godību?

19. Ja jūs šeit, uz zemes, jautātu aklam, ko viņš redz, viņš jums atbildētu: tikai tumsību. Ne tāpēc, ka nebūtu saules gaismas, bet tāpēc, ka viņš to neredz. (82, 12-13)

20. Es jums šajā laikā esmu teicis: neuzkrājiet to priekšstatu, kas cilvēku vidū pastāv par elli, jo šajā pasaulē nav lielākas elles kā dzīve, ko jūs esat radījuši ar saviem kariem un naidiem, un aizsaulē nav cita uguns kā dvēseles sirdsapziņas mokas, kad sirdsapziņa tai parāda tās pārkāpumus. (182, 45)

21. Kamēr tie, kuri savā reliģiskajā fanātismā gaida aizmirstībā tikai elles sodu, turpinās pie šāda viedokļa, tie paši sev radīs elli, jo dvēseles apmulsums ir līdzīgs cilvēka prāta apmulsumam, lai gan daudz spēcīgāks.

22. Jūs tagad jautājat: „Meistars, vai tiem ir glābšana?" Es jums saku: glābšana ir visiem, bet miers un gaisma nonāks pie šīm dvēselēm tikai tad, kad izkliedēsies apmātības tumsība.

23. Vai jūs kādreiz esat izjutuši žēlumu pret cilvēku, kura sajukusī prāta dēļ viņš redz lietas, kas nemaz neeksistē? Cik daudz lielāka būtu jūsu sāpe, ja jūs aizmirstībā redzētu tos maldības apņemtos būtnes, kas ierauga savu iedomāto elli! (227, 71)

24. Neizbīstieties no šiem atklājumiem; gluži pretēji, priecājieties par domu, ka šis vārds iznīcinās jūsu priekšstatu par mūžīgo sodu un visus skaidrojumus, kas jums pagātnē tika sniegti par mūžīgo uguni.

25. "Uguns" ir sāpju, pašapvainojumu un nožēlas simbols, kas mocīs dvēseli un attīrīs to, tāpat kā zelts tiek attīrīts tīģelī. Šajās sāpēs ir mana griba, un manā gribā ir mana mīlestība pret jums.

26. Ja būtu taisnība, ka tieši uguns iznīcina cilvēku grēkus, tad visiem grēcinieku ķermeņiem šeit, zemes dzīvē, būtu jāmet ugunī, dzīvē, jo mirušiem viņi to vairs nejūtu. Jo ķermeņi nekad neceļas garīgajā telpā — gluži pretēji, kad tie ir pabeiguši savu uzdevumu, tie nogrimst zemes iekšienē, kur saplūst ar dabu, no kuras tie ņēma dzīvību.

27. Bet, ja jūs uzskatāt, ka tas, ko jūs saucat par „mūžīgo uguni", ir paredzēts nevis ķermenim, bet dvēselei, tad tā ir vēl viena smaga kļūda, jo Garīgajā valstībā nav materiālu elementu, un uguns neietekmē dvēseli. Tas, kas dzimis no matērijas, ir matērija, tas, kas dzimis no gara, ir gars.

28. Mans Vārds nenāk, lai apstrīdētu kādu ticības pārliecību. Ja kāds tā domā, viņš ļoti kļūdās. Mans Vārds izskaidros visu to, kas nav pareizi interpretēts un kas tādēļ ir radījis kļūdas, kuras cilvēces vidū ir nodotas no paaudzes paaudzē.

29. Kāda būtu mana likuma un mana mācības vērtība, ja tie nespētu glābt dvēseles no kļūdām un grēkiem? Un kāda jēga būtu manai klātbūtnei kā cilvēkam uz zemes, ja būtu daudzi, kam būtu jāiet bojā uz visiem laikiem, bezgalīgā izpirkšanā? (352, 44-48)

30. Daži jūtas pamudināti darīt labus darbus, jo baidās, ka nāve tos pārsteigs un tad viņiem nebūs nopelnu, ko sniegt savam Kungam. Citi atbrīvojas no ļaunuma, taču tikai bailēs mirt grēkā un pēc šīs dzīves izciest mūžīgas elles mokas.

31. Cik izkropļots un nepilnīgs ir šis Dievs tādā veidolā, kādā tik daudzi Viņu iedomājas! Cik netaisnīgs, briesmīgs un nežēlīgs! Ja apvienotu visus grēkus un noziegumus, ko cilvēki ir izdarījuši, to nevar salīdzināt ar šausmīgumu, ko nozīmētu mūžīga elles sodība, uz kuru — pēc viņu domām — Dievs nosoda bērnus, kas grēko. Vai es jums neesmu izklāstījis, ka Dieva augstākā īpašība ir mīlestība? Vai jūs tad nedomājat, ka mūžīgas mokas būtu absolūta noliegšana Dieva īpašībai – mūžīgajai mīlestībai? (164, 33-34)

32. Jūs ticat, ka debesis ir vieta mūžībā un ka, patiesi nožēlojot savus pārkāpumus savas fiziskās nāves brīdī, jūs varat tajās ienākt, jo paļaujaties uz to, ka tajā brīdī jūs atradīsiet piedošanu un es jūs aizvedīšu Debesu valstībā. Tas ir tas, kam jūs ticat.

33. Es savukārt jums saku, ka debesis nav ne konkrēta vieta, ne reģions, ne mājvieta. Dvēseles debesis ir tās augstā jūtu pasaule un tās pilnība, tās tīrības stāvoklis. Tātad, kas ir atbildīgs par to, vai jūs iekļūsiet Debesu valstībā — es, kas jūs vienmēr esmu aicinājis, vai jūs, kas vienmēr esat bijuši kurli?

34. Vairs neierobežojiet Bezgalīgo, Dievišķo. Vai jūs nesaprotat, ka, ja debesis būtu tādas, kā jūs ticat — konkrēta mājvieta, reģions vai konkrēta vieta —, tad tās vairs nebūtu bezgalīgas? Ir pienācis laiks, lai jūs garīgo uztvertu augstākā līmenī, pat ja jūsu iztēle nespēj aptvert visu realitāti. Bet tai vismaz jācenšas tai pietuvoties. (146, 68-69)

Debesu mūzika

35. Jūs esat dzirdējuši, ka eņģeļi debesīs mūžīgi klausās dievišķo koncertu. Ja jūs domājat par šo tēlu, tad sargieties no domas, ka arī debesīs var dzirdēt mūzikas gabalus, kas līdzinās tiem, kurus jūs esat pieraduši dzirdēt uz zemes. Kas tā domā, ir pakļāvisies pilnīgai materialisma kļūdai. Bet kas, dzirdot runāt par debesu mūziku un eņģeļu laimi, klausoties to, domā par harmoniju ar Dievu šajā dievišķajā koncertā, tas būs patiesībā.

36. Bet kāpēc daži to tā neuztver, lai gan katra no jums dvēselē mīt

Universālā koncerta skaņa? Kāpēc daži, kas dzird šos vārdus, tos nesaprot, nejūt vai nepareizi interpretē?

37. O mīļie bērni, kas esat vāji savā sapratnē — meklējiet gaismu lūgšanā. Jautājiet Man savās meditācijās; jo cik plaši arī būtu jūsu jautājumi, Es no mūžības zināšu jums atbildēt. Es savukārt arī jums uzdošu jautājumus, lai starp Meistaru un mācekļiem uzplauktu patiesības gaisma.

38. Debesu mūzika ir Dieva klātbūtne jūsos, un šī koncerta vidū skanēs jūsu skaņa, kad jūs reiz būsiet sasnieguši patieso pacilātību, kas ir garīgais skaistums. Tā ir debesu mūzika un eņģeļu dziesma. Ja jūs to tā piedzīvosiet un sajutīsiet, patiesība atspoguļosies jūsu būtībā, un jūs sajutīsiet, ka Dievs ir jūsos. Dzīve jums piedāvās mūžīgu un dievišķu koncertu, un katrā no tā skaņām jūs atklāsiet atklāsmi.

39. Jūs vēl neesat dzirdējuši šos skaistos toņus to pilnīgajā harmonijā — dažkārt maigi toņi, citkārt spēcīgi. Ja jūs tos nejauši uztverat, tie jums šķitīs kā nenoteikti toņi, kurus jūs nevarat apvienot. Jūs vēl neesat pilnībā apzinājušies to skaistumu, kas tajos slēpjas. Jums jāatstāj aiz sevis maņas, kaislības un materiālisma ēnas, lai varētu dzirdēt Dieva koncertu savā dvēselē. (199, 53-56)

Mana Tēva namā ir daudz „dzīvokļu”

40. Mans darbs arvien paplašinās, līdz beidzot visas dvēseles apvienosies, pildot Manu likumu, un šī zemes mājvieta kļūs par pilnības pasauli . Tie, kas tajā laikā tur dzīvos, sajutīs Manu mīlestību visā radītajā un sagatavosies dzīvei labākā pasaulē. Šī zeme jūsu dvēselēm būs tikai pagaidu mājvieta, tā, ilgojoties pēc pilnības, dosies uz citām sfērām, citām pārdabiskās pasaules līmeņiem.

41. Atcerieties, ka Es jums teicu: „Mana Tēva namā ir daudz mājokļu.” Un šajā lielākas attīstības laikā, kad jūs labāk saprotat Manas mācības, Es gribu jums teikt: „Tēva namā ir bezgalīgs skaits mājokļu.” Tātad nedomājiet, ka, atvadoties no šīs pasaules, jūs jau esat sasnieguši visaugstāko garīgo līmeni. Nē, mācekļi. Kad jūsu uzturēšanās uz šīs planētas beigsies, Es jūs vadīšu uz jaunām mājvietām, un tā Es jūs vienmēr vadīšu pa jūsu pilnveidošanās bezgalīgo kāpņu pakāpēm. Uzticieties Man, mīliet Mani, un jūs būsiet glābti. (317, 30)

42. Jums šajā pasaulē nav iespējams iztēloties, kāda ir mana Valstība, Debesis un godība. Es vēlos, lai jūs apmierinātos ar to, ka zināt: tā ir dvēseles pilnības stāvoklis, no kura tā piedzīvo, izjūt un saprot brīnišķīgo Garu dzīvi, ko jūs pašlaik nevarat ne saprast, ne iedomāties.

43. Es jums saku, ka pat tās dvēseles, kas dzīvo augstākos līmeņos nekā jūs, nepazīst šīs dzīves

realitāti. Vai jūs zināt, ko nozīmē dzīvot „Tēva klēpī”? Tikai tad, kad jūs tur dzīvosiet, jūs to varēsiet saprast. Tikai neskaidra priekšnojauta, vāja nojauta par šo noslēpumu uz brīdi pieskaras jūsu sirdij kā stimuls jūsu attīstības ceļā. (76, 28-29)

VII Attīstības ceļš uz pilnību

28. nodaļa – Mirstība, nāve un atmodšanās aizsaulē

Gara nemirstība

1. Šis ir laiks, kad cilvēki atveras gara skaistumam, kad viņi interesējas par mūžību un jautā: „Kāda būs dzīve, kas mūs gaida pēc nāves?”

2. Kurš gan nav sev jautājis — lai cik neticīgs viņš arī būtu — vai viņā nepastāv kaut kas, kas pārdzīvo ķermeņa matēriju? Patiesi, Es jums saku, nav neviena, kurš neuzminētu šo noslēpumu un kurš nebūtu ne mirkli pārdomājis par neizdibināmo.

3. Vieni uzdod jautājumus par garīgās dzīves noslēpumu, kas šķiet tāls, bet patiesībā atrodas tieši jūsu acu priekšā; citi par to ir sajukuši, bet vēl citi to noliedz. Vieni runā, jo domā, ka zina visu, citi klusē un gaida; bet cik maz ir to, kas patiešām kaut ko zina par aizsauli. (107, 1)

4. Trešajā laikmetā Es esmu izkāpis no aizmirstības kapa, kurā cilvēce Mani bija ieslodzījusi, lai atdzīvinātu to jaunai dzīvei; jo Es esmu dzīvība. Neviens nevar mirt. Pat tas, kurš ar savu roku atņem sev dzīvību, dzirdēs, ka viņa sirdsapziņa pārmet viņam ticības trūkumu. (52, 63)

5. Mana mācība ir domāta ne tikai tam, lai dotu jums spēku un pārliecību jūsu dzīves ceļā uz Zemes; tai jāmāca jums, kā atstāt šo pasauli, šķērsot Aizsaules slieksni un ienākt mūžīgajā mājvietā.

6. Visas konfesijas stiprina dvēseli tās ceļā caur šo pasauli; bet cik maz tās tai atklāj un sagatavo to lielajam ceļojumam uz Aizsauli. Tas ir iemesls, kāpēc daudzi uzskata nāvi par galā, nezinot, ka no turienes paveras patiesās dzīves bezgalīgais horizons. (261, 52-53)

7. „Nāve” ir tikai simbols, „nāve” pastāv tikai tiem, kuri vēl nespēj atzīt patiesību. Viņiem „nāve” joprojām ir briesmu tēls, aiz kura slēpjas neaptveramais vai nekas. Es jums saku: atveriet acis un saprotiet, ka arī jūs nemirsiet. Jūs atdalīsieties no ķermeņa, bet tas nenozīmē, ka jūs mirsiet. Jums, tāpat kā jūsu Skolotājam, ir mūžīgā dzīvība. (213, 5)

Sagatavošanās atvadīšanai no šīs pasaules

8. Jums jāsaprot, ka jūs — apveltīti ar garu — esat Tēva mīļākais darbs radībā, jo Viņš jūsos ielika garīgo būtību, garīgās īpašības un nemirstību.

9. Dvēselei nav nāves — tādas nāves, kādu jūs to uztverat, tas ir,

eksistences izbeigšanās. Ķermeņa nāve nevar būt nāve vai gals dvēselei. Tieši tad tā atver acis uz augstāku dzīvi, kamēr tās ķermeņa apvalks tās attiecībā uz pasauli aizver uz visiem laikiem. Tas ir tikai pārejas mirklis ceļā, kas ved uz pilnību.

10. Ja jūs to vēl neesat sapratuši, tad tādēļ, ka jūs šo pasauli joprojām ļoti mīlat un jūtaties cieši saistīti ar to. Jūs nomāc doma par šīs mājvietas atstāšanu, jo uzskatāt sevi par to īpašniekiem, kas jums pieder ; un daži no jums arī izjūt nekonkrētu priekšnojautu par manu dievišķo taisnīgumu un baidās ienākt Garīgajā pasaulē.

11. Cilvēce ir pārāk mīlējusi šo pasauli — pārāk mīlējusi, jo tās mīlestība bija novirzīta nepareizā virzienā. Cik daudzi šī iemesla dēļ ir gājuši bojā! Cik ļoti dvēseles šī iemesla dēļ ir materializējušās!

12. Tikai tad, kad esat sajutuši nāves soļus, kad esat bijuši smagi slimi, kad esat cietuši, tikai tad esat atcerējušies, ka atrodaties tikai vienu soli no aizsaules, no tās taisnības, kuru baidāties tikai šādos kritiskos brīžos; un tad jūs dodat Tēvam solījumus un zvērat, ka mīlēsiet Viņu uz zemes, kalposiet Viņam un paklausīsiet Viņam. (146, 46-49)

13. Cilvēki ir tik ļoti mīlējuši šo dzīvi, ka, tuvojoties stundai, kad tā jāatstāj, viņi sacēlas pret manu gribu un nevēlas dzirdēt aicinājumu, ko es viņiem sūtu. Viņi nicina manas Valstības mieru un lūdz Tēvu par vēl vienu laika posmu uz zemes, lai turpinātu baudīt savas laicīgās labumas.

14. Kļūstiet jūtīgi, lai jūs varētu nojaust garīgo dzīvi un neapmierinātos ar savas attīstības sākumu — jo tāda ir šī dzīve —, jo virs tās pastāv augstāki radības darbi.

15. Nemēģiniet noraidīt nāvi, ja tā pēc Manas gribas nāk pie jums, un nelūdziet arī zinātnieku, lai viņš jūsu labā paveiktu brīnumu, pretoties Maniem lēmumiem un pagarināt jūsu eksistenci, jo jūs abi šo kļūdu rūgti nožēlosiet. Sagatavojieties šajā dzīvē, un jums nebūs iemesla baidīties no ieiešanas aizsaulē. (52, 55-57)

16. Mīliet to, kas pieder pasaulei, kamēr jūs tajā dzīvojat, līdz noteiktam punktam, lai jūs saprastu, kā pildīt tās likumus; bet vienmēr barojiet augsto mērķi dzīvot augstajās garīgajās dzīves pasaulēs, lai jūsu dvēsele nebūtu satraukta, kad tā atbrīvosies no savas ķermeņa apvalka, un neļautos kārdināt ar to, ko tā mīlēja uz šīs planētas, jo tad tā paliks piesaistīta un sasaistīta ar pasauli, kurai tā vairs nepieder un kuru tā vairs nekādā veidā nevar baudīt. (284, 5)

17. Esiet žēlīgi pret sevi! Neviens nezina, kad pienāks brīdis, kad viņa dvēsele atdalīsies no ķermeņa. Neviens nezina, vai nākamajā dienā viņa acis vēl atvērsies gaismai. Jūs visi piederat vienīgajam visa radītā īpašniekam un nezināt, kad jūs tiksiet aicināti.

18. Atcerieties, ka pat mati uz jūsu galvas nepieder jums, tāpat kā putekļi, uz kuriem jūs kāpjat; ka jūs paši nepiederat sev, ka jums nav vajadzīgi pārejoši īpašumi, jo arī jūsu valstība nav no šīs pasaules.

19. Garīgi attīstieties, un jūs visu piederēsiet taisnīgi un mēreni, kamēr jums tas būs nepieciešams. Kad pienāks brīdis, kad būs jāatsakās no šīs dzīves, jūs, piepildīti ar gaismu, pacelsieties, lai pārņemtu to, kas jums pienākas citā pasaulē. (5, 95-97)

Pāreja uz citu pasauli

20. Katru stundu mana balss aicina jūs uz labo ceļu, kurā valda miers; bet jūsu kurlās ausis uz šo balsi ir jūtīgas tikai vienu mirkli, un šis mirklis ir pēdējais jūsu dzīvē, kad nāves cīņa jums paziņo par fiziskās nāves tuvošanos. Tad jūs labprāt gribētu sākt dzīvi no jauna, lai labotu kļūdas, lai nomierinātu savu dvēseli, saskaroties ar sirdsapziņas spriedumu, un lai sniegtu Kungam kaut ko vērtīgu un pelnītu. (64, 60)

21. Ja jūs tiecaties pēc dvēseles nemirstības, tad nebaidieties no nāves atnākšanas, kas liek punktu cilvēka dzīvei. Sagaidiet to sagatavojušies, tā pakļaujas manam rīkojumam, un tādēļ tā vienmēr nāk pareizajā laikā un pamatoti, pat ja cilvēki bieži vien tic pretējam.

22. Grūti nav tas, ka cilvēks mirst, bet gan tas, ka viņa dvēselei, atstājot ķermeni, trūkst gaismas un tā nespēj ieraudzīt patiesību. Es nevēlos grēcinieka nāvi, bet gan viņa atgriešanos. Taču, ja nāve kļūst nepieciešama — vai nu, lai atbrīvotu dvēseli, vai lai apturētu cilvēka krišanu pazudināšanā — tad mana Dievišķā taisnība pārgriež šīs cilvēciskās eksistences dzīvības pavedienu. (102, 49-50)

23. Ziniet, ka jūsu likteņa grāmatā ir ierakstīta diena un stunda, kad atvērsies Aizsaules vārti, lai ielaistu jūsu dvēseli. No turienes jūs redzēsiet visus savus darbus uz zemes, visu savu pagātni. Jūs taču nevēlaties dzirdēt balsis, kas sastāv no pārmetumiem vai sūdzībām pret jums, vai redzēt tos, kuri jūs sauc par savu nelaimju cēloni! (53, 49)

24. Tā kā jūs redzat, ka jums vēl ir tāls ceļš priekšā, jums nevajadzētu apstāties un domāt, ka jūs nekad nesasniegsiet mērķi. Turpiniet iet uz priekšu, jo pat par vienu zaudētu mirkli jūsu dvēsele vēlāk raudās. Kas jums ir teicis, ka mērķis ir šajā pasaulē? Kas jums ir mācījis, ka nāve ir beigas un ka tajā brīdī jūs varat sasniegt manu valstību?

25. Nāve ir kā īss miegs, pēc kura dvēsele, manu gaismas glāstiem, atmodīsies ar atjaunotiem spēkiem, it kā sāktu jaunu dienu.

26. Nāve ir atslēga, kas jums atver cietuma vārtus, kurā jūs atradāties, kamēr bijāt piesaistīti ķermeņa matērijai, un tā ir arī atslēga, kas jums atver vārtus uz mūžību.

27. Šī planēta, kas cilvēku nepilnību dēļ ir pārvērtusies par izpirkšanas ieleju, dvēselei bija gūsts un izsūtījums.

28. Patiesi, Es jums saku, dzīve uz Zemes ir vēl viens pakāpiens dzīves kāpnēs. Kāpēc jūs to tā neuztverat, lai izmantotu visas tās mācības? Iemesls, kāpēc daudziem atkal un atkal jāatgriežas tajā, ir šāds: tāpēc, ka viņi to nesaprata un neizguva nekādu labumu no savas iepriekšējās dzīves. (167, 22-26)

29. Jums jāzina, ka pirms iemiesošanās uz Zemes dvēsele saņem rūpīgu sagatavošanu, jo tai priekšā ir garš un dažkārt grūts pārbaudījums. Bet pateicoties šai sagatavošanai, tā nav satraukta, ienākot šajā dzīvē. Tā aizver acis uz pagātni, lai tās atvērtu jaunai eksistencei, un tādējādi tā no pirmā brīža pielāgojas pasaulei, kurā ir ieradusies.

30. Cik atšķirīgs ir veids, kādā jūsu dvēsele noskaņojas uz garīgās dzīves sliekšņa, tiklīdz tā ir pametusi savu ķermeni un pasauli. Tā kā tai nav bijusi patiesa sagatavošanās atgriezties savās mājās, tā ir apjucusi, to joprojām valda materiālā ķermeņa jūtas, un tā nezina, ko darīt, ne arī kur vērsties.

31. Tas ir tāpēc, ka tā nav iemācījusies, ka pēdējā brīdī ir jāaizver acis arī uz šo pasauli; jo tikai tā tā varēs tās atkal atvērt garīgajai pasaulei, kuru tā bija pametusi, kur to gaida visa tās pagātne, lai apvienotos ar jauno pieredzi, un visi tās iepriekšējie nopelni tiks pievienoti jaunajiem.

32. Blīvs plīvurs apklāj viņas domāšanas spējas, kamēr viņa atgūst gaismu; spēcīga ietekme no visa, ko viņa atstāja aiz sevis, traucē viņai sajust sava gara vibrāciju; taču, kamēr viņas ēnas izkliedējas, lai apvienotos ar viņas patieso būtības kodolu — cik daudz satraukuma, cik daudz sāpju!

33. Vai ir kāds, kurš, noklausījies vai izlasījis šo vēstījumu, to noraida kā bezjēdzīgu vai nepareizu mācību? Es jums saku, ka tikai tas, kurš atrodas galējā materialisma vai akla nepaklausības stadijā, varētu noraidīt šo gaismu, neļaujot tai dziļi aizkustināt savu dvēseli. (257, 20-22)

„Nāves miegs”

34. Garīgā miers, kā to saprot un uztver jūsu zemes daba, nepastāv. Atpūta, kas gaida dvēseli, ir darbība, ir labdarības darbi, ir katra mirkļa izmantošana. Tad dvēsele atpūšas , atbrīvojas no pašpārmetumiem un ciešanām, atdzīvojas, darot labu, atpūšas, mīlot savu Radītāju un savus brāļus un māsas.

35. Patiesi, Es jums saku: ja Es ļautu jūsu dvēselei palikt bezdarbībā, lai tā atpūstos, kā jūs to iedomājaties uz Zemes, to pārņemtu izmisuma un bailes tumsība; jo dvēseles dzīve un gaisma, kā arī tās lielākais laimi ir darbs, cīņa, nepārtraukta darbība.

36. Dvēsele, kas no zemes atgriežas „Garīgajā ielejā”, sevī nesot miesas nogurumu un meklējot aizsauli kā atpūtas vietu, lai atpūstos, lai aizmirstu, lai izdzēstu dzīves cīņas pēdas — tā jutīsies kā visnelaimīgākā būtne un neatradīs ne mieru, ne laimi, kamēr

neatsāksies no letarģijas, neapzināsies savu kļūdu un nepacelsies garīgajā dzīvē, kas ir tāda, kādu Es jums tikko aprakstīju — mīlestība, darbība, nepārtraukta cīņa ceļā, kas ved uz pilnību. (317, 12-14)

Atkalredzēšanās aizsaulē

37. Es gribu, lai jūs būtu ticīgi cilvēki, lai jūs ticētu garīgajai dzīvei. Ja esat redzējuši savus brāļus un māsas dodamies uz Aizsauli, neuzskatiet viņus par tālu no jums un nedomājiet, ka esat viņus zaudējuši uz visiem laikiem. Ja jūs vēlaties atkal apvienoties ar viņiem, strādājiet, nopelniet nopelnus, un, kad jūs nonāksiet aizsaulē, jūs viņus tur atradīsiet gaidām, lai jūs mācītu dzīvot „Garīgajā ielejā". (9, 20)

38. Kurš vēl nav izjūtis satraukumu par dzīvi aizsaulē? Kurš no tiem, kas šajā pasaulē ir zaudējis tuvinieku, nav izjūtis ilgas atkal viņu redzēt vai vismaz uzzināt, kur viņš atrodas? Jūs visu to uzzināsiet, jūs viņus atkal redzēsiet.

39. Bet tagad nopelniet nopelnus, lai, kad jūs atstāsiet šo zemi un „Garīgajā ielejā" jautāsiet, kur atrodas tie, kurus cerat atrast, jums nepasakītu, ka jūs tos nevarat redzēt, jo viņi atrodas augstākā līmenī. Neaizmirstiet, ka Es jums jau sen esmu teicis, ka Tēva namā ir daudz mājokļu. (61, 31)

Tiesas spriedums par garu caur paša sirdsapziņu

40. Kad kāda liela grēcinieka dvēsele atdalās no šīs materiālās dzīves, lai ieietu "Garīgajā ielejā", tā ar pārsteigumu konstatē, ka elle, kādu tā to bija iedomājusies, nepastāv un ka uguns, par kuru tai stāstīja pagātnē, nav nekas cits kā garīgā sekas viņas darbiem, kad tā stājas priekšā neizbēgamajam tiesnesim, kas ir viņas sirdsapziņa.

41. Šis pēcnāves tiesas spriedums, šī gaisma, kas uzplaiksnī tumsā, kas apņem šo grēcinieku, deg spēcīgāk nekā viskarstākais uguns, ko jūs varat iedomāties. Taču tā nav mokas, kas iepriekš sagatavotas kā sods tam, kurš Mani ir aizvainojis, nē, šīs mokas rodas no apziņas par izdarītajiem pārkāpumiem, no sāpēm par to, ka ir aizvainots Tas, kurš viņam dāvāja dzīvi, par to, ka ir slikti izmantots laiks un visas tās dāvanas, ko viņš saņēma no sava Kunga.

42. Vai jūs domājat, ka Man būtu jāsoda tas, kurš Mani aizvainojis ar saviem grēkiem, pat ja Es zinu, ka grēks vairāk aizvaino to, kurš to izdara? Vai jūs neredzat, ka grēcinieks pats sev nodara ļaunumu un ka, sodot viņu, Es nevēlos palielināt nelaimi, ko viņš pats sev ir sagādājis? Es tikai ļauju viņam ieraudzīt sevi, dzirdēt sava sirdsapziņas neizbēgamo balsi, uzdot sev jautājumus un atbildēt uz tiem, atgūt garīgo atmiņu, ko viņš bija zaudējis materiālajā pasaulē, un atcerēties savu izcelsmi, savu likteni

un savus solījumus; un tur, šajā tiesā, viņam jāpiedzīvo “uguns” iedarbība, kas iznīcina viņa ļaunumu, kas viņu no jauna kausē kā zeltu kausēšanas krāsnī, lai no viņa atbrīvotos no kaitīgā, nederīgā un visa, kas nav garīgs.

43. Ja dvēsele apstājas, lai uzklausītu sirdsapziņas balsi un spriedumu — patiesi, Es jums saku, šajā stundā viņa atrodas manā klātbūtnē.

44. Šis miers, klusuma un skaidrības brīdis nenāk visām dvēselēm vienlaikus. Daži ātri iesaistās šajā sevis pārbaudījumā, un tādējādi viņi ietaupa sev daudz ciešanu. Jo tiklīdz viņi atmodinās realitātē un atpazīst savas kļūdas, viņi sagatavojas un sāk izpirkt savus ļaunos darbus līdz pēdējam.

45. Citiem, kas ir apmāti — vai nu ar netikumu, vai ar kādu naidu, vai tāpēc, ka ir dzīvojuši grēcīgu dzīvi — ir vajadzīgs ilgs laiks, lai izkļūtu no savas apmātības.

46. Vēl citi, kas ir neapmierināti, jo domā, ka viņi tika pārāk agri aizrauti no zemes, kad viņiem vēl viss smaidīja, lāsta un zaimo, tādējādi aizkavējot iespēju atbrīvoties no savas satraukuma; un tādu gadījumu ir liels skaits, kas ir zināmi tikai manai gudrībai. (36, 47-51)

47. Par visu jums ir jāatbild, un atkarībā no tā, kādi ir jūsu slikti darbi, jūs paši saņemsiet visstingrākos spriedumus. Jo Es jūs netiesāju, tas ir nepareizi. Jūsu pašu gars savā skaidrības stāvoklī ir jūsu briesmīgais apsūdzētājs un šausmīgais tiesnesis. Es, savukārt, aizstāvu jūs pret nežēlīgajām apsūdzībām, atbrīvoju jūs un izglābju, jo Es esmu Mīlestība, kas attīra un piedod. (32, 65)

48. Ņemiet vērā, ka jūs ļoti drīz atradīsieties garīgajā pasaulē un ka jums būs jānovāc tas, ko esat sējuši uz šīs zemes. Pāreja no šīs dzīves uz nākamo joprojām ir nopietns un bargs tiesas spriedums dvēselei. Neviens neizvairās no šī sprieduma, pat ja uzskata sevi par cienīgāko no maniem kalpiem.

49. Mana griba ir, lai no brīža, kad jūs ieiesiet tajā bezgalīgajā mājvietā, jūs vairs neizjustu zemes bailes un sāktu just laimi un prieku par to, ka esat sasnieguši nākamo pakāpi. (99, 49-50)

50. Pēdējais tiesas spriedums, kā to ir interpretējusi cilvēce, ir kļūda. Mans tiesas spriedums nav vienas stundas vai vienas dienas garumā. Tas jau ilgu laiku gulst uz jums.

51. Bet patiesi, es jums saku, mirušajiem ķermeņiem ir lemts un tie sekoja savam liktenim saplūst ar viņiem atbilstošo dabas valstību; jo tas, kas pieder pie zemes, ir jāatgriežas pie zemes, tāpat kā garīgajam ir jācenšas sasniegt savu dzimteni, kas ir mana klēpis.

52. Bet es jums saku arī to, ka jūsu tiesā jūs paši būsiet savi tiesneši; jo jūsu sirdsapziņa, pašizpratne un intuīcija jums pateiks, cik lielā mērā jūs esat pelnījuši uzslavu un kādā garīgajā mājvietā jums jādzīvo. Jūs skaidri redzēsiet ceļu, pa kuru jums jāiet, jo, saņemot manas dievišķības

gaismu, jūs atpazīsiet savus darbus un novērtēsiet savus nopelnus.

53. „Garīgajā ielejā" ir daudz apmulsušu un satrauktu būtņu. Kad jūs kādreiz tur ienāksiet, nesiet viņiem manu vēstījumu un manu gaismu.

54. Jau tagad jūs varat izrādīt šo žēlsirdības formu ar lūgšanu, ar kuras palīdzību jūs varat sazināties ar viņiem. Jūsu balss atskanēs tur, kur viņi dzīvo, un pamodinās viņus no dziļā miega. Viņi raudās un attīrīsies ar savām nožēlas asarām. Tajā brīdī viņi būs saņēmuši gaismas staru, jo tad viņi sapratīs savas pagātnes iedomības, savas kļūdas, savus grēkus.

55. Cik liels ir dvēseles sāpes, kad to pamodina sirdsapziņa! Cik pazemīgi tā tad noliecas Augstākā Tiesneša priekšā! Cik pazemīgi no tās būtības dziļumiem plūst lūgumi pēc piedošanas, solījumi, mana vārda svētības!

56. Tagad dvēsele saprot, ka tā nevar tuvināties Tēva pilnībai, un tāpēc tā vērš skatienu uz zemi, kur tā neprot izmantot laiku un pārbaudījumus, kas piedāvāja iespēju tuvināties mērķim, un lūdz vēl vienu ķermeni, lai izpirktu pārkāpumus un izpildītu neizpildītos uzdevumus.

57. Kas tad rūpējās par taisnīgumu? Vai tas nebija pats Gars, kas tiesāja sevi? 58. Mans Gars ir spogulis, kurā jums jāskatās, un tas atklās jums jūsu tīrības pakāpi. (240, 345 41-46) 59. Kad jūsu dvēsele atbrīvosies no cilvēciskā apvalka un atkāpsies savā dziļākajā būtībā Garīgās dzīves svētnīcā, lai pārbaudītu savu pagātni un savu ražu, daudzi no jūsu darbiem, kas šeit, uz zemes, jums šķita pilnīgi un cienīgi tikt parādītiem Kunga priekšā un pelnījuši atalgojumu, šajos pašrefleksijas brīžos jums šķitīs niecīgi. Dvēsele sapratīs, ka daudzu darbu, kas jums šajā pasaulē šķita labi, jēga bija tikai iedomības, viltus mīlestības un labdarības izpausme, kas nenāca no sirds.

60. Kā jūs domājat, kas ir devis dvēselei pilnīga tiesneša apgaismojumu, lai tā spriestu par sevi? Gars, kas tajā taisnības stundā radīs jums iespaidu, ka tas mirdz ar vēl nekad neredzētu skaidrību — un tas būs tas, kas katram pateiks, kas ir bijis labs, taisnīgs, pareizs un patiess, ko viņš darīja uz zemes, un kas bija ļauns, nepaties un netīrs, ko viņš sēja savā ceļā.

61. Svētnīca, par kuru Es jums tikko runāju, ir Gara svētnīca — tas templis, ko neviens nevar apgānīt, tas templis, kurā mīt Dievs un no kura atskan Viņa balss un izplūst gaisma.

62. Šajā pasaulē jūs nekad nebijāt gatavi ienākt šajā iekšējā svētnīcā, jo jūsu cilvēciskā personība vienmēr meklē veidus un līdzekļus, kā izvairīties no gudrās balss, kas runā katrā cilvēkā.

63. Es jums saku: kad jūsu dvēsele atbrīvosies no savas apvalka, tā beidzot apstāsies pie šī svētnīcas sliekšņa un savāksies, lai tajā ienāktu un nometotos ceļos pie šī

dvēseles altāra, lai dzirdētu sevi, pārbaudītu savus darbus tajā gaismā, kas ir sirdsapziņa, lai sevī dzirdētu Dieva balsi kā Tēva, kā Skolotāja un kā Tiesneša balsi.

64. Neviens mirstīgais nevar iedomāties to brīdi visā tā svinīgumā, kuru jums visiem ir jāpiedzīvo, lai atpazītu to labo, kas jums ir, lai to saglabātu, kā arī to, no kā jums ir jāatsakās, jo jūs to vairs nedrīkstat turēt savā dvēselē.

65. Kad dvēsele sajūt, ka tā saskaras ar savu sirdsapziņu un tā ar patiesības skaidrību atgādina par to, šī būtne jūtas pārāk vāja, lai klausītos sevī, tā vēlētos, lai tā nekad nebūtu pastāvējusi; jo vienā mirklī gar tās apziņu paiet visa tās dzīve — tā, ko tā atstājusi aiz sevis, ko tā piederējusi un kas bijusi tās paša, un par ko tai tagad beidzot jāsniedz atskaite.

66. Mācekļi, cilvēki, sagatavojieties jau šajā dzīvē šim brīdim, lai jūs nepārvērstu šo templi par tiesu, kad jūsu dvēsele parādīsies pie Gara tempļa sliekšņa; jo dvēseles sāpes tad būs tik lielas, ka nav fizisku sāpju, kas ar tām būtu salīdzināmas.

67. Es gribu, lai jūs pārdomātu visu, ko Es jums esmu teicis šajā mācībā, lai jūs saprastu, kā garīgajā pasaulē notiek jūsu tiesa. Tādējādi jums no savas iztēles pasaules jāizdzēš tas tēls, kurā jūs iedomājaties tiesu, ko vada Dievs vecā vīra veidā, kurš labos bērnus laiž garām pa savu labo pusi, lai tie baudītu Debesis, un ļaunos nostāda pa savu kreiso pusi, lai tos pazudinātu uz mūžīgu sodu.

68. Tagad ir pienācis laiks, lai gaisma sasniegtu jūsu dvēseles un prāta augstākās sfēras, lai patiesība spīdētu katrā cilvēkā un viņš sagatavotos, lai cienīgi ienāktu garīgajā dzīvē. (334, 5-11; 14-15)

Atgūtā garīgā apziņa

69. Manā radībā nav nekas, kas tāpat kā fiziskā nāve būtu piemērots, lai katrai dvēselei parādītu tās attīstības līmeni, ko tā sasniegusi dzīves laikā, un nekas nav tik noderīgs kā mans Vārds, lai paceltos līdz pilnībai. Tāpēc mans likums un mana mācība vienmēr un neatlaidīgi cenšas iekļūt sirdīs, un tāpēc sāpes un ciešanas mudina cilvēkus pamest tos ceļus, kas, tā vietā, lai paceltu dvēseli, ved to bezdibenī.

70. Cik laimīga jutīsies jūsu dvēsele aizsaulē, ja jūsu sirdsapziņa teiks, ka tā uz zemes sēja mīlestības sēklu! Visa pagātne parādīsies jūsu acu priekšā, un katrs skats uz to, kas bija jūsu darbi, sniegs jums nebeidzamu prieku.

71. Manu likumu baušļi, kurus jūsu atmiņa ne vienmēr spēja saglabāt, arī peldēs gar jūsu dvēseli pilni skaidrības un gaismas. Iegūstiet nopelnus, kas ļaus jums ar acīm, kas atvērtas patiesībai, iekļūt nezināmajā.

72. Ir daudz noslēpumu, kurus cilvēks ir mēģinājis atklāt, bet bez rezultāta; ne cilvēciskā intuīcija, ne zinātne nav spējusi atbildēt uz daudzajiem jautājumiem, ko cilvēki ir sev uzdevuši, un tas tāpēc, ka ir

atziņas, kas paredzētas tikai dvēselei, kad tā ir iegājusi „Garīgajā ielejā". Šie pārsteigumi, kas to gaida, šie brīnumi, šīs atklāsmes būs daļa no tās atlīdzības. Bet patiesi, Es jums saku: ja dvēsele nonāk Garīgajā pasaulē ar pārsēju uz acīm , tā neko neredzēs, bet turpinās redzēt tikai noslēpumus ap sevi — tur, kur visam vajadzētu būt skaidram.

73. Šī Debesu Mācība, ko Es jums šodien nesu, atklāj jums daudz skaistuma un sagatavo jūs, lai, kad jūs kādreiz garā stāsieties Mūžīgā Taisnīguma priekšā, jūs spētu izturēt brīnišķo realitāti, kas jūs no šī brīža apņems. (85, 42; 63-66)

74. Uztveriet manu Gaismu, lai tā apgaismo jūsu dzīves ceļu un jūs nāves stundā atbrīvotos no apziņas aptumšojuma. Tad brīdī, kad jūs šķersiet Aizsaules slieksni, jūs zināsiet, kas jūs esat, kas jūs bijāt un kas jūs būsiet. (100, 60)

75. Kamēr jūsu ķermeņi tiks iegremdēti zemē, kuras klēpī tie saplūdīs ar to, lai padarītu to auglīgu — jo arī pēc nāves tie turpinās būt spēks un dzīvība —, jūsu gars, kas stāv pāri jūsu būtībai, nepaliks zemē, bet dosies kopā ar dvēseli, lai parādītos tai kā grāmata, kuras dziļos un gudros mācības dvēsele pētīs.

76. Tur jūsu dvēseles acis atvērsies patiesībai, un vienā mirklī jūs sapratīsiet to, ko visā dzīves laikā nespējāt aptvert. Tur jūs sapratīsiet, ko nozīmē būt Dieva bērnam un savu tuvāko brālim. Tur jūs sapratīsiet visu to vērtību, kas jums piederēja, izjutīsiet nožēlu un sirdsapziņas pārmetumus par izdarītajām kļūdām, par zaudēto laiku, un jūsos dzims skaistākie nodomi laboties un atlīdzināt nodarīto. (62, 5)

77. Jau tagad visi tiecieties uz vienu un to pašu mērķi, saskaņojot un harmonizējot savu dvēseles dzīvi. Nevienam nevajadzētu domāt, ka viņš iet pa labāku ceļu nekā viņa brālis, nedz arī domāt, ka viņš atrodas augstākā līmenī nekā citi. Es jums saku: nāves stundā tā būs mana balss, kas jums pateiks patiesību par jūsu attīstības līmeni.

78. Tur, tajā īsajā apgaismības brīdī sirdsapziņas priekšā, daudzi saņem savu atalgojumu; bet daudzi redz arī savu diženumu izgaistam.

79. Vai jūs vēlaties glābties? Tad nāciet pie Manis brālības ceļā. Tas ir vienīgais ceļš, cita nav, tas ir ceļš, kas rakstīts Manā augstākajā bauslī, kas jums saka: „Mīliet viens otru." (299, 40-4)

29. nodaļa – Dvēseļu attīrīšanās un pacelšanās aizsaulē

Sirdsapziņas pārmetumi, nožēla un pašpārmetumi

1. Es nevēlos, lai jūsu dvēsele tiktu aptraipīta vai mirtu attiecībā uz patieso dzīvi. Tāpēc Es jūs sodīšu ar savu taisnīgumu, ja atradīšu jūs nodevušos kaitīgām baudām un izklaidēm. Jūsu dvēselei jānonāk pie

Manis tīrai, tāpat kā tā no Manis izcēlās.

2. Visi, kas atstāj savu ķermeni uz zemes un atbrīvojas no šīs pasaules satraukuma stāvoklī, pamodas — kad viņi ierauga manu klātbūtni, kas atklājas mūžības gaismā, kas apgaismo garu — no sava dziļā miega ar rūgtām asarām un pašpārmetumu izmisumā. Kamēr bērnam turpinās sāpes, lai atbrīvotos no savām ciešanām, cieš arī tēvs. (228, 7-8)

3. Sirdsapziņas pārmetumi un mokas, kas izriet no zināšanu trūkuma — ciešanas, jo trūkst garīguma, lai priecātos par to dzīvi, — tas un vēl vairāk ir ietverts to dvēseļu izpirkšanā, kas ir aptraipītas vai bez sagatavošanās nonākušas pie garīgās dzīves sliekšņa.

4. Saprotiet, ka Es nevaru uztvert cilvēku grēkus, nepilnības vai samaitātību kā apvainojumu, kas nodarīts Tēvam, jo Es zinu, ka cilvēki paši sev nodara ļaunumu. (36, 56)

5. Cik gaiša būtu jūsu dzīve un cik lieliska un ceļu rādoša būtu jūsu zinātne, ja jūs mīlētu savus tuvākos un pildītu sava Tēva gribu — ja jūs upurētu daļu no savas gribas brīvības un rīkotos saskaņā ar to, ko jums liek sirdsapziņa. Tad jūsu zinātne, pārkāpjot materiālā robežas, saskartos ar pārdabisko; jo līdz šim tā pat nav tuvinājusies šīm robežām.

6. Kādu satraukumu izjūt zinātnieka dvēsele, kad tā pamet šo pasauli un beidzot stājas dievišķās patiesības priekšā! Tur tā, pārņemta ar kaunu, noliec galvu un lūdz, lai viņai tiktu piedots viņas augstprātīgums. Viņa domāja, ka zina un spēj visu, noliedza, ka pastāv kaut kas, kas atrodas ārpus viņas zināšanām vai sapratnes. Bet tagad, stāvot Dzīves grāmatas priekšā, Radītāja bezgalīgā darba priekšā, tai jāatzīst sava niecība un jāapklājas pazemībā Tā priekšā, kurš ir absolūta gudrība. (283, 48-49)

7. Nebīstieties, ka, ierodoties Garīgajā pasaulē, jums nāksies domāt par to, ko esat grēkojuši uz Zemes. Ja ļausiet sāpēm jūs attīrīt un no jūsu sirds izplūdīs nožēla, ja cīnīsieties, lai atlīdzinātu savus pārkāpumus, jūs nonāksiet manā klātbūtnē cienīgi un tīri, un neviens, pat jūsu sirdsapziņa, neuzdrīkstēsies pieminēt jūsu pagātnes nepilnības.

8. Pilnīgajā mājvietā katrai dvēselei ir vieta, kas laikā vai mūžībā gaida sava īpašnieka ierašanos. Pa mīlestības, žēlsirdības, ticības un nopelnu kāpnēm jūs viens pēc otra nonāksiet manā valstībā. (81, 60-61)

Līdzsvarotā taisnība

9. Man šajā pasaulē ir bijuši tikai nedaudzi mācekļi, un vēl mazāk tādu, kuri būtu bijuši kā Dievišķā Skolotāja tēls. Garīgajā ielejā, turpretim, man ir daudz mācekļu, jo tur visvairāk tiek gūti panākumi manu mācību apgūšanā. Tur ir vieta, kur mani bērniņi, kas izsalkuši un izslāpuši pēc mīlestības, saņem no sava Skolotāja to, ko cilvēce viņiem atteica. Tur tie, kuri uz Zemes palika nepamanīti savas pazemības dēļ,

spīd ar savām tikumībām, un tur skumji un nožēlojoši raud tie, kuri šajā pasaulē spīdēja ar viltus gaismu.

10. Aizsaulē ir vieta, kur Es jūs uzņemu tā, kā jūs to uz Zemes necerējāt, kad jūs asarās, bet Mani svētīdami, izpirkāt savas vainas. Nav nozīmes tam, ka jūs savas dzīves ceļojuma laikā bijāt piedzīvojuši kādu brīdi ar spēcīgu sacelšanos. Es ņemšu vērā to, ka jums bija dienas ar lielām sāpēm un ka tajās jūs parādījāt pakļaušanos un svētījāt Manu Vārdu. Arī jūs, savas niecīguma robežās, esat piedzīvojuši dažus Golgātas, pat ja tās bija izraisītas ar jūsu nepaklausību.

11. Redziet, ar dažiem uzticības un mīlestības pret Dievu brīžiem jūs iegūstat dzīves un žēlastības laikus aizsaulē. Tā mana Mūžīgā Mīlestība atbild uz cilvēka īslaicīgo mīlestību. (22, 27-29)

12. Katrs labs darbs saņem savu atalgojumu, ko nesaņem uz zemes, bet gan aizsaulē. Bet cik daudzi vēlētos baudīt šo laimi jau šeit uz zemes, nezinot, ka tas, kurš neko nedara savas garīgās dzīves labā, ienākot tajā, stāvēs bez nopelniem un viņa nožēla tad būs liela. (1, 21)

13. Kas ilgojas pēc pasaules godināšanas un slavēšanas, tas to var saņemt šeit; bet tā būs īslaicīga un viņam neko nelīdzēs dienā, kad viņš ienāks garīgajā pasaulē. Kas tiecas pēc naudas, tas var šeit saņemt savu atalgojumu, jo tas bija tas, pēc kā viņš tiecās. Bet, kad pienāks stunda, kad viņam viss šeit būs jāatstāj, lai iekļūtu aizsaulē, viņam nebūs ne mazākās tiesības pieprasīt kādu atlīdzību savai dvēselei, pat ja viņš domā, ka ir daudz darījis labdarības labā.

14. Pretstatā tam, kurš vienmēr ir noraidījis glaimus un privilēģijas, kurš no sirds un nesavtīgi mīlējis savus līdzcilvēkus un atteicies no jebkādas materiālas atlīdzības, kurš nodarbojies ar labo sēšanu un kuram bijis prieks veikt mīlestības darbus — tas nedomās par atlīdzību, jo viņš nedzīvos savas apmierinātības dēļ, bet gan savu tuvāko labā. Cik liels būs viņa miers un laime, kad viņš būs sava Kunga klēpī! (253, 14)

15. Es šajā laikā sniedzu jums tīru un pilnīgu mācību, tāpēc Es jums saku, ka jūsu dienas darba beigās jums tiks ņemts vērā tikai tas, ko jūs dzīvē esat darījuši ar patiesu mīlestību; jo tas pierādīs, ka jūs pazināt patiesību. (281, 17)

16. Nedomājiet — tāpēc, ka brīdī, kad veicat labu darbu, jūs nezināt tā vērtību — ka jūs nekad neuzzināsiet par labo, ko esat darījuši. Es jums saku, ka neviens no jūsu darbiem nepaliks bez atlīdzības.

17. Kad jūs kādreiz būsiet Garīgajā valstībā, jūs atzīsiet, cik bieži neliels darbs, kas šķietami ir maznozīmīgs, bija labdarības ķēdes sākums — ķēde, ko citi padarīja arvien garāku, bet kas to, kurš to sāka, uz visiem laikiem piepildīs ar gandarījumu. (292, 23-24)

18. Es iedvesmoju jūs nopelnīt nopelnus; bet jūs nedrīkstat rīkoties, vadoties no egoistiskas vēlmes pēc

savas dvēseles pestīšanas, bet jums jāveic savi darbi, domājot par saviem līdzcilvēkiem, domājot par nākamajām paaudzēm, kuru prieks būs ļoti liels, kad tās atradīs ceļu, ko izlīdzinājuši "Pirmie". Tad jūsu laime būs bezgalīga, jo jūsu brāļu un māsu prieks un miers sasniegs arī jūsu dvēseli.

19. Cik atšķirīgi ir tiem, kuri tiecas tikai pēc savas pašu glābšanas un laimes; jo, kad viņi nonāks vietā, ko izpelnījušies ar saviem darbiem, viņi nevarēs ne mirkli baudīt mieru vai prieku, skatoties uz tiem, kurus atstājuši aiz sevis un kuri nes smago ciešanu nastu.

20. Patiesi, Es jums saku, šīs mācības patiesie mācekļi būs taisnīgi un tīri savos darbos, tāpat kā viņu gars, kas ir mana paša gaisma. (290, 76-77)

21. Ja jūs būsiet pazemīgi, jūsu garīgais bagātums pieaugs dzīvē, kas jūs gaida. Tad jums būs miers, kas jums dāvās skaistāko sajūtu jūsu eksistencē. Un jūsu garā dzims ilgas kalpot Tēvam, būdami uzticīgi sargātāji visam, ko Es esmu radījis, būdami mierinājums ciešajiem un miers nemierīgajiem. (260, 29)

Dvēseļu pacelšanās Dieva valstībā

22. Šis ir „Trešais laiks", kurā jūsu dvēsele jau uz Zemes var sākt sapņot par ļoti augstām dzīves pakāpēm un ļoti lielām atziņām. Jo tas, kurš atstāj šo pasauli un savā dvēselē jau nes līdzi atziņu par to, ko viņš tur atradīs, un savu garīgo dāvanu attīstību, tas šķērsos daudzas pasaules, tajās neuzkavējoties, līdz nonāks tajā, kurā viņam pienākas dzīvot, pamatojoties uz saviem nopelniem.

23. Viņš būs pilnībā apzināts par savu garīgo stāvokli, sapratīs, kā veikt savu uzdevumu, kur vien viņš atradīsies. Viņš sapratīs mīlestības, harmonijas un taisnīguma valodu un spēs izteikties ar garīgās valodas skaidrību, kas ir doma. Viņam vairs nebūs klints, satraukuma vai asaru, un viņš arvien vairāk izjutīs neizmērojamu prieku, tuvinoties mājvietām, kas pieder viņam, jo tās viņam pienākas kā mūžīgs mantojums. (294, 55)

24. Uz dievišķajām debesu kāpnēm ir bezgalīgs skaits būtņu, kuru dvēseles pilnveidošanās ļauj tām ieņemt dažādus līmeņus atbilstoši sasniegtajam attīstības līmenim. Jūsu dvēsele tika radīta ar atbilstošām īpašībām, lai attīstītos uz šīm pilnveidošanās kāpnēm un sasniegtu mērķi, kas noteikts Radītāja augstajos lēmumos.

25. Jūs nezināt šo dvēseļu likteni, bet Es jums saku, ka tas ir pilnīgs, tāpat kā viss, ko Es esmu radījis.

26. Jūs joprojām nesaprotat dāvanas, ko jums dāvājis Tēvs. Bet nebaidieties, jo vēlāk jūs tās apzināsieties un pieredzēsiet, kā tās pilnībā atklājas.

27. Bezgalīgais skaits dvēseļu, kas, tāpat kā jūs, apdzīvo dažādus dzīves līmeņus, ir savstarpēji vienotas ar augstāku spēku, kas ir mīlestība. Tās tika radītas cīņai, savai augstākai

attīstībai, nevis stagnācijai. Tie, kas ir izpildījuši manus baušļus, ir kļuvuši lieli dievišķajā mīlestībā.

28. Tomēr es jums atgādinu, ka pat tad, ja jūsu dvēsele būs sasniegusi lielumu, varu un gudrību, tā nekļūs visvarena, jo tās īpašības nav bezgalīgas, kā tās ir Dievā. Tomēr tās būs pietiekamas, lai jūs aizvestu uz pilnības virsotni pa taisno ceļu, ko jums no pirmā brīža ir iezīmējusi jūsu Radītāja mīlestība. (32, 34, 37)

29. Lai sasniegtu pilnību, jūsu dvēselei jāiziet septiņi attīstības posmi. Šodien, kamēr jūs vēl dzīvojat uz zemes, jūs nezināt, uz kāda pakāpiena Debesu kāpnēs jūs atrodaties.

30. Lai gan Es zinu atbildi uz šo jūsu dvēseles jautājumu, šobrīd Es to jums nedrīkstu pateikt. (133, 59-60)

31. Katrs pakāpiens, katrs līmenis, katra dzīves sfēra piedāvā dvēselei lielāku gaismu un pilnīgāku laimi. Bet visaugstākais miers, dvēseles pilnīgā laime atrodas aiz visām dvēseļu pagaidu mājvietām.

32. Cik reižu jūs domāsiet, ka jau iepriekš sajūtat pilnīgo laimi Dieva klēpī, neapzinoties, ka šī laime ir tikai neliels priekšnojauta par nākamo pasauli, uz kuru jums jāpāriet pēc šīs dzīves. (296, 49-50)

33. Cik daudzi sapņo par nāvi, cerot, ka šis brīdis viņus atvedīs pie Manis, lai viņi tad varētu Mani mūžīgi pielūgt debesīs, neapzinoties, ka ceļš ir bezgalīgi garāks, nekā viņi ir domājuši. Lai paceltos pat par vienu pakāpi augstāk pa debesu kāpnēm, kas jūs vedīs pie Manis, ir jādzīvo cilvēciskā dzīve pareizā veidā. Neziņa ir vainīga tajā, ka daudzi nepareizi saprot manu mācību jēgu. (164, 30)

34. Cilvēki ir atbrīvojuši iznīcības spēkus. Kara sēkla ir iesēta visās sirdīs. Cik daudz sāpju ir piedzīvojusi cilvēce! Cik daudz pamestības, nabadzības, bāreņības un skumjas tas ir atstājis savā ceļā! Vai jūs domājat, ka to dvēseles, kas kritušas kaujā, ir gājušas bojā, vai ka tā dzīves daļa, mūžība, kas mīt cilvēkā, vairs nepastāv?

35. Nē, tauta: dvēsele izdzīvo karu un nāvi. Šī mana gara daļa ir pacēlusies no sāpju laukiem un meklē manā ceļā jaunu horizontu, lai turpinātu dzīvot, attīstīties un pilnveidoties. (262, 26-27)

36. Es esmu jums devis Zemi, lai jūs visi to vienlīdzīgi piederētu, lai jūs dzīvotu mierā un izmantotu to kā pagaidu mājvietu, kurā jūs attīstāt savas spējas un sagatavojat savu dvēseli, lai paceltos uz savu jauno mājvietu.

37. Es jums esmu teicis: „Kunga namā ir daudz mājokļu." Jūs tos iepazīsiet tādā mērā, kādā jūs pacelsieties. Katrs no tiem jūs arvien vairāk tuvinās Man, un jūs tos sasniegsiet atbilstoši saviem darbiem, jo viss ir pakļauts dievišķajai kārtībai un taisnīgumam.

38. Neviens nevarēs kavēt jūsu pāreju no vienas dzīves pakāpes uz citu, un katras no tām beigās jūsu garā un arī manā būs prieks un svētki.

39. Tā Es jūs sagatavoju, lai jūs zinātu, ka ceļš, kas jums jānoiet, ir garš, un jūs neapmierinātos ar saviem pirmajiem darbiem, domājot, ka tie jau atvērs jums durvis uz šīm mājvietām.
40. Bet Es jums saku arī to, ka garam ir skaisti un apmierinoši nonākt attīstības posma beigās un apstāties, lai atskatītos uz mēroto ceļu ar tā lielajām cīņām, rūgtuma dienām un miera stundām, pēc tam, kad ir pārvarēti neskaitāmi šķēršļi.
41. Beidzot triumfs, atalgojums un taisnīgums, kas mirdz ap jums, un jūsu Tēva Gars — klātesošs, brīnišķīgs, svētīdams bērnu un ļaujot tam atpūsties savā klēpī, līdz tas ir sagatavots nākamajam dzīves posmam. Tā tas notiek no viena uz otru, līdz tas beidzot sasniedz augstāko piepildījumu, lai mūžīgi dzīvotu pie Manis. (315, 34-36)
42. Garīgā dzirkstele, kas padara cilvēku līdzīgu savam Radītājam, arvien vairāk tuvināsies bezgalīgajai liesmai, no kuras tā izcēlās, un šī dzirkstele kļūs par gaismas būtni — apzinātu, mirdzošu no mīlestības, pilnu ar zināšanām un spēku. Šī būtne bauda pilnības stāvokli, kurā nepastāv ne mazākā sāpe vai vismazākā bēda, kurā valda pilnīga un patiesa laime.
43. Ja tas nebūtu jūsu gara mērķis — patiesi, Es jums saku, Es nebūtu jums darījis zināmu savu mācību ar tik daudzām pamācībām, jo tad jums būtu pieticis ar „Pirmā laika" likumu, lai dzīvotu mierā uz Zemes.
44. Bet, ja jūs padomājat, ka Es dzīvoju starp cilvēkiem un apsolīju viņiem bezgalīgi labāku pasauli aiz šīs dzīves, un ja jūs turklāt atceraties, ka Es apsolīju atgriezties citā laikā, lai turpinātu runāt ar jums un izskaidrotu visu, ko jūs nebija sapratuši, tad jūs nonāksiet pie secinājuma, ka cilvēka garīgais liktenis ir augstāks, daudz augstāks nekā viss, ko jūs varat gaidīt, un ka apsolītā laime ir bezgalīgi daudz lielāka nekā jūs varat nojaust vai iedomāties. (277, 48-49)

30. nodaļa – Dvēseles attīstība caur reinkarnācijām

Attīstības likums

1. Es jums saku, cilvēkam jāzina, ka viņa dvēsele ir daudzkārt nākusi uz Zemi un ka viņš joprojām nav sapratis, kā pa mana likuma ceļu kāpt uz augšu, lai sasniegtu kalna virsotni. (77, 55)
2. Tā kā cilvēks ir piedzīvojis zinātnes attīstību un atklājis to, kam iepriekš nebūtu ticējis — kāpēc tad viņš pretojas dvēseles dabiskajai attīstībai? Kāpēc viņš pieķeras tam, kas to apstādinātu un iemidzinātu? Tāpēc, ka viņš baidījās no mūžīgās dzīves perspektīvas! (118, 77)
3. Saprotiet: lai gan radība šķietami ir pabeigta, tomēr viss attīstās, viss pārveidojas un pilnveidojas. Vai jūsu dvēsele var izvairīties no šī dievišķā likuma? Nē, mani bērni. Neviens nevar pateikt pēdējo vārdu par

garīgo, par zinātni vai par dzīvi, jo tās ir manas darbi, kuriem nav gala. (79, 34)

4. Cik daudzi cilvēki, pamatojoties uz iegūtajām zināšanām, domā, ka tiem piemīt garīgais lielums, bet Mani acīs tie nav nekas vairāk kā daži bērni, kuri apstājušies attīstības ceļā. Jo viņiem jāatceras, ka ne tikai prāta attīstība ļauj sasniegt dvēseles augšupvērsto attīstību, bet tas jānotiek, attīstot visu viņu būtību, un cilvēkā ir daudzas spējas, kas jāattīsta, lai sasniegtu pilnību.

5. Tas ir iemesls, kāpēc Es — kā vienu no saviem mīlestības un taisnīguma likumiem — ieviesu dvēseles reinkarnāciju, lai tai nodrošinātu garāku ceļu, kas piedāvā visas nepieciešamās iespējas, lai sasniegtu pilnību.

6. Katra dzīve uz Zemes ir īsa mācība, jo citādi cilvēkam būtu pārāk maz iespēju izpildīt Manu likumu. Bet ir neizbēgami, ka jūs atpazīstat šīs dzīves mērķi, lai no tās uzņemtu jēgu un sasniegtu tās harmoniju, kas ir cilvēciskās pilnības pamats — lai jūs varētu virzīties uz augstāku eksistences līmeni, līdz nonākat garīgajā dzīvē, kur Es jums esmu sagatavojis tik daudz mācību, kuras man jums vēl jāiemāca, un tik daudz atklāsmju, kuras man vēl jāsniedz. (156, 28-29)

7. Kamēr viss nepārtraukti aug, mainās, pilnveidojas un attīstās — kāpēc tad jūsu dvēselei būtu jāpaliek nekustīgā stāvoklī gadsimtiem ilgi?

8. Tā kā jūs ar zinātnes palīdzību esat daudz atklājuši un iemācījušies, jums nav sveša nepārtraukta attīstība, kas pastāv visās radības būtnēs. Tāpēc Es gribu, lai jūs saprastu, ka nedrīkstat atstāt savu dvēseli tajā atpalicībā un stāvēšanā, kurā jūs to jau sen esat ieveduši, un ka jums jācenšas sasniegt harmoniju ar visu, kas jūs apņem, lai cilvēkiem pienāktu diena, kad daba, tā vietā, lai slēptu savus noslēpumus, tos atklātu, un tā vietā, lai dabas spēki būtu jums naidīgi, tie kļūtu par kalpiem, līdzstrādniekiem, brāļiem. (305, 6, 8)

"Miesas augšāmcelšanās" — pareizi saprasta

9. Tagad pasaulei jāuzzina patiesība par „miesas augšāmcelšanos", kas ir dvēseles reinkarnācija.

10. Reinkarnēties nozīmē: atgriezties materiālajā pasaulē, lai no jauna piedzimtu kā cilvēks; dvēseles augšāmcelšanās cilvēka ķermenī, lai turpinātu savu misiju. Šī ir patiesība par „miesas augšāmcelšanos", par ko runāja jūsu senči, sniedzot tikpat sagrozītus, cik absurdus skaidrojumus.

11. Reinkarnācija ir dāvana, ko Dievs ir piešķīris jūsu dvēselei, lai tā nekad neaprobežotos ar matērijas nabadzību, ar tās īslaicīgo eksistenci uz Zemes, ar tās dabiskajām nepilnībām, bet dvēsele — tā kā tā cēlusies no augstākas dabas — var izmantot tik daudz matērijas ķermeņu, cik nepieciešams, lai

veiktu savus lielos uzdevumus pasaulē.

12. Ar šo dāvanu dvēsele pierāda savu neizmērojamo pārākumu pār "miesu", pār nāvi un pār visu zemes lietu, pārvarot nāvi, vienu ķermeni pēc otra, un izdzīvojot visus, cik vien viņai ir uzticēti. Tā ir laika, pretestību un kārdinājumu uzvarētāja. (290, 53-56)

13. Kā jūs varējāt ticēt, ka tiesas dienā mirušo ķermeņi augšāmcelsies un apvienosies ar savām dvēselēm, lai ieietu Dieva valstībā? Kā jūs varat šādi interpretēt to, kas jums citos laikos tika mācīts?

14. Miesa ir no šīs pasaules, un tajā tā paliek, kamēr dvēsele brīvi pacelās un atgriežas pie dzīvības, no kuras tā izcēlās. „Kas dzimis no miesas, tas ir miesa, un kas dzimis no mana Gara, tas ir Gars." „Miesas augšāmcelšanās"* ir dvēseles atkalinkarnācija, un, ja daži uzskata, ka tā ir cilvēciska teorija, bet citi no jums uzskata, ka tā ir jauna atklāsme — patiesi, Es jums saku, Es jau kopš cilvēces sākuma esmu sācis darīt šo atklāsmi zināmu pasaulei! Pierādījumu tam jūs varat atrast Rakstu tekstā, kas ir liecība par maniem darbiem.

** Šis no senās kristiešu ticības apliecinājuma pazīstamais izteiciens tika formulēts 2. Konstantinopoles koncilā, tātad laikā, kad līdz tam daļēji atzītā reinkarnācijas mācība tika nosodīta kā ķecerība imperatora Justiniāna (!) laikā. Tādējādi no dvēseles atdzimšanas „miesā" kļuva par „miesas augšāmcelšanos".*

15. Taču šajā laikā šī atklāsme ir nonākusi pie jūsu dvēseles, kamēr tā atradās augstākā attīstības pakāpē, un drīz tā tiks taisnīgi pieņemta kā viens no Radītāja taisnīgākajiem un mīlošākajiem likumiem. Atmetiet priekšstatu, kas jums bija par „Tiesas dienu"; jo tā nav viena no jūsu dienām, jo tā ir laika posms, un „pasaules gals" nav tās planētas gals, uz kuras jūs dzīvojat, bet gan tā egoistiskās dzīves gals, ko jūs uz tās esat radījuši. (76, 41–43)

16. „Miesas augšāmcelšanās" noslēpums tika atklāts ar atklāsmi par dvēseles reinkarnāciju. Šodien jūs zināt, ka šī mīlestības un taisnīguma likuma jēga ir tāda, ka dvēsele pilnveidojas , ka tā nekad neiet zudumā, jo vienmēr atradīs atvērtas durvis kā iespēju savai glābšanai, ko tai piedāvā Tēvs.

17. Mans spriedums par katru dvēseli, pamatojoties uz šo likumu, ir pilnīgs un neizbēgams.

18. Tikai Es viens zinu, kā jūs tiesāt, jo katrs liktenis cilvēkiem ir nesaprotams. Tāpēc neviens netiks atmaskots vai nodots citu priekšā.

19. Pēc tam, kad dvēseles būs apmaldījušās savos grēkos, pēc tik daudzām cīņām un likteņa pavērsieniem un pēc garas klejošanas, tās, balstoties uz savu pieredzi, nāks pie Manis pilnas gudrības, attīrītas ar sāpēm, paceltas ar saviem nopelniem, nogurušas no garā ceļojuma, taču

vienkāršas un priecīgas kā bērni. (1, 61-64)

Dvēseļu atšķirīgais attīstības līmenis

20. Sen senā pagātnē jūsu dvēsele ir cēlusies no Manis; tomēr ne visi ir vienādi attīstījušies garīgajā attīstības ceļā.

21. Visi likteņi ir atšķirīgi, lai gan tie jūs ved uz vienu un to pašu mērķi. Vieniem ir paredzēti vieni pārbaudījumi, citiem – citi. Viena būtne iet vienu ceļu, otra – citu. Jūs neesat visi ienākuši eksistencē vienā un tajā pašā brīdī, un jūs arī ne visi atgriezīsieties tajā pašā laikā. Vieni iet priekšā, citi – aizmugurē, taču mērķis gaida jūs visus. Neviens nezina, kurš ir viņam tuvu vai kurš iet tālu no viņa, jo jūs esat vēl pārāk nenobrieduši, lai šo zināšanu piederētu; jūs esat cilvēki, un jūsu iedomība jūs novestu uz pazudināšanu. (10, 77-78)

22. Visos laikos, pat cilvēces vēstures tālajos laikos, jums ir bijuši augsta gara cilvēku piemēri. Kā jūs varētu izskaidrot, ka jau visagrākajos laikos bija cilvēki ar attīstītu dvēseli, ja tā nebūtu izgājusi cauri secīgām reinkarnācijām, kas palīdzēja viņiem attīstīties uz augšu?

23. Iemesls tam ir tas, ka dvēsele neizveidojas vienlaikus ar ķermeni, un cilvēces dzimšanas sākums nesakrīt ar dvēseles sākumu. Patiesi, Es jums saku, nav nevienas dvēseles, kas būtu ieradusies šajā pasaulē, iepriekš neesot pastāvējusi aizsaulē. Kurš no jums spēj izmērīt vai zināt laiku, ko tā ir nodzīvojusi citās sfērās, pirms ieradās dzīvot uz šīs zemes? (156, 31-32)

Zināšanas par iepriekšējām dzīves uz Zemes un savu attīstības līmeni

24. Kamēr dvēsele ir cieši saistīta ar ķermeni, tā neapzinās un nevar zināt nopelnus, ko tā ir ieguvusi savās iepriekšējās dzīvēs. Bet tagad tā uzzina, ka tās dzīve ir mūžība, nepārtraukta attīstība, cenšoties sasniegt virsotni. Taču šodien jūs vēl nezināt, kādu līmeni esat sasnieguši. (190, 57)

25. Jūsu prāts nesaņem iespaidus vai atmiņas par jūsu dvēseles pagātni, jo ķermenis ir kā bieza plīvura, kas neļauj iekļūt dvēseles dzīvē. Kāds smadzeņu darbs varētu uztvert tās bildes un iespaidus, ko dvēsele ir saņēmusi savas pagātnes gaitā? Kāda inteliģence varētu, saistībā ar cilvēciskajām priekšstatām, aptvert to, kas jums ir nesaprotams?

26. Tāpēc līdz šim Es neesmu ļāvis jums uzzināt, kas jūs esat garīgi, ne arī to, kāda bija jūsu pagātne. (274, 54-55)

27. Visi mani darbi ir pierakstīti grāmatā, ko sauc par „Dzīvi". Tās lappušu skaits ir neskaitāms, un tās bezgalīgo gudrību neviens, izņemot Dievu, kurš ir tās autors, nespēs sasniegt. Bet tajā, katrā tās lappusē, ir iekļauts īss kopsavilkums, kurā Tēvs ir saprotami attēlojis katru no saviem darbiem, lai to padarītu saprotamu jebkurai saprāta spējai.

28. Arī jūs nepārtraukti rakstāt savas dzīves grāmatā, kurā tiks ierakstīti visi jūsu darbi un visi jūsu soļi visā attīstības ceļā. Šī grāmata būs ierakstīta jūsu dvēselē un būs zināšanu un pieredzes gaisma, ar kuru rīt jums būs jāapgaismo jūsu jaunāko brāļu un māsu ceļš.
29. Jūs vēl nevarat nevienam parādīt savu grāmatu, jo pat paši nezināt tās saturu. Bet drīz jūsu būtībā ienāks gaisma, un jūs varēsiet saviem līdzcilvēkiem parādīt lappuses, kas stāsta par jūsu attīstību, jūsu izpirkšanu un jūsu pieredzi. Tad jūs būsiet atvērta grāmata cilvēkiem.
30. Laimīgi tie, kas pieņem savu misiju. Viņi sajutīs, ka kāpj pa kāpnēm, ko Jēkabs redzēja sapnī, kas ir garīgais ceļš, kas ved būtnes līdz Radītāja klātbūtnei. (253, 6-8)

Mīlestība kā nepieciešamība garīgajai un dvēseles attīstībai

31. Tāpat kā jūsu ķermenis, lai dzīvotu, prasa gaisu, sauli, ūdeni un maizi, tāpat arī dvēselei ir nepieciešama dzīves vide, gaisma un barība, kas atbilst tās būtībai. Ja tā redz, ka tiek atņemta brīvība pacelties, ilgojoties pēc savas barības, tā kļūst vāja, vīst un kļūst apātiska; tāpat kā tad, ja bērnu piespiestu vienmēr palikt šūpulī un būt ieslodzītam savā istabiņā. Viņa locekļi kļūtu klibi, viņš kļūtu bāls, viņa maņas apstulbu un viņa spējas atrofētos.
32. Saprotiet, ka arī dvēsele var būt kliba! Es varētu jums pat teikt, ka pasaule ir pilna ar garīgi klibiem, akliem, kurliem un slimiem! Dvēsele, kas dzīvo ieslodzīta un bez brīvības attīstīties, ir būtne, kas neaug — ne gudrībā, ne spēkā, ne tikumībā. (258, 62-63)
33. Patiesi, Es jums saku, ka tas, kas var jūs pacelt, ir mīlestība, jo tajā mīt gudrība, jūtas un pacilātība. Mīlestība ir visu dievišķo īpašību kopsavilkums, un Dievs ir aizdedzis šo liesmu katrā garīgajā radībā.
34. Cik daudz mācību Es esmu jums devis, lai jūs iemācītos mīlēt! Cik daudz iespēju, dzīves un reinkarnāciju Dievišķā žēlsirdība jums ir piešķīrusi! Mācība tika atkārtota tik bieži, cik vajadzēja, līdz tā tika apgūta. Kad tā ir apgūta, nav iemesla to atkārtot, jo to vairs nevar aizmirst.
35. Ja jūs ātri apgūtu manas mācības, jums vairs nevajadzētu ciest, ne arī raudāt par kļūdām. Būtne, kas uz Zemes izmanto mācības, kuras tā šeit saņēmusi, var atgriezties šajā pasaulē, bet tas vienmēr notiks ar lielāku briedumu un labvēlīgākos dzīves apstākļos. Starp vienu dzīvi un nākamo vienmēr būs atpūtas pauze, kas ir nepieciešama, lai pārdomātu un atpūstos, pirms sākas jauns darba dienas darbs. (263, 43-45)

Dažādi reinkarnācijas iemesli

36. Patiesi, Es jums saku, nevienā cilvēces dzīves laikmetā cilvēkam nav trūcis zināšanu par Manu likumu; jo no dievišķās dzirksteles, kas ir viņa gars, viņam nekad nav

trūcis gaismas stara viņa dvēselē, iedvesmas viņa prātā vai nojautas viņa sirdī.

37. Tomēr jūsu dvēsele ir atgriezusies aizsaulē ar tumšu saiti pār acīm, un Es jums saku: kas neizmanto mācību, ko sniedz dzīve šajā pasaulē, šajā pārbaudījumu ielejā, tam jāatgriežas tajā, lai pabeigtu savu atgriešanos un, galvenokārt, lai mācītos. (184, 39)

38. Arī citās pasaulēs dvēseles bauda gribas brīvību un grēko un novirzās no ceļa, vai arī tās neatlaidīgi paliek labajā un tādējādi sasniedz attīstību uz augšu, tāpat kā jūs to darāt uz Zemes. Bet, kad pienāk noteiktais laiks, tie, kam lemts dzīvot šajā pasaulē, nāk uz to, lai pildītu cēlu uzdevumu, un citi – lai izpildītu savu izpirkšanas pienākumu.

39. Bet atkarībā no tā, kā viņi vēlas redzēt šo Zemi, vieniem tā parādīsies kā paradīze, bet citiem kā elle. Tāpēc, ja viņi saprot sava Tēva žēlsirdību, viņi redz tikai brīnišķīgu dzīvi, kas ir bagāta ar svētībām un dzīves mācībām garam — ceļu, kas viņus tuvinās Apsolītajai Zemei.

40. Daži pamet šo pasauli ar vēlmi atgriezties, citi to dara ar bailēm, ka būs jāatgriežas. Iemesls tam ir tas, ka jūsu cilvēciskā būtība vēl nav spējusi saprast harmoniju, kādā jums jādzīvo kopā ar Kungu. (156, 33-34)

41. Neviens neiebilstiet pret domu, ka jums būs jāatgriežas uz šo planētu citā ķermenī, un arī nedomājiet, ka reinkarnācija ir sods dvēselei. Visām dvēselēm, kurām lemts dzīvot uz Zemes, ir bijis jāiziet cauri reinkarnācijas likumam, lai sasniegtu savu augstāko attīstību un izpildītu uzdevumu, ko Es tām esmu uzticējis.

42. Ne tikai mazattīstītās dvēseles ir spiestas atkal inkarnēties, arī augstākās dvēseles atgriežas atkal un atkal, līdz tās ir pabeigušas savu darbu.

43. Elija ir lielākais no praviešiem, kas ir nācis uz Zemi; taču, neskatoties uz lielajiem darbiem, ko viņš paveica, un lielajiem pierādījumiem, ko viņš sniedza (ka Dievs pastāv), viņam bija jāatgriežas šajā pasaulē citā laikā, citā ķermenī un ar citu vārdu.

44. Šis mīlestības un taisnīguma likums cilvēkiem ilgu laiku bija nezināms, jo, ja viņi to būtu zinājuši agrāk, viņi varētu būt nonākuši apmulsumā. Tomēr Tēvs jums deva dažas atklāsmes un dažas zīmes, kas bija šim laikam priekšā ejošā gaisma, lai atklātu visus noslēpumus. (122, 25-28)

Ceļš uz pilnību

45. Tāls ir ceļš, pa kuru jūs nonāksiet pie gaismas pilnības. Nevienai būtnei nav garāka ceļa kā dvēselei, kurā Tēvs, Dievišķais Tēlnieks, kas veido un izlīdzina jūsu dvēseli, piešķir tai pilnīgu formu. (292, 26)

46. Patiesi, Es jums saku: lai jūs sasniegtu pilnīgu tīrību, jūsu dvēselei vēl būs ļoti jāattīrās, gan šajā pasaulē, gan garīgajā.

47. Tik bieži, cik jums tas būs nepieciešams, jums būs jāatgriežas uz šo planētu, un jo biežāk jūs neizmantosiet iespējas, ko jums piešķir jūsu Tēvs, jo vairāk jūs aizkavēsiet savu galīgo ienākšanu patiesajā dzīvē un pagarināsiet savu uzturēšanos Asaru ielejā.
48. Katrai dvēselei katrā zemes dzīvē ir jāparāda savs progress un attīstības augļi, katru reizi sperdama stingru soli uz priekšu.
49. Apzinieties, ka vienīgais labums, kas nāk par labu jūsu pašu labklājībai, ir tas, kas rodas no patiesas mīlestības un žēlsirdības pret citiem, un tas notiek nesavtīgi. (159, 29 32)
50. Cilvēkā pastāv divas spēki, kas vienmēr cīnās: viņa cilvēciskā daba, kas ir pārejoša, un viņa garīgā daba, kas ir mūžīga.
51. Šī mūžīgā būtne labi zina, ka ir jāpaiet ļoti ilgs laiks, lai tā spētu sasniegt savu garīgo pilnību. Tā nojauš, ka tai ir jāpiedzīvo daudzas cilvēka dzīves un ka tajās tai ir jāiziet cauri daudziem pārbaudījumiem, pirms tā sasniegs patieso laimi. Dvēsele nojauš, ka pēc asarām, sāpēm un pēc tam, kad tā daudzkārt būs izgājusi cauri fiziskajai nāvei, tā sasniegs to virsotni, kuru tā savā ilgošanās pēc pilnības vienmēr ir meklējusi.
52. Savukārt ķermenis, šī trauslā un niecīgā būtne, raud, pretojas un reizēm atsakās sekot dvēseles aicinājumiem, un tikai tad, kad dvēsele ir attīstījusies, kļuvusi stipra un pieredzējusi cīņā ar „miesu" un visu, kas to apņem, tai izdodas valdīt pār ķermeni un izpausties caur to.
53. Garš ir dvēseles ceļojums, tāls ir tās ceļš, daudzveidīgas un ļoti dažādas ir tās eksistences formas, un visi mirkļi ir tās pārbaudījumi citādākā veidā. Taču, kamēr tā tos iztur, tā pacilājas, attīrās, pilnveidojas.
54. Savā ceļā caur dzīvi tā atstāj gaismas pēdas; tādēļ augstākai dvēselei bieži vien nav svarīgi tās ķermeņa vaimanas, jo tā zina, ka tās ir pārejošas un ka savā ceļojumā tā nedrīkst ļauties aizkavēt notikumiem, kas tai šķiet niecīgi.
55. Uz brīdi tā pievērš uzmanību savas „miesas" vājībām, bet tā zina, ka nedrīkst pārāk mīlēt to, kas dzīvo tikai īsu brīdi un drīz pazudīs zemes dzīlēs. (18, 24; 27-28)

Vispārējā dzīves skola

56. Kopš cilvēces sākuma pastāv dvēseles reinkarnācija kā mīlestības un taisnīguma likums un kā viena no formām, kādās Tēvs ir pierādījis savu bezgalīgo žēlastību. Reinkarnācija ir ne tikai šī laika, bet visu laiku lieta, un jums arī nevajadzētu domāt, ka Es jums šo noslēpumu atklāju tikai tagad. Jau senākajos laikos cilvēkos pastāvēja intuitīva zināšana par dvēseles atdzimšanu.
57. Taču cilvēki, kuri centās pēc materiālajām zinātnēm un pasaules bagātībām, ļāva sevi valdīt miesas kaislībām, tādējādi sacietinot tās cilvēka sirds šķiedras, ar kurām uztver garīgo, tā ka cilvēki kļuva kurli

un akli pret visu, kas pieder pie gara. (105, 52)

58. Pirms jūsu radīšanas jūs bijāt Manī; pēc tam, kā garīgas būtnes, jūs bijāt vietā, kur viss svārstās pilnīgā harmonijā, kur atrodas dzīves būtība un patiesās gaismas avots, no kura Es jūs baroju.

59. Sāpes nav radījis Tēvs. Laikā, par kuru Es jums stāstu, jums nebija iemesla nopūsties, jums nebija par ko sūdzēties, jūs sajutāt Debesis sevī, jo savā pilnīgajā dzīvē jūs bijāt šīs eksistences simbols.

60. Bet, kad jūs pametāt to mājvietu, Es apģērbu jūsu garu, un jūs nogrimāt arvien dziļāk. Pēc tam jūsu dvēsele attīstījās soli pa solim, līdz tā sasniedza to eksistences līmeni, kurā jūs atrodaties tagad un kur spīd Tēva gaisma. (115, 4-5)

61. Katras dvēseles mērķis ir pēc tās attīrīšanas un pilnveidošanas saplūst ar Dievišķību*. Tāpēc Es pārpludinu jūsu ceļu ar gaismu un dodu jūsu dvēselei spēku, lai jūs pakāpi pa pakāpei paceltos augšup. Atkarībā no attīstības līmeņa, ko jūs esat sasnieguši, atstājot šo pasauli, tā būs garīgā mājvieta, kurā jūs dzīvosiet aizsaulē. Jo Visums tika radīts kā pilnveidošanās skola dvēselei. (195, 38)

** Sīkākus paskaidrojumus par to sniedz, cita starpā, teksta fragmenti 23. nodaļā, 69. punktā, 58. nodaļā, 46. punktā!*

62. Ja Es jums būtu devis visu šajā dzīvē, jums vairs nebūtu vēlmes kāpt uz nākamo pakāpi. Bet to, ko jūs neesat sasnieguši vienā dzīvē, jūs cenšaties sasniegt citā, un to, ko jūs nesasniedzat tajā, jums sola cita, augstāka, un tā tas turpināsies uz visiem laikiem, pakāpeniski virzoties pa dvēseles bezgalīgo attīstības ceļu.

63. Kad jūs dzirdat manu vārdu, jums šķiet neiespējami, ka jūsu dvēsele varētu sasniegt tik lielu pilnību; bet es jums saku, ka jūs apšaubāt dvēseles augsto likteni tikai tādēļ, ka skatāties tikai uz to, ko redzat ar savām fiziskajām acīm: nabadzību, neziņu, ļaunumu. Bet tas notiek tikai tādēļ, ka vieniem dvēsele ir slima, citiem tā ir paralizēta; citi ir akli, un daži garīgi miruši. Taču, saskaroties ar šādu dvēseles postu, jums rodas šaubas par to, ko mūžība jums ir sagatavojusi.

64. Tā jūs dzīvojat šajā pasaules mīlestības un materiālisma laikmetā. Bet jau ir pie jums nonākusi manas patiesības gaisma un izkliedējusi pagājušā laika nakts tumsību, un ar savu rītausmu paziņojusi par tā laikmeta atnākšanu, kurā dvēsele saņems apgaismību caur manu mācību. (116, 17-18)

65. Daudziem no jums nebūs jaunas iespējas atgriezties uz Zemi, lai tur atlīdzinātu savus pārkāpumus. Jūs vairs nepiederēsiet tam instrumentam, kas jums ir šodien un kas ir jūsu ķermenis, uz kuru jūs balstāties. Jums jāapzinās, ka ierašanās šajā pasaulē ir privilēģija dvēselei, nekad ne sods. Tāpēc jums jāizmanto šī žēlastība.

66. Pēc šīs dzīves jūs dosieties uz citām pasaulēm, lai saņemtu jaunas mācības, un tur jūs atradīsiet jaunas iespējas turpināt pacelties un pilnveidoties. Kad būsiet izpildījuši savus pienākumus kā cilvēki, jūs ar gandarījumu atstāsiet šo pasauli, jo būsiet izpildījuši savu uzdevumu, un jūsu dvēselē valdīs miers. (221, 54-55)

67. Mana balss šobrīd aicina lielas cilvēku pūļus, jo daudzām dvēselēm tuvojas viņu ceļojuma uz Zemes beigas.

68. Tas nomāktums, tas riebumu, tas skumjas, ko viņi nes savās sirdīs, ir pierādījums tam, ka viņi jau ilgojas pēc augstākas mājvietas, pēc labākas pasaules.

69. Bet ir nepieciešams, lai pēdējo posmu, ko viņi veic uz zemes, viņi nodzīvotu paklausībā savas sirdsapziņas norādījumiem, lai viņu pēdējo soļu pēdas uz zemes būtu svētīgas nākamajām paaudzēm, kas nāks pēc viņiem, lai pildītu savus dažādos uzdevumus pasaulē. (276, 4)

70. Šī pasaule nav mūžīga, un tai arī nav jābūt mūžīgai. Kad šī mājvieta vairs nepildīs to eksistences mērķi, kāds tai ir tagad, tā pazudīs.

71. Ja jūsu dvēsele vairs nevajadzēs mācības, ko sniedz šī dzīve šeit, jo citas, augstākas mācības gaida citā pasaulē, tad, pamatojoties uz gaismu, kas iegūta šajā zemes cīņā, tā teiks: „Ar kādu skaidrību es tagad saprotu, ka visi šīs dzīves augstie un zemie punkti bija tikai pieredzes un mācības, kas man bija nepieciešamas, lai labāk saprastu. Cik garš man šķita šis dzīves ceļojums, kamēr ciešanas mani nomāca. Tagad, kad viss ir pagājis, — cik īss un īslaicīgs tas man šķiet, ņemot vērā mūžību." (230, 47)

72. Priecājieties, cilvēki, domājiet, ka jūs esat lidojoši putni šajā pasaulē, kas pilna asarām, nožēlojamiem apstākļiem un ciešanām! Priecājieties, jo tā nav jūsu mājvieta mūžībai, jūs gaida labākas pasaules!

73. Tātad, ja jūs atvadāties no šīs zemes, dariet to bez nožēlas, tad sāpju vaidi, grūtības un asaras paliks šeit. Jūs atvadīsieties no šīs pasaules un pacelsieties pie tiem, kas jūs gaida debesu augstumos. No turienes jūs redzēsiet Zemi kā punktu telpā, par kuru jūs ar mīlestību atcerēsieties. (230, 51)

Reinkarnācijas mācības pārliecinošais spēks

74. Spiritisma gaisma tagad atklāj pasaulei patiesību, taisnīgumu, saprātu un mīlestību, kas piemīt dvēseles spējai reinkarnēties. Tomēr pasaule sākumā sīki un neatlaidīgi cīnīsies pret šo atklāsmi un piešķirs tai svešādas un nepatiesas mācības izskatu, lai iedvestu neuzticību labas ticības cilvēkiem.

75. Bezjēdzīgi un veltīgi būs centieni, ko konfesijas pieliks, lai savus ticīgos noturētu veco ticības priekšstatu un novecojušu ticības sistēmu ierastajās sliedēs. Jo neviens nespēs apturēt Dievišķo Gaismu, kas iespiežas līdz pat cilvēka

domāšanas spējas dziļumiem un modina dvēseli atklāsmes laikmetam, dievišķām iedvesmām, šaubu un noslēpumu izgaismošanai, garīgai atbrīvošanai.

76. Tāpat neviens nespēs apturēt plūdus, ko radīs cilvēce, kad tā, ilgojoties pēc domāšanas, gara un ticības brīvības, dosies ceļā. (290, 57-59)

Dvēseles reinkarnācijas ceļi

77. Es aicinu visus zemes ceļotājus, lai viņi dzirdētu manu balsi, kas aicina uz augšupvērstu attīstību un mūžīgās dzīvības iegūšanu.

78. Šajā dienā, kad atklājas „Dievišķais Vārds" — izmantojiet Viņa Vārdu un ļaujieties tam apgaismot; jo zināšanās ir gaisma un jūsu pestīšana.

79. Ja mans likums jums māca morāli, taisnīgumu un kārtību visās jūsu dzīves darbībās — kāpēc tad jūs meklējat pretējus ceļus, ar kuriem sev nodarāt sāpes? Bet, kad jūs aiziet uz aizsauli un atstājat savu ķermeni uz zemes, jūs raudājat, jo esat pārāk mīlējuši šo apvalku.

80. Ja jūs jūtat, ka ķermenis vairs nepieder jums un ka jums jāturpina attīstības ceļš, līdz jūs nonāksiet pie Manis, Es jums saku: „Mans bērns, ko tu Man vari parādīt? Vai tu uz Zemes dzīvoji, pildot Manus baušļus?"

81. Bet jūs — apkaunoti un nomākti, jo jums nav mīlestības dāvanas Tam, kurš jūs tik ļoti mīl un jums tik daudz ir devis — esat izkaltuši ķēdes, kas nomāc jūsu dvēseli, un tā šķiet bezgaismīga, raud un sēro par sevi, jo ir zaudējusi žēlastību. Tā dzird tikai Tēva balsi, kas to aicina. Bet tā kā tā nav attīstījusies un arī neuzskata sevi par cienīgu nākt pie Viņa, tā apstājas un gaida.

82. Laiks iet, un dvēsele atkal dzird balsi, un, pilna ar savām ciešanām, tā jautā, kas ar viņu runā, un šī balss saka viņai: „Mosties! Vai tu nezini, no kurienes esi nākusi un kurp tu ej?" Tad viņa pacēla acis, ieraudzīja neizmērojami lielu gaismu, kuras spožumā viņa sajuta sevi kā nabaga. Tā saprot, ka, pirms tā tika sūtīta uz Zemi, tā jau pastāvēja, jau bija mīlēta no Tēva, no kura nāca balss un kurš tagad, redzot to šajā nožēlojamajā stāvoklī, izjūt sāpes par to . Tā saprot, ka tā ir sūtīta uz dažādām mājvietām, lai izietu cīņas ceļu un ar saviem nopelniem iegūtu savu atalgojumu.

83. Un bērns jautā: „Ja es, pirms tiku sūtīts uz Zemi, biju Tavs ļoti mīlēts radījums — kāpēc es nepaliku stingrs labestībā un man nācās krist, ciest un censties, lai atgrieztos pie Tevis?"

84. Balss viņam atbildēja: „Visas dvēseles ir pakļautas attīstības likumam, un šajā ceļā mans Tēva Gars tās vienmēr sargā, un Viņam patīk bērnu labi darbi. Tomēr Es esmu jūs sūtījis uz Zemi, lai jūs to padarītu par garīgās pilnveidošanās cīņas laukumu, nevis par kara un sāpju kaujas laukumu.

85. Es jums esmu teicis, ka jums jāvairojas, ka jums nevajadzētu būt

neauglīgiem. Bet, kad jūs atgriežaties „Garīgajā ielejā", jūs nenesat līdzi ražu, jūs tikai sūdzaties un nākat bez žēlastības, ar ko Es jūs biju apveltījis. Tāpēc Es jūs sūtu atkal un saku jums: „Attīrieties, meklējiet to, ko esat zaudējuši, un strādājiet pie sava garīgā pacelšanās."

86. Dvēsele atgriežas uz Zemi, meklē mazu un trauslu cilvēka ķermeni, lai tajā atpūstos un sāktu jauno dzīves ceļojumu. Tā atrod mazo bērna ķermeni, kas tai ir piešķirts, un izmanto to, lai izpirktu savus pārkāpumus pret Manu likumu. Zinot cēloni, dvēsele nāk uz Zemi, tā zina, ka tā ir Tēva elpa, un zina uzdevumu, ko tā no Viņa ir saņēmusi.

87. Pirmajos gados tā ir nevainīga un saglabā savu tīrību, tā paliek saistībā ar garīgo dzīvi. Pēc tam tā sāk iepazīt grēku, no tuvas distances redz cilvēku lepnumu, augstprātību un nepaklausību pret Tēva taisnīgajiem likumiem, un dabiski nepaklausīgā „miesa" sāk aptraipīties ar ļaunumu. Pakļauta kārdinājumam, tā aizmirst uzdevumu, ko tā atnesusi uz Zemi, un sāk darīt darbus, kas ir pretrunā ar likumu. Dvēsele un ķermenis bauda aizliegtos augļus, un, kad tie ir pakļauti pazušanai, tos pārsteidz pēdējā stunda.

88. Atkal dvēsele atrodas garīgajā telpā, nogurusi un saliekta no savas vainas nastas. Tad viņa atceras balsi, kas reiz runāja uz viņu un joprojām viņu aicina, un, pēc tam, kad viņa ir izlējusi daudz asaru, jo jūtas pazudusi, nezinot, kas viņa ir, viņa atceras, ka jau reiz ir bijusi šajā vietā.

89. Tēvs, kurš to radījis ar tik lielu mīlestību, parādās tās ceļā un saka tai: „Kas tu esi, no kurienes tu nāc un kurp tu ej?"

90. Bērns šajā balsī atpazīst To, kurš viņam deva esamību, saprātu un spējas — Tēvu, kurš viņam atkal un atkal piedod, attīra, izved no tumsas un ved uz gaismu. Tas dreb, jo zina, ka stāv tiesneša priekšā, un saka: „Tēvs, mana nepaklausība un mana vaina Tev ir ļoti liela, un es nevaru cerēt dzīvot Tavā valstībā, jo man nav nopelnu. Šodien, kad esmu atgriezies „Garīgajā ielejā", redzu, ka esmu uzkrājis tikai vainu, par kuru man jāizpērk."

91. Bet mīlošais Tēvs vēlreiz parāda tam ceļu, tas atgriežas miesā un atkal pieder cilvēcei.

92. Taču tagad jau pieredzējusī dvēsele ar lielāku spēku pakļauj miesas apvalku, lai uzvarētu un paklausītu dievišķajiem baušļiem. Sākas cīņa; tā cīnās pret grēkiem, kas cilvēku pazudina, un vēlas izmantot iespēju, kas tai ir dota pestīšanai. Cilvēks cīnās no sākuma līdz galam, un, kad viņa pieres sānos mirdz balti mati un viņa agrāk izturīgais un spēcīgais ķermenis sāk liekties gadu sloga dēļ un zaudē spēkus, dvēsele jūtas spēcīga, nobriedusi un pieredzējusi. Cik liels un pretīgs viņai šķiet grēks! Viņa novēršas no tā un sasniedz mērķi. Tagad tā gaida tikai brīdi, kad Tēvs

to aicinās, jo tā ir nonākusi pie secinājuma, ka Dievišķais Likums ir taisnīgs un Dieva griba ir pilnīga, ka šis Tēvs dzīvo, lai dotu saviem bērniem dzīvību un pestīšanu.

93. Kad pienāca pēdējā diena, viņa savā miesā sajuta nāvi un nejuta sāpes. Viņa aizgāja klusi un dievbijīgi. Viņa redzēja sevi garā, un it kā viņai priekšā būtu spogulis, viņa ieraudzīja sevi skaistu un mirdzošu gaismā. Tad balss uzrunāja viņu un teica: „Bērn, kur tu ej?" Un viņa, kas zināja, kas Viņš ir, devās pretim Tēvam, ļāva Viņa gaismai ieplūst savā būtībā un teica: „O Radītāj, o visaptverošā mīlestība, es nāku pie Tevis, lai atpūstos un nodotu Tev pildījumu."

94. Rēķins bija nokārtots, un dvēsele bija vesela, tīra un bez grēka važām, un viņa redzēja sev priekšā augsto atalgojumu, kas viņu gaidīja.

95. Pēc tam viņa sajuta, ka saplūst ar šī Tēva gaismu, ka viņas laime kļūst lielāka, un viņa ieraudzīja miera vietu, svētu zemi, sajuta dziļu klusumu un „atpūtās Ābrahama klēpī". (33, 14-16)

31. nodaļa – Glābšana, atpestīšana un mūžīgā pestīšana

Nepareizu priekšstatu par atbrīvošanu labošana

1. Daudzi cilvēki uzskatīja, ka visas šīs pasaules asaras ir izraisījis pirmā zemes iedzīvotāja grēks. Nespējot izprast šo līdzību, viņi beidzot teica, ka Kristus nāca, lai ar savām asinīm nomazgātu katru netīrumu. Ja šis apgalvojums būtu pareizs — kāpēc cilvēki joprojām grēko un cieš, lai gan šis upuris jau ir veikts?

2. Jēzus nāca uz Zemi, lai mācītu cilvēkiem ceļu uz pilnību — ceļu, ko Viņš mācīja ar savu dzīvi, darbiem un vārdiem. (150, 43-44)

3. Jūs visi sasniegsiet mērķi, pildot savu uzdevumu. Es esmu devis jums savus mācības, kas ir neizsīkstošas, lai jūs varētu kāpt pa savas attīstības kāpnēm. Ne mana asinis jūs glābs, bet mana gaisma jūsu dvēselē jūs atbrīvos. (8, 39)

4. Trešajā laikmetā man tiks piešķirts jauns krusts. Tas nebūs redzams mirstīgajām acīm, taču no tā augstumiem es sūtīšu cilvēcei savu mīlestības vēstījumu, un mana asinis, kas ir mana vārda garīgā būtība, tiks pārvērsta gaismā dvēselei.

5. Tie, kas savulaik mani tiesāja, šodien ar savu garu nožēlojoši nes gaismu cilvēku sirdīs, lai atlīdzinātu savas kļūdas.

6. Lai mana mācība par cilvēku ļaunumu triumfētu, tai vispirms, tāpat kā Kristum, jābūt pērtai un izsmietai pie moku staba. No katras brūces jāplūst manai gaismai, lai apgaismotu šīs pasaules tumsību bez mīlestības. Ir nepieciešams, lai mana neredzamā asinis izlītu pār cilvēci, lai tai atkal parādītu ceļu uz pestīšanu. (49, 17-19)

7. Es jums atkārtoju, ka Manī tiks glābta visa cilvēce. Tā asinis, kas izlietas Golgātā, ir dzīvība katrai

dvēselei. Taču tā nav pati asins, jo tā krita zemes putekļos, bet gan dievišķā mīlestība, kas tajā ir simbolizēta. Kad vien Es jums runāju par savām asinīm, jūs tagad zināt, kas tās ir un kāda ir to nozīme.

8. Daudzi cilvēki ir izlijuši savas asinis, kalpojot savam Kungam un mīlestībā pret saviem līdzcilvēkiem, taču tās neietvēra dievišķo mīlestību, bet tikai garīgo, cilvēcisko.

9. Bet Jēzus asinis iemieso dievišķo mīlestību, jo tajās nav nekāda trūkuma. Meistars nekad nav grēkojis, un Viņš jums deva savas asinis līdz pēdējai pilienei, lai jūs saprastu, ka Dievs ir viss saviem radījumiem, ka Viņš pilnībā nododas viņiem bez iebildumiem, jo Viņš tos mīl bezgalīgi.

10. Ja zemes putekļi uzsūca to šķidrumu, kas bija dzīvība Meistara ķermenī, tad tas notika, lai jūs saprastu, ka manai mācībai bija jāpadara cilvēku dzīve auglīga, dievišķi aplaistot to ar savu mīlestību, gudrību un taisnīgumu.

11. Pasaule — neticīga un skeptiska pret Meistara vārdiem un piemēriem — cīnās pret manu mācību un saka, ka, lai gan Jēzus izlēja savas asinis, lai glābtu cilvēkus no grēka, pasaule netika glābta; ka tā katru dienu grēko arvien vairāk, lai gan ir attīstītāka.

12. „Kur palikusi tā pestīšanas asins spēks?" – jautā cilvēki, kamēr tie, kuriem būtu jāizklāsta manas mācības patiesās pamatidejas, nespēj atbildēt uz jautājumiem, ko uzdod tie, kuri alkst pēc gaismas un slāpst pēc patiesības.

13. Es jums saku, ka šajā laikā to jautājumi, kuri nezina, ir dziļāki un saturīgāki nekā atbildes un paskaidrojumi to, kuri apgalvo, ka zina patiesību.

14. Bet Es esmu atnācis no jauna, lai runātu ar jums, un šeit ir Mans vārds tiem, kuri uzskata, ka šī asins patiešām izglāba grēciniekus no dievišķās taisnības — visus tos, kuri bija pazuduši un notiesāti uz smagām mokām.

15. Es jums saku: ja Tēvs, kas zina visu, būtu ticējis, ka cilvēki pakāpeniski neizmantos un nesapratīs visu mācību, ko Jēzus viņiem deva savos vārdos un darbos, — patiesi, Viņš nekad nebūtu Viņu sūtījis; jo Radītājs nekad nav darījis neko nevajadzīgu — neko, kam nav lemts nest augļus. Bet, ja Viņš Viņu sūtīja, lai Viņš dzimtu starp cilvēkiem, augtu, ciestu un mirtu, tad tas notika tāpēc, ka Viņš zināja, ka Meistara šī starojošā un auglīgā dzīve ar saviem darbiem iezīmēs neizdzēšamu ceļu, neiznīcināmu pēdu, lai visi Viņa bērni atrastu taku, kas tos vadītu uz patieso mīlestību un, sekojot Viņa mācībai, vestu uz mājvietu, kurā tos gaida viņu Radītājs.

16. Viņš zināja arī to, ka šī asins, kas liecina par tīrību, par bezgalīgu mīlestību un kas tika izlieta līdz pēdējai pilienei, iemācīs cilvēkiem ar ticību savam Radītājam pildīt uzdevumu, kas tos pacels uz Apsolīto zemi, kur viņi Man varēs

sniegt savu uzdevuma izpildi un tad teikt: „Kungs, viss ir paveikts."
17. Tagad Es varu jums teikt, ka ne tā stunda, kurā mana asinis tika izlietas pie krusta, bija tā, kas iezīmēja cilvēku atpestīšanas stundu. Manas asinis palika šeit, pasaulē, klātesošas, dzīvas, svaigas, un ar manas ciešanu asiņaino pēdu iezīmēja ceļu uz jūsu izpirkšanu, kas ļaus jums iegūt mājvietu, ko jums apsolījis jūsu Tēvs.
18. Es jums esmu teicis: „Es esmu dzīvības avots, nāciet un attīrieties no saviem traipiem, lai jūs brīvi un veseli dotos pie sava Tēva un Radītāja."
19. Mans avots ir mīlestība, neizsīkstoša un bezgalīga. Tas ir tas, ko jums vēlas pateikt mana toreiz izlieta asins. Tā apstiprināja manu vārdu, tā apstiprināja manu mācību. (158, 23-33)
20. Šodien, daudzus gadsimtus pēc šiem notikumiem, Es jums saku, ka — lai gan Es izliju savas asinis par visu cilvēci — tikai tie spēja iegūt savas dvēseles pestīšanu, kuri gāja pa ceļu, ko Jēzus jums mācīja; bet visi tie, kuri palika neziņā, savā fanātismā, savās kļūdās vai grēkā, vēl nav izglābti.
21. Es jums saku: pat ja Es tūkstoš reižu kļūtu par cilvēku un tūkstoš reižu mirtu pie krusta — kamēr cilvēki neceļas, lai sekotu Man, viņi nesasniegs savu dvēseļu pestīšanu. Tas nav Mans krusts, kas jūs izglābs, bet jūsu pašu krusts. Es nēsāju savējo uz pleciem un miru pie tā kā cilvēks, un no šī brīža Es biju Tēva klēpī. Jums jāseko Man lēnprātībā un mīlestībā un ar patiesu pazemību jānēsā savs krusts uz pleciem, līdz sasniegsiet savas misijas galamērķi, lai tad arī jūs būtu pie sava Tēva. (168, 16-17)
22. Nav neviena, kurš nevēlētos atrast laimi, un jo ilgstošāka tā ir, jo labāk — jo Es jums mācu ceļu, kas ved uz augstāko un mūžīgo laimi. Tomēr — Es jums tikai rādu ceļu, un tad ļauju jums izvēlēties to, kas jums visvairāk patīk.
23. Es jums jautāju: „Ja jūs ilgojaties pēc laimes — kāpēc jūs to nesējat, lai pēc tam to novāktu?" Cik maz ir to, kuri ir jutušies aicināti būt klāt cilvēkiem! (169, 37-38)
24. Nepareiza ir jūsu izpratne par to, ko nozīmē dzīve uz Zemes, par to, kas ir dvēsele, un par to, kas ir garīgā pasaule.
25. Vairums ticīgo domā, ka, ja viņi dzīvo ar noteiktu taisnīgumu vai ja pēdējā dzīves brīdī nožēlo izdarītos pārkāpumus, tad viņu dvēselēm ir garantēta vieta debesīs.
26. Taču šis nepareizais priekšstats, kas cilvēkam ļoti patīk, ir iemesls tam, ka viņš visu savu dzīvi neatbilstoši ievēro likumu un tādējādi panāk to, ka viņa dvēsele, atstājot šo pasauli un nonākot garīgajā pasaulē, ir spiesta konstatēt, ka ir nonākusi vietā, kur tā neredz brīnumus, ko bija iedomājusies, nedz arī izjūt to visaugstāko laimi, uz kuru, kā tā uzskatīja, tai ir tiesības.
27. Vai jūs zināt, kas notiek ar tām būtnēm, kuras bija pārliecinātas, ka

nonāks debesīs, bet tā vietā atrada tikai apmulsumu? Tā kā viņi vairs nebija mājās uz Zemes, jo viņiem trūka fiziskā apvalka atbalsta, un viņi arī nevarēja pacelties tajos augstumos, kuros atrodas garīgās gaismas sfēras, viņi sev — neapzinoties to — radīja pasauli, kas nav ne cilvēcīga, ne dziļi garīga.

28. Tad dvēseles sāk jautāt: vai tas ir debesis? Vai tā ir mājvieta, ko Dievs ir paredzējis dvēselēm pēc tik ilga ceļojuma uz Zemes?

29. Nē, — saka citi, — tas nevar būt "Kunga klēpis", kur var pastāvēt tikai gaisma, mīlestība un tīrība.

30. Pakāpeniski, pārdomājot un izjūtot sāpes, dvēsele nonāk pie sapratnes. Tā saprot dievišķo taisnīgumu, un, apgaismota no sava gara gaismas, tā izvērtē savus pagātnes darbus un atklāj, ka tie bija niecīgi un nepilnīgi, ka tie nebija pelnījuši to, ko tā bija ticējusi.

31. Pēc tam, pamatojoties uz šo pašrefleksiju, parādās pazemība un rodas vēlme atgriezties tajos ceļos, kurus tā bija atstājusi aiz sevis, lai izdzēstu kauna traipus, labotu kļūdas un darītu patiesi derīgus darbus savam Tēvam.

32. Ir nepieciešams izglītot cilvēci par šiem noslēpumiem, lai tā saprastu, ka dzīve matērijā ir iespēja cilvēkam iegūt nopelnus savai dvēselei — nopelnus, kas to pacels, līdz tā būs pelnījusi dzīvot augstākas garīguma sfērā, kur tai atkal būs jārīkojas nopelnu pelnoši, lai nepaliktu atpakaļ un turpinātu kāpt no pakāpes uz pakāpi; jo „Tēva namā ir daudz mājokļu".

33. Šos nopelnus jūs iegūsiet caur mīlestību, kā jums to mācījis Tēva mūžīgais likums. Un tā jūsu dvēsele pakāpju kāpnēs uz pilnību virzīsies pakāpi pa pakāpei, iepazīstot šauro ceļu, kas ved uz Debesu valstību — uz patiesajām debesīm, kas ir dvēseles pilnība. (184, 40-45)

34. Patiesi, Es jums saku: ja Es šajā laikā būtu nācis kā cilvēks, jūsu acīm būtu bijis jāredz Manas brūces vēl svaigas un asiņojošas, jo cilvēku grēks nav beidzies un viņi arī nevēlējās atbrīvoties, pieminot to asini, kas tika izlieta no Manis Golgātā un kas bija liecība par Manu mīlestību pret cilvēci. Bet Es esmu nācis Garā, lai jums ietaupītu kaunu, skatoties uz to darbu, ko veica tie, kuri Mani tiesāja un notiesāja uz zemes.

35. Viss ir piedots; bet katrā dvēselē pastāv kaut kas no tā, ko Es izliju krustā par visiem. Nedomājiet, ka šī dzīvības spēka un šīs asinis izplūda vai pazuda. Tās iemiesoja garīgo dzīvi, ko Es no tā brīža izliju uz visiem cilvēkiem. Ar šīm asinīm, kas apstiprināja Manu Vārdu un visu, ko Es uz Zemes teicu un darīju, cilvēki, ilgojoties pēc savas dvēseles atjaunošanās, attīstīsies uz augšu.

36. Mans vārds, mani darbi un mana asinis nebija un nebūs veltīgi. Ja jums dažkārt šķiet, ka mans vārds un mans vārds ir gandrīz aizmirsts, jūs drīz pieredzēsiet, kā tie atkal parādās pilni ar dzīvības sulu, dzīvību un tīrību, kā sēkla, kas, lai

gan tiek nepārtraukti apkarota, nekad neizzūd. (321, 64-66)

37. Jēzus asinis, pārvērstas pestīšanas gaismā, ienāca visās dvēselēs kā glābšana un turpina to darīt. Mūžīgi mans Gars sniedz glābšanu un gaismu, nepārtraukti es ļauju manas gaismas staru iekļūt tur, kur ir tumsa, nepārtraukti izplūst 380 31. nodaļa mans Dievišķais Gars — nevis kā cilvēka asinis, bet kā Glābēja spēks, kā garīgā dzīvība uz visiem maniem bērniem. (319, 36)

"Debesis" ir jāiegūst

38. Cilvēki, aizrauti savu kaislību varā, ir tik ļoti nogrimuši savos grēkos, ka ir zaudējuši jebkādu cerību uz pestīšanu. Taču nav neviena, kurš nevarētu tikt dziedināts. Jo dvēsele — ja tā ir pārliecinājusies, ka cilvēciskās vētras nebeigsies, kamēr tā neklausīs Gara balsij — celsies un pildīs Manu likumu, līdz sasniegs savas lemtības mērķi, kas nav uz zemes, bet mūžībā.

39. Tie, kas tic, ka eksistence ir bezjēdzīga, un domā par cīņas un sāpju bezjēdzību, nezina, ka dzīve ir meistars, kas veido, un sāpes ir kalts, kas pilnveido. Nedomājiet, ka Es radīju sāpes, lai tās jums pasniegtu kā kausu — nedomājiet, ka Es esmu jūs pamudinājis krist. Cilvēks pats kļuva nepaklausīgs, un tādēļ viņam arī ar saviem spēkiem ir jāatgūst līdzsvars. Jums arī nevajadzētu domāt, ka tikai sāpes jūs pilnveido; nē, arī caur mīlestības darbiem jūs nonāksiet pie Manis, jo Es esmu Mīlestība. (31, 54-55)

40. Lūdzieties vairāk ar garu nekā ar ķermeni, jo, lai sasniegtu pestīšanu, nepietiek ar lūgšanas mirkli vai mīlestības dienu, bet ir nepieciešama dzīve, kas pilna ar izturību, pacietību, dāsniem darbiem un Manu baušļu ievērošanu. Tāpēc Es esmu jums devis lielas spējas, kā arī empātiju.

41. Mans darbs ir kā glābšanas šķirsts, kas aicina visus ienākt. Ikviens, kas ievēro manus baušļus, nepazudīs. Ja ļausieties vadīt maniem vārdiem, jūs tiksiet glābti. (123, 30–31)

42. Atcerieties, ka pie Manis nonāk tikai tas, kas ir pilnīgs. Tāpēc jūsu dvēsele ienāks Manā valstībā tikai tad, kad tā būs sasniegusi pilnību. Jūs esat nākuši no Manis bez pieredzes, bet, kad būsiet apģērbušies ar savu nopelnu un tikumu drēbēm, jums būs jāatgriežas pie Man . (63, 22)

43. Patiesi, Es jums saku, taisnīgo dvēseles, kas dzīvo tuvu Dievam, ar saviem darbiem ir nopelnījušas tiesības ieņemt šo vietu — nevis tāpēc, ka Es to viņām esmu devis. Es tikai norādīju viņām ceļu un parādīju viņām augstu atalgojumu tā galā.

44. Svētīti tie, kas man saka: „Kungs, Tu esi ceļš, gaisma, kas to apgaismo, un spēks ceļotājam. Tu esi balss, kas norāda ceļa virzienu un mūs atdzīvina dzīves ceļojumā; un Tu esi arī atlīdzība tam, kurš sasniedz mērķi.” — Jā, mani bērni,

Es esmu dzīvība un augšāmcelšanās no mirušajiem. (63, 74-75)

45. Šodien Tēvs nejautā: „Kas ir spējīgs un gatavs glābt cilvēci ar savām asinīm?" Un Jēzus atbildēs: „Kungs, es esmu Jērs, kas ir gatavs ar savām asinīm un mīlestību pavērt ceļu uz cilvēces izpirkšanu."

46. Es arī nesūtīšu savu „Vārdu", lai šajā laikā kļūtu par cilvēku. Šis laikmets jums ir pagājis un atstājis savus mācības un pacelšanu jūsu dvēselēs. Tagad Es esmu sācis jaunu garīgās attīstības ēru, kurā jums jābūt tiem, kas nopelna. (80, 8-9)

47. Es gribu redzēt jūs visus laimīgus, dzīvojot mierā un gaismā, lai jūs pamazām iegūtu visu — ne tikai caur manu mīlestību, bet arī caur saviem nopelniem; jo tad jūsu apmierinātība un laime būs pilnīga. (245, 34)

48. Es atnācu, lai jums parādītu skaistumu, kas pārsniedz cilvēcisko dzīvi, lai iedvesmotu jūs uz augstiem darbiem, lai iemācītu jums vārdu, kas modina mīlestību, lai apsolītu jums nebijušu laimi, kas gaida to dvēseli, kura spēja uzkāpt upurēšanās, ticības un mīlestības kalnā.

49. To visu jums jāatpazīst manā mācībā, lai jūs beidzot saprastu, ka tieši jūsu labi darbi ir tie, kas jūsu dvēseli tuvinās patiesajai laimei. (287, 48-49)

50. Ja, lai ceļotu no viena zemes kontinenta uz otru, jums jāšķērso daudzi augsti un zemi kalni, jūras, tautas, pilsētas un valstis, līdz sasniedzat ceļojuma galamērķi, tad ņemiet vērā, ka, lai nokļūtu tajā Apsolītajā zemē, jums tāpat jāceļo ilgi, lai šajā garajā ceļojumā iegūtu pieredzi, atziņu, dvēseles izaugsmi un attīstību. Tas būs dzīvības koka auglis, ko jūs beidzot baudīsiet, pēc tam, kad būsiet daudz cīnījušies un rauduši, lai to sasniegtu. (287, 16)

51. Jūs esat Gaismas Tēva bērni; taču, ja savas vājības dēļ esat nonākuši dzīves tumsā, kas pilna ar grūtībām, kļūdām un asarām , tad šīs ciešanas pagaisīs, jo jūs pacelsieties, atsaucoties uz manu aicinājumu, kad Es jūs aicināšu un teikšu: „Šeit Es esmu un apgaismoju jūsu pasauli, un aicinu jūs uzkāpt kalnā, kura virsotnē jūs atradīsiet visu to mieru, to laimi un to bagātību, ko jūs uz Zemes veltīgi centāties uzkrāt." (308, 5)

52. Katra pasaule, katrs eksistences līmenis tika radīts, lai dvēsele tajā attīstītos un spertu soli pretim savam Radītājam un tādējādi, arvien virzoties uz priekšu pilnveidošanās ceļā, iegūtu iespēju nevainojama, tīra un skaista sasniegt savas ceļojuma galamērķi – dvēseles pilnības virsotni, kas tieši ir dzīvošana Dieva valstībā.

53. Kam šķiet neiespējami beidzot dzīvot „Dieva klēpī"? Ak, jūs, nabaga prāta cilvēki, kas neprotat patiesi domāt! Vai jau esat aizmirsuši, ka no manas klēpja jūs ienācāt eksistencē, tas ir, ka jūs jau iepriekš tajā esat pastāvējuši? Taču nav nekas dīvains tajā, ka viss, kas izplūda no dzīvības avota, savā laikā atgriežas pie tā.

54. Katra dvēsele, ienākot dzīvē no Manis, bija nevainīgi tīra; taču pēc tam daudzi savā ceļā sevi aptraipīja. Tomēr — tā kā viss no Manis tika paredzēts gudrā, mīlošā un taisnīgumā domājošā veidā, Es nekavējoties ķēros pie tā, lai ceļā, ko maniem bērniem bija jānoiet, nodrošinātu visus nepieciešamos līdzekļus viņu glābšanai un atjaunošanai.

55. Lai gan daudzas būtnes ir apgānījušas šo dvēseles nevainību, pienāks diena, kad tās attīrīsies no visiem saviem pārkāpumiem un tādējādi atgūs savu sākotnējo tīrību. Šī attīrīšanās manā skatījumā būs ļoti nopelnu vērta, jo dvēsele to būs sasniegusi, izietot lielus un nepārtrauktus pārbaudījumus savai ticībai, mīlestībai, uzticībai un pacietībai.

56. Jūs visi atgriezīsieties Gaismas valstībā pa darba, cīņas un sāpju ceļu, kur vairs nebūs nepieciešams inkarnēties cilvēka ķermenī, nedz dzīvot materiālajā pasaulē, jo tad jūsu garīgā darbības spēja jau ļaus jums sūtīt savu ietekmi un gaismu no vienas eksistences līmeņa uz otru un padarīt to jūtamu. (313, 21-24)

Spēcīgākais spēks pestīšanai

57. Lūk, šeit ir ceļš, ejiet pa to, un jūs izglābsieties. Patiesi, Es jums saku, šajā laikā nav nepieciešams būt Mani dzirdējušiem, lai sasniegtu pestīšanu. Ikviens, kurš dzīvē īsteno Manu Dievišķo mīlestības likumu un pārvērš šo Radītāja iedvesmoto mīlestību mīlestībā pret tuvāko, ir izglābts. Viņš liecina par Mani savā dzīvē un savos darbos. (63, 49)

58. Ja saule izstaro dzīvības gaismu visai dabai un visām būtnēm, un ja arī zvaigznes izstaro gaismu uz Zemi — kāpēc tad Dievišķajam Garam nevajadzētu izstarot gaismu uz cilvēka dvēseli?

59. Tagad Es jums saku: cilvēki, ieklausieties sevī, ļaujiet taisnības gaismai, kuras avots ir mīlestībā, izplatīties pasaulē. Ļaujiet manai patiesībai jūs pārliecināt, ka bez patiesas mīlestības jūs neiegūsiet savu dvēseļu pestīšanu. (89, 34-35)

60. Mana gaisma ir visiem maniem bērniem; ne tikai jums, kas apdzīvojat šo pasauli, bet visām dvēselēm, kas dzīvo dažādos eksistences līmeņos. Tās visas tiks atbrīvotas un augšāmcelsies mūžīgajai dzīvei, ja ar saviem mīlestības darbiem pret saviem brāļiem un māsām tās izpildīs manu dievišķo bausli, kas prasa, lai jūs mīlētu cits citu. (65, 22)

61. Mīļā tauta, šis ir "Trešais Dienas", kurā Es atdzīvinu Savu Vārdu starp "mirušajiem". Šis ir „Trešais laiks", kurā Es garīgi parādījos pasaules priekšā, lai tai teiktu: „Šeit ir tas pats Kristus, ko jūs redzējāt mirstam pie krusta, un Viņš šobrīd runā uz jums, jo Viņš dzīvo un dzīvos, un vienmēr būs."

62. Taču Es redzu, ka cilvēkiem ķermenī ir sirds, kas ir mirusi attiecībā uz ticību, mīlestību un gaismu, lai gan viņi savās reliģiskajās kopienās apgalvo, ka sludina patiesību. Viņi domā, ka ir

nodrošinājuši savu dvēseles pestīšanu, ja lūdz savās baznīcās un piedalās savos rituālos. Bet Es jums saku, pasaulei ir jāapzinās, ka dvēseles pestīšanu var iegūt tikai, veicot mīlestības un žēlsirdības darbus.

63. Sapulcēšanās vietas ir tikai skola. Baznīcām nevajadzētu aprobežoties tikai ar likuma skaidrošanu, bet tām jānodrošina, lai pasaule saprastu, ka dzīve ir ceļš, kurā ir jāpiemēro tas, ko ir iemācījušies no Dievišķā likuma, praktizējot manu mīlestības mācību. (152, 50-52)

64. Kristus kļuva par cilvēku, lai atklātu pasaulei Dievišķo mīlestību. Bet cilvēkiem ir cietas sirdis un pārliecināts prāts, viņi drīz aizmirst saņemto mācību un to nepareizi interpretē. Es zināju, ka cilvēki pamazām sajauks taisnīgumu un mīlestību ar atriebību un sodu. Tāpēc Es jums paziņoju par laiku, kad Es garīgi atgriezīšos pasaulē, lai izskaidrotu cilvēkiem mācības, kuras viņi nebija sapratuši.

65. Šis apsolītais laiks ir tas, kurā jūs dzīvojat, un Es esmu devis jums Savu mācību, lai mana taisnība un dievišķā gudrība atklātos kā pilnīga mācība par jūsu Dieva augstāko mīlestību. Vai jūs domājat, ka Es esmu atnācis, jo baidos, ka cilvēki galu galā iznīcinās sava Kunga darbus vai pat pašu dzīvi? Nē, Es nāku tikai mīlestības dēļ pret saviem bērniem, kurus Es vēlos redzēt pilnus gaismas un miera.

66. Vai nav taisnīgi un pareizi, ka arī jūs nākat tikai mīlestības dēļ pret Mani? Bet ne mīlestības dēļ pret sevi, bet mīlestības dēļ pret Tēvu un saviem līdzcilvēkiem. Vai jūs domājat, ka dievišķās mīlestības iedvesmots ir tas, kurš izvairās no grēka tikai bailēs no elles mokām, vai tas, kurš dara labus darbus tikai domājot par atalgojumu, ko ar to var iegūt, proti, iegūt vietu mūžībā? Kas tā domā, tas Mani nepazīst un nenāk pie Manis mīlestības dēļ. Viņš rīkojas tikai mīlestības dēļ pret sevi pašu. (164, 35–37)

67. Viss Mans likums ir apkopots divos baušļos: mīlestībā pret Dievu un mīlestībā pret tuvāko. Tas ir ceļš. (243, 4)

Glābšana un pestīšana katrai dvēselei

68. Tagad Es nenāku, lai atdzīvinātu fiziski mirušos, kā Es to darīju ar Lāzaru „Otrajā laikmetā". Šodien mana Gaisma nāk, lai atdzīvinātu dvēseli, kas pieder Man. Un tā, pateicoties mana Vārda patiesībai, pacelsies uz mūžīgo dzīvi; jo jūsu dvēsele ir tas Lāzars, ko jūs pašlaik nesat savā būtībā un ko Es atdzīvināšu no mirušajiem un dziedināšu. (17, 52)

69. Arī garīgā dzīve tiek vadīta ar likumiem, un, ja jūs no tiem novirzāties, jūs ļoti drīz sajutīsiet šīs nepaklausības sāpīgās sekas.

70. Saprotiet, cik liela ir mana vēlēšanās jūs glābt. Šodien, tāpat kā toreiz, Es uzņemsies krustu, lai paceltu jūs uz Patieso Dzīvi.

71. Ja mana asinis, kas izlietas Golgātā, satricināja cilvēku sirdis un pievērsa viņus manai mācībai, tad šajā laikā tā būs mana Dievišķā Gaisma, kas satricinās dvēseli un ķermeni, lai atgrieztu jūs uz patieso ceļu.

72. Es gribu, lai tie, kas ir miruši žēlastības dzīvei, dzīvotu mūžīgi. Es negribu, lai jūsu dvēsele mājotu tumsā. (69, 9-10)

73. Saprotiet, cik daudzi no jūsu līdzcilvēkiem savā elku pielūgšanas kņadā gaida Mesijas atnākšanu. Padomājiet, cik daudzi savā neziņā domā, ka Es nāksiu tikai, lai izpildītu savu spriedumu pār ļaunajiem, glābtu labos un iznīcinātu pasauli, nezinot, ka Es esmu starp cilvēkiem kā Tēvs, kā Skolotājs, kā Brālis vai Draugs, pilns mīlestības un pazemības, un izstiepu savu palīdzīgo roku, lai visus glābtu, svētītu un viņiem piedotu. (170, 23)

74. Neviens nav piedzimis nejauši, un, ja kāds uzskata sevi par tik niecīgu, nespējīgu un nožēlojamu, tomēr viņš ir radīts Augstākā Būtības žēlastībā, kas viņu mīl tikpat ļoti kā tās būtnes, kur s viņš uzskata par pārākām, un viņam ir liktenis, kas viņu, tāpat kā visus, aizvedīs Dieva klēpī.

75. Vai redzat tos cilvēkus, kuri kā izstumtie klīst pa ielām, vilkdami līdzi netikumus un nabadzību, nezinot, kas viņi ir un kurp dodas? Vai jūs zināt par cilvēkiem, kuri joprojām dzīvo mežos, kur tos apdraud plēsēji? Neviens nav aizmirsts manā Tēva mīlestībā, visiem ir uzdevums, ko pildīt, visiem piemīt attīstības sēkla, un tie ir ceļā, kurā nopelni, pūles un cīņa soli pa solim vedīs dvēseli pie Manis.

76. Kur ir kāds, kurš — kaut vai tikai uz vienu mirkli — nebūtu ilgojies pēc mana miera un nevēlējies atbrīvoties no zemes dzīves? Katra dvēsele ilgojas pēc pasaules, kurā tā agrāk dzīvoja, pēc mājām, kurās tā piedzima. Šī pasaule gaida visus manus bērnus un aicina viņus baudīt mūžīgo dzīvi, pēc kuras daži ilgojas, kamēr citi gaida tikai nāvi, lai tad pārstātu eksistēt, jo viņiem ir apmulsušas dvēseles un viņi dzīvo bez cerības un bez ticības. Kas varētu pamudināt šos cilvēkus cīnīties par savu atjaunošanos? Kas varētu viņos modināt ilgas pēc mūžības? Viņi gaida tikai vairs nebūt, klusumu un galu.

77. Bet “pasaules gaisma” ir atgriezusies, “ceļš un patiesība”, lai caur savu piedošanu jūs atdzīvinātu dzīvei, lai glāstītu jūsu nogurušos vaigus, mierinātu jūsu sirdis un panāktu, ka tas, kurš neuzskatīja sevi par eksistēšanai derīgu, dzirdētu manu balsi, kas viņam saka: Es tevi mīlu, nāc pie Manis! (80, 54-57)

78. Cilvēks var krist un iemesties tumsā un tādēļ justies tālu no Manis; viņš var ticēt, ka, ja viņš mirst, viss viņam ir beidzies. Man, savukārt, neviens nemirst, neviens nav pazudis.

79. Cik daudz ir tādu, kurus pasaulē uzskatīja par pazudušām būtnēm, bet kuri šodien ir pilni gaismas! Cik

daudzi, kuri kā pēdas atstājuši savu grēku, netikumu un noziegumu kauna plankumus, jau ir sasnieguši savu attīrīšanos! (287, 9-10)

80. Lai gan daudzi aptraipa savas dvēseles, tomēr neaizskatiet viņus, jo viņi nezina, ko dara. Arī viņus Es glābšu, neskatoties uz to, ka viņi pašlaik ir Mani aizmirsti vai aizstājuši ar viltus dieviem, kurus viņi radīja pasaulē. Arī viņus Es ievedīšu Savā valstībā, pat ja viņi tagad — tāpēc, ka seko viltus praviešiem — ir aizmirsti labvēlīgo Kristu, kurš par viņiem atdeva savu dzīvību, lai iemācītu viņiem Savu mīlestības mācību.

81. Tēvam neviens nav „ļauns", neviens nevar būt ļauns, jo viņu izcelsme ir Manī. Apmaldījušies, akli, vardarbīgi, nemiernieki — tādi ir kļuvuši daudzi no maniem bērniem, pateicoties brīvajai gribai, ar ko viņi ir apveltīti. Bet visos kļūs gaišs, un mana žēlsirdība viņus vadīs ceļā uz viņu pestīšanu. (54, 45-46)

82. Jūs visi esat mana sēkla, un Meistars to novāc. Ja starp labajām sēklām nonāk nezāļu sēkla, Es arī to mīloši ņemu savās rokās, lai pārvērstu to zelta kviešos.

83. Es redzu sirdīs nezāļu, purva, nozieguma, naida sēklas, un tomēr Es jūs novācu un mīlu. Es lutināju un attīru šīs sēklas, līdz tās spīd kā kvieši saulē.

84. Vai jūs domājat, ka manas mīlestības spēks nespēj jūs atbrīvot? Pēc tam, kad es jūs būšu attīrījis, es jūs iesēšu savā dārzā, kur jūs nesīsiet jaunas ziedu un augļu ražas. Mans dievišķais uzdevums ir padarīt jūs par maniem cienīgiem. (256, 19-21)

85. Kā gan Man varētu būt neatgriezeniski zaudēta dvēsele, ja tā sevī nes manas gaismas dzirksteli, kas nekad neizdziest, un es esmu ar viņu visos ceļos? Lai cik ilgi arī turpinātos viņas nepaklausība vai saglabātos viņas apmulsums — šīs tumšās spēki nekad neizturēs manas mūžības spēku. (255, 60)

86. Man ir tikpat liela nopelnu vērtība, ja būtne, kas ir aptraipīta ar smagāko pārkāpumu pēdām, iedvesmojoties no augsta ideāla, attīrās, kā arī tad, ja būtne, kas ir palikusi nelokāmi tīra, līdz pat pēdējam brīdim cīnās, lai neaptraipītos, jo tā no paša sākuma mīlēja Gaismu.

87. Cik tālu no patiesības ir tie, kuri domā, ka apmulsušajiem gariem ir cita daba nekā gaismas gariem!

88. Tēvs būtu netaisnīgs, ja tas būtu taisnība, tāpat kā Viņš vairs nebūtu Visvarenais, ja Viņam trūktu gudrības un mīlestības, lai glābtu aptraipītos, nešķīstos, nepilnīgos, un Viņš nevarētu tos apvienot ar visiem taisnīgajiem vienā un tajā pašā mājvietā. (295, 15-17)

89. Patiesi, Es jums saku, pat tās būtnes, kuras jūs saucat par kārdinātājiem vai dēmoniem, ir tikai apmulsušas vai nepilnīgas būtnes, kuras Tēvs gudri izmanto, lai īstenotu Savus augstos lēmumus un plānus.

90. Bet šīs būtnes, kuru dvēseles šodien ir aptvertas ar tumsību un no

kurām daudzas ir ļauni izmantojušas spējas, ko Es tām esmu piešķīris, tiks glābtas no Manis, kad būs pienācis laiks.

91. Jo pienāks brīdis, o Izraēl, kad visi Kunga radījumi Mani slavēs mūžīgi. Es vairs nebūtu Dievs, ja ar savu varu, gudrību un mīlestību nespētu glābt nevienu dvēseli. (302, 31)

92. Kad gan uz zemes vecāki ir mīlējuši tikai labos bērnus un ienīduši ļaunos? Cik bieži Es esmu redzējis, ka viņi visvairāk mīl un rūpējas tieši par tiem, kuri viņiem visvairāk sāpina un liek ciest! Kā varētu būt iespējams, ka jūs varētu darīt lielākus mīlestības un piedošanas darbus nekā es? Kad gan ir bijis tā, ka Meistars ir bijis spiests mācīties no saviem mācekļiem?

93. Tātad ziniet, ka Es nevienu no jums neuzskatu par nevērtīgu un ka ceļš uz pestīšanu tādēļ mūžīgi aicina jūs to iet, tāpat kā manas Valstības vārti, kas ir gaisma, miers un labais, ir uz visiem laikiem atvērtas, gaidot to ierašanos, kuri bija tālu no likuma un patiesības. (356, 18-19)

Dieva bērnu brīnišķīgā nākotne

94. Es nepieļaušu, ka kaut viens no maniem bērniem apmaldās vai pat pazūd. Es pārveidoju parazītiskos augus par auglīgiem, jo visas radības tika aicinātas eksistencē, lai sasniegtu pilnības mērķi.

95. Es gribu, lai jūs kopā ar Mani priecātos par Manu darbu. Jau agrāk Es esmu ļāvis jums piedalīties Manās īpašībās, jo jūs esat daļa no Manis. Tā kā viss pieder Man, Es arī 390 31. nodaļa padaru jūs par Manas darbības īpašniekiem. (9, 17-18)

96. Nešaubieties par Maniem vārdiem. „Pirmajos laikos" Es piepildīju jums savu solījumu atbrīvot Izraēlu no Ēģiptes verdzības — kas nozīmēja elku pielūgšanu un tumsību —, lai vestu jūs uz Kānaānu, brīvības un dzīvo Dieva pielūgšanas zemi. Tur jums tika paziņots par manu atnākšanu kā cilvēkam, un pravietojums vārds vārdā piepildījās Kristū.

97. Es, tas Meistars, kas dzīvoja Jēzū un mīlēja jūs Viņā, apsolīju pasaulei, ka citā laikā runāšu ar to un atklāšos Garā. Un šeit ir mana apsolījuma piepildījums.

98. Šodien Es jums paziņoju, ka esmu jūsu dvēselēm sagatavojis brīnišķīgas vietas, mājvietas, garīgas mājvietas, kur jūs varat atrast patieso brīvību mīlēt, darīt labu un izplatīt manu gaismu. Vai jūs varat par to šaubīties, pēc tam, kad Es esmu piepildījis savus iepriekšējos solījumus? (138, 10-11)

99. Mana dievišķā vēlēšanās ir jūs glābt un vest jūs uz gaismas, skaistuma un mīlestības pasauli, kur jūs priecīgi svārstāties, pateicoties dvēseles pacilātībai, jūtu augstsirdībai un pilnības ideālam. Bet vai jūs šajā dievišķajā vēlēšanās neredzat manu Tēva mīlestību? Neapšaubāmi, tas, kurš to tā nesaprot, ir akls. (181, 13)

100. Atcerieties: visam šīs pasaules skaistumam ir lemts pazust, lai kādreiz atbrīvotu vietu citam. Bet

jūsu dvēsele turpinās dzīvot mūžīgi un redzēs Tēvu visā Viņa godībā — to „ ” Tēvu, no kura klēpja jūs cēlušies. Viss radītais ir jāatgriežas tajā vietā, no kuras tas cēlies. (147, 9)

101. Es esmu mūžīgā Gaisma, mūžīgais Miers un mūžīgā Laime, un tā kā jūs esat mani bērni, ir mana griba un mans pienākums padarīt jūs par līdzdalībniekiem manā godībā, un tādēļ Es jums mācu Likumu kā ceļu, kas ved dvēseli uz šīs Valstības augstumiem. (263, 36)

102. Vienmēr apzinieties, ka dvēsele, kas sasniedz augstus labestības, gudrības, tīrības un mīlestības līmeņus, stāv pāri laikam, sāpēm un attālumiem. Tā nav ierobežota ar dzīvošanu vienā vietā, tā spēj būt visur un visur var atrast vislielāko prieku pastāvēt, just, zināt, mīlēt un justies mīlētai. Tas ir dvēseles debesis. (146, 70-71)

VIII. Cilvēks

32. nodaļa – Cilvēka inkarnācija, daba un uzdevums

Inkarnācija uz Zemes

1. Jūs raudājat, kad kāds no jūsu tuviniekiem aiziet uz „Garīgo ieleju”, tā vietā, lai justos pilni miera, jo saprotat, ka šis cilvēks ir vēl vienu soli tuvāk savam Kungam. Turpretim jūs svinat svētkus, kad jūsu mājās ierodas jauna būtne, nepadomājot šajā brīdī par to, ka šī dvēsele ir ienākusi miesā, lai šajā asaru ielejā izpildītu izpirkšanu; tad jums vajadzētu raudāt par viņu. (52, 58)

2. Jūs dzemdējat savas miesas bērnus, bet Es esmu Tas, kas sadala dvēseles ģimenēm, ciltīm, tautām un pasaulēm, un šajā cilvēkiem nepieejamajā taisnīgumā atklājas mana mīlestība. (67, 26)

3. Jūs dzīvojat tagadnē un nezināt, ko Es esmu paredzējis jūsu nākotnei. Es gatavoju lielus garu būtņu leģionus, kas apdzīvos Zemi un nesīs līdzi grūtu misiju, un jums jāzina, ka daudzi no jums būs to radību vecāki, kurās iemiesosies mani vēstneši. Jūsu pienākums ir iekšēji sagatavoties, lai jūs spētu tos uzņemt un vadīt. (128, 8)

4. Es gribētu ar jums runāt par daudzām garīgām tēmām, bet jūs tās vēl nevarat saprast. Ja Es jums atklātu, kāda veida mājvietās jūs jau esat nākuši uz Zemi, jūs nespētu saprast, kā jūs esat dzīvojuši šādās vietās.

5. Šodien jūs varat noliegt, ka pazīstat „Garīgo ieleju”, jo jūsu dvēselei, kamēr tā ir inkarnējusies, tās pagātne ir nepieejama, lai tā nekļūtu iedomīga vai nomākta, vai arī nezaudētu cerību, saskaroties ar savu jauno eksistenci, kurā tai jāuzsāk viss no jauna kā jaunā dzīvē.

6. Pat ja jūs to gribētu, jūs nevarētu atcerēties. Es ļauju jums tikai saglabāt nojausmu vai intuīciju par to, ko Es jums šeit atklāju, lai jūs

izturētu dzīves cīņu un labprātīgi paciestu pārbaudījumus.
7. Jūs varat šaubīties par visu, ko Es jums saku, bet patiesi, tā garu pasaule patiešām bija jūsu dzimtene, kamēr jūs bijāt garīgas būtnes. Jūs bijāt tās mājvietas iemītnieki, kurā jūs nepazināt ciešanas, kurā jūs savā būtībā sajutāt Tēva godību, jo tajā nav nekāda trūkuma.
8. Bet jums nebija nopelnu, un tāpēc bija nepieciešams, lai jūs pamestu to Debesu valstību un nāktu uz šo pasauli, lai jūsu dvēsele ar saviem pūliņiem atgūtu to valstību.
9. Taču jūs arvien vairāk morāli degradējāties, līdz sajutāt, ka esat ļoti tālu no Dievišķā un Garīgā, no jūsu izcelsmes. (114, 35-36)
10. Kad dvēsele ierodas uz Zemes, tā ir iedvesmota ar labākajiem nodomiem veltīt savu eksistenci Tēvam, visā Viņam patikt, būt noderīgai savam tuvākajam.
11. Bet tiklīdz tā redz, ka ir ieslodzīta ķermenī, tūkstoškārtīgi kārdināta un pārbaudīta savā dzīves ceļā, tā kļūst vāja, padodas „miesas" impulsiem, pakļaujas kārdinājumiem, kļūst egoistiska un galu galā mīl sevi vairāk par visu, un tikai uz brīdi tā ieklausās Garā, kurā ir ierakstīts tās liktenis un solījumi.
12. Mans Vārds palīdz jums atcerēties savu garīgo derību un uzvarēt kārdinājumus un šķēršļus.
13. Neviens nevar teikt, ka viņš nekad nav novirzījies no ceļa, ko Esmu iezīmējis. Bet Es jums piedodu, lai jūs iemācītos piedot saviem līdzcilvēkiem. (245, 47-48)
14. Ir nepieciešama liela garīgā apmācība, lai cilvēks dzīvotu saskaņā ar sirdsapziņas balsi. Jo, lai gan viss ir caurvīts ar dievišķo mīlestību, gudri radīts cilvēka labklājībai un laimei, tomēr matērija, kas viņu apņem šajā pasaulē, no brīža, kad viņš apdzīvo pasauli, kurai nepieder, un ir apvienots ar ķermeni, kura daba atšķiras no viņa paša, ir pārbaudījums dvēselei.
15. Tajā jūs varat saskatīt iemeslu, kāpēc dvēsele aizmirst savu pagātni. No brīža, kad tā iemiesojas tikko dzimušā, neapzinīgā radībā un saplūst ar to, tā sāk dzīvi, kas ir cieši saistīta ar šo ķermeni.
16. No gara paliek tikai divas īpašības: sirdsapziņa un intuīcija; bet personība, paveiktie darbi un pagātne uz laiku paliek apslēpti. Tā ir Tēva griba.
17. Kas notiktu ar dvēseli, kas ir atnākusi no augstās dzimtenes gaismas, lai dzīvotu šīs pasaules nožēlojamajos apstākļos, ja tā atcerētos savu pagātni? Un kāda iedomība valdītu starp cilvēkiem, ja viņiem tiktu atklāts tas diženums, kas citā dzīvē pastāvēja viņu dvēselē? (257, 18-19)

Ķermeņa pareizais novērtējums un tā vadīšana ar garu

18. Es jums saku ne tikai to, ka jums jāattīra sava dvēsele, bet arī to, ka jums jānostiprina savs ķermenis, lai no jums izaugušās jaunas paaudzes

būtu veselas un to dvēseles varētu pildīt savu grūto uzdevumu. (51, 59)

19. Rūpējieties par sava ķermeņa veselību, gādājiet par tā saglabāšanu un dzīvības spēku. Mana mācība jums iesaka mīloši rūpēties par savu dvēseli un par savu ķermeni, jo abi tie viens otru papildina un ir nepieciešami viens otram, pildot grūto garīgo uzdevumu, kas tiem uzticēts. (92, 75)

20. Neuzskatiet savu ķermeni par nozīmīgāku, nekā tas patiesībā ir, un neļaujiet tam ieņemt vietu, kas pienākas tikai jūsu dvēselei.

21. Saprotiet, ka ķermeņa apvalks ir tikai instruments, kas jums nepieciešams, lai dvēsele varētu izpausties uz Zemes. (62, 22-23)

22. Redziet, cik šis mācījums ir labvēlīgs jūsu dvēselei; jo, kamēr ķermeņa matērija ar katru pagājušo dienu nedaudz vairāk tuvinās zemes klēpim, dvēsele, savukārt, arvien vairāk tuvinās mūžībai.

23. Ķermenis ir atbalsta punkts, uz kura dvēsele atpūšas, kamēr tā dzīvo uz zemes. Kāpēc ļaut, lai tas kļūst par ķēdi, kas sasaista, vai par cietumu, kas tur gūstā? Kāpēc ļaut, lai tas ir jūsu dzīves stūres rats? Vai tas ir pareizi, ka akls vada to, kura acis redz? (126, 15-16)

24. Šis mācījums ir vienkāršs kā viss tīrais, dievišķais, un tādēļ viegli saprotams. Taču dažreiz jums šķitīs grūti to īstenot dzīvē. Jūsu dvēseles centieni prasa pūles, atteikšanos vai upurus no jūsu ķermeņa puses, un, ja jums trūkst audzināšanas vai garīgās disciplīnas, jums nākas ciest.

25. Kopš laiku sākuma ir pastāvējusi cīņa starp dvēseli un „miesu", mēģinot saprast, kas ir pareizi, atļauts un labs, lai dzīvotu saskaņā ar Dieva dotajiem likumiem.

26. Šajā smagajā cīņā jums šķiet, it kā sveša un ļaunprātīga vara nepārtraukti mudinātu jūs pagriezt muguru kaujai un aicinātu izmantot savu gribas brīvību, lai turpinātu materialisma ceļu.

27. Es jums saku, ka nav lielāka kārdinājuma par jūsu ķermeņa vājumu: jutīgs pret visu, kas to apņem; pietiekami vājš, lai padotos; viegli nogāžams un kārdināms. Taču tas, kurš ir iemācījies valdīt pār ķermeņa tieksmēm, kaislībām un vājībām, ir uzvarējis kārdinājumu, ko nes sevī. (271, 49-50)

28. Zeme ir kaujas lauks, kur ir daudz ko mācīties. Ja tā nebūtu, jums pietiktu ar dažiem dzīves gadiem uz šīs planētas, un jūs netiktu atkal un atkal sūtīti, lai piedzimtu no jauna. Nav drūmākas un tumšākas kapenes dvēselei kā viņas paša ķermenis, ja tam pielipis netīrums un materiālisms.

29. Mans vārds pacels jūs no šīs kapenes un pēc tam dos jums spārnus, lai jūs paceltos uz miera un garīgās gaismas sfērām. (213, 24–25)

Dvēseles, gara un sirdsapziņas nozīme un uzdevums cilvēkā

30. Cilvēks varētu pastāvēt bez gara, vienīgi ar apdzīvotu fizisko

dzīvi; bet tad viņš nebūtu cilvēciska būtne. Viņam būtu dvēsele, un viņš būtu bez gara, bet tad viņš nevarētu vadīt pats sevi, nedz arī būtu augstākā būtne, kas caur garu atzīst likumu, atšķir labo no ļaunā un saņem katru dievišķo atklāsmi. (59, 56)

31. Garam jāapgaismo dvēsele, un dvēselei jāvadī ķermenis. (71, 9)

32. Kamēr pasaulē daži tiecas pēc viltus lieluma, citi saka, ka cilvēks ir niecīga būtne Dieva priekšā, un ir pat tādi, kas sevi salīdzina ar zemes tārpu. Protams, jūsu fiziskais ķermenis var šķist mazs manas radības vidū, bet Man tas tāds nav, pateicoties gudrībai un spējām, ar kurām Es to esmu radījis.

33. Bet kā jūs varat novērtēt savas būtības lielumu, balstoties uz jūsu ķermeņa izmēriem? Vai jūs tajā nejūtat dvēseles klātbūtni? Tā ir lielāka par jūsu ķermeni, tās eksistence ir mūžīga, tās ceļš bezgalīgs, jūs nespējat saskatīt ne tās attīstības galā, ne tās sākumu. Es negribu redzēt jūs mazos, Es jūs radīju, lai jūs sasniegtu lielumu. Vai jūs zināt, kad Es uzskatu cilvēku par mazu? Tad, ja viņš ir pazudis grēkā, jo tad viņš ir zaudējis savu cēlumu un cieņu.

34. Jau sen jūs vairs neturaties pie Manis, jūs vairs nezināt, kas jūs patiesībā esat, jo esat ļāvuši, lai jūsu būtībā daudzas īpašības, spējas un dāvanas, ko jūsu Radītājs jūsos ielika, neaktīvi snaudētu. Jūs guļat attiecībā uz dvēseli un garu, un tieši to garīgajās īpašībās slēpjas cilvēka patiesais lielums. Jūs dzīvojat kā būtnes, kas pieder šai pasaulei, jo tās tajā rodas un mirst. (85, 56-57)

35. Ar savu mīlestības vārdu Es jums pierādu, cik liela vērtība Man ir jūsu gars. Materiālajā radībā nav nekā, kas būtu lielāks par jūsu garu — ne karaliskā zvaigzne ar savu gaismu, ne zeme ar visiem tās brīnumiem, ne kaut kas cits no radītā nav lielāks par garu, ko Es jums esmu devis, jo tas ir dievišķa daļiņa, ir liesma, kas izriet no Dievišķā Gara.

36. Izņemot Dievu, tikai gariem piemīt garīgā inteliģence, apziņa, griba un gribas brīvība.

37. Pār instinktu un „miesas" tieksmēm pacēlās gaisma, kas ir jūsu dvēsele, un pār šo gaismu — ceļvedis, mācību grāmata un tiesnesis, kas ir gars. (86, 68)

38. Cilvēce savā materiālismā man saka: „Vai vispār pastāv Gara valstība?" Bet es jums atbildu: O jūs, neticīgie, jūs esat „Trešā laika" Tomass. Žēlsirdības un līdzjūtības, maiguma, laipnības un dāsnuma jūtas nav ķermeņa īpašības, tāpat kā tās nav žēlastības dāvanas, kuras jūs slēpjat sevī. Visas tās jūtas, kas ir iespiestas jūsu sirdīs un prātos, visas tās spējas pieder garam, un jūs nedrīkstat to noliegt. „Miesa" ir tikai ierobežots instruments, bet gars tāds nav: tas ir liels, jo tas ir Dieva atoms.

39. Meklējiet sava gara mājvietu savas būtības kodolā un lielu gudrību mīlestības krāšņumā. (147, 21-22)

40. Patiesi, Es jums saku, jau no cilvēces pirmsākumiem cilvēks piederēja intuitīvu zināšanu, ka viņš sevī nes garīgu būtni — būtni, kas, lai gan bija neredzama, atklājās dažādos viņa dzīves darbos.

41. Jūsu Kungs laiku pa laikam jums ir atklājis gara eksistenci, tā būtības dabu un slēpto esību. Jo, lai gan jūs to nesat sevī, plīvurs, kurā jūs ietver jūsu materializācija, ir tik blīvs, ka jūs nespējat atpazīt to, kas ir visdārgākais un tīrākais jūsu būtībā.

42. Cilvēks ir uzdrošinājies noliegt daudzas patiesības. Tomēr — ticība sava Gara eksistencei nebija viena no tām, pret kurām viņš visvairāk cīnījās, jo cilvēks sajuta un beidzot saprata, ka sava Gara noliegšana būtu tas pats, kas noliegt sevi pašu.

43. Kad cilvēka ķermenis deģenerējās savu kaislību, netikumu un maņu baudījumu dēļ, tas kļuva par ķēdi, par tumšu acu saiti, par cietumu un šķērsli dvēseles attīstībai. Tomēr cilvēkam savās pārbaudījumu stundās nekad nav trūcis iekšējās gaismas dzirksteles, kas nāk viņam palīgā.

44. Patiesi, Es jums saku, ka gara augstākais un tīrākais izpausmes veids ir sirdsapziņa, tā iekšējā gaisma, kas cilvēku starp visām radībām, kas viņu apņem, padara par pirmo, augstāko, lielāko un cēlāko. (170, 56-60)

45. Es saku visiem cilvēkiem, ka augstākais un skaistākais tituls, kāds cilvēkam pieder, ir būt par „Dieva bērnu", lai gan tas ir jāpelnī.

46. Likuma un mācību jēga ir atklāt jums zināšanas par manu patiesību, lai jūs varētu kļūt par cienīgiem bērniem tam Dievišķajam Tēvam, kurš ir augstākā pilnība. (267, 53)

47. Jūs zināt, ka esat radīti „pēc Mana tēla un līdzības"; taču, to sakot, jūs domājat par savu cilvēcisko izskatu. Es jums saku, ka Mans tēls nav tur, bet jūsu dvēselē, kurai — lai kļūtu Man līdzīga — ir jāpilnveidojas, praktizējot tikumus.

48. Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība, es esmu taisnība un labestība, un tas viss izriet no Dievišķās Mīlestības. Vai jūs tagad saprotat, kādiem jums jābūt, lai jūs būtu „Man līdzīgi un pēc Manas tēla"? (31, 51-52)

49. Jūs sevī nesat Dievišķā atspulgu, Es patiesi esmu jūsos. Intelekts, griba, spējas, maņas un tikumi, kas jums pieder, liecina par augstāko būtības dabu, pie kuras jūs piederat, un ir dzīvs liecinājums par Tēvu, no kura jūs esat cēlušies.

50. Reizēm jūs ar nepaklausību un grēku aptraipāt un apkaunojat to tēlu, ko jūs nesat savā būtībā no Manis. Tad jūs neesat Man līdzīgi; jo nepietiek ar to, ka jums ir cilvēka ķermenis un dvēsele, lai jūs būtu Radītāja tēls. Patiesā līdzība ar Mani slēpjas jūsu gaismā un jūsu mīlestībā pret visiem jūsu tuvākajiem. (225, 23-24)

51. Es jūs radīju „pēc Mana tēla un līdzības", un tā kā Es esmu vienlaikus Trīs un Viens, arī jūsos pastāv šī Trīsvienība.

52. Jūsu fiziskais ķermenis pārstāv radību, pateicoties savai pilnīgajai veidolai un harmonijai. Jūsu iemiesotā dvēsele ir „Vārda" tēls, kas kļuva par cilvēku, lai cilvēku pasaulē atstātu mīlestības pēdas, un jūsu gars ir spoža dzirkstele no Svētā Gara Dievišķās Gaismas. (220, 11-12)

53. Kāds nopelns būtu jūsu dvēselei, ja tā darboties ķermenī bez gribas un bez savām tieksmēm? Dvēseles cīņa ar savu ķermeņa apvalku ir cīņa starp spēku un spēku. Tur tā atrod pārbaudījumu, kurā tai jāpierāda sava pārākums un dvēseles lielums. Tā ir pārbaude, kurā dvēsele bieži uz brīdi ir pakļāvusies kārdinājumiem, kurus pasaule tai rada caur „miesu". Tāds ir spēks, ko šie (kārdinājumi) izdara uz dvēseli, ka jums beidzot radās iespaids, ka pārdabiska un ļauna vara jūs ievelk pazudināšanā un pazudina jūs kaislībās.

54. Cik liela ir dvēseles atbildība Dieva priekšā! Miesa šo atbildību nav uzņēmusies. Redziet, kā tā uz visiem laikiem atdusas zemē, kad nāk nāve. Kad jūs nopelnīsiet nopelnus, lai jūsu dvēsele kļūtu cienīga apdzīvot pilnīgākas mājvietas nekā tā, kurā jūs dzīvojat?

55. Pasaule jums piedāvā vainagus, kas liecina tikai par iedomību, lepnumu un viltus diženumu. Dvēselei, kas prot pārkāpt pāri šīm iedomībām, aizmirstībā ir paredzēts cits vainags – mans gudrības vainags. (53, 9-11)

56. Dzīvei vairāk jāatklājas dvēselē nekā ķermenī. Cik daudzi jau ir dzīvojuši šajā pasaulē; bet cik maz ir dzīvojuši garīgi, izpauduši žēlastību, kas pastāv katrā cilvēciskajā būtnē, tajā dievišķajā dzirkstelē, ko Radītājs ielika cilvēkā.

57. Ja cilvēki spētu saglabāt gaišredzību savā garā, viņi ar tās palīdzību varētu redzēt savu pagātni, tagadni un nākotni.

58. Gars līdzinās manai Dievišķās gudrības grāmatai. Cik daudz tajā ir ietverts! Viņam nepārtraukti ir jums kaut kas atklājams — dažkārt tik dziļas atklāsmes, ka tās jums ir nesaprotamas.

59. Šī gaismas dzirkstele, kas atrodas katrā cilvēciskajā būtnē, ir saite, kas savieno cilvēku ar garīgo, ir tas, kas viņu savieno ar aizsauli un ar viņa Tēvu. (201, 37-40)

60. Ak, ja vien jūsu materiālā daba spētu uztvert to, ko jūsu gars saņem ar savu redzētāja dāvanu! Jo jūsu gars nekad nepārstāj skatīties, pat ja ķermenis savas materiālās dabas dēļ no tā neko neuztver. Kad jūs spēsiet saprast savu garu? (266, 11)

61. Kamēr jūs, kas nemīlat dzīvi, jo to saucat par nežēlīgu, neatzīstat gara nozīmi cilvēkā un neļaujat tam sevi vadīt, jūs neatradīsiet neko, kam būtu patiesa vērtība.

62. Tieši gars pacilā dvēseli uz augstāku dzīvi, kas atrodas pāri matērijai un tās kaislībām. Garīgums ļaus jums sajust Dieva lielā mīlestība, ja jums izdosies to īstenot. Tad jūs sapratīsiet dzīves jēgu, ieraudzīsiet tās skaistumu un

atklāsiet tās gudrību. Tad jūs sapratīsiet, kāpēc Es to esmu nosaucis par „dzīvi".

63. Kas uzdrošināsies noraidīt šo mācību, sakot, ka tā nav patiesa, pēc tam, kad būs to iepazinis un sapratis?

64. Ja jūs sapratīsiet, ka jūsu patiesā vērtība balstās jūsu garā, jūs dzīvosiet harmonijā ar visu, ko radījis jūsu Tēvs.

65. Tad gars padarīs skaistāku nabadzīgo cilvēka dzīvi; bet vispirms cilvēkam jāatsakās no visām kaislībām, kas viņu šķir no Dieva, lai sekotu taisnības un gudrības ceļam. Tad jums sāksies patiesā dzīve, dzīve, uz kuru jūs šodien raugāties ar vienaldzību, jo nezināt, ko nicināt, un neesat iedomājušies tās pilnību. (11, 44-48)

Dieva templis cilvēkā

66. Cilvēces priekšstats par Mani ir bērnišķīgs, jo tā nav spējusi izprast atklāsmes, kuras Es tai nepārtraukti esmu devis. Tam, kurš prot sagatavoties, Es esmu redzams un taustāms un klātesošs visur; taču tam, kurš nav jūtīgs, jo materialisms ir viņu nocietinājis, ir grūti saprast, ka Es eksistēju, un viņam šķiet, ka Es esmu neizmērojami tālu, ka nav iespējams, ka Es kādā veidā varētu tikt sajusts vai redzēts.

67. Cilvēkam jāzina, ka viņš nēsā Mani sevī, ka viņa dvēselē un viņa gara gaismā ir Dievišķā tīrā klātbūtne. (83, 50-51)

68. Ciešanas, kas nomāc šī laika cilvēkus, soli pa solim, viņiem to nemaz neapjaušot, ved viņus pie iekšējā svētnīcas vārtiem, kur, nespējot iet tālāk, viņi jautās: „Kungs, kur Tu esi?" Un no tempļa iekšienes būs dzirdama Meistara laipnā balss, kas viņiem teiks: „Es esmu šeit, kur esmu vienmēr dzīvojis — jūsu garā." (104, 50)

69. Jūs esat dzimuši Manī. Garīgo un materiālo dzīvi jūs esat saņēmuši no Tēva. Un tēlainā nozīmē Es varu jums teikt, ka tajā pašā laikā, kad jūs dzimuši Manī, Es esmu dzimis jūsos.

70. Es piedzimstu jūsu garā, augu kopā ar jūsu attīstību un pilnībā atklājos jūsu mīlestības darbos, lai jūs ar prieku teiktu: „Kungs ir ar mani." (138, 68-69)

71. Šodien jūs vēl esat bērni-skolnieki un ne vienmēr varat pareizi saprast manu mācību; tomēr pagaidām runājiet ar Dievu ar savu sirdi, ar savām domām, un Viņš jums atbildēs no jūsu būtības dziļumiem. Viņa vēstījums, kas runās jūsu garā, būs skaidra, gudra, mīloša balss, ko jūs pamazām atklāsiet un pie kuras vēlāk pieradīsiet. (205, 47)

72. Šajā „Trešajā laikmetā" es uzcelsu Svētā Gara Baznīcu savu mācekļu sirdīs. Tur dzīvos Radītājs Dievs, spēcīgais Dievs, Dievs, kas „Otrajā laikmetā" kļuva par cilvēku, Dievs ar bezgalīgu gudrību. Viņš dzīvo jūsos, bet, ja jūs vēlaties Viņu sajust un dzirdēt Viņa vārdu skaņu, jums ir jāgatavojas iekšēji.

73. Tas, kurš dara labu, iekšēji jūt manu klātbūtni, tāpat kā tas, kurš ir pazemīgs vai katrā tuvākajā saskata brāli.

74. Jūsu dvēselē pastāv Svētā Gara templis. Šī sfēra ir neiznīcināma, nav vētrām vai viesuļvētras, kas spētu to nogāzt. Tā ir neredzama un neaizskarama cilvēka acīm, tās pīlāriem jābūt vēlmei augt labajā. Tā kupols ir žēlastība, ko Tēvs dāvā saviem bērniem, vārti ir Dievišķās Mātes mīlestība; jo ikviens, kas klauvē pie maniem vārtiem, pieskarsies Debesu Mātes sirdij.

75. Mācekļi, šeit ir patiesība, kas dzīvo Svētā Gara Baznīcā, lai jūs nepiederētu pie tiem, kuri maldās nepareizu interpretāciju dēļ. Akmens baznīcas bija tikai simbols, un no tām nepaliks akmens uz akmens.

76. Es gribu, lai uz jūsu iekšējā altāra vienmēr deg ticības liesma un jūs saprastu, ka ar saviem darbiem jūs liekat pamatus, uz kuriem kādu dienu atradīsies lielais svētnīca. Es pārbaudu visus cilvēkus ar viņu dažādajām idejām un iedarbojos uz viņiem, jo visus Es iesaistīšu mana tempļa celtniecībā. (148, 44-48)

33. nodaļa – Vīrietis un sieviete, vecāki un bērni, laulība un ģimene

Attiecības starp vīrieti un sievieti

1. Jau pirms jūs ieradāties uz Zemi, Es jau pazinu jūsu dzīves ceļu un jūsu tieksmes, un, lai palīdzētu jums jūsu dzīves ceļojumā, Es jūsu ceļā novietoju sirdi, kas ar savu mīlestību pret jums apgaismotu ceļu. Šī sirds piederēja gan vīrietim, gan sievietei. Tādējādi Es gribēju jums sniegt palīdzību, lai jūs kļūtu par ticības, morālās spēka un žēlsirdības balstu tiem, kam tas ir nepieciešams. (256, 55)

2. Es gribēju jūs padarīt par tēviem, lai jūs varētu piedalīties tēva laimē, un tāpēc es jūs padarīju par cilvēku vecākiem, lai jūs veidotu tādas būtnes, kas jums līdzinās un kurās iemiesotos dvēseles, kuras es jums sūtu. Tā kā Dievišķajā un Mūžīgajā pastāv mātes mīlestība, es gribēju, lai cilvēciskajā dzīvē būtu būtne, kas to iemiesotu, un šī būtne ir sieviete.

3. Sākumā cilvēka būtne tika sadalīta divās daļās, un tā tika radīti divi dzimumi, viens — vīrietis, otrs — sieviete; viņā — spēks, inteliģence, cieņa; viņā — maigums, gracija, skaistums. Viens — sēkla, otra — auglīgā zeme. Redziet šeit divas būtnes, kas tikai apvienojoties var justies pilnīgas, pilnvērtīgas un laimīgas. Savā harmonijā tās veidos vienu "miesu", vienu gribu un vienu ideālu.

4. Ja šo savienību iedvesmo gars un mīlestība, to sauc par laulību. (38, 29-31)

5. Patiesi, Es jums saku: Es redzu, ka šajā laikā vīrietis un sieviete ir novirzījušies no sava ceļa.

6. Es redzu vīriešus, kuri nepilda savus pienākumus; sievietes, kuras izvairās no mātes pienākumiem, un citas, kuras iekļūst jomās, kas paredzētas vīriešiem, lai gan jau senos laikos jums tika teikts, ka vīrietis ir sievietes galva.

7. Sievietei tāpēc nevajadzētu justies atstumtai; jo tagad Es jums saku, ka sieviete ir vīrieša sirds.
8. Lūk, tādēļ Esmu iedibinājis un svētījis laulību. Jo šo divu būtņu, kas garīgi ir vienlīdzīgas, bet fiziski atšķirīgas, savienībā pastāv pilnīgs stāvoklis. (66, 68, 69)
9. Cik maz ir to, kas cenšas dzīvot miera, gaismas un harmonijas paradīzē, ar mīlestību pildot dievišķos likumus.
10. Ļoti garš ir ceļš, ko cilvēki ir mērojuši, taču joprojām viņi dod priekšroku ēst aizliegtos augļus, kas viņu dzīvē uzkrāj tikai ciešanas un vilšanos. Aizliegtie augļi ir tie, kas gan ir labi, jo Dievs tos ir radījis, taču cilvēkam var kļūt kaitīgi, ja viņš nav pienācīgi sagatavojies vai tos lieto pārmērīgi.
11. Vīrietis un sieviete bez sagatavošanās ņem dzīves augli un neapzinās savu atbildību pret Radītāju, kad viņi radījuši jaunas būtnes, lai tās kļūtu par cilvēkiem uz Zemes. (34, 12-14)
12. Daži man jautā: „Kungs, vai cilvēciskā mīlestība Tev ir nepieņemama un pretīga, un Tu atzīsti tikai garīgo mīlestību?"
13. Nē, tauta. Lai gan garam pienākas visaugstākās un tīrākās mīlestības izjūtas, tomēr arī cilvēka ķermenī Es ieliku sirdi, lai sirds mīlētu, un Es tai devu jūtas, lai sirds caur tām mīlētu visu, kas to apņem.
14. Mīlestība, kuras saknes atrodas tikai fiziskajā, ir raksturīga bezprātīgām būtnēm, jo tām trūkst sirdsapziņas, kas apgaismotu to ceļu. Turklāt Es jums saku, ka no labām savienībām vienmēr rodas labi augļi un tajās inkarnēsies gaismas dvēseles. (127, 7-8, 10)
15. Es no jums nepieprasu pārcilvēciskas upurēšanās. Es neesmu ne vīrieti aicinājis vairs nebūt vīrietim, lai sekotu Man, ne arī sievieti esmu prasījis vairs nebūt sievietei, lai pildītu garīgu uzdevumu. Es neesmu atdalījis vīru no viņa dzīvesbiedres, ne arī esmu atdalījis sievieti no viņas vīra, lai viņa varētu Man kalpot; ne arī esmu teicis vecākiem, ka viņiem jāatstāj savi bērni vai jāatmet darbs, lai varētu Man sekot.
16. Es esmu likusi saprast gan vieniem, gan otriem, kad es viņus padarīju par „strādniekiem šajā vīna dārzā", ka, lai būtu mani kalpi, viņiem nav jāpārstāj būt cilvēkiem un ka tādēļ viņiem ir jāsaprot, ka Dievam jādod tas, kas pieder Dievam, un pasaulei – tas, kas tai pienākas. (133, 55-56)

Vīrieša būtība un uzdevums

17. Jums, vīrieši, Es esmu piešķīris mantojumu, labumu – sievieti, kas jums uzticēta, lai jūs viņu mīlētu un rūpētos par viņu. Un tomēr jūsu dzīvesbiedre ir nākusi pie Manis un sūdzējusies Mani par jūsu nesapratni un raudājusi.
18. Es jums esmu teicis, ka jūs esat stipri, ka jūs esat radīti „pēc mana tēla un līdzības". Tomēr es neesmu jums uzdevis pazemot sievieti un padarīt viņu par savu vergu.

19. Es esmu jūs padarījis stiprus, lai jūs pārstāvētu Mani savās mājās: stiprus tikumībā, talantā, un esmu jums devis sievieti kā papildinājumu jūsu zemes dzīvē, lai jūs savstarpējā mīlestībā atrastu spēku stāties pretī pārbaudījumiem un mainīgajiem likteņiem. (6, 61)

20. Apdomājiet, vīrieši, ka bieži vien tieši jūs esat bijuši tie, kas savos tīklos esat nogāzuši tikumīgas sievietes, meklējot viņās jūtīgās un vājās puses. Bet tos spoguļus, kas bija skaidri un kas šodien ir apduļķojuši, jums jāpanāk, lai tie atkal atspoguļotu viņu dvēseļu tīrību un skaistumu.

21. Kāpēc jūs šodien nicināt tieši tās, kuras agrāk esat pavedinājuši uz izkropļotu dzīvi? Kāpēc jūs sūdzaties par sievietes degradāciju? Saprotiet, ka, ja jūs būtu vadījuši viņas pa mana Likuma ceļu, kas ir sirds un gara, cieņas un mīlestības pret tuvāko likums, mīlot viņas ar mīlestību, kas pacilā, nevis ar kaislību, kas pazemo, jums nebūtu iemesla raudāt un sūdzēties, un viņas nebūtu kritušas.

22. Vīrietis meklē un gaida sievietē tikumus un skaistumu. Bet kāpēc jūs pieprasāt to, ko neesat pelnījuši?

23. Es redzu, ka jūs joprojām domājat, ka jums ir lieli nopelni, lai gan jums ir tikai nedaudz. Ar saviem darbiem, vārdiem un domām atjaunojiet to, ko esat iznīcinājuši, un piešķiriet godīgumam, morālei un tikumībai to vērtību, kāda tām pienākas.

24. Ja jūs, vīrieši, centīsieties šādā veidā, jūs palīdzēsiet Jēzum Viņa glābšanas darbā, un jūsu sirdis piepildīsies ar prieku, redzot, ka ģimenes tiek godātas ar labas sievas un godīgas mātes klātbūtni. Jūsu prieks būs liels, redzot, ka tikums atgriežas pie tiem, kuri to bija zaudējuši.

25. Glābšana attiecas uz visiem. Kāpēc gan pat lielākais grēcinieks nevarētu tikt glābts? Tāpēc Es saku jums, vīri: strādājiet kopā ar Mani, lai glābtu tos, kurus esat nogrūduši pazudināšanā, iedvesmojot viņos jaunu cerību ar Manas mācības gaismu. Ļaujiet manām mīlošajām domām sasniegt viņu prātus un sirdis. Nesiet viņiem manas vēstis arī cietumos un slimnīcās, pat uz vietām, kur valda netīrība. Jo tur viņi raudās no nožēlas un sāpēm, jo nav bijuši pietiekami stipri, kad pasaule ar saviem kārdinājumiem viņus ievilka pazudināšanā.

26. Katra sieviete reiz bija bērns, katra sieviete reiz bija jaunava, tādēļ jūs ar līdzjūtību varētu sasniegt viņu sirdis.

27. Es izmantosiu tos vīriešus, kuri nav aptraipījuši šīs tikumus, un uzticēšu viņiem šo uzdevumu. Atcerieties, ka Es jums esmu teicis: „Pēc jūsu darbiem jūs tiksiet atpazīti.” Ļaujiet dvēselei runāt caur zemes izpausmes formu.

28. Bet tiem, kuri nebija gatavi cienīt to skaistumu, ko Es ieliku šajā būtnē, Es saku: kāpēc jūs sakāt, ka mīlat, ja tas, ko jūs jūtat, nav mīlestība? Kāpēc jūs dodat iemeslu citiem krist,

un nekas jūs no tā neattur? Padomājiet: ko justu jūsu sirds, ja to, ko jūs darāt ar tām nokaltušajām ziediem, darītu ar jūsu māti, jūsu māsu vai ar jūsu mīļoto un tādēļ cienīto sievu? Vai esat kādreiz domājuši par brūcēm, ko esat nodarījuši vecākiem, kuri jūs ar tik lielu mīlestību audzinājuši?

29. Jautājiet savai sirdij, veicot patiesu pārbaudi sirdsapziņas gaismā, vai var novākt to, ko nav sējis.

30. Ko jūs gatavojat savai nākotnes dzīvei, ja pastāvīgi ievainojat savus tuvākos? Cik daudzi būs jūsu upuri? Kāda būs jūsu beigas? Patiesi, Es jums saku, jūs esat daudzus padarījuši par upuriem savu kaislību virpulī; daži pieder jūsu tagadnei, bet citi – jūsu pagātnei.

31. Es gribu, lai sirds un mute, kas bija neuzticības un melu patvērums, kļūtu par patiesības un nevainīgas mīlestības patvērumu.

32. Apgaismojiet savu tuvāko ceļu ar vārdu un savu piemēru, lai jūs varētu būt kritušo sieviešu glābēji. Ak, ja vien katrs no jums glābtu vismaz vienu!

33. Neizsakieties slikti par šo sievieti, jo vārds, kas ievaino vienu, ievainos visus, kas to dzird — jo no šī brīža arī viņi kļūst par ļauniem tiesnešiem.

34. Cieniet citu rīcību un noslēpumus, jo nav jūsu darīšana tos nosodīt. Man ir mīļāki vīrieši, kuri ir krituši grēkā un kurus Es atkal pacelšu, nekā liekuļi, kuri izrāda nevainību, bet tomēr grēko. Es dodu priekšroku lielam grēciniekam, kurš tomēr ir sirsnīgs, nevis viltus tikumības izlikšanai. Ja jūs vēlaties rotāties, lai tās ir sirsnības svētku drēbes.

35. Ja jūs atrodat tikumīgu sievieti ar augstām jūtām un jūtaties nevērīgi, lai pie viņas nāktu, lai gan jūs viņu mīlat, un ja jūs tādēļ viņu pazemojat un nicināt, un, pēc tam, kad esat cietuši un sapratuši savu kļūdu, vēršaties pie viņas, lai rastu mierinājumu, jūs veltīgi klauvēsiet pie viņas durvīm.

36. Ja visas sievietes, kas katra vīrieša dzīvē ir spēlējušas kādu lomu, no viņa būtu saņēmušas vārdus un sajūtu par mīlestību, cieņu un sapratni, jūsu pasaule neatrastos tajā grēka augstumā, kurā tā atrodas. (235, 18-32)

Sieviete, sieva un māte

37. Sievietes, jūs esat tās, kas ar savām lūgšanām uzturat to nelielo mieru, kas pastāv uz zemes — tās, kas kā uzticīgas mājas sargātājas rūpējas par to, lai tajā netrūktu mīlestības siltuma. Tādā veidā jūs apvienojaties ar Mariju, savu Māti, lai salauztu cilvēku augstprātību. (130, 53)

38. Sievietes, jūs, kas ar savām asarām aplaistāt šīs pasaules ceļu un ar asinīm iezīmējat savu gājienu caur šo dzīvi: atpūtieties pie Manis, lai iegūtu jaunas spēkas un turpinātu būt mīlestības patvērums, uguns pavardā, stiprais pamats mājā, ko Es jums uzticēju uz zemes. Lai jūs arī turpmāk būtu lakstīgala,

kuras spārni apklāj vīru un bērnus. Es jūs svētīju.

39. Es paaugstinu vīrieti un sievietes vietu vīrieša labajā pusē. Es svētīju laulību un svētīju ģimeni.

40. Šajā laikā Es nāku ar mīlestības zobenu, lai visu saliktu kārtībā, jo iepriekš cilvēki to ir izjaukuši. (217, 29-31)

41. Patiesi, es jums saku, cilvēces atjaunošanās ir jāsāk ar sievieti, lai tās augļi, kas būs rītdienas cilvēki, būtu brīvi no trūkumiem, kas jūs ir noveduši pie deģenerācijas.

42. Pēc tam vīrieša uzdevums būs dot savu ieguldījumu šajā atjaunošanas darbā; jo ikviens, kurš ir samaitājis sievieti, būs spiests viņu atkal pacelt.

43. Šodien Es esmu jūs iedvesmojis glābt sievieti, kas ir paklupusi savā ceļā; un, ja jūs Man parādīsiet to, kuru esat glābuši, Es viņai dāvināšu ziedu, svētību un ļoti lielu mieru, lai viņa vairs nekad nekristu.

44. Ja jūs tā pildīsiet šo uzdevumu, tās būtnes, kuras ir ievainotas šajā pasaulē, sajutīs Jēzus mīlestību savās sirdīs.

45. Es to dzirdēšu, ja viņi savās lūgšanās Man teiks: „Mans Tēvs, neuzlūko manu grēku, skaties tikai uz manu sāpi. Nesodi manu samaitātību, skaties tikai uz manu ciešanu." Šajā brīdī mans mierinājums nāks uz to mokāto sirdi, un tā attīrīsies ar asarām. Ja jūs tikai zinātu, ka grēcinieka lūgšana tiek uztverta spēcīgāk nekā tā, kas nāk no lepna cilvēka, kurš uzskata sevi par taisnu un tīru. (235, 16-17, 43-45)

46. No mīlestības, ar ko Es jums esmu devis dzīvību, cilvēki parāda tikai nedaudzus pierādījumus vai pazīmes. No visām cilvēciskajām jūtām tā, kas visvairāk līdzinās dievišķajai mīlestībai, ir mātes mīlestība, jo tajā ir nesavtīgums, sevis noliegšana un centieni padarīt bērnu laimīgu, pat ja tas prasa upurus. (242, 39)

47. Jums, neauglīgajām sievietēm, Meistars saka: jūs ļoti vēlējāties un lūdzāt, lai jūsu ķermenis kļūtu par dzīvības avotu, un cerējāt, ka kādu vakaru vai rītu jūsu iekšienē būs dzirdama maiga sirdsdarbība. Bet dienas un naktis ir pagājušas, un no jūsu krūtīm izlauzās tikai raudas, jo neviens bērns nav klauvējis pie jūsu durvīm.

48. Cik daudzas no jums, kas Mani klausāties un kuras zinātne ir atņēmusi jums visu cerību, būs jākļūst auglīgām, lai jūs ticētu Manai varai un daudzi atpazītu Mani caur šo brīnumu. Esiet nomodā un esiet pacietīgas. Neaizmirstiet Manus vārdus! (38, 42-43)

Bērnu un jauniešu audzināšana

49. Ģimenes tēvi, izvairieties no kļūdām un sliktiem piemēriem. Es no jums neprasu pilnību, tikai mīlestību un rūpes par saviem bērniem. Sagatavojieties garīgi un fiziski, jo aizsaulē lielas dvēseļu armijas gaida brīdi, kad kļūt par cilvēkiem jūsu vidū.

50. Es vēlos jaunu cilvēci, kas pieaug ne tikai skaitā, bet arī tikumībā un vairojas, lai cilvēki redzētu tuvu apsolīto pilsētu un viņu bērni sasniegtu mērķi dzīvot Jaunajā Jeruzalemē.

51. Es gribu, lai zeme piepildās ar labas gribas cilvēkiem, kuri ir mīlestības augļi.

52. Iznīciniet šī laika Sodomu un Gomoru, neļaujiet, lai jūsu sirds pierastu pie to grēkiem, un nedarbojieties tāpat kā to iedzīvotāji. (38, 44-47)

53. Ar dedzību rādiet ceļu saviem bērniem, māciet viņus pildīt Gara un matērijas likumus; un, ja viņi tos pārkāpj, tad pārmestiet viņiem, jo jūs kā vecāki pārstāvat Mani uz zemes. Atcerieties Jēzu, kurš, pilns svēta dusmu, uz visiem laikiem iemācīja Jeruzalemes tirgotājiem mācību, aizstāvot Dieva lietu, nemainīgos likumus. (41, 57)

54. Šodien jūs vairs neesat mazi bērni un varat saprast manu mācību jēgu. Jūs arī zināt, ka jūsu dvēsele nav radusies vienlaikus ar ķermeni, kas jums pieder, un ka viena izcelsme nav otras izcelsme. Tie mazuļi, kurus jūs šūpināt savās rokās, savās sirdīs nes nevainību, taču savās dvēselēs viņi glabā pagātni, kas dažkārt ir garāka un briesmīgāka nekā viņu pašu vecāku pagātne. Cik liela ir to atbildība, kuriem jākopj šīs sirdis, lai viņu dvēseles gūtu panākumus savā attīstības ceļā.

55. Tāpēc neuzlūkojiet savus bērnus ar mazāku mīlestību. Atcerieties, ka jūs nezināt, kas viņi ir, ne arī to, ko viņi ir darījuši. Drīzāk vairojiet savu uzmanību un mīlestību pret viņiem un pateicieties savam Tēvam, ka Viņš ir ielicis jūsos savu žēlsirdību, lai padarītu jūs par garīgo brāļu un māsu vadītājiem un padomdevējiem, kuriem jūs uz laiku esat vecāki attiecībā uz viņu ķermeni un asinīm. (56, 31-32)

56. Es saku ģimenes tēviem, ka tāpat kā viņi rūpējas par savu bērnu materiālo nākotni, tāpat viņiem jārūpējas arī par viņu garīgo nākotni, pamatojoties uz misiju, ko viņi šajā ziņā ir atnesuši uz šo pasauli. (81, 64)

57. Ziniet, ka dvēsele, iemiesojoties, līdzi nes visas savas spējas, ka tās liktenis jau ir uzrakstīts un ka tādēļ tai nekas pasaulē nav jāiegūst no jauna. Tā līdzi nes vēstījumu vai izpirkšanas uzdevumu. Dažreiz tā pļauj (labu) ražu, citreiz tā atmaksā parādu. Bet vienmēr šajā dzīvē tā saņem mīlestības mācību, ko tai dod tās Tēvs.

58. Jūs, kas vadāt savus bērnus caur šo dzīvi, rūpējieties par to, lai, kad bērnišķīgās nevainības laiks būs pagājis, viņi ietu pa mana likuma ceļu. Modiniet viņu jūtas, atklājiet viņiem viņu spējas un vienmēr mudiniet viņus uz labo , un patiesi, Es jums saku: kurus jūs šādā veidā pie Manis atvedīsiet, tos pārpludinās gaisma, kas staro no tā dievišķā uguns, kas ir mana mīlestība. (99, 64-65)

59. Garīgi jūs jau esat nogājuši garu ceļu, un tagad jūs esat pārsteigti par

intuīciju un attīstību, ko jaunās paaudzes atklāj jau no visagrākās bērnības. Jo tās ir dvēseles, kas daudz ir piedzīvojušas un tagad atgriežas, lai virzītu cilvēci uz priekšu — vieni garīgajos ceļos, citi pasaules ceļos, atkarībā no savām spējām un savas misijas. Taču visos viņos cilvēki saskatīs iekšējo mieru. Šīs būtnes, par kurām Es jums runāju, būs jūsu bērni. (220, 14)

60. Vai jūs domājat, ka bērns, saskaroties ar slikto piemēru, ko rāda zemes tēvs, kurš ir netikls vai ļauns, pieļauj kļūdu, ja neievēro viņa dzīvesveidu? Vai arī jūs domājat, ka bērnam ir pienākums sekot savu vecāku pēdās?

61. Patiesi, Es jums saku, ka sirdsapziņai un saprātam ir jābūt tiem, kas jūs vada uz pareizo ceļu. (271, 33-34)

62. Svētītā nevainība ir inficēta ar pasaules samaitātību, jaunieši seko tās ceļam apdullinošā skrējienā, un arī jaunavas ir zaudējušas kautrību, šķīstību un pieklājību. Visas šīs tikumības ir pazudušas no viņu sirdīm. Viņi ir barojuši pasaulīgās kaislības un ilgojas tikai pēc izklaidēm, kas viņus ved uz pazudināšanu.

63. Es runāju ar jums pilnīgi skaidri, lai jūs celtos un spertu stingru soli savas dvēseles attīstībā. (344, 48)

64. Iededziet jauniešos mīlestību pret tuvāko, dodiet viņiem lielus un cēlus ideālus, jo tieši jaunieši rīt cīnīsies, lai sasniegtu tādu dzīvi, kurā mirdz taisnīgums, mīlestība un gara svētā brīvība. Sagatavojieties, jo lielā kauja, par kuru runā pravietojumi, vēl nav pienākusi. (139, 12)

Vārds bērniem un jaunavām

65. Jūs, bērnu dvēseles, visi Manī esat atraduši Dievišķo Tēvu, un, ja Es jums materiālajā dzīvē esmu devis cilvēciskos vecākus, tad tas notika tādēļ, lai viņi dotu dzīvību jūsu ķermenim un pārstāvētu jūsu Debesu Tēvu pie jums. Es jums esmu teicis: „Tev jāmīl Dievs vairāk nekā jebkuru radīto," un esmu piebildis: „Tev jāciena tēvs un māte." Tātad neaizmirstiet savus pienākumus. Ja jūs neesat pateicīgi atzinuši savu vecāku mīlestību un viņi vēl ir šajā pasaulē, tad svētījiet viņus un atzīstiet viņu nopelnus. (9, 19)

66. Šajā dienā Es īpaši runāju ar meitenēm, kurām rīt ar savu klātbūtni jāapgaismo jaunas mājas dzīve, kurām jāzina, ka sievas un mātes sirds ir gaismas, kas apgaismo šo svētnīcu, tāpat kā Gars apgaismo iekšējo templi.

67. Sagatavojieties tam jau tagad, lai jūsu jaunā dzīve jūs nepārsteigtu; jau tagad sagatavojiet ceļu, pa kuru ies jūsu bērni — tās dvēseles, kas gaida brīdi, kad tuvināties jūsu klēpim, lai pieņemtu ķermeni un cilvēcisko dzīvi, lai pildītu uzdevumu.

68. Esiet mani līdzstrādnieki manos atjaunošanas plānos, manā atjaunošanas un taisnīguma darbā.

69. Novērsieties no daudzajiem kārdinājumiem, kas šajā laikā apdraud jūsu soļus. Lūdzieties par grēcīgajām pilsētām, kur tik daudzas sievietes iet bojā, kur tik daudzi

svētnīcas tiek apgānītas un kur tik daudzas lampas nodziest.

70. Ar savu piemēru izplatiet dzīvības, patiesības un gaismas sēklu, kas aptur cilvēces garīguma trūkuma sekas.

71. Šīs tautas jaunavas: pamostieties un sagatavojieties cīņai! Neļaujieties apmākt sirds kaislībām, neļaujieties apmākt neīstajam. Attīstiet savas intuīcijas un iedvesmas dāvanas, savu jūtīgumu un maigumu. Kļūstiet stipras patiesībā, un jūs būsiet sagatavojušas savus labākos ieročus, lai būtu gatavas šīs dzīves cīņai.

72. Lai ar savu asinīm nodotu tālāk mīlestību, lai palīdzētu saviem bērniem ar dzīves būtību, kas ir mīlestība, par kuru Es jums tik daudz runāju, jums vispirms tā jāpiedzīvo, jāļauj tai sevi caurvīt un jāsajūt to dziļi. Tas ir tas, ko mana mācība vēlas panākt jūsu sirdīs. (307, 31-36)

Laulība un ģimene

73. Laulības likums nāca kā gaisma, kas runāja caur senču garu, lai viņi saprastu, ka vīrieša un sievietes savienība nozīmē derību ar Radītāju. Šīs savienības auglis ir bērns, kurā saplūst vecāku asinis kā pierādījums tam, ka to, ko Dievs ir savienojis, uz zemes nedrīkst šķirt.

74. Tā laime, ko izjūt tēvs un māte, kad viņi ir laiduši pasaulē bērnu, ir līdzīga tai, ko piedzīvoja Radītājs, kad Viņš kļuva par Tēvu, dodot dzīvību Saviem mīļajiem bērniem. Kad vēlāk caur Mozu es jums devu likumus, lai jūs saprastu, kā izvēlēties dzīvesbiedri, un neiekārotu sava tuvākā sievu, tas notika tādēļ, ka cilvēki savas brīvās gribas dēļ bija apmaldījušies uz laulības pārkāpšanas un kaislību ceļiem.

75. Pēc tam, kad šis laiks bija pagājis, Es nācu pasaulē kā Jēzus un paaugstināju laulību un līdz ar to cilvēcisko morāli un tikumību ar savu laipno mācību, kas vienmēr ir mīlestības likums. Es runāju līdzībās, lai padarītu savu vārdu neaizmirstamu, un padarīju laulību par svētu institūciju.

76. Tagad, kad Es atkal esmu starp jums, Es jautāju jums, vīrieši un sievietes: ko jūs esat izdarījuši ar laulību? Cik maz ir to, kas uz to var atbildēt apmierinoši! Mana svētītā institūcija ir apgānīta, no šī dzīvības avota plūst nāve un sāpes. Uz šī likuma lapas tīrā baltuma atrodas vīrieša un sievietes kauna traipi un pēdas. Auglis, kam vajadzētu būt saldam, ir rūgts, un kauss, no kura cilvēki dzer, ir pilns ar žulti.

77. Jūs attālināties no maniem likumiem, un, kad jūs paklūstat, jūs ar bailēm jautājat sev: kāpēc ir tik daudz sāpju? Tāpēc, ka miesas kārības vienmēr ir pārklājušas sirdsapziņas balsi. Tagad es jums jautāju: kāpēc jums nav miera, lai gan es esmu jums devis visu nepieciešamo, lai jūs būtu laimīgi?

78. Es esmu izpletis zilu plīvuru debesu velvē, lai jūs zem tā veidotu savus „mīlas ligzdas“, lai jūs tur, tālu no pasaules kārdinājumiem un sarežģījumiem, dzīvotu ar putnu

vienkāršību; jo vienkāršībā un sirsnīgā lūgšanā var sajust mana Valstības mieru un daudzu noslēpumu atklāšanos.

79. Ikviens, kas savienojas laulībā ar manu dievišķību — pat ja viņa savienība nav apstiprināta neviena garīdznieka — noslēdz ar Mani līgumu, līgumu, kas paliek ierakstīts Dieva grāmatā, kurā ir pierakstīti visi likteņi.

80. Kas var izdzēst šos divus savstarpēji saistītos vārdus no turienes? Kas pasaulē var atdalīt to, kas ir apvienots manā likumā?

81. Ja Es jūs šķirtu, Es iznīcinātu savu paša darbu. Ja jūs lūdzāt Man, lai jūs būtu apvienoti uz zemes, un Es jums to piešķīru — kāpēc tad jūs neievērojat savus solījumus un noliedzat savas zvērestus? Vai tas nav izsmiekls pret manu likumu un manu vārdu? (38, 32-37, 39-41)

82. Es esmu runājis uz sievietes, mātes un sievas sirdi, kura nespēja saglabāt tīrību savā sirdī, kā arī nespēja sniegt dzīvesbiedram un bērniem mīlestības un sapratnes siltumu.

83. Kā vīrieši un sievietes varētu pacelt savu dvēseles dzīvi, ja viņi iepriekš nav labojuši smagās kļūdas, kas pastāv viņu cilvēciskajā dzīvē?

84. Mans darbs prasa, lai tā mācekļi ar savu rīcības tīrību un patiesīgumu savā dzīvē spētu liecināt par to.

85. Es jautāju gan vieniem, gan otriem: vai jums ir bērni? Tad esiet žēlīgi pret viņiem. Ja jūs pat uz brīdi varētu ieraudzīt viņu dvēseles, jūs justos nevērīgi, saucot sevi par viņu vecākiem. Nedodiet viņiem sliktus piemērus, sargieties no kliegšanas bērnu klātbūtnē.

86. Es zinu, ka šajā laikā kā nekad agrāk pastāv problēmas laulībā — problēmas, kurām iesaistītie atrod tikai vienu risinājumu: šķiršanos, laulības šķiršanu.

87. Ja cilvēkam būtu nepieciešamās garīgās zināšanas, viņš nepieļautu tik smagas kļūdas, jo lūgšanā un garīgajā dzīvē viņš atrastu iedvesmu, lai atrisinātu visgrūtākās situācijas un izturētu visgrūtākos pārbaudījumus.

88. Mana gaisma sasniedz visas sirdis, arī skumjās un nomāktās, lai dotu tām jaunu dzīvesprieku. (312, 36 42)

89. "Otrā laikmetā" Es ienācu daudzu pāru mājās, kuri bija salaulājušies saskaņā ar Mozus likumu, un vai jūs zināt, kādus daudzus no viņiem Es tur sastapu? Strīdošos, iznīcinot miera, mīlestības un uzticības sēklu. Es redzēju naidu un nesaskaņas sirdīs, pie viņu galda un gultā.

90. Es ienācu arī daudzu to mājās, kuri — lai gan viņu laulības dzīve nebija apstiprināta ar likumu — mīlēja viens otru un dzīvoja tā, kā to dara lakstīgalas savā ligzdā, un lutināja un sargāja savu mazo mīļoto.

91. Cik daudz ir tādu, kas dzīvo zem viena jumta, bet nemīl viens otru, un tā kā nemīl, nav arī vienoti, bet garīgi atdalīti! Tomēr viņi neizpauž savu sašķeltību, baidoties no dievišķā soda vai cilvēku likumiem

vai sabiedrības sprieduma, bet tā nav laulība; šiem cilvēkiem nav ne kopības, ne patiesības.

92. Tomēr viņi izrāda savu viltus kopību, apmeklē ģimenes un baznīcas, dodas pastaigās, un pasaule viņus nesoda, jo viņi prot noslēpt savu mīlestības trūkumu. Cik daudzi, kas mīl viens otru, savukārt ir spiesti slēpties, noslēpt savu patieso vienotību un paciest nesapratni un netaisnību.

93. Cilvēks nav attīstījies pietiekami augstu, lai izprastu un pareizi novērtētu sava tuvākā dzīvi. Tie cilvēki, kuri tur rokās garīgos un laicīgos likumus ( ), nepiemēro patieso taisnīgumu, lai sodītu šādus gadījumus.

94. Bet tie sapratnes un iecietības laiki, ko Es jums paziņoju, kad cilvēce pilnveidosies, pienāks, un tad jūs pieredzēsiet, tāpat kā patriarhu laikos pirms Mozus, ka mīlošo savienība notiek tā, kā Es to šodien esmu darījis ar saviem bērniem: garīgā veidā. Tāpat arī jūs to darīsiet tajos nākotnes laikos: to cilvēku klātbūtnē, kuri apvienosies, draugu un radinieku klātbūtnē, vislielākā garīgumā, brālībā un priekā. (357, 25-27)

34. nodaļa – Gribas brīvība un sirdsapziņa

Sirdsapziņas un gribas brīvības nozīme

1. Klausieties, mācekļi: cilvēkam kā garīgām dāvanām pieder gribas brīvība un sirdsapziņa; visi nāk pasaulē apveltīti ar tikumiem un var tos izmantot. Viņu dvēselē ir sirdsapziņas gaisma; bet vienlaikus ar ķermeņa attīstību attīstās arī kaislības, ļaunās tieksmes, un tās cīnās ar tikumiem.

2. Dievs ļauj tam notikt, jo bez cīņas nav nopelnu, un tas jums ir nepieciešams, lai paceltos garīgajā ceļā. Kādi būtu Dieva bērnu nopelni, ja viņi necīnītos? Ko jūs darītu, ja dzīvotu laimē, kā jūs to ilgojaties šajā pasaulē? Vai jūs, apņemti ar ērtībām un bagātībām, varētu gaidīt garīgu progresu? Jūs apstātos, jo tur, kur nav cīņas, nav nopelnu.

3. Bet nesaprotiet to nepareizi; jo, kad Es runāju par cīņu, Es domāju to, ko jūs izvēršat, lai pārvarētu savas vājības un kaislības. Šīs cīņas ir vienīgās, ko Es atļauju cilvēkiem, lai viņi savaldītu savu egoismu un materiālās tieksmes, lai dvēsele, apgaismota ar Garu, ieņemtu savu patieso vietu.

4. Es atbalstu šo iekšējo cīņu, bet ne to, ko cilvēki vada, ilgojoties pēc pašpaaugstināšanās, apmāti ar ambīcijām un ļaunumu. (9, 42-44)

5. Dvēsele cīnās, lai sasniegtu savu pacelšanos un attīstību, kamēr „miesa" atkal un atkal padodas pasaules kārdinājumiem. Taču dvēsele un ķermenis varētu būt saskaņā, ja abi izmantotu tikai to, kas viņiem pienākas saskaņā ar „ ",

un tieši to jums parāda mana mācība.

6. Kā jūs varat jebkurā brīdī īstenot manu likumu? Klausoties sirdsapziņas balsī, kas ir jūsu rīcības tiesnesis. Es jums neuzlieku nekādu pienākumu, ko jūs nevarētu izpildīt. Es gribu jūs pārliecināt, ka ceļš uz laimi nav fantāzija, bet gan ka tas pastāv, un es jums šeit atklāju, kā to mērot.

7. Jums ir brīvība izvēlēties ceļu, taču mans pienākums kā Tēvam ir parādīt jums patieso, īsāko ceļu — to, kas vienmēr ir apgaismots ar dievišķā bākas gaismu, kas ir mana mīlestība pret jums. Jo jūs esat mācekļi, kas ilgojas dzirdēt arvien jaunus vārdus, kas apstiprina jūsu zināšanas un atdzīvina jūsu ticību. (148, 53-55)

8. Es esmu ielicis sirdsapziņu jūsu būtībā, lai tā būtu vadlīnija visos jūsu ceļos, jo sirdsapziņa spēj atšķirt labo no ļaunā un pareizo no nepareizā. Ar šo gaismu jūs nevarēsiet tikt maldināti vai saukti par neziņā esošiem. Kā gan garīgais cilvēks varētu apkrāpt savu tuvāko vai mēģināt apkrāpt pats sevi, ja viņš zina patiesību? (10, 32)

9. Cilvēks uz Zemes ir valdnieks, kuram šo titulu piešķīra mana mīlestība un taisnīgums, un uzdevums, ko viņš saņēma no paša sākuma, bija valdīt pār Zemi.

10. Pār viņa gribas brīvības dievišķo dāvanu Es uzcēlu spožu bāku, kas apgaismotu viņa dzīves ceļu: sirdsapziņu.

11. Brīvība rīkoties un sirdsapziņas gaisma, lai atšķirtu labo no ļaunā, ir divas no lielākajām dāvanām, ko mana Tēva mīlestība atstāja jūsu garam. Tās ir cilvēkā jau pirms viņš piedzimst un arī pēc tam, kad viņš ir miris. Sirdsapziņa vada cilvēku un nešķiras no viņa ne izmisumā, ne saprāta zaudējuma brīdī, ne nāves cīņā, jo tā ir dziļi vienota ar garu. (92, 32-34)

12. Dvēsele priecājas par gribas brīvību, ar kuras palīdzību tai jāiegūst nopelni, lai sasniegtu pestīšanu.

13. Kas vada, virza vai konsultē dvēseli tās brīvā attīstības ceļā, lai atšķirtu atļauto no neatļautā un tādējādi neapmaldītos? Sirdsapziņa

14. Sirdsapziņa ir dievišķā dzirkstele, tā ir augstāka gaisma un spēks, kas palīdz cilvēkam negrēkot. Kāds nopelns būtu cilvēkam, ja sirdsapziņai būtu materiāla vara, lai piespiestu viņu palikt labajā?

15. Es gribu, lai jūs zinātu, ka nopelns ir tajā, ka klausāties šo balsi, pārliecināties, ka tā nekad nemelojas un nekļūdās savos padomos, un uzticīgi izpildāt tās norādījumus.

16. Kā jūs noteikti saprotat, lai skaidri sadzirdētu šo balsi, ir nepieciešama apmācība un koncentrēšanās uz sevi. Kurš no jums šobrīd praktizē šo paklausību? Atbildiet sev.

17. Sirdsapziņa vienmēr ir izpaudusies cilvēkā; bet cilvēks nav sasniedzis nepieciešamo attīstības līmeni, lai ļautu šai gaismai vadīt

visu savu dzīvi. Viņam ir vajadzīgi likumi, mācības, noteikumi, reliģijas un padomi.

18. Kad cilvēki nonāks līdz tam, ka spēs sazināties ar savu garu un, tā vietā, lai meklētu garīgo ārpusē, meklēs to savā iekšienē, viņi spēs dzirdēt to maigo, pārliecinošo, gudro un taisnīgo balsi, kas vienmēr ir bijusi dzīva viņos, lai gan viņi tai nav klausījušies, un viņi sapratīs, ka garā ir Dieva klātbūtne, ka Viņš ir patiesais starpnieks, caur kuru cilvēkam jāsazinās ar savu Tēvu un Radītāju. (287, 26-30)

19. Jūs visi sevī esat manu Gaismu, katrai dvēselei pieder šī žēlastība; bet, kamēr dažiem šī Gaisma kļuva arvien spēcīgāka, pieauga, izlauzās ārā, lai parādītos, citiem tā paliek tikai slepenā, slēptā, neapzinātā stāvoklī. Bet patiesi, Es jums saku: cik vien cilvēks arī būtu garīgi atpalicis, viņš vienmēr spēs atšķirt labo no ļaunā, tāpēc jūs visi esat atbildīgi Mani priekšā par saviem darbiem.

20. Man jums jāsaka, ka jūsu atbildība pieaug tādā mērā, kādā pieaug jūsu izpratne, jo jūs kļūsiet arvien jutīgāki pret sirdsapziņas norādēm. (310, 69 70)

21. Es gribu, lai jūs zināt, ka jūs esat visvairāk privileģētās būtnes starp visām šīs pasaules radībām, kas apveltītas ar garu un sirdsapziņu. Es esmu jums devis gribas brīvību, lai jūs pēc pašu gribas izvēlētos pareizo ceļu, kas ved pie Manis. Ceļš, ko Es jums piedāvāju, nav ziedu klāts, bet gan lūgšanas, nožēlas un cīņas ceļš, un pa šo ceļu jums jāved jūsu sirdsapziņa. (58, 42)

22. Kas notiktu ar garu, ja tas tiktu atņemts brīvās gribas? Pirmkārt, tas vairs nebūtu gars, un tādēļ tas nebūtu radījums, kas ir cienīgs Augstākajam. Tas būtu kaut kas līdzīgs tām mašīnām, ko jūs ražojat, kaut kas bez paša dzīves, bez inteliģences, bez gribas, bez centības. (20, 37)

23. Es devu cilvēkam gribas brīvību. Bet, ja viņš savā apmātībā aizietu tik tālu, ka par to Man pārmet, Es viņam teikšu, ka Es viņam devu arī gribasspēku un saprātu. Vienlaikus Es viņam atklāju Savu likumu, kas ir ceļš, lai neklupētu vai neapmaldītos, un iededzu viņā sirdsapziņas gaismu, kas ir iekšējais bāka, kas apgaismo dvēseles ceļu un ved to uz mūžīgo dzīvi.

24. Kāpēc pastāv grēks, kāpēc ļaunums dominē un kāpēc izceļas kari? Tāpēc, ka cilvēks neklausās sirdsapziņas balsī un ļaunprātīgi izmanto savu gribas brīvību. (46, 63-64)

25. Pasaule Mani nedzird, jo šo ķermeņu balsij, caur kuriem Es sevi atklāju, ir tikai neliels darbības rādiuss. Tāpēc tā ir Gara balss, kas ir mana gudrība, kura runā uz cilvēkiem un pārsteidz daudzus, kuri savas egoisma varā citādi ir kurli pret šīs balss aicinājumiem, pievērš uzmanību tikai glaimiem un zemes slavai un apreibina sevi ar savu sabiedrisko stāvokli un varu. (164, 18)

Gribas brīvības ļaunprātīga izmantošana

26. Šodien es sastopu cilvēci, kas ir garīgi novājināta tās ļaunprātīgās rīcības dēļ, ko tā ir izdarījusi ar gribas brīvības dāvanu. Es izveidoju ceļu, kas ved uz taisnīgumu, mīlestību, žēlsirdību un labo. Cilvēks ir izveidojis citu ceļu no šķietamās gaismas, kas viņu ir novedis uz pazudināšanu.

27. Manas atgriešanās brīdī mans vārds jums parādīs tieši to ceļu, pa kuru jūs nevēlējāties iet, un netaisnīgs un nepamatots būtu tas, kurš teiktu, ka šī mācība mulsina vai padara vienaldzīgus. (126, 5-6)

28. Paskatieties uz cilvēkiem, kā viņi iznīcina un ienīst viens otru, cīnās par varu, nebaidoties no noziegumiem, krāpšanas vai nodevības. Ir miljoniem cilvēku, kas mirst kā savu līdzcilvēku upuri, un citi, kas iet bojā netikuma ietekmē. Vai tad viņos ir gaisma? Vai tad runā gars, kas dzīvo viņos? Tas, kas tur ir, ir tumsība un sāpes, brīvās gribas dāvanas ļaunprātīgas izmantošanas un iekšējās balss neieklausīšanās rezultāts, un tāpēc, ka cilvēki nepievērsa savu uzmanību tam Dieva dzirksteles gaismam, ko jūs visi nesat savā būtībā, kas ir dievišķais gaismas stars, ko jūs saucat par sirdsapziņu. (79, 31)

29. Gribas brīvība ir augstākais izpausmes veids, ir vispilnīgākā brīvības dāvana, kas cilvēkam piešķirta dzīves ceļā, lai viņa neatlaidība labajā, ko viņš ieguvis, sekojot sirdsapziņas padomam un cīnoties pārbaudījumu pārvarēšanā, ļautu viņam sasniegt Tēva klēpi. Taču gribas brīvība ir aizstāta ar neierobežotību, sirdsapziņa tiek ignorēta; cilvēki klausās tikai pasaules prasībām, un garīgums ir aizstāts ar materiālismu.

30. Ņemot vērā tik lielu apmulsumu un tik daudz noviržu, šī laika cilvēkiem mana mācība šķitīs absurda. Bet Es jums saku, ka tā ir pareizā mācība, lai panāktu, ka cilvēki atbrīvojas no letarģijas, kurā viņi ir nonākuši. (157, 15-16)

31. Mans Vārds ir ceļš, ir Dievišķais Likums, kas jūs ved uz pilnību, tas ir Gaisma, kas pacilā dvēseli, kura tomēr bija aptumšota, kad „miesa" ar savu nepiekāpību bija uzvarējusi un nebija klausījusies sava gara iekšējo aicinājumu.

32. Bēdas tad dvēselei, kas, vadīta „miesas" impulsu, ir padusējusi un ļāvusi sevi pakļaut apkārtējās pasaules ietekmei, tādējādi apmainot savu vadītāja lomu pret bezpalīdzīgas būtnes lomu, kuru cilvēciskās kaislības un vājības mētā kā sausas lapas, kad tās bez virziena virpuļo vējā.

33. Cilvēks, kurš visvairāk mīl brīvību, baidās pakļauties dievišķajai gribai, baidoties, ka viņa gars galu galā viņu pakļaus un atņems daudzus cilvēciskos baudījumus, par kuriem viņš zina, ka tie viņam kaitē; un tā viņš pamet ceļu, kas ved uz patieso dzīvi. (97, 36)

34. Laiks, kad cilvēki izmantoja gribas brīvību, lai to veltītu izklaidēm, zemiskām kaislībām,

naidam un atriebībai, tagad iet uz beigām. Mana taisnība aizslēdz grēka ceļus un tā vietā atver izlīguma un atjaunošanās ceļu, lai cilvēki varētu atrast miera ceļu, ko ar citiem līdzekļiem viņi ir meklējuši velti. (91, 80)

35. Es jums devu gribas brīvības dāvanu un esmu cienījis šo maniem bērniem doto, svētīto brīvību. Bet Es ieliku jūsu būtībā arī Garu Dievišķo Gaismu, lai jūs, vadīti no tās, virzītu savas spējas pareizajā virzienā. Taču Es jums saku: cīņā starp dvēseli un ķermeni dvēsele ir cietusi sakāvi, sāpīgu kritienu, kas to pakāpeniski arvien vairāk attālinājis no patiesības avota, kas Es esmu.

36. Tās sakāve nav galīga, tā ir pagaidu; jo tā pacelsies no savas bezdibeņa dziļumiem, kad vairs nespēs paciest savu izsalkumu, slāpes, kailumu un tumsību. Sāpes būs tās glābšana, un tad, kad tā dzirdēs sava Gara balsi, tā pacelsies spēcīga un starojoša, dedzīga un iedvesmota, un atkal izmantos savas spējas. Tomēr vairs ne ar to brīvību, lai tās izmantotu labajam vai ļaunajam, bet gan veltot tās vienīgi dievišķo likumu izpildei, kas ir labākais dievkalpojums, ko jūs varat sniegt manam Garam. (257, 65 66)

Nepieciešamība sekot sirdsbalsij

37. Cik tālu no realitātes šobrīd atrodas miljoniem būtņu, kas dzīvo tikai savas materiālās klātbūtnes dēļ! Kā viņi varētu atvērt acis uz realitāti? Tikai klausoties sirdsapziņas balsī — tajā balsī, kurai, lai to sadzirdētu, ir nepieciešama koncentrēšanās, pārdomāšana un lūgšana. (169, 16)

38. Vienmēr, kad vēlaties zināt, vai ceļš, pa kuru ejat, ir ceļš uz augšupvērstu attīstību, jums jākonsultējas ar sirdsapziņu, un, ja tajā valda miers un jūsu sirdī mīt mīlestība pret tuvākajiem un laba griba pret saviem līdzcilvēkiem, jūs varat būt droši, ka jūsu gaisma joprojām spīd un jūsu vārdi mierina un dziedē.

39. Bet, ja jūs atklātu, ka jūsu sirdī ir iesakņojusies alkatība, ļaunprātība, materiālisms un miesas kārības, jūs varat būt droši, ka jūsu gaisma ir pārvērtusies tumsā, maldībā. Vai jūs gribat, lai — kad Tēvs jūs aicinās — jūs parādītu ne tīru ražu, bet netīru? (73, 45)

40. Mācekļi: ja jūs nevēlaties pieļaut kļūdas vai pārkāpumus, pārbaudiet savas darbības sirdsapziņas gaismā, un, ja ir kaut kas, kas to aptumšo, rūpīgi izpētiet sevi, un jūs atklāsiet šo kauna plankumu, lai varētu to labot.

41. Jūsos ir spogulis, kurā jūs varat skatīties un redzēt, vai esat tīri vai nē.

42. Garīgais cilvēks ir atpazīstams pēc saviem darbiem, kuriem, lai tie būtu tīri, jābūt sirdsapziņas diktētiem. Kas tā rīkojas, tas sajutīs, ka viņš pamatoti sauc sevi par Manu mācekli.

43. Kas varētu Mani apmānīt? Neviens. Es jūs neizvērtēju pēc tā, ko jūs darāt, bet pēc nolūka, ar kādu jūs to darāt. Es esmu jūsu

sirdsapziņā un aiz tās. Kā jūs varat domāt, ka Es nevaru zināt jūsu darbus un to motīvus? (180, 11-13)

Cīņa starp gribas brīvību un sirdsapziņu

44. Kad pirmie cilvēki apdzīvoja Zemi, Radītājs ielika viņos savu mīlestību un deva viņiem dvēseli, iededza savu gaismu viņu garā, vienlaikus piešķirot viņiem gribas brīvību.

45. Taču, kamēr vieni centās palikt stingri labajā, cīnoties pret visiem kārdinājumiem, lai paliktu tīri, Kunga cienīgi un saskaņā ar savu sirdsapziņu, citi no grēka uz grēku un no viena pārkāpuma uz nākamo veidoja grēku ķēdi, vadīti vienīgi maņu balsīm, valdīti savām kaislībām, un sēja kļūdas un kārdinājumus savu līdzcilvēku vidū.

46. Bet pie šīm apmulsušajām dvēselēm ir nākuši arī mani pravieši kā manas dievišķības eņģeļu vēstneši, lai pamodinātu cilvēci, brīdinātu to par briesmām un paziņotu par manu atnākšanu. (250, 38-39)

47. „Miesa" bija pārāk stūrgalvīga un nepaklausīga, lai sekotu tās iekšējās gaismas norādēm, ko sauc par sirdsapziņu, un tai bija daudz vieglāk sekot impulsiem, kas to vilināja uz savu instinktu un kaislību neierobežotību.

48. Ilgu laiku cilvēce ir gājusi dzīves ceļu uz šīs zemes smagā cīņā starp sirdsapziņu, kas nekad nav klusējusi, un „miesu", kas vēlas padarīt materiālismu par savu kultu un likumu, un līdz šim ne matērija, ne gars nav uzvarējuši, jo cīņa turpinās.

49. Jūs man jautājat, kurš uzvarēs? Un es jums saku, ka vairs ilgi nav jāgaida līdz sirdsapziņas absolūtajai uzvarai, kas tiks panākta ar dvēseles palīdzību „miesā".

50. Vai jūs neparedzat, ka pēc tik daudzām cīņām un tik ilgas cīņas ķermenis, kas ir cilvēcisks un pārejošs, būs spiests pakļauties garam, kas ir mana mūžīgā gaisma?

51. Saprotiet, ka cilvēks pēc tik ilgas cīņas beidzot iegūs to jūtīgumu un pakļāvību, kāda viņam nekad agrāk nav bijusi pret to balsi un garīgo dzīvi, kas vibrē un dzīvo viņa būtībā.

52. Jūs visi virzāties uz šo punktu, to pat neapjaušot. Bet, kad kādreiz uz Zemes redzēsiet labā un taisnīguma uzvaru, jūs sapratīsiet cīņu, kauju un pārbaudījumu iemeslu. (317, 21-26)

53. Redziet, kā cilvēks stāv pāri visam, kas viņu apņem; ka viņš ir vienīgā būtne, kas apveltīta ar gribas brīvību un sirdsapziņu. No šīs gribas brīvības ir cēlušies visi cilvēku apmaldīšanās, krišanas un grēki. Bet tie ir pārejoši pārkāpumi Radītāja taisnīguma un mūžības priekšā. Jo pēc tam sirdsapziņa uzvarēs pār ķermeņa vājībām un dvēseles vieglo ietekmējamību. Tādējādi nāks gaismas uzvara, kas ir zināšanas par tumsību, kas nozīmē neziņu. Tā būs labā uzvara, kas ir mīlestība, taisnīgums un saskaņa, pār ļauno, kas ir egoisms, neierobežotība un netaisnība. (295, 49)

54. Man nekas nav neiespējams, mana griba ir piepildījusies un

vienmēr piepildīsies, pat ja reizēm šķiet, ka valda cilvēka griba, nevis mana.

55. Cilvēka gribas brīvības ceļš, viņa valdīšana uz zemes, viņa augstprātības uzvaras, spiediens, ko viņš reizēm uzliek, izmantojot vardarbību, ir tik īslaicīgi salīdzinājumā ar mūžību, ka tie, protams, zināmā mērā var mainīt dievišķos plānus; bet rīt vai to īstenošanas gaitā arvien vairāk atklāsies mana Gara griba pār visām būtnēm, ļaujot pastāvēt labajam un iznīcinot netīro. (280, 9-10)

56. Nāks laiks, kad mīlestība nojauks šīs pasaules robežas un kad pasaules tuvināsies viena otrai, kļūstot garīgākas.

57. Līdz tam laikam turpināsies cīņa starp sirdsapziņu un gribas brīvību, ko cilvēks izmantos un pielietos, lai no savas dzīves veidotu to, kas viņam patīk.

58. Cīņa starp šīm divām spēkiem sasniegs savu kulmināciju, un uzvara būs garīgās puses pusē, kas absolūtā mīlestības atdošanā savam Tēvam sacīs Viņam: „Kungs, es atsakos no savas gribas brīvības, piepildi manī vienīgi Tavu gribu."

59. Es svētīšu to, kurš tāds stāsies manā priekšā, un ietīšu viņu savā gaismā; taču es viņam darīšu zināmu, ka es nekad vairs neatsaukšu to svētīto brīvību, ar ko viņš ir apdāvināts. Jo tas, kurš pilda sava Tēva gribu, kurš ir uzticīgs un paklausīgs, ir cienīgs sava Kunga uzticībai. (213, 61-64)

Sirdsapziņas asināšana ar jauno Dieva vārdu

60. Mana mācība, kas ir pilna gaismas un mīlestības, stiprina garu, lai tas varētu izmantot savu varu pār „miesu" un padarīt to tik jūtīgu, ka sirdsapziņas iedvesmas kļūst arvien vieglāk uztveramas.

61. Garīgums ir mērķis, uz kuru cilvēkam jācenšas tiekties, jo tādējādi viņš spēs pilnībā saplūst ar savu sirdsapziņu un beidzot atšķirt labo no ļaunā.

62. Jo cilvēku garīgās pacilātības trūkuma dēļ šo dziļo un gudro, nelokāmo un taisnīgo iekšējo balsi nevarēja pietiekami sadzirdēt un izprast, un tādēļ cilvēks nav ieguvis neierobežotu atziņu, kas viņam patiesi ļautu atšķirt labo no ļaunā.

63. Bet ne tikai tas, bet viņam sevī jāatrod nepieciešamais spēks, lai sekotu katram labajam impulsam un paklausītu katrai gaišajai iedvesmai, un vienlaikus noraidītu katru kārdinājumu, katru negodīgu vai ļaunu domu vai jūtu impulsu. (329, 56-57)

64. Cik viegli cilvēkiem būs saprasties savā starpā, ja viņi kļūs klusi sevī un sadzirdēs savas augstākās saprāts balsi, to tiesneša balsi, kuru viņi nevēlas dzirdēt, jo zina, ka viņš viņiem pavēl pilnīgi pretējo tam, ko viņi tieši dara.

65. Es varu jums teikt arī to, ka, ja jūs nebijāt gatavi ieklausīties sirdsapziņas norādījumos, jūs arī nebijāt paklausīgi un labprātīgi, lai īstenotu manu mācību. Jūs to atzīstat teorijā, bet nepiemērojat

praksē. Jūs atzīstat tās dievišķo būtību — sakāt, ka Kristus bija ļoti liels un ka viņa mācība ir pilnīga. Bet neviens nevēlas būt liels kā Meistars, neviens nevēlas nākt pie viņa, patiesi ņemot viņu par paraugu. Taču jums jāzina, ka Es ne tikai nācu, lai jūs zinātu, ka Es esmu liels, bet arī lai jūs visi tādi kļūtu. (287, 35-36)

66. Es pulcēšu visus cilvēkus un visas tautas ap savu jauno vēstījumu, aicināšu tos kā gans savas avis un nodrošināšu viņiem mieru kūtī, kur viņi atradīs patvērumu no skarba laika un vētrām.

67. Jūs vēl pieredzēsiet, cik daudzi, lai gan šķietami viņiem nav ne mazākās ticības vai garīguma pēdas, savas dvēseles tīrākajā daļā ir saglabājuši garīgās dzīves nemirstīgos principus — jūs vēl atzīsiet, cik daudzi no tiem, kuri jums šķiet, ka viņiem nav nekādas dievbijības, savas būtības dziļākajā daļā nes sevī neiznīcināmu altāri.

68. Pie šī iekšējā altāra cilvēkiem būs garīgi jānometās ceļos, lai raudātu par saviem pārkāpumiem, ļaunajiem darbiem un aizvainojumiem, patiesi nožēlojot savu nepaklausību. Tur, pie sirdsapziņas altāra, sabruks cilvēku augstprātība, tā ka cilvēki vairs neuzskatīs sevi par pārākiem savas rases dēļ. Tad nāks atteikšanās, atlīdzināšana un beidzot miers kā mīlestības un pazemības, ticības un labas gribas likumīgs auglis. (321, 9-11)

35. nodaļa – Domu, jūtu un gribas spēks

Domu sūtīšana un uztveršana un to ietekme

1. Pastāv spēki, kas — neredzami cilvēka acīm un neuzkrītoši cilvēka zinātnei — pastāvīgi ietekmē jūsu dzīvi.

2. Ir labas un ir ļaunas; vienas dod jums veselību, bet otras izraisa slimības; ir gaišas un tumšas.

3. No kurienes nāk šīs spēki? No gara, māceklis, no prāta un no jūtām.

4. Katra inkarnētā vai bezķermeniskā dvēsele domājot izstaro svārstības; katra jūta izdara ietekmi. Jūs varat būt droši, ka pasaule ir pilna ar šīm svārstībām.

5. Tagad jūs varat viegli saprast, ka tur, kur cilvēki domā un dzīvo labestībā, noteikti pastāv dziedinošas spēki un ietekmes, un ka tur, kur cilvēki dzīvo ārpus likumiem un noteikumiem, kas raksturo labestību, taisnīgumu un mīlestību, noteikti pastāv ļaunprātīgas spēki.

6. Abas puses piepilda telpu un cīnās viena pret otru; tās ietekmē cilvēku jūtu dzīvi, un, ja cilvēki spēj tās atšķirt, viņi pieņem labās iedvesmas un noraida sliktās ietekmes. Bet, ja viņi ir vāji un nav pieraduši darīt labu, viņi nespēj pretoties šīm svārstībām un ir apdraudēti kļūt par ļaunuma

vergiem un pakļauties tā varai. (40, 58-63)

7. Viss garīgais Visumā ir gaismas avots, jums redzams vai neredzams, un šī gaisma ir spēks, vara, iedvesma. No idejām, vārdiem un darbiem arī plūst gaisma, atbilstoši to tīrībai un augstumam. Jo augstāka ir ideja vai darbs, jo maigāka un smalkāka ir tā svārstība un no tās izplūstošā iedvesma, lai gan materialisma vergiem ir grūtāk to uztvert. Tomēr — ietekme, ko garīgi izdara augstās domas un darbi, ir liela. (16, 16)

8. Ja no jūsu prāta izplūst ideja vai doma par gaismu, tā sasniedz savu mērķi, lai pildītu savu labvēlīgo uzdevumu. Ja no jūsu prāta izplūst nešķīstas vibrācijas, nevis labas domas, tās radīs tikai postu tur, kur jūs tās sūtāt. Es jums saku, arī domas ir darbi, un kā tādi tās paliek ierakstītas grāmatā, kas pastāv jūsu dvēselē.

9. Vai jūsu darbi ir labi vai ļauni — jūs daudzkārt saņemsiet atpakaļ to, ko vēlējāt saviem līdzcilvēkiem. Jums būtu labāk nodarīt ļaunumu sev, nekā to vēlēties kādam no saviem tuvākajiem.

10. Tāpēc Es jums teicu “Otrā laikmetā”: “To, ko sēj, to arī pļauj”; jo ir nepieciešams, lai jūs atzītu savas pieredzes šajā dzīvē un atcerētos, ka jūsu raža jums nesīs to pašu sēklu, ko jūs esat sējuši, taču daudzkārtīgi.

11. Ak, cilvēce, tu nevēlējos ne apsvērt, ne izjust, ne dzīvot sava Skolotāja mācības! (24, 15-18)

12. Tas ir iemesls, kāpēc Es jums teicu, ka jūs neesat atzinuši domas spēku. Šodien Es jums saku, ka doma ir balss un dzirde, ka tā ir ierocis un vairogs. Tā rada tāpat, kā tā iznīcina. Doma saīsina attālumu starp tālu viens no otra esošajiem un atrod tos, kuru pēdas tā bija pazaudējusi.

13. Atpazīstiet savus ieročus, pirms sākas cīņa. Kas prot sagatavoties, tas būs spēcīgs un neuzvarams. Jums nebūs nepieciešams vicināt slepkavošanas ieročus. Jūsu zobens lai ir tīra un godīga doma, , un jūsu vairogs – ticība un mīlestība pret tuvākajiem. Pat klusumā jūsu balsij jāskan kā miera vēstījumam. (76, 34)

14. Esiet modri, rūpējoties, lai jūs nepiesārņotu savu prātu ar netīrām domām. Tas ir radošs, un, ja jūs pieņemat kādu sliktu priekšstatu, tas iedarbojas nomācoši uz zemākajiem līmeņiem, un jūsu dvēsele tiks apņemta ar tumsību. (146, 60)

15. Lielas cilvēku grupas apvienotās domas spēs uzveikt sliktās ietekmes un nogāzt elkus no to pjedestāliem. (160, 60)

16. Šodien Es varu jums apliecināt, ka nākotnē saziņa ar domu palīdzību sasniegs lielu attīstību, un, pateicoties šim saziņas līdzeklim, izzudīs daudzas barjeras, kas šodien vēl šķir tautas un pasaules. Ja jūs iemācīsieties domās savienoties ar savu Tēvu, ja jūs sasniegsiet sarunu no gara uz garu — kas tad vēl varētu radīt jums grūtības sazināties ar saviem redzamajiem vai

neredzamajiem, klātesošajiem vai prombūtniekiem, tuviem vai tāliem brāļiem un māsām? (165, 15)

17. Jūsu domas vienmēr sasniedz Mani, lai cik nepilnīgas tās arī būtu, un Es dzirdu jūsu lūgšanas, pat ja tām trūkst ticības, ko jums vienmēr vajadzētu tajās ielikt. Iemesls tam ir tas, ka Mans Gars uztver visu būtņu vibrācijas un jūtas.

18. Bet cilvēki, kuri savtīguma dēļ turas attālumā viens no otra, tālu no garīgās dzīves materiālisma dēļ, kurā viņi šodien ir iekļuvuši, nav gatavi sazināties savā starpā ar domu palīdzību.

19. Tomēr Es jums saku, ka ir nepieciešams, lai jūs sāktu apmācīt savu Garu. Lai to sasniegtu, "runājiet" ar dvēselēm, pat ja nesaņemat no tām skaidri uztveramu atbildi.

20. Rīt, kad visi būs iemācījušies dot, viņi saņems arvien vairāk norāžu par garīgu saprašanos, kādu cilvēki nekad nebūtu pat sapņojuši. (238, 51)

Jūtu, vēlmju vai bažu spēks

21. Katru brīdi no jums izplūst domāšanas vai garīgās svārstības, bet vairumā gadījumu jūs izstaro egoismu, naidu, vardarbību, iedomību un zemiskas kaislības. Jūs sāpināt un jūtat, ja jūs sāpina, bet jūs nemīlat, un tādēļ jūs nejūtat, ja jūs mīl, un ar savām slimīgajām domām jūs arvien vairāk piesātināt vidi, kurā dzīvojat, ar sāpēm un piepildāt savu eksistenci ar diskomfortu. Bet Es jums saku: piesātiniet visu ar mieru, ar harmoniju, ar mīlestību, tad jūs būsiet laimīgi. (16, 33)

22. Nekad nedomājiet slikti par tiem, kuri jūs nemīl, un neesiet rūgtuma pilni pret tiem, kuri jūs nesaprot, jo jūs paši savas dziļākās jūtas, ko izjūtat pret saviem tuvākajiem, nododat viņiem ar domām. (105, 37)

23. Redzat tos cilvēkus, kuri vēlas būt vareni, izmantojot vardarbību? Ļoti drīz jūs redzēsiet, ka viņi tiek atmaskoti savā kļūdā.

24. Es viņiem pierādīšu, ka patiesi liels un varens var būt tikai ar labumu, kas ir mīlestības izstarojums. (211, 22-23)

25. Jums trūkst ticības, lai paceltu galvu un smaidītu cerīgi, un skatītos nākotnei acīs bez bailēm, bez neuzticības, jo nākotnē esmu Es.

26. Cik bieži jūs esat slimi tikai tāpēc, ka tā domājat; jo katrā solī jūs domājat, ka jūs vajā liktenis un slēpjas sāpes. Tad ar savām domām jūs piesaistāt tumšas spēkus, ar kuriem jūs apēnojat savu materiālo dzīvi un savu garīgo ceļu uz augšupeju.

27. Bet Es esmu šeit pie jums, lai no jauna iedegtu ticību dzīvei, patiesībai, mūžībai, pilnīgajam mieram, kā arī lai iemācītu jums piesaistīt gaismu. (205, 28-29)

Pašpārvarēšanas trūkums

28. Cilvēks ir divkārši vainīgs: ne tikai tāpēc, ka viņš neko nedara, lai atbrīvotos no saistēm, kas liedz viņam iepazīt augstākos mācības,

bet arī tāpēc, ka viņš nav atbrīvojies no matērijas važām, kas — pretstatā garīgajām priekām — ir viņu pievilinājušas pie fiziskajām baudām. Tāpēc viņš ir pakļāvis sevi kaislību varai un ļauj savai dvēselei līdzināties klibajam, kurš nedara neko, lai atgūtu veselību.

29. Visās jomās es redzu, ka lielākā daļa cilvēku ir nestabili, visur es sastopu tikai vājus cilvēkus. Un kāpēc tā? Tāpēc, ka jums nav drosmes un pietiekamas gribasspēka, lai izkļūtu no netīrumiem, kuros esat iestrēguši, lai pārvarētu gausumu, kas kalē važas, kas saista pie matērijas, un tas ir visu netikumu, visu kļūdu cēlonis.

30. Bet cilvēks nevēlas izmantot to spēku, ar ko viņš ir apveltīts, proti, gribu — gribu, kurai jābūt neierobežotai likumdevējai, kurai jākļūst par augstāko vadītāju un, atbalstītai no saprāta puses, jācīnās — spēks pret spēku, vara pret varu: no vienas puses, kaislības un iekāres, no otras puses, saprāts un griba, līdz šie pēdējie uzvar cīņā un jūs varat teikt, ka esat atbrīvoti.

31. Tad jūs varēsiet būt lieli pravieši, lieli apgaismotie, "pārcilvēki". Tad jūs varēsiet dzīvot kopā ar savvaļas dzīvniekiem un spēlēties ar rāpuļiem. Jo patiesi, Es jums saku, tie ir jūsu apgrūtinošie pārkāpumi, kas liek jums baidīties no saviem mazajiem brāļiem, un tas ir arī iemesls, kāpēc viņi jūs uzbrūk.

32. Bet, ja jūs atvēlēsiet laiku, lai novērotu cilvēkus, jūs atklāsiet, ka ir cilvēki, kuri ir savāžīgāki par tīģeriem un kuriem ir vairāk indes nekā kobrai. (203, 3-6)

IX Dievišķās gudrības mācības

36. nodaļa – Ticība, patiesība un atziņa

Vissvarīgā ticība

1. Lai uzvarētu vājumu, nabadzību, postu un kaislības un izskaustu šaubas, ir nepieciešama ticība un labi darbi, kas ir tikumi, kuri pārvar neiespējamo; to priekšā grūtības un neaizsniedzamais izgaist kā ēnas.

2. Es teicu cilvēkiem, kuri "Otrā laikmetā" ticēja Man: "Tava ticība tev ir palīdzējusi." Es to paskaidroju tā, jo ticība ir dziedinoša vara, pārveidojoša spēks, un tās gaisma iznīcina tumsību. (20, 63-64)

3. Tie, kas vēl ir tālu no garīguma, vēlas redzēt Mani Jēzus veidolā, lai Man teiktu: „Kungs, es ticu Tev, jo es Tevi esmu redzējis." Es viņiem saku: „Laimīgi ir tie, kas ticēja, neredzot, jo viņi ir pierādījuši, ka, pateicoties savam garīgumam, viņi ir sajutuši Mani savā sirdī." (27, 75)

4. Es gribu, lai jūs zinātu, kas ir ticība, lai jūs saprastu, ka tas, kurš to pieder, ir neatsverama dārguma īpašnieks.

5. Tas, kurš dzīvo, apgaismots ar šo iekšējo gaismu, nekad nejutīsies atstumts, pamests, vājš vai pazudis

— lai cik nabadzīgs viņu uzskatītu pasaule. Viņa ticība Tēvam, dzīvei, savam aicinājumam un arī sev pašam nekad neļaus viņam pazust dzīves cīņā, un turklāt viņš vienmēr spēs paveikt lielus un brīnumainus darbus. (136, 4-5)

6. Ticība ir kā bāka, kas apgaismo jūsu dzīves ceļu, līdz jūs ieradīsieties mūžības drošajā ostā.

7. Ticība nedrīkst būt tāda kā tām vājajām un bailīgajām dvēselēm, kas šodien sper soli uz priekšu un rīt atpakaļ, kas nevēlas cīnīties ar savām sāpēm un tic Gara uzvarai vienīgi Tēva žēlsirdības dēļ.

8. Ticība ir tā, ko jūt dvēsele, kura, apzinoties, ka Dievs ir tajā, mīl savu Kungu un priecājas, sajūtot Viņu sevī un mīlot savus līdzcilvēkus. Tik liela ir tās ticība Tēva taisnīgumam, ka tā ne i gaida, ka tuvie cilvēki to mīlēs, ka tā piedos apvainojumus un pārkāpumus, bet tic, ka rīt tā būs piepildīta ar gaismu, jo ar saviem nopelniem ir sasniegusi attīrīšanos.

9. Kam ir ticība, tam ir miers, mīlestība un labestība.

10. Viņš ir bagāts garā un pat materiāli; bet ar patiesu bagātību, nevis ar to, ko jūs domājat. (263, 12-16)

11. Es jums tagad nosaucu pierādījumu tam, ka pastāv patiesa ticība: ja sirds pārbaudījuma brīdī nezaudē drosmi; ja kritiskākajos brīžos mieru pārņem dvēsele.

12. Kas tic, tas ir saskaņā ar Mani, jo Es esmu dzīvība, veselība un pestīšana. Kas patiesi meklē šo ostu un šo bāku, tas neiet bojā.

13. Kas piemīt šī tikumība, tas dara brīnumus, kas pārsniedz jebkādu cilvēcisko zinātni, un liecina par Garu un augstāko dzīvi. (237, 69-71)

Dieva patiesības atziņa

14. Ja sirdī mīt laba ticība un prāts ir brīvs no aizspriedumiem un neskaidrām priekšstatām, tad dzīvi var labāk novērtēt, un patiesība tiek atzīta ar lielāku skaidrību. Ja, no otras puses, sirdī mīt šaubas vai iedomība un prātā kļūdas, viss šķiet neskaidrs, un pat gaisma šķiet kā tumsība.

15. Meklējiet patiesību, tā ir dzīve, bet meklējiet to ar mīlestību, pazemību, neatlaidību un ticību. (88, 5-6)

16. Lūdzieties, jautājiet savam Tēvam savās lūgšanās, tad savā meditācijā jūs saņemsiet dzirksteli no manas bezgalīgās gaismas. Negaidiet, ka vienā mirklī saņemsiet visu patiesību. Ir dvēseles, kas jau sen meklē patiesību, pēta un mēģina iekļūt visos noslēpumos, bet vēl nav sasniegušas ilgo mērķi.

17. Kristus, Svaidītais, jums parādīja ceļu ar vārdiem: „Mīliet viens otru.” Vai jūs varat iedomāties šī cēlā baušļa nozīmi? Visa cilvēku dzīve tiktu pārveidota, ja jūs dzīvotu saskaņā ar šo mācību. Tikai mīlestība spēs jums atklāt dievišķo noslēpumu patiesības, jo tā ir jūsu dzīves un visa radītā avots.

18. Rūpīgi meklējiet patiesību, meklējiet dzīves jēgu, mīliet un kļūstiet stipri labajā, un jūs pieredzēsiet, kā soli pa solim no jūsu

būtības atkritīs viss, kas bija nepareizs, negodīgs vai nepilnīgs. Kļūstiet ar katru dienu jūtīgāki pret dievišķās žēlastības gaismu, tad jūs varēsiet tieši jautāt savam Kungam par visu, ko vēlaties zināt un kas nepieciešams jūsu dvēselei, lai sasniegtu augstāko patiesību. (136, 40-42)

19. Es esmu "Vārds", kas meklē cilvēkus, jo viņi nevarēja nonākt pie Manis. Tā ir mana patiesība, ko Es viņiem atklāju, jo patiesība ir valstība, kurā pēc manas gribas jums visiem jāieiet.

20. Kā jūs gribat atklāt patiesību, ja Es jums iepriekš nepasaku, ka tam ir nepieciešamas daudzas atteikšanās?

21. Lai atrastu patiesību, dažkārt ir nepieciešams atteikties no tā, kas pieder, pat no sevis paša.

22. Pašapmierinātais, materiālists, vienaldzīgais nevar atzīt patiesību, kamēr viņš nenogāž sienas, kurās viņš dzīvo. Viņam ir jāpārvar savas kaislības un vājības, lai redzētu manu gaismu no sejas. (258, 44-47)

23. Svētīts ir tas, kurš meklē patiesību, jo viņš slāpst pēc mīlestības, gaismas un labestības. Meklējiet, un jūs atradīsiet, meklējiet patiesību, un tā nāks jums pretim. Turpiniet domāt, turpiniet jautāt Dievišķās Gudrības grāmatai, un tā jums atbildēs, jo Tēvs nekad nav klusējis vai palicis vienaldzīgs pret to, kurš Viņu lūdz.

24. Cik daudzi no tiem, kas meklē patiesību grāmatās, pie zinātniekiem un dažādās zinātnēs, to galu galā atklās sevī, jo Es katra cilvēka dziļākajā būtībā esmu ielikuši Mūžīgās Patiesības sēklu. (262, 36-37)

25. Es nevaru jūs apkrāpt! Es nekad neesmu nepatiesībā, Es neslēpjos tumsā. Mana patiesība vienmēr ir kaila. Bet, ja cilvēki nespēja saskatīt mana Gara kailumu, tad tikai tādēļ, ka viņi to nevēlējās. Es nepaslēpju no jums savu patiesību aiz kāda apģērba. Mana atklātība ir dievišķa un tīra, mana atklātība ir svēta, un Es to parādīšu visām Visuma būtnēm. Kā tās simbols Es kā cilvēks atnācu pasaulē kails, un kails Es atkal aizgāju no jums.

26. Es gribu, lai starp manējiem vienmēr valdītu patiesība, jo Es esmu un vienmēr būšu jūsu patiesībā. Es gribu, lai starp jums būtu mīlestība, un mana mīlestība vienmēr būs jūsu mīlestībā.

27. Ir tikai viena patiesība, viena vienīga patiesa mīlestība; un, ja šī patiesība un šī mīlestība ir jūsos, jūsu mīlestība un jūsu patiesība būs mana, un mana patiesība un mana mīlestība būs jūsu. (327, 33-34)

28. Mana gaisma ir katrā garā. Jūs tagad atrodaties laikā, kad mans Gars izliesies pār cilvēkiem. Tāpēc Es jums saku, ka jūs visi drīz sajutīsiet manu klātbūtni — gan zinātāji, gan neziņotāji, gan lielie, gan mazie, gan varenie, gan nabadzīgie.

29. Vieni tāpat kā otri drebēs, sastopoties ar dzīvo un patieso Dieva patiesību. (263, 33-34)

Garīgā un dievišķā atziņa

30. Nav iespējams, ka kāds no maniem bērniem aizmirstu Mani, jo viņa dvēselē ir Gars, kas ir mana Gara gaisma, caur kuru viņam agrāk vai vēlāk ir jāatpazīst Mani.

31. Vieniem ir viegli iekļūt mana vārda jēgā un tur atrast gaismu; bet citiem mans vārds ir mīkla.

32. Es jums saku, ka ne visi šajā laikā spēj saprast manas vēsts garīgumu. Tie, kas to nespēj, būs jāgaida jauni laiki, lai viņu gars atvērtu acis manas atklāsmes gaismai. (36, 4-6)

33. Ja Es jums saku, ka mana gudrība būs jūsu — vai jūs ticat, ka viena vienīga dzīve uz Zemes var būt pietiekama, lai pieredzētu visu, ko Man jums ir jāatklāj? Ja Es jums saku, ka jūs nevarat sasniegt cilvēcisko zinātni, neizietot garo attīstības ceļu, tad vēl jo mazāk jūs varat iegūt garīgās atziņas bez jūsu dvēseles pilnīgas attīstības.

34. Es nepretstatu garīgumu zinātnei, jo šī kļūda bija cilvēku, nevis mana. Gluži pretēji, Es jūs mācu saskaņot garīgo ar materiālo, cilvēcisko ar dievišķo, pārejošo ar mūžīgo. Tomēr es jums paskaidroju, ka, lai ietu pa dzīves ceļiem, vispirms ir jāzina ceļš, ko jums iezīmē Gars, kura garīgais likums izriet no Dievišķā Gara. (79, 38-39)

35. Jūs esat tik dziļi nogrimuši un tik ļoti attālinājušies no garīgā, ka par pārdabisku uzskatāt visu to, kas — tā kā tas pieder Garam — ir pilnīgi dabisks. Tā jūs saucat Dievišķo par pārdabisku, un tāpat jūs redzat visu, kas pieder jūsu Garam, un tas ir kļūda.

36. Iemesls tam ir tas, ka jūs redzat un uztverat tikai to, kas atrodas jūsu maņu sfērā vai jūsu cilvēciskā intelekta uztveres sfērā, un to, kas atrodas ārpus maņām un saprāta, esat uzskatījuši par pārdabisku. (273, 1)

37. Gan cilvēks, kas meklē zināšanu gaismu dabā, gan tas, kas meklē manu gudrību garīgajos atklājumos, ir jānoiet pa savām kājām ceļu, uz kura viņš atradīs visas tās patiesības, kuras citos ceļos nevar atklāt. Tieši tādēļ Es esmu sūtījis jūsu dvēseli dzīvot vienu dzīvi pēc otras šeit uz Zemes, lai tā, pamatojoties uz savu attīstību un pieredzi, atklātu visu, kas ir tajā un tajā, kas to apņem.

38. Ja vēlaties, rūpīgi pārbaudiet manus vārdus, bet pēc tam pētiet un novērojiet dzīvi no viņu skatpunkta, lai varētu atklāt patiesību, kas ir ietverta visā, ko es jums esmu teicis.

39. Būs gadījumi, kad jums šķitīs, ka pastāv pretruna starp to, ko Es jums saku šodien, un to, kas jums tika atklāts pagātnē, taču tādas nav. Tie ir cilvēki, kas ir apmaldījušies. Bet tagad visi nonāks pie gaismas. (105, 54-56)

Garīgās izpratnes priekšnoteikumi

40. Pazemība ir dvēseles gaisma, un pretstatā tai tās trūkums ir tumsība dvēselē. Iedomība ir neziņas auglis. Tas, kurš ir liels ar zināšanām un cienījams ar tikumību, piemīt

patiesa pieticība un garīgā pazemība. (101, 61)

41. Atbrīvojieties no visām ļaunajām domām un pieņemt cēlas domas. Laime nav tajā, ko cilvēks pieder materiāli, bet tajā, ko viņš garīgi saprot. Saprast nozīmē piederēt un rīkoties atbilstoši tam.

42. Tas, kurš pieder pie patiesām zināšanām, ir pazemīgs garā. Viņš nelepojas ar zemes gudrību, kas tiecas tikai pēc visa (zemes) izzināšanas un noliedz visu, ko tā nav sapratusi. Tas, kurš sevī nes iedvesmotās atziņas gaismu, spēj pareizajā brīdī saņemt atklāsmes, tāpat kā viņš prot tās gaidīt. Daudzi ir sevi saukuši par zinātājiem, taču saule, kas dienu no dienas spīd pilnā gaismā, viņiem ir bijusi noslēpums.

43. Daudzi ir ticējuši, ka zina visu, bet patiesi, Es jums saku, ka skudra, kas nemanāmi šķērso viņu ceļu, arī viņiem slēpj neizdibināmu noslēpumu.

44. Cilvēki spēs izpētīt daudzus dabas brīnumus, bet, kamēr viņi to nedarīs dievišķās mīlestības ceļā, viņi nesasniegs patieso gudrību, kas ietverta dvēseles nemirstīgajā dzīvē. (139, 67-70)

Cilvēkam nepieciešamā apziņas paplašināšana

45. Es no paša sākuma piešķīru cilvēkam domāšanas brīvību. Taču viņš vienmēr ir bijis vergs — dažreiz fanātisma dēļ, citos gadījumos kā faraona un imperatora nepareizo pasaules uzskatu vergs. Tas ir iemesls, kāpēc šajā laikā, ņemot vērā brīvību, ko tagad iegūst gars, un spožumu, kas atklājas viņa acīm, viņš ir apžilbināts. Jo viņa prāts vēl nav pieradis pie šīs brīvības.

46. Cilvēks bija samazinājis savu saprašanas spēku garīgajam, un tādēļ viņš nonāca fanātismā, gāja pa līkumotiem ceļiem un bija kā citu gribas ēna.

47. Viņš bija zaudējis savu brīvību, nebija ne pats savs kungs, ne savu domu kungs.

48. Bet tagad ir pienācis Gaismas laikmets, laiks, kad jums jāsalauž ķēdes un jāizpleš spārni, lai, ilgojoties pēc patiesības, brīvi paceltos bezgalībā. (239, 4-7)

49. Šis gadsimts, kurā jūs dzīvojat, parāda divus aspektus: viens ir prāta attīstība, otrs – garīgā stagnācija.

50. Patiesi, dievišķā gaisma spīd uz prāta spējām, un tādēļ no tām plūst mana lielā iedvesma, kuras augļi pārsteidz cilvēci; jo prāts tagad ilgojas pēc brīvības un zināšanu paplašināšanas. Cilvēks iedziļinās dabas pētīšanā, viņš pēta, atklāj, priecājas, brīnās, bet nekad nav neizlēmīgs.

51. Taču ikreiz, kad viņā rodas doma noskaidrot attiecības ar garīgo, ar patiesību, kas atrodas aiz viņam pazīstamās matērijas, viņš kļūst bailīgs, viņam ir bail ielauzties nezināmajā, tajā, ko viņš uzskata par aizliegtu, tajā, kas (pēc viņa domām) pienākas tikai augstām būtnēm, kas ir cienīgas pētīt Dieva noslēpumus.

52. Tādējādi viņš ir parādījis savu vājumu un muļķību, nespēju ar gribasspēku pārvarēt aizspriedumus,

kas viņu nomāc. Tādējādi ir parādījies, ka viņš ir sagrozītu interpretāciju vergs.

53. Cilvēka intelekta attīstība nekad nebūs pilnīga, kamēr tā neattīstīsies arī garīgajā līmenī. Saprotiet, cik liela ir jūsu dvēseles atpalicība, jo jūs esat veltījuši sevi tikai zemes dzīves atziņai.

54. Cilvēks ir citu gribas vergs, lāstu, nosodījumu un draudu upuris. Bet ko ar to ir panākts? To, ka viņš atsakās no visām savām vēlmēm saprast un iegūt augstāko zināšanu, kas cilvēkam pienākas; to, ka viņš pats sev liedz noskaidrot to, ko absurdi vienmēr ir uzskatījis par noslēpumu: garīgo dzīvi.

55. Vai jūs domājat, ka dvēseles dzīve cilvēkam uz Zemes vienmēr paliks noslēpums? Ja jūs tā domājat, jūs atrodaties lielā kļūdā. Patiesi, Es jums saku: kamēr jūs nezināt savu izcelsmi un neko par to, kas attiecas uz Garu, jūs, neskatoties uz jūsu zinātnes progresu, tomēr būsiet tikai radības, kas dzīvo nabadzīgā pasaulē starp augiem un dzīvniekiem. Jūs turpināsiet cīnīties savās karās, un jūsu dzīvi turpinās valdīt sāpes.

56. Ja jūs neatklājat to, ko nesat savā būtībā, un neatklājat savā tuvākajā garīgo brāli, kas mīt katrā, — vai jūs patiešām varat mīlēt viens otru? Nē, cilvēku bērni, pat ja jūs sakāt, ka pazīstat Mani un sekojat Man. Ja jūs uztverat Manu mācību virspusēji, jūsu ticība, jūsu atziņa un jūsu mīlestība būs nepareiza. (271, 39-45)

57. Manī cilvēki atradīs drosmi, lai atbrīvotos no savas neziņas jūga.

58. Kā jūs varat gaidīt, ka uz Zemes iestāsies miers un beigsies kari, ka cilvēki atjaunosies un grēks samazināsies, ja viņiem nav garīgās zināšanas, kas ir dzīves priekšnoteikums, avots un pamats?

59. Patiesi, Es jums saku: kamēr jūs nesaprotat un neievērojat Manu patiesību, jūsu eksistence uz Zemes būs kā ēka, kas uzcelta uz kustīgām smiltīm. (273, 24-26)

60. Es saku cilvēkam, ka viņš pats sev ir nezināms, jo nav iedziļinājies savā iekšējā pasaulē, jo nezina savu noslēpumu, jo nepazīst savu patieso būtību. Bet Es šajā laikā gribu viņam iemācīt grāmatas saturu, kas tik ilgu laiku bija viņam slēpta, kurā glabājas visi noslēpumi, kurus Es jau „Otrā laikmetā" apsolīju jums atklāt ar sava Gara gaismu.

61. Tagad jūs patiesi iepazīsiet sevi un iekļūsiet savas dvēseles dziļumos. Tad jūs varēsiet teikt, ka sākat saprast, kas jūs esat.

62. Cilvēks iepazīs savu izcelsmi, savu likteni, savu uzdevumu, savas spējas un visu to bezgalīgo un mūžīgo dzīvi, kas dzīvo un virmo ap viņu. Viņš vairs nevarēs aizvainot savu tuvāko, vairs nevarēs apdraudēt savu līdzcilvēku eksistenci, nedz arī uzdrošināsies kaut ko no visa, kas viņu apņem, apgānīt, jo viņš ir nonācis pie atziņas, ka viss ir svēts.

63. Viņš atpazīs to, ko satur un slēpj viņa dvēsele, un tad viņam būs skaidra izpratne un dziļa ticība tam,

ka — tā kā dvēsele ir brīnišķīga — arī mājvieta, ko viņa Tēvs viņam paredzējis mūžībā, ir brīnišķīga. (287, 4-6)

37. nodaļa – Pareizā Bībeles tekstu izpratne

Bībeles vārdu un apsolījumu interpretācija

1. Cilvēki ir veltījuši sevi Vecās Derības pētīšanai, lauzot galvu par pravietojumu un apsolījumu izpēti un interpretāciju. Tie no viņiem ir visvairāk pietuvojušies patiesībai, kuri ir atklājuši manu mācību garīgo jēgu. Jo tie, kuri stingri turas pie zemes un materiālās interpretācijas un nesaprot vai nevēlas atrast manu atklāsmu garīgo jēgu, būs spiesti piedzīvot apmulsumu un vilšanos, tāpat kā to piedzīvoja ebreju tauta, kad ieradās Mesija, kuru tā bija iedomājusies citādāk un gaidījusi citādāk, nekā Viņu parādīja realitāte. (13, 50)

2. Nepareizais priekšstats, ko cilvēks sākumā bija izveidojis par manu taisnīgumu, beidzot izzudīs, lai dotu vietu patiesai izpratnei par to. Dievišķā taisnīguma beidzot tiks saprasta kā gaisma, kas izplūst no pilnīgās mīlestības, kas pastāv jūsu Tēvā.

3. Tas Dievs, ko cilvēki uzskatīja par atriebīgu, nežēlīgu, naidīgu un nepielaidīgu, tiks no sirds uztverts kā Tēvs, kurš piedod savu bērnu apvainojumus, kā Tēvs, kurš mīloši pārliecina grēcinieku, kā Tiesnesis, kurš, tā vietā, lai pazudinātu to, kurš smagi grēkojis, piedāvā tam jaunu iespēju glābšanai.

4. Cik daudz nepilnību cilvēki savā neziņā Man piedēvēja, jo uzskatīja, ka Es esmu spējīgs just dusmas, lai gan dusmas ir tikai cilvēciska vājība! Ja pravieši jums runāja par „Kunga svētajām dusmām", tad tagad Es jums saku, ka šo izteicienu jums jāinterpretē kā dievišķo taisnīgumu.

5. „Pirmā laika" cilvēki nebūtu sapratuši citu izteiksmes veidu, un arī nekaunīgie vai izlaidīgie nebūtu nopietni uztvēruši praviešu brīdinājumus, ja tie nebūtu runājuši ar viņiem šādā formā. Bija nepieciešams, lai manu vēstnešu iedvesma tiktu izteikta vārdos, kas iespaidoja to cilvēku prātus un sirdis, kuriem bija tikai neliela garīgā attīstība. (104, 11-14)

6. „Pirmā laika" raksti nodeva tālāk Izraēla tautas vēsturi un saglabāja tās bērnu vārdus, tās panākumus un kļūdas, tās ticības darbus un vājības, tās slavu un kritienus, lai šī grāmata katrai jaunai paaudzei stāstītu par šīs tautas attīstību tās Dieva pielūgsmē. Šī grāmata nodeva gan patriarhu vārdus, kuri mīlēja tikumību un taisnīgumu, ticības stipruma paraugus, gan arī praviešu vārdus, nākotnes redzējumu nesējus, caur kuru mutēm Kungs vienmēr runāja, kad Viņš redzēja savu tautu briesmu malā. Tā nodeva arī samaitāto, nodevēju un nepaklausīgo vārdus, jo katrs

notikums, katrs piemērs ir mācība un dažreiz simbols.

7. Kad Es dzīvoju starp cilvēkiem Jēzū, Es izmantoju šo rakstu būtību, šo darbu jēgu, lai nodotu Savu mācību, tikai tad, kad tas bija nepieciešams; Es nekad neesmu slavējis materiālo un bezjēdzīgo. Vai jūs neatceraties, ka Es pieminēju taisnīgo Ābelu, ka Es slavēju Ījaba pacietību un pieminēju Salamana gudrību un godību? Vai es daudzos gadījumos neatsaucos uz Ābrahamu un nerunāju par praviešiem, un vai es jums, atsaucoties uz Mozu, neesmu teicis, ka es neesmu nācis, lai atceltu likumu, ko viņš bija saņēmis, bet gan lai to piepildītu? (102, 31-32)

8. Jums jāpēta dievišķās atklāsmes, ko Es jums esmu devis visos laikos, jums jāsaprot tēlainā valoda, kādā ar jums tika runāts, jums šādā veidā jāpadara jūsu garīgās maņas jūtīgas, lai jūs atpazītu, kas ir Dieva vārds un kas ir cilvēka vārds, lai jūs atklātu manu mācību jēgu.

9. Tikai no garīgā viedokļa jūs varēsiet atrast pareizo un patieso manas Vārda interpretāciju — gan to, ko es jums sūtīju caur praviešiem, gan to, ko es jums atstāju caur Jēzu, vai arī šo Vārdu, ko es jums dodu ar „Trešā laika" vēstnešu starpniecību.

10. Kad šī cilvēce būs atradusi likuma, mācības, pravietojumu un atklāsmes patieso jēgu, tā būs atklājusi visskaistāko un visdziļāko saistībā ar savu eksistenci.

11. Tad cilvēki iepazīs patieso taisnīgumu, un viņu sirdis sajutīs patieso Debesu klātbūtni; tad jūs arī sapratīsiet, kas ir izpirkšana, attīrīšanās un atlīdzināšana. (322, 39-42)

12. Seno laiku raksti varētu jums atklāt to, ko Es šodien jums atkārtoju; bet cilvēks ir uzdrošinājies viltot manas patiesības, lai tās izplatītu sagrozītas. Un tāpēc jums tagad ir garīgi slima, nogurusi un vientuļa cilvēce.

13. Tāpēc mans modinājuma aicinājums ir dzirdams caur balss nesēju, jo Es nevēlos, lai jūs nonāktu apmulsumā. (221, 14-15)

14. Ja manu mācekļu raksti, kuri jums "Otrā laikmetā" atstāja manu Vārdu, nonāks jūsu rokās sagrozīti, tad Es panākšu, ka jūs atpazīsiet, kuri ir patiesie Jēzus vārdi. Jūsu gars atpazīs kā nepatiesus tos, kas nav saskaņā ar manas Mīlestības dievišķo simfoniju. (24, 19)

15. Cilvēks nekad nav bijis bez manām atklāsmēm, kas ir Gara gaisma; bet viņš ir baidījies tās izpētīt. Tagad es jums jautāju: ko jūs varat zināt par patiesību un par Mūžību, ja jūs uzstājīgi izvairāties no garīgā?

16. Apskatiet to materialistisko interpretāciju, ko jūs esat devuši maniem atklājumiem pirmajā un otrajā "laikā", lai gan tie runā tikai par dievišķo un garīgo. Redziet, kā jūs sajaucat materiālo dabu ar garīgo, ar kādu necieņu jūs pārvēršat dziļo par virspusējo un augsto par zemāko. Bet kāpēc jūs to

esat darījuši? Tāpēc, ka, vēloties darīt kaut ko Dieva darbā, jūs meklējat veidu, kā pielāgot manu mācību jūsu zemes dzīvei, jūsu cilvēciskajām ērtībām, kas jums ir visdārgākās. (281, 18-19)

17. Šajā laikā Es panākšu, ka mācība, ko Es jums devu "Otrā laikā" un ko daudzi nav sapratuši, bet citi ir aizmirsuši, tiks saprasta visiem un ka tā tiks ievērota, pamatojoties uz maniem jaunajiem norādījumiem. (92, 12)

18. Mana Svētā Gara gaisma nāk pār jums; bet kāpēc jūs attēlojat Mani baloža veidā? Mani jaunie mācekļi vairs nedrīkst pielūgt šos attēlus un simbolus.

19. Saprotiet manu mācību, tauta: tajā „Otrajā laikmetā" mans Svētais Gars Jēzus kristībā parādījās baloža veidā, jo šis putns savā lidojumā līdzinās Gara pūšanai, tā baltums liecina par tīrību, un tā maigajā un lēnajā skatienā atspoguļojas nevainība.

20. Kā gan varēja padarīt dievišķo saprotamu tiem neizglītotajiem cilvēkiem, ja neizmantoja tēlus, kas viņiem bija pazīstami šajā pasaulē?

21. Kristus, kas šajā brīdī runā uz jums, tika attēlots kā jērs, un pat Jānis savā pravietiskajā redzējumā redzēja Mani tādu. Tas viss ir saistīts ar to, ka, ja jūs meklēsiet Mani katrā no Maniem darbiem, jūs visā radībā vienmēr atradīsiet dzīves Radītāja tēlu. (8, 1-3) 22.

Kādreiz Es jums teicu, ka vieglāk ir kamielim iet caur adatas aci, nekā bagātam skopulim ienākt Debesu valstībā. Šodien Es jums saku, ka šīm sirdīm ir jāatbrīvojas no savtīguma un jāizrāda aktīva mīlestība pret saviem līdzcilvēkiem, lai viņu dvēseles varētu iet cauri šaurajam pestīšanas ceļam. Nav nepieciešams atbrīvoties no īpašumiem un bagātības, bet tikai no egoisma. (62, 65)

23. Es pašlaik atjaunoju to templi, uz kuru Es atsaucos, kad Es saviem mācekļiem, kuri apbrīnoja Salamona templi, teicu: „Patiesi, Es jums saku, no tā nepaliks akmens uz akmens, bet Es to atjaunos trīs dienu laikā."

24. Ar to Es gribēju teikt, ka jebkurš ārējs kults, lai cik krāšņs tas cilvēkiem arī šķistu, pazudīs no cilvēku sirdīm, un Es tā vietā uzcelsiu patieso, garīgo tempļa manas dievišķības . Tagad ir „Trešais laiks", tas ir, trešā diena, kurā Es pabeigšu sava tempļa atjaunošanu. (79, 4)

25. Dievam nav formas, jo, ja Viņam tā būtu, Viņš būtu ierobežota būtne, tāda kā cilvēks, un tad Viņš nebūtu Dievs.

26. Viņa „troņš" ir pilnība, taisnīgums, mīlestība, gudrība, radītāja spēks, mūžība.

27. „Debesis" ir augstākā laime, ko dvēsele sasniedz savā pilnveidošanās ceļā, kad tā pacilājas gudrībā un mīlestībā tik augstu, ka sasniedz tīrības pakāpi, kuru vairs nevar skart ne grēks, ne sāpes.

28. Kad mani pravieši runāja par garīgo dzīvi, viņi to dažkārt darīja, izmantojot cilvēciskas parādības un jums pazīstamus priekšmetus.

29. Pravieši redzēja troņus, līdzīgus zemes karaļu troņiem — grāmatas, būtnes ar cilvēka izskatu, pilis ar sienu aizkariem, svečturus, Jēru un daudzas citas figūras. Bet šodien jums jāapzinās, ka tas viss bija tikai tēls, simbols, kas ietvēra dievišķu jēgu, atklāsmi, kura jums bija jāizsaka tēlainā formā, jo jūs nespējāt saprast citu, augstāku.

30. Tagad ir pienācis laiks, lai jūs pareizi izskaidrotu visu manu līdzību un mācību jēgu, ko Es jums esmu atklājis, izmantojot simbolus, lai nozīme iesūktos jūsu garā un simboliskā forma pazustu.

31. Kad jūs nonāksiet pie šīs atziņas, jūsu ticība būs patiesa, jo jūs to būsiet balstījuši uz patiesību. (326, 37-42)

32. Ja visi aicinātie steigtos pie Kunga galda, kur tiek pasniegta barība, kas baro dvēseli, tad tas būtu pilns; taču ne visi aicinātie ir atnākuši.

33. Cilvēkam ir raksturīgi nenovērtēt Dieva labvēlību, un tādēļ jūs esat redzējuši, ka daudzi jūsu līdzcilvēki jūs ir noraidījuši, kad jūs viņiem esat izteikuši aicinājumu.

34. Bet Es jums saku, ka tie nedaudzie, kas sēžas pie mana galda un neatlaidīgi klausās Mani, lai mācītos no Manis, būs tie, kas cilvēku pūļiem darīs zināmu mana Vārda varenību, šīs mācības jēgu, kas aicina cilvēkus atjaunot pasauli, kura ir nonākusi pie savas beigas, un radīt spožāku un augstāku pasauli. (285, 33 35)

Jēzus atklāsme caur apustuli Jāni

35. Viss ir uzrakstīts Septiņu zīmogu grāmatā, kas atrodas Dievā un kuras pastāvēšana cilvēcei tika atklāta caur apustuli un pravieti Jāni.

36. Šīs grāmatas saturu jums ir atklājis tikai Dievišķais Jērs, jo ne uz zemes, ne debesīs nebija neviena taisnīga gara, kas varētu jums izskaidrot Dieva mīlestības, dzīvības un taisnīguma dziļos noslēpumus. Bet Dievišķais Jērs, kas ir Kristus, atvēra zīmogus, kas slēdza Dzīvības grāmatu, lai atklātu tās saturu saviem bērniem. (62, 30)

37. Ja Jāņa Atklāsmes grāmata daži uzskata par neizdibināmu noslēpumu, bet citi — par kļūdainu interpretāciju, tad tas ir tāpēc, ka cilvēce vēl nav sasniegusi nepieciešamo garīgumu, lai saprastu to, kas tur attēlots; un Es varu jums arī teikt, ka to nesaprata pat pravietis, kuram tā tika iedvests.

38. Jānis dzirdēja un redzēja, un, kad viņš uzzināja, ka viņam ir pavēlēts to pierakstīt, viņš nekavējoties paklausīja; tomēr viņš saprata, ka šis vēstījums bija domāts cilvēkiem, kuri nāks ilgi pēc viņa. (27, 80-81)

39. Kad cilvēki pievērsīs uzmanību tam, ko rakstiski atstāja mans mīļais māceklis? Dīvaina ir veids, kādā viņa atklāsme ir pierakstīta, noslēpumaina tās jēga, bezgalīgi dziļi viņa vārdi. Kas gan tos var saprast?

40. Cilvēki, kuri sāk interesēties par Jāņa atklāsmi, iedziļinās tajā, interpretē, novēro un pēta. Daži

nedaudz pietuvojas patiesībai, citi domā, ka ir atklājuši atklāsmes jēgu, un sludina to visai pasaulei; vēl citi ir sajukuši vai pārāk noguruši, lai turpinātu pētīt, un galu galā noliedz jebkādu dievišķu jēgu šajā vēstījumā.

41. „Trešā laika" mācekļi, tagad es jums saku, ka, ja jums patiesi ir vēlēšanās ienākt šajā svētnīcā un iepazīt šo atklāsmu patieso jēgu, jums jāiepazīstas ar lūgšanu no gara uz garu — tieši to, ko Jānis praktizēja savā trimdā.

42. Jums vispirms jāapzinās, ka dievišķā atklāsme, lai gan attēlota ar zemes tēliem un attēliem, kopumā runā par cilvēka dvēseli, par tās attīstību, cīņām, kārdinājumiem un krišanu, par tās apgānīšanu un nepaklausību. Tā stāsta par manu taisnīgumu, manu gudrību, manu valstību, par maniem mīlestības apliecinājumiem un manu saziņu ar cilvēkiem, par viņu atmodu, atjaunošanos un, visbeidzot, par viņu garīgo attīstību.

43. Es jums tur atklāju cilvēces garīgo dzīves ceļojumu, sadalītu laika posmos, lai jūs labāk saprastu dvēseles attīstību.

44. Tātad, mācekļi, tā kā atklāsme attiecas uz jūsu garīgo dzīvi, ir lietderīgi, lai jūs to pētītu un aplūkotu no garīgā viedokļa; jo, ja jūs to vēlaties interpretēt, balstoties tikai uz zemes notikumiem, jūs, tāpat kā daudzi citi, nonāksiet apmulsumā.

45. Lai gan daudzi zemes notikumi ir saistīti ar šīs atklāsmes piepildīšanos un tādi būs arī nākotnē. Bet jums jāzina, ka tajā ietvertie notikumi un zīmes ir arī tēli, attēli un piemēri, kas jums palīdzēs saprast manu patiesību un piepildīt savu likteni, pacelties pie Manis pa dvēseles tīrības ceļu, par ko jums spožu paraugu atstāja mans māceklis Jānis, kurš cilvēci apsteidza par tūkstošiem gadu, sarunājoties no gara uz garu ar savu Kungu. (309, 47-51)

38. nodaļa – Trīs atklāsmes laiki un septiņas zīmogu ēras

Dieva atklāsmes atkarība no attīstības

1. Visos trīs laika posmos, kuros Esmu iedalījis cilvēces attīstību, Es ar Savu Gaismu jums rādīju to pašu taisno un šauro ceļu dvēseles pacelšanai, vienīgo mīlestības, patiesības un taisnīguma ceļu.

2. Es esmu jūs vadījis no mācības uz mācību, no atklāsmes uz atklāsmi, līdz pienāca šis laiks, kad Es jums saku, ka jūs jau varat savienoties ar Mani no gara uz garu. Vai cilvēce "Pirmajā laikmetā" būtu varējusi savienoties šādā veidā? — Nē, tai bija jāiztiek ar materiālo kultu, ar rituāliem un ceremonijām, ar tradicionālajiem svētkiem un simboliem, lai tā spētu justies tuvu Dievišķajam un Garīgajam. No šīs nespējas tuvināties garīgajam, pacelties līdz dievišķajam, atpazīt dziļāko un atklāt noslēpumus, radās

dažādas reliģijas, katra atbilstoši cilvēku garīgajam atpalikumam vai garīgajam progresam, kur vienas bija vairāk piesaistītas patiesībai nekā citas, dažas bija garīgākas nekā citas, taču visas tiecās uz vienu un to pašu mērķi. Tas ir ceļš, ko dvēseles mēro gadsimtu un laikmetu gaitā — ceļš, uz kuru norāda dažādās reliģijas. Dažas ir virzījušās uz priekšu tikai ļoti lēnām, citas ir apstājušās, bet vēl citas ir apmaldījušās un aptraipījušās. (12, 92-93)

3. Šodien Es nāku Garā, un patiesi, Es jums saku: daži domā, ka Es jums biju tuvāks agrāk nekā šodien. Viņi kļūdās, jo ar katru atnākšanu Es esmu jums arvien vairāk tuvinājies.

4. Atcerieties, ka „Pirmajā laikmetā" Es apmetos uz kalna un no turienes jums nosūtīju savu akmenī izkalto likumu. „Otrajā laikmetā" Es atstāju kalna augstumus un nokāpu jūsu ielejās, kļūstot par cilvēku, lai dzīvotu jūsu vidū. Un šodienas laikmetā, lai būtu jums vēl tuvāk, Es esmu padarījis jūsu sirdi par savu mājvietu, lai tur atklātos un no tās iekšienes runātu uz cilvēkiem. (3, 31)

5. Tagad jūs saprotat, ka Es esmu sadalījis Savu dievišķo atklāsmi trīs lielos laika posmos.

6. Tas notika cilvēces garīgajā bērnībā, kad Tēvs deva tai likumu un apsolīja Mesiju, kurš atvērtu tai vārtus uz jaunu laikmetu.

7. Mesija bija Kristus, kurš nāca pie cilvēkiem, kad tie atradās savā garīgajā jaunībā. Viņš mācīja cilvēkiem augstāku veidu, kā pildīt likumu, ko tie agrāk bija saņēmuši no Tēva un ko neprotēja pildīt. Dieva „Vārds" runāja caur Jēzus lūpām, tāpēc Es jums saku, ka pasaule caur pilnīgā Meistara mīlestības mācību turpināja dzirdēt sava Tēva balsi un bausli.

8. Savukārt Jēzus piedāvāja cilvēkiem sūtīt viņiem „Patiesības Garu", lai tas darītu saprotamu visu to, ko viņi nebija sapratuši no viņa mācības.

9. Nu tad, mīļā tauta — šis vienkāršais, pieticīgais vārds, ko jūs šobrīd dzirdat, ir Patiesības Gara balss, ir Dieva Garīgā Gaisma, kas izplūst jūsu būtībā, lai jūs atvērtu acis Jaunajai laikmetai. Šī gaisma, kas jums pamazām ļauj skaidri saprast visas jūsu Skolotāja atklāsmes, ir jūsu Tēva, Svētā Gara, gaisma, kas pārsteidz cilvēci augstākā garīgās attīstības pakāpē, tas ir, kad tā tuvinās pieaugušā vecumam, lai saprastu Dieva atklāsmes.

10. Visā, ko jums atklāj šī gaisma, jūs saņemsiet Tēva mācību; jo "Vārds" ir Manī, un Svētais Gars ir mana paša gudrība. (132, 10-15)

11. Pagātnē Es ar jums tā nerunāju. „Pirmajā laikmetā" Likums apgaismoja cilvēka dvēseli; „Otrajā laikmetā" Kristus ar mīlestības gaismu apgaismoja cilvēka sirdi. Šodien Svētā Gara gaisma apgaismo jūsu dvēseli, lai paceltu to pāri visam cilvēciskajam.

12. No viena un tā paša Dieva jūs esat saņēmuši šos trīs vēstījumus,

un starp tiem visiem ir pagājis viens laikmets — nepieciešamais laiks dvēseles attīstībai, lai tā spētu uzņemt jauno vēstījumu vai jauno mācību.

13. Tagad jūs varat saprast, kāpēc Es jūs esmu nosaucis par „Svētā Gara mācekļiem". (229, 50-52)

14. Ja Es jums būtu visu pateicis pirmajos atklājumos, nebūtu bijis nepieciešams, lai Meistars, Mesija, jums mācītu jaunas pamācības, nedz arī, lai šajā laikā nāktu Svētais Gars, lai jums parādītu Garīgās dzīves krāšņumu.

15. Tāpēc Es jums saku, ka jums nevajadzētu turēties pie tā, kas jums tika atklāts agrāk, it kā tas būtu mana mācības pēdējais vārds.

16. Es atkal atnācu pie cilvēkiem, un ilgu laiku esmu atklājies caur viņu saprātu, un joprojām varu jums teikt, ka mans pēdējais vārds vēl nav pateikts.

17. Meklējiet manā Gudrības grāmatā vienmēr pēdējo vārdu, jauno lappusi, kas jums atklāj agrāk sniegtā jēgu un saturu, lai jūs patiesi būtu mani mācekļi. (149, 44-45)

Dieva trīs testamenti

18. Mozus, Jēzus un Elija — tas ir ceļš, ko Kungs ir iezīmējis cilvēkam, lai palīdzētu tam pacelties uz miera, gaismas un pilnības valstību.

19. Sajūtiet savā dzīvē Kunga sūtņu klātbūtni. Neviens no viņiem nav miris; viņi visi dzīvo, lai apgaismotu ceļu cilvēkiem, kuri ir apmaldījušies, un palīdzētu viņiem piecelties pēc kritieniem, kā arī stiprinātu viņus, lai viņi ar mīlestību veltītos savu grēku izpirkšanas pārbaudījumiem.

20. Atzīstiet darbu, ko Mozus veica uz zemes, iedvesmots no Jēhovas. Padziļināti pētiet Jēzus mācību, caur kuru runāja „Dievišķais Vārds", un meklējiet garīgo jēgu manai jaunajai atklāsmei, kuras laikmetu pārstāv Elija. (29, 20–22)

21. Ja „Otrajā laikmetā" mana dzimšana kā cilvēkam bija brīnums, un mana garīgā augšāmcelšanās pēc manas fiziskās nāves bija vēl viens brīnums — patiesi, Es jums saku — tad mana atklāsme šajā laikā ar cilvēka prāta palīdzību ir garīgs brīnums.

22. Manas pravietojumi šajā laikā piepildīsies līdz pēdējam. Es atstāju jums savus trīs testamentus, kas veido vienu.

23. Kas agrāk pazina Tēvu kā mīlestību, upuri un piedošanu, tam šajā laikā Viņu jāiepazīst pilnībā, lai viņš Viņu mīlētu un godātu, nevis baidītos no Viņa taisnības.

24. Ja jūs „Pirmajā laikmetā" turējāties pie likuma, tad tas notika no bailēm, ka dievišķā taisnība jūs sodīs; tādēļ Es jums sūtīju „Manu Vārdu", lai jūs atzītu, ka Dievs ir mīlestība.

25. Šodien mana gaisma nāk pie jums, lai jūs neapmaldītos un, uzticoties manam likumam, varētu sasniegt ceļa galā. (4, 43-47)

26. Mani jaunie mācījumi ir apstiprinājums tiem, kurus Es jums devu „Otrajā laikmetā", bet tie ir vēl plašāki. Atcerieties: toreiz Es runāju

uz cilvēku sirdīm, tagad Es runāju uz garu.

27. Es nenoliedzu nevienu no vārdiem, ko es jums devu pagātnē — gluži pretēji, es tiem piešķiru pienācīgu piepildījumu un pareizo interpretāciju. Tāpat es toreiz teicu farizejiem, kuri ticēja, ka Jēzus vēlas iznīcināt likumu: „Nedomājiet, ka es esmu nācis, lai atceltu likumu vai pravietojumus — gluži pretēji, es esmu nācis, lai tos piepildītu." Kā Es varētu noliegt tos likumus un pravietojumus, ja tie taču ir pamats templim, kas trīs laikmetos bija jāuzceļ cilvēku sirdīs, un paziņojums par Manu atnākšanu pasaulē? (99, 24-25)

28. Šodien Es jums atkal saku: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība", un, ja jūs šajā laikā meklēsiet manu vārdu jēgu, jūs tajos atradīsiet mīlestības mūžīgo likumu, tieši to ceļu, ko Es jums uz zemes iezīmēju.

29. Toreiz daudzi ticēja, ka Kristus ir novirzījies no ceļa un sagrozījis likumu. Tāpēc viņi cīnījās pret Viņu un vajāja Viņu. Bet patiesība, tāpat kā saules gaisma, vienmēr uzvar tumsību. Tagad pret maniem vārdiem atkal tiks vērsta cīņa, jo daži uzskata, ka to jēgā atrodami pretrunas, neskaidrības un kļūdas. Bet to gaisma atkal spīdēs šī laika tumsā, un cilvēce atzīs, ka ceļš un likums, ko es jums atklāju, ir tādi paši kā tajā laikā un vienmēr tādi paliks. (56, 69 70)

30. Šis mācījums ir ceļš uz mūžīgo dzīvi; ikviens, kurš šajā mācībā atklāj pacilājošu spēku un pilnību, sapratīs, kā to apvienot ar to, ko Es jums mācīju, kad biju uz Zemes, jo to būtība ir viena un tā pati.

31. Kas nespēj atrast patiesību, kas ietverta manās mācībās, varēs pat apgalvot, ka šīs mācības neved pie tā paša mērķa kā Jēzus mācības; dvēseles, kuras apmāna nepareizi skaidrojumi vai kuras sajauc reliģiskais fanātisms, nespēs uzreiz saprast šo atklāsmju patiesību. Tām ir jāiziet pārbaudījumu ceļš, lai atbrīvotos no zemes domāšanas veida, kas tām traucē saprast un pildīt Manu bausli, kas jūs māca mīlēt cits citu. (83, 42-43)

32. Daudzi cilvēki veltīgi teiks, ka šī mācība ir jauna vai ka tai nav nekāda sakara ar dievišķajām atklāsmēm, kas jums tika dāvinātas pagātnē. Es jums apliecinu, ka visam, ko Es jums šajā laikā esmu teicis, izmantojot cilvēka saprātu, ir saknes un pamats tajā, kas jums jau tika pravietiski paziņots Pirmajā un Otrajā laikmetā.

33. Taču sajukums, par kuru Es jums runāju, radīsies tādēļ, ka tie, kuri skaidroja šos atklājumus, uzspieda cilvēkiem savus skaidrojumus, un tie daļēji bija pareizi, daļēji kļūdaini. Tas notiks arī tādēļ, ka cilvēkiem tika liegta mana mācību garīgā gaisma un dažreiz tā tika sniegta sagrozītā veidā. Tāpēc šodien, kad ir pienācis laiks, kad mana gaisma atbrīvo jūs no jūsu neziņas tumsas, daudzi cilvēki noliedz, ka šī varētu būt patiesības gaisma, jo, pēc viņu domām, tā nesaskan ar to, ko Es jums agrāk mācīju.

34. Es jums apliecinu, ka neviens no maniem vārdiem nav pazudis un ka šī laika cilvēki uzzinās, ko es jums patiesībā teicu pagātnē. Kad pasaule iepazīsies ar spiritismu, tā teiks: „Patiesi, to visu Jēzus jau ir teicis!”
35. Patiesi, Es jau esmu jums visu teicis, lai gan no daudzajām atklātajām patiesībām Es jums paziņoju tikai to pamatus. Es tos atstāju jums, lai jūs tos pamazām iemācītos saprast, jo tajā laikā cilvēce vēl nebija spējīga saprast visu to, ko Es jums tagad parādu pilnā apjomā. (155, 24-27)

Trešais laiks

36. Šis ir “Trešais laiks”, kurā Es jums esmu mācījis mācību, kas cilvēci garīgi apvienos. Jo tā ir Mana griba, lai valodas, rases un dažādās ideoloģijas vairs nebūtu šķērslis tās apvienošanai. Garīgā būtība, no kuras Es radīju garu, ir tā pati, kas piemīt visiem, un vielas, no kurām sastāv asinis, kas plūst cilvēku vēnās, visiem ir vienādas. Tāpēc visi ir vienlīdzīgi un Mani cienīgi, un Es esmu atnācis no jauna visiem. (95, 9)
37. Pārmaiņas, kas skars cilvēka dzīvi, būs tik lielas, ka jums liksies, it kā viena pasaule beigtos un dzimtu cita.
38. Tāpat kā visos laikos cilvēka dzīve tika sadalīta laikmetos vai ēras, un katrs no tiem izcēlās ar kaut ko — vai nu ar saviem atklājumiem, ar dievišķajām atklāsmēm, ko tas saņēma, ar savu attīstību skaistuma izpratnē, ko cilvēks sauc par „mākslu”, vai ar savu zinātni — tā arī tagad sākoties „ ” laikam, laikmetam, kas jau uzplaiksnī kā jauna rītausma, raksturīga būs garīgo dāvanu attīstība — tās jūsu būtības puses, kuru jums vajadzēja kopt, lai izvairītos no tik daudzām nelaimēm, ko jūs tomēr vienmēr esat atlikuši uz vēlāku laiku.
39. Vai jūs neticat, ka cilvēka dzīve var pilnībā mainīties, ja tā attīsta garīgumu, izvērš garīgās dāvanas un īsteno likumu, ko šajā pasaulē diktē sirdsapziņa?
40. Drīz visas tautas sapratīs, ka Dievs katrā laikmetā ir runājis uz tām, ka dievišķās atklāsmes ir bijušas kā kāpnes, kuras Kungs ir nolaidis cilvēkiem, lai tie varētu uzkāpt pie Viņa.
41. Daži šo jauno laiku sauks par Gaismas laiku, citi – par Svētā Gara laikmetu, bet vēl citi – par Patiesības laiku. Bet Es jums saku, ka tas būs laiks dvēseles augšupvērstai attīstībai, garīgai atjaunošanai, atgūšanai.
42. Šī ir tā ēra, par kuru Es jau sen esmu vēlējies, lai tā dzīvotu cilvēka sirdī, un kuru viņš pats nepārtraukti ir apkarojis un iznīcinājis — laiks, kura spožumu redz visi un kura gaismā apvienojas visi Kunga bērni: nevis reliģiskā kopienā, kas vienus uzņem un citus noraida, kas sludina savu patiesību un to noliedz citiem, kas izmanto necienīgus ieročus, lai panāktu savu, vai kas dod tumsību, nevis gaismu. (135, 53-54, 57-59)
43. Šis ir “Trešais laiks”, kurā cilvēka dvēselei jāatbrīvojas no

materiālisma važām. Tas izraisīs pasaules uzskatu cīņu, kas būs spēcīgāka nekā jebkad agrāk cilvēces vēsturē.

44. Samaitātība, egoisms, augstprātība, netikums, meli un viss, kas ir aptumšojis jūsu dzīvi, kā salauzti elki kritīs pie to kājām, kuri tos pielūdza, lai dotu vietu pazemībai. (295, 64-65)

Septiņas pestīšanas vēstures ēras

45. Pirmo no šiem garīgās attīstības posmiem pasaulē pārstāv Ābels, Tēva pirmais kalps, kurš Dievam upurēja dedzināmo upuri. Viņš ir upura simbols. Pret viņu sacēlās naids.

46. Otro posmu pārstāv Noa. Viņš ir ticības simbols. Viņš uzcēla šķirstu, pamatojoties uz dievišķo iedvesmu, un ieveda tajā cilvēkus, lai tos glābtu. Pret viņu sacēlās pūlis ar savām šaubām, izsmieklu un pagānu noskaņojumu. Taču Noa atstāja savu ticības sēklu.

47. Trešo laika posmu simbolizē Jēkabs. Viņš iemieso spēku, viņš ir Izraēls, Spēcīgais. Viņš garīgi redzēja debesu kāpnes, pa kurām jūs visi kāpsiet, lai „sēstos Radītāja labajā pusē". Pret viņu cēlās Kunga eņģelis, lai pārbaudītu viņa spēku un neatlaidību.

48. Ceturto simbolizē Mozus, viņš iemieso Likumu. Viņš rāda plāksnes, uz kurām tas ir uzrakstīts visiem laikiem. Tieši viņš ar savu neizmērojamo ticību atbrīvoja tautu, lai vadītu to pa pestīšanas ceļu uz Apsolīto zemi. Viņš ir Likuma simbols.

49. Piektā laikposma simbols ir Jēzus, „Dievišķais Vārds", „Nepiesārņotais Jērs", kurš jums ir runājis visos laikos un turpinās runāt. Viņš ir mīlestība, kuras dēļ viņš kļuva par cilvēku, lai dzīvotu cilvēku pasaulē. Viņš izcieta tās sāpes, parādīja cilvēcei upura, mīlestības un žēlsirdības ceļu, pa kuru tai jāsasniedz atbrīvošana no visiem saviem grēkiem. Viņš nāca kā Skolotājs, lai mācītu, kā, neraugoties uz vienkāršu izcelsmi, dzīvot mīlestībā, iet līdz pat sevis upurēšanai un mirt mīlot, piedodot un svētīdams. Viņš iemieso piekto posmu, un viņa simbols ir mīlestība.

50. Sesto laikposmu pārstāv Elija. Viņš ir Svētā Gara simbols. Viņš ierodas savā "uguns ratiņos" un nes gaismu visām tautām un visām pasaulēm, kas jums ir nezināmas, bet Man zināmas, jo Es esmu visu pasauli un visu radību Tēvs. Šis ir posms, kurā jūs pašlaik dzīvojat — Elija posms. Tieši viņa gaisma jūs apgaismo. Viņš ir to mācību pārstāvis, kas bija slēptas un šajā laikā tiek atklātas cilvēkiem.

51. Septīto laika posmu iemieso pats Tēvs. Tas ir galamērķis, attīstības kulminācija. Tajā ir žēlastības laiks, Septītais zīmogs.

52. Ar to ir atklāts Septiņu zīmogu noslēpums. Tāpēc Es jums saku, ka pašreizējā laikmeta posms ietver sestā zīmoga saturu. Jo pieci no tiem jau ir pagājuši, sestais tagad ir atklāts, un septītais vēl paliek

noslēgts, tā saturs vēl nav pienācis, vēl nav pienācis laiks, lai šis posms pie jums ierastos. Kad tā būs klāt, valdīs žēlastība, pilnība un miers. Bet, lai to sasniegtu — cik daudz asaru cilvēkam vēl būs jāizlej, lai attīrītu savu dvēseli! (161, 54-61)

53. Septiņu zīmogu grāmata ir jūsu dzīves vēsture, jūsu attīstība uz Zemes ar visām tās cīņām, ciešanām, strīdiem un beidzot ar labā un taisnīguma, mīlestības un garīguma uzvaru pār materiālisma kaislībām.

54. Ticiet patiesi, ka viss vērsts uz garīgu un mūžīgu mērķi, lai jūs katrai mācībai piešķirtu tai pienācīgo vietu.

55. Kamēr jūs apgaismo Sestā zīmoga gaisma, tas būs strīdu, atteikšanās un attīrīšanās laiks; bet, kad šis laiks būs pagājis, jūs būsiet sasnieguši jaunu posmu, kurā Septītais zīmogs jums nesīs jaunas atklāsmes. Cik apmierināta un laimīga būs tā dvēsele, kas tiks atzīta par tīru un sagatavotu, lai uzņemtu jauno laiku. Kamēr jūs apgaismo Sestais zīmogs, attīrīsies ķermenis un dvēsele. (13, 53-55)

56. Grāmata, kas bija aizzīmogota debesīs, ir atvērusies sestajā nodaļā. Tā ir Septiņu zīmogu grāmata, kas satur gudrību un tiesu un kas tika atvērtas manas mīlestības dēļ pret jums, lai atklātu jums tās dziļās mācības.

57. Cilvēks ir dzīvojis uz zemes piecus laikposmus, iedrošināts ar dievišķo Gara elpu. Tomēr viņš nav sapratis dzīves garīgo jēgu, savas eksistences mērķi, savu likteni un savas būtības kodolu. Viss bija neizdibināms noslēpums gan viņa prātam, gan dvēselei, aizzīmogota grāmata, kuras saturu viņš nespēja izprast.

58. Viņš miglāji nojauta garīgo dzīvi, bet nepazina attīstības pakāpju kāpnītes, kas būtnes tuvinātu Dievam. Viņš nezināja savu ļoti augsto misiju uz Zemes un nezināja tās tikumus un dāvanas, kas pieder viņa garam, lai uzvarētu cīņās, paceltos pāri cilvēciskajām grūtībām un pilnveidotos garīgi, lai dzīvotu Mūžīgajā Gaismā.

59. Bija nepieciešams, lai tiktu atvērta dievišķā grāmata un cilvēki apskatītu tās saturu, lai varētu izglābties no neziņas tumsas, kas ir visu pasaulē esošo ļaunumu cēlonis. Kas varēja atvērt šo grāmatu? Varbūt teologs, zinātnieks vai filozofs? Nē, neviens, pat taisnīgās dvēseles nevarēja jums atklāt tās saturu, jo tas, ko glabāja grāmata, bija Dieva gudrība.

60. Tikai Kristus, “Vārds”, Viņš viens pats, Dievišķā Mīlestība, to varēja izdarīt; bet pat tad bija nepieciešams gaidīt, līdz cilvēki būtu spējīgi uztvert dievišķo vēstījumu, neapžilbināti no manas garīgās klātbūtnes spožuma. Tādējādi cilvēcei bija jāiziet pieci pārbaudījumu, mācību, pieredzes un attīstības posmi, lai sasniegtu atbilstošu attīstību, kas ļautu tai iepazīt noslēpumus , kurus Dieva gudrības grāmata glabāja cilvēkiem.

61. Dieva likums, Viņa caur Kristu dāvātais dievišķais vārds un visi

praviešu, vēstnešu un sūtņu vēstījumi bija sēkla, kas uzturēja cilvēces ticību dievišķajam solījumam, kas vienmēr sludināja gaismu, pestīšanu un taisnību visiem cilvēkiem.

62. Tagad ir pienācis gaidītais laiks Lielajai Atklāsmei, caur kuru jums ir jāsaprot viss, ko Es jums esmu atklājis laika gaitā, un jums ir jāuzzina, kas ir jūsu Tēvs, kas esat jūs paši un kāds ir jūsu eksistences iemesls.

63. Tagad ir laiks, kad, pateicoties jūsu sasniegtajai garīgajai attīstībai, pārciestajiem pārbaudījumiem un uzkrātajai pieredzei, jūs varat saņemt no mana Gara jūsu garā gudrības gaismu, kas glabājas manās dārgumu krātuvēs, gaidot jūsu sagatavošanos. Un tā kā cilvēce ir sasniegusi nepieciešamo attīstības pakāpi, lai saņemtu manu vēstījumu, es esmu nosūtījis tai pirmo manas gaismas staru, kas ir šis, kas lika neizglītotiem un vienkāršiem cilvēkiem, kuri kalpo par manas balss nesējiem, runāt sajūsmināti.

64. Šis gaismas stars ir bijis tikai sagatavojošs, tas ir kā rītausmas gaisma, kas paziņo par jaunas dienas sākumu. Vēlāk mana gaisma pilnībā sasniegs jūs, apgaismos jūsu eksistenci un izdzēsīs pat pēdējo neziņas, grēka un postības ēnu.

65. Šis laiks, kura rītausmu jūs bezgalīgi apbrīnojat, ir sestā ēra, kas sākas cilvēces garīgajā dzīvē — gaismas, atklāsmes, seno pravietojumu un aizmirsto solījumu piepildījuma ēra. Tas ir Sestais zīmogs, kas, atveroties, izplūst jūsu dvēselēs ar gudrību, vēstījumu, kas pilns taisnīguma, apgaismības un atklāsmes. (269, 10-18)

66. Mācekļi, Es gribu, lai jūsu sirds tikumi būtu drēbes, kas apklāj jūsu dvēseles kailumu. Tā jums saka Mierinātāja Gars, kas tika apsolīts “Otrajā laikmetā”.

67. Tēvs jau zināja par sāpēm un pārbaudījumiem, kas apgrūtinās cilvēci, un par to, cik lielā mērā cilvēki nonāks pagrimumā. Mierinātāja atnākšana jums nozīmē Sestā zīmoga atvēršanu, tas ir, jauna posma sākumu cilvēces attīstībā. No šī brīža visiem cilvēkiem stājas spēkā dievišķais tiesas spriedums; katra dzīve, katrs darbs, katrs solis tiks stingri tiesāts. Tas ir laikmeta beigas, nevis dzīves beigas.

68. Tas ir grēka laiku noslēgums, un ir nepieciešams, lai viss Dieva grāmatas Sestā zīmoga saturs tiktu izliets uz dvēselēm un izrautu tās no letarģijas, lai cilvēks atgūtos un piedzīvotu savas dvēseles harmoniju ar visu radību, un sagatavotos laikam, kad Jērs atvērs Septīto zīmogu, kas nesīs pēdējās ciešanu kausa raudzības, bet arī patiesības, mīlestības un dievišķās taisnības triumfu. (107, 17-19)

69. Es gribu, lai cilvēce šajā laikā sagatavotos, lai, kad tiks atvērts pēdējais zīmogs, cilvēki to apzinātos un steidzās uzklausīt un saprast jauno atklāsmu saturu. Es gribu, lai nācijas un tautas kļūtu stipras, lai izturētu to dienu ciešanas.

70. Es saukšu par laimīgiem tos, kuri spēs pārciest to laiku pārbaudījumus, un es viņiem došu atlīdzību par viņu izturību un ticību manai varai, atstājot viņus kā jaunas cilvēces priekštečus. (111, 10-11)
71. Kad Septītais zīmogs kopā ar pārējiem sešiem būs noslēgts, paliks noslēgta arī tā grāmata, kas ir bijusi Dieva spriedums par cilvēku darbiem, no pirmā līdz pēdējam. Tad Kungs atvērs jaunu, neaprakstītu grāmatu, lai tajā ierakstītu mirušo augšāmcelšanos, apspiestu atbrīvošanu, grēcinieku atjaunošanu un labā uzvaru pār ļauno. (107, 20)

39. nodaļa – Zemes un garīgais Izraēls

Izraēlas vēsturiskā misija, tās neveiksme

1. Patiesi, Es jums saku: ja cilvēki būtu ievērojuši likumu, ko viņiem sirdsapziņa viņu iekšienē lika ievērot, nebūtu bijis nepieciešams sūtīt jums vadītājus vai praviešus; tāpat nebūtu bijis nepieciešams, lai jūsu Kungs nāktu pie jums un lai Es pat „Pirmajā laikmetā" man būtu jāiegravē mans likums akmenī un lai Es kļūtu par cilvēku un kā cilvēks mirtu uz krusta „Otrajā laikmetā".
2. Kad Es izveidoju tautu un apveltīju to ar žēlastības dāvanām, tas nenotika tādēļ, lai tā paaugstinātos un pazemotu citus, bet gan tādēļ, lai tā būtu pakļautības paraugs patiesajam Dievam un brālības paraugs starp cilvēkiem.
3. Es izvēlējos šo tautu, lai tā būtu mana gribas instruments uz zemes un mana atklāsmes nesēja, lai tā aicinātu visus dzīvot saskaņā ar manu likumu un tādējādi visa cilvēce galu galā veidotu vienu vienīgu Kunga tautu.
4. Šī tauta ir daudz cietusi — lai gan tā bija izredzētā — tāpēc, ka tā ticēja, ka mantojums ir paredzēts tikai tai pašai, ka tās Dievs nevar būt Dievs arī pagāniem , jo tā uzskatīja pārējās tautas par svešiniekiem un neļāva tām piedalīties tajā, ko Tēvs tai bija uzticējis. Tieši tādēļ es to uz laiku atdalīju no citām tautām, lai tā netiktu inficēta ar samaitātību un materiālismu.
5. Bet, kad tā savā egoismā norobežojās un uzskatīja sevi par lielu un spēcīgu, Es pierādīju tai, ka tās vara un lielums ir maldinoši, un Es pieļāvu, ka citas tautas to iebruka un padarīja par vergu. Karali, faraoni un ķeizari bija tās kungi, lai gan Es biju piedāvājis viņiem būt par viņu Kungu.
6. Tēvs savā bezgalīgajā mīlestībā atkal atklājās savai tautai, lai tai dotu brīvību un atgādinātu par tās misiju — un šodienas laikos Es nāku, lai tai dotu savus mīlestības mācības; taču tikai mans skatiens var atklāt cilvēces vidū Izraēla bērnus, kurus Es aicinu un pulcēju, lai tie saņemtu Svētā Gara gaismu.
7. Es esmu atklājies jūsu garā, jo laiks, kad Es runāju ar jums caur dabu un ar materiālu parādību

palīdzību, ko jūs saucāt par brīnumiem, jau sen ir pagājis. Šodien jūs jau varat sajust Mani savā garā, tāpat kā savas sirds dziļumos.
8. Šajā laikā ne Palestīna ir bijusi lieciniece manai atklāšanai; jo es nemeklēju konkrētu vietu, bet gan jūsu garu. Es meklēju "Izraēlas tautu pēc gara", nevis pēc asinīm — tautu, kurai pieder garīgā sēkla, ko tā laika gaitā ir saņēmusi caur manu žēlsirdību. (63, 64, 69)

Ebreju tautas sadalīšanās zemes un garīgajos

9. Bija nepieciešams, lai Tēvs pēc savas aiziešanas (Jēzū) izrautu no sava tautas rokām zemi, kas jau bija uzticēta viņu senčiem.
10. Vieniem tā tika atņemta kā izpirkums, bet otriem – kā atlīdzība; jo tā Kānaāna zeme, tā mīļā Palestīna pagātnes laikos, tika sagatavota no Manas puses tikai kā patiesās apsolītās zemes attēls Garam. Kad tautai tika atņemti šie īpašumi, materiāli noskaņotais jūds palika uz zemes kā bezpajumtnieks; bet otra daļa — uzticīgie, kas vienmēr ir jutuši Manu klātbūtni, palika pakļauti Manai gribai, nesāpināti par to, ka zaudējuši pagātnes laiku mantojumu, jo viņi zināja, ka viņiem ir uzticēta jauna Tēva žēlastība: Viņa Vārda, Dievišķā Vārda, Viņa upura, Viņa Asins mantojums.
11. Šodien, kad mana tauta Izraēla jau dzīvo "Trešajā laikmetā", es joprojām redzu to sadalītu divās grupās: viena ir materializējusies, kļuvusi bagāta ar zemes labumiem kā savu patvaļīgu atlīdzību, kas ar savu varu liek drebēt pat pasaules pamatiem, jo tā ir savu spēku, talantu, žēlastības dāvanas, ko Tēvs izlēja uz tās garu, veltījusi sev, savai ambīcijai, savai varenībai.
12. Redziet, kā šī tauta pati savas materiālisma robežās ir parādījusi spēka pierādījumus savās zinātnēs, savā gribā, savā inteliģencē. Tā sirdī glabā naidu par agrākajiem badiem, verdzību, pazemojumiem; bet šodien tā ceļas spēcīga un lepna, lai pazemotu citas tautas, iebiedētu tās ar savu varu, lai tās valdītu. Šodien tā pati ir sātā un ar gandarījumu raugās uz miljoniem izsalkušo un uz lielajām vergu masām — vergiem savam zeltam, savai varai, savai zinātnei un savai slavas kārei.
13. Bet Es redzu arī otru daļu no Manas tautas, to, kas ir stingri un uzticīgi — tos, kas vienmēr spēja sajust Manu klātbūtni, tos, kas vienmēr atzina Manu ierašanos starp cilvēkiem, tos, kas ticēja Maniem atklājumiem un kas, neskatoties ne uz ko, bija Man paklausīgi un pildīja Manus uzdevumus.
14. Šī otra daļa esat ne tikai jūs, kas šajā laikā esat bijuši liecinieki manai atklāsmei caur cilvēka saprātu; jo daļa no garīgās Izraēlas tautas ir izkaisīta pa visu zemeslodi, un tajā vietā, kurā katrs atrodas, viņš saņem manu rūpīgo mīlestību, jūt manu klātbūtni, barojas ar manu maizi un gaida Mani, nezinot, no kurienes Es

nāktu, ne arī kādā veidā, bet viņš gaida Mani.

15. Bet tie, kas ļoti labi zina, kā Es esmu nācis, kā Esmu atklājies — tie, kas ir sagatavoti nākamajiem laikiem, esat jūs, kas veidojat daļu no 144 000, kurus Esmu izvēlējies no šīs tautas divpadsmit ciltīm — simt četrdesmit četri tūkstoši, kas būs kā 144 000 kapteiņi daudzo Izraēla tautas priekšā, kuri to vadīs Lielajā kaujā „Trešā laika" garīgajā cīņā.

16. Vai jūs domājat, ka mana tauta vienmēr būs sadalīta? Patiesi, Es jums saku: nē! Jums ir pienācis mācījums, gaisma un pārbaudījumi, tiem ir pienākusi mana taisnība un arī sodības. Es tagad ar lieliem soļiem vadu viņus uz viņu gara atmodu, un, lai gan viņi sākumā noteikti noliegs manu trešo atnākšanu uz šo pasauli, tāpat kā noliedza otro, Es jums saku: nav tālu brīdis, kad viņi atgriezīsies. Viņi dzīvo savās vecajās tradīcijās, bet Es redzu cauri ebreju tautas garam un sirdij un lieku jums zināt, ka tā turas pie savām tradīcijām vairāk ērtības un bailes dēļ no garīgajām atklāsmēm nekā no pašu pārliecības. Tā baidās no pārpasaules parādībām; taču tas, ko Es viņiem ieteikšu, ir: atteikties no visa liekā, praktizēt žēlsirdību, mīlestību un pazemību.

17. Jums būs jāsastopas ar viņiem, un jūs abi ķersieties pie saviem ieročiem: vieni pie vārda, domas, lūgšanas un pierādījumiem; otri pie savas dāvanas, varas, tradīcijas. Bet Es būšu klāt šajā cīņā un panākšu, ka mana taisnība patiešām uzvarēs, Es parūpēšos, lai triumfētu garīgums, lai gars paceltos pāri miesai, to pakļautu un pazemotu, un tad nāks Izraēla cilšu izlīgums, Kunga tautas apvienošanās.

18. Kad šī tauta būs sagatavota — patiesi, Es jums saku, tad tas pildīs savu uzdevumu, līdz būs pabeidzis lielo misiju, ko Dievs no laiku sākuma ir uzticējis savai izredzētajai tautai, kas ir būt par Kunga atklāsmes pirmdzimto un pilnvaroto, lai kā vecākais no brāļiem un māsām vadītu pārējos, dalītos ar viņiem savā žēlastībā un vestu visus pie Tēva labās rokas. (332, 17-21)

Garīgā Izraēla

19. Kad Es runāju par savu „Izraēlas tautu", par „Kunga tautu", Es domāju tos, kuri uz Zemi ir atnesuši garīgo misiju; tos, kuri darīja zināmu Manu likumu, kuri sludināja Mani, kuri Man bija uzticīgi; tiem, kas sludināja dzīvo Dieva esamību, kas izplatīja mīlestības sēklu un kas Dēlā spēja atpazīt Tēva klātbūtni un Vārdu. Tieši viņi veido Dieva tautu, tas ir Izraēla, stiprā, uzticīgā, gudrā Izraēla. Tas ir mans karavīru leģions, kas ir uzticīgs Likumam, patiesībai.

20. Tie, kas vajāja manus praviešus, kas saraudāja manu sūtņu sirdis — tie, kas pagriezās muguru patiesajam Dievam, lai pielūgtu elkus — tie, kas mani noliedza, izsmēja un pieprasīja manu asinis un dzīvību, nepiederēja pie izredzētās tautas, pat ja viņi pēc rases sauca

sevi par izraēliešiem; viņi nepiederēja pie praviešu tautas, pie apgaismoto pulka, pie uzticamajiem karavīriem. Jo „Izraēla" ir garīgs vārds, kas tika nelikumīgi izmantots, lai valdītu pār kādu rasi.

21. Jums jāzina arī, ka ikviens, kam ir vēlēšanās piederēt pie manas tautas, to var sasniegt ar savu mīlestību, žēlsirdību, dedzību un likumpaklausību.

22. Manai tautai nepieder konkrētas zemes vai pilsētas pasaulē, mana tauta nav rase, bet tā ir pārstāvēta visās rasēs, starp visiem cilvēkiem. Šis cilvēku pulks šeit, kas klausās manu vārdu un saņem jaunās atklāsmes, ir tikai daļa no manas tautas. Otra daļa ir izkaisīta pa visu zemi, un vēl viena, lielākā daļa, dzīvo Garīgajā pasaulē.

23. Tas ir mans tauta, kas pazīst Mani un mīl Mani, kas paklausa Man un seko Man. (159, 55-59)

24. Šodien Es jums saku: kur ir mana tauta? Kur ir tā, kas ir gudra pārbaudījumos, drosmīga kaujās un nelokāma grūtībās? Tā ir izkaisīta pa visu pasauli. Bet Es ar savu balsi pamudināšu to doties ceļā un garīgi apvienošu, lai tā ietu priekšā visām tautām. Bet Es jums saku, ka šodien to veidos cilvēki no visām rasēm, kuri sapratīs, kāds ir tas derības, ko Es gaidu no visiem cilvēkiem.

25. Šai tautai jābūt drosmīgai un kaujinieciskai, taču tai nedrīkst būt brāļu slepkavošanas ieroči vai kara rati, tāpat tai nedrīkst skanēt iznīcināšanas dziesmas. Tās karogs ir miers, tās zobens – patiesība, un tās vairogs – mīlestība.

26. Neviens nespēs atklāt, kur atrodas šis tauta: tā ir visur. Tās ienaidnieki mēģinās to iznīcināt, taču nespēs to izdarīt, jo nekur viņi to neatradīs fiziski apvienotu, jo tās vienotība, kārtība un saskaņa būs garīga. (157, 48-50)

27. Šajā laikā patiesā Izraēla gars darbojas visur. Tās ir dvēseles, kas jūt manu klātbūtni, gaida manu atnākšanu, uzticas manai taisnībai.

28. Kad šie vārdi nonāks citās vietās, daudzi par tiem izsmiesies; bet Es jums saku, ka viņiem būtu labāk tos nepadarīt par izsmiekla objektu, jo pienāks stunda, kad viņi pamodīsies no sava dziļā miega un atzīs, ka arī viņi ir Dieva tautas bērni.

29. Šie cilvēku pūļi šeit, kas šodien Mani dzird, var pakļauties kļūdai, ja viņi nepētīs Manu Vārdu un ja viņi neatbrīvosies no savas zemes un materiālās domāšanas veida. Viņiem var notikt tāpat kā senāko laiku izraēliešu tautai, kas dzirdēja Kunga balsi, saņēma likumu un kam bija praviešu, tāpēc tā galu galā noticēja, ka ir vienīgā Dieva mīlētā tauta — smaga kļūda, no kuras to bija jāatbrīvo lielās nelaimes, pazemojums, izsūtīšana un gūsts.

30. Jums jāzina, ka mana mīlestība nevar jūs sadalīt pēc rasēm vai ticības pārliecībām, un ka, ja es runāju par „manu tautu", tas notiek tikai tādēļ, ka jau no senākajiem laikiem es sagatavoju dvēseles, kuras es sūtu uz Zemi, lai tās ar savu gaismu apgaismotu cilvēces ceļu.

31. Jūs esat bijuši mūžīgie ceļotāji, kas dzīvojuši dažādās tautās un izgājuši cauri daudziem pārbaudījumiem. Šajā laikā jūs esat konstatējuši, ka cilvēku likumi ir netaisnīgi, ka cilvēku jūtu izpausmes nav patiesas un ka cilvēku dvēselēs valda nemiers. (103, 10-14)

32. Dieva tauta atkal parādīsies cilvēces vidū — nevis kā viena rase, bet gan kā liels skaits, kā mana mācekļu leģions, kuriem izšķirošais nav asinis, rase vai valoda, bet gan gars.

33. Šī tauta neaprobežosies ar to, ka mācīs manu mācību caur rakstiem. Lai vārdiem būtu dzīvība, tie ir jādzīvo. Šī tauta būs ne tikai rakstu un grāmatu izplatītāja, bet arī piemēru un darbiem.

34. Šodien Es atbrīvoju jūs no visa liekā, no nešķīstā un kļūdainā, lai ievadītu jūs vienkāršā un tīrā dzīvē, kurā jūsu dvēsele var pacelties, par ko tā liecina ar saviem darbiem.

35. Kad būs pienācis laiks, Es iepazīstināšu cilvēci ar savu tautu, un ne Meistars nekaunēsies par saviem mācekļiem, ne arī mācekļi noliegs savu Meistaru. Šis brīdis sakritīs ar pasaules uzskatu karu, no kura kā miera elpa, kā gaismas stars izlauzīsies spiritisms. (292, 28-31)

36. Mana tauta aug, tā vairojas ne tikai uz Zemes, bet arī Garīgajā pasaulē. Starp šiem garīgajiem pulkiem ir tie, kurus ar jums saistīja asins saites, vai tie būtu jūsu vecāki, brāļi un māsas vai bērni.

37. Neizbrīnieties, ja Es jums saku, ka mana tauta ir tik daudzskaitlīga, ka zemei nepietiktu vietas tai, un ka tā kļūs vēl daudz lielāka. Kad Es to reiz būšu apvienojis un vairs nepazudīs neviens no maniem bērniem, tai tiks dota bezgalība kā mājvieta, tā gaisma un žēlastības sfēra, kurai nav gala.

38. Šeit uz zemes Es jūs tikai sagatavoju, dodu jums nepieciešamos norādījumus caur savu mācību, lai jūs zinātu, kā tuvināties šai dzīvei. Šī cilvēce ir tikai daļa no Dieva tautas. Ir nepieciešams, lai visi zinātu šos skaidrojumus, lai viņi savu dzīvi virzītu uz pilnības ideālu.

39. Šis dievišķais vēstījums, kas ir mans vārds, izteikts caur cilvēka balss nesēja lūpām, saskaņā ar manu gribu ir jāsasniedz visiem cilvēkiem. Mans vārds ir zvans, kas aicina pasauli, tā būtība satrauks tautas un pamodinās tās, lai tās pārdomātu garīgumu, dvēseles likteni pēc šīs dzīves. (100, 35-37)

144 000 izredzētie un iezīmētie

40. Lai izplatītu Manu darbu šajā "Trešajā laikmetā", Es esmu izvēlējies no lielajiem pūļiem 144 000 dvēseles un iezīmējis tās ar Dievišķās Gaismas skūpstu — ne ar Jūdas skūpstu, ne ar derības zīmogu, kas apdraud jūsu dvēseli. Mana zīme ir zīme, ko Svētais Gars liek savos izredzētajos, lai viņi šajā „Trešajā laikmetā" pildītu lielu misiju.

41. Tas, kurš nes šo zīmi, nav pasargāts no briesmām — gluži pretēji, viņš tiek pakļauts lielākiem kārdinājumiem un pārbaudījumiem

nekā citi. Atcerieties katru no divpadsmit, kurus Es izvēlējos „Otrajā laikmetā", un jūs apstiprināsiet to, ko Es jums tagad saku. Starp viņiem bija brīži, kad valdīja šaubas, vājums, apmulsums, un bija pat viens, kurš Mani nodeva, ar skūpstu nododot Mani Maniem mocītājiem.

42. Kā gan šī laika izredzētajiem nevajadzētu būt nomodā un lūgties, lai nepakļautos kārdinājumam! Bet patiesi, Es jums saku, tomēr starp simt četrdesmit četriem tūkstošiem būs nodevēji.

43. Zīme nozīmē uzdevumu, pienākumu un atbildību pret Dievu. Tā nav garantija pret kārdinājumiem vai slimībām; jo, ja tā būtu — kādi nopelni tad būtu maniem izredzētajiem? Kādas pūles jūsu gars pieliktu, lai paliktu uzticīgs maniem vārdiem?

44. Es runāju ar jums šādā veidā, jo šajā tautā ir daudz sirdis, kas vēlas piederēt pie izredzēto skaita. Bet Es esmu redzējis, ka vairāk nekā vēlme kalpot cilvēcei ar dāvanām, ko Es piešķiru ar zīmi, noteicošā ir vēlme justies drošībā, vai arī tas ir iedomīgums, kas viņus mudina lūgt Man, lai Es viņus aicinātu. Šos manus bērnus-mācekļus Es pakļaušu pārbaudījumam, un viņi paši pārliecināsies, ka Mans vārds nav nepamatots.

45. Zīme ir neredzams simbols, ar kura palīdzību savu uzdevumu var izpildīt tas, kurš to nēsā ar mīlestību, cieņu, dedzību un pazemību. Tad viņš varēs konstatēt, ka zīme ir dievišķa žēlastība, kas ļauj viņam pacelties pāri sāpēm, kas apgaismo viņu lielajos pārbaudījumos, kas atklāj viņam dziļas atziņas un atver viņam ceļu, kur vien viņš vēlas, pa kuru dvēsele turpina virzīties uz priekšu.

46. Zīme ir kā ķēdes posms, kas to, kuram tā pieder, savieno ar Garīgo pasauli; tā ir līdzeklis, ar kura palīdzību jūsu pasaulē atklājas Garīgās pasaules doma un vārds, tāpēc Es jums saku, ka iezīmētais ir Mans vēstnieks, ka viņš ir Mans sūtnis un Mans instruments.

47. Liels ir iezīmētā uzdevums, kā arī atbildība pret Manu darbu. Bet viņš nav viens savā ceļā, viņa pusē vienmēr ir sargājošais eņģelis, kas viņu sargā, vada, iedvesmo un iedrošina.

48. Cik stiprs ir bijis tas, kurš ar mīlestību prata piekļauties savam krustam, un cik grūts un rūgts ir bijis ceļš tam izredzētajam, kurš nebija gatavs „Trešajā laikmetā" nest izredzētā dievišķo zīmi.

49. Es saku visiem, kas Mani dzird, ka viņiem jāmācās modināties un lūgties, ar mīlestību nest savu krustu un rīkoties taisnīgi un paklausīgi, lai šī dzīve, kas jūsu dvēselei nozīmē tās gaišāko reinkarnāciju, nekļūtu neauglīga un lai vēlāk tai nevajadzētu raudāt par zaudēto laiku un neizmantotajām spējām.

50. Visi pārdomājiet šo pamācību, neatkarīgi no tā, vai esat iezīmēti vai nē, jo jums visiem ir jāpilda savs uzdevums manā darbā. (306, 3-4, 7-12)

51. Ļoti daudzskaitlīgi ir “Izraēla ciltis pēc Gara”. No katras no tām Es izvēlēšos divpadsmit tūkstošus un iezīmēšu tos uz pieres. Taču “Izraēla tauta” neaprobežojas ar 144 000. Izredzētā tauta ir neizmērojami liela.

52. Meistars jums mācīja „Otrā laikmetā”, ka daudzi pieder pie aicinātajiem un nedaudzi pie izredzētajiem; tomēr visa „Izraēla tauta” tiek aicināta, un Es iezīmēšu starp viņiem 144 000. Visiem Es ielieku mieru, garīgumu un sākumu sarunai no gara uz garu. (312, 7-8)

53. Es esmu Visuma Tēvs, mana mīlestība nāk uz visām sirdīm. Es esmu nācis pie visām zemes tautām. Bet, ja Esmu izvēlējies šo Meksikas nāciju, lai mana Vārda un atklāsmes pilnībā izplūstu pār to, tad tas notika tāpēc, ka Esmu atradis to pazemīgu, jo Esmu atklājis tās iedzīvotājos tikumus un ļāvis tajos iemiesoties „Izraēla tautas” dvēselēm.

54. Taču ne visi pieder šai tautai, ne visi ir iemiesojušies. Visā pasaulē joprojām ir izkaisītas dvēseles, kas pieder pie izredzēto skaita. Tās ir iezīmētas, Es esmu atvēris to acis, esmu padarījis to sirdis jūtīgas, un no gara uz garu tās runā ar Mani. (341, 25)

55. Cilvēces vidū dzīvo daļa no 144 000 maniem iezīmētajiem. Šie mani kalpi ir izkaisīti pa pasauli un pilda savu uzdevumu – lūgties par mieru un strādāt cilvēku brālības labā. Viņi nepazīst viens otru, bet pilda savu uzdevumu – apgaismot savu līdzcilvēku ceļu – vieni intuitīvi, citi – apgaismoti ar šo atklāsmi.

56. Daži no šiem, kurus esmu iezīmējis ar savu mīlestību, ir vienkārši cilvēki, bet ir arī tādi, kas pasaulē ir cienīti. Viņus var atpazīt tikai pēc garīguma viņu dzīvē, pēc viņu darbiem, pēc viņu domāšanas veida un pēc tā, kā viņi saprot dievišķās atklāsmes. Viņi nav dievkalpotāji, dievbijīgi vai vieglprātīgi. Šķiet, ka viņi nepraktizē reliģiju, un tomēr pastāv iekšējs dievkalpojums starp viņu garu un viņu Kunga garu.

57. Tie, kurus apzīmējis Svētā Gara gaisma, ir kā glābšanas laivas, viņi ir sargi, padomdevēji un aizsargvalni. Es esmu apveltījis viņus ar gaismu viņu dvēselēs, ar mieru, ar spēku, ar dziedinošu balzamu, ar atslēgām, kas slepeni atver pat visvairāk pretojošās durvis, ar „ieročiem”, lai pārvarētu šķēršļus, kas citiem ir nepārvarami. Nav nepieciešams, lai viņiem būtu pasaulīgi tituli, lai atzītu viņu spējas. Viņi nepārzina zinātnes, un tomēr ir „ārsti”; viņi nepārzina likumus, un tomēr ir padomdevēji; viņiem trūkst zemes labumu, un tomēr viņi var darīt daudz laba savā dzīves ceļā.

58. Starp šiem cilvēku pūļiem, kas šeit ir ieradušies, lai saņemtu Manu Vārdu, daudzi ir atnākuši tikai, lai apstiprinātu savu uzdevumu. Jo tas nav bijis uz Zemes, kur viņiem tika piešķirtas garīgās dāvanas vai kur viņiem tika uzdots uzdevums. Patiesi, Es jums saku, gaisma, kas pieder katrai dvēselei, ir tā, ko tā ir izcīnījusi savā garajā attīstības ceļā. (111, 18-21)

59. Cilvēce kļūs ticīga, mans darbs izplatīsies pa visu zemeslodi. Es sākšu ar 144 000 iezīmētajiem, kuri ticības un pasaules uzskatu strīdu laikā cīnīsies paklausīgi, ar mīlestību un atdevi. Šīs cīņas vidū viņi būs kā ķēdes posms, kas pasaulei piedāvā nevis verdzības ķēdi, bet gan garīgu savienību, ko raksturo brīvība un brālība. Šie karavīri nebūs vieni, mana Garīgā pasaule viņus pavadīs un sargās. Viņi savā ceļā veiks brīnumus un tādējādi liecinās par manu patiesību. (137, 9)

40. nodaļa – Labā un ļaunā spēki

Labā un ļaunā izcelsme

1. Kad Tēvs jūs radīja, Viņš jūs novietoja uz pirmā pakāpiena Debesu kāpnēs, lai jums būtu iespēja patiesi iepazīt un saprast savu Radītāju, ejot šo ceļu. Bet cik maz ir to, kas, atstājot pirmo pakāpi, uzsāka ceļu uz augšu! Lielākā daļa apvienojās savā nepaklausībā un pretestībā, ļauni izmantoja brīvības dāvanu un neklausīja sirdsapziņas balsij; viņi ļāva sev valdīt matērijai un tādējādi ar savām izstarojumiem radīja spēku — ļaunuma spēku — un izraka bezdibenu, kurā viņiem ar savu ietekmi nācās ievilkt savus brāļus un māsas, kuri sāka asiņainu cīņu starp savām vājībām un samaitātību un savu ilgu pēc pacelšanās un tīrības. (35, 38)

2. Pirmgrēks neizriet no vīrieša un sievietes savienības. Es, Radītājs, noteicu šo savienību, kad Es abiem teicu: „Augiet un vairojieties.” Tas bija pirmais likums. Grēks slēpās ļaunprātīgā izmantošanā, ko cilvēki veica ar gribas brīvības dāvanu. (99, 62)

3. „Miesa” baidās no cīņas ar dvēseli un meklē veidu, kā to kārdināt ar pasaules baudām, lai neļautu tai atbrīvoties vai vismaz to aizkavētu. Redziet, kā cilvēks sevī nes savu kārdinātāju! Tāpēc Es esmu teicis, ka, ja viņš uzvar pats sevi, viņš ir uzvarējis kaujā. (97, 37)

4. Šajā laikā, kad pat gaiss, zeme un ūdens ir saindēti ar cilvēku ļaunajiem darbiem — cik maz ir to, kuri neļauj sevi inficēt ar ļaunumu vai tumsību! (144, 44)

5. Cilvēces sūdzības nonāk pie Manis; bērnu, jauniešu, vīriešu un sieviešu brieduma vecumā un vecu cilvēku bailes ceļas augšup. Tas ir sauciens, kas prasa taisnīgumu, tas ir lūgums pēc miera, pēc žēlsirdības, kas nāk no Gara. Jo mīlestības sēkla šajā pasaulē ir sabojāta, un vai jūs zināt, kur tagad ir mīlestība? Cilvēka sirds dziļākajā dziļumā, tik dziļi, ka cilvēks to nespēj atklāt, jo naids, varas alkas, zinātne un iedomība ir apspiedušas sēklu, un tur nav ne garīguma, ne žēlsirdības. Ciešanu kauss kļūst arvien pilnāks, un pasaule to dzer līdz pat nogulsnēm. (218, 12)

6. No altāra uz altāru, no rituāla uz rituālu un no sektas uz sektu cilvēki klīst, ilgojoties pēc dzīvības maizes, to neatrodami, un no vilšanās kļūst par Dieva zaimoņiem, ieiet

bezmērķīgos ceļos un dzīvo bez Dieva un bez likuma.

7. Bet atceries, tauta, ka starp viņiem ir lielas dvēseles, ka Es starp viņiem atrodu Svētā Gara praviešus un mācekļus! (217, 49)

8. Konfesijās cilvēki atzīst ļaunuma varu un ir to personificējuši cilvēka veidolā. Viņi tam piešķir varenu valstību un ir devuši dažādus vārdus. Cilvēki baidās, ja uzskata, ka tas ir tuvu, nesaprotot, ka kārdinājums balstās kaislībās, vājībās, ka cilvēka iekšienē kustas gan labais, gan ļaunais.

9. Šajā laikā ļaunums dominē pasaulē un ir radījis spēku, varu, kas izpaužas visā. Un garīgajā pasaulē ir leģioni nepilnīgu, apmātu, uz ļaunumu un atriebību noskaņotu dvēseļu, kuru spēks apvienojas ar cilvēku ļaunumu, lai veidotu ļaunuma valstību.

10. Šī vara pretojās Jēzum „Otrā laikmetā" un parādīja Viņam savu valstību. Mana pret visu jūtīgā „miesa" tika kārdināta, bet mana garīgā stiprība uzvarēja kārdinājumu; jo man bija jābūt pasaules, „miesas", kārdinājuma un nāves uzvarētājam, jo es biju Meistars, kas nolaidās pie cilvēkiem, lai dotu stiprības piemēru. (182, 42-43)

11. Pēc miera, ko jūs sajūtat savā dvēselē, jūs varat atpazīt manu klātbūtni. Neviens, izņemot mani, nevar jums dot patieso mieru. Garīga būtne no tumsas to jums nevarētu dāvāt. Es jums to saku, jo daudzas sirdis baidās no kādas vilinošas būtnes lamatām, kurai cilvēki saskaņā ar savu iztēli ir piešķīruši dzīvību un izskatu.

12. Cik nepareizi ir interpretēta Tumsas valdnieka eksistence! Cik daudzi galu galā ir vairāk ticējuši viņa varai nekā manai, un cik tālu no patiesības cilvēki ir bijuši!

13. Ļaunums pastāv, no tā ir cēlušies visi netikumi un grēki, tas nozīmē: tie, kas dara ļaunu, vienmēr ir pastāvējuši, gan uz Zemes, gan citās mājvietās vai pasaulēs. Bet kāpēc jūs personificējat visu esošo ļaunumu vienā būtnē un kāpēc jūs to pretstatāt Dievībai? Es jums jautāju: kas ir nešķīsta būtne salīdzinājumā ar manu absolūto un bezgalīgo varu, un ko nozīmē jūsu grēks, ņemot vērā manu pilnību?

14. Grēks nav radies uz šīs pasaules. Kad gari izcēlās no Dieva, daži palika labajā, bet citi, kuri novirzījās no šī ceļa, radīja citu ceļu – ļaunuma ceļu.

15. Vārdi un līdzības, kas jums agrāk tika doti kā atklāsme simbolos, ir tikuši nepareizi interpretēti. Intuitīvās zināšanas, kas cilvēkiem bija par pārdabisko, ietekmēja viņu iztēle, un tā viņi pamazām ap ļaunuma varu veidoja zinātnes, kultus, aizspriedumus un mītus, kas pastāv līdz pat jūsu dienām.

16. No Dieva nevar izrietēt velns; to jūs esat izdomājuši ar savu prātu. Jūsu priekšstats par to būtni, kuru jūs pastāvīgi pretstatāt Man kā pretinieku, ir nepareizs.

17. Es esmu jūs mācījis modināties un lūgties, lai jūs atbrīvotos no kārdinājumiem un sliktām

ietekmēm, kas var nākt gan no cilvēkiem, gan no garīgajām būtnēm.
18. Es esmu jums teicis, ka jums jāpakļauj dvēsele „miesai", jo tā ir vāja būtne, kurai pastāvīgi draud krišana, ja jūs to nepieskatāt. Sirds, prāts un maņas ir atvērtas durvis, caur kurām pasaules kaislības pērk dvēseli.
19. Ja jūs esat iedomājušies, ka tumsas būtnes ir kā briesmoni, tad Es tās redzu tikai kā nepilnīgas būtnes, kurām Es izstiepu savu roku, lai tās glābtu, jo arī tās ir Mani bērni. (114, 54-62)
20. Katru reizi, kad jūs darāt kaut ko labu, jūs sakāt: „Es esmu cēlsirdīgs, es esmu dāsns, es esmu labdarīgs; tādēļ es to daru." Es jums saku: ja jūs darītu šos darbus sava Kunga vārdā, jūs būtu pazemīgi, jo labestība nāk no Dieva, un Es to esmu piešķīris jūsu dvēselei.
21. Tātad, kas savas labas darbus piedēvē savai cilvēciskajai sirdij, tas noliedz savu dvēseli un To, kurš to apveltījis ar šīm tikumībām.
22. Ja jūs, pretēji tam, darāt kaut ko ļaunu, jūs mazgājat rokas kā Pilāts, un šo rīcību jūs uzvelkat uz Tēvu, sakot: „Tā bija Dieva griba, tā bija rakstīts; Dievs to gribēja, tā ir liktenis."
23. Jūs sakāt, ka nekas nenotiek bez Dieva gribas, lai attaisnotu sevi no savām kļūdām. Bet patiesi, Es jums saku, jūs kļūdāties, jo jūsu kļūdas, jūsu nožēlojamas rīcības notiek bez Dieva gribas.
24. Saprotiet, ka Visvarenais jūs nekad neuzspiež ar varu, izmantojot savu spēku. To jūs darāt ar saviem vājākiem brāļiem un māsām.
25. Patiesi, Es jums saku, ļaunums, negodīgums, harmonijas trūkums ir jums raksturīgi; mīlestība, pacietība, dvēseles miers nāk no Dieva.
26. Kad vien jūs mīlat, tas ir jūsu dvēseles Radītājs, kas jūs iedvesmo. Ja jūs, pretim, ienīstat, tad tas esat jūs paši, jūsu vājums, kas jūs virza un pazudina. Vienmēr, kad jūsu dzīvē notiek kaut kas ļauns, jūs varat būt droši, ka tas ir jūsu darbs.
27. Bet tad jūs jautājat sev: kāpēc Dievs to pieļauj? Vai Viņš necieš no mūsu grēkiem? Vai Viņš arī neraud, redzot mūs raudošus? Kas Viņam tas maksātu, lai mūs pasargātu no šiem kritieniem?
28. Es jums saku: kamēr jūs nemīlēsiet, Dievs jums būs kaut kas, ko jūs nespēsiet saprast, jo jūsu Radītāja žēlsirdība pārsniedz jūsu saprašanu.
29. Kļūstiet stipri, lieli, gudri, iemācieties mīlēt. Ja jūs mīlēsiet, jums vairs nebūs bērnišķīgas vēlmes izprast Dievu, jo tad jūs Viņu redzēsiet un sajutīsiet, un ar to jums pietiks. (248, 29-32)

Iedomība un pazemība

30. Padariet pazemību par vienu no jūsu labākajiem sabiedrotajiem, lai sasniegtu garīgo pacelšanos. Jo Debesu valstības vārti, kas ir Gara valstība, augstprātīgajam ir pilnīgi slēgti. Viņš nekad nav tos šķērsojis, un tas viņam nekad neizdosies. Bet,

ja viņš kļūs pazemīgs, Es būšu pirmais, kas viņu slavēs, un tā būs mana žēlsirdība, kas viņam atvērs durvis uz mūžību. (89, 45)

31. Tagad seko vēl viens no maniem mācījumiem, mācekļi: patiesi, Es jums saku, ja jūs jūtaties stipri, lieli vai pārāki, jūs attālināties no Manis, jo jūsu augstprātība apspiež pazemības sajūtu. Bet, ja jūs jūtaties mazi, ja jūs saprotat, ka esat kā atomi manas radības vidū, tad jūs tuvināties Man; jo, pateicoties jūsu pazemībai, jūs Mani apbrīnojat, mīlat un jūtat Mani sev tuvu. Tad jūs domājat par visu to Lielo un Neizdibināmo, ko Dievs sevī glabā un ko jūs labprāt gribētu zināt un pieredzēt. Jums šķiet, it kā jūs dzirdētu dievišķā čuksta atbalsi savā dvēselē. (248, 22)

32. Māceklis: Ja cilvēks patiesi apzinās savus darbus, viņš neļauj sevi apmānīt ar iedomību. Viņš zina, ka — ja šis necilvēcīgais jūtas iekļūtu viņa būtībā — viņa prāts aptumšotos un viņš vairs nevarētu virzīties uz priekšu attīstības ceļā, viņš apstātos un nogrimtu letarģijā.

33. Iedomība ir pazudinājusi daudzus cilvēkus, iznīcinājusi daudzas plaukstošas tautas un nogremdējusi jūsu kultūras.

34. Kamēr tautām par ideāliem bija darba spēja, darba prasme un progress, tās baudīja pārpilnību, spožumu un labklājību. Bet, kad augstprātība lika viņiem justies pārākiem, kad viņu ideāls par augšupvērsto attīstību tika aizstāts ar neapmierināmu ambīciju gribēt visu sev, viņi sāka soli pa solim, to nemanot un negribot, iznīcināt visu, ko bija uzcēluši, un beidzot nogrima bezdibenī.

35. Cilvēces vēsture ir pilna ar šādām pieredzēm. Tāpēc Es jums saku, ka ir pareizi, ja pasaulē rodas tauta ar lieliem ideāliem, kas — lai gan vienmēr apzinās savus labos darbus — neuzpūšas par to. Tādējādi tās gājiens netiks apturēts, un līdz šim sasniegtais spožums rīt tiks pārspēts un vēlāk atkal palielināts.

36. Kad Es tā runāju ar jums, Es cenšos iedvesmot jūs ne tikai uz materiāliem mērķiem: Es gribu, lai mani vārdi tiktu pareizi interpretēti, lai jūs saprastu, kā tos piemērot gan garīgajam, gan materiālajam.

37. Iedomība var skart cilvēku ne tikai viņa materiālajā dzīvē, un kā pierādījumu tam, ko Es jums saku, aplūkojiet lielu konfesiju krišanu un neveiksmes, kuras to pamatos ir izgrauzusi iedomība, augstprātība un viltus greznība. Kad vien tās ir domājušas, ka ir sasniegušas savas varas virsotni, ir atnācis kāds un iztraucējis tās no sapņiem, parādījis tām to kļūdas, novirzes, atkāpšanos no likuma un patiesības.

38. Tikai caur patiesu atziņu un mana likuma izpildi sirdsapziņas priekšā šī cilvēce spēs pacelties uz augstāku dzīvi; jo sirdsapziņa, kas ir mana gaisma, ir pilnīga, ir tīra, ir taisnīga, tā nekad nekļūst iedomīga vai neiet pa krumšļainiem ceļiem. (295, 18-24)

Labais, cilvēks ar labu gribu

39. Iepazīstiet Mani visi, lai neviens Mani nenoliegtu — atzīstiet Mani, lai jūsu priekšstats par Dievu balstītos uz patiesību un jūs zinātu, ka tur, kur parādās Labais, tur esmu Es.

40. Labais ar neko nesajaucas. Labais ir patiesība, mīlestība, žēlsirdība, sapratne. Labais ir skaidri atpazīstams un nepārprotams. Atpazīstiet to, lai jūs nekļūdītos.

41. Katrs cilvēks var iet savu ceļu; bet, ja viņi visi satiekas vienā punktā, kas ir labais, viņi beidzot atpazīs viens otru un apvienosies.

42. Tā nenotiks, ja viņi uzstājīgi maldinās paši sevi, piešķirot labajam ļaunuma izskatu un maskējot ļaunumu kā labu, kā tas notiek ar šī laika cilvēkiem. (329, 45–47)

43. Jau gandrīz 2000 gadus jūs atkārtojat to teikumu, ko dzirdēja Betlēmes gani: „Miers uz zemes cilvēkiem labvēlīgajiem"; bet kad jūs esat īstenojuši labo gribu, lai iegūtu tiesības uz mieru? Patiesi, Es jums saku, jūs drīzāk esat darījuši pretējo.

44. Jūs esat zaudējuši tiesības atkārtot šo teikumu; tādēļ Es šodien nāku ar jauniem vārdiem un mācībām, lai jūsu prātā neiegravētos teikumi un frāzes, bet gan manas mācības jēga, kurai jāiespiežas jūsu sirdīs un prātos.

45. Ja jūs vēlaties atkārtot manus vārdus tā, kā Es tos jums dodu, tad dariet to; bet ziniet: kamēr jūs tos nejūtat, tiem nebūs nekādas iedarbības. Izsakiet tos ar dziļu sajūtu un pazemību, sajūtiet, kā tie skan jūsu sirdīs, tad Es jums atbildēšu tādā veidā, ka Es likšu visai jūsu būtībai satricināties. (24, 33-34)

46. Es jums saku vēlreiz: miers cilvēkiem ar labu gribu, kuri mīl patiesību, jo viņi dara kaut ko, lai pakļautos dievišķajai gribai. Un tie, kuri nododas manai aizsardzībai, neizbēgami sajutīs manu klātbūtni — gan savā dvēselē, gan savā cilvēciskajā dzīvē, savās cīņās, savās vajadzībās, savos pārbaudījumos.

47. Labas gribas cilvēki ir bērni, kas paklausa sava Tēva likumam. Viņi iet pa pareizo ceļu, un, ja viņi stipri cieš, viņi pacilā savu dvēseli pie Manis, ilgojoties pēc piedošanas un miera.

48. Viņi zina, ka sāpes bieži vien ir nepieciešamas, un tādēļ viņi tās pacietīgi panes. Tikai tad, kad tās kļūst nepanesamas, viņi lūdz, lai viņu krusta nasta tiktu atvieglota. „Kungs," viņi Man saka, „es zinu, ka manai dvēselei ir nepieciešama attīrīšanās, ciešanas, lai attīstītos uz augšu. Tu zini labāk par mani, kas man ir nepieciešams. Tu nevarēsi man dot neko, kas man nav vajadzīgs. Tāpēc lai notiek Tava griba attiecībā uz mani."

49. Svētīti tie, kas tā domā un lūdz, jo viņi meklē sava Skolotāja paraugu, lai to piemērotu savas dzīves pārbaudījumiem. (258, 52-53)

Ļaunums, ļaunumam pakļautais cilvēks

50. Šajā laikā ļaunuma ietekme ir lielāka nekā labestības. Tāpēc cilvēci valdošā spēka ir ļaunums, no kura izriet egoisms, meli, netiklība,

augstprātība, ļaunprātīga prieka izjūta, iznīcināšana un visas zemiskās kaislības. No šī traucētā morālā līdzsvara izriet slimības, kas mocī cilvēkus.

51. Cilvēkiem nav ieroču, lai cīnītos pret šīm spēkiem. Viņi ir sakauti un kā gūstekņi nogādāti dzīves bez garīgās gaismas bezdibenī, bez veselīgas prieka, bez tieksmes pēc laba.

52. Tieši tagad, kad cilvēks domā, ka stāv uz zināšanu virsotnes, viņš nezina, ka atrodas bezdibenī.

53. Es, kas zinu jūsu sākumu un jūsu nākotni mūžībā, jau no seniem laikiem devu cilvēkiem ieročus, ar kuriem viņi varētu cīnīties pret ļaunuma spēkiem. Bet viņi tos nicināja un izvēlējās ļaunuma cīņu pret ļaunumu, kurā neviens neuzvar, jo visi no tās iznāks sakauti.

54. Ir rakstīts, ka ļaunums nepaliks valdībā, kas nozīmē, ka laiku beigās triumfēs labais.

55. Ja jūs man jautājat, kādi bija ieroči, ar kuriem es apbruņoju cilvēkus, lai cīnītos pret ļaunuma spēkiem vai ietekmi, tad es jums saku, ka tie bija lūgšana, neatlaidība likumā, ticība manam vārdam un mīlestība vienam pret otru. (40, 65-70)

56. Ļaunums ir pieaudzis starp cilvēkiem, mana tauta. Labestība, tikumība un mīlestība ir bijušas vājas pret ļaunuma iebrukumu, slimībām, postījumiem, epidēmijām un nelaimēm. Viss, kas ir samaitāto sēkla, ir inficējis labo sirdis, daudzus ir likusi paklupt, ir samazinājis uzticīgo skaitu, jo ļaunums ir izdarījis lielu varu pār cilvēci.

57. Es esmu ļāvis, lai tā notiek, jūsu brīvās gribas dēļ. Jo aiz visa ļaunuma, visa tumsa un cilvēku apmātības slēpjas dievišķā gaisma, gars, kas nepazūd un nekad nepazudīs. Ir sākotnēja būtība, kas ir gaismas dvēsele, kura nevainojami glabā skūpstu, ko Tēvs tai deva un kas ir dievišķais zīmogs, ar kuru Es esmu sūtījis visus savus bērnus cīņas ceļā. Pateicoties šai pazīmei, neviena no šīm dvēselēm neiet zudumā. (345, 11-12)

Cīņa starp labo un ļauno

58. Jūs bijāt pārsteigti arī par vardarbību, ko vīrieši un sievietes savā ļaunprātībā ir atklājuši visās jūsu cilvēciskās eksistences laikmetos. Jūsu vēstures grāmata ir apkopojusi viņu vārdus. Jūsu eksistences atmiņu grāmatā, grāmatā, kurā Dievs pieraksta un fiksē visus jūsu darbus, visus jūsu darbus, ir iekļauti arī viņu vārdi, un jūs esat brīnījušies par to, ka dvēsele, cilvēka sirds var slēpt sevī tik daudz ļaunuma spēka, saglabāt tik daudz drosmes, lai neizjustu šausmas par saviem darbiem; ka tā var apklusināt sirdsapziņas balsi, lai nedzirdētu Dieva prasību pēc atskaites, ko Viņš caur to prasa no visiem saviem bērniem. Un cik bieži šo dvēseļu dzīves ceļš uz šīs planētas ir bijis garš un ilgstošs.

59. Šos cilvēkus, kuri, izmantojot gribas brīvību, ir pretojusies manai mīlestībai un taisnībai, es esmu

izmantojis un tieši viņu nepaklausību esmu izmantojis, lai padarītu viņus par maniem kalpiem. Domājot, ka rīkojas brīvi, visas viņu domas, vārdi un darbi bija mana taisnības instruments — gan attiecībā uz sevi, gan uz citiem.

60. Bet kad beigsies šī valdīšana? — Tēvs jums saka: ļaunuma valdīšana nekad nav (pilnībā) valdījusi pār cilvēci, jo pat vislielākās samaitātības laikos bija Man uzticīgi cilvēki, kuri paklausīja maniem norādījumiem, un mana likuma apustuļi. Bet cīņa ir pastāvējusi no paša sākuma.

61. Kura no šīm divām spēkiem līdz šim ir bijusi pārāka cīņā? Ļaunuma spēks! Tāpēc Man bija jāpadara Sevi fiziski dzirdamu jūsu vidū, lai jums palīdzētu, lai atjaunotu jūsu cerību un ticību Man, lai sniegtu siltumu jūsu sirdīm un teiktu jums: jūs neesat vieni ceļā, Es nekad neesmu jums melojis. Jūs nedrīkstat nekad mainīt principus, ko Es esmu ielicis jūsos. Tas ir labestības un mīlestības ceļš. (345, 48-49)

62. Redziet, kā mana gaisma izkliedē jūsu pasaules miglu. Es gan cīnos pret cilvēkiem, bet tikai tādēļ, lai iznīcinātu visu ļauno, kas dzīvo viņu sirdīs. Es ieliešu savas mīlestības gaismu un spēku tajos, kuri Man uzticīgi seko, un tie tad teiks: „Meklēsim pūķi, kas mums uzbrūk — zvēru, kas mūs vedina grēkot un apvainot Kungu." Viņi meklēs to jūrās, tuksnesī, kalnos un mežos, neredzamajā, un neatradīs, jo tas dzīvo cilvēka sirdī. Tikai tā to ir radījusi, un tur tas ir audzis, līdz tas ir valdījis pār zemi.

63. Ja mana gaismas zobena mirgojums ievainos katra cilvēka sirdi, tad ļaunuma izraisītā vardarbība kļūs arvien vājāka, līdz tā izzudīs. Tad jūs teiksiet: „Kungs, ar Tavas žēlsirdības dievišķo spēku es esmu uzvarējis pūķi, par kuru es domāju, ka tas slēpjas neredzamajā, neapdomājot, ka es to nēsāju savā sirdī."

64. Kad reiz visos cilvēkos iemirdzēsies gudrība — kurš tad vēl uzdrošināsies labo pārvērst ļaunā? Kurš tad vēl atdos mūžīgo par pārejošo? Patiesi, Es jums saku: neviens; jo jūs visi būsiet stipri dievišķajā gudrībā. Grēks ir tikai neziņas un vājuma sekas. (160, 51-54)

Kārdinājumi un vilinājumi

65. Cilvēce kopj daudzveidīgus "kokus"; cilvēku izsalkums un nabadzība liek viņiem meklēt pie tiem ēnu un augļus, kas piedāvā viņiem pestīšanu, taisnību vai mieru. Šie koki ir cilvēku mācības, kuras bieži vien ir iedvesmotas no naida, egoisma, varas kāres un lielības. To augļi ir nāve, asinis, iznīcināšana un cilvēka dzīves svētākā – ticības, domāšanas un runāšanas brīvības – apgānīšana; vienā vārdā sakot: viņa garīgās brīvības atņemšana. Tās ir tumšās varas, kas ceļas, lai cīnītos pret gaismu. (113, 52-53)

66. Es tev esmu teicis, mīļais Izraēl, ka pienāks laiks, kad celsies ļauni runātāji, lai piešķirtu piekļuvi viltus

Jēzum, un savā materiālajā tieksmē viņi maldinās un teiks, ka caur viņiem runā Meistars. Celsies viltus „vadītāji" un viltus „pravieši", viltus „karavīri", kuri ar saviem vārdiem un materiālajām tieksmēm vēlēsies novirzīt jūs no gaismas un patiesības ceļa. (346, 38)

67. Lūdzieties, saprotiet, ka tagad ir laiks, kad mana taisnība un mana gaisma ir satricinājusi visas tumšās varas. Tas ir grūts un bīstams laiks, jo pat būtnes, kas mīt tumsā, izliksies par gaismas būtnēm jūsu vidū, lai jūs pievilinātu, lai jūs sajauktu. Es dodu jums savu Gaismu, lai jūs nenokļūtu maldu ceļā un neļautos apmānīt tiem, kuri ļaunprātīgi izmanto manu Vārdu.

68. Vilinātāji nav tikai neredzamas būtnes, jūs tos atradīsiet arī cilvēkos, kuri jums stāsta mācības, kas izliekas par gaismu, bet ir pretrunā ar manām mācībām. Jums nevajadzētu tos klausīt. (132, 7-8)

69. Mana Valstība ir stipra un varena, un, ja Es esmu atļāvis, ka pretī manai spēkam un varai ceļas cita vara — ļaunuma vara —, tad tādēļ, lai pierādītu manējo; lai jūs, saskaroties ar viltību un tumsību, piedzīvotu un redzētu manas Gaismas un manas Patiesības spēku. Tas notiek, lai jūs atzītu, ka šī valsti, kas ir apmaldību un kārdinājumu tumšo ēnu valstība, lai gan tai ir liela vara, ir mans instruments un ka patiesībā es to izmantoju.

70. Ja Es jūs pārbaudu, tas nenotiek, lai jūs apturētu jūsu attīstības ceļā, jo Es gaidu jūsu ierašanos manā valstībā. Bet Es gribu, lai jūs pēc cīņām nāktu pie Manis uzvaroši, lai pēc cīņas jūs būtu stipri, pilni garīgās pieredzes gaismas pēc garā ceļojuma, pilni nopelnu Garā, lai jūs varētu pazemīgi pacelt savu seju un ieraudzīt Tēvu brīdī, kad Viņš tuvojas, lai jums dotu savu dievišķo skūpstu — skūpstu, kas ietver visu laimi un pilnību jūsu dvēselei. (327, 8-9)

Morālie noziegumi

71. Cilvēki, cilvēki, kas visi saduras viens ar otru! Es esmu jūs sastapis, kā jūs noliedzat savu ļaunumu un lepojaties ar to, ko uzskatāt par lielumu, vienlaikus slēpjot savus kauna plankumus. Bet Es jums saku, ka cilvēks, kurš uzskata sevi par slavējamu savā šķietamajā diženumā, ir garīgi nabags. Un tiem, kuri, trūkuma dēļ tikumiem, apmelojat citu kļūdas un tiesājat svešus pārkāpumus, Man jāsaka, ka jūs esat liekuļi un esat ļoti tālu no taisnības un patiesības.

72. Ne tikai tie, kas atņem ķermeņa dzīvību, ir slepkavas, bet arī tie, kas ar apmelošanu sadragā sirdi. Tie, kas nogalina sirds jūtas, ticību, ideālu, ir dvēseles slepkavas. Un cik daudzi no viņiem dzīvo brīvi, bez cietuma un bez ķēdēm.

73. Neizbrīnieties, ka Es tā runāju ar jums, jo Es redzu jūsu vidū izpostītus mājokļus, jo jūs, neievērojot savus pienākumus, esat uzņēmušies jaunas saistības ārpus tiem, nerūpējoties par savu tuvinieku

sāpēm un pamestību. Paskatieties apkārt, cik daudz ir izpostītu mājokļu, cik daudz sieviešu dzīvo netiklībā un cik daudz bērnu ir bez tēva. Kā gan šajās sirdīs varētu pastāvēt maigums un mīlestība? Vai jūs nedomājat, ka tas, kurš ir nogalinājis šo cilvēku laimi un iznīcinājis to, kas bija svēts, ir noziedznieks?

74. Jūs esat tik ļoti pieraduši pie ļaunuma, ka pat tos cilvēkus, kuri izgudro šos jaunus nāves ieročus, jūs saucat par dižiem, jo tie vienā mirklī var iznīcināt miljoniem cilvēku dzīvību. Un jūs tos pat saucat par zinātniekiem. Kur palicis jūsu saprāts? Liels var būt tikai garā, un izglītots ir tikai tas, kurš staigā patiesības ceļā. (235, 36-39)

Ļaunuma bezspēcība un pārejošums

75. Jūsu acīs cilvēciskā samaitātība ir liela, ļoti liela, jums šķiet briesmīga ļaunuma vara un spēks, ko izmanto cilvēki; un tomēr Es jums saku, ka tas ir vājš salīdzinājumā ar manas taisnības spēku, salīdzinājumā ar manu dievišķību, kas ir likteņa, dzīvības, nāves un visas radības Kungs. (54, 70)

76. Tikai būtne, kas būtu visvarena kā Es, varētu cīnīties pret Mani. Bet vai jūs domājat, ka, ja no Manis izrietētu kāda dievība, tā būtu pret Mani? Vai jūs domājat, ka tā varētu rasties no nekā? No nekā nekas nevar rasties.

77. Es esmu Viss un nekad neesmu dzimis. Es esmu sākums un gals, alfa un omega visam radītajam.

78. Vai jūs varat iedomāties, ka kāda no man radītajām būtnēm varētu pacelties līdz Dievam? Visām radībām ir robežas, un, lai būtu Dievs, ir nepieciešams būt bez robežām. Kas ir lolojis šos sapņus par varu un varenību, ir kritis savas augstprātības tumsā. (73, 34-35)

79. Patiesi, es jums saku, nav tādas varas, ko jūs varētu pretstatīt manai mīlestībai. Ienaidnieki izrādās nožēlojami, pretinieku spēki ir vāji, ieroči, kas mēģināja cīnīties pret patiesību un taisnīgumu, vienmēr ir bijuši trausli.

80. Cīņa, ko ļauno spēki ir vadījuši pret Dievišķo taisnīgumu, jums ir šķitusi kā bezgalīgs konflikts. Un tomēr — mūžības skatījumā tas būs kā mirklis, un pārkāpumi, kas izdarīti jūsu dvēseles nepilnības laikā, būs kā neliels traips, ko jūsu tikumība un mana mīlošā taisnība izdzēsīs uz visiem laikiem. (179, 12-13)

Piedošanas spēks

81. Jūs visi, cilvēki, es jautāju jums un uzskatu šo tautu par jūsu pārstāvjiem: kad jūs pacelsieties garā, mīlēsiet viens otru un piedosiet viens otram savus apvainojumus? Kad beidzot uz jūsu planētas iestāsies miers?

82. Piedošana, kas izriet no mīlestības, māca tikai mana mācība, un tai piemīt spēcīga vara, lai ļauno pārvērstu labajā, grēcinieku

atgrieztu un pārveidotu par tikumīgu cilvēku.
83. Mācieties piedot, un jūs savā pasaulē piedzīvosiet miera sākumu. Ja būtu nepieciešams piedot tūkstoš reižu, jums tas jādara tūkstoš reižu. Vai jūs neapzināties, ka izlīgums pareizajā brīdī jums ietaupa ciešanu kausa izdzertšanu? (238, 12-14)
84. Kamēr jūs esat cilvēki, atcerieties Mani pie tā krusta, kā Es piedevu saviem mocītājiem, svētīju un dziedināju viņus, lai jūs savā smagajā dzīves ceļā tāpat svētītu tos, kuri jums nodara pāri, un darītu visu iespējamo labo tiem, kuri jums nodarījuši ļaunu. Kas tā rīkojas, tas ir mans māceklis, un patiesi, Es viņam saku, ka viņa sāpes vienmēr būs īslaicīgas, jo Es ļaušu viņam izjust manu spēku viņa pārbaudījumu brīžos. (263, 56)
85. Piedodiet viens otram, un jūs atradīsiet atvieglojumu sev un tam, kurš jums nodarījis pāri. Nenesiet naida vai rūgtuma nastu savā dvēselē; esiet tīras sirds, un jūs būsiet atklājuši miera noslēpumu un dzīvosiet kā manas patiesības apustuļi. (243, 63)

41. nodaļa – Saikne starp šo pasauli un aizsauli

Iedvesma un palīdzība no garīgās pasaules

1. Jūs visi virzāties garīgās pilnveidošanās pakāpēs; daži ir sasnieguši attīstības līmeni, ko jūs pašlaik vēl nevarat aptvert, citi nāk jums pakaļ.
2. Lielās dvēseles, kas ir lielas ar savu cīņu, mīlestību un pūlēm, meklē harmoniju ar saviem mazajiem brāļiem un māsām, ar tiem, kas ir tālu, ar tiem, kas ir nevērīgi; to uzdevumi ir cēli un augsti, un to mīlestība pret manu Dievišķību un pret jums ir ļoti liela.
3. Šīs dvēseles zina, ka tās ir radītas darbībai, augstākai attīstībai; tās zina, ka Dieva bērniem nav bezdarbības. Radībā viss ir dzīvība, kustība, līdzsvars, harmonija; un tādēļ šīs neskaitāmās būtnes strādā, pūlas un priecājas savā cīņā , apzinoties, ka tādējādi tās godā savu Kungu un kalpo savu tuvāko attīstībai un pilnveidošanai.
4. Šodien, kad jūs atrodaties tālu no ceļa, ko jums iezīmē mans likums, jūs neapzināties to ietekmi, ko šie jūsu brāļi un māsas izdara uz jums; bet, ja jums būs jutīgums, lai uztvertu tos starojumus, iedvesmas un vēstījumus, ko viņi jums sūta, jums radīsies priekšstats par neskaitāmajām nodarbēm un cēlajiem darbiem, kam viņi veltī savu eksistenci.
5. Jums jāzina, ka šīs dvēseles savā mīlestībā un cieņā pret Radītāja likumiem nekad neņem to, kas viņām nepienākas, neaiztiek aizliegto un neiejaucas tur, kur zina, ka nedrīkst, lai neradītu disonansi radības pamatelementos.
6. Cik atšķirīgi rīkojas cilvēki uz Zemes, kuri, cenšoties būt lieli un vareni pasaulē, bez mazākās cieņas

pret maniem mācījumiem ar zinātnes atslēgu meklē destruktīvās dabas spēkus, atver vārtus nezināmām spēkiem un tādējādi izjauc harmoniju dabā, kas tos apņem!

7. Kad cilvēks iemācīsies būt uzņēmīgs, lai dzirdētu Garīgās pasaules gudros padomus un tādējādi ļautos vadīt no tās iedvesmām?

8. Patiesi, Es jums saku, tas būtu pietiekami, lai jūs drošā ceļā aizvestu uz kalna virsotni, kas jums pienākas; tur jūs ieraudzītu sev priekšā taisnu un gaišu ceļu, ko ir mērojušas tās dvēseles, kuras tagad ir šeit tikai tādēļ, lai darītu jums labu un palīdzētu jums jūsu grūtībās, soli pa solim tuvinot jūs ceļa galam, kur jūs visus gaida jūsu Tēvs.

9. Tā kā es jums esmu runājis par šo būtņu labestību un garīgo augstumu, man jums jāsaka, ka tām, tāpat kā jums, jau no sākuma bija dāvāta gribas brīvība, tas ir, patiesa un svēta rīcības brīvība, kas ir liecība par Radītāja mīlestību pret saviem bērniem. (20, 28-36)

10. Jūs neejat vieni, jo mans iedrošinājums un mana gaisma ir ar katru no jums. Bet gadījumā, ja jums tas šķiet nepietiekami, es katram cilvēciskajam radījumam esmu piešķīris garīgu gaismas būtni, lai tā uzraudzītu jūsu soļus, lai jūs brīdinātu par jebkādu briesmu, lai kalpotu jums kā biedrs jūsu vientulībā un kā atbalsts dzīves ceļojumā. Tās ir tās būtnes, kuras jūs saucat par sargājošajiem eņģeļiem vai aizstāvjiem.

11. Nekad neizrādiet viņiem nepateicību un neesiet kurli pret viņu iedvesmām, jo jūsu spēki nebūs pietiekami, lai izturētu visas dzīves pārbaudījumus. Jums ir vajadzīgi tie, kuri ir tālāk attīstīti nekā jūs un kuri kaut ko zina par jūsu nākotni, jo Es to viņiem esmu atklājis.

12. Šo būtņu cīņa ir ļoti smaga, kamēr jūs neesat sasnieguši garīgumu, jo jūs no savas puses ļoti maz palīdzat viņiem viņu grūtajā misijā.

13. Ja jūsu garīgums ļaus jums sajust un uztvert to jūsu brāļu un māsu klātbūtni, kuri neredzami, bez jebkādas izrādīšanās, darbojas jūsu labklājības un jūsu attīstības labā, tad jūs nožēlosiet, ka esat piespieduši viņus tik ļoti mocīties un arī ciest jūsu grēku dēļ. Bet, ja šī atziņa rodas jūsos, tad tikai tādēļ, ka jūsu prātā jau ir iestājusies gaisma. Tad jūsos atmodīsies līdzjūtība, pateicība un sapratne pret viņiem.

14. Kāda liela laimes sajūta būs jūsu aizbildņiem, kad viņi redzēs, ka jūs atbalstāt viņu pūles un ka viņu iedvesma saskan ar jūsu pacelšanos!

15. Jums ir tik daudz brāļu un māsas un tik daudz draugu „Garīgajā ielejā", kurus jūs nepazīstat.

16. Rīt, kad atziņa par garīgo dzīvi būs izplatījusies visā zemeslodes, cilvēce atzīs to būtņu nozīmi, kas atrodas jūsu pusē, un cilvēki svētīs Manu gādību. (334, 70-76)

17. Patiesi, Es jums saku, ja jūsu ticība būtu stingra, jums nebūtu

vēlmes sajust Garīgā klātbūtni ar miesas maņām, jo tad tā būtu dvēsele, kas ar savu smalko jūtīgumu uztvertu to pasauli, kas nepārtraukti pulsē ap jums.

18. Jā, cilvēce, ja tu jūties tālu no garīgās pasaules, tomēr šīs būtnes nevar justies tālu no cilvēkiem, jo tām nav attālumu, robežu vai šķēršļu. Tās dzīvo garīgajā pasaulē, un tādēļ tās nevar būt tālu no cilvēku dzīves, kuru augstākais mērķis ir dvēseles augšupvērstā attīstība un pilnveidošanās. (317, 48-49)

19. Vienīgais attālums, kas pastāv starp jums un Dievu vai starp jums un garīgo būtni, nav materiāls attālums, bet gan garīgs, ko izraisa jūsu nepietiekamā sagatavotība, tīrība vai gatavība saņemt iedvesmu un garīgo ietekmi.

20. Nekad neradiet šo attālumu starp jums un jūsu Meistaru vai starp jums un Garīgo pasauli, tad jūs vienmēr baudīsiet labumus, ko mana mīlestība izliej pār tiem, kuri prot tos meklēt. Jūs vienmēr jutīsiet, ka Garīgā pasaule ir tuvu to sirdīm, kuri gatavojas to sajust.

21. Cik liels ir attālums, ko šī laika cilvēce rada starp sevi un garīgo dzīvi! Tas ir tik liels, ka šodienas cilvēki jūt Dievu kā bezgalīgi tālu no sevis un uzskata Debesu valstību par tālu un nepieejamu. (321, 76-78)

22. Es jums saku, ka nav neviena cilvēka prāta, kas nedzīvotu garīgās pasaules ietekmē.

23. Daudzi to noliegs, taču neviens nespēs pierādīt, ka nav iespējams, ka cilvēka prāts uztver ne tikai garīgo būtņu un viņa līdzcilvēku domas un svārstības, bet arī manējās.

24. Šī ir atklāsme visai cilvēcei — atklāsme, kas, ja tā tiks izplatīta, atradīs atvērtas sirdis, kas to uzņems ar lielu prieku; tāpat tā sastapsies arī ar spītīgiem pretiniekiem un cīnītājiem.

25. Bet ko šie varēs darīt, lai neļautu Garīgās valstības gaismai spīdēt cilvēku dzīvē? Kādus līdzekļus neticīgie varēs izmantot, lai izslēgtu šo vibrāciju? Kas ir tas, kurš uzskata sevi par atrodošos ārpus vispārējās ietekmes, kas ir Dieva radītāja un dzīvinošā spēka?

26. Es runāju uz jūsu garu, jūsu dvēseli un jūsu prātu, taču es jums atkārtoju, ka jūs saņemat vēstījumus, idejas un iedvesmu no citām eksistences sfērām un ka, tāpat kā jūs nezināt, no kurienes jūsu dvēsele ieradās, lai iemiesotos šajā jūsu ķermenī, jūs arī nezināt, kas tai parādās neredzams un neaptverams. (282, 33-37)

Sajukuši un ļaunprātīgi gari

27. Šis laiks atšķiras no pirmā un otrā. Šodien jūs dzīvojat haosā, ko rada atbrīvotie redzamie un neredzamie elementi. Bēdas tam, kurš nemodās, jo viņš cietīs sakāvi, un tam, kurš ir sagatavojies, ir jācīnās!

28. Tūkstošiem neredzamu acu skatās uz jums; vieni, lai uzlauztu jūs jūsu ceļā un nogāztu, citi, lai jūs aizsargātu. (138, 26-27)

29. Lielie sajukušo dvēseļu leģioni karo pret cilvēkiem, izmantojot to neziņu, stulbumu un garīgās redzēšanas trūkumu; un cilvēki nav sagatavojuši savus mīlestības ieročus, lai aizsargātos no viņu uzbrukumiem, tāpēc šajā cīņā viņi šķiet kā bezpalīdzīgas būtnes.

30. Bija nepieciešams, lai mana garīgā mācība nonāktu pie jums, lai jūs iemācītu, kā jums jāsagatavojas, lai šajā cīņā iznāktu uzvarētāji.

31. No tās neredzamās pasaules, kas pina un dzīvo jūsu pašu pasaulē, izplūst ietekmes, kas vajā cilvēkus — vai nu viņu prātā, jūtās vai gribā — un padara viņus par pakļāvīgiem kalpiem, par vergiem, par instrumentiem, par upuriem. Visur parādās garīgas atklāsmes, un tomēr pasaules cilvēki joprojām nevēlas uztvert to, kas apņem viņu garu.

32. Ir nepieciešams sākt cīņu, lai iznīcinātu tumsību, lai, kad cilvēkos iemirdzētos gaisma, visi, apvienojušies patiesā kopienā, dotos ceļā un ar lūgšanu uzvarētu cīņā, ko tie uzsāk pret tām varām, kas tos tik ilgu laiku ir valdījušas.

33. Cilvēki un tautas ir pakļāvušies šo ietekmju varai, cilvēcei to nemaz nepamanot. Retas un nezināmas slimības, ko tās rada, ir nogāzušas cilvēkus un sajaukušas zinātnieku prātus.

34. Cik daudz nesaskaņas, cik daudz apmulsuma un sāpju cilvēks ir uzkrājis sev. Lūgšanas, morāles un garīguma trūkums ir piesaistījis netīras un satrauktas būtnes. Bet ko gan var gaidīt no tiem, kuri ir atdalīti bez gaismas un bez sagatavošanās?

35. Tur ir tie, kurus jūs esat apkrāpuši un apspieduši, kurus esat satricinājuši un pazemojuši. Viņi var jums sūtīt tikai apmulsumu un tumsību, viņi var tikai atriebties, un viņi jums tikai pārmet. (152, 22-28)

36. Tumsas būtņu leģioni kā negaisa mākoņi ienāk cilvēces vidū, izraisa apvērsumus, sajauc domas un aptumšo cilvēku sirdis. Un, lai gan šai cilvēcei ir ieroči, lai aizsargātos pret šiem viltīgajiem uzbrukumiem, vieni nezina, kā tos lietot, bet citi pat nenojauš, ka tie viņiem pieder. (240, 53)

37. Šodienas cilvēce, lai cik liela tā arī šķistu jūsu acīs, ir ļoti maza salīdzinājumā ar garu būtņu pasauli, kas to apņem. Ar kādu spēku šie leģioni ielaužas cilvēku ceļos; taču cilvēki neievēro šo pasauli, kas tos apņem, viņi to nejūt un nedzird. (339, 29)

38. Cilvēks, kurš ir pakļauts grēcīgai dzīvei, spēj aiz sevis vilkt veselu tumsas būtņu leģionu, kas panāks, ka viņš savā ceļā atstās pēdas ar nelabvēlīgu ietekmi. (87, 7)

39. Ja jūs no šejienes varētu redzēt „Garīgo ieleju", kur mīt materializētās būtnes — tās, kas nav nopelnījušas garīgo ceļojumu pēc šīs dzīves —, jūs būtu satriekti. Bet ne uz brīdi jūs neteiktu: „Cik briesmīga ir Dieva taisnība!" Nē, tā vietā jūs izsauktos: „Cik nepateicīgi, cik netaisnīgi un nežēlīgi mēs esam pret sevi! Cik vienaldzīgi pret savu dvēseli

un cik aukstsirdīgi mēs esam bijuši kā Jēzus mācekļi!”

40. Tāpēc Tēvs ir atļāvis, ka šīs būtnes reizēm parādās jūsu dzīvē un sniedz jums sāpīgo, baiso ziņu par savu drūmo un nemierīgo dzīvi. Tās ir pasaules iemītnieces, kurai nav ne garīgo mājvietu spožās gaismas, ne arī tās zemes skaistuma, kurā tās agrāk dzīvoja. (213,52-53)

41. Tās dvēseļu leģionu, kas bez mērķa klīst pa pasauli un dažādos veidos klauvē pie cilvēku sirdu durvīm, bieži vien ir balsis, kas vēlas jums pateikt, ka jums jāmostas, ka jums jāatver acis uz realitāti, ka jums jānožēlo savas kļūdas un jāatjaunojas, lai vēlāk, kad jūs atstāsiet savu ķermeni zemes klēpī, jums nevajadzētu tāpat kā viņiem raudāt par savu vientulību, jūsu neziņu un jūsu materiālismu. Saprotiet šeit, kā pat no tumsas rodas gaisma, jo neviens koksnes lapas nekrīt bez manas gribas; tāpat arī tās garīgās izpausmes, kas ar katru dienu kļūst arvien vairāk, galu galā pārpludinās cilvēkus tādā mērā, ka beigās tās uzvarēs cilvēces skepsi. (87, 65)

42. Lūdzieties par tiem, kuri no jums šķiras un dodas uz Aizsauli, jo ne visiem izdodas atrast ceļu, ne visi spēj pacelties garīgi, ne visi īsā laikā sasniedz mieru.

43. Daži garīgajā pasaulē dzīvo ar ilūziju par materiālo dzīvi; daži cieš no spēcīgas nožēlas; citi ir bezjūtīgi, kopā ar saviem ķermeņiem aprakti zem zemes, un vēl citi nespēj atdalīties no saviem tuviniekiem, no tiem, kas palikuši uz zemes, jo sēras, egoisms un cilvēciskā neziņa tos aizkavē, piesaista pie matērijas un atņem mieru, gaismu un attīstību.

44. Ļaujiet tām dvēselēm, kas vēl uzturas šajā pasaulē, doties tālāk, neaizkavējot tās; ļaujiet tām atteikties no labumiem, kas tām piederēja un ko tās mīlēja šajā dzīvē, lai tās varētu pacelt savu dvēseli uz bezgalību, kur tās gaida patiesais mantojums. (106, 35-37)

45. Jūsu dvēselei būs ļoti labvēlīgi, ja, ierodoties „Garīgajā ielejā”, jūs tiksiet sagaidīti no viņu puses un saņemsiet pateicības zīmes par žēlsirdību, ko esat izrādījuši viņiem. Liels būs jūsu prieks, kad redzēsiet viņus caurvītus ar gaismu.

46. Bet cik sāpīgi būtu, ja jūs sastaptu to būtņu leģionu, kuras ir aptumšotas ar apmātību, un zinātu, ka tās gaidīja no jums mīlestības darbu, bet jūs to viņām neizrādījāt. (287, 58)

47. Patiesi, Es jums saku: ja Es izturos pret jums, cilvēkiem, ar tik lielu mīlestību un žēlsirdību, tad ar tādu pašu rūpīgu mīlestību Es vēršos arī pie tiem, kuri aizsaulē izpērk savus agrākos pārkāpumus. Es sūtu šīm būtnēm savu gaismu, lai atbrīvotu tās no to apmulsuma, kas ir kā tumsība, un no to pašpārmetumiem, kas ir kā „uguns”, lai pēc tam tās sūtītu pie cilvēkiem; lai tie, kas agrāk sēja sāpes sirdīs, tagad, apgaismoti ar atziņas gaismu, kļūtu par savu brāļu un māsu labdariem un aizstāvjiem. (169, 6)

Garu cīņa par cilvēkiem

48. Aiz jūsu cilvēciskās dzīves pastāv garu pasaule, jūsu brāļi un māsas, cilvēkiem neredzamas būtnes, kas cīnās savā starpā, lai jūs iekarotu.

49. Šīs cīņas iemesls ir atšķirīgā attīstības pakāpe, kurā atrodas vieni un otri. Kamēr gaismas būtnes, vadītas mīlestības, harmonijas, miera un pilnveidošanās ideāla, apgaismo cilvēces ceļu, vienmēr iedvesmojot jums labo un atklājot jums visu, kas ir cilvēku labā, tās būtnes, kas joprojām turas pie zemes materiālisma, kas nespēja atbrīvoties no savas egoisma un mīlestības pret pasauli vai kas uz nenoteiktu laiku baro cilvēciskās atkarības un tieksmes, cilvēku ceļu ar apmātībām, aptumšojot prātu, padarot sirdis aklas, pakļaujot gribu, lai izmantotu cilvēkus un padarītu tos par savu plānu instrumentiem, vai arī izmantotu tos tā, it kā tie būtu viņu pašu ķermeņi.

50. Kamēr Garīgā Gaismas pasaule cenšas iekarot cilvēku dvēseles, lai atvērtu tām ceļu uz mūžību; kamēr šie svētītie pulki nepārtraukti cīnās, lai pieaugtu mīlestībā, kļūtu par slimnieku kopējiem pie sāpju gultas, par padomdevējiem cilvēka, kurš nes lielas atbildības nastu, blakus, par jauniešu padomdevējiem, par bērnu aizstāvjiem, par to pavadoņiem, kuri ir aizmirsti un dzīvo vieni, tāpat nepārtraukti starp cilvēkiem darbojas būtņu leģioni bez garīgās gudrības gaismas un bez pacilājošās mīlestības sajūtas. Bet to mērķis nav atvieglot jums ceļu uz Garīgo Valstību — nē; šo būtņu nolūks ir pilnīgi pretējs, to centieni ir valdīt pār pasauli, turpināt būt tās valdniekiem, iemūžināties uz Zemes, valdīt pār cilvēkiem un padarīt tos par savas gribas vergiem un instrumentiem — vienā vārdā: neļaut atņemt to, ko tās vienmēr uzskatījušas par savu: pasauli.

51. Tātad, mācekļi: starp vienām un otrām būtnēm norisinās sīva cīņa — cīņa, ko jūsu fiziskās acis neredz, bet kuras atspoguļojumi dienu no dienas ir jūtami jūsu pasaulē.

52. Lai cilvēks varētu aizstāvēt sevi un atbrīvoties no ļaunajām ietekmēm, viņam ir nepieciešamas zināšanas par patiesību, kas viņu apņem, viņam ir jāiemācās lūgties ar Garu, kā arī jāzina, ar kādām spējām ir apveltīta viņa būtība, lai šajā lielajā cīņā starp labo un ļauno, gaismu un tumsību, garīgumu un materiālismu varētu izmantot tās kā ieročus.

53. Tieši Gaismas garīgā pasaule darbojas, cīnās un sagatavo visu, lai kādu dienu pasaule uzsāktu ceļu uz garīgumu.

54. Pārdomājiet visu šo, un jūs varēsiet iedomāties šīs cīņas smagumu, ko izcieš jūsu garīgie brāļi un māsas, kuri cenšas glābt cilvēkus — cīņu, kas viņiem ir kā kauss, ar kuru jūs nepārtraukti liekat viņiem dzert nepateicības rūgtumu, jo jūs apmierinieties ar to, ka saņemat no viņiem visu labo, ko viņi jums sniedz, bet nekad nestāvat viņiem blakus, lai palīdzētu viņiem cīņā.

55. Tikai nedaudzi prot pievienoties viņiem, nedaudzi ir atsaucīgi viņu iedvesmai un seko viņu norādēm. Bet cik spēcīgi tie iet cauri dzīvei, cik aizsargāti viņi jūtas, kādas priekas un iedvesmas spārno viņu garu!

56. Vairākums cilvēku ir sašķelti starp abām ietekmēm, nespējot izlemt par labu vienai no tām, nepakļaujoties pilnībā materiālismam, bet arī necenšoties atbrīvoties no tā un garīgi bagātināt savu dzīvi, tas ir, pacelt to ar labo, ar zināšanām un garīgo spēku. Šie cilvēki joprojām atrodas cīņā ar sevi.

57. Tie, kas ir pilnībā pakļāvušies materiālismam, vairs neņemot vērā sirdsapziņas balsi, un kas neievēro neko, kas attiecas uz viņu dvēseli, vairs necīnās, viņi ir cīņā uzvarēti. Viņi domā, ka ir uzvarējuši, domā, ka ir brīvi, un neapjauš, ka ir gūstekņi un ka būs nepieciešams, lai Gaismas leģioni nolaistos tumsā, lai viņus atbrīvotu.

58. Šo Gaismas vēstījumu Es sūtu visām zemes tautām, lai cilvēki atmostos, lai viņi apzinātos, kas ir ienaidnieks, ar kuru viņiem jācīnās, līdz viņi to uzvarēs, un kādus ieročus viņi, to neapzinoties, nēsā līdzi. (321, 53 63)

Saikne ar Dieva garu pasauli

59. Mācekļi, pamodieties un atzīstiet laiku, kurā jūs dzīvojat. Es jums saku: tāpat kā neviens nespēj apturēt manu taisnīgumu, tāpat arī neviens nespēj aizvērt vārtus uz aizsauli, kurus jums ir atvēris mans žēlsirdīgums. Neviens nespēs novērst to, ka no šīm pasaulēm cilvēkiem nonāk gaismas, cerības un gudrības vēstījumi. (60, 82)

60. Es esmu jums atļāvis uz īsu laiku sazināties ar Aizsaules būtnēm, ko Es neapstiprināju "Otrā laikmetā", jo toreiz jūs nebija tam gatavi — ne viņi, ne jūs. Šīs durvis šajā laikā ir atvērtas no Manas puses, un tādējādi Es piepildīju savu praviešu paziņojumus un dažas no Manām apsolījumiem.

61. 1866. gadā jums atvēra šīs neredzamās durvis, kā arī to izredzēto sūtītāju, kuri paziņotu to vēsti, ko gaismas gari nesīs cilvēkiem.

62. Pirms šī gada zemes tautās un tautās parādījās garīgās būtnes, kas bija pirmie zīmējumi par manu atnākšanu. (146, 15)

63. Ja šodienas cilvēki nebūtu tik cietsirdīgi un bezjūtīgi, viņi neapšaubāmi nepārtraukti saņemtu vēstījumus no Garīgās pasaules, un reizēm viņi redzētu, ka ir ieskāvuši būtņu pūļi, kas nepārtraukti strādā pie cilvēku atmodināšanas, un viņi atklātu, ka nekad nav vieni.

64. Vieni to pasauli sauc par „neredzamo", citi – par „pārdabisko". Bet kāpēc? Vienkārši tāpēc, ka viņiem trūkst ticības, lai „redzētu" garīgo, un tāpēc, ka viņu cilvēciskā nabadzība rada sajūtu, ka viņi ir tālu un sveši no pasaules, kuru viņiem vajadzētu sajust savās sirdīs. (294, 32-33)

65. Jūs esat pārsteigti par to, ka garīga būtne parāda sevi vai sazinās ar jums, nedomājot par to, ka arī jūs

izpaužaties un pat parādāties citās pasaulēs, citās sfērās.

66. Jūsu „miesa" neapzinās, ka jūsu dvēsele lūgšanas brīžos savienojas ar Mani, tā nespēj uztvert tuvināšanos jūsu Kungam ar šīs dāvanas palīdzību — ne tikai manam Garam, bet arī jūsu garīgajiem brāļiem un māsām, kurus jūs pieminat lūgšanas brīžos.

67. Tāpat arī jūs neapzināties, ka atpūtas brīžos, kad ķermenis guļ, dvēsele atkarībā no tās attīstības līmeņa un garīguma atdalās no ķermeņa un parādās tālu esošās vietās, pat garīgās pasaulēs, kuras jūsu prāts pat nevar iedomāties.

68. Nevienam nevajadzētu brīnīties par šīm atklāsmēm. Saprotiet, ka jūs pašlaik tuvojaties laiku pabeigšanai. (148, 75-78)

69. Es vēlos, lai tīras domas būtu valoda, kurā jūs sazinātos ar saviem brāļiem un māsām, kas dzīvo garīgajā pasaulē, lai jūs šādā veidā saprastu viens otru, un patiesi, jūsu nopelni un jūsu labi darbi būs viņiem noderīgi; tāpat kā manu bērnu ietekme, viņu iedvesma un viņu aizsardzība būs jums spēcīgs palīgs jūsu dzīves ceļā, lai jūs kopā nāktu pie Manis.

70. Garīgoties, un jūs savā dzīvē izjutīsiet šo būtņu labvēlīgo klātbūtni: mātes mīlestību, kura atstāja savu bērnu uz Zemes , sirsnību un padomu no tēva, kuram arī nācās aiziet. (245,7-8)

71. Šo darbu daudzi kritizēs un noraidīs, uzzinot, ka tajā ir izpaudušās garīgās būtnes. Bet nebaidieties, jo tikai neziņas cilvēki cīnīsies pret šo daļu no maniem mācījumiem.

72. Cik bieži apustuļi, pravieši un Kunga sūtņi, atrodoties garīgo gaismas būtņu ietekmē, ir runājuši uz pasauli, nevis cilvēcei to apzinoties, un cik bieži katrs no jums ir rīkojies un runājis saskaņā ar garīgo būtņu gribu, to neapzinoties! Un tieši to, kas vienmēr ir noticis, Es jums tagad esmu apstiprinājis. (163, 24-25)

73. Ja jūs uz saikni ar aizsauli virza vienīgi ziņkāre, jūs neatradīsiet patiesību; ja jūs uz to virza vēlme pēc varenības vai iedomība, jūs nesaņemsiet patiesu atklāsmi. Ja kārdinājums apmāna jūsu sirdis ar viltus mērķiem vai savtīgām interesēm, jūs tāpat nesaņemsiet saikni ar mana Svētā Gara Gaismu. Tikai jūsu godbijība, jūsu tīrā lūgšana, jūsu mīlestība, jūsu žēlsirdība, jūsu dvēseles pacelšanās radīs brīnumu, ka jūsu dvēsele izplēs spārnus, šķērsos telpas un nonāks garīgajās mājvietās, ciktāl tas ir mana griba.

74. Tā ir žēlastība un mierinājums, ko Svētais Gars jums ir paredzējis, lai jūs redzētu vienu un to pašu mājvietu un pārliecinātos, ka nav ne nāves, ne atsvešināšanās, ka neviens no maniem radījumiem nemirst attiecībā uz Mūžīgo dzīvi. Jo šajā „Trešajā laikmetā" jūs varēsiet garīgā apskāvienā ietvert arī tos būtnes, kas ir aizgājuši no šīs zemes dzīves un kurus jūs pazināt, kurus

jūs mīlējāt un kurus esat zaudējuši šajā pasaulē, bet ne mūžībā.
75. Daudzi no jums ar manu „darbinieku" palīdzību ir sazinājušies ar šīm būtnēm. Bet patiesi, Es jums saku, ka tas nav pilnīgs saziņas veids, un tuvojas laiks, kad inkarnētās un bezķermeniskās dvēseles varēs sazināties savā starpā no gara uz garu, neizmantojot nekādus materiālus vai cilvēciskus līdzekļus, proti, caur iedvesmu, caur dvēseles jūtīguma dāvanu, atklāsmi vai intuīciju. Jūsu gara acis spēs uztvert Aizsaules klātbūtni, pēc tam jūsu sirds sajutīs to būtņu dzīves izpausmes, kas apdzīvo „Garīgo ieleju", un tad jūsu gara prieks, kā arī jūsu atziņa un mīlestība pret Tēvu būs liela.
76. Tad jūs zināsiet, kas ir jūsu dvēseles dzīve, kas tā ir un kas tā bija, atpazīstot sevi, neuzskatot sevi par tik šaurām robežām kā tās, kas atbilst jūsu ķermeņiem. Jo Tēvs jums saka: pat ja jūsu ķermeņa matērija patiešām ir maza — cik līdzīgs ir jūsu gars manam Dievišķajam Garam! (244, 21-24)

42. nodaļa – Grēks un izpirkšana, pārbaudījumi un ciešanas

Nožēlas un izpirkšanas nepieciešamība

1. Ja Es bieži ļauju jums dzert no tā paša kausa, ko jūs esat devuši saviem līdzcilvēkiem, tas notiek tādēļ, ka daži tikai tādā veidā saprot ļaunumu, ko viņi ir nodarījuši; un, izietot to pašu pārbaudījumu, ko viņi lika iziet citiem, viņi iepazīs sāpes, ko viņi lika izjust citiem. Tas apgaismos viņu dvēseles un radīs sapratni, nožēlu un, līdz ar to, mana likuma izpildi.
2. Bet, ja vēlaties izvairīties no ciešanām vai no rūgtuma kausa dzeršanas, to varat panākt, atlīdzinot savu vainu ar nožēlu, ar labajiem darbiem, ar visu to, ko jums liek darīt jūsu sirdsapziņa. Tādējādi jūs atlīdzināsiet mīlestības parādu, atdosiet godu, dzīvību vai mieru, veselību, prieku vai maizi, ko jūs kādreiz esat atņēmuši saviem līdzcilvēkiem.
3. Redziet, cik atšķirīga ir mana taisnīguma realitāte no tās priekšstata, ko jūs bijāt izveidojuši par savu Tēvu!
4. Neaizmirstiet: ja Es jums esmu teicis, ka neviens no jums neiet zudumā, Es noteikti esmu jums teicis arī to, ka katrs parāds ir jāatmaksā un katrs pārkāpums ir jāizdzēš no dzīves grāmatas. Tas ir atkarīgs no jums, kādu ceļu izvēlēties, lai nonāktu pie Manis. Jums joprojām pieder gribas brīvība.
5. Ja jūs dodat priekšroku senlaiku atriebības likumam, kā to joprojām dara cilvēki no lepnajām tautām, tad paskatieties uz viņu rezultātiem!
6. Ja jūs vēlaties, lai mērs, ar ko jūs mērajat savus līdzcilvēkus, tiktu pielietots arī pret jums, jums pat nav jāgaida, līdz ienāksiet citā dzīvē, lai saņemtu manu taisnīgumu; jo šeit (uz Zemes), kad jūs to vismazāk

gaidīsiet, jūs atradīsieties tajā pašā kritiskajā situācijā, kurā esat ieveduši savus līdzcilvēkus.
7. Bet, ja jūs vēlaties, lai jums palīdzētu augstāks likums — ne tikai, lai atbrīvotu jūs no sāpēm, kuras jūs visvairāk baidāties, bet arī, lai iedvestu jums cēlas domas un labas jūtas, tad lūdzieties, aiciniet Mani un tad ejiet savu cīņas ceļu, lai kļūtu arvien labāki, lai pārbaudījumos būtu stipri k ā — vienā vārdā: lai ar mīlestību atmaksātu parādu, kas jums ir pret jūsu Tēvu un jūsu tuvākajiem. (16, 53-59)
8. Bieži kāds man jautā: „Meistars, ja Tu piedod mūsu pārkāpumus — kāpēc tad Tu ļauj, ka mēs tos izpērkam ar sāpēm?" Uz to es jums saku: es jums piedodu, bet ir nepieciešams atlīdzināt šos pārkāpumus, lai jūs atgūtu savas dvēseles tīrību. (64, 14)
9. Es esmu jums teicis, ka pat pēdējais traips tiks izdzēsts no cilvēka sirds, bet es jums saku arī to, ka katram ir jāmazgā savi kauna traipi. Atcerieties, ka es jums teicu: „Ar to mēru, ar ko jūs mērajat, jūs tiksiet mērīti," un: „Ko sēj, to pļauj." (150, 47)
10. No materiālajām upurēm, ko cilvēce Man sniedz, Es pieņemu tikai labo nodomu, ja tas patiesi ir labs; jo ne vienmēr dāvanā izpaužas augstsirdīgs un cēls nodoms. Cik bieži cilvēki Man piedāvā savas upurēšanas, lai noslēptu savus ļaunos darbus vai lai par to kaut ko pieprasītu no Manis. Tāpēc Es jums saku, ka dvēseles miers nav nopērkams, ka jūsu tumšos plankumus nevar nomazgāt ar materiālo bagātību, pat ja jūs Man varētu piedāvāt vislielāko dārgumu.
11. Nožēla, sāpes par to, ka esat Mani aizvainojuši, atjaunošanās, uzlabošanās, izdarīto pārkāpumu atlīdzināšana — tas viss ar pazemību, ko Es jums esmu mācījis — jā, tad cilvēki Man nes patiesas sirds, dvēseles un domu upurus, kas jūsu Tēvam ir bezgalīgi tīkamāki 508 42. nodaļa nekā vīraks, ziedi un sveces. (36, 27-28)

Izlīguma likums

12. Jums ir bijusi viena iespēja pēc otras, un tajās jūs varat atpazīt Manu bezgalīgo mīlestību pret jums; jo Es esmu jūs apdāvinājis un jūsu būtībai devis iespēju labot kļūdas, attīrīt un pilnveidot savu dvēseli, nevis sodīt jūs vai pazudināt uz mūžīgiem laikiem, kā jūs agrāk bijāt pieraduši domāt.
13. Kurš, kas pazīst šos mācības un tic, ka tās ir patiesas, uzdrošinātos pagriezt muguru savam uzdevumam uz Zemes, lai gan zina, ka tādējādi izraisa vēl smagāku izpirkšanu savai dvēselei?
14. Jo, lai gan ir taisnība, ka mana taisnīgums jums piedāvā jaunas iespējas, lai izdzēstu traipus un labotu kļūdas, ir arī taisnība, ka ar katru iespēju pārbaudījumu skaits palielinās un ka grūtības un ciešanas katru reizi kļūst intensīvākas, tāpat kā izdarītās kļūdas kļuva smagākas.

15. Jūsu pienākums — nevajadzētu runāt par sodu — būs atjaunot, atjaunot, labot un samaksāt līdz pēdējam parādam. Neviens — ne jūsu Debesu Tēvs, ne jūsu brāļi un māsas uz Zemes vai „Garīgajā ielejā" — nedarīs to, ko jums pašiem ir jādara, lai gan Es jums saku, ka Es vienmēr atsaukšos uz jūsu aicinājumu. Ja jūs jutīsieties vientuļi un pamesti, jūs sajutīsiet Manu klātbūtni, un Garīgā pasaule vienmēr nāks, lai atbalstītu jūs jūsu krusta nastas nesšanā. (289, 45-47)

16. Šodien tikai mana mīlestība un mana taisnība var aizsargāt tos, kam pēc tās ir izsalkums un slāpes. Tikai es savā pilnīgajā taisnībā varu uzņemt to, kurš pats sev atņem dzīvību.

17. Ja viņi zinātu, ka dvēseles pamestība ir briesmīgāka par vientulību šajā pasaulē, viņi pacietīgi un drosmīgi izturētu līdz pēdējai savas zemes dzīves dienai. (165, 73-74)

18. Es neiznīcinu nevienu no saviem bērniem, lai cik ļoti viņi Mani arī sāpinātu; Es viņus saglabāju un dodu viņiem iespēju atlīdzināt savu pārkāpumu un atgriezties uz ceļa, no kura viņi bija novirzījušies. Taču, lai gan Es viņiem esmu piedevis, viņi saskaras ar savu darbu augļiem, un tieši tie viņus tiesā un rāda viņiem pareizo ceļu. (96, 55)

Pārbaudījumu un ciešanu cēlonis

19. Iepazīstiet sevi! Esmu vērojis cilvēku eksistenci visos laikos un zinu, kāds ir bijis iemesls visām viņu sāpēm un nelaimēm.

20. Kopš seniem laikiem Esmu redzējis, kā cilvēki (savstarpēji) no skaudības, materiālisma un varas alkas atņēma viens otram dzīvību; viņi vienmēr ir atstājuši novārtā savu dvēseli, ticot, ka ir tikai matērija, un, kad pienāca stunda atstāt cilvēka veidolu uz zemes, palika tikai tas, ko viņi radīja savā materiālajā dzīvē, nesaņemot nekādu laimi garam; jo viņi to nemeklēja, par to nedomāja, nerūpējās ne par gara tikumiem, ne par zināšanām. Viņi apmierinājās ar to, ka dzīvoja, nemeklējot ceļu, kas ved pie Dieva. (11, 42-43)

21. Šodien, neskatoties uz jūsu civilizācijas attīstību, jūs arvien vairāk esat attālinājušies no materiālās dabas, tāpat kā no garīgā, no tīrā, no tā, kas pieder Dievam. Tāpēc jūs ar katru savas dzīves posmu nonākat arvien lielākā vājībā, arvien lielākās ciešanās, neskatoties uz jūsu vēlmi ar katru dienu, ko pavadāt uz Zemes, kļūt stiprākiem un laimīgākiem. Bet tagad jūs spersiet soli uz priekšu mana likuma izpildē, o zemes iedzīvotāji! (16, 35)

22. Pārbaudījumi, ar kuriem jūs sastopaties savā dzīves ceļā, nav nejaušība, Es esmu tos jums sūtījis, lai jūs iegūtu nopelnus. Neviena lapa no koka nekustas bez manas gribas, un Es esmu gan lielajos, gan mazajos radības darbos.

23. Esiet nomodā un lūdzieties, lai jūs iemācītos saprast, kāds ir auglis,

ko jums jāvāc no katra pārbaudījuma, lai jūsu izpirkšana būtu īsāka. Uzņemiet savu krustu ar mīlestību, un Es panākšu, ka jūs savu izpirkšanu nesīsiet ar pacietību. (25, 6)

24. Ja cilvēki smieklu, izklaides un iedomības dēļ aizmirst Mani un pat noliedz Mani, kāpēc tad viņi zaudē cerību un dreb, kad viņi novāc asaru ražu, kas mocī viņu dvēseli un ķermeni? Tad viņi zaimo, sakot, ka Dieva nav.

25. Cilvēks ir pietiekami drosmīgs, lai grēkotu, apņēmīgs novirzīties no mana likuma ceļa; taču Es jums apliecinu, ka viņš ir ārkārtīgi gļēvs, ja runa ir par izpirkšanu un savu parādu atmaksāšanu. Tomēr Es stiprinu jūs jūsu gļēvulībā, sargāju jūs jūsu vājībās, izrauju jūs no jūsu letarģijas, nosusinu jūsu asaras un dodu jums jaunas iespējas, lai jūs atgūtu zaudēto gaismu un atrastu aizmirsto ceļu uz Manu likumu.

26. Es nāku, lai jums, tāpat kā "Otrā laikmetā", atnestu dzīves maizi un vīnu gan dvēselei, gan ķermenim, lai jūs dzīvotu harmonijā ar visu, ko radījis jūsu Tēvs.

27. Manos ceļos zied tikumi, bet jūsu ceļos ir ērkšķi, bezdibenis un rūgtums.

28. Kas saka, ka Kunga ceļi ir pilni ar ērkšķiem, tas nezina, ko saka, jo Es neesmu radījis sāpes nevienam no saviem bērniem; taču tie, kas ir novirzījušies no gaismas un miera ceļa, atgriežoties uz to, būs spiesti ciest savas vainas sekas.

29. Kāpēc jūs esat izdzēruši ciešanu kausu? Kāpēc jūs esat aizmirsuši Kunga bausli, kā arī misiju, ko Es jums uzticēju? Tāpēc, ka jūs esat aizstājuši Manu likumu ar savējiem, un šeit ir jūsu iedomīgās gudrības rezultāti: rūgtas ciešanas, karš, fanātisms, vilšanās un meli, kas jūs apspiež un piepilda ar izmisumu. Un visvairāk sāpīgs materiālistiskajam cilvēkam, tam, kurš visu pakļauj saviem aprēķiniem un šīs pasaules materiālajiem likumiem, ir tas, ka pēc šīs dzīves viņš joprojām vilks līdzi savu apmaldīšanās un tieksmju nastu. Tad jūsu dvēseles ciešanas būs ļoti lielas.

30. Atbrīvojieties šeit no savu grēku nastas, pildiet manu likumu un nāciet drīz. Lūdziet piedošanu visiem, kurus esat aizvainojuši, un pārējo atstājiet man; jo īss būs jūsu laiks mīlēt, ja jūs patiesi nolemjat to darīt. (17, 37-43)

31. Nāciet visi pie Manis, kas savās sirdīs nesat slēptas ciešanas. Jūs slepeni nesat sevī sāpes, ko jums ir nodarījusi nodevība, un jūsu rūgtums ir ļoti liels, jo tieši kāds ļoti mīļš cilvēks jūs ir dziļi ievainojis.

32. Kļūstiet klusi savā iekšienē, lai lūgšana jūs apgaismotu un jūs varētu uzzināt, vai jūs kādreiz neesat bijuši iemesls tam, ka jūs ir nodevuši. Tad lūgšana stiprinās jūs domā, ka jums ir jāpiedod tiem, kuri ir nodevuši jūsu mīlestību, jūsu ticību, jūsu uzticību.

33. Patiesi, Es jums saku: tajā pašā brīdī, kad jūs piedosiet tam, kurš jūs aizvainojis, jūs pilnībā sajutīsiet

Manu mieru; jo šajā brīdī jūsu gars būs apvienojies ar Manējo, un Es izpletīšu Savu apmetni, lai jums piedotu un apklātu jūs abus ar Savu mīlestību. (312, 49-51)

34. Patiesībā Meistars jums saka: Es esmu sagatavojis katrai dvēselei miera un pilnības valstību. Taču šai valstībai, ko Es esmu sagatavojis, pretī stājas cita valstība: pasaule. Kamēr manu valstību iegūst ar pazemību, mīlestību un tikumību, otras valstības iegūšanai nepieciešama augstprātība, ambīcijas, lepnums, mantkārība, egoisms un ļaunums.

35. Visos laikos pasaule ir pretojusies manai valstībai, visos laikos tie, kas seko man, ir tikuši apspiesti un pakļauti kārdinājumiem savā ceļā, vai nu caur redzamām ietekmēm, vai neredzamām spēkiem.

36. Šis nav vienīgais laiks, kad jūs ejat pāri ērkšķiem, lai nonāktu pie Manis, tā nav pirmā reize, kad jūsu dvēsele, cenšoties sasniegt Manu klātbūtni, paklūst. Visos laikos jūs esat cīnījušies savas būtības dziļumos.

37. Mana Gara iedvesma apgaismo jūsu iekšieni un ir aizdedzinājusi cīņu ar tumšajām spēkiem, ar viltus gaismām, viltus tikumiem, ar matēriju, ar visu lieko, ar visu šīs pasaules viltus krāšņumu. (327, 3)

38. Es svētīju sāpes, ko jūs esat izcietuši manā dēļ, jo viss, ko jūs ciešat manā dēļ, padarīs jūs mūžīgi cienīgus. (338, 61)

Ticība, pakļaušanās un pazemība pārbaudījumos

39. Cilvēka dzīve ir dvēselei kā krāsns, kurā tā attīrās, un kā āmurs, uz kura tā tiek kalta. Ir nepieciešams, lai cilvēkam prātā būtu ideāls, ticība savam Radītājam un mīlestība pret savu aicinājumu, lai pacietīgi nestu savu krustu līdz Kalvārijas kalna virsotnei.

40. Bez ticības mūžīgajai dzīvei cilvēks nonāk izmisumā, sastopoties ar visām smagajām pārbaudījumiem, bez augstiem ideāliem viņš grimst materiālismā, un bez spēkiem, lai izturētu vilšanos, viņš iet bojā bezcerībā vai netikumībā. (99, 38-39)

41. Es jums saku, ka jums jāmīl savs krusts; jo, ja jūs pret to sacelsieties, kamēr jums tas jānes uz pleciem, sāpes jūsu sirdīs izraus dziļu brūci. Es patiesi mīlu savu krustu, o tauta; bet vai jūs zināt, ko es saucu par savu krustu? Mans krusts sastāv no jums, o cilvēki, kurus es tik ļoti mīlu. (144, 20)

42. Ticība, pakļautība un pazemība pret to, ko Es esmu noteicis, saīsina pārbaudījumu ceļu, jo tad jūs vairs neiziesiet ciešanu ceļu vairāk nekā vienu reizi. Bet, ja pārbaudījumos parādīsies sacelšanās, neapmierinātība vai pat Dieva zaimošana, tad pārbaudījums ilgs ilgāk, jo jums tad būs jāveic šis ceļš no jauna, līdz mācība būs apgūta. (139, 49)

43. Es jums saku: pārbaudījumi, ko cilvēks šajā laikā ir radījis pats sev, ir

ļoti smagi, jo tie ir nepieciešami viņa glābšanai.

44. Dievišķā taisnība izpaudīsies visdārgākajā katra cilvēka sirdī, lai pieprasītu atskaiti par katra cilvēka radības darbiem.

45. Cik svarīgi ir, lai cilvēks saprastu, ko nozīmē garīgā izpirkšana, lai, apzinoties, ka dvēselei ir pagātne, ko zina tikai Dievs, viņš ar mīlestību, pacietību, cieņu un pat prieku pieņemtu savu ciešanu kausu — zinot, ka tādējādi viņš nomazgā pagātnes un tagadnes kauna traipus, samaksā parādus un nopelna nopelnus Dieva priekšā.

46. Sāpēs nebūs garīgā pacelšanās, kamēr cilvēks necieš ar mīlestību, ar cieņu pret manu taisnīgumu un pakļaušanos tam, ko katrs ir izpelnījies pats. Bet tikai šī pacilātība pārbaudījumu vidū spēs dot cilvēkiem izpratni par to, kas ir garīgās atlīdzības likums. (352, 36-37, 42-43)

Ciešanu un sāpju nozīme

47. Ja jūs dzīves pārbaudījumus attiecināt uz nejaušību, jums būs grūti būt stipriem. Bet, ja jums ir priekšstats par to, kas ir izpirkšana, kas ir taisnīgums un atlīdzība, jūs savā ticībā atradīsiet pacilātību un pakļaušanos, lai uzvarētu pārbaudījumos.

48. Mana griba ir pārbaudīt jūsu dvēseli dažādos veidos, jo Es to veidoju, formēju un pilnveidoju. Tam Es izmantoju visas lietas un visus cilvēkus; kā instrumentus Es izmantoju gan taisnīgo, gan ļaundari. Vienreiz Es izmantoju gaismu, citreiz Es padaru tumsību par savu kalponi. Tāpēc Es jums saku: ja atrodaties kritiskā situācijā, domājiet par Mani, par savu Meistaru, kurš jums ar visu mīlestību izskaidros šī pārbaudījuma iemeslu.

49. Ir kausi, no kuriem visiem jādzert, vieniem agrāk, citiem vēlāk, lai visi iemācītos Mani saprast un mīlēt. Nelaime, slimība, apmelošana, pazemošana ir ļoti rūgti kausi, kas nonāk ne tikai grēcinieka lūpās. Atcerieties, ka vistaisīgākajam tajā „Otrajā laikā" nācās izdzert visrūgtāko kausu, kādu jūs varat iedomāties. Paklausība, pazemība un mīlestība, ar kādu tiek dzerts ciešanu kauss, padarīs krustu vieglāku un ļaus pārbaudījumam ātrāk pagāt. (54, 4-6)

50. Viss, kas jūs apņem, ir vērsts uz to, lai jūs attīrītu, taču ne visi to tā ir uztvēruši. Neļaujiet, lai sāpes, ko jūs dzerat no savas ciešanu kausa, būtu neauglīgas. No sāpēm jūs varat iegūt gaismu, kas ir gudrība, maigums, spēks un jūtīgums. (81, 59)

51. Ziniet, mācekļi, ka sāpes izrauj sliktos augļus no jūsu sirdīm, dod jums pieredzi un panāk, ka jūsu kļūdas tiek labotas.

52. Tādā veidā jūsu Tēvs jūs pārbauda, lai jūsu prātā kļūtu gaiši. Bet, ja jūs nesaprotat un ciešat bezjēdzīgi, jo neatklājat manu gudro mācību jēgu, jūsu sāpes ir bezjēdzīgas, un jūs neizmantojat šo mācību. (258, 57–58)

53. Cilvēki sauc: „Ja pastāv žēlsirdības un mīlestības Dievs — kāpēc tad labajiem jācieš no ļaunajiem, taisnīgajiem no grēciniekiem?”

54. Patiesi, Es jums saku, mani bērni: neviens cilvēks nenāk šajā pasaulē tikai tādēļ, lai sasniegtu savas dvēseles pestīšanu. Viņš nav atsevišķs indivīds, bet ir daļa no kopuma.

55. Vai cilvēka ķermenī vesels un pilnīgs orgāns necieš, ja pārējie orgāni ir slimi?

56. Šī ir materiāla analoģija, lai jūs saprastu attiecības, kas pastāv starp katru cilvēku un pārējiem. Labajiem ir jācieš no ļaunajiem, bet labie nav pilnīgi nevainīgi, ja viņi neaizstāv savu brāļu un māsu garīgo attīstību. Tomēr kā indivīds katram ir sava atbildība, un tā kā viņš ir daļa no mana Gara un tam līdzīgs, viņam ir griba un inteliģence, lai veicinātu visu attīstību. (358, 18-19)

57. Pareizi interpretējiet manu mācību, nedomājiet, ka mans Gars priecājas, redzot jūsu ciešanas uz Zemes, vai ka Es gribu atņemt jums visu, kas jums patīk, lai par to izbaudītu prieku. Es nāku, lai mudinātu jūs atzīt un ievērot manus likumus, jo tie ir pelnījuši jūsu cieņu un uzmanību, un tāpēc, ka to ievērošana jums nesīs mūžīgo laimi un mūžīgo mieru. (25, 80)

58. Man jums jāsaka, ka, kamēr jūs dzīvojat uz Zemes, jums ir tiesības censties padarīt savu dzīvi uz tās pēc iespējas patīkamāku. Nav nepieciešams nepārtraukti raudāt, ciest un „asiņot”, lai nopelnītu mieru aizsaulē.

59. Ja jūs varētu pārvērst šo zemi no asaru ielejas par laimes pasauli, kur jūs mīlētu viens otru, kur jūs centītos darīt labu un dzīvot saskaņā ar manu likumu — patiesi, es jums saku, šī dzīve manā skatījumā būtu pat vēl cienīgāka un augstāka nekā dzīve, kas pilna ar ciešanām, nelaimēm un asarām, lai cik liela būtu jūsu gatavība to paciest. (219, 15-16)

60. Priecājieties, ka nekādas sāpes nav mūžīgas; jūsu ciešanas ir pārejošas un ļoti drīz pagaisīs.

61. Izpirkšanas un attīrīšanās laiks ir īslaicīgs tam, kurš uz pārbaudījumiem raugās ar garīgumu; turpretim tam, kurš pilnībā nododas materiālismam, tas, kas patiesībā ļoti drīz beigsies, ilgs ilgi.

62. Tāpat kā pagājis jūsu sirdsdarbības ritms, tāpat bezgalībā pagājusi cilvēka dzīve.

63. Nav iemesla baidīties, jo tāpat kā kādam izlaužas nopūta, kā izplūst asara vai kā tiek izteikts vārds, tāpat pagāj arī cilvēka ciešanas.

64. Dieva bezgalīgajā maigumā visām jūsu sāpēm un bēdām ir jāizgaist. (12, 5–9)

43. nodaļa – Slimība, dziedināšana un atjaunošanās

Slimības cēlonis un jēga

1. Ja cilvēks, neievērojot lūgšanas un labos darbus, novirzās no labā ceļa, viņš zaudē savu morālo spēku, garīgumu un ir pakļauts kārdinājumiem, un savā vājībā viņš pieļauj grēkus, un tie saslimst sirdi.

2. Bet Es kā ārsts esmu atnācis pie slimā gultas un esmu viņam dāvājis visu savu mīlestību un rūpes. Mana gaisma ir bijusi kā svaigs ūdens uz drudža sakarsušajām lūpām, un, sajūtot manu balzamu uz pieres, viņš man teica: „Kungs, tikai Tava žēlsirdība var mani glābt. Mana dvēsele ir ļoti slima, un nāve ļoti drīz pie manis atnāks."

3. Bet Es viņam teicu: „Tu nemirs, jo Es, kas esmu Dzīvība, esmu atnācis, un viss, ko tu esi zaudējis, tev tiks atdots atpakaļ." (220, 39)

4. Kādus nopelnus var iegūt slimnieks, kurš nav spējīgs uz jebkādu piepūli? Viņa nopelni var būt daudzveidīgi un lieli, ja viņš prot apbruņoties ar pacietību un pazemību, ja viņš ir pazemīgs pret dievišķo gribu un spēj svētīt Mani, neskatoties uz savām sāpēm. Jo viņa piemērs apgaismos daudzas sirdis, kas dzīvo tumsā, kas izmisumā padodas netikumiem vai domā par nāvi, kad tās skārusi pārbaudījums.

5. Ja šie cilvēki savā ceļā sastopas ar ticības, pazemības un cerības piemēru, kas izriet no sirds, kura arī daudz cieš, jo nes ļoti smagu krustu, tad viņi sajutīs, ka viņu sirdis ir skāris gaismas stars.

6. Tā tas patiešām ir: tā kā viņi nespēja sadzirdēt sava gara balsi, viņiem bija jāsaņem gara gaisma, ko cits cilvēks viņiem nodeva ar savu piemēru un ticību.

7. Neuzskatiet sevi par sakautiem, nekad nepasludiniet sevi par neveiksminiekiem, nepakļaujieties savu ciešanu nastai. Vienmēr turiet acu priekšā savas ticības degošo lampu. Šī ticība un jūsu mīlestība jūs glābs. (132, 38-39)

Dziedināšana ar saviem spēkiem

8. Jūs lūdzat Mani, lai Es jūs dziedinu; bet patiesi, Es jums saku, neviens nevar būt labāks ārsts par jums pašiem.

9. Kāda jēga man jūs dziedināt un atbrīvot no jūsu sāpēm, ja jūs neatsakāties no savām kļūdām, grēkiem, netikumiem un nepilnībām? Ne sāpes ir jūsu slimību cēlonis, bet jūsu grēki. Redziet, tas ir sāpju avots! Tātad cīnieties pret grēku, atdalieties no tā, un jūs kļūsiet veseli. Bet to darīt ir jūsu uzdevums. Es jūs tikai mācu un palīdzu jums tajā.

10. Ja jūs ar savas sirdsapziņas palīdzību atklāsiet savu ciešanu cēloni un darīsiet visu, lai to apkarotu, jūs pilnībā sajutīsiet dievišķo spēku, kas palīdzēs jums uzvarēt cīņā un iegūt garīgo brīvību.

11. Cik liela būs jūsu gandarījums, ja jūs sajutīsiet, ka ar saviem pašu nopelniem esat atbrīvojušies no sāpēm un esat ieguvuši mieru. Tad jūs teiksiet: „Mans Tēvs, Tavs vārds bija mans dziedinājums, Tava mācība bija mana glābšana." (8, 54-57)

12. Patiesais dziedinošais balzams, tauta — tas, kas dziedē visas slimības — izplūst no mīlestības.
13. Mīliet ar garu, mīliet ar sirdi un prātu, tad jums būs pietiekami daudz spēka ne tikai dziedināt ķermeņa slimības vai mierināt mazās cilvēciskās bēdas, bet arī atklāt garīgos noslēpumus, dvēseles lielās bailes, tās satraukumus un sirdsapziņas pārmetumus.
14. Šis balzams atrisina lielos pārbaudījumus, iededz gaismu, mīkstina mokas, izkausē ķēdes, kas saspiež.
15. Cilvēks, kuru zinātne ir pametusi, saskarsmē ar šo balzamu atgriezīsies pie veselības un dzīvības; dvēsele, kas ir atdalījusies, atgriezīsies, dzirdot mīlestības vārdus no brāļa, kurš to aicina. (296, 60-63)
16. Atbrīvojieties no sāpēm! Man radītā dzīve nav pilna ar sāpēm. Ciešanas rodas no Dieva bērnu nepaklausības un pārkāpumiem. Sāpes ir raksturīgas dzīvei, ko cilvēki ir radījuši savā neierobežotībā.
17. Paceliet skatienu un atklājiet Manu darbu skaistumu. Sagatavojieties iekšēji, lai dzirdētu dievišķo koncertu, neizslēdzieties no šīs svinības. Ja jūs nošķirsieties — kā tad jūs varētu piedalīties šajā priekā? Jūs dzīvotu skumji, mokās un slimi.
18. Es gribu, lai jūs būtu harmoniskas notis vispārējā koncertā, lai jūs saprastu, ka esat cēlušies no dzīvības avota, lai jūs justu, ka katrā dvēselē ir mana gaisma. Kad jūs sasniegsiet pilnīgu briedumu, kad varēsiet man teikt: „Tēvs, pakļauj manu dvēseli Tavam Garam, tāpat arī manu gribu un manu dzīvi."
19. Saprotiet, ka jūs to nevarēsiet teikt, kamēr jūsu maņas ir slimas un jūsu dvēsele ir egoistiski atdalīta no pareizā ceļa.
20. Jūs dzīvojat slimību mokās vai bailēs tās piesaistīt. Bet ko nozīmē fiziska slimība salīdzinājumā ar dvēseles pārkāpumu? Nekas, ja tā spēj pacelties; jo manā žēlsirdībā jūs vienmēr atradīsiet palīdzību.
21. Tāpat kā asinis plūst pa jūsu vēnām un atdzīvina visu ķermeni, tā arī Dieva spēks kā dzīvības straume caurvij jūsu dvēseli. Nav iemesla būt slimiem, ja jūs pildāt likumu. Dzīve ir veselība, prieks, laime, harmonija. Ja esat slimi, jūs nevarat būt dievišķo labumu glabātava.
22. Jūs, cilvēki ar slimas domas, sirdis vai ķermeņus, Meistars jums saka: lūdziet savu dvēseli, kas ir Visvarenā bērns, lai tā atgrieztos uz pareizā ceļa, lai tā dziedinātu jūsu ciešanas un palīdzētu jums jūsu vājībās. (134, 57-59)

Cilvēka atjaunošanās

23. Iedomība — vājums, kas parādījās jau pirmajā cilvēkā — tiks apkarota ar garīgumu. Tā ir cīņa, kas vienmēr ir pastāvējusi starp dvēseli un „miesu". Jo, kamēr dvēsele, ilgojoties pēc Tēva būtības, tiecas uz Mūžīgo un Augsto, „miesa" meklē tikai to, kas to apmierina un glauda, pat ja tas kaitē dvēselei.

24. Šī cīņa, kas parādās katrā cilvēciskajā būtnē, ir spēks, kas rodas pašā cilvēkā pasaules ietekmes rezultātā. Jo zemes lietas ilgojas pēc visa, kas atbilst to dabai.
25. Ja dvēsele spēj šo spēku pārvaldīt un virzīt pareizajā gultnē, tā savā būtībā ir saskaņojusi abas dabas un sasniegs savu attīstību un pacelšanos. Ja tā, pretēji, ļausies "miesas" spēkam, tā tiks novirzīta uz ļauno, tā būs kā laiva bez stūres vētrā. (230, 64)
26. Jūs — neticīgie un šaubīgie — nevarat ticēt taisnīguma pasaulei, nedz arī varat iedomāties mīlestības un tikumības dzīvi uz jūsu Zemes. Vienā vārdā: jūs neuzskatāt sevi par spējīgiem uz kaut ko labu, nedz arī ticat sev.
27. Es tomēr ticu jums, zinu sēklu, kas ir katrā no maniem bērniem, jo Es viņus radīju, jo Es ar savu mīlestību devu viņiem dzīvību.
28. Es ļoti labi lieku savas cerības uz cilvēku, ticu viņa glābšanai, viņa kļūšanai cienīgam un viņa pacelšanai. Jo, kad Es viņu radīju, Es viņu iecēlu par valdnieku uz Zemes, kur viņam bija jārada mīlestības un miera vieta, un Es arī noteicu, ka viņa dvēselei dzīves cīņā jākļūst stiprai, lai ar nopelniem nonāktu tur, kur dzīvot pilnības valstības gaismā, kas jums pienākas kā mūžīgs mantojums. (326, 44-46)

44. nodaļa – Dzīve dievišķajā nozīmē

Nepieciešamais līdzsvars

1. Katram ir iepriekš noteikts viņa liktenis, ko nosaka viņa garīgais uzdevums un viņa cilvēciskais uzdevums. Abiem jābūt saskaņā viens ar otru un jācenšas sasniegt vienu mērķi. Patiesi, Es jums saku, Es novērtēšu ne tikai jūsu garīgos darbus, bet arī jūsu materiālos darbus. Jo tajos Es atklāšu nopelnus, kas palīdzēs jūsu garam nonākt pie Manis. (171, 23)
2. Līdz šim cilvēka augstprātība ir likusi viņam neievērot garīgo pusi, un šo zināšanu trūkums ir traucējis viņam kļūt pilnīgam.
3. Kamēr cilvēks nemācīsies uzturēt harmoniju starp saviem fiziskajiem un garīgajiem spēkiem, viņš nespēs atrast līdzsvaru, kas viņa dzīvē ir nepieciešams. (291, 26-27)
4. Mācekļi: lai gan jūs dzīvojat šajā pasaulē, jūs varat dzīvot garīgu dzīvi. Jo jums nevajadzētu domāt, ka garīgums nozīmē novērsties no tā, kas atbilst ķermenim, bet gan saskaņot cilvēciskos likumus ar dievišķajiem likumiem.
5. Svētīts ir tas, kurš pēta manus likumus un prot tos apvienot ar cilvēciskajiem likumiem vienā veselumā, jo viņš būs vesels, spēcīgs, augstsirdīgs un laimīgs. (290, 26-27)

Labas un ļaunas baudas

6. Es jums nesaku, ka jums jāatsakās no saviem zemes pienākumiem vai no sirds un maņu veselīgajām priekām. Es no jums prasu tikai to, lai jūs atteiktos no tā,

kas saindē jūsu dvēseli un dara jūsu ķermeni slimu.

7. Kas dzīvo saskaņā ar likumu, tas pilda to, ko viņam liek sirdsapziņa. Kas nicina atļautās priekas, lai mestos aizliegtajos izklaides veidos, pat vislielākās baudas brīžos jautā sev, kāpēc viņš nav laimīgs un neatrod mieru. Jo no baudas uz baudu viņš grimst arvien dziļāk, līdz iet bojā bezdibenī, neatrodams patiesu apmierinājumu savai sirdij un dvēselei.

8. Dažiem ir jāpakļaujas un jāiztukšo līdz pēdējai pilienei tas kauss, kurā viņi meklēja baudu, to neatrodami, lai viņi varētu dzirdēt To balsi, kurš viņus vienmēr aicina uz mūžīgās dzīvības svētku mielastu. (33, 44-46)

9. Zinātnieks ar necieņas pilnu roku noplūc augli no zinātnes koka, iepriekš neieklausoties savas sirdsapziņas balsī, kurā mans likums runā uz viņu, lai pateiktu, ka visi gudrības koka augļi ir labi un ka tādēļ tas, kurš tos plūc, drīkst to darīt vienīgi savu tuvāko labā.

10. Piemēri, ko esmu minējis, parāda jums, kāpēc cilvēce nepazīst ne mīlestību, ne mieru tajā iekšējā paradīzē, kas cilvēkam, pateicoties viņa paklausībai likumam, būtu jābūt sirdī uz visiem laikiem.

11. Lai palīdzētu jums atrast to pašu, Es mācu grēciniekus, nepaklausīgos, nepateicīgos un augstprātīgos, lai jūs saprastu, ka jums ir dots gars, ka jums ir sirdsapziņa, ka jūs esat pilnībā ap i un varat pilnībā spriest un novērtēt, kas ir labs un kas ir ļauns, un lai parādītu jums ceļu, kas jūs vedīs uz miera, gudrības, bezgalīgās mīlestības, nemirstības, godības un mūžības paradīzi. (34, 15-17)

12. Cilvēks ne vienmēr pareizi interpretē manas mācības. Es nekad neesmu jums mācījis, ka jums jāignorē vai jāatturas baudīt labo augli, ko atzīst un atļauj mani likumi. Es esmu mācījis tikai to, ka jums nevajadzētu tiekties pēc nevajadzīgā, liekā un vēl jo mazāk to mīlēt; ka jums nevajadzētu izmantot to, kas ir kaitīgs un neatļauts, tāpat kā augļus, kas ir labvēlīgi dvēselei un ķermenim. Bet visu to, kas ir atļauts dvēselei vai sirdij un kalpo tās labklājībai, es jums esmu ieteicis, jo tas atbilst maniem likumiem. (332, 4)

13. Bija jāpaiet daudz laika, lai cilvēce sasniegtu garīgo briedumu. Jūs vienmēr esat pakļāvušies diviem galējiem: viens no tiem ir bijis materiālisms, ar kura palīdzību jūs cenšaties sasniegt lielākus pasaulīgus baudījumus; taču tas patiesībā ir kaitīgs, jo attur garu no tā uzdevuma izpildes. Bet jums jāizvairās arī no otras galējības: „miesas" nomiršanas, pilnīgas atteikšanās no visa, kas pieder pie šīs dzīves; jo Es jūs sūtīju uz šo Zemi, lai jūs dzīvotu kā cilvēki, kā cilvēciskas būtnes, un Es esmu jums parādījis pareizo ceļu, lai jūs dzīvotu tā, ka „dodat ķeizaram to, kas pieder ķeizaram, un Dievam to, kas pieder Dievam".

14. Es esmu radījis šo pasauli jums ar visu tās skaistumu un pilnību. Es

esmu devis jums cilvēka ķermeni, ar kura palīdzību jums jāattīsta visas spējas, ko Es esmu jums devis, lai sasniegtu pilnību.
15. Tēvs nevēlas, lai jūs atteiktos no visa laba, ko šī pasaule jums piedāvā. Taču jums nevajadzētu likt ķermeni augstāk par dvēseli, jo ķermenis ir pārejošs, bet dvēsele pieder mūžībai. (358, 7-9)

Svētīgs un nelaimīgs bagātums

16. Ja tā ir mana griba, lai jūs kļūtu par zemes labumu īpašniekiem, es tos jums piešķiršu, lai jūs tos dalītu ar saviem trūcīgajiem brāļiem un māsām — ar tiem, kuriem nav mantas vai atbalsta, ar vājajiem un slimajiem. Daudzi no tiem, kam uz zemes nekas nepieder, tomēr var jūs padarīt par līdzdalībniekiem savos garīgajos labumos. (96, 27)
17. Es gribu, lai viss pieder jums, bet lai jūs apzināti izmantotu to, kas jums nepieciešams; lai jūs saprastu, kā būt garīgi bagātiem, un varētu piederēt daudz materiālo labumu, ja jūs tos lietojat pareizi un piešķirat gan vienam, gan otram to patieso vērtību un nozīmi.
18. Kā neizmērojami bagāta cilvēka dvēsele var nodarīt sev ļaunumu, ja tas, kas viņam pieder, ir viņa tuvāko labā? Un kā var ļaunumu ciest varens cilvēks, ja viņa gars prot atkāpties, lai lūgtos, un viņš caur savu lūgšanu ir kopībā ar Mani? (294, 38)
19. Nesakiet Man: „Kungs, es esmu redzējis nabadzību starp tiem, kas Tevi seko. Bet pie tiem, kas vairs pat neatsaucas uz Tevi un neizrunā Tavu vārdu, es redzu pārpilnību, izklaides un baudas."
20. Manai tautai šie gadījumi nav jāuzskata par pierādījumu tam, ka tas, kurš seko Man, šajā pasaulē neizbēgami ir nabags. Bet Es jums saku, ka mieru, kāds ir tiem, kuri šeit klausās un daļu savas dzīves velta labdarībai, nepazīst tie, kurus jūs tik ļoti apskaudāt, un viņi to nevarētu iegūt pat ar visu savu bagātību.
21. Daži saprot, kā vienlaikus piederēt pasaules un gara labumiem. Citiem pasaules labumi netiek doti, jo viņi aizmirst garīgos, bet vēl citi interesējas tikai par pasaules labumiem, jo domā, ka dievišķie likumi ir zemes bagātību ienaidnieki.
22. Labumi ir un paliek labumi, taču ne visi zina, kā tos pareizi izmantot. Jums arī jāzina, ka ne visu, kas daudziem pieder, Es esmu devis viņiem. Daži to, ko saņēmuši no Manis, ir saņēmuši kā atlīdzību, tāpat kā ir citi, kas visu, kas viņiem pieder, ir nozaguši.
23. Labākais pierādījums, ko cilvēki var saņemt par savu pienākumu izpildi dzīvē, ir dvēseles miers, nevis monētu šķindēšana. (197, 24-27)
24. Kad Es jums saku: „Lūdziet, un jums tiks dots", jūs lūdzat Mani par zemes lietām. Bet patiesi — cik maz jūs Mani lūdzat! Lūdziet Mani vispirms par visu to, kas ir jūsu dvēseles labā. Nekrājiet mantas uz zemes, jo šeit ir zagļi! Krājiet mantas Tēva valstībā, jo tur jūsu bagātība

būs drošībā un kalpos jūsu dvēseles laimei un mieram.
25. Zemes dārgumi ir bagātības, vara un viltus diženuma tituli. Gara dārgumi ir labi darbi. (181, 68-69)
26. Lepnais uzskata sevi par lielu, neesot tāds, un nabags ir tas, kurš apmierinās ar šīs dzīves nevajadzīgajām bagātībām, neatklājot sirds un gara patiesās vērtības. Cik nabadzīgas ir viņa vēlmes, viņa kāres, viņa ideāli! Ar cik maz viņš apmierinās!
27. Bet tas, kurš prot dzīvot, ir tas, kurš ir iemācījies dot Dievam to, kas pieder Dievam, un pasaulei to, kas pieder pasaulei. Tas, kurš prot atjaunoties dabas klēpī, nekļūstot par matērijas vergu, tas zina, kā dzīvot, un pat ja šķietami viņam nekas nepieder, viņš ir šīs dzīves labumu kungs un ir ceļā uz Dieva valstības dārgumu iegūšanu. (217, 19-20)

Dāvināšanas likums

28. Ja cilvēki ticētu maniem vārdiem, ja tie nēsātu Mani savās sirdīs, tad viņiem vienmēr būtu prātā tas teikums, ko Es reiz teicu pūlim, kas Man klausījās: „Patiesi, Es jums saku: pat ja jūs pasniegsiet tikai glāzi ūdens, tas nepaliks bez atlīdzības."
29. Bet cilvēki domā: ja viņi kaut ko dod un par to nesaņem atlīdzību, tad viņi labāk patur to, kas viņiem pieder, paturēdami to tikai sev.
30. Tagad Es jums saku, ka manā taisnīgumā pastāv pilnīga līdzsvarošana, lai jūs nekad nebaidītos atdot kaut ko no tā, kas jums pieder. Vai redzat tos cilvēkus, kuri krāj un uzkrāj bagātības un neļauj nevienam piedalīties savā īpašumā? Šie cilvēki sevī nes mirušu dvēseli.
31. Tie savukārt, kuri līdz pat savas dzīves pēdējam elpas vilcienam ir veltījuši sevi uzdevumam dot savam tuvākajam visu, kas viņiem pieder, līdz viņi savā pēdējā stundā redzēja sevi vienus, pamestus un nabadzīgus — tie vienmēr ir bijuši vadīti ticības gaismas, kas viņiem tālumā rādīja „Apsolītās zemes" tuvumu, kur viņus gaida mana mīlestība, lai atlīdzinātu viņiem par visiem viņu darbiem. (128, 46-49)
32. Nāciet šurp, lai Es jūs atdzīvinātu patiesai dzīvei un atgādinātu jums, ka jūs esat radīti, lai dotu. Bet, kamēr jūs nezināt, ko jūs nesat sevī, jums būs neiespējami dot tam, kam tas ir nepieciešams.
33. Redziet, kā viss, kas jūs apņem, pilda uzdevumu dot. Elementi, zvaigznes, būtnes, augi, ziedi un putni — visam, sākot no lielākā līdz pat vairs neuzkrītošajam, ir spēja un liktenis dot. Kāpēc jūs izdarāt izņēmumu, lai gan jūs esat visvairāk apveltīti ar dievišķo žēlastību mīlēt?
34. Cik daudz jums vēl jāpieaug gudrībā, mīlestībā, tikumībā un prasmēs, lai jūs būtu gaisma jūsu jaunāko brāļu un māsu ceļā! Kādu augstu un skaistu likteni jums ir paredzējis jūsu Tēvs! (262, 50-52)

Pienākumu un uzdevumu izpilde

35. „Trešajā laikmetā" mana garīgā mācība dos dvēselei brīvību izplest spārnus un pacelties pie Tēva, lai Viņam sniegtu patiesu pielūgsmi.

36. Taču arī cilvēkam kā cilvēciskai būtnei ir jānes Dievam kalpošana, un šī nodeva izpaužas viņa pienākumu pildīšanā uz zemes, ievērojot cilvēciskos likumus, rādot morāli un labu spriedumu savās darbībās un pildot pienākumus kā tēvam, bērnam, brālim, draugam, kungam un kalpam.

37. Kas dzīvo šādā veidā, tas godās Mani uz zemes un ļaus savai dvēselei pacelties, lai Mani pagodinātu. (229, 59-61)

38. Kas izvairās no sava uzdevuma nastas, kas pamet pareizo ceļu vai neievēro saistības, ko viņa dvēsele ir uzņēmusies pret Mani, lai tā vietā uzņemtos saistības pēc sava gaumes vai gribas, tas nespēs iegūt patiesu mieru savā sirdī, jo viņa dvēsele nekad nebūs apmierināta un mierīga. Tie ir tie, kas nemitīgi meklē izklaides, lai aizmirstu savas mokas un nemieru, maldinot sevi ar viltus priekiem un īslaicīgām apmierinātībām.

39. Es ļauju viņiem iet savu ceļu, jo zinu, ka, pat ja viņi šodien attālinās, aizmirst Mani un pat noliedz Mani, drīz sapratīs pasaules bagātību, titulu, izklaides un godu nenozīmīgumu, kad realitāte pamodinās viņus no sapņa par varenību uz zemes, kad cilvēkam nāksies stāties pretī garīgajai patiesībai, mūžībai, dievišķajai taisnībai, no kurām neviens nevar izvairīties.

40. Nevienam tas nav nezināms, jo jums visiem ir gars, kas ar intuīcijas dāvanu atklāj jums jūsu dzīves realitāti — ceļu, kas jums ir paredzēts, un visu, ko jums uz tā jāīsteno. Bet jūs noteikti vēlaties atbrīvoties no jebkādiem garīgiem solījumiem, lai justos brīvi un kā savas dzīves kungi. (318, 13-15)

41. Pirms jūsu dvēsele tika nosūtīta uz šo planētu, tai tika parādīti „lauki", tai tika teikts, ka tās uzdevums ir sēt mieru, ka tās vēstījums ir garīgs, un jūsu dvēsele par to priecājās un apsolīja būt uzticīga un paklausīga savai misijai.

42. Kāpēc jūs tagad baidāties sēt? Kāpēc jūs tagad jūtaties nevērīgi vai nespējīgi veikt darbu, kas jūsu dvēseli tik ļoti iepriecināja, kad tas tika uzticēts? Tāpēc, ka esat ļāvuši kaislībām aizsegt jūsu ceļu un tādējādi liegt dvēseles iekļūšanu, mēģinot attaisnot tās neizlēmību ar bērnišķīgiem iemesliem.

43. Neatgriezieties ar tukšām rokām uz to „lauku", no kura esat atnākuši. Es zinu, ka tad jūsu ciešanas būtu ļoti lielas. (269, 32-34)

44. Katram ir piešķirts noteikts skaits dvēselu, kuras viņam jāvadī vai jākopj, un šis uzdevums nebeidzas ar fizisko nāvi. Dvēsele turpina sēt, kultivēt un pļaut gan garīgajā pasaulē, gan uz Zemes.

45. Lielākās dvēseles vada mazākās, un tās savukārt citas ar vēl zemāku attīstības pakāpi, kamēr Kungs ir tas, kurš visas vada uz savu ganību.

46. Ja es jums tagad esmu teicis, ka lielākās dvēseles vada mazākās, tad ar to es negribu teikt, ka šīs dvēseles no paša sākuma ir bijušas lielas un ka pēdējās vienmēr ir jābūt mazām salīdzinājumā ar saviem brāļiem un māsām. Tie, kas tagad ir lieli, ir tādi, jo ir attīstījušies un izauguši, pildot cēlo uzdevumu mīlēt, kalpot un palīdzēt tiem, kas vēl nav sasnieguši šo garīgās attīstības pakāpi, kas vēl ir vāji — tiem, kas apmaldījušies, un tiem, kas cieš.
47. Tie, kas šodien vēl ir mazi, rīt būs lieli, pateicoties savai neatlaidībai (131, 19-21)

45. nodaļa – Priekšnoteikums, jēga un piepildījums dzīvē

Dieva griba un lemtspēja cilvēka liktenī

1. Tagad ir gaismas laiks, kurā cilvēks, ne tikai ticot, bet arī saprotot, pamatojot un sajūtot manu patiesību.
2. Manas mācības mērķis ir pārliecināt visus, ka neviens nav ieradies šajā pasaulē bez pamatota iemesla, ka šis iemesls ir dievišķā mīlestība un ka visu cilvēku liktenis ir pildīt mīlestības misiju.
3. Visos laikos, kopš sākuma, cilvēki ir jautājuši: „Kas es esmu? Kam es parādā par savu dzīvi? Kāpēc es eksistēju? Kāpēc esmu šeit ieradies un kurp es dodos?”
4. Daļai no savām neskaidrībām un zināšanu trūkumam viņi ir saņēmuši atbildi manos paskaidrojumos un pārdomās par to, ko Es jums laika gaitā esmu atklājis.
5. Bet daži jau domā, ka zina visu; taču Es jums saku, ka viņi ir lielā kļūdā, jo to, kas glabājas Dieva gudrības grāmatā, cilvēki nevar atklāt, kamēr tas viņiem netiek atklāts; un šajā Dievišķās gudrības grāmatā ir daudz kas ietverts, tās saturs ir bezgalīgs. (261, 4-6)
6. Liktenim piemīt žēlsirdība, ko Dievs tajā ir ielicis. Cilvēku liktenis ir pilns ar dievišķo labestību.
7. Jūs bieži vien šo labestību neatrodat, jo neprotat to meklēt.
8. Ja jūs sev izveidojat grūtu un rūgtu ceļu tajā liktenī, ko Esmu iezīmējis katrai dvēselei, Es cenšos to mīkstināt, bet nekad nepalielināt tā rūgtumu.
9. Cilvēkiem šajā pasaulē ir vajadzīgi cits cits, neviens nav lieks, un neviens nav par maz. Visas dzīvības ir nepieciešamas viena otrai, lai papildinātu un saskaņotu savu eksistenci.
10. Nabadzīgie vajag bagātos, un bagātie vajag nabadzīgos. Ļaunie vajag labos, un labie vajag ļaunos. Nezinošie vajag zinošos, un zinošie vajag nezinošos. Mazie vajag vecākus, un vecākie savukārt vajag bērnus.
11. Katrs no jums ar Dieva gudrību ir iecelts savā vietā šajā pasaulē un atrodas tuvu tam, pie kura viņam jābūt. Katram cilvēkam ir piešķirts loks, kurā viņam jādzīvo un kurā ir inkarnētas un neinkarnētas

dvēseles, ar kurām viņam jādzīvo kopā.

12. Tādējādi jūs, katrs savā ceļā, pamazām sastopaties ar visiem, kuru uzdevums ir jums iemācīt mīlestību, kas jūs pacels; no citiem jūs cietīsiet sāpes, kas jūs attīrīs. Daži jums radīs ciešanas, jo jums tās ir vajadzīgas, bet citi jums dāvinās savu mīlestību, lai kompensētu jūsu rūgtumu; taču visiem ir vēstījums jums, mācība, kuru jums ir jāsaprot un jāizmanto.

13. Neaizmirstiet, ka katra inkarnētā un neinkarnētā dvēsele, kas jebkādā veidā krustojas ar jūsu dzīves ceļu, palīdz jums jūsu liktenī.

14. Cik daudz gaismas dvēseles Es esmu sūtījis uz šo pasauli jūsu labā, un jūs neesat apstājušies, lai svētītu manu mīlestību pret jums!

15. Daudzām dvēselēm, kuras Es jums sūtīju, jūs nepievēršāt uzmanību, neapzinoties, ka tās bija daļa no jūsu likteņa; taču tā kā jūs neprotāt tās pieņemt, jūs palikāt ar tukšām rokām un vēlāk nācās raudāt nožēlas asaras.

16. Cilvēce, tavs liktenis ir būt saskaņā ar visu radīto. Šī harmonija, par kuru Es jums runāju, ir vislielākais no visiem likumiem, jo tajā jūs atrodat pilnīgu vienotību ar Dievu un Viņa darbiem. (11, 10-16, 22-25)

17. Kas noliedz savu likteni, tas noraida goda vārdu „Mana Dievišķības bērns". Ja viņš netic manai eksistencei, viņš nevar ticēt manai mīlestībai.

18. Ja dažiem šī dzīve ir bijusi ārkārtīgi rūgta un sāpīga, tad ziniet, ka šī dzīve nav vienīgā, ka tā šķietami vien ir gara un ka katras būtnes liktenī slēpjas noslēpums, kurā var iekļūt tikai Es. (54, 8-9)

19. Cilvēka eksistence uz Zemes ir tikai mirklis mūžībā, dzīves elpa, kas uz brīdi atdzīvina cilvēku un uzreiz atkal aiziet, lai vēlāk atgrieztos un dotu elpu jaunam ķermenim. (12, 4)

20. Katram ir lemts, kas viņam pienākas dzīves ceļā. Kamēr vieni to pieņem un izmanto pareizajā laikā, citi to izšķērdē, un daži pat nav sapratuši, kā sagatavoties, lai to saņemtu. Taču, kad viņi ir atgriezušies Garīgajā pasaulē, viņi apzinājās visu to, kas viņiem bija lemts un ko viņi nezināja ne iegūt, ne nopelnīt. (57, 31)

21. Neviens nav piedzimis nejauši, neviens nav radīts pēc nejaušības principa. Saprotiet Mani, un jūs atzīsiet, ka neviens savā dzīves ceļā nav brīvs, ka pastāv likums, kas vada un pārvalda visu likteni. (110, 29)

22. Cilvēks tic, ka rīkojas pēc savas gribas, viņš tic, ka ir brīvs no jebkādas augstākas ietekmes uz viņu, un galu galā uzskata sevi par neatkarīgu un par sava likteņa veidotāju, neapjaušot, ka pienāks stunda, kad visi sapratīs, ka tas bija Mans gribas izpildījums, kas notika ar viņiem. (79, 40)

23. Nopelniet sev labu atalgojumu, audzējot labu augli saviem līdzcilvēkiem. Sagatavojieties nākamajiem laikiem, jo pirms manas atvadas starp jums vēl būs strīdi, jo

jūs visus piemeklēs kārdinājums. Jums jābūt modriem. Lūdzieties un īstenojiet dzīvē manu mācību. Patiesi, Es jums saku, šie īsie laika posmi, kurus jūs veltāt labā darīšanai, savu labvēlīgo ietekmi darīs jūtamu vēl daudzās nākamajās paaudzēs. Neviens nespēja un nekad nespēs pats noteikt savu likteni; tas pieder vienīgi Man. Uzticieties manai gribai, un jūs bez lielām grūtībām nokļūsiet līdz dzīves ceļa galam.

24. Saprotiet pareizi, kad Es jums saku, ka neviens lapas no koka nepakustas bez Manas gribas; tad jūs zināsiet, kad Es esmu tas, kas jūs pārbauda, un kad jūs iztukšojat savu ciešanu kausu — lai pēc tam Mani apvainotu. Tad jūs kļūstat par tiesnešiem un padarāt Mani par apsūdzēto.

25. Atzīstiet savas kļūdas un labojiet tās. Mācieties piedot savu līdzcilvēku kļūdas, un, ja jūs nevarat tās labot, vismaz pārklājiet tās ar iecietības plīvuru. (64, 43-44)

26. Neesiet fatalisti, kas stiprina pārliecību, ka jūsu liktenis precīzi atbilst tam, ko Dievs ir nolicis jūsu dzīves ceļā, un ja jūs ciešat, tad tāpēc, ka tā bija rakstīts, un ja jūs priecājaties, tad iemesls tam ir tas, ka arī tas bija rakstīts. Es esmu jūs pārliecinājis, ka jūs pļausiet to, ko esat sējuši.

27. Bet tagad klausieties uzmanīgi: dažos gadījumos jūs ražu saņemsiet uzreiz, bet citos gadījumos jums būs jāuzsāk jauna dzīve, lai pļautu un novāktu savu sēklu. Labi pārdomājiet to, ko Es jums tikko teicu, un jūs atbrīvosieties no daudziem nepareiziem spriedumiem par Manu taisnīgumu un daudzām neskaidrībām. (195, 53)

Dzīves skolā

28. Cilvēki ir kā bērni, kas nedomā par savu rīcību sekām, un tādēļ viņi nesaprot, ka akmens, uz kura viņi paklūst savā ceļā, ir tikai šķērslis, ko Meistars ir novietojis, lai apturētu viņu bezdomīgo skriešanu vai lai pasargātu viņus no sliktas izvēles.

29. Es gribu, lai jūs tagad uzvestos kā pieaugušie, lai jūs apdomātu savus darbus, savas rīcības, lai jūs nosvērtu savus vārdus. Tas ir ceļš, kā ieviest gudrību un taisnīgumu savā dzīvē. Turklāt jums jāpārdomā, ka dzīve ir neizmērojams un nepārtraukts pārbaudījums dvēselei.

30. Manā ceļā neviens neiet bojā, un, lai gan ir gadījumi, kad cilvēks, apspiests krusta nastas smaguma, sabrūk, augstāka spēka palīdzība viņu atkal pacēla un iedrošina. Šis spēks izriet no ticības. (167, 55-57)

31. No izpratnes, ko cilvēki gūst no šiem mācījumiem un paklausībā likumiem, kas valda Visumā, ir atkarīga viņu laime, par kuru vieni domā, ka tās uz Zemes nav, bet citi domā, ka tikai Man vienam tā ir pārpilnībā, taču tā ļoti labi atklājas jūsu dvēseles mierā.

32. Tagad tu zini, o mīļais tauta, ka tava laime atrodas tevī pašā, lai tu mācītu cilvēkiem, ka viņu būtības kodolā, kur, pēc viņu domām, ir tikai rūgtums, naids un aizvainojums,

nožēla un asaras, pastāv gaisma, ko nekas nevar izdzēst, kas ir Gara gaisma. (178, 6-7)

33. Jūsu garīgā pagātne nav zināma jūsu „miesai". Es to atstāju iespiestu jūsu dvēselē, lai tā būtu kā atvērta grāmata un atklātos jums caur Garu un intuīciju. Tā ir mana taisnība, kas — tā vietā, lai jūs nosodītu — dod jums iespēju labot pārkāpumu vai izlabot kļūdu.

34. Ja pagātne tiktu izdzēsta no jūsu dvēseles, jums atkal būtu jāiziet jau pagājušie pārbaudījumi; taču, ja jūs klausāties savas pieredzes balsī un ļaujat šai gaismai jūs apgaismot, jūs skaidrāk saskatīsiet savu ceļu un redzēsiet spožāku horizontu. (84, 46)

Cilvēka dzīves jēga un vērtība

35. Ziniet, ka cilvēka dabiskais stāvoklis ir labestība, dvēseles miers un saskaņa ar visu, kas viņu apņem. Kas dzīves laikā paliek pastāvīgs šo tikumu praktizēšanā, tas iet pa patieso ceļu, kas viņu vedīs pie Dieva atziņas.

36. Bet, ja jūs novirzīsieties no šī ceļa un aizmirsīsiet likumu, kas jāvadī jūsu rīcību, jums ar asarām nāksies atlīdzināt brīžus, kurus esat pavadījuši tālu no garīgā pacilātības ceļa, kas ir dabiskais stāvoklis, kurā cilvēkam vienmēr jāpaliek. (20, 20)

37. Daudzi cilvēki ir tik ļoti pieraduši pie grēku un ciešanu pasaules, kurā jūs dzīvojat, ka domā, ka šī dzīve ir visdabiskākā, ka Zemei ir lemts būt asaru ielejai un ka tā nekad nespēs uzņemt mieru, saskaņu un garīgo attīstību.

38. Tie cilvēki, kuri tā domā, ir iemiguši neziņas miegā. Kļūdās tas, kurš domā, ka šo pasauli Es esmu paredzējis kā asaru un izpirkšanas ieleju. Ēdens, ko Es piedāvāju cilvēkiem, var un tam ir jāatgriežas, jo viss, ko Es esmu radījis, ir dzīvība un mīlestība.

39. Tāpēc kļūdās tas, kurš apgalvo, ka Dievs ir noteicis pasauli par cilvēku sāpju vietu. Tā vietā viņiem vajadzētu teikt, ka viņi paši to ir notiesājuši uz tiesas misiju, lai gan tā patiesībā tika radīta, lai sniegtu prieku un atspirdzinājumu cilvēcībā iemiesotajām dvēselēm.

40. Neviens nebija iepriekš nolemts grēkot, lai gan viss tika paredzēts, lai glābtu cilvēku no viņa krišanas.

41. Cilvēks nevēlējās attīstīties uz augšu caur mīlestību, nedz arī kļūt gudrs, pildot manu likumu; un viņš aizmirsta, ka mana taisnība, no kuras viņš vienmēr centās izvairīties, viņu sargā, jo mana taisnība izriet no pilnīgas mīlestības. (169, 10-13)

42. Ja jūs izpētīsiet Manu Vārdu, jūs sapratīsiet, ka Tēva nodoms, kad Viņš jūs sūtīja uz šo pasauli, lai jūs ietu tās ceļus, kas pilni ar briesmām un kārdinājumiem, nebija tāds, lai jūs tajos apmaldītos. Jo tie jau iepriekš bija izveidoti tā, lai jūs tajos saņemtu nepieciešamās mācības dvēseles attīstībai, lai jums sniegtu pieredzi, kas jums trūka, un, visbeidzot, lai jūs, pilni gaismas, atgrieztos pie Manis.

43. Kad jūsu gars izplūda no Manis, tas bija kā dzirkstele, kuru vējiem bija jāpārvērš liesmā, lai, atgriežoties pie Manis, jūsu gaisma saplūstu ar Dievības gaismu.

44. Es runāju ar jums no Jaunā kalna virsotnes. Tur Es gaidu jūs, un patiesi, Es jums saku: jūsu ierašanās dienā šajā valstībā būs svētki.

45. Jūs tur nonākat pa sāpju ceļu, tādējādi attīrot savus pārkāpumus — ceļu, ko ne Es iezīmēju, bet ko radīja cilvēks. Šo ceļu jūs lika iet arī Man. Taču kopš tā laika upuru un sāpju ceļš ir pagodināts ar manu asinīm. (180, 64-65)

46. Cilvēks beidzot sapratīs, ka arī viņa valstība nav no šīs pasaules, ka viņa ķermenis vai cilvēciskā apvalks ir tikai instruments, ar kura maņām viņa gars uztver šo pārbaudījumu un atlīdzināšanas pasauli. Viņš beidzot uzzinās, ka šī dzīve ir tikai lieliska mācība, kas ilustrēta ar brīnišķīgiem tēliem un attēliem, lai skolnieki, tas ir, visi cilvēki, varētu labāk saprast dzīves sniegtās mācības, ar kuru palīdzību, ja viņi spēj tās pareizi novērtēt, sasniegs savas dvēseles attīstību un sapratīs cīņas jēgu, kas viņus stiprina — sāpes, kas viņus noslīpē, grūtības, kas attīra, zināšanas, kas apgaismo, un mīlestība, kas pacilā.

47. Ja šī eksistence būtu vienīgā — patiesi, Es jums saku, Es jau sen būtu no tās izskaudis sāpes, jo būtu netaisnīgi, ja jūs būtu nākuši šajā pasaulē tikai tādēļ, lai dzertu ciešanu kausu. Taču tie, kas šodien cieš un raud, dara to tāpēc, ka agrāk izbaudīja izlaidību. Bet šīs sāpes viņus attīrīs un padarīs cienīgus pacelties un baudīt tīrāku dzīvi Kunga mājvietās. (194, 34-35)

48. Pārbaudījums, kas ir cilvēka dzīves sastāvdaļa, ir tik smags, ka to ir nepieciešams mīkstināt ar visām tām garīgajām un fiziskajām priekām, kas cilvēkam padara viņa krusta nastu mīļāku un vieglāku.

49. Es svētīju visus tos, kuri savas mājas siltumā atrod savas eksistences vislielākās priekas un kuri cenšas no savu vecāku mīlestības pret bērniem, bērnu mīlestības pret vecākiem un brāļu un māsu savstarpējās mīlestības veidot Dieva kalpošanu. Jo šī vienotība, šī harmonija un šis miers līdzinās harmonijai, kas pastāv starp Visuma Tēvu un Viņa garīgo ģimeni.

50. Šajās mājās spīd dvēseles gaisma, tur mīt mana Valstības miers, un, ja rodas ciešanas, tās ir vieglāk panest, un pārbaudījumu brīži ir mazāk rūgti.

51. Vēl cēlāk rīkojas tie, kuri tajā meklē gandarījumu, sniedzot to citiem, un kuri priecājas par savu tuvāko veselīgo prieku. Tie ir prieka apustuļi, un viņi pilda lielu misiju.

52. Patiesi, Es jums saku: ja jūs saprastu, kā meklēt apmierinātības un prieka brīžus, kā arī ievērot iekšējā miera stundas, jums tās būtu visās jūsu zemes dzīves dienās. Bet tam jums vispirms ir jāpacilā savas dvēseles, jāpadara savas jūtas un dzīves uztvere dāsnāka .

53. Šis vēstījums, ko Es jums sūtu caur Savu Vārdu, ir piepildīts ar

Gaismu, kas apgaismos jūsu ceļu un dos jūsu būtībai augšupvērstu attīstību, kas jūs iemācīs dzīvot mierā un veselīgi baudīt visu to, ar ko Es esmu svētījis jūsu dzīvi.

54. Šai cilvēcei vēl ir jācīnās, lai pārvarētu sāpju ēnas un savu tieksmi uz viltus baudām un maldinošām apmierinājuma izpausmēm. Tai būs jācīnās pret savu reliģisko fanātismu, kas traucē atzīt patiesību; tai būs jācīnās pret fatalismu, kas liek tai ticēt, ka viss virzās uz galīgo iznīcību, no kuras neviens nevar izglābties, un tai būs jācīnās pret savu materiālismu, kas liek tai meklēt tikai pārejošas izklaides — maņu baudas, kas dvēseli iegrūž netikumu, sāpju, izmisuma un tumsas bezdibenī.

55. Es dodu jums savu gaismu, lai jūs atstātu ēnas un uz šīs planētas, kuru esat pārvērtuši par asaru ieleju, beidzot atklātu dvēseles un sirds patiesos priekus, pie kuriem visi pārējie prieki ir niecīgi un nenozīmīgi. (303, 28-33)

X Materiālisms un spiritualitāte

46. nodaļa – Maldīgais, materialistiskais cilvēks

Cilvēka garīgā gausums, neziņa un augstprātība

1. Šīs pasaules radīšanas galvenais mērķis ir cilvēks; viņa labuma dēļ Es esmu pievienojis pārējās būtnes un dabas spēkus, lai viņš tos izmantotu savai uzturēšanai un atspirdzināšanai.

2. Ja viņš būtu Mani mīlējis un atzinis jau no paša sākuma, kopš savas garīgās bērnības, tad šodien viņš piederētu pie lielu garu pasaules, kurā nebūtu ne neziņas, ne atšķirību, kurā jūs visi būtu vienlīdzīgi zināšanās un jūtu attīrīšanā.

3. Bet cik lēni attīstās cilvēks! Cik daudz laika ir pagājis, kopš viņš dzīvo uz Zemes, un joprojām viņam nav izdevies saprast savu garīgo uzdevumu un savu patieso likteni. Viņš nav spējis atklāt sevī savu garīgo dvēseli, kas nemirst, jo tai pieder mūžīgā dzīvība; viņš nav sapratis, kā dzīvot saskaņā ar to, , kā arī nav atzinis tās tiesības, un tā, atņemta brīvībai, nav attīstījusi savas dāvanas un ir apstājusies. (15, 24)

4. Cilvēks — kad viņš novērsās no mana likuma izpildes — radīja dažādas idejas, teorijas, reliģijas un doktrīnas, kas sadala un mulsina cilvēci, piesaista dvēseli pie matērijas un traucē tai brīvi pacelties. Taču mana Svētā Gara gaisma apgaismo visus cilvēkus un rāda viņiem patiesās dzīves ceļu, kurā ir tikai viens ceļvedis, kas ir sirdsapziņa. (46, 44)

5. Materiālists mīl tikai cilvēcisko dzīvi. Taču, tā kā viņš saprot, ka viss viņā ir pārejošs, viņš cenšas to dzīvot intensīvi.

6. Ja tad viņa plāni vai vēlmes nepiepildās vai sāpes kādā veidā viņu piemeklē, viņš izmisumā zaimo; viņš izaicina likteni un vaino to, ka nesaņem labumus, uz kuriem, kā viņš uzskata, viņam ir tiesības.

7. Tās ir vājas dvēseles neuzvaramos ķermeņos, tās ir morāli nenobriedušas būtnes, kuras tiek pārbaudītas daudzos veidos, lai tām liktu saprast to nepareizo vērtējumu, ko tās savā materializācijā piešķir mazvērtīgiem darbiem.

8. Cik labprāt materializētie mainītu savu likteni! Cik ļoti viņi ilgojas, lai viss noritētu saskaņā ar viņu priekšstatiem un gribu. (258, 48-50)

9. Tagad jūs varat saprast, ka, ja Es vienmēr esmu atklājies cilvēkiem gudrībā, tas notika, lai atbrīvotu dvēseles, kas ir ieslodzītas ierobežotās saprašanas spējās.

10. Joprojām šajā laikā ir cilvēki ar ierobežotu prātu bez iedvesmas. Kamēr cilvēkiem jau vajadzētu būt skaidram un attīstības rezultātā atvērtam prātam, daudzi joprojām domā un dzīvo kā primitīvajos laikmetos.

11. Citi ir sasnieguši lielus panākumus zinātnē un noslēdzas savā iedomībā un egoismā, domājot, ka ir sasnieguši zināšanu virsotni. Taču viņi ir apstājušies ceļā uz savu garīgo attīstību. (180, 32-33)

12. Ja cilvēks apzināti dzīvotu, ņemot vērā augstāko dzīvi, kas pastāv un vibrē virs viņa, un ja viņš prastu aptaujāt savu garu — cik daudz nepatikšanas viņš sev ietaupītu, no cik daudzām bezdibenēm viņš sevi izglābtu. Bet visu savu dzīvi viņš lūdz padomu tiem, kuriem nav atbildes uz viņa šaubām un neskaidrībām: zinātniekiem, kuri ir iekļuvuši materiālajā dabā, bet kuri nepazīst garīgo dzīvi, jo viņu dvēseles ir nonākušas letarģijā.

13. Cilvēka dvēselei ir jāatmodinās, lai atrastu sevi, lai atklātu visas tās spējas, kas tai uzticētas, lai atbalstītu to cīņā.

14. Šodien cilvēks ir kā mazs, sauss lapiņa, kas nokritusi no dzīvības koka un kļuvusi par vēju rotaļlietu, pakļauta tūkstošiem likteņa pavērsieniem, vāja pret dabas spēkiem, trausla un nožēlojama nāves priekšā, lai gan viņam vajadzētu būt zemes valdniekam kā princim, ko Es esmu sūtījis, lai viņš pilnveidotos pasaulē. (278, 4-6)

15. Ir pienācis tiesas laiks, kurā Es jautāšu vieniem: kāpēc jūs Mani noliedzat? Un otriem: kāpēc jūs Mani vajājat? Vai tam, kurš nespēj iekļūt sevī, ir tiesības noliegt Manas Valstības eksistenci? Ja jūs nepazīstat Manu patiesību, ja jūs neprotat to atrast, tas nenozīmē, ka tā nepastāv. Ja jūs domājat, ka pastāv tikai tas, ko jūs varat saprast, tad Es jums saku, ka jūs daudz ko vēl nezināt un jūsu augstprātība ir ļoti liela.

16. Patiesi, Es jums saku: kas noliedz Dievu un Viņa Valstību, tas ir noliedzis pats sevi. Kas vēlas smelties spēku no sevis, uzskata sevi par neatkarīgu un baro augstprātīgu sajūtu, ka var būt liels, neizmantojot Dievu, tas tālu netiks šajā pasaulē, drīz apmaldīsies, un viņa ciešanas būs ļoti sāpīgas.
17. Kur ir patiesi gudrie?
18. Zināt nozīmē sajust manu klātbūtni. Zināt nozīmē ļauties vadīt manai gaismai un pildīt manu gribu. Zināt nozīmē saprast likumu, zināt nozīmē mīlēt. (282,19-22)
19. Šodien jūsu garīgā neziņa ir tik liela, ka, domājot par tiem, kas ir aizgājuši uz Aizsauli, jūs sakāt: „Nelaimīgais, viņš nomira un bija spiests visu atstāt un ir aizgājis uz visiem laikiem."
20. Ja jūs zinātu, ar kādu žēlumu šīs būtnes raugās uz jums no Garīgās pasaules, kad tās dzird jūs tā runājam. Žēlums ir tas, ko tās jūt pret jums, ņemot vērā jūsu neziņu! Jo, ja jūs varētu tās redzēt, pat ja tikai uz mirkli, jūs paliktu bez vārdiem un pārņemti no patiesības! (272, 46-47)
21. Jūs esat piešķīruši materiālajām vērtībām lielāku nozīmi, nekā tām piederas, bet par garīgo jūs nevēlaties neko zināt, un jūsu mīlestība pret pasauli ir kļuvusi tik liela, ka jūs pat cenšaties pēc iespējas noliegt visu, kas attiecas uz garīgo, jo domājat, ka šīs zināšanas ir pretrunā ar jūsu attīstību uz Zemes.
22. Es jums saku, ka garīgās zināšanas nekavē cilvēku attīstību ne morāles, ne zinātnes jomā. Gluži pretēji, šī gaisma atklāj cilvēkiem neizsīkstošu zināšanu bagātību ( ), kas pašlaik vēl nav zināma viņu zinātnei.
23. Kamēr cilvēks atsakās kāpt garīgās attīstības kāpnēs, viņš nespēs tuvināties patiesajai godībai, kas viņam šeit, sava Tēva klēpī, sniegs vislielāko laimi — būt par Dieva bērnu — par mana Gara cienīgu bērnu, pateicoties viņa mīlestībai, pacilātībai un zināšanām. (331, 27–29)

Nevēlēšanās atteikties no kāda, pielikt pūles un uzņemties atbildību

24. Ja cilvēce tik stingri neturētos pie savas neziņas, tās dzīve uz Zemes būtu citāda. Taču cilvēki pretojas maniem baušļiem, nolād savu likteni, un tā vietā, lai sadarbotos ar Mani Manā darbā, viņi meklē iespēju apiet manus likumus, lai panāktu savu gribu.
25. Es jums saku arī to: ja cilvēki rūpīgi novērotu katru savu rīcību, viņi pamanītu, kā katrā solī viņi sacēlas pret Mani.
26. Ja Es bagātīgi izlieku savus svētījumus pār cilvēkiem, viņi kļūst egoisti; ja Es ļauju viņiem baudīt dzīvesprieku, viņi kļūst izlaidīgi; ja Es pārbaudu viņu spēkus, lai stiprinātu dvēseles, viņi sacēlas; ja Es ļauju, lai ciešanu kauss nonāk pie viņu lūpām, lai viņus attīrītu, viņi nolād dzīvi un jūt, ka viņu ticība izgaist; ja Es

uzlieku uz viņu pleciem lielas ģimenes nastu, viņi izmisumā, un ja Es no zemes paņemu kādu no viņu tuviniekiem, viņi apsūdz Mani par netaisnību.

27. Jūs nekad neesat vienisprātis, nekad Es nedzirdu, ka jūs savos pārbaudījumos svētītu Manu Vārdu, nedz arī redzu, ka jūs mēģinātu līdzdarboties Manā radības darbā. (117, 55-57)

28. Es esmu ielicis cilvēkos lielumu, bet ne to, ko viņš cenšas sasniegt uz zemes. Lielums, par ko Es runāju, ir pašaizliedzība, mīlestība, pazemība, žēlsirdība. Cilvēks pastāvīgi bēg no šīm tikumībām, tādējādi novēršoties no sava patiesā lieluma un cieņas, ko Tēvs viņam kā savam bērnam ir piešķīris.

29. Jūs bēgat no pazemības, jo uzskatāt, ka tā nozīmē nabadzību. Jūs bēgat no pārbaudījumiem, jo jūsos izraisa bailes no nabadzības, nesaprotot, ka tie atbrīvo jūsu dvēseli. Jūs bēgat arī no garīgā, jo domājat, ka ir laika tērēšana iedziļināties šajās zināšanās, nesaprotot, ka jūs nicināt augstāku gaismu nekā jebkura cilvēciskā zinātne.

30. Tāpēc Es jums esmu teicis, ka ir daudzi, kuri, neraugoties uz saviem apgalvojumiem, ka mīl Mani, Mani nemīl, un, lai gan viņi apgalvo, ka tic Mani , viņiem nav ticības. Viņi ir aizgājuši tik tālu, ka Man saka, ka ir gatavi Man sekot, bet viņi vēlas Man sekot bez krusta. Taču Es viņiem esmu teicis, ka ikviens, kas vēlas Man sekot, lai uzņemas savu krustu un seko Man. Ikviens, kas ar mīlestību uzņemas savu krustu, sasniegs kalna virsotni, kur izelpos savu pēdējo elpu uz šīs zemes, lai augšāmceltos mūžīgajai dzīvei. (80, 37-39)

31. Tā vietā, lai novērstu nabadzību, kas viņus visur apņem, cilvēki šodien cenšas gūt no tās vislielāko labumu sev.

32. Kāpēc cilvēki nav attīstījušies augšup, tiecoties pēc ideāla, kas viņiem sniedz tīrākas jūtas un centienus, kas ir garam cienīgāki? Tāpēc, ka viņi nevēlējās skatīties tālāk par to, kas ir redzams viņu mirstīgajām acīm, tas ir, tālāk par savām vajadzībām, saviem zemes priekiem un savu materiālistisko zinātni.

33. Viņi ir izmantojuši un pavadījuši laiku, kas viņiem bija atvēlēts uz zemes, lai iegūtu pēc iespējas vairāk bagātību un baudu — domājot, ka, kad ķermenis beigs pastāvēt, viņiem viss būs beidzies.

34. Tā vietā, lai attīstītos uz augšu un uzskatītu sevi par Dieva bērnu, cilvēks savā neziņā un augstprātībā noslīd līdz zemāka līmeņa būtnes statusam, un, ja viņa gars runā uz viņu par Dievību un garīgo dzīvi, viņu pārņem bailes no Dieva taisnības, un viņš izvēlas apklusināt šo iekšējo balsi un „netērēt" nevienu domu par šiem brīdinājumiem.

35. Viņš nav domājis ne par savu eksistenci, ne par savu garīgo un fizisko stāvokli. Kā gan varētu būt citādi, ja viņš ir puteklis un

nožēlojams, kamēr dzīvo un domā šādā veidā? (207, 18)

36. Mana mācība, kas visos laikos ir likuma skaidrojums, nāk pie jums kā ceļš uz gaismu, kā droša atvērtā vieta garam. Tomēr cilvēki, izmantojot viņiem dāvāto gribas brīvību un vēloties sekot kādam dzīves ceļam, vienmēr ir izvēlējušies vieglāko ceļu – materializāciju. Daži tādējādi ir pilnīgi ignorējuši sirdsapziņas aicinājumus, kas vienmēr vērš uz garīgo; un citi ir radījuši kultus un rituālus, lai ticētu, ka viņi ar stingru soli iet garīgajā ceļā, kamēr patiesībā viņi ir tikpat egoistiski kā tie, kuri ir izslēguši Manu Vārdu un Manu Vārdu no savas dzīves. (213, 51)

37. Ceļš ir izbruģēts un durvis ir atvērtas ikvienam, kas vēlas nākt pie Manis.

38. Ceļš ir šaurs, to jūs jau sen zināt. Nevienam nav nezināms, ka Mans likums un Mans mācījums ir visaugstākā tīrībā un nelokāms, lai neviens nedomātu tos mainīt atbilstoši savai ērtībai vai gribai.

39. Plašais ceļš un plaši atvērtie vārti ir kaut kas pilnīgi pretējs tam, kas ved jūsu dvēseli uz gaismu, mieru un nemirstību. Plašais ceļš ir bezrūpības, nepaklausības, lepnuma un materiālisma ceļš — ceļš, pa kuru lielākā daļa cilvēku iet, cenšoties izvairīties no savas garīgās atbildības un sirdsapziņas iekšējā tiesas.

40. Šis ceļš nevar būt bezgalīgs, jo tas nav ne patiesīgs, ne pilnīgs. Tāpēc, tā kā šis ceļš, tāpat kā viss cilvēcīgais, ir ierobežots, cilvēks kādu dienu nonāks tā galā, kur apstāsies, lai ar šausmām noliektos pār bezdibenī, kas ir ceļa gals. Tad to sirdīs, kuri jau sen ir novirzījušies no patiesā ceļa, izcelsies haoss.

41. Dažiem radīsies nožēla, kas dos viņiem pietiekami daudz gaismas, lai glābtu sevi, citiem radīsies satraukums, saskaroties ar galu, ko viņi uzskatīs par netaisnīgu un neloģisku, bet vēl citi zaimošot Dievu un sacelsies. Bet patiesi, Es jums saku, tas būs sākums atgriešanās pie Gaismas. (333, 64-68)

Cilvēka garīgā nelaime

42. Es neesmu kļūdījies tajā, ko esmu radījis; cilvēks gan ir novirzījies no iepriekš iezīmētā ceļa un dzīves; bet drīz viņš atgriezīsies pie Manis kā "pazudušais dēls", kurš izšķērdēja visu savu mantojumu.

43. Ar savu zinātni viņš ir radījis jaunu pasauli, viltus valstību. Viņš ir izstrādājis likumus, uzcēlis sev troni un apbruņojies ar skepteri un kroni. Bet cik īslaicīga un maldinoša ir viņa krāšņība: pietiek ar vāju manas taisnības elpu, un viņa pamati sāk drebēt, un visa viņa valstība sabruks. Taču miera, taisnības un mīlestības valstība, kuru viņš nespēja iegūt, ir tālu no cilvēka sirds.

44. Prieks un gandarījums, ko cilvēkiem sniedz viņu darbi, ir tikai iedomāts. Viņu sirdis grauž sāpes, nemiers un vilšanās, kas slēpjas aiz smaida maskas.

45. Tādu ir padarījusi cilvēka dzīve, un, kas attiecas uz dvēseles dzīvi un

likumiem, kas to pārvalda, tie ir izkropļoti, jo ir aizmirsts, ka pastāv arī spēki un elementi, kas dvēseli atdzīvina un ar kuriem cilvēkam ir jāpaliek saskarsmē, lai izturētu pārbaudījumus un kārdinājumus un pārvarētu visus šķēršļus un grūtības savā ceļā uz pilnību.

46. Gaisma, kas no bezgalības sasniedz katru dvēseli, nenāk no Saules; spēks, ko dvēsele saņem no aizsaules, nav zemes izplūde; mīlestības, patiesības un veselības avots, kas remdē dvēseles zinātkāri , nav jūsu jūru vai avotu ūdens; atmosfēra, kas jūs apņem, nav tikai materiāla, tā ir izplūde, elpa un iedvesma, ko cilvēka dvēsele saņem tieši no visu lietu Radītāja, no Tā, kurš radīja dzīvi un to pārvalda ar saviem pilnīgiem un nemainīgiem likumiem.

47. Ja cilvēks pieliktu nedaudz labas gribas, lai atgrieztos patiesības ceļā, viņš uzreiz sajustu miera glāstu kā pamudinājumu. Bet ikreiz, kad dvēsele materiālās pasaules ietekmē materializējas, tā pakļaujas tās nagiem, un tā vietā, lai būtu šīs dzīves kungs, stūrmanis, kas vada savu kuģi, tā kļūst par cilvēcisko vājību un tieksmju vergu un ciet no kuģa avārijas vētrās.

48. Es jau esmu jums teicis, ka dvēsele nāk pirms ķermeņa, tāpat kā ķermenis nāk pirms apģērba. Ķermenis, kas jums pieder, ir tikai dvēseles pagaidu apģērbs. (80, 49-53)

49. Ak, ja vien visi cilvēki gribētu ieraudzīt šīs laikmeta uzlecošo gaismu — cik daudz cerības būtu viņu sirdīs! Bet viņi guļ. Viņi pat neprot uztvert gaismu, ko viņiem katru dienu sūta karaliskā zvaigzne — to gaismu, kas ir kā atspulgs no gaismas, ko izstaro Radītājs.

50. Tas jūs glāsta un pamodina ikdienas eksistences cīņai, bez tam, ka cilvēki, kas nav uzņēmīgi pret radības skaistumu, apstātos uz brīdi, lai pateiktos Man. Krāšņums varētu paiet garām viņiem, bez tam, ka viņi to pamanītu, jo viņi vienmēr mostas pilni rūpju un aizmirst lūgties, lai Manī meklētu garīgo spēku.

51. Tāpat viņi nemeklē spēku ķermenim dabas avotos. Viņi visi steidzīgi skraida apkārt un pūlas, nezinot, kāpēc, dodas ceļā, nezinot skaidru mērķi. Tieši šajā bezjūtīgajā un bezjēdzīgajā cīņā par izdzīvošanu viņi ir materializējuši savas dvēseles un padarījušas tās egoistiskas.

52. Ja tad tiek aizmirsti Gara likumi, kas ir dzīves gaisma, cilvēki iznīcina sevi, nogalina viens otru un atņem viens otram maizi, nedzirdot sirdsapziņas balsi, neņemot vērā, neapstājoties, lai padomātu. 53. Bet, ja kāds viņiem jautātu, kā viņi vērtē savu pašreizējo dzīvi, viņi uzreiz atbildētu, ka nekad agrāk cilvēka dzīvē nav spīdējis tik daudz gaismas kā tagad un ka zinātne nekad nav atklājusi viņiem tik daudz noslēpumu. Bet viņiem tas būtu jāsaka, uzliekot laimes masku uz sejas, jo savās sirdīs viņi slēptu visu savu garīgo ciešanu un postu. (104, 33-34)

54. Es sūtīju dvēseli, lai tā iemiesotos uz Zemes un kļūtu par cilvēku, lai viņš būtu valdnieks un kungs pār visu, kas uz tās pastāv, un nevis lai viņš būtu vergs un upuris, vai arī nabags, kā Es viņu patiesībā redzu. Cilvēks ir savu vajadzību, kaislību, netikumu un neziņas vergs.

55. Viņš ir ciešanu, kļūdu un likteņa triecienu upuris, ko viņam savā ceļā pa Zemi rada viņa garīgā pacelšanās trūkums. Viņš ir trūcīgs, jo, nezinot par mantojumu, kas viņam pienākas dzīvē, nezina, kas viņam pieder, un izturas tā, it kā viņam nekas nebūtu.

56. Šai cilvēcei vispirms ir jāatmodinās, lai tā sāktu studēt Garīgās dzīves grāmatu, un tad drīz, nododot šo ideju pasauli no paaudzes paaudzē, parādīsies tā svētītā sēkla, kurā piepildīsies mans vārds.

57. Es esmu jums teicis, ka šī cilvēce kādu dienu sasniegs garīgumu un iemācīsies dzīvot harmonijā ar visu radīto, un dvēsele, prāts un sirds iet vienā solī. (305, 9-11)

Nepareiza uzvedība uz zemes un tās sekas

58. Kad es redzu cilvēkus, kas iesaistīti karos un nogalina viens otru, lai iegūtu pasaules bagātības, es nevaru atturēties no tā, ka atkal un atkal salīdzinu cilvēkus ar maziem bērniem, kuri strīdas par lietām, kam nav nekādas vērtības. Bērni joprojām ir cilvēki, kas cīnās par nedaudz varas vai nedaudz zelta. Ko gan nozīmē šie īpašumi salīdzinājumā ar tikumiem, kas apvieno citus cilvēkus?

59. Cilvēks, kurš sašķeļ tautas, sējot naidu sirdīs, nav salīdzināms ar to, kurš veltī savu dzīvi uzdevumam sēt visaptverošas brālības sēklu. Tas, kurš rada ciešanas saviem līdzcilvēkiem, nav salīdzināms ar to, kurš veltī savu dzīvi uzdevumam mīkstināt savu tuvāko ciešanas.

60. Katrs cilvēks sapņo par troni uz zemes, lai gan cilvēce jau no paša sākuma ir pieredzējusi, cik maz troni pasaulē ir vērts.

61. Es esmu jums apsolījis vietu manā valstībā, bet ļoti maz ir to, kas to ir izmantojuši, un tas ir tāpēc, ka cilvēki nevēlas saprast, ka pat vismazākais debesu valstības karaļa pavalstnieks ir lielāks par varenāko zemes monarhu.

62. Cilvēki vēl joprojām ir mazi bērni; taču lielais pārbaudījums, kas viņus sagaida, liks viņiem tik daudz piedzīvot tik īsā laikā, ka viņi drīz no šīs bērnības nonāks pie brieduma un tad — apveltīti ar pieredzes augļiem — izsauks: „Jēzus, mūsu Tēvs, bija taisnība, ejam pie Viņa.” (111, 3-7)

63. Cilvēki tiecas pēc nemirstības šajā pasaulē un mēģina to sasniegt ar materiāliem darbiem, jo zemes slava — pat ja tā ir pārejoša — krāšņojas acīs, un viņi aizmirst garīgās slavas vērtību, jo šaubās par šīs dzīves eksistenci. Tieši ticības trūkums un garīguma neesamība ir uzlikusi skepses plīvuru cilvēku acīm. (128, 45)

64. Cilvēka attīstība, viņa sasniegumi, zinātne un civilizācija

nekad nav bijuši vērsti uz garīgās dvēseles pacelšanos, kas ir visaugstākais un cēlākais, kas cilvēkā ir. Viņa centieni, viņa ambīcijas, viņa vēlmes un rūpes vienmēr ir bijušas vērstas uz šo pasauli. Šeit viņš ir meklējis zināšanas, šeit viņš ir krājis bagātības, šeit viņš ir ieguvis izklaides, godu, atalgojumus, varas pozīcijas un apbalvojumus, šeit viņš ir gribējis atrast savu slavu.

65. Tāpēc Es jums saku: kamēr daba virzās uz priekšu soli pa solim, neapstājoties savā nepārtrauktas attīstības likumā uz pilnveidošanos, uz pilnību, cilvēks ir palicis atpakaļ, nav tikušs tālāk; un tādēļ viņa likteņa triecieni uz Zemes, tādēļ pārbaudījumi, šķēršļi un triecieni, ar kuriem viņš sastopas savā dzīves ceļā. (277, 42)

66. Es gan gribu, lai jums būtu ilgas, lai jūs būtu centīgi, lai jūs sapņotu par to, ka esat lieli, stipri un gudri, bet attiecībā uz gara mūžīgajām vērtībām.

67. Jo, lai sasniegtu šos labumus, ir nepieciešamas visas tikumības, piemēram, žēlsirdība, pazemība, piedošana, pacietība, augstsirdība, vienā vārdā: mīlestība. Un visas tikumības pacilā, attīra un pilnveido dvēseli.

68. Šajā nabadzīgajā pasaulē, šajā pārejošajā mājvietā cilvēkam, lai būtu liels, varens, bagāts vai izglītots, bija jābūt egoistiskam, viltīgam, atriebīgam, nežēlīgam, vienaldzīgam, necilvēcīgam un augstprātīgam, un tas viss viņu noveda galējā pretrunā ar to, kas ir patiesība, mīlestība, miers, patiesa gudrība un taisnīgums. (288, 32)

69. Ja cilvēks garīgi atklāj sevi, tad viņš sevī jūt sava Tēva klātbūtni. Bet, ja viņš nezina, kas viņš ir un no kurienes nāk, viņš jūt Mani kā tālu, svešu, nepieejamu, vai arī paliek bezjūtīgs.

70. Tikai atmodināta dvēsele var iekļūt patiesības valstībā. Vienīgi ar savu zinātni cilvēks to nespēs atzīt.

71. Es redzu, ka cilvēki tiecas pēc zināšanām, slavas, spēka, bagātības un varas, un Es piedāvāju viņiem līdzekļus, lai to visu sasniegtu — bet tās patiesajās, būtiskajās īpašībās, tās garīgajā patiesībā, nevis pasaules ārējā un viltīgajā, nevis pārejošajā un maldinošajā.

72. Ja cilvēks nododas materiālajam un ieslēdzas tādā mazā telpā kā jūsu pasaule, viņš kļūst nabags, viņš ierobežo un apspiež savu dvēseli, viņam vairs nekas nepastāv, izņemot to, kas viņam pieder, vai to, ko viņš zina. Tad ir nepieciešams, lai viņš zaudētu visu, lai atvērtu acis patiesībai un, sapratis savu kļūdu, atkal vērstu skatienu uz Mūžīgo. (139, 40-43)

47. nodaļa – Materiālisms un spiritualitāte

Valdājošā materialisma ietekme

1. Patiesi, Es jums saku, daudzi bēgs no manas mācības, baidoties no garīguma; taču tajos nerunās ne

prāts, ne gars, bet gan „miesas" zemiskās kaislības.

2. Ja dvēsele dzīvo, pieķērusies patiesībai, tā bēg no materialisma tāpat kā kāds, kas aiziet no inficētas vides. Augstā dvēsele atrod savu laimi morālē — tur, kur valda miers, kur mīt mīlestība. (99, 41-42)

3. Pētiet manu vārdu, līdz būsiet pārliecināti par tā tīrību un patiesību. Tikai tā jūs varēsiet drosmīgi iet savu ceļu un palikt stingri pretī materialistisko priekšstatu iebrukumam, kas apdraud dvēseli. Jo materialisms ir nāve, ir tumsība, ir jūgs un inde dvēselei. Nekad nemainiet savas dvēseles gaismu vai brīvību pret zemes maizi vai niecīgām materiālām lietām!

4. Patiesi, Es jums saku: kam uzticas manam likumam un paliek ticībā līdz galam, tam nekad netrūks materiālo iztikas līdzekļu, un brīžos, kad viņš savienojas ar manu Garu, viņš caur manu bezgalīgo žēlsirdību vienmēr saņems mūžīgās dzīvības maizi. (34, 61-62)

5. Materiālisms stājas dvēseles attīstības ceļā kā milzīgs šķērslis. Pie šīs sienas cilvēce ir apstājusies.

6. Jūs atrodaties pasaulē, kurā cilvēks ir spējis attīstīt savas prāta spējas, piemērojot tās materiāli orientētajai zinātnei. Bet viņa spēja spriest par garīgā eksistenci joprojām ir ierobežota, viņa izpratne par visu to, kas nepieder pilnībā pie matērijas, ir atpalikusi. (271, 37-38)

7. Pārbaudījumi, ko piedzīvo jūsu pasaule, ir zīmes laikmeta beigām, tie ir materialisma laikmeta sabrukums vai nāves cīņa; jo materialisms ir bijis jūsu zinātnē, jūsu mērķos un jūsu kaislībās. Materialisms ir noteicis jūsu godbijību pret Mani un arī visus jūsu darbus.

8. Mīlestība pret pasauli, alkatība pēc zemes lietām, miesas kārības, bauda no visām zemākajām kārībām, egoisms, pašmīlestība un augstprātība bija spēks, ar kuru jūs esat radījuši dzīvi saskaņā ar savu intelektu un cilvēcisko gribu, kuras augļus Es jums ļāvu novākt, lai jūsu pieredze kļūtu pilnīga.

9. Bet ja šis laikmets, kas tagad tuvojas beigām, cilvēces vēsturē tiks raksturots ar savu materiālismu — patiesi, Es jums saku, jaunais laikmets izcelsies ar savu garīgumu. Jo tajā sirdsapziņa un gara griba uz Zemes radīs pasauli, kurā dzīvo būtnes, kas ir dāsnas mīlestībā — dzīvi, kurā var sajust Tēva garu bērnu garā, jo tad visām dāvanām un spējām, kas šodien slēpjas jūsu būtībā, būs bezgalība kā darbības lauks. (305, 41-42)

Spiritualisma būtība

10. Spiritisms nav reliģiju sajaukums. Tas ir savā vienkāršībā tīrākais un pilnīgākais mācības, tas ir Dieva gaisma, kas šajā "Trešajā laikmetā" nāk uz cilvēka garu. (273, 50)

11. Es esmu nosaucis par spiritismu atklāsmi, kas jums stāsta par gara dzīvi, kas māca jums tieši sazināties

ar savu Tēvu un kas pacēl jūs pāri materiālajai dzīvei.
12. Patiesi, Es jums saku, spiritisms nav nekas jauns, un tas nepiederas tikai šim laikam, bet tas ir bijis atklāsme, kas saskaņā ar cilvēces garīgo attīstību ir atklājusies arvien vairāk.
13. Tā kā mācība, ko es jums dodu, ir spiritisms, kas jūs māca pilnīgu mīlestību pret Dievu un saviem tuvākajiem un aicina jūs uz ceļu, kas ved uz pilnību, tad spiritisms bija arī tas, ko jums mācīja Dieva likums "Pirmajā laikmetā" un Kristus vārds Otrajā laikmetā. (289, 20-22)
14. Spiritisms nav reliģija; tas ir tāds pats mācības, kādu Es izplatīju pasaulē Jēzus personā, lai tā kalpotu par orientieri visiem cilvēkiem visos laikos. Tā ir mana mācība par mīlestību, taisnīgumu, sapratni un piedošanu.
15. Šajā „Trešajā laikmetā" es, ņemot vērā jūsu garīgo, fizisko un intelektuālo attīstību, esmu runājis ar jums tikai ar lielāku skaidrību. (359, 60-61)
16. Spiritisms iznīcina paražas un tradīcijas, kuras ieviesuši cilvēki un kuras ir kavējušas dvēseli. Spiritisms ir nepārtraukta dvēseles attīstība un pacelšanās, kas, izmantojot savas spējas un īpašības, attīrās un pilnveidojas, līdz sasniedz savu Radītāju. Spiritisms parāda veidu, kādā dvēsele izpauž savu Kungu, Viņu sajūt un uztver. Spiritualisms atbrīvo dvēseli un palīdz tai attīstīties.
17. Garīgais ir vispārēja spēka un vispārēja gaismas, kas ir visā un pieder visiem. Nevienam manas mācības nedrīkst šķist svešas.
18. Gara īpašības ir nemainīgas, jo tās ir manas dievišķības tikumi, mūžīgas spēki. Tomēr saprotiet, ka atkarībā no tā, kā jūs esat dzīvojuši, tīrība, ko jūs varat parādīt, būs lielāka vai mazāka. (214, 57-59)

Kas var pamatoti saukties par spiritualistu?

19. Tas, kurš, pateicoties savai neatlaidībai, attīstībai un mīlestībai pret Tēva mācībām, ir sasniedzis noteiktu garīgumu, būs spiritualists, pat ja viņa lūpas to neizsaka.
20. Tas, kurš tic un savā rīcībā parāda augstsirdību, atspoguļos to, kas pieder viņa garam. (236, 27-28)
21. Spiritualists zina, ka Visvarenais ir visā, ka pasaule, visums un bezgalība ir caurvīti ar manu būtību un manu klātbūtni.
22. Kas Mani tā atzīst un uztver, tas ir dzīvs Dieva templis un vairs nematerializēs Gara atklāsmes ar simboliem vai attēliem. (213, 31-32)
23. Spiritualitāte ir atklāsme, kas jums atklāj un māca visu, kas jums pieder un ko jūs nesat sevī. Tā ļauj jums saprast, ka jūs esat Dieva darbs, ka jūs neesat tikai matērija, ka virs jūsu „miesas" ir kaut kas, kas jūs pacēla pāri dabas līmenim, kas jūs apņem, un pāri jūsu kaislību netīrumiem.
24. Kad cilvēks sasniedz garīgumu, katrs bauslis un katrs mācības princips kļūs par daļu no viņa

dvēseles gaismas. Pat ja viņa atmiņa neuzglabās nevienu teikumu vai vārdu no manas mācības, viņš nesīs tās būtību sevī, jo viņš to ir sapratis, jo viņš to jūt un ievēro. (240, 17-18)

25. Labs garīgais cilvēks būs tas, kurš, neraugoties uz materiālo labumu trūkumu, jūtas kā kungs, bagāts un laimīgs, jo zina, ka viņa Tēvs viņu mīl, ka viņam ir brāļi un māsas, kurus mīlēt, un ka pasaules dārgumi ir otršķirīgi salīdzinājumā ar dvēseles bagātībām.

26. Par labu garīgo cilvēku tiks uzskatīts arī tas, kurš, būdams materiālo labumu īpašnieks, prot tos izmantot labos nolūkos un lieto tos kā līdzekļus, kurus Dievs viņam devis, lai pildītu svarīgu misiju uz Zemes.

27. Nav obligāti jābūt nabagam, nicinātam vai nožēlojamam, lai pieskaitītos tiem, kas Man seko, tāpat kā nav nepieciešams piederēt pie tiem, kas cieš, lai Mani mīlētu. Patiesībā Es jums saku, ka saskaņā ar Manu gribu jums vienmēr jābūt stipriem, veseliem un visu to īpašniekiem, ko Es esmu jums radījis.

28. Kad jūs sapratīsiet, ka esat savas mantojuma īpašnieki, novērtēsiet katru žēlastību un visam piešķirsiet pareizo vietu dzīvē? (87, 28-30)

Spiritualitāte reliģijās un konfesijās

29. Šodien cilvēki piedzīvo apjukuma laikmetu, jo nav sapratuši, ka visa viņu dzīve un visi viņu pūliņi ir paredzēti, lai attīstītu viņu garu, kura mērķis ir saruna starp viņu garu un Radītāja garu.

30. Kultūra, pie kuras šodien piederas lielākā daļa cilvēku, ir materiālisms.

31. Kamēr ticības mācības un reliģijas turpinās uzstāt uz savām atšķirībām, pasaule turpinās barot naidu un nespēs spert izšķirošo soli pretī patiesai Dieva pielūgšanai.

32. Bet kad cilvēki sapratīsies un apvienosies, tādējādi sperdami pirmo soli pretim mīlestībai vienam pret otru, ja joprojām ir cilvēki, kuri, domādami, ka viņiem pieder atslēga vai noslēpums dvēseļu glābšanai un mūžīgās dzīves atslēgas, neatzīst visus tos, kuri iet citus ceļus, jo, pēc viņu domām, tie nav cienīgi nākt pie Dieva?

33. Tādēļ apzinieties spiritisma patieso mērķi, kura mācība stāv pāri jebkurai konfesijai, jebkurai cilvēciskai ideoloģijai un jebkurai sektai. (297, 38-41)

34. Spiritisms nav jauna mācība, kas vēlas sasniegt pagātnes ticības mācību attīstības līmeni — nē, tā ir tā pati atklāsme kā pirmajā un otrajā "laikmetā". Tā ir visu reliģiju pamats, par ko Es šajos nošķirtības laikos vēlos atgādināt cilvēcei, lai tā neaizmirstu savas saknes.

35. Cilvēka darbi, viņa paražas un veids, kā ieskaidrot maņas, lai iepriecinātu sevi savās dažādajās reliģijās un lepotos ar tām, ir pretrunā ar to, ko mans darbs vēlas parādīt pasaulei. (363, 9)

36. Šajā laikā Es dodu jums jaunas mācības, par kurām jums jāpārdomā

— mīlestības mācības, kas jūs atbrīvo un pacilā, patiesības, kas, lai gan rūgtas, tomēr ir gaismas jūsu ceļā.

37. Šajā laikā spiritisms, tāpat kā kristietība pagātnē, tiks apkarots un vajāts ar dusmām, nežēlību un dusmām ; taču cīņas vidū parādīsies garīgais, veicot brīnumus un iekarojot sirdis.

38. Materiālisms, egoisms, augstprātība un mīlestība pret pasauli būs tās spēki, kas celsies pret šo atklāsmi, kura nav ne jauna, ne atšķirīga no tās, ko Es jums esmu atnesis pagātnē. Mācība, ko Es jums tagad esmu atklājis un kurai jūs dodat nosaukumu „spiritualisms", ir likuma un mācības kodols, kas jums tika atklāts „Pirmajā" un „Otrajā laikmetā".

39. Kad cilvēce sapratīs šīs mācības patiesību, tās taisnīgumu un bezgalīgās atziņas, ko tā atklāj, tā izdzīs no sirds katru baili, katru aizspriedumu un padarīs to par savas dzīves vadlīniju. (24, 48-51)

40. Patiesi, Es jums saku, visās pasaules malās ir izkaisīti spiritisti — nobrieduši cilvēki, kuri nesīs mieru cilvēcei.

41. Bet Es jums saku, ka visu zemeslodes garīgo cilvēku apvienošanās nenotiks, izveidojot jaunu baznīcu, jo viņu spēks nebūs materiāls. Viņu vienotība pastāvēs domās, idejās un darbībā, un tādējādi viņu spēks būs neuzvarams, jo viņi to ir smēluši no Mūžīgā Avota, kas ir manā Garā.

42. Es iedvesmoju viņiem visiem savu patiesību un apmeklēju viņus, lai no viņu sirdīm un prāta spējām izplūstu visas netīrības, jo tās nedrīkst sajaukties ar manu gaismu.

43. Jums visiem ir pienākums rūpēties par to, lai spiritisma mācība tiktu izskaidrota un kļūtu skaidri saprotama, izmantojot jūsu garīgās spējas, un netiktu sagrozīta ar cilvēciskām filozofijām. (299, 30–32)

44. Patiesi, Es jums saku, spiritisma vēsture tiks ierakstīta cilvēces vēsturē ar spožām burtiem.

45. Vai Izraēla neieguva nemirstību, atbrīvojoties no Ēģiptes jūga? Vai kristieši savā uzvaras gājienā neieguva nemirstību caur mīlestību? Tāpat arī spiritisti iegūs nemirstību savā cīņā par gara brīvību. (8, 64-65)

48. nodaļa – Garīgās dāvanas un garīgums

Cilvēka garīgās spējas

1. Katru reizi, kad šī šaubīgā, neticīgā un materialistiskā cilvēce sastopas ar dievišķu atklāsmi vai to, ko tā sauc par brīnumu, tā nekavējoties meklē iemeslus vai pierādījumus, lai pierādītu, ka nav nekāda pārdabiska darba un ka tāds brīnums nav noticis.

2. Ja parādās cilvēks, kurš parāda neparastas garīgās spējas, viņš sastopas ar izsmieklu, šaubām vai vienaldzību, lai apklusinātu viņa balsi. Un ja daba kā mana dievišķības instruments vērš savu

taisnības balsi un brīdinājuma saucienus pie cilvēkiem, tie visu to piedēvē nejaušībai. Bet nekad cilvēce nav bijusi tik nejūtīga, kurla un akla pret visu dievišķo, garīgo un mūžīgo kā šajos laikos.

3. Miljoniem cilvēku sauc sevi par kristiešiem, taču lielākā daļa no viņiem nepazīst Kristus mācību. Viņi gan apgalvo, ka mīl visus darbus, ko Es kā cilvēks veicu; taču ar savu ticības, domāšanas un skatīšanās veidu viņi pierāda, ka nepazīst manas mācības būtību.

4. Es jums mācīju par dvēseles dzīvi, atklāju jums tās spējas; tādēļ Es nācu šajā pasaulē.

5. Es dziedināju slimos bez jebkādām zālēm, runāju ar gariem, atbrīvoju apsēstos no svešām un pārdabiskām ietekmēm, sarunājos ar dabu, kā cilvēks pārvērtos par garu būtni un kā garu būtne atkal par cilvēku, un katram no šiem darbiem vienmēr bija mērķis parādīt jums ceļu uz dvēseles attīstību. (114, 1-4)

6. Jums ir patiesi dārgumi sevī, spējas un talanti, par kuriem jūs pat nenojaušat, un savas neziņas dēļ jūs raudājat kā trūcīgie. Ko jūs zināt par lūgšanas spēku un domu spēku? Ko jūs zināt par garu sarunas dziļo jēgu? Nekas, jūs, materialistiskā un zemes lietām veltītā cilvēce! (292, 14)

7. Es gaidu no pasaules garīgumu. Man nav nekādas nozīmes vārdiem, ar kuriem katra baznīca vai sekta atšķiras, nedz arī to rituālu un ārējo kulta formu lielākai vai mazākai krāšņumam. Tas sasniedz tikai cilvēciskos maņus, bet ne manu Garu.

8. Es gaidu no cilvēkiem garīgumu, jo tas nozīmē dzīves pacelšanu, pilnveidošanās ideālu, mīlestību pret labo, pievēršanos patiesībai, mīlestības darbības izpausmi, harmoniju ar sevi, kas ir harmonija ar citiem un tādējādi ar Dievu. (326, 21-22)

9. Garīgums nenozīmē liekulību, tas arī neprasa kāda rituāla veikšanu, un tas nav arī ārēja pielūgsmes forma. Garīgums nozīmē visu cilvēka spēju attīstību — gan tās, kas pieder pie viņa cilvēciskās daļas, gan tās, kas atrodas ārpus fiziskajām sajūtām un ir dvēseles spēki, īpašības, spējas un sajūtas.

10. Garīgums ir pareiza un laba visu cilvēkam piemītošo dāvanu izmantošana. Garīgums ir saskaņa ar visu, kas jūs apņem. (326, 63-66)

11. Savulaik Es jums mācīju lielāko tikumu, kas ir žēlsirdība; Es iedvesmoju jūsu sirdis un padarīju jūsu jūtas jūtīgas. Tagad Es jums atklāju dāvanas, ar kurām ir apveltīta jūsu garīgā dvēsele, lai jūs tās attīstītu un izmantotu, lai darītu labu saviem tuvākajiem.

12. Garīgās dzīves izpratne ļaus jums veikt tādu pašu darbu kā jūsu Skolotājs. Atcerieties, ka es jums teicu, ka, attīstot savas spējas, jūs darīsiet patiesus brīnumus. (85, 20-21)

13. Jums visiem pieder Gara dāvanas, kas šajā "Trešajā laikmetā" sāk attīstīties, pateicoties attīstībai,

ko sasniegušas dvēseles. Intuīcija, garīgā redze, atklāsme, pravietojums, iedvesma skaidri parādās cilvēku vidū, un tas ir jauna laika paziņojums, tā ir Septiņu zīmogu grāmatas gaisma, kas šajā laikā ir atvērta pie tās sestā nodaļas.

14. Bet jūs, kas zināt, kam kalpo šīs parādības, un saprotat laiku, kurā dzīvojat, virziet savas Garīgās dāvanas mīlestības ceļā. Vienmēr esiet gatavi sniegt savu mīlošo palīdzību, un jūs būsiet saskaņā ar maniem likumiem un kalposiet par piemēru saviem līdzcilvēkiem. Tad jūs būsiet mani mācekļi un kā tādi tiksiet atzīti. (95, 18)

15. Kad cilvēki kādreiz iemācīsies mīlēt un piedot, kad viņu sirdīs valdīs pazemība un viņi būs panākuši, ka gars uzvar ķermeni, ne "miesa", ne pasaule, ne kaislības vairs neveidos to biezo plīvuru, kas jums traucē saskatīt ceļu aiz vai priekšā. Gluži pretēji: „miesa", kas, ievērojot manu mācību, ir kļuvusi garīga, būs kā kalps, kas paklausīgs sirdsapziņas norādījumiem, pretstatā tam, kas tā ir šodien: šķērslis, lamatas, plīvurs garīgajām acīm. (122, 32)

16. Intuīcija, kas ir garīgā redzēšana, nojauta un pravietojums, apgaismo prātu un liek sirdij sirdīm pukstēt straujāk, saņemot vēstījumus un balsis, ko tā saņem no bezgalības. (136, 46)

17. Ar intuīcijas dāvanu, ko Es esmu dāvājis visiem cilvēkiem, jūs varat atklāt daudzas lietas, kas slēpjas sirdu noslēpumos — daudzas traģēdijas, kas skar ne tikai jūsu līdzcilvēku zemes dzīvi, bet arī viņu dvēseli.

18. Kā var iekļūt šo sirdu intimitātē, neievainojot tās un neapgānīdamas to noslēpumus? Kā atklāt tos slēptos ciešanu, kas apēno jūsu līdzcilvēku dzīvi? Es jau esmu jums to teicis : intuīcija, tā spēja, kas ir daļa no garīgās redzēšanas dāvanas un kurai lūgšanā jums ir jāiegūst pilnīga attīstība, parāda jums, kā rīkoties, lai mīkstinātu katra jūsu līdzcilvēka sāpes. (312, 73-74)

19. Cik daudz noslēpumu vēl pastāv cilvēkam. Viņš ir ieskāvis neredzamas un nejūtamas būtnes, kurām jau sen vajadzētu būt viņam redzamām un jūtamām.

20. Dzīve, kas pilna ar skaistumu un atklāsmēm, pulsē virs cilvēku eksistences, taču tie savā aklumā vēl nespēj to saskatīt. (164, 56-57)

21. Cilvēks, kas sagatavots ar manu mācību, spēs veikt pārcilvēciskus darbus. No viņa dvēseles un ķermeņa plūdīs gaisma, spēks un enerģija, kas ļaus viņam īstenot to, ko prāts vien nevar paveikt. (252, 4-5)

22. Šis ir laiks, kad Dievišķā Gaisma pilnībā spīdēs manos sekotājos, kuri atklās Gara dāvanas un pierādīs, ka viņiem nav vajadzīgas ne zemes labumi, ne pasaulīgās zinātnes, lai darītu labu un veiktu brīnumus. Viņi dziedinās manā vārdā, atjaunos bezcerīgi slimus, pārvēršot ūdeni balzamā un modinot mirušos no viņu gultām. Viņu lūgšanai būs spēks nomierināt vētras, nomierināt dabas

spēkus un cīnīties pret epidēmijām un ļaunajām ietekmēm.

23. Apmātie tiks atbrīvoti no savas apsēstības, vajātājiem un apspiedējiem ar vārdu, lūgšanu un manu jauno mācekļu pilnvarām. (160, 28-29)

24. Garīgums nozīmē jūtu attīrīšanu, dzīves tīrību, ticību, mīlestību pret tuvākajiem, palīdzību tuvākajiem, pazemību Dieva priekšā un dziļu cieņu pret saņemtajām dāvanām. Ja jūs varat sasniegt kaut ko no šīm tikumībām, jūs sākat ar savu garīgo skatienu iekļūt mīlestības un pilnības mājvietā. Tāpat, ja jūs sasniegsiet garīgumu, jūs jau uz zemes varēsiet teikt, ka dzīvojat Garīgajā dzimtenē, pat ja tas ir tikai jūsu lūgšanu brīžos. Vienlaikus jūs saņemsiet gaismu, kas jums atklās notikumus, kas gaida nākotnē, jo pacilātajai dvēselei nākotne vairs nav noslēpums.

25. Jā, mācekļi, tikai cilvēciskajā dzīvē cilvēks nezina, kas notiks nākotnē, kas nāks rīt. Viņš nezina savu likteni, nezina ceļu, pa kuru viņam jāiet, un kāds būs viņa gals.

26. Cilvēks nespētu izturēt zināšanas par visiem pārbaudījumiem, kurus viņam jāiztur savā eksistencē. Tāpēc Es savā žēlīgajā mīlestībā pret viņu esmu nolicis starp viņa tagadni un nākotni to noslēpuma plīvuru un tādējādi esmu novērsis, ka viņa prāts tiktu sajaukts, ja viņš zinātu visu, ko viņam vēl jāpiedzīvo un jāpārcieš.

27. Savukārt dvēsele, būtne, kas apveltīta ar spēku un radīta mūžībai, sevī glabā spēju pazīt nākotni — dāvanu atpazīt savu likteni un spēku saprast un pieņemt visus pārbaudījumus, kas to gaida. Tā zina, ka ceļa galā, ja tas ir veikts paklausībā likumam, tā nonāks apsolītajā zemē, dvēseles paradīzē, kas ir pacelšanās, tīrības un pilnības stāvoklis, ko tā beidzot būs sasniegusi.

28. Jūs nevarat sasniegt sava Skolotāja garīguma līmeni, lai zinātu, ko jums sagatavojis liktenis, ko nesīs nākotne; taču, pateicoties jūsu iekšējai pacilātībai, Es ļaušu jums nojaust kāda notikuma tuvošanos.

29. Šo nojautas spēju, šo garīgo skatienu nākotnē, šo zināšanu par savu likteni jūs iegūsiet tikai tādā mērā, kā jūsu būtība, kas sastāv no ķermeņa un dvēseles, pakāpeniski attīstās garīguma ceļā, kas ir ticība, sirsnība, mīlestība pret dzīvi, mīlestība un gatavība palīdzēt saviem tuvākajiem, pazemība un mīlestība pret savu Kungu. (160, 6-9, 13-14)

30. Esiet modri, lai jūs necīnītos pret tiem, kuri tāpat kā jūs dodas pildīt misijas, kas viņiem uzticētas no manas dievišķības — lai jūs varētu atšķirt patiesos praviešus no viltus praviešiem un apstiprināt vienu darbus un atspēkot otru darbus.

31. Jo šis ir laiks, kad visas varas ir cēlušās cīņā. Redziet, kā labais cīnās pret ļauno, gaisma pret tumsību,

zināšanas pret neziņu, miers pret karu. (256, 66)

Īstas garīguma priekšnoteikumi un pazīmes

32. Ziniet, ka katrā cilvēkā mīt Jūdass. Jā, mācekļi, jo jūsu gadījumā ķermenis ir dvēseles Jūdass; tieši ķermenis pretojas tam, lai spīdētu garīguma gaisma, tas uzbrūk dvēselei, lai to iegrūstu materialismā, zemiskās kaislībās.

33. Taču tāpēc, ka jūsu ķermenis jūs ved uz bezdibeņa malu, jums nevajadzētu to nosodīt. Nē, jo jums tas ir nepieciešams jūsu attīstībai, un jums tas jāpārvar ar savu garīgumu, tāpat kā Es pārvarēju Jūdu ar savu mīlestību. (150, 67-68)

34. Pirms jūs dodaties ceļā, lai mācītu manus dzīves principus un izklāstītu to saturu, jums jāsāk ar to, ka ievērojat mācību, ko Es jums esmu atklājis, mīlot savus tuvākos, dzīvojot garīgai dzīvei veltītu dzīvi un sējot savu ceļu ar mīlestības darbiem un gaismu. Ja jūs to nedarīsiet, es jums jau tagad saku, ka jūs neesat sapratuši garīgumu. Tas atklāj jums jūsu patieso dabu, caur to jūs varat izveidot skaidru priekšstatu par savu Tēvu un atpazīt sevi.

35. Taisnība, ka, lai sasniegtu garīgumu, jums ir nepieciešama zināma atteikšanās, pūles un gatavība ziedoties. Bet, ja jūsos ir pamodusies ilga pēc augstākas eksistences, ja jūsu būtībā sāk mirdzēt mīlestība vai ja ir parādījusies ilga pēc garīgā, jums tā vietā, lai upurētos vai atteiktos, būs prieks atbrīvoties no visa, kas jums ir nevajadzīgs, kaitīgs vai slikts. (269, 46-47)

36. Vienmēr apzinieties, ka jūs visi esat vienlīdzīgi Manā priekšā, ka jums visiem ir bijis viens un tas pats sākums un jums visiem ir viens un tas pats mērķis, pat ja ārēji katra liktenis izpaužas citādi.

37. Nekad neaizmirstiet, ka jums visiem ir jānokļūst pie Manis, kas nozīmē, ka jums visiem — lai gan dažādos veidos — ir jāiegūst nepieciešamie nopelni, lai sasniegtu visaugstāko garīgo līmeni. Tāpēc nekad neuzskatiet nevienu par mazvērtīgu.

38. Spiritistā nekad nedrīkst iesakņoties iedomība. Pretēji tam viņa pavadonis vienmēr jābūt patiesai pazemībai, tad viņa darbi, tā vietā, lai apžilbinātu ar viltus gaismu, atradīs atsaucību viņa līdzcilvēku sirdīs. (322, 32-34)

39. Labie spiritisma sējēji nekad neizcelsies ar kaut ko ārēju vai materiālu. Viņiem nebūs ne tērpu, ne insigniju, ne kāda īpaša runas veida. Viss viņu rīcībā liecinās par vienkāršību un pazemību. Tomēr — ja viņi ar kaut ko izcelsies, tad tas būs viņu mīlestība pret tuvākajiem un viņu garīgums.

40. Patiesie spiritualisma sludinātāji izcelsies nevis ar savu daiļrunību, bet gan ar savu vārdu gudrību un vienkāršību, un galvenokārt ar savu darbu patiesīgumu un dzīves labestību. (194, 24-25)

41. Garīgums ir skaidrība, vienkāršība, atdeve mīlestībai un cīņa, lai sasniegtu dvēseles pilnību. (159, 64)

Spiritualitātes svētījošā ietekme

42. Garīguma ceļā cilvēks sasniedz tādu pacilātības pakāpi, kas ļauj viņam uztvert idejas, kas pārsniedz viņa prāta sapratni, un iegūt varu pār materiālo.

43. Padomājiet: ja dvēseles garīgais pacelšanās tiek īstenots, pētot materiālo radību, ko jums piedāvā daba, vai kādu citu cilvēcisku mērķi, tad jūs varat iedomāties augļus , ko jūs varētu novākt, ja jūsu atklājumi nebūtu attiecināmi tikai uz pētījumiem ar prātu, bet ja tajos piedalītos arī garīgā atklāsme, ko jums sniegtu Tas, kurš visu ir radījis. (126, 26-27)

44. Ja cilvēki sasniegs garīgumu, viņi būs radības, kas pārspēs visu, kas viņus apņem. Jo līdz šim viņi bija tikai vājas būtnes, kas bija pakļautas dabas spēkiem, ietekmēm un spēkiem, kuriem nevajadzētu būt pārākiem par cilvēku, jo tie nestāv pāri viņam. (280, 29)

45. Patiesi, Es jums saku, arī garīgums tiks mantots, tāpēc jums jācenšas iemācīt saviem bērniem sirds tīrību un atsaucību pret garīgo. Viņi jums par to pateiksies, jo jūs esat izrādījuši žēlsirdību, dāvinot viņiem ķermeni, kas ir brīvs no kaislībām, ar skaidru prātu, jūtīgu sirdi un dvēseli, kas ir modra uz sava sirdsapziņas aicinājumu. (289, 65)

46. Vienīgais, ko mērķē mans darbs, ir visu cilvēku garīgums, jo garīgumā viņi kļūs vienoti un sapratīs viens otru. Garīgumā viņi redzēs, ka pazūd to reliģiju nosaukumi un ārējās formas, kas ir bijuši iemesls viņu garīgajai nošķirtībai, jo katrs savu Dievu ir interpretējis citādāk.

47. Tiklīdz visi savos dažādos ceļos tuvināsies garīgumam, viņi sapratīs, ka vienīgais, kas viņiem trūka, bija atbrīvoties no savas materiālās domāšanas, lai garīgi varētu interpretēt to, ko viņi vienmēr bija uztvēruši materiālā nozīmē.

48. Garīgums ir viss, ko Es šajā laikā prasu no cilvēkiem, tad viņi redzēs, ka atļautajā ietvaros ir piepildīti viņu augstākie ideāli un atrisināti smagākie konflikti. (321, 22-23, 29)

XI Cilvēce

49. nodaļa – Reliģija un tiesvedība

Neviena reliģija vai konfesija nav vienīgā patiesā

1. Es neesmu ieradies, lai cilvēkos modinātu reliģisko fanātismu; mana mācība ir ļoti tālu no tā, lai mācītu nepatiesas lietas; es vēlos labvēlību, ticību, mīlestību pret tuvāko, garīgumu. Fanātisms ir tumša saite acu priekšā, tas ir neveselīga kaislība, tas ir tumsa. Esiet modri, lai šī slikta sēkla neiesakņotos jūsu

sirdīs. Paturiet prātā, ka fanātisms dažkārt izskatās kā mīlestība.

2. Saprotiet, ka šis tumsonis šajā laikā ir piemeklējis cilvēci. Atzīstiet, ka, lai gan pagānu tautas ir pazudušas no zemes un lielākā daļa cilvēces apliecina patiesā Dieva pielūgšanu, cilvēki Mani ne pazīst, ne mīl; jo viņu kari, naids un saskaņas trūkums ir pierādījums tam, ka viņi vēl neļauj Man dzīvot savās sirdīs.

3. Virs šī reliģiskā fanātisma un elku pielūgšanas tumsas tuvojas lielas viesuļvētras, kas attīrīs šīs cilvēces garīgo kultu. Kad šis darbs būs paveikts, bezgalībā mirdzēs miera varavīksne. (83, 60-62)

4. Es esmu atļāvis, ka uz Zemes pastāv reliģijas, kas ir ceļi, kuri ved dvēseli pie Dieva. Katra reliģija, kas māca labo un mīlestību un slavē žēlsirdību, ir laba, jo tajā ir gaisma un patiesība. Ja cilvēki tajās atrofējas un to, kas sākotnēji bija labs, pārvērš par ļaunu, ceļš pazūd materiālisma un grēka dēļ.

5. Tāpēc šajā laikā Es jums atkal parādu savu patiesību, kas ir ceļš, dzīves būtība un likums, lai jūs meklētu šo likumu, kas ir bāka un vadzvaigzne, aiz formām un rituāliem, aiz visa cilvēciskā. Kas Mani tā meklē, tas būs spiritualists. (197, 10-11)

6. Neviens neapmaldīsies; vieni ieradīsies agrāk pa ceļu, ko Es jums esmu norādījis, bet citi – vēlāk pa ceļiem, kuriem viņi seko.

7. Visās reliģijās cilvēks var pieņemt to mācību, kas viņam nepieciešama, lai kļūtu labs. Bet, ja viņš to nesasniedz, tad viņš vaino reliģiju, pie kuras viņš pieder, un paliek tas, kas viņš vienmēr ir bijis.

8. Visas reliģijas ir ceļi; dažas ir pilnīgākas par citām, bet visas vērstas uz labo un cenšas nonākt pie Tēva. Ja kaut kas jums neapmierina tajā reliģijā, ko pazīstat, nezaudējiet ticību Man. Ejiet mīlestības ceļu, un jūs atradīsiet pestīšanu, jo Mans ceļš ir apgaismots ar mīlestības spēku. (114, 43)

9. Reliģijas ir mazi sānu ceļi, kas ved dvēseles uz patieso ceļu, pa kuru tās var pakāpeniski kāpt uz augšu, līdz nonāk pie Manis. Kamēr cilvēki uz Zemes pieder pie dažādām reliģijām, viņi ir sadalīti. Bet, kad viņi būs uz mīlestības un patiesības ceļa, viņi būs vienoti, viņi kļūs viens ar to vienīgo Gaismu; jo ir tikai viena patiesība. (243, 5)

10. Reliģiju apvienošanās notiks, kad cilvēku gars pacelsies pāri materiālismam, tradīcijām, aizspriedumiem un fanātismam . Tad cilvēki garīgi apvienosies vienā dievkalpojumā: labā, kas izriet no mīlestības pret Dievu un tuvāko. Kad tas notiks, cilvēce ieies pilnveidošanās periodā. (187, 43)

11. Cilvēku garīgā sašķeltība ir saistīta ar to, ka vieni izmantoja vienu zaru (no dievišķo atklāsmju koka), bet citi – citu zaru. Ir tikai viens koks, bet tā zari ir daudzi. Taču cilvēki nevēlējās uztvert manas mācības šādā veidā, un strīdi viņus šķir un padziļina viņu viedokļu atšķirības. Katrs uzskata, ka pieder

pie patiesības, katrs jūtas taisnīgs. Bet Es jums saku: kamēr jūs baudāt tikai viena zara augļus un noraidāt pārējos, jūs nenonāksiet pie atziņas, ka visi augļi nāk no dievišķā koka, kuru kopums veido pilnīgo patiesību.

12. Kad Es jums runāju par šīm patiesībām, nedomājiet, ka Meistars domā dažādu reliģiju ārējās kulta formas, bet gan pamatprincipu, uz kura balstās katra no tām.

13. Tagad jūtama spēcīga vētra. Tās vēja brāzmas, sakratot koku, liek nokrist tā dažāda veida augļiem, un tos nogaršos tie, kuri tos iepriekš nepazina.

14. Tad viņi teiks: „Cik mēs bijām maldināti un akli, kad, vadīti no fanātisma, noraidījām visus augļus, ko mums piedāvāja mūsu brāļi, tikai tāpēc, ka tie mums bija nezināmi!”

15. Daļa no manas gaismas ir katrā cilvēku grupā, katrā kopienā. Tāpēc neviens nedrīkst lepoties ar to, ka pieder viņam visa patiesība. Tātad saprotiet: ja jūs vēlaties turpināt virzīties uz Mūžīgā kodolu, ja jūs vēlaties nonākt tālāk par to, kur esat nonākuši līdz šim, tad jums vispirms jāsavieno vienu atziņas ar citu atziņām un tādā veidā ar visiem pārējiem. Tad no šīs harmonijas izstaros skaidra un ļoti gaiša gaisma, ko jūs līdz šim esat meklējuši pasaulē, neatrodami to.

16. „Mīliet viens otru” – tā ir mana maksimā, mans augstākais bauslis cilvēkiem, neatkarīgi no ticības apliecinājumiem vai reliģijas.

17. Tuvojieties viens otram, pildot šo augstāko bausli, un jūs atradīsiet Mani klātesošu katrā no jums. (129, 36-41)

Reliģiju naidīgums pret attīstību

18. Cilvēkam viņa cilvēciskā dzīve bija svarīgāka par garīgo dzīvi, pat ja viņš bieži apzinājās, ka cilvēciskā ir pārejoša, bet garīgā – mūžīga. Tas ir iemesls, kāpēc, lai gan viņš ir guvis panākumus savā civilizācijā un zinātnē, garīgi viņš ir apstājies un savās reliģijās ir iemiegs.

19. Apskatiet vienu reliģiju pēc otras, un jūs redzēsiet, ka neviena no tām neuzrāda attīstības, izaugsmes vai pilnveidošanās pazīmes. Katra tiek pasludināta par augstāko patiesību; taču, tā kā tie, kas tai pieder, domā, ka tajā var atrast un atzīt visu, viņi necenšas spert ne soli tālāk.

20. Dievišķās atklāsmes, Dieva likums, mana mācība un mani vēstījumi jau no paša sākuma ir jums darījuši saprotamu, ka cilvēks ir būtne, kas pakļauta attīstībai. Kāpēc tad neviena no jūsu konfesijām neapstiprina un nepārbauda šo patiesību?

21. Es jums saku: tikai tā mācība, kas atmodina dvēseli, kas iededz tajā gaismu, kas to veicina un atklāj tai to, ko tā sevī glabā, kas to katru reizi atkal pacēla, kad tā paklūst, un ļauj tai virzīties uz priekšu, neapstājoties — tikai šī mācība ir iedvesmota no patiesības. Bet vai tieši tas nav tas, ko mana mācība jums ir atklājusi visos laikos?

22. Tomēr jūs jau sen esat garīgi apstājušies, jo jūs vairāk rūpējāties par to, kas attiecas uz jūsu dzīvi uz Zemes, nekā par to, kas attiecas uz jūsu dvēseli. Bet, lai pilnībā neatsakītos no garīgā, jūs esat veidojuši savas reliģijas tā, lai tās ne mazākajā mērā netraucētu jums pildīt savus darbus un pienākumus uz Zemes.

23. Tad, kad jūs ievērojat šo reliģisko tradīciju, jūs domājat, ka esat taisnīgi pret Dievu, ar to mēģināt nomierināt savu sirdsapziņu un ticēt, ka nodrošināt savu ieiešanu Debesu valstībā.

24. Kāda neziņa, cilvēce! Kad tu beidzot atmodīsies realitātē? Vai jūs neievērojat, ka, ievērojot savus reliģiskos ieradumus, jūs Man neko nedodat, un arī jūsu dvēsele paliek tukša?

25. Ja jūs pametat savas baznīcas un sakāt: „Tagad esmu izpildījis savu pienākumu pret Dievu", jūs esat pakļāvušies lielai kļūdai, jo domājat, ka esat Man kaut ko devuši, lai gan jums vajadzētu zināt, ka jūs Man neko nevarat dot, taču varat daudz saņemt no Manis un daudz iegūt sev.

26. Jūs uzskatāt, ka likuma izpilde aprobežojas ar to, ka apmeklējat šīs vietas, un tas ir vēl viens liels maldi. Jo šīm vietām vajadzētu būt skolai, kurā skolnieks mācās nākotnei. Atgriežoties ikdienas dzīvē, viņam vajadzētu praktiski pielietot apgūto mācību, kas ir likuma patiesā izpilde. (265, 22-27)

Attiecības starp reliģiju un zinātni

27. Kopš laiku sākuma likuma un Gara mācības vēstnešiem zinātnieki ir bijuši pretinieki. Starp abiem ir izcēlušās lielas cīņas, un ir pienācis laiks, lai Es jums kaut ko pateiktu par šīm nesaskaņām.

28. Es radīju šo pasauli, lai tā kalpotu inkarnētajām dvēselēm kā pagaidu mājvieta. Bet pirms tās to apdzīvotu, Es apveltīju tās ar gara, prāta un gribas spējām.

29. Es jau iepriekš zināju savu radījumu likteni un attīstību. Es ieliku zemē, tās iekšienē, virsmā un atmosfērā visus nepieciešamos elementus cilvēka būtnes saglabāšanai, uzturēšanai, attīstībai un arī atspirdzināšanai. Taču, lai cilvēks varētu atklāt dabas noslēpumus kā dzīvības avotu, Es ļāvu, lai atmodinātos viņa intelekts. Tādējādi cilvēkam tika atklāti zinātnes sākumi, uz kuriem jūs visi esat spējīgi, lai gan vienmēr ir bijuši cilvēki ar lielāku talantu, kuru misija bija izraut no dabas tās spēku un elementu noslēpumu cilvēces labā un priekam.

31. Es esmu sūtījis uz Zemi arī lielus garus, lai tie jums atklātu pārdabisko dzīvi — to, kas stāv pāri šai dabai, aiz zinātnes robežām. Šo atklāsmju dēļ tika nojausts universālas, spēcīgas, radošas, visvarenas un visuresošas būtnes pastāvēšana, kas cilvēkam sagatavojusi dzīvi pēc nāves — dvēseles mūžīgo dzīvi.

32. Taču, tā kā vieni nesuši garīgus uzdevumus, bet citi — zinātniskus

uzdevumus, gan vieni, gan otri, gan reliģijas, gan zinātne, visos laikos cīnījušies kā ienaidnieki.

33. Šodien Es jums saku, ka matērija un gars nav pretējas spēki; starp abiem jāvalda harmonijai. Gaisma ir Manas garīgās atklāsmes, un gaisma ir arī zinātnes atklāsmes un atklājumi. Taču, ja esat dzirdējuši no Manis, ka Es bieži kritizēju zinātnieku darbu, tad tādēļ, ka daudzi no viņiem ir ļaunprātīgi izmantojuši enerģiju, agrāk nezināmos dabas elementus un spēkus, lai nodarītu postu, izraisītu naidu un atriebību, lai iegūtu zemes varu un neierobežotu varas alkas.

34. Es varu jums teikt, ka tiem, kuri savu misiju ir veikuši ar mīlestību un labām nodomām — tiem, kuri ar cieņu un pazemību ir ienākuši manās slepenajās dārgumu krātuvēs, — man ir bijis prieks atklāt viņiem lielus noslēpumus manas meitas, cilvēces, labā.

35. Kopš pasaules sākuma zinātne ir mudinājusi cilvēci iet materiālā progresa ceļu, kurā cilvēks katrā solī ir atradis zinātnes augļus — vienus saldus, citus rūgtus.

36. Tagad ir pienācis laiks, kad jums jāapzinās, ka visa gaisma pieder manam Garam, ka viss, kas ir dzīvība, cēlies no manas dievišķības, jo Es esmu slepenā dārgumu krātuve, visa radījuma avots un sākums.

37. Šīs garīgā un zinātniskā cīņas pazudīs no cilvēku dzīves tiktāl, ka garīgais un zinātne apvienosies vienā gaismā, kas apgaismos cilvēka ceļu līdz pat bezgalībai. (233, 25-34)

Zemes tiesu sistēmas nežēlība un netaisnība

38. Es nāku, lai atceltu jūsu kļūdainos likumus, lai jūs valdītu tikai tie, kas veidoti pēc maniem baušļiem un saskan ar manu gudrību. Mani likumi ir veidoti no mīlestības, un tā kā tie cēlušies no manas dievišķības, tie ir nemainīgi un mūžīgi, kamēr jūsu likumi ir pārejoši un reizēm nežēlīgi un savtīgi.

39. Tēva likums sastāv no mīlestības, no labestības, tas ir kā balzams, kas sniedz mierinājumu un pacilā grēcinieku, lai viņš varētu izturēt savu pārkāpumu atlīdzināšanu. Tēva mīlestības likums vienmēr piedāvā tam, kurš grēko, dāsnu iespēju morāli atjaunoties, kamēr jūsu likumi, gluži pretēji, pazemo un sodī to, kurš ir grēkojis, un bieži vien arī nevainīgos un vājos.

40. Jūsu tiesvedībā valda skarbumu, atriebība un žēlsirdības trūkums. Kristus likums ir mīlestības pārliecinošs spēks, bezgalīga taisnība un visaugstākā taisnīgums. Jūs paši esat savi tiesneši, bet Es, savukārt, esmu jūsu nenogurstošais aizstāvis; tomēr jums jāzina, ka ir divi veidi, kā samaksāt par savu netaisnību: viens ar mīlestību un otrs ar sāpēm.

41. Izvēlieties paši, jūs joprojām baudāt gribas brīvības dāvanu. (17, 46-48)

42. Es esmu Dievišķais Tiesnesis, kurš nekad neizsaka smagāku spriedumu, nekā ir pārkāpums. Cik daudzus no tiem, kas apsūdz sevi Manā priekšā, Es atrodu nevainīgus. Cik daudzi, savukārt, skaļi sludina savu nevainību, un Es atrodu viņus samaitātus un vainīgus.

43. Cik netaisnīga ir cilvēku tiesvedība! Cik daudzi sliktu tiesnešu upuri izpērk citu pārkāpumus! Cik daudzi nevainīgie ir redzējuši, kā cietuma restes aizveras viņu acu priekšā, kamēr vainīgais brīvi staigā apkārt un neredzami velk līdzi savu zādzību un noziegumu nastu. (135, 2-3)

44. Tā kā cilvēku tiesvedība ir nepilnīga, jūsu cietumi ir pilni ar upuriem, un nāvessodu izpildes vietas ir aptraipītas ar nevainīgo asinīm. Ak, cik daudz noziedznieku es redzu, kas bauda brīvību un cieņu šajā pasaulē, un cik daudziem samaitātiem jūs esat uzcēluši pieminekļus, lai godinātu viņu piemiņu!

45. Ja jūs varētu redzēt šos cilvēkus, kad viņi dzīvo Garīgajā pasaulē un viņu dvēselēs iemirdzas gaisma! Vietā bezjēdzīgām un nevajadzīgām godināšanām jūs sūtītu viņiem lūgšanu, lai mierinātu viņus viņu smagajā nožēlā. (159, 44-45)

Cilvēka sirdīgo paštaisnību

46. Lai mīlestība ir tā, kas jūs vada, lai jūs kļūtu par patiesiem Dievišķā Mierinātāja vēstnešiem. Jo jūs, kas neesat nokrituši bezdibenī, vienmēr esat gatavi apsūdzēt un spriest tiesu. Jūs nosodāt savus tuvākos bez mazākās līdzjūtības, un tā nav mana mācība.

47. Ja pirms tiesāšanas jūs pētītu sevi un savas kļūdas — es jums apliecinu, ka jūsu spriedums būtu līdzjūtīgāks. Jūs uzskatāt tos, kas atrodas cietumos, par sliktiem, un uzskatāt par nelaimīgiem tos, kas atrodas slimnīcās. Jūs turaties no viņiem pa gabalu, neapzinoties, ka viņi ir cienīgi ienākt manas mīlestības valstībā. Jūs nevēlaties domāt par to, ka arī viņiem ir tiesības saņemt saules starus, kas radīti, lai visām radībām bez izņēmuma dāvātu dzīvību un siltumu.

48. Tie cilvēki, kas ieslodzīti sodības vietās, bieži vien ir spoguļi, kuros cilvēki nevēlas ieraudzīt sevi, jo zina, ka attēls, ko šis spogulis viņiem atklāj, daudzos gadījumos būs apsūdzības attēls. (149, 51-53)

Zemes tiesu sistēma kā nepieciešams ļaunums

49. Joprojām uz Zemes pastāvošā tieslietu sistēma neparāda taisnīgus darbus. Es redzu žēlsirdības trūkumu, nesapratni un sirdu cietību. Taču katrs vēl saņems savu pilnīgo spriedumu.

50. Es esmu atļāvis šos pārbaudījumus, un kamēr cilvēks nepilda Manus likumus, kamēr viņš novēršas no to baušļu ievērošanas, uz zemes būs kāds, kas salauž viņa sirdi, kas to ievaino.

51. Ja jūs pildītu likumu, pasaulē nebūtu vajadzīgi tiesneši, nebūtu

sodu, jums nebūtu vajadzīgas valdības. Katrs pats noteiktu savas darbības, un visus valdītu Es. Jūs visi būtu iedvesmoti no maniem likumiem, un jūsu rīcība vienmēr būtu labdarīga, tās mērķis būtu garīgums un mīlestība.

52. Bet cilvēce ir nogrimusi dziļās bezdibenīs: amorālums, netikums, grēks ir pārņēmuši cilvēku sirdis, un šīs ir sekas: jums jāizdzer rūgtas kausas, jums jācieš pazemojums no to cilvēku puses, kuri, lai gan ir jūsu brāļi, uz zemes izmanto varu.

53. Bet esiet pazemīgi, pacietīgi panesiet tiesas spriedumus, atcerieties, ka Es esmu pilnīgais Tiesnesis. (341, 53)

50. nodaļa – Izglītība un zinātne

Iedomība un zināšanu lepnums

1. Es jautāju šī laika cilvēkiem, kuri uzskata sevi par visprogresīvākajiem visā pasaules vēsturē: vai jūs, ar visiem saviem talantiem, esat atraduši veidu, kā radīt mieru, iegūt varu un sasniegt labklājību, nenonāvējot, neiznīcinot vai nepakļaujot savus tuvākos? Vai jūs uzskatāt, ka jūsu progress ir patiesun īsts, ja morāli vārtāties dubļos un garīgi klīstat tumsā? Es necīnos pret zinātni, jo Es pats to esmu iedvesis cilvēkam; tas, ko Es nosodu, ir mērķis, kādam jūs to dažreiz izmantojat. (37, 56)

2. Cilvēce, Gaismas meita, atver acis, saproti, ka tu jau dzīvo Gara laikmetā!

3. Kāpēc tu esi Mani aizmirsusi un gribējusi salīdzināt savu varu ar Manējo? Es tev saku, ka tajā dienā, kad kāds zinātnieks ar savu zinātni radīs būtni, kas ir jums līdzīga, un apveltīs to ar dvēseli un dos tai garu, Es ielieku savu skepteri tavā rokā. Taču tava raža sākumā būs citāda. (125, 16-17)

4. Kāpēc bija un ir cilvēki, kuri, iepazinuši cilvēcisko zinātni, izmantojot spējas, ko Radītājs viņiem piešķīris, izmanto to, lai cīnītos pret dievišķo zinātni un to noraidītu? Tāpēc, ka viņu iedomība neļauj viņiem ar pazemību un cieņu ienākt Kunga dārgumu krātuvē, un viņi meklē savu mērķi un troni šajā pasaulē. (154, 27)

5. Šodien cilvēks jūtas liels, paaugstina savu personību un kaunās teikt “Dievs”. Viņš tam dod citus vārdus, lai neapdraudētu savu iedomību, lai nenokristu no sava sabiedriskā stāvokļa pjedestāla. Tāpēc viņi Mani sauc par Kosmisko Intelektu, Visuma Arhitektu. Bet Es esmu jūs mācījis Mani saukt par „Mūsu Tēvu”, „Mans Tēvs”, tāpat kā Es jums mācīju „Otrā laikmetā”. Kāpēc cilvēki uzskata, ka viņu personība tiek pazemota vai samazināta, ja viņi Mani sauc par „Tēvu”? (147, 7)

6. Cik dziļi cilvēks ir nogrimis savā materiālismā, ka beidzot noliedza To, kurš visu ir radījis! Kā cilvēka prāts varēja tik ļoti aptumšoties? Kā

jūsu zinātne varēja Mani noliegt un apgānīt dzīvi un dabu, kā tā to ir darījusi?

7. Katrā atklājumā, ko izdara jūsu zinātne, Es esmu klātesošs; katrā atklājumā atklājas Mans likums un skan Mana balss. Kāpēc šie cilvēki nejūt, neredz un nedzird? Vai tas ir progresa un civilizācijas pazīme – noliegt Manu eksistenci, Manu mīlestību un Manu taisnīgumu? Tad jūs neesat tālāk attīstījušies par primitīvajiem cilvēkiem, kuri katrā dabas spēkā un katrā dabas brīnumā prata atklāt dievišķas, augstākas, gudras, taisnīgas un varenas būtnes darbu, kurai viņi piedēvēja visu labo visā esošajā un tādēļ to pielūdza. (175, 72-73)

8. Es atkal dodu cilvēkiem savu vārdu, lai viņi zinātu, ka nav pamesti, lai viņi atmodinātos caur sava gara balsi un uzzinātu, ka pēc šīs dzīves dvēseli gaida lieli dievišķi brīnumi.

9. Es esmu runājis par viņiem cilvēkiem, un to pašu piedzīvo tas, kurš prot lūgties, lai sazinātos ar garīgo, tāpat kā to liecina arī tas, kurš ar zinātnes palīdzību iedziļinās dabas noslēpumos. Abos šajos ceļos gan prāts, gan gars atklās arvien vairāk, jo vairāk tie meklēs.

10. Bet kad pienāks laiks, kad cilvēks savos pētījumos un meklējumos ļausies iedvesmoties no mīlestības? Tikai tad, kad tas notiks, viņa darbs pasaulē būs ilglaicīgs. Kamēr zinātnes motīvs ir varas tieksme, augstprātība, materiālisms vai naids, cilvēki nepārtraukti piedzīvos atbrīvoto dabas spēku pārmetumus, kas sodīs viņu neapdomību.

11. Cik daudzi ir uzpūtušies ļaunumā, augstprātībā, savā iedomīgajā tieksmē, cik daudzi ir uzlikuši sev kronis, lai gan ir nožēlojami un garīgi kaili. Cik liels ir pretrunā starp to, ko jūs uzskatāt par savu patiesību, un manu patiesību! (277, 31-32, 36)

Materiālistiskās domāšanas sekas

12. Ja cilvēki justu patiesu mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem, viņiem nevajadzētu ciest no haosa, kurā viņi atrodas; viss viņos būtu harmonija un miers. Taču viņi nesaprot šo dievišķo mīlestību un vēlas tikai zinātnisko patiesību, atvasināto patiesību — to, ko viņi var pierādīt ar savām cilvēciskajām domām: viņi vēlas patiesību, kas uzrunā prātu, nevis to, kas sasniedz sirdi, un tagad viņi redz sava materialisma rezultātu: savtīgu, viltīgu un ciešanu pilnu cilvēci. (14, 42)

13. Neuzskatiet sevi par kaut ko īpašu, pateicoties jūsu zinātnes augļiem, jo tagad, kad jūs tajā esat panākuši tik lielus sasniegumus, cilvēce cieš visvairāk, ir visvairāk nabadzības, nemiera, slimību un brāļu karu.

14. Cilvēks vēl nav atklājis patieso zinātni — to, ko iegūst mīlestības ceļā.

15. Redziet, kā iedomība jūs ir apmānojusi; katra tauta vēlas, lai tai

būtu pasaules izcilākie zinātnieki. Patiesi, Es jums saku, zinātnieki nav dziļi iekļuvuši Kunga noslēpumos. Es varu jums teikt, ka cilvēka zināšanas par dzīvi vēl joprojām ir virspusējas. (22, 16-18)

16. Kas ir tas, ko jūs šajos brīžos uz Zemes visvairāk ilgojaties? Miers, veselība un patiesība. Patiesi, Es jums saku, šīs dāvanas jums nedos jūsu zinātne, tā kā jūs to esat izmantojuši.

17. Zinātnieki iztaujā dabu, un tā atbild uz katru jautājumu; taču aiz šiem jautājumiem ne vienmēr slēpjas labas nodomas, labas domas vai mīlestība pret tuvāko. Cilvēki ir nepilngadīgi un nesaprātīgi, kas izrauj no dabas tās noslēpumus un apgānī tās visdziļāko būtību — kas to negodā, ņemot no tās avotiem pamatvielas, lai darītu labu cits citam kā patiesi brāļi un māsas, bet gan savtīgu un dažkārt postošu mērķu dēļ.

18. Visa radība runā uz viņiem par Mani, un tās balss ir mīlestības balss; taču cik maz ir to, kas spēj dzirdēt un saprast šo valodu!

19. Ja jūs apdomājat, ka radība ir templis, kurā Es dzīvoju, vai jūs nebaidāties, ka Jēzus tur parādīsies, paņems pātagu un izdzīs tirgotājus un visus, kas to apgānī? (26, 34, 37)

20. Es atklāju cilvēkam zinātnes dāvanu, kas ir gaisma. Bet cilvēks ar to ir radījis tumsību un izraisījis sāpes un iznīcību.

21. Cilvēki domā, ka atrodas cilvēces progresa virsotnē. Uz to Es viņiem jautāju: vai jums ir miers uz zemes? Vai starp cilvēkiem valda brālība, morāle un tikumība mājās? Vai jūs cienāt savu līdzcilvēku dzīvību? Vai jūs ņemat vērā vājos? — Patiesi, Es jums saku, ja šīs tikumības būtu jūsos, jums piederētu cilvēciskās dzīves augstākās vērtības.

22. Starp cilvēkiem valda apjukums, jo jūs esat uz pjedestāla pacēluši tos, kuri jūs ir noveduši uz pazudināšanu. Tāpēc nejautājiet, kāpēc Es esmu nācis pie cilvēkiem, un atturieties no sprieduma par to, ka Es atklājos caur grēciniekiem un neziņotājiem; jo ne viss, ko jūs uzskatāt par nepilnīgu, tāds arī ir. (59, 52-54)

23. Zinātnieks meklē iemeslu visam, kas ir un kas notiek, un cer ar savu zinātni pierādīt, ka ārpus dabas nepastāv nekādi principi vai patiesības. Bet Es uzskatu viņus par nenobriedušiem, vājiem un neziņā esošiem. (144, 92)

24. Zinātnieki, pilni iedomības, uzskata dievišķās atklāsmes par nevērtīgām savai uzmanībai. Viņi nevēlas garīgi pacelties pie Dieva, un, ja viņi nesaprot kaut ko no tā, kas viņus apņem, viņi to noliedz, lai nevajadzētu atzīt savu nespēju un neziņu. Daudzi no viņiem vēlas ticēt tikai tam, ko var pierādīt.

25. Kādu mierinājumu šie cilvēki var sniegt savu tuvāko sirdīm, ja viņi neatzīst mīlestības pamatprincipu, kas valda pār radību, un turklāt nesaprot dzīves garīgo jēgu? (163, 17-18)

26. Cik tālu šī cilvēce ir attālinājusies no maniem norādījumiem! Viss tajā ir virspusējs, nepaties, ārējs, grezns. Tāpēc tās garīgais spēks ir niecīgs, un, lai aizstātu spēka un attīstības trūkumu savā dvēselē, tā ir metusies zinātnes rokās un attīstījusi intelektu.

27. Tādējādi cilvēks ar zinātnes palīdzību ir nonācis pie sajūtas, ka ir spēcīgs, liels un varens. Bet Es jums saku, ka šis spēks un šī lielība ir niecīgi salīdzinājumā ar garīgās dvēseles spēku, kuru jūs neesat ļāvuši augt un atklāties. (275, 46-47)

28. Šodien jūs dienu no dienas ēdat rūgtos augļus no zinātnes koka, ko cilvēki ir kopuši tik nepilnīgi, jo jūs neesat centušies par visu savu talantu harmonisku attīstību. Kā tad jūs varētu savus atklājumus un darbus virzīt pareizā gultnē, ja esat attīstījuši tikai intelektu, bet atstājuši novārtā dvēseli un sirdi?

29. Starp jums ir cilvēki, kas ir kā savvaļas dzīvnieki, kuri pilnībā ļauj vaļu savām kaislībām, kuri izjūt naidu pret saviem tuvākajiem, kuri ir asiņainīgi un cenšas padarīt brāļu tautas par vergiem.

30. Ja kāds domā, ka mana mācība varētu izraisīt cilvēka morālo sabrukumu — patiesi, Es jums saku, tad viņš ir lielā kļūdā; un, lai to pierādītu šī laika šaubītājiem, materiālistiem un augstprātīgajiem, Es ļaušu viņiem novākt un ēst savas zinātnes augļus, līdz viņiem būs no tiem pietiekami, līdz no viņu dvēselēm izlauzīsies atzīšanās, kas Man saka: „Tēvs, piedod mums, tikai Tava vara spēs apturēt spēkus, kurus mēs savā neprātībā esam atbrīvojuši." (282, 15-17)

31. Cilvēka zinātne ir sasniegusi robežu, līdz kurai cilvēks to var attīstīt savā materialismā. Jo zinātne, kas iedvesmota no garīgā ideāla par mīlestību, labumu un pilnveidošanos, var sasniegt daudz vairāk, nekā jūs to esat attīstījuši.

32. Pierādījums tam, ka jūsu zinātniskajam progresam nav bijusi par pamatu savstarpējā mīlestība, ir tautu morālais pagrimums, ir brāļu slepkavojošais karš, ir bads un nabadzība, kas valda visur, ir neziņa par garīgo. (315, 53-54)

33. Ko man jums teikt par jūsu šodienas zinātniekiem, par tiem, kuri izaicina dabu, tās spēkus un elementus, tādējādi liekot labajam kā izskatīties ļaunam? Viņi piedzīvos lielas ciešanas, jo ir noplūkuši un apēduši nenogatavojušos augli no zinātnes koka — augli, kuru viņi varēja nogatavināt tikai ar mīlestību. (263, 26)

34. Tā kā cilvēce nav saskaņā ar Visuma Likumu, kas valda pār visu radību, iestāsies nekontrolējams stāvoklis, kas izpaudīsies dabas spēku varā.

35. Cilvēks ir sadalījis atomus, un viņa attīstītais smadzenes izmanto šo atklājumu, lai iegūtu milzīgu spēku un radītu nāvi.

36. Ja cilvēks būtu garīgi attīstījies tādā pašā mērā kā viņa zinātne un intelekts, viņš izmantotu jauno dabas spēku atklājumus tikai cilvēces labā. Bet viņa garīgā

atpalicība ir liela; tādēļ viņa egoistiskais prāts ir izmantojis savu radniecisko spēku cilvēces postam un izmantojis iznīcināšanas spēkus, tādējādi novēršoties no Jēzus mīlestības un žēlsirdības principiem. Tāpēc, ja jūs redzēsiet, ka no debesīm krīt uguns plūdi, tas nenotiks tāpēc, ka atveras pašas debesis vai ka jūs mocīs saules uguns — nē, tas ir cilvēka darbs, kurš sēs nāvi un iznīcību. (363, 23-25)

37. Tautas virzās uz priekšu, un to zinātniskās zināšanas arvien pieaug. Bet Es jums jautāju: kāda ir tā "gudrība", ar kuru cilvēki, jo vairāk tajā iedziļinās, jo vairāk attālinās no garīgās patiesības, kurā atrodas dzīves avots un sākums?

38. Tā ir cilvēciskā zinātne, tā ir erudīcija, kā to uztver cilvēce, kas slimo ar egoismu un materiālismu.

39. Tad šīs zināšanas ir nepareizas un šī zinātne ir slikta, jo ar tās palīdzību jūs esat radījuši sāpju pasauli. Vietā gaismai valda tumsība, jo jūs arvien vairāk virzāt tautas uz iznīcību.

40. Zinātne ir gaisma, gaisma ir dzīvība, spēks, veselība un miers. Vai tas ir jūsu zinātnes auglis? Nē, cilvēce! Tāpēc Es jums saku: kamēr jūs neļausiet Garas gaismai caurvīt jūsu prāta tumsību, jūsu darbiem nekad nevarēs būt augsts un garīgs izcelsmes avots, tie nekad nevarēs būt nekas vairāk kā tikai cilvēcīgi darbi. (358, 31-34)

41. Tiks aicināti arī ārsti. Es viņiem jautāšu, ko viņi ir darījuši ar veselības noslēpumu, ko Es viņiem atklāju, un ar dziedinošo ziedi, ko Es viņiem uzticēju. Es jautāšu viņiem, vai viņi patiesi ir sajutuši svešo sāpi, vai viņi ir noliecies līdz pat visnabadzīgākajai gultai, lai ar mīlestību dziedinātu to, kurš cieš. Ko Man atbildēs tie, kuri ir sasnieguši greznību, labklājību un luksu, izmantojot savu līdzcilvēku sāpes — sāpes, kuras viņi ne vienmēr ir sapratuši, kā mīkstināt ? Visi savās sirdīs uzdos sev jautājumus un Man būs jāatbild saskaņā ar savas sirdsapziņas gaismu. (63, 62)

42. Cik daudz garīgi mirušo ir spiesti klīst pa pasauli un gaidīt, līdz fiziskā nāve tos atvedīs Manā klātbūtnē, lai dzirdētu Kunga balsi, kas tos pacels patiesā dzīvē un mīlēs. Kādu ilgu pēc atjaunošanās viņi varētu barot uz zemes, ja viņi sevi uzskata par neatgriezeniski un uz visiem laikiem pazudušiem, lai gan jūtas spējīgi patiesi nožēlot un labot savus pārkāpumus?

43. Taču, neskaitot tos, kuriem bija atņemta cerība uz dvēseļu pestīšanu un kuri pie Manis nāca bez cerības, Manā klātbūtnē ir nonākuši arī tie, kurus zinātnieki bija notiesājuši uz nāvi saistībā ar ķermeni. Es, kas piederu dzīvībai, esmu viņus izglābis no fiziskās nāves gūstiem. Bet ko dara pasaulē tie, kuriem Esmu uzticējis gan dvēseles, gan ķermeņa veselību? Vai viņi nezināt to augsto uzdevumu, ko Kungs viņiem ir uzticējis, lai viņi to izpildītu? Vai Man, kas esmu viņus sūtījis ar veselības un dzīvības vēsti, ir

nepārtraukti jāpieņem viņu upuri? (54, 13-14)

Dieva un garīgās pasaules iedvesma jauniem zinātniskiem atklājumiem

44. Ja zinātnieki, kas virza un maina jūsu pasauli, būtu iedvesmoti no mīlestības un labestības, viņi jau būtu atklājuši, cik daudz atziņu Es esmu sagatavojis šī laika zinātnei, un ne tikai to ļoti mazo daļu, ar ko viņi tik ļoti lepojas.

45. Salomons tika saukts par gudru, jo viņa spriedumi, padomi un teicieni bija caurvīti ar gudrību; viņa slava izplatījās ārpus viņa karaļvalsts robežām un sasniedza citas zemes.

46. Taču šis vīrs, lai gan bija karalis, pazemīgi nometās ceļos savā Kunga priekšā un lūdza gudrību, spēku un aizsardzību, jo saprata, ka ir tikai Mans kalps, un Manā priekšā nolika savu skepteri un kroni. Ja visi zinātnieki, visi pētnieki rīkotos tāpat — cik liela tad būtu viņu gudrība, cik daudz līdz šim vēl nezināmu mācību tiktu viņiem atklātas no Manas Dievišķās Gudrības grāmatas! (1, 57-59)

47. Jautājiet saviem zinātniekiem, un, ja viņi ir godīgi, viņi jums teiks, ka ir lūguši Dievam iedvesmu. Taču Es viņiem dāvinātu vairāk iedvesmas, ja viņi to lūgtu ar lielāku mīlestību pret saviem brāļiem un ar mazāku iedomību pret sevi.

48. Patiesi, Es jums saku: viss, ko jūs esat uzkrājuši kā patiesas zināšanas, nāk no Manis; visu to, kas viņiem pieder no tīrā un augstā, Es šajā laikā izmantosiu jūsu labā , jo tādēļ Es to jums esmu piešķīris. (17, 59-60)

49. Cilvēka dvēsele ir attīstījusies, tādēļ viņa zinātne ir panākusi progresu. Es esmu ļāvis viņam iepazīt un atklāt to, ko viņš agrāk nezināja; bet viņš nedrīkst veltīt sevi tikai materiālajam darbam. Es esmu piešķīris viņam šo gaismu, lai viņš izstrādātu savu mieru un laimi garīgajā dzīvē, kas viņu gaida. (15, 22)

50. Ja jūs esat izmantojuši daļu no savām zinātnēm, lai pētītu un vērtētu Mani — vai jums nešķiet saprātīgāk izmantot tās, lai pētītu paši sevi, līdz atpazīstat savu būtību un atbrīvojaties no savas materiālās domāšanas? Vai jūs varbūt domājat, ka jūsu Tēvs nevar jums palīdzēt jūsu labo zinātņu ceļā? Patiesi, Es jums saku: ja jūs spētu sajust dievišķās mīlestības būtību, tad zināšanas viegli nonāktu jūsu prātā, bez nepieciešamības nogurdināt savu smadzeņu darbību un iztērēt spēkus, pētot tās zināšanas, kuras jūs uzskatāt par dziļdomīgām, bet kuras patiesībā atrodas jūsu sasniedzamības robežās. (14, 44)

51. Lielajos cilvēces darbos ir jūtama augstu garīgo būtņu ietekme un darbība, kas nepārtraukti iedarbojas uz cilvēku domāšanas spēju un iedvesmo vai atklāj nezināmo saviem inkarnētajiem brāļiem un māsām.

52. Tāpēc Es visos laikos saku zinātniekiem un pētniekiem: jūs nevarat lepoties ne ar to, ko

saprotat, ne ar to, ko darāt, jo ne viss ir jūsu darbs. Cik bieži jūs kalpojat tām garīgajām būtnēm, par kurām Es jums runāju, tikai kā instruments! Vai jūs bieži neesat bijuši pārsteigti par jūsu atklājumu nozīmi? Vai jūs neesat slepeni atzinuši, ka nespējāt mēģināt to, ko jau esat realizējuši? Tur jums ir atbilde uz to. Kāpēc tad jūs ar to lepojaties? Apzinieties, ka jūsu darbu vada augstākas būtnes. Nekad nemēģiniet mainīt to iedvesmas, jo tās vienmēr ir vērstas uz labo. (182, 21-22)

53. Tā kā cilvēce ir piedzīvojusi zinātnes attīstību un redzējusi atklājumus, kuriem iepriekš nebūtu noticējusi — kāpēc tad tā pretojas ticēt dvēseles attīstībai? Kāpēc tā pieķeras kaut kam, kas to kavē un padara gausu?

54. Mani mācības un atklāsmes šajā laikā ir saskaņā ar jūsu attīstību. Zinātniekam nevajadzētu iedomāties, ka viņa materiālais darbs un zinātne ir viss, jo tajā vienmēr ir bijusi klātesoša mana atklāsme un garīgo būtņu palīdzība, kas jūs iedvesmo no aizsaules.

55. Cilvēks ir daļa no radības, viņam ir jāpilda uzdevums, tāpat kā visiem Radītāja radījumiem; bet viņam ir piešķirta garīgā daba, inteliģence un sava griba, lai viņš ar saviem spēkiem sasniegtu garīgās dvēseles attīstību un pilnveidošanos, kas ir visaugstākais, kas viņam pieder. Ar garīgās dvēseles palīdzību cilvēks var saprast savu Radītāju, izprast Viņa labvēlību un apbrīnot Viņa gudrību.

56. Ja jūs, tā vietā, lai kļūtu iedomīgi par savām zemes zināšanām, pieņemtu visu Manu darbu par savu, jums nebūtu nekādu noslēpumu, jūs atzītu viens otru par brāļiem un māsām un mīlētu viens otru, kā Es jūs mīlu: jūsos būtu labestība, žēlsirdība un mīlestība, un tādējādi vienotība ar Tēvu. (23, 5-7)

Atzinība zinātniekiem, kuri darbojas cilvēces labā

57. Cilvēka zinātne ir garīgās spējas, ko cilvēks šajā laikā ir sasniedzis, redzamais izpausmes veids uz zemes. Cilvēka darbs šajā laikā ir ne tikai prāta, bet arī viņa garīgās attīstības rezultāts. (106, 6)

58. Uz materiālo vērstā zinātne jums ir atklājusi daudzus noslēpumus. Tomēr nekad negaidiet, ka jūsu zinātne jums atklās visu to, kas jums jāzina. Šī laika cilvēku zinātnei bija arī savi pravieši, par kuriem cilvēki izsmējās un kurus uzskatīja par trakiem. Bet pēc tam, kad tas, ko tie sludināja, izrādījās pareizi, jūs bijāt pārsteigti. (97, 19)

59. Jūsu acis nevēlējās skatīt to gaismu, ko jums kā mīlestības vēstījumu atnesa katrs no maniem sūtņiem, neatkarīgi no tā, vai jūs tos saucat par praviešiem, redzētājiem, apgaismotajiem, ārstiem, filozofiem, zinātniekiem vai garīdzniekiem.

60. Šie cilvēki izplatīja gaismu, bet jūs nevēlējāties atzīt viņu gaismu; viņi gāja jums pa priekšu, bet jūs nevēlējāties sekot viņu pēdās; viņi jums kā paraugu atstāja upurēšanās,

sāpju un žēlsirdības ceļu, bet jūs baidījāties sekot viņu piemēram, neapzinoties, ka to sāpes, kuri seko Man, ir gara prieks, ceļš, kas pilns ar ziediem, un horizonta, kas pilns ar solījumiem.

61. Bet viņi nenāca, lai smaržotu zemes ziedu smaržu vai apreibinātos ar pasaules īslaicīgajiem priekiem; jo viņu dvēseļu ilgas vairs nebija vērstas uz nešķīsto, bet uz Augsto.

62. Viņi cieta, bet nemeklēja mierinājumu, jo zināja, ka ir atnākuši, lai paši mierinātu. Viņi neko negaidīja no pasaules, jo pēc cīņas gaidīja prieku redzēt dvēseļu augšāmcelšanos ticībā un dzīvē — visiem tiem, kas bija novirzījušies no patiesības.

63. Kas ir šīs būtnes, par kurām Es jums runāju? Es jums saku, tie ir visi tie, kuri jums ir nesuši gaismas, mīlestības, cerības, veselības, ticības un pestīšanas vēstis — neatkarīgi no tā, kādi vārdi viņiem bija, kādā veidā jūs viņus redzējāt parādāmies vai kādus titulus viņi nesa uz zemes. (263, 20-24)

64. Es neatsaku zinātniekiem savu atzinību, jo Esmu uzticējis viņiem uzdevumu, ko viņi pilda. Bet daudziem no viņiem trūka lūgšanas, mīlestības pret tuvākajiem un dvēseles pacelšanās, lai būtu patiesi cilvēku palīgi. (112, 25)

65. Mūsdienu cilvēki ir paplašinājuši savas impērijas, viņi valda pār visu Zemi un to šķērso. Vairs nav nezināmu kontinentu, valstu vai jūru. Viņi ir izveidojuši ceļus uz sauszemes, jūrā un gaisā; taču neapmierinoties ar to, kas viņiem pieder kā mantojums uz savas planētas, viņi izpēta un izpēta debesis, ilgojoties pēc vēl lielākiem valdījumu apgabaliem.

66. Es svētīju savu bērnu tieksmi pēc zināšanām, un viņu centieni būt gudriem, lieliem un spēcīgiem man rada neierobežotu gandarījumu. Taču tas, ko mana taisnība neatzīst, ir iedomība, uz kuras bieži balstās viņu ambiciozie mērķi, vai savtīgais nolūks, ko viņi reizēm īsteno. (175, 7-8)

67. Es esmu apveltījis cilvēku ar intelektu, kas ļauj viņam pētīt dabas uzbūvi un tās izpausmes, un esmu ļāvis viņam skatīt daļu no Visuma un sajust garīgās dzīves izpausmes.

68. Jo mana mācība neaptur dvēseles, ne arī kavē cilvēka attīstību — gluži pretēji, tā viņu atbrīvo un apgaismo, lai viņš pētītu, apsvērtu, meklētu un censtos. Taču tas, ko cilvēks uzskata par savas intelektuālās pētniecības virsotni, ir tikai sākums! (304, 6)

51. nodaļa – Valdnieki, varas ļaunprātīga izmantošana un kari

Pagaidu ilūzija par zemes varu un varenību

1. Es esmu tas, kas liek jums ceļā pārbaudījumus, lai apturētu jūsu dvēseli, ja tā novirzās no mana likuma ceļa un vēlas dzīvot vienīgi pēc sava prāta. Izpētiet pārbaudījumu iemeslu, Es jums to

atļauju, lai jūs apstiprinātu, ka katrs no tiem ir kā kalts, kas apstrādā jūsu sirdi. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc sāpes jūs tuvinā pie Manis.

2. Taču cilvēks vienmēr ir meklējis izklaides, tiecies pēc varas un greznības, lai uz zemes izvirzītos par kungu un valdītu pār saviem brāļiem.

3. Tā kā Es esmu jūs visus radījis ar vienādu mīlestību — kāpēc tad vienmēr ir bijuši tādi, kas izliekas par kaut ko augstāku? Kāpēc ir bijuši tādi, kas cilvēkus pazemo, valdīdami ar pātagu? Kāpēc ir tāds, kas noraida vājos un kura sirds paliek neaizkustināta, kad viņš nodara sāpes savam tuvākajam? Tāpēc, ka tās ir dvēseles, kas vēl nav atzinušas Mani kā Tēvu, kurš mīl visus savus radījumus, un arī ne kā vienīgo Kungu visām dzīvajām būtnēm.

4. Tāpēc ir cilvēki, kas sagrābj varu un neievēro cilvēka svētās tiesības. Viņi kalpo Man kā instrumenti Manai taisnībai, un, lai gan viņi domā, ka ir lieli kungi un „karali", viņi ir tikai kalpi. Piedodiet viņiem! (95, 7-8)

5. Paskatieties uz cilvēkiem un zemes valdniekiem. Cik īsa ir viņu slava un valdīšana. Šodien viņus pacēla viņu tautas, un rīt tās viņus nogāž no troņa.

6. Neviens nemeklējiet savu troni šajā dzīvē, jo, domājot, ka virzāties uz priekšu, jūs kavēsiet savu gaitu, un jūsu liktenis ir virzīties uz priekšu, neapstājoties, līdz sasniegsiet manas Valstības vārtus. (124, 31)

7. Patiesi, Es jums saku, ka šodienas varenajiem pienāks gals, lai atbrīvotu vietu tiem, kuri, pateicoties mīlestībai un žēlsirdībai pret saviem tuvākajiem, būs lieli un stipri, vareni un gudri. (128, 50)

8. Tie cilvēki, kuri pašlaik baro tikai ambiciozu tieksmi pēc varas un zemes godības, zina, ka viņu spēcīgākais pretinieks ir garīgums, tāpēc viņi to apkaros. Un tā kā viņi sajūt tuvojošos cīņu — gara cīņu pret ļaunumu —, viņi baidās zaudēt savu mantu un tādēļ pretojas gaismai, kas viņus nepārtraukti pārsteidz iedvesmas veidā. (321, 12)

9. Cik nabadzīgi pie manas Debesu durvīm ierodas tie, kas uz zemes bija lieli un vareni, jo viņi aizmirsta garīgos dārgumus un ceļu uz mūžīgo dzīvi! Kamēr mana Valstības patiesība ir atklāta pazemīgajiem, tā ir apslēpta no zinātniekiem un izglītotajiem, jo viņi ar garīgo gudrību darītu to pašu, ko darīja ar zemes zinātni: šajā gaismā viņi meklētu troņus savai iedomībai un ieročus savām strīdībām. (238, 68)

Pārmērīga vardarbības izmantošana pret cilvēkiem un tautām

10. Paskatieties uz cilvēkiem, kuri vada tautas, rada doktrīnas un tās uzspiež cilvēkiem. Katrs sludina savas doktrīnas pārākumu, bet Es jums jautāju: kāds ir bijis visa tā auglis? Kari ar to izraisīto nabadzību, ciešanām, iznīcināšanu un nāvi. Tas ir bijis ražojums, ko šādu teoriju pārstāvji ir novākuši šeit uz zemes.

11. Ņemiet vērā, ka Es neesmu pretojies cilvēces gribas brīvībai, lai gan man jums jāsaka, ka, neraugoties uz šo brīvību, sirdsapziņa nepārtraukti runā uz to, kurš attālinās no taisnīguma, mīlestības pret tuvāko un saprāta. (106, 11)

12. Ja Kristus šajā laikā atgrieztos uz Zemi kā cilvēks, Viņš vairs Golgātā neteiktu: „Tēvs, piedod viņiem, jo viņi nezina, ko dara", jo tagad jūs pilnībā saņemat Gara gaismu, un dvēseles ir tālu attīstījušās. Kas nezina, ka Es esmu dzīvības devējs, ka tādēļ nevienam nav tiesību atņemt to savam līdzcilvēkam? Ja cilvēks nevar dot dzīvību, viņam arī nav tiesību ņemt to, ko viņš nevar atdot atpakaļ.

13. Cilvēki, vai jūs domājat, ka pildāt Manu likumu tikai tāpēc, ka sakāt, ka jums ir reliģija, un ievērojat ārējo dievkalpojumu? Likumā jums tika teikts: „Tev nebūs nogalināt", bet jūs pārkāpjat šo bausli, jo uz jūsu grēka altāra jūs izlejat savu līdzcilvēku asinis straumēm. (119, 27-28)

14. Es piedāvāju pasaulei mieru, bet iedomīgo nāciju lepnums ar to viltus varu un viltus spožumu noraida ikvienu sirdsapziņas aicinājumu un ļauj sevi aizraut tikai saviem ambiciozajiem mērķiem un naida jūtām.

15. Cilvēks vēl nevelkas uz labo, taisnīguma un saprāta pusi, cilvēki joprojām ceļas un nosoda savu tuvāko lietu; viņi joprojām tic, ka spēj radīt taisnīgumu. Vai jūs nedomājat, ka viņiem drīzāk vajadzētu saukties par slepkavām un kātniekiem, nevis par tiesnešiem?

16. Varas vīri ir aizmirsuši, ka visai dzīvei ir īpašnieks; tomēr viņi atņem savu tuvāko dzīvību, it kā tā piederētu viņiem. Ļaužu pūļi sauc pēc maizes, taisnīguma, mājām, apģērba. Taisnīgumu radīšu Es, nevis cilvēki vai viņu mācības. (151, 70-72)

17. Svētītā tauta: Tie vīri, kas, pilni augstprātības un varas alkas, pacēlušies nācijās, zemes tautās, ir lielas dvēseles, apveltītas ar varu un lielu misiju nesēji.

18. Tomēr viņi nestāv manas dievišķības dienestā. Viņi nav nodevuši savas lielās dotības un spējas mīlestības un žēlsirdības dienestā. Viņi ir radījuši savu pasauli, savus likumus, savu troni, savus vasalus, savas valdības teritorijas un visu, ko vien var izvirzīt par mērķi.

19. Bet, ja viņi jūt, ka viņu tronis dreb no pārbaudījumiem, ja viņi jūt, ka tuvojas varena ienaidnieka iebrukums, ja viņi redz, ka viņu dārgumi un vārds ir apdraudēti, viņi ar visu savu spēku dodas ceļā, piepildīti ar lielības māniju, ar zemes iedomību, ar naidu un ļaunprātību, un metas pretī ienaidniekam, neņemot vērā to, vai viņu darbs, viņu ideja atstāj aiz sevis tikai sāpju, iznīcības un ļaunuma pēdas. Viņiem prātā ir tikai ienaidnieka iznīcināšana, vēl lielāka troņa izveide, lai iegūtu vislielāko varu pār tautām, pār bagātībām, pār ikdienas

maizi un pat pār cilvēku dzīvībām. (219, 25)

20. Būtu pienācis laiks, lai uz Zemes vairs nepastāvētu valstis vai spēcīgas tautas, kas apspiež vājos, un tomēr tās pastāv kā pierādījums tam, ka cilvēkā joprojām dominē primitīvās tendences, lai, ļaunprātīgi izmantojot varu, aplaupītu vājos un iekarotu tos ar spēku. (271, 58)

21. Cik tālu cilvēki vēl ir no tā, lai saprastu garīgo mieru, kam vajadzētu valdīt pasaulē! Viņi mēģina to panākt ar vardarbību un draudiem, kā arī ar savas zinātnes augļiem, ar kuriem viņi lepojas.

22. Es nekādā ziņā nenoniecinu cilvēku sasniegumus vai neesmu pret tiem, jo tie ir arī liecība par viņu garīgo attīstību. Bet tomēr Es jums saku, ka jūsu lepnums par vardarbības pielietošanu un zemes varu Man nav tīkams. Jo tā vietā, lai atvieglotu cilvēku krustu, viņi ar to apgāna svētākos principus, aizskar dzīvības, kas viņiem nepieder, un sēj sāpes, asaras, skumjas un asinis, nevis mieru, veselību un labklājību. Kāpēc tad viņu darbi atklāj tieši pretējo, lai gan avots, no kura viņi smel savas zināšanas, ir Mans paša radījums, kas ir neizsīkstošs mīlestībā, gudrībā, veselībā un dzīvībā?

23. Es vēlos vienlīdzību starp saviem bērniem, kā Es to jau sludināju „Otrā laikmetā". Bet ne tikai materiālā ziņā, kā to saprot cilvēki. Es iedvesmoju jūs uz vienlīdzību mīlestībā, ar ko Es jums lieku saprast, ka jūs visi esat brāļi un māsas, Dieva bērni. (246, 61-63)

Pārdomas par Otro pasaules karu

24. Šie ir pārbaudījumu, sāpju un ciešanu laiki — laiki, kad cilvēce cieš no tik daudz savstarpējās naida un ļaunprātības sekām.

25. Paskatieties uz kaujas laukiem, kur dzirdams tikai ieroču troksnis un ievainoto briesmīgie kliedzieni, uz kalniem sakropļotu līķu, kas agrāk bija jaunu cilvēku spēcīgi ķermeņi. Vai varat iedomāties, kā viņi pēdējo reizi apskāva savu māti, sievu vai dēlu? Kas var izprast šo atvadu sāpes, ja pats nav izdzēris šo kausu?

26. Tūkstošiem un tūkstošiem izbiedētu vecāku, sievu un bērnu ir redzējuši, kā mīļie tuvinieki dodas uz kara, naida un atriebības laukiem, piespiesti to darīt dažu cilvēku mantkārības un augstprātības dēļ, kuriem nav gaismas un mīlestības pret saviem tuvākajiem.

27. Šie jauno un spēcīgo vīriešu leģioni nav varējuši atgriezties mājās, jo ir palikuši guļam laukos, sadragāti; bet skatieties, zeme, Māte Zeme, žēlīgāka par cilvēkiem, kuri valda pār tautām un uzskata sevi par savu līdzcilvēku dzīves kungiem, ir atvērusi savu klēpi, lai tos uzņemtu un mīloši apklātu. (9, 63-66)

28. Mans Gars sargā katru būtni, un Es pats pievēršu uzmanību pat jūsu pēdējai domai.

29. Patiesi, es jums saku: tur, starp karaspēkiem, kas cīnās par zemes

ideoloģijām un varas pretenzijām, es mierīgajos brīžos esmu sastapis miermīlīgus un labas gribas cilvēkus, kurus ar varu bija padarījuši par karavīriem. No viņu sirdīm izlaužas nopūtas, kad mans vārds nonāk uz viņu lūpām, un asaras tek pa vaigiem, atceroties savus tuviniekus, vecākus, sievas, bērnus vai brāļus un māsas. Tad viņu dvēseles pacilājas pie Manis, bez cita tempļa kā vienīgi viņu ticības svētnīcas, bez cita altāra kā vienīgi viņu mīlestības altāra, un bez cita gaismas kā vienīgi viņu cerības gaismas, ilgojoties pēc piedošanas par iznīcinājumiem, ko viņi nebrīvprātīgi ir izraisījuši ar saviem ieročiem. Viņi meklē Mani, lai ar visas savas būtības spēkiem lūgtu, lai Es ļautu viņiem atgriezties savās mājās, vai lai, ja viņiem nāksies krist ienaidnieka uzbrukumā, Es vismaz ar savu žēlsirdības apmetni apklātu tos, kurus viņi atstāj uz zemes.

30. Visus, kas šādā veidā meklē Manu piedošanu, Es svētīju, jo viņiem nav vainas par nogalināšanu; citi ir slepkavas, kuriem, kad pienāks viņu tiesas stunda, būs jāatbild Manā priekšā par visu, ko viņi ir darījuši ar cilvēku dzīvībām.

31. Daudzi no tiem, kas mīl mieru, jautā sev, kāpēc Es esmu pieļāvis, ka viņi tiek aizvesti pat uz kaujas laukiem un nāves vietām. Uz to Es jums saku: ja jūsu cilvēcīgais prāts nespēj saprast iemeslu, kas slēpjas visa tā dziļākajā būtībā, tad jūsu gars tomēr zina, ka tas pilda izpirkšanu. (22, 52-55)

32. Tiem, kas Man seko, Es lieku sirdī pasaules mieru, lai viņi par to iestātos un lūgtos. Tautas drīz pacels savas lūgšanas, lūdzot Man mieru, ko Es viņiem esmu piedāvājis jebkurā laikā.

33. Iepriekš Es esmu ļāvis cilvēkiem baudīt savu darbu augļus, redzēt cilvēku asins straumes un sāpju ainas, līķu kalnus un pilsētas, kas pārvērtušās drupās. Es gribēju, lai cilvēki ar akmens sirdīm redzētu māju izpostīšanu, nevainīgo izmisumu, mātes, kas, izmisumā no sāpēm, skūpsta savu bērnu saplēstos ķermeņus, lai viņi no tuvas distances piedzīvotu visu izmisumu, bailes un visu cilvēku sēru no tuvas distances, lai viņi savā augstprātībā sajustu pazemojumu un viņu sirdsapziņa viņiem teiktu, ka viņu lielums, vara un gudrība ir meli, ka vienīgais patiesi Lielais nāk no Dievišķā Gara.

34. Kad šie cilvēki atvērs acis patiesībai, viņi izbijīsies — nevis no šausmu pilnajiem attēliem, ko redz viņu acis, bet no sevis pašiem, un tā kā viņi nevar izvairīties no sirdsapziņas skatiena un balss, viņi sajutīs sevī tumsību un sirdsapziņas pārmetumu uguni; jo viņiem būs jāatbild par katru dzīvību, par katru sāpi un pat par pēdējo asins pilienu, kas viņu dēļ ir izliets. (52, 40)

35. Solis pa solim tautas dodas pretī (nāves) ielejai, kur tās pulcējas, lai tiktu tiesātas.

36. Taču joprojām tie vīri, kuri karo un kuru rokas ir aptraipītas ar savu līdzcilvēku asinīm, uzdrošinās

izrunāt Manu Vārdu. Vai tie ir mācības ziedi vai augļi, ko Es jums esmu mācījis? Vai jūs neesat mācījušies no Jēzus, kā Viņš piedeva, kā Viņš svētīja to, kurš Viņu ievainoja, un kā Viņš pat miršanas brīdī dāvāja dzīvību saviem mocītājiem?

37. Cilvēki ir šaubījušies par maniem vārdiem un atstājuši novārtā ticību; tādēļ viņi ir likuši visu savu uzticību uz vardarbību. Tāpēc Es esmu ļāvis, lai viņi paši saprastu savu kļūdu, novācot savu darbu augļus, jo tikai tā viņi atvērs acis, lai saprastu patiesību. (119, 31-33)

Karu nosodāmība un bezjēdzība

38. Ir pienācis laiks, lai cilvēku sirdīs plūstu mīlestība, piedošana un pazemība kā patiesas ieroči, kas stājas pretī naidam un augstprātībai. Kamēr naids sastopas ar naidu un augstprātība ar augstprātību, tautas iznīcinās viena otru, un sirdīs nebūs miera.

39. Cilvēki nevēlējās saprast, ka savu laimi un progresu viņi var atrast tikai mierā, un skrien pakaļ saviem varas un viltus diženuma ideāliem, tādējādi izlejot savu līdzcilvēku asinis, iznīcinot dzīvības un sagraujot cilvēku ticību. (39, 29-30)

40. 1945. gads aiznesa pēdējās kara ēnas. Sirpis nopļāva tūkstošiem dzīvību, un tūkstošiem dvēselu atgriezās Garīgajā dzimtenē. Zinātne pārsteidza pasauli un lika zemeslodei drebēt ar saviem iznīcināšanas ieročiem. Uzvarētāji pasludināja sevi par sakautu tiesnešiem un kātniekiem. Sāpes, nabadzība un bads izplatījās, atstājot savā pēdās atraitnes, bāreņus un aukstumu. Epidemijas ceļo no tautas uz tautu, un pat dabas spēki liek dzirdēt savu taisnības un sašutuma balsi par tik daudzajiem ļaunajiem darbiem. Sagrautības, nāves un postījuma drupu lauks ir pēdas, ko cilvēks, kurš sevi dēvē par civilizētu, atstājis uz planētas virsmas. Tā ir raža, ko šī cilvēce man sniedz. Bet Es jums jautāju: vai šī raža ir pelnījusi nonākt Manās klētīs? Vai jūsu ļaunuma augļi ir pelnījuši, lai jūsu Tēvs tos pieņemtu? Patiesi, Es jums saku, šis koks ir pilnīgi atšķirīgs no tā, ko jūs varētu būt stādījuši, ja būtu ievērojuši to dievišķo bausli, kas jums liek mīlēt cits citu. (145, 29)

41. Kad jūs sasniegsiet dvēseles mieru, ja jūs pat neesat sasnieguši sirds mieru? — Es jums saku: kamēr nav iznīcināts pēdējais brāļu slepkavošanas ierocis, starp cilvēkiem nebūs miera. Brāļu slepkavošanas ieroči ir visi tie, ar kuriem cilvēki atņem viens otram dzīvību, iznīcina morāli, atņem brīvību, veselību, dvēseles mieru vai iznīcina ticību. (119, 53)

42. Es pierādīšu cilvēcei, ka tās problēmas nevar atrisināt ar vardarbību un ka, kamēr tā izmanto iznīcinošus un slepkavojošus ieročus, tā nespēs radīt mieru starp cilvēkiem, lai cik briesmīgi un vareni šie ieroči arī šķistu. Gluži pretēji, to sekas būs tikai lielāka naida un

atriebības alkas. Tikai sirdsapziņa, saprāts un mīlestības jūtas pret tuvākajiem varēs būt pamats, uz kura balstīsies miera laikmets. Taču, lai šī gaisma spīdētu cilvēku iekšienē, viņiem vispirms ir jāiztukšo ciešanu kauss līdz pēdējai pilienei. (160, 65)

43. Ja cilvēku sirdis nebūtu tik ļoti nocietinājušās, kara sāpes būtu pietikušas, lai liektu viņus pārdomāt savas kļūdas, un viņi būtu atgriezušies gaismas ceļā. Bet, lai gan viņiem joprojām ir rūgtas atmiņas par tām cilvēku slaktiņām, viņi gatavojas jaunam karam.

44. Kā jūs varat pieņemt, ka Es, Tēvs, Dievišķā Mīlestība, būtu spējīgs jūs sodīt ar kariem? Vai jūs patiešām ticat, ka kāds, kurš jūs mīl ar pilnīgu mīlestību ( ) un vēlas, lai jūs mīlētu viens otru, varētu jums iedvest noziegumus, brāļu slepkavības, nogalināšanu, atriebību un iznīcināšanu? Vai jūs nesaprotat, ka tas viss ir saistīts ar materiālismu, ko cilvēki ir uzkrājuši savās sirdīs? (174, 50-51)

45. Es no paša sākuma esmu radījis cilvēku brīvu, taču viņa brīvība vienmēr bija saistīta ar sirdsapziņas gaismu. Tomēr viņš neklausīja sava iekšējā tiesneša balsij un novirzījās no likuma ceļa, līdz radīja tos slepkavīgos, asiņainos un šausmīgos karus, kuros bērns sacēlās pret tēvu, jo bija novērsies no jebkādas cilvēcības, žēlsirdības, cieņas un garīguma izjūtas.

46. Cilvēkiem jau sen vajadzētu izvairīties no iznīcināšanas un kariem, lai atbrīvotos no sāpīgā izpirkšanas pienākuma. Ziniet, ka, ja viņiem neizdosies attīrīties labajā, pirms viņi ieradīsies pie Manis, Man viņus atkal būs jānosūta uz šo asaru un asins ieleju. Jo tas, kurš dzīvo pret pilnību vērstā garā, nevarēs pie Manis nonākt. (188, 6-7)

47. Ne visi cilvēki atrodas vienā un tajā pašā sapratnes līmenī. Kamēr vieni katrā solī atklāj brīnumus, citi visu uzskata par nepilnīgu. Kamēr vieni sapņo par mieru kā pasaules garīguma un morāles virsotni, citi sludina, ka tieši kari virza cilvēces attīstību.

48. Par to Es jums saku: kari nav nepieciešami pasaules attīstībai. Ja cilvēki tos izmanto saviem ambicioziem un egoistiskiem mērķiem, tad tas notiek tāpēc, ka tie, kuri tos atbalsta, atrodas materializācijas stāvoklī. Starp viņiem daži tic tikai dzīvei šajā pasaulē, jo nepazīst garīgo dzīvi vai to noliedz; tomēr cilvēki viņus uzskata par zinātājiem. Tāpēc ir nepieciešams, lai visi iepazītos ar šo atklāsmi. (227, 69-70)

52. nodaļa – Netaisnība un cilvēces pagrimums

Spēcīgo pakļaušana un vājāko izmantošana

1. Ja cilvēki saprastu, ka Zeme ir radīta visiem, un ja viņi spētu taisnīgi dalīties ar saviem līdzcilvēkiem ar materiālajiem un

garīgajiem dārgumiem, ar kuriem ir pārpilna viņu dzīve, — patiesi, Es jums saku, jau šeit, uz šīs Zemes, jūs sāktu just Garīgās Valstības mieru. (12, 71)

2. Vai jūs neticat, ka cilvēces sadalīšana tautās un rasēs ir kaut kas primitīvs? Vai jūs nedomājat par to, ka, ja jūsu civilizācijas progress, ar ko jūs tik ļoti lepojaties, būtu patiesībā, vairs nevaldītu vardarbības un ļaunuma likums, bet visas jūsu dzīves darbības vadītu sirdsapziņas likums? — Un tu, tauta, neizslēdz sevi no šā sprieduma, jo arī jūsu vidū Es atklāju cīņas un šķelšanos. (24, 73)

3. Ņemiet vērā Izraēlas piemēru, par kuru stāsta vēsture, kad tai ilgu laiku nācās klīst pa tuksnesi. Tā cīnījās, lai izkļūtu no Ēģiptes gūsta un elku pielūgšanas, bet arī, lai sasniegtu mieru un brīvību.

4. Šodien visa cilvēce līdzinās šai tautai faraona gūstā. Cilvēkiem tiek uzspiestas ticības apliecības, doktrīnas un likumi. Lielākā daļa nāciju ir citu, spēcīgāku, vergi. Smaga cīņa par izdzīvošanu un piespiedu darbs badā un pazemojumos ir rūgtais maizes gabals, ko šodien ēd liela daļa cilvēces.

5. Tas viss arvien vairāk rada cilvēku sirdīs ilgas pēc atbrīvošanās, pēc miera, pēc labākas dzīves. (115, 41-43)

6. Šī pasaule, kurai vajadzētu būt vienas ģimenes mājvietai, kas aptver visu cilvēci, ir strīdu ābols un iemesls bezjēdzīgai varas tīkošanai, nodevībai un karam. Šī dzīve, kas būtu jāizmanto studijām, garīgai pārdomāšanai un centieniem iegūt mūžīgo dzīvi, izmantojot pārbaudījumus un mācības dvēseles labā, tiek cilvēkiem nepareizi uztverta, tāpēc viņi ļauj savām sirdīm saindēties ar naidu, rūgtumu, materiālismu un neapmierinātību. (116, 53)

7. Jūs, nabadzīgie zemes tautas — vieni ir paverdzināti, citi apspiesti, bet pārējie izmantoti pašu vadītāju un pārstāvju rokās!

8. Jūsu sirdis vairs nemīl tos, kas jūs valda uz Zemes, jo jūsu uzticība ir pievilta. Jūs vairs neticat savu tiesnešu taisnīgumam vai lielmutībai, jūs vairs neticat solījumiem, vārdiem vai smaidošām sejām. Jūs esat pieredzējuši, ka liekulība ir pārņēmusi sirdis un uz Zemes izveidojusi savu melu, nepatiesību un krāpšanas valstību.

9. Nabadzīgie ļaudis, kas uz saviem pleciem nesat grūtības kā nepanesamu nastu — tās grūtības, kas vairs nav tas svētītais likums, ar kura palīdzību cilvēks saņēma visu, kas nepieciešams viņa iztikai, bet kas ir pārvērtusies izmisīgā un bailēs pilnā cīņā par izdzīvošanu. Un ko cilvēki saņem par to, ka upurē savu spēku un dzīvību? Bezvērtīgu maizes gabalu, kausu, pilnu ar rūgtumu.

10. Patiesi, Es jums saku, tas nav tas iztikas līdzeklis, ko Es ieliku zemē jūsu priekam un uzturēšanai, tas ir nesaskaņas, iedomības, necilvēcīgu jūtu maize — īsumā, pierādījums garīgās briedības trūkumam vai

neesamībai tajos, kuri nosaka jūsu cilvēcisko dzīvi.

11. Es redzu, ka jūs cits citam izraujat maizi, ka tie, kas tiecas pēc varas, nevar paciest, ka citiem kaut kas pieder, jo viņi visu grib sev; ka stiprie atņem maizi vājajiem, un tiem jāapmierinās ar to, ka redz, kā varenie ēd un bauda.

12. Tagad es jums jautāju: kāds ir šīs cilvēces morālais progress? Kur paliek viņu cēlāko jūtu attīstība?

13. Patiesi, Es jums saku, tajā laikmetā, kad cilvēks dzīvoja alās un apsedzās ar ādām, viņi tāpat izrāva viens otram pārtiku no mutes, spēcīgākie tāpat paņēma lielāko daļu, vājāko grūtības bija par labu tiem, kuri tos ar varu pakļāva, cilvēki, ciltis un tautas tāpat nogalināja viens otru.

14. Kāda tad ir atšķirība starp šodienas cilvēci un tolaik cilvēci?

15. Jā, es jau zinu, ka jūs man teiksiet, ka esat sasnieguši daudzus panākumus — es zinu, ka jūs norādīsiet uz savu civilizāciju un zinātni. Bet tad Es jums teikšu, ka tas viss ir tikai liekulības maska, aiz kuras jūs slēpjat savas patiesās jūtas un joprojām primitīvos instinktus, jo jūs neesat ne mazākajā mērā centušies attīstīt savu dvēseli un izpildīt Manu likumu.

16. Es jums nesaku, ka jums nevajadzētu nodarboties ar zinātnisko pētniecību — nē, gluži pretēji: meklējiet, pētījiet, augiet un vairojiet savas zināšanas un inteliģenci materiālajā dzīvē, bet esiet žēlīgi viens pret otru, cieniet savu tuvāko svētās tiesības, saprotiet, ka nav tāda likuma, kas cilvēkam dotu tiesības rīkoties ar savu līdzcilvēku dzīvību — īsumā, cilvēki, dariet kaut ko, lai piemērotu manam augstākajam bauslim „Mīliet viens otru" savā dzīvē, lai jūs izkļūtu no morālās un garīgās stagnācijas, kurā esat nonākuši, un lai, kad melu plīvurs, kas sedza jūsu sejas, nokristu, jūsu gaisma izlauztos cauri, sirsnība mirdzētu un jūsu dzīvē ienāktu patiesība. Tad jūs varēsiet pamatoti teikt, ka esat panākuši progresu.

17. Kļūstiet garīgi stipri, ievērojot Manas mācības, lai nākotnē jūsu vārdus vienmēr apstiprinātu patiesi žēlsirdības, gudrības un brālības darbi. (325, 10-20)

18. Es sūtu jums savu mieru; bet patiesi, Es jums saku: kamēr būs cilvēki, kam pieder viss nepieciešamais, bet kas aizmirst tos, kuri mirst no bada, uz Zemes nebūs miera.

19. Miers nav balstīts ne uz cilvēcisko godu, ne uz bagātībām. Tas balstās uz labu gribu, uz savstarpēju mīlestību — uz to, ka kalpojam un cienām viens otru. Ak, ja vien pasaule saprastu šos norādījumus! Ienaidnieki pazustu, un cilvēku sirdīs uzplauktu mīlestība. (165, 71-72)

Cilvēces samaitātība

20. Cilvēce ciet no kuģa avārijas grēku un netikumu vētrā. Ne tikai pieaugušais cilvēks aptraipa savu dvēseli, ļaujot attīstīties savām

kaislībām; arī bērns bērnībā piedzīvo tā laivas apgāšanos, kurā viņš brauc.
21. Mans vārds, pilns atklāsmju, paceļas šīs cilvēces vidū kā milzīgs bāka, kas norāda patieso ceļu cietušajiem un atdzīvina cerību tajos, kuri bija tuvu tam, lai zaudētu ticību. (62, 44)
22. Līdz ar cilvēces pieaugumu ir pieaugusi arī tās grēka. Pasaulē netrūkst tādu pilsētu kā Sodoma un Gomora, kuru ļaunums atbalsojas visā zemē un saindē sirdis. No tām grēcīgajām pilsētām nav palikušas pat pēdas; tomēr to iedzīvotāji nebija liekuļi, jo viņi grēkoja dienas gaismā.
23. Bet šī mūsdienu cilvēce, kas slēpjas tumsā, lai varētu nodoties savām kaislībām, un pēc tam izliekas par taisnīgu un tīru, saņems bargāku sodu nekā Sodoma.
24. Tas ir visām pagājušajām paaudzēm raksturīgais nelaimīgais mantojums, kuru atkarības, netikumi un slimības šajā laikā nes savus augļus. Tas ir ļaunuma koks, kas izaudzis cilvēku sirdīs — koks, kas ir kļuvis auglīgs grēku dēļ un kura augļi turpina kārdināt sievietes un vīriešus un katru dienu pazudina jaunas sirdis.
25. Šī koka ēnā guļ vīrieši un sievietes, kam nav spēka atbrīvoties no tā ietekmes. Tur ir palikušas sagrautās tikumības, aptraipītā cilvēka cieņa un daudzas sakropļotas dzīvības.
26. Ne tikai pieaugušos piesaista pasaules un miesas baudas un tie skrien tām pakaļ; arī jaunieši un pat bērni — visiem ir nonākusi inde, kas laika gaitā ir uzkrājusies; un tie, kam izdevās izvairīties no ļaunā postošās ietekmes — ko viņi dara to labā, kas ir apmaldījušies? Viņi tos tiesā, nosoda un sašutās par viņu rīcību. Maz ir to, kas lūdz par tiem, kuri novirzījušies no ceļa , un vēl mazāk ir to, kas daļu savas dzīves velta ļaunuma apkarošanai.
27. Patiesi, Es jums saku, mana Valstība netiks nodibināta starp cilvēkiem, kamēr ļaunuma koks vēl ir dzīvs. Šī vara ir jāiznīcina; tam ir nepieciešams mīlestības un taisnīguma zobens — vienīgais, kam grēks nevar pretoties. Saprotiet, ka ne spriedumi vai sodi, bet mīlestība, piedošana un žēlsirdība ir manas mācības būtība, gaisma, kas apgaismo jūsu ceļus, un mācība, kas nes pestīšanu cilvēcei. (108, 10-14)
28. Jūsu materiālisms ir pārvērtis Ēdeni, ko Es uzticēju cilvēkam, par elli.
29. Nepareiza ir dzīve, ko cilvēki dzīvo, nepareizi ir viņu izklaides, vara un bagātība, nepareiza ir viņu erudīcija un zinātne.
30. Bagātie un nabadzīgie, jūs visus nodarbina nauda, kuras piederība ir maldinoša. Jūs raizējaties par sāpēm un slimībām un baidāties no domas par nāvi. Vieni baidās zaudēt to, kas viņiem pieder, bet citi ilgojas pēc tā, kas viņiem nekad nav piederējis. Dažiem ir viss pārpilnībā, bet citiem trūkst visa. Bet visi šie centieni, kaislības, vajadzības un ambiciozie mērķi attiecas tikai uz materiālo dzīvi, ķermeņa izsalkumu, zemajām

kaislībām, cilvēciskajām vēlmēm, it kā cilvēkam patiešām nebūtu dvēseles.

31. Pasaule un matērija ir uz laiku uzvarējušas dvēseli, pakāpeniski atkal ievedušas to verdzībā un galu galā iznīcinājušas tās misiju cilvēka dzīvē. Kāpēc jūs paši pamazām neievērojat, ka tas izsalkums, tā nabadzība, tās sāpes un tā bailes, kas nomāc jūsu dzīvi, nav nekas cits kā jūsu dvēseļu nabadzības un sāpju patiesais atspoguļojums? (272, 29-32)

32. Pasaulei ir vajadzīgs Mans Vārds, tautām un valstīm ir vajadzīgas Manas mīlestības mācības. Valdniekam, zinātniekam, tiesnesim, garīdzniekam, skolotājam — viņiem visiem ir vajadzīga Manas patiesības gaisma, un tieši tādēļ Es šajā laikā esmu atnācis, lai apgaismotu cilvēku viņa dvēselē, sirdī un prātā. (274, 14)

33. Jūsu planēta joprojām nav mīlestības, tikumības vai miera vieta. Es sūtu jūsu pasaulei tīras dvēseles, un jūs tās man atdodat netīras, jo cilvēku dzīve ir caurvīta ar grēku un samaitātību.

34. Es redzu tikumus kā mazus, izkliedētus gaismas stariņus starp dvēselēm, kuras pērk egoisma, atriebības un naida vētras. Tas ir auglis, ko cilvēce man sniedz. (318, 33–34)

Nenobriedušas cilvēces apgrieztais pasaule

35. Jums ir valdnieki, kuru sirdīs nav taisnīguma un augstsirdības, lai valdītu pār savu tautu, jo viņi tiecas pēc niecīgā mērķa — varas un bagātības — cilvēki, kuri apgalvo, ka ir mani pārstāvji, bet pat nezin, kas ir mīlestība pret saviem tuvākajiem — ārsti, kuri nezina savas misijas būtību, kas ir žēlsirdība — un tiesneši, kuri sajauc taisnīgumu ar atriebību un ļaunprātīgi izmanto likumu.

36. Neviens, kurš iet pa krumtiem ceļiem un novērš skatienu no tās gaismas, kas viņam ir kā sirdsapziņas bāka, nav pat priekšstata par to tiesu, ko viņš pats sev sagatavo.

37. Ir arī tādi, kas ir uzņēmušies pienākumus, kas viņiem nepienākas, un ar savām kļūdām pierāda, ka viņiem pilnīgi trūkst nepieciešamo spēju, lai veiktu uzdevumu, ko viņi paši uzņēmušies.

38. Tāpat jūs varat sastapt Dieva kalpus, kuri tādi nav, jo nav sūtīti — cilvēkus, kuri vada tautas, bet nav spējīgi vadīt pat savus soļus — skolotājus, kuriem trūkst dāvanas mācīt un kuri, tā vietā, lai izplatītu gaismu, sajauc prātu — ārstus, kuru sirdīs nav iemiesojusies līdzjūtība pret svešu sāpēm un kuri nezina, ka tas, kurš patiesi piemīt šī dāvana, ir Kristus apustulis.

39. Visi mani pamatprincipi ir tikuši apgānīti, taču tagad ir pienācis laiks, kad visi viņu darbi tiks tiesāti. Šī ir mana tiesa, jo man pienākas to izpildīt. Tāpēc es jums saku: esiet nomodā un pildiet manus mīlestības un piedošanas baušļus. (105, 16-19)

40. Paskatieties uz šo pasauli — lepnu, izaicinošu un iedomīgu par

visiem cilvēku darbiem, ar kuriem tā pārsteidz šī gadsimta paaudzes. Lielākā daļa no viņiem netic garīgajam, nedz arī to mīl. Tāpēc viņi nelūdz un neievēro Manu likumu. Tomēr viņi ir apmierināti un lepni, ka var parādīt brīnumiem piepildītu pasauli, ko viņi ir radījuši ar savas zinātnes palīdzību.

41. Bet šo cilvēku apbrīnojamo pasauli, ko viņi gadsimtu gaitā ir uzcēluši ar zinātnes, cīņu, karu un asaru palīdzību, viņi paši ar savām rokām un ieročiem vēl iznīcinās. Jau tuvojas brīdis, kad cilvēce apzināsies savu darbu nepastāvību un trauslumu, kuriem trūka mīlestības, taisnīguma un patiesas vēlmes pēc pilnveidošanās.

42. Jūs drīz uzzināsiet, ka bez Dieva jūs neesat nekas, ka tikai no Manis jūs varat saņemt spēku, dzīvību un saprātu, lai radītu harmonisku līdzāspastāvēšanu starp garu un cilvēka cilvēcisko daļu. (282, 9-11)

43. Cilvēki runā par pagātnes laikiem, par senatni, par gariem gadsimtiem un bezgalīgi gariem laikmetiem, bet Es jūs joprojām redzu mazos. Es redzu, ka jūs garīgi esat ļoti maz nobrieduši. Manās acīs jūsu pasaule joprojām atrodas bērnībā, pat ja jums šķiet, ka esat sasnieguši briedumu.

44. Nē, cilvēce, kamēr nav dvēsele, kas sniedz šos pierādījumus par briedumu, augšupvērsto attīstību, pilnveidošanos un progresu dažādās jūsu dzīves jomās, jūs man neizbēgami rādīsiet cilvēciskus darbus, kas ir lieli tikai šķietami, bet mīlestības trūkuma dēļ ir bez morāla satura un nav ilglaicīgi. (325, 62-63)

45. Tagad ir izšķirošs laiks dvēselēm, patiesi cīņas laiks. Viss ir strīds un cīņa. Šis karš notiek katra cilvēka sirdī, ģimenēs, visās iestādēs, visās tautās, visās rasēs.

46. Cīņa notiek ne tikai uz Zemes, bet arī Garīgajā pasaulē. Tā ir Lielā kauja, ko simboliskā veidā redzēja citu laiku pravieši un ko redz arī šī laika praviešu vai redzētāju vīzijās.

47. Taču šo kauju, kas notiek un satricina visu, cilvēce nesaprot, lai gan tā ir šīs kaujas sastāvdaļa un lieciniece.

48. Cilvēces gājiens šodien ir paātrinājies — bet kurp tā dodas? Kurp cilvēks dodas tādā steigā? Vai viņš šajā reibinošajā ceļā atrod savu laimi, sasniedz ilgo miera, brīnišķīgo dzīvi, ko katra sirds savtīgi vēlas?

49. Es jums saku, ka tas, ko cilvēks ar savu steigu patiesībā sasniedz, ir pilnīgs izsīkums. Cilvēka garīgā dvēsele un sirds virzās pretī dzīves apnikumam un nogurumam, un šo bezdibeni ir radījis pats cilvēks.

50. Šajā bezdibenī viņš ielidos, un šajā pilnīgajā izsmelšanā, šajā naida jūtu, izklaides, neapmierinātu varas kāru, grēka un laulības pārkāpšanas, garīgo un cilvēcisko likumu pārkāpšanas haosā viņa dvēsele piedzīvos šķietamu "nāvi", viņa sirds – pagaidu "nāvi".

51. Bet Es panākšu, ka cilvēks no šīs „nāves" pacelsies dzīvībā. Es parūpēšos, lai viņš piedzīvotu savu augšāmcelšanos un šajā jaunajā dzīvē cīnītos par visu ideālu

atdzimšanu, par visu principu un visu tikumu atdzīvināšanu, kas ir garīgās dvēseles īpašības un mantojums, kuras sākums tā ir. Jo no Manis izcēlās garīgā dvēsele , no Manis tā saņēma dzīvību, no Manas pilnības tā dzēra, no Manas žēlastības tā tika piesātināta. (360, 6-8)

XII Cilvēces tiesa un attīrīšana

53. nodaļa – Tiesas laiks ir pienācis

Cilvēces sēklu ražas novākšana

1. Mīļie mācekļi, šie laiki ir tiesas laiki cilvēcei. Termiņš ir beidzies, lai jūs sāktu atmaksāt savus parādus. Jūs tagad novācat pagātnes sēšanas ražu, jūsu darbu rezultātu vai sekas.
2. Cilvēkam ir pieejams laiks, lai veiktu savu darbu, un cits laiks, lai atbildētu par to, ko viņš darījis; pēdējais ir laiks, kurā jūs dzīvojat. Tāpēc jūs visi ciešat un raudājat. Tāpat kā jums ir sēšanas laiks un ražas novākšanas laiks, arī Dievam ir laiks, ko Viņš jums piešķīris, lai pildītu Viņa likumu, un cits laiks, lai izpaustu Viņa taisnību.
3. Jūs tagad dzīvojat Dieva tiesas laikā. Sāpes liek jums raudāt, cilvēce attīrās savās asarās, jo neviens netiek pasargāts no atlīdzības.
4. Šie ir tiesas laiki, kad jums jāpārdomā savs liktenis, lai, iedziļinoties un garīgi pacilājoties, jūs dzirdētu sirdsapziņas balsi, kas nemaldina un nemāna, bet ved jūs uz miera ceļu. (11, 58-61)
5. Šis ir tiesas laiks cilvēcei. Cilvēks pēc cilvēka, tauta pēc tautas un nācija pēc nācijas tiek tiesāti caur manu dievišķību. Tomēr cilvēki to nav pamanījuši, un viņi nezina, kādā laikā viņi dzīvo. Tāpēc Es esmu nācis Garā un esmu nosūtījis savu staru uz cilvēka prātu, un ar tā starpniecību Es esmu jums atklājis, kas ar jums runā, kādā laikā jūs dzīvojat un kāds ir jūsu uzdevums. (51, 61)
6. Patiesi, Es jums saku: jūs jau dzīvojat „Kunga dienā", jūs jau esat Viņa tiesas priekšā. Dzīvie un mirušie šobrīd tiek tiesāti, pagātnes un tagadnes darbi tiek svērti uz šīs tiesas svariem. Atveriet acis, lai jūs būtu liecinieki tam, ka Dievišķā taisnība visur dara sevi manāmu. (76, 44)
7. Kopš senatnes Es esmu jums runājis par tiesu, un tagad ir pienācis paziņotais laiks, ko pravieši attēloja kā vienu dienu.
8. Jūsu Dieva vārds ir karaļa vārds, un tas netiek atsaukts. Kāda nozīme tam, ka par to ir pagājuši tūkstošiem gadu? Tēva griba ir nemainīga un tai ir jāpiepildās.
9. Ja cilvēki, ne tikai ticot manam vārdam, saprastu, ka jābūt nomodā un jālūdz, viņi nekad netiktu pārsteigti. Bet viņi ir neuzticīgi, aizmāršīgi, neticīgi, un, kad pārbaudījums iestājas, viņi to attiecas uz sodu, atriebību vai Dieva dusmām. Tāpēc es jums saku, ka

katrs pārbaudījums tiek iepriekš paziņots, lai jūs būtu sagatavoti. Tāpēc jums vienmēr jābūt nomodā.

10. Plūdi, pilsētu iznīcināšana ar uguni, ienaidnieku iebrukumi, postījumi, epidēmijas, bads un citas nelaimes tika iepriekš paziņotas visām zemes tautām, lai jūs varētu sagatavoties un netiktu pārsteigti. Tāpat kā šodien, arī agrāk no Dieva mīlestības vienmēr nāca vēstījums par modrību un sagatavošanos, lai cilvēki atmostos, sagatavotos un kļūtu stipri. (24, 74-77)

11. Es jums saku: lai gan ir taisnība, ka šo pasauli gaida ļoti lielas pārbaudījumi, tomēr sāpju dienas tiks saīsinātas; jo cilvēku ciešanas būs tik lielas, ka tās liks cilvēkiem atmodināties, pacelt acis uz Mani un ieklausīties savas sirdsapziņas balsī, kas no viņiem prasīs Manas likuma izpildi.

12. Mana taisnība iznīcinās visu ļaunumu, kas pastāv šajā pasaulē. Pirms tam Es visu pārbaudīšu: reliģiskās kopienas, zinātnes un sabiedriskās iestādes, un tad Dievišķās taisnības sirpis pārslīdēs pāri tām, nogriežot nezāles un atstājot kviešus. Katru labo sēklu, ko Es atradīšu cilvēku sirdīs, Es saglabāšu, lai tā turpinātu dīgt cilvēku dvēselēs. (119, 10-11)

Cilvēces attīrīšana tiesā

13. Cik ilgi cilvēkiem vēl būs jāattīstās, lai viņi saprastu Manu mīlestību un sajustu Manu klātbūtni caur sirdsapziņu? Ja cilvēki dzirdēs Manu balsi, kas viņiem dod padomus, un pildīs Manu likumu, tas būs zīme, ka viņiem materiālisma laiki ir pagājuši.

14. Vēl kādu laiku viņiem būs jācieš no dabas spēku dažādajām izpausmēm, līdz viņi būs pārliecināti, ka pastāv augstākas spēki, salīdzinājumā ar kuriem cilvēka materiālisms ir ļoti niecīgs.

15. Zeme drebēs, ūdens attīrīs cilvēci, un uguns to šķīstīs.

16. Visi dabas elementi un spēki darīsies manāmi uz Zemes, kur cilvēki nav pratuši dzīvot saskaņā ar dzīvi, kas tos apņem.

17. Tādējādi daba nemeklē to iznīcināšanu, kuri to apgānī; tā meklē tikai harmoniju starp cilvēku un visām radībām.

18. Ja tās sods parādās arvien spēcīgāk, tad tādēļ, ka cilvēku pārkāpumi un to neatbilstība likumiem arī ir kļuvuši lielāki. (40, 20-25)

19. Cilvēka roka ir izsaukusi sodu pār sevi. Viņa smadzenēs plosās vētra, viņa sirdī dūc negaiss, un tas viss atklājas arī dabā. Tās stihijas ir atbrīvotas, gadalaiki kļūst nepatīkami, parādās un vairojas mēris, un tas notiek tādēļ, ka jūsu grēki pieaug un izraisa slimības, un tādēļ, ka muļķīgā un iedomīgā zinātne neatzīst kārtību, ko noteicis Radītājs.

20. Ja Es jums to vienkārši pateiktu, jūs neticētu. Tāpēc ir nepieciešams, lai jūs varētu ar rokām aptaustīt savu darbu rezultātu, lai jūs par to būtu vīlušies. Tieši tagad jūs esat sasnieguši šo brīdi savā dzīvē, kurā

piedzīvojat visu to, ko esat sējuši. (100, 6-7)

21. Dzīve uz Zemes cilvēkam vienmēr ir bijusi saistīta ar pārbaudījumiem un izpirkšanu; taču nekad šis attīstības ceļš nav bijis tik pilns ar sāpēm kā tagad, nekad kauss nav bijis tik pilns ar rūgtumu.

22. Šajā laikā cilvēki negaida līdz pieaugušajam vecumam, lai stātos dzīves cīņā. Cik daudzi radījumi jau no bērnības pazīst vilšanos, jūgu, sitienus, šķēršļus un neveiksmes. Es varu jums pateikt vēl vairāk: šajos laikos cilvēka sāpes sākas vēl pirms viņš piedzimst, tas ir, jau mātes miesās.

23. Liels ir to būtņu izpirkšanas pienākums, kas šajā laikā nāk uz Zemi! Bet jums jāatceras, ka visas ciešanas, kas pastāv pasaulē, ir cilvēka darbs. Vai ir lielāka pilnība manā taisnīgumā, kā atļaut tiem pašiem, kas dzīves ceļu apsēja ar ērkšķiem, tagad tos novākt? (115, 35-37)

24. Jūs nevarat aptvert Manu vispārējo pestīšanas plānu; tomēr Es jums atklāju daļu no tā, lai jūs piedalītos Manā darbā.

25. Tikai Es zinu šī brīža nozīmi, kurā dzīvo pasaule. Neviens cilvēks nespēj saprast šīs stundas realitāti.

26. Cilvēki kopš saviem pirmsākumiem ir nepārtraukti sevi aptraipījuši, līdz viņi bija aptumšojuši savas jūtas un savu dvēseli un radījuši sev slimu, nemierīgu un skumju dzīvi. Bet tagad ir pienācis attīrīšanās brīdis. (274, 11-12)

27. Visām dvēselēm ir pienācis ražas laiks, un tādēļ jūs redzat sajukumu starp cilvēkiem. Bet patiesi, Es jums saku, šajā haosā katrs pļaus savu sēklu.

28. Bet kas notiks ar tiem maniem bērniem, kuri nepārtraukti ir pārkāpuši manu likumu? Patiesi: visus, kuri guļ un nevēlas studēt un ņemt vērā manas mācības, pārbaudījumi satvers kā viesuļvētras, kas tos nogāž. Bet visiem, kas ir ievērojuši manas norādes, tas būs kā iedrošinājums pienākumu pildīšanai, kā skaista atlīdzība, ko Dievs viņiem dāvā. (310, 7)

29. Šajā laikā tas, kurš nav gatavs atjaunoties, būs spiests piedzīvot vislielāko rūgtumu un tiks aizvests no zemes, tādējādi zaudējot dārgo iespēju izpirkt savus pārkāpumus un samierināties ar likumu, patiesību un dzīvi.

30. Savukārt tie, kuri no šīs materiālās dzīves pāriet garīgajā dzimtenē ar mieru un gandarījumu, ko sniedz izpildītais pienākums, jutīsies apgaismoti ar manu gaismu; bet, ja viņi pieder pie tiem, kam jāreinkarnējas no jauna, Es viņus sagatavošu, pirms viņi atgriežas cilvēciskajā dzīvē, lai viņi atdzimtu tīri, garīgāki un ar lielāku gudrību. (91, 38-39)

Dieva mīlestība tiesā

31. Sāpes ir izlijušas visā pasaulē un izpaužas tūkstoš dažādās formās.

32. Kādā briesmīgā steigā tu dzīvo, cilvēce! Cik grūti tu mīcī mīklu

ikdienas maizei! Tāpēc vīrieši priekšlaicīgi nolietojas, sievietes priekšlaicīgi noveco, meitenes vīst pilnā ziedē, un bērni jau maigā vecumā kļūst bezjūtīgi.

33. Šis laiks, kurā jūs tagad dzīvojat, ir sāpju, rūgtuma un pārbaudījumu laikmets. Tomēr Es gribu, lai jūs atrastu mieru, lai jūs sasniegtu harmoniju, lai jūs izdzītu sāpes. Tāpēc Es parādīšos Garā un sūtīšu jums Savu Vārdu, kas ir mierinājuma, dziedināšanas un miera rasa jūsu dvēselēm.

34. Klausieties manā vārdā, kas ir augšāmcelšanās un dzīvība. Tajā jūs atgūsiet ticību, veselību un prieku, lai cīnītos un dzīvotu. (132, 42-45)

35. Šodien ir laiks lielākajai atlīdzībai dvēselei. Mans tiesa ir atvērta, un katra darbi ir likti uz svariem. Lai gan šī tiesa dvēselēm ir smaga un sāpīga, tomēr Tēvs ir viņiem tuvu, kurš ir vairāk mīlošs Tēvs nekā tiesnesis. Jūs apņem arī Marijas, jūsu aizstāves, mīlestība. (153, 16)

36. Mana taisnība ir nākusi, cilvēce, tā pazemināš cilvēka augstprātību, lai liktu viņam saprast, cik niecīgs viņš ir savā ļaunumā un materiālismā.

37. Jā, tauta, Es pazemināšu cilvēku viņa viltus lielumā, jo Es gribu, lai viņš ieraudzītu Manu Gaismu un paceltos, lai kļūtu liels patiesībā. Jo Es gribu, lai jūs būtu pilni ar Gaismu, augstsirdību, labestību, spēku un gudrību. (285, 15-16)

38. Cilvēce Mani nepazīst un noliedz Manu klātbūtni šajā laikā. Bet Es ļaušu viņiem saprast, ka Es izpaužu Savu taisnīgumu ar mīlestību un žēlsirdību, ka Es nenāku ar pātagu, lai radītu viņiem sāpes — ka Es gribu tikai pacelt viņus žēlastības dzīvē un attīrīt ar kristāldzidro ūdeni, kas ir Mans Vārds, Mana patiesība. 39. Pasaule nav apguvusi manu mācību un ir barojusi savu elku pielūgšanu un fanātismu. Tāpēc tā tagad iziet cauri lielajam pārbaudījumu krāsnim un dzer ciešanu kausu; jo tās materiālisms ir to attālinājis no Manis. (334, 29-30)

40. Tagad cilvēce, kas ir sadalīta tautās, rasēs, valodās un ādas krāsās, no mana Dievišķā Gara saņem savu tiesas daļu, pārbaudījumus, kas pienākas katram, cīņu, pārbaudījumu un izpirkšanu, ko Esmu paredzējis katram cilvēkam un katrai rasei.

41. Bet jūs zināt, ka mans spriedums balstās uz mīlestību, ka pārbaudījumi, ko Tēvs sūta cilvēkiem, ir mīlestības pārbaudījumi — ka viss tiek virzīts uz pestīšanu, uz labo, pat ja šajos pārbaudījumos šķietami ir nelaime, liktenis vai postījums.

42. Aiz visa tā slēpjas dzīvība, dvēseles saglabāšana, tās pestīšana. Tēvs vienmēr gaida „pazudušo dēlu", lai to apskautu ar vislielāko mīlestību. (328, 11)

54. nodaļa – Pasaules uzskatu, reliģiju un baznīcu cīņa

Garīgās cīņas pirms Kristus miera valstības uz zemes

1. Tāpat kā es jums „Otrā laikmetā“ paziņoju par savu atgriešanos, tāpat es tagad paziņoju par „karu“ starp ticības apliecinājumiem, pasaules uzskatiem un reliģijām kā priekšvēstnesi manas garīguma valstības izveidei starp cilvēkiem.

2. Mans Vārds kā liesmu zobens iznīcinās fanātismu, kas gadsimtiem ilgi ir apņēmis cilvēkus, pārplēsīs viņu neziņas plīvuru un parādīs gaišo, mirdzošo ceļu, kas ved pie Manis. (209, 10-11)

3. Lai starp cilvēkiem tiktu nodibināts mana Valstības miers, vispirms ir jāizcīna ticības mācību, reliģiju un ideoloģiju „karš” — cīņa, kurā vieni pretstata manu Vārdu un manu Patiesību citu viltus elkiem un kurā viena mācība cīnās pret otru.

4. Tā būs jauna cīņa, garīgā kauja, kurā viltus dievi, nogāzti no saviem pjedestāliem, kritīs, un katrs meli, ko jūs esat uzskatījuši par patiesību, tiks atmaskots uz visiem laikiem. Tad jūs pieredzēsiet, kā no šī haosa, kas valda sajukumā un tumsā, spoži pacelsies patiesība. (121, 40)

5. Spiritisms izraisa pasaules mēroga cīņu starp pasaules uzskatiem, ticības apliecinājumiem un reliģiskajiem kultiem. Bet pēc šīs sadursmes šī mācība cilvēkiem nesīs svētīto mieru, kas viņiem tik ļoti nepieciešams, un panāks, ka pār visām dvēselēm spīdēs manas dievišķās taisnības saule. (141, 11)

6. Es jūs sagatavoju un brīdinu par pasaules uzskatu apjukuma laiku, lai jūs varētu atbrīvoties no dvēseles iekšējās cīņas un domu mokām.

7. Jo visas cilvēces pasaules uzskatu sistēmas, doktrīnas, teoloģijas, filozofijas un ticības apliecinājumi tiks satricināti un tādējādi simbolizēs negaisu, patiesu gara vētru, uz kuras satricinātajiem viļņiem jums pēc manas gribas jāpeld un jāpaliek virsū, līdz vētra un tumsība būs pagājusi.

8. Es jums nedodu labāku recepti, lai šo pārbaudījumu veiksmīgi pārvarētu, kā lūgšanu un manas Vārda ievērošanu, caur ko jūsu ticība nepārtraukti jutīsies stiprināta.

9. Šī pasaules uzskatu cīņa, šis ticības apliecinājumu un ideoloģiju sadursme, šī kauja ir absolūti nepieciešama, lai atklātos visi trūkumi un kļūdas, kas uzkrājušies katra kulta un katras institūcijas pamatā.

10. Tikai pēc šīs “vētras” varēs sākties cilvēku morālā un garīgā attīrīšanās; jo viņi redzēs, kā patiesība nāk gaismā, viņi to atpazīs, sajutīs sevī un vairs nevarēs baroties no iedomām un ilūzijām.

11. Tāpat kā katrs cilvēks brīvprātīgi un pilnīgi pats izmanto saules dzīvībai nepieciešamo iedarbību uz savu ķermeni, jo saprot, ka uz tās gaismu, siltumu un ietekmi balstās materiālā dzīve, tā arī viņi no patiesības gaismas izmantos visu, kas nepieciešams viņu dvēseles saglabāšanai, stiprināšanai un apgaismošanai.

12. Tad sāks darboties spēks, kādu cilvēks vēl nekad nav izjūtis, jo viņa dzīve arvien vairāk pielāgosies patiesajiem dzīves principiem, normām, ko nosaka mani likumi. (323, 19-22)

Cīņa par garīgo pārākumu uz Zemes

13. Šajā laikā notiek pasaules uzskatu un ticības mācību cīņa. Katrs cilvēks vēlas būt taisnībā. Bet kurš gan šajā egoisma un personīgo interešu cīņā ir taisnībā? Kurš gan ir patiesības īpašnieks?

14. Ja tie, kuri uzskata, ka atrodas uz pilnīgā ceļa un pieder patiesība, lepojas ar to — patiesi, Es jums saku, tad viņi vēl nepazīst ceļu; jo uz tā ir jābūt pazemīgiem, un pietiek ar to vien, ka viņi neatzīst patiesību, kas ietverta citu ticībā, lai vairs nebūtu pazemīgi. Bet Es jau teicu jums „Otrā laikmetā": „Svētīgi ir tie, kas sirdī ir lēnprātīgi un pazemīgi."

15. Cilvēks, kurš nosoda savu līdzcilvēku ticību un pārliecību, attālinās no pestīšanas, jo savā lepnumā un neapdomībā viņš mēģina līdzināties savam Dievam. (199, 4-6)

16. Jūs man jautājat, ko es vēlos sasniegt, garīgi atklājoties šī laika cilvēcei? Uz to es jums atbildu: tas, ko es cenšos panākt, ir jūsu atmodināšanās gaismā, jūsu garīgums un jūsu vienotība, jo jūs visos laikos esat bijuši sašķelti. Jo, kamēr vieni centās sasniegt Gara dārgumus, citi veltīja sevi mīlestībai pret pasaules bagātībām — spiritualisms un materialisms nepārtrauktā cīņā; spiritualisti un materialisti, kuri nekad nespēja vienoties savā starpā.

17. Atcerieties: kad Izraēla, gaidot Mesiju, redzēja Viņu savā priekšā, tā sadalījās ticīgajos un manos patiesības noliedzējos. Izskaidrojums tam ir vienkāršs: ticīgie bija tie, kas gaidīja Mani ar Garu, un Mani noliedza tie, kas gaidīja Mani ar "miesas" maņām.

18. Šīm abām spēkiem atkal būs jāsastopas, līdz no šīs cīņas nāks gaismā patiesība. Cīņa būs sīva; jo vairāk laika iet, jo vairāk cilvēki mīl zemes lietas, jo viņu zinātne un atklājumi dod viņiem sajūtu, ka viņi dzīvo savā valstībā, pasaulē, ko viņi paši radījuši. (175, 4-6)

19. Šodien katrs cilvēks tic, ka pilnībā zina patiesību. Katra reliģija apgalvo, ka pieder pie patiesības. Zinātnieki paziņo, ka ir atraduši patiesību. Es jums saku, ka neviens nezina absolūto patiesību, jo cilvēks ar savu prātu nespēj aptvert pat to daļu, kas viņam ir atklāta.

20. Visi cilvēki sevī nes daļu patiesības un kļūdas, ko viņi sajauc ar patiesības gaismu.

21. Tuvojas cīņa, kurā visas šīs spēki cīnās viens pret otru, jo katrs vēlas uzspiest savu pasaules uzskatu. Taču beigās neuzvarēs ne cilvēciskā ideoloģija, ne zinātniskā teorija, ne reliģiskais ticības apliecinājums, bet gan visu labo uzskatu, visu augstāko ticības pārliecību, visu līdz augstākajai garīgajai sfērai paceltu kulta formu, visu patiesā cilvēces

progresa kalpošanai veltīto zinātņu harmoniska apvienošanās.

22. Es ļaušu cilvēkiem runāt par savām idejām un tās izklāstīt, ļaušu citiem publiski demonstrēt savas kulta formas un rituālus, ļaušu diskutēt un cīnīties, ļaušu zinātniekiem izplatīt savas progresīvākās teorijas, ļaušu visam, kas slēpjas katrā prātā, atklāties, nākt gaismā un izpausties. Jo tuvu ir pļāvēja diena — tā diena, kad sirdsapziņa kā nežēlīga sirpis ar saknēm nogriež visu, kas cilvēka sirdī ir nepatiesība. (322, 15-18)

Cīņa pret garīgajām mācībām

23. Šīs laikmetā garīdznieki ģērbjas karaliski, lai simboliski pildītu savus pienākumus Jēzus upurēšanā, un, lai gan viņi izmanto Manu vārdu un Manu pārstāvību, Es atklāju, ka viņu prāts ir sajucis, viņu sirdis ir satricinātas intrigu un kaislību vētrās. Nav neviena, kas kā pravietis sludinātu, ka Es atrodos šī laikmeta cilvēku vidū. Viņi piedzīvos lielas ciešanas, jo starp viņiem nav garīgā sagatavotība. Kur ir to piepildījums, kuri Jēzus priekšā apsolīja sekot Viņa pēdās? Kur ir manu apustuļu pēcteči? Vai ir kāds, kas līdzinās Jānim, kurš bija viens no pirmajiem, vai Pāvilam, kurš bija viens no pēdējiem?

24. Tāpēc Meistars atkal nāk pie jums, lai atsāktu savu mācību. Es jau redzu, kā jaunie farizeji un rakstu zinātāji, pilni naida pret Mani, metas uz Mani. Tieši tad Es jautāšu: „Kur ir mani mācekļi?” Bet, ja lepnie, viltīgie, bagātie, kuri baidās zaudēt savu varu, kuri jūtas apdraudēti no manas patiesības, atkal izsmies un vajās mani, tad uzliesmos mežonīgas vētras. Bet ne es būšu tas, kurš sabruks zem krusta smaguma, bet tie, kuri pieprasīja upurēt To, kurš deva viņiem dzīvību. (149, 32-33)

25. Materiālisma viļņi pacelsies un kļūs par satrauktu jūru, jūru, kas pilna ar ciešanām, izmisumu un bailēm no cilvēku netaisnības.

26. Tikai viena laiva peldēs pāri šim kaislību, iekāru un cilvēku naida jūrai, un šī laiva būs mana Likuma laiva. Laimīgi tie, kas būs stipri, kad pienāks šis laiks!

27. Bet bēdas tiem, kas guļ! Bēdas vājajiem! Bēdas tautām, kas savu uzticību ir likušas uz reliģiskā fanātisma pamatiem, jo tās viegli kļūs par šo dusmīgo viļņu upuriem!

28. Vai tu nejūti kaujas tuvošanos, cilvēce? Vai mani vārdi tevi nemudina sagatavoties, lai aizstāvētu sevi, kad pienāks stunda?

29. Mana gaisma ir visos, bet to redz tikai tie, kas lūdz, kas gatavojas. Mana gaisma runā uz jums caur priekšnojautu, caur iedvesmu, caur intuīciju, caur sapņiem un norādēm. Bet jūs esat kurli pret katru garīgo aicinājumu, esat vienaldzīgi pret katru dievišķo zīmi.

30. Drīz jūs redzēsiet, ka mans vārds ir piepildījies, un liecināsiet, ka tas viss atbilda patiesībai.

31. Mana mācība un mans vārds kļūs par mērķi visiem uzbrukumiem un vajāšanām; tie būs iemesls, kāpēc patiesības ienaidnieki jūs

vajās. Taču mana mācība būs arī gaismas zobens tiem, kas celsies un aizstāvēs ticību, un tā būs vairogs, aiz kura nevainīgie atradīs patvērumu. Mans vārds būs uz visiem lūpām, svētīts vieniem, nolādēts citiem.

32. Tiks atbrīvotas visas cilvēka spējas: viņa intelekts, jūtas, kaislības; viņa garīgās spējas būs nomodā un gatavas cīnīties.

33. Kāda sajukums tad valdīs! Cik daudzi, kas domāja, ka tic Man, būs spiesti pārliecināties, ka tā nebija patiesa ticība!

34. Daudzās mājās un sirdīs mīlestības un cerības gaisma būs nodzisusi. Bērniem un jauniešiem nebūs cita dieva kā pasaule, ne arī cita likuma kā zemes likums. (300, 35-40)

35. Kas notiks, kad cilvēki apzināsies, ka viņu bezgalīgā mīlestība pret pasauli un pielūgsme pret zemes lietām ir novedusi viņus pie bēdīga neveiksmes? Viņi mēģinās atkal atrast zaudēto ceļu, atrast tos principus un likumus, no kuriem bija novirzījušies, un šajā centienā viņi radīs doktrīnas, izstrādās noteikumus, radīsies filozofijas, pasaules uzskati un teorijas.

36. Tas viss būs jaunas un lielas cīņas sākums — tagad vairs neizraisīta ar negodīgu tieksmi pēc zemes varas. Vairs nekādi slepkavīgi ieroči neiznīcinās dzīvības, nesabojās mājas vai nelies cilvēku asinis. Cīņa būs citāda, jo tad lielās reliģiskās kopienas cīnīsies pret jaunajām mācībām un jaunajām reliģijām .

37. Kas uzvarēs šajā cīņā? Neviena reliģija neiznāks no šī strīda kā uzvarētāja, tāpat kā šajā slepkavīgajā karā, ko jūs šodien pārcietat, neviena tauta nepaliks uzvarētāja.*

**Šeit minētajā Otrā pasaules karā gan bija tā saucamās uzvarētājvalstis, taču cīņa par varu uz zemes turpinājās pēc kara beigām un turpinās līdz pat šodienai. Tomēr šajā cīņā beigās neviena pasaules lielvara nepaliks uzvarētāja.*

38. Pār karu par zemes pārākumu valdīs mana taisnība, un vēlāk, tajā cīņā par kādas doktrīnas vai reliģijas ieviešanu, uzvarēs mana patiesība.

39. Vienīgā un augstākā patiesība uzliesmos kā zibens gaisma vētrainā naktī, un ikviens redzēs šo dievišķo gaismas zibsni tur, kur atrodas.

40. Mans vēstījums sasniegs visus, un jūs visi nāksiet pie Manis. Es esmu sagatavojis visu nākotnei, un visiem piepildīsies mana griba, jo Es esmu dvēseļu, pasaules, rasu un tautu Kungs. (288, 33-36, 45)

Garīgo atklāsmju un garīgās dziedināšanas ignorēšana vai apkarošana

41. Garīgā pasaule vēl vairāk tuvināsies cilvēkiem, lai liecinātu par savu eksistenci un klātbūtni. Visur parādīsies zīmes, pierādījumi, atklāsmes un vēstījumi, kas

neatlaidīgi liecinās par to, ka ir sākusies jauna ēra.
42. Būs strīdi, būs satraukums tautās, jo reliģijas pārstāvji izplatīs bailes starp tiem, kas tic šiem vēstījumiem, un zinātne pasludinās šos faktus par nepatiesiem.
43. Tad vienkāršie ļaudis iedrošināsies un celsies, lai liecinātu par to pierādījumu patiesību, kurus viņi ir saņēmuši. Celsies tie, kuri — zinātnes pamesti — garīgā veidā atguvuši veselību, un viņi liecinās par brīnumainām dziedināšanām, par bezgalīgas varas un absolūtas gudrības atklāsmēm.
44. No vienkāršajiem un nezināmajiem cilvēkiem sabiedrībā parādīsies vīrieši un sievietes, kuru vārdi, pilni gaismas, pārsteigs teologus, filozofus un zinātniekus. Bet, kad strīds būs vislielākais un nabadzīgie tiks pazemoti, un viņu liecības tiks noliegta no augstprātīgo puses, tad būs pienācis brīdis, kad Elija sauks pie atbildības un pakļaus pārbaudei zinātniekus, kungus un valdniekus.
45. Bēdas viltus cilvēkiem un liekuļiem tajā stundā, jo tad uz viņiem nāks pilnīga taisnība!
46. Tā būs tiesas stunda. Bet daudzas dvēseles no tās pacelsies uz patieso dzīvi, daudzas sirdis atdzīvosies ticībā, un daudzas acis atvērsies gaismai. (350, 71-72)

55. nodaļa – Zemes un cilvēces attīrīšana tiesā

Dieva un dabas brīdinājuma balss pirms attīrīšanas tiesas

1. Es esmu jums teicis, ka visai cilvēcei gaidāms ļoti liels pārbaudījums — tik liels, ka visā tās gadsimtu un laikmetu vēsturē nekas tamlīdzīgs nav bijis.
2. Tagad jums jāsaprot, ka Es runāju uz jūsu visu sirdīm, sūtu jums dažādas vēstis un brīdinājumus, lai cilvēki apdomātos un būtu modri pret Manu likumu, kā gudrās jaunavas Manā līdzībā.
3. Vai pasaules tautas un dažādas nācijas klausīsies Manī? Vai šī tauta, kurai Es atklājos šādā veidā, klausīsies Manī? To zinu tikai Es; bet Mans pienākums kā Tēvam ir nodrošināt visus līdzekļus Manu bērnu glābšanai. (24, 80-81)
4. Patiesi, Es jums saku: ja cilvēki šajā laikā neattīrīsies no traipiem, ko viņi ir radījuši savās dvēselēs, dabas spēki nāks kā vēstneši, lai paziņotu par Manu tiesu un Manu godību un attīrītu cilvēci no jebkādas netīrības.
5. Svētīgi vīrieši, sievietes un bērni, kuri — saprotot šā tiesas tuvošanos — slavē manu vārdu, jo jūt, ka ir pienācis "Kunga diena". Jo viņu sirds viņiem teiks, ka tuvojas ļaunuma valdīšanas beigas. Es jums saku, šie tiks glābti ar savu ticību, cerību un labajiem darbiem. Bet cik daudzi no tiem, kas dzīvo tajās dienās, zaimo Dievu! (64, 67-68)
6. Pirmā cilvēka paradīze tika pārvērsta par asaru ieleju, un tagad tā ir tikai asins ieleja. Tāpēc šodien, kad Esmu atnācis, lai piepildītu saviem mācekļiem doto solījumu, Es

modinu cilvēci no tās garīgā miega un dodu tai savu mīlestības mācību, lai to glābtu. Es meklēju dvēseles, kurām ir lemts šajā laikā ar saviem darbiem liecināt par maniem atklājumiem un manu Vārdu.

7. Kad šie Mani iezīmētie būs apvienojušies ap Manu likumu, zeme un zvaigznes tiks satricinātas, un debesīs parādīsies zīmes; jo šajā brīdī Kunga balss būs dzirdama no vienas zemes malas līdz otrai, un Viņa Dievišķais Gars, apņemts ar taisno, praviešu un mocekļu gariem, tiesās garīgo un materiālo pasauli. Tad Svētā Gara laiks sasniegs savu pilnu spēku. (26, 43-44)

8. Daudzas tautas ir ielīdušas materializācijas dziļajā bezdibenī, un citas ir tuvu tam, lai ielīstu; taču viņu krišanas sāpes liks viņām pamosties no dziļā miega.

9. Tās ir tās nācijas, kas pēc spožuma laikiem piedzīvoja pagrimumu un nogrima sāpju, netikumu un postu tumsā. Šodien nevis viena tauta, bet visa cilvēce akli skrien pretī nāvei un haosam.

10. Tautu augstprātība tiks sodīta ar manu taisnību. Atcerieties Ninivi, Babilonu, Grieķiju, Romu un Kartāgu. Tajās jūs atradīsiet dziļus dievišķās taisnības mācību piemērus.

11. Katru reizi, kad cilvēki ir satvēruši varas skepteri un ļāvuši, lai viņu sirdis piepilda bezdievība, augstprātība un bezjēdzīgas kaislības, tādējādi aizraujot savas tautas deģenerācijā, mana taisnība ir nākusi klāt, lai atņemtu viņiem varu.

12. Bet vienlaikus Esmu iededzis viņu priekšā lāpu, kas apgaismo ceļu uz viņu dvēseļu pestīšanu. Kas notiktu ar cilvēkiem, ja Es viņus pārbaudījumu brīžos atstātu pašu spēku varā? (105, 45-47)

13. No bezdibeņa uz bezdibeni cilvēks garīgi nogrima līdz tam līmenim, ka noliedza un aizmirsta Mani — līdz galējībai, noliedzot pats sevi, neatzīstot savu būtības kodolu, savu garu.

14. Tikai mana žēlsirdība spēs cilvēkiem ietaupīt sāpes, kas saistītas ar nepieciešamību atkārtot ceļu, lai nonāktu pie Manis. Tikai es savā mīlestībā spēju nodrošināt līdzekļus manu bērnu ceļā, lai viņi atklātu glābjošo ceļu. (173, 21-22)

15. Tajā dienā, kad ūdens plūdi (potops) vairs neklāja zemi, Es kā zīmi par derību, ko Dievs noslēdza ar cilvēkiem, liku debesīs mirdzēt miera varavīksnei.

16. Tagad Es jums saku: O, „Trešā laikmeta" cilvēce, tu esi tā pati, kas izgājusi cauri visiem šiem pārbaudījumiem, kuros tu esi attīrījusies: tu drīz piedzīvosi jaunu haosu.

17. Bet Es esmu nācis, lai brīdinātu Manu izredzēto tautu un visu cilvēci, kurai Es šajā laikā esmu darījis Sevi saprotamu. Klausieties uzmanīgi, mani bērni: šeit ir šķirsts, ieejiet tajā, Es jūs aicinu.

18. Tev, o Izraēl, šķirsts ir mana likuma ievērošana. Ikviens, kas vislielāko ciešanu dienās, smagākajā

pārbaudījumu laikā ievēros manus baušļus, būs šķirstā, būs stiprs un sajutīs manas mīlestības aizsardzību.
19. Un visai cilvēcei Es vēlreiz saku: Šī šķirsta ir Mans mīlestības likums. Ikviens, kurš izrāda mīlestību un žēlsirdību pret savu tuvāko un sevi pašu, tiks glābts. (302, 17-19)
20. Es vienmēr esmu devis jums laiku sagatavošanās darbiem un nodrošinājis līdzekļus jūsu glābšanai. Pirms es jums sūtīju savu tiesu, lai pieprasītu no jums atskaiti laikmeta vai laika posma beigās, es izrādīju jums savu mīlestību, brīdinot jūs, pamodinot un mudinot uz nožēlu, uzlabojumiem un labestību.
21. Bet, kad bija pienākusi tiesas stunda, Es vairs neapstājos, lai jautātu jums, vai jūs jau esat nožēlojuši, vai jau esat sagatavojušies, vai joprojām paliekat ļaunumā un nepaklausībā.
22. Mans tiesas spriedums ir pienācis noteiktā stundā, un tas, kurš prata savlaicīgi uzcelt savu šķirstu, tika izglābts. Bet tas, kurš izsmēja, kad viņam tika paziņota tiesas stunda, un kurš neko nedarīja savai glābšanai, bija lemts bojāejai. (323, 51)

Ļaunuma vara un valdīšana tiks salauzta

23. Līdz šim pasaulē nav uzvarējusi cilvēciskā mīlestība. Tāpat kā cilvēces sākumā, valda un uzvar vardarbība. Tas, kurš mīlēja, ir cietis sakāvi kā ļaunuma upuris.
24. Ļaunums ir paplašinājis savu valstību un kļuvis spēcīgs uz zemes. Bet tieši šajā laikā Es nāku, lai pretstatītu savus ieročus šīm varām, lai starp cilvēkiem tiktu nodibināta mīlestības un taisnīguma valstība.
25. Pirms tam Es cīnīšos. Jo, lai jums dotu mana Gara mieru, ir nepieciešams, lai Es karotu un iznīcinātu visu ļaunumu. (33, 32-33)
26. Cilvēki nonāks savas ceļa galā un atgriezīsies tajā, novācot visu to augļus, ko sējuši — vienīgais veids, kādā sirdīs rodas nožēla. Jo tas, kurš neatzīst savus pārkāpumus, nevar darīt neko, lai labotu savas kļūdas.
27. Tiek gatavota jauna pasaule, drīz nāks jaunas paaudzes; taču vispirms ir jāiznīcina izsalkušie vilki, lai tie nepadarītu aitas par savu laupījumu. (46, 65-66)
28. Uz Zemes ir izplatījies ne fiziska rakstura izsitumi, kas graužsirdis un iznīcina ticību un tikumību. Cilvēki dzīvo, apklāti ar dvēseles drēbju lupatām, domājot, ka neviens nevar atklāt šo nožēlojamo stāvokli, jo cilvēki neredz tālāk par to, kas ir matērija.
29. Taču sirdsapziņas stunda tuvojas, tas ir tas pats, it kā jūs teiktu, ka Kunga diena vai Viņa tiesa ir pie durvīm. Tad vieniem radīsies kauns, bet citiem – nožēla.
30. Tie, kas dzird šo iekšējo balsi, karstu un neizbēgamu, savā iekšienē sajutīs uguni, kas apēd, iznīcina un attīra. Šai tiesas ugunij nevar pretoties ne grēks, ne kaut kas, kas nav tīrs. Tikai dvēsele var tam pretoties, jo tā ir apveltīta ar dievišķo spēku. Tāpēc, kad tā būs izgājusi cauri sirdsapziņas ugunij, tā,

attīrīta no saviem grēkiem, atdzims no jauna. (82, 58-59)

31. Viss cilvēku radītais sāpju kauss tiks apvienots vienā kausā, ko dzers tie, kas to ir radījuši. Un tie, kurus sāpes nekad nav satricinājušas, tad drebēs savā dvēselē un ķermenī. (141, 73)

32. Ir nepieciešams, lai uz īsu brīdi debesis visiem aizvērtos un atkal atvērtos tikai tad, kad no zemes pacelsies viens vienīgs sauciens, jo tiks atzīts, ka visu būtņu Tēvs ir viens.

33. Patiesi, Es jums saku, Es pakļaušu šo brāļu slepkavojošo un savtīgo pasauli tiesai un attīrīšu to, līdz redzēšu, ka no tās pacelās mīlestība un gaisma. Arī tiem, kuri šodien ved savas tautas uz pazudināšanu, kuri pašlaik sēj un izplata visus netikumus, kuri ir izveidojuši savu netaisnības valstību, Es, lai atlīdzinātu, uzdosu cīnīties pret kārdinājumiem, izskaust samaitātību un izraut ļaunuma koku ar saknēm. (151, 14 + 69)

34. Cilvēks, izmantojot savu gribas brīvību, ir izkropļojis savu attīstības ceļu, līdz viņš bija aizmirsu, no kā viņš ir cēlies; un viņš ir nonācis līdz tam, ka tikums, mīlestība, labestība, miers, brālība šķiet sveši viņa būtībai, un viņš uzskata egoismu, netikumu un grēku par visdabiskāko un atļauto.

35. Jaunā Sodoma ir visā zemē, un ir nepieciešama jauna attīrīšana. Labā sēkla tiks glābta, un no tās veidosies jauna cilvēce. Uz auglīgiem laukiem, kas aplaistīti ar nožēlas asarām, nokritīs mana sēkla, kas dīgst nākamo paaudžu sirdīs, kuras savam Kungam sniegs augstāku pielūgsmes formu. (161, 21-22)

36. Es ļaušu cilvēka rokai nest iznīcību, nāvi un karu, bet tikai līdz noteiktām robežām. Pāri šīm robežām cilvēku netaisnība, samaitātība, apmātība un varas kāre nespēs iziet.

37. Tad nāks mana sirpis, un tas ar gudrību nogriezīs to, ko nosaka mana griba. Jo manam sirpim piemīt dzīvība, mīlestība un patiesa taisnība. Bet tu, tauta, modies un lūdzies! (345, 91)

38. Agrāk zeme bija asaru ieleja, tagad tā ir asins ieleja. Kāda tā būs rīt? Dūmu pilna drupu kaujas lauks, pār kuru ir pārgājis tiesas ugunsgrēks, kas apriēja grēku un nogāza bezmīlestības cilvēku augstprātību, jo viņi bija atstājuši novārtā savas dvēseles.

39. Tāpat no gudrības tempļa tiks izdzīti zinātnes tirgotāji, jo viņi ar gaismu nodarbojās ar augļošanu, jo viņi apkaunojušies patiesību. (315, 61-62)

40. Lielās nācijas ceļas augstprātībā, lielās ar savu varu, apdraud pasauli ar saviem ieročiem, lepojas ar savu intelektu un zinātni, neapzinoties to viltus pasaules trauslumu, ko tās ir radījušas; jo pietiks ar vieglu manas taisnības elpu, lai šī mākslīgā pasaule pazustu.

41. Taču tieši paša cilvēka roka iznīcinās viņa paša darbu; tieši viņa prāts izdomās veidu, kā iznīcināt to, ko viņš iepriekš radījis.

42. Es parūpēšos, lai izdzīvotu tikai tie cilvēku darbi, kas cilvēkiem ir nesuši labus augļus, lai tie turpinātu kalpot nākamo paaudžu labklājībai. Bet viss, kas kalpo ļaunprātīgiem vai egoistiskiem mērķiem, tiks iznīcināts manas neizbēgamās tiesas ugunī.
43. Uz pasaules drupām, ko radījusi un iznīcinājusi materiālistiska cilvēce, celsies jauna pasaule, kuras pamats būs pieredze un kuras mērķis būs ideāls par garīgo attīstību. (315, 55-56)

Apokaliptiskas karas, epidēmijas, postījumi un iznīcināšana

44. Jūs dzīvojat baiļu laikos, kuros cilvēki attīrās, iztukšojot savu ciešanu kausu līdz pat dibenam. Taču tie, kas pētījuši pravietojumus, jau zināja, ka drīz pienāks brīdis, kad visur izcelsies kari, jo nācijas nespēj vienoties.
45. Vēl nav pienācis laiks, kad cilvēces vidū parādīsies nezināmas slimības un epidēmijas, kas mulsinās zinātniekus. Bet, kad sāpes cilvēkos sasniegs kulmināciju, viņiem joprojām būs spēks saukt: „Dieva sods!" Bet Es nesodu, jūs, cilvēki ( ), esat tie, kas sodāt sevi, ja novirzāties no likumiem, kas valda pār jūsu dvēseli un ķermeni.
46. Kas ir atbrīvojis un izaicinājis dabas spēkus, ja ne cilvēka neprāts? Kas ir pārkāpis manus likumus? Zinātnieku augstprātība! Bet patiesi, Es jums saku, šīs sāpes kalpos tam, lai izrautu ar saknēm nezāles, kas augušas cilvēka sirdī.
47. Lauki būs klāti ar līķiem, arī nevainīgie iet bojā. Vieni mirs ugunsgrēkos, citi badā, bet vēl citi karā. Zeme drebēs, dabas spēki sāks kustēties, kalni izspļaus savu lavu, un jūras uzplūdīs.
48. Es ļaušu cilvēkiem novest savu samaitātību līdz robežai, līdz kurai to ļauj viņu brīvā griba, lai viņi — izbiedēti no saviem darbiem — savā dvēselē izjustu patiesu nožēlu. (35, 22-26)
49. Zinātnes koks tiks satricināts vētraina viesuļa laikā un tā augļi nokritīs uz cilvēci. Bet kurš gan ir atraisījis šo elementu ķēdes, ja ne cilvēks?
50. Taisnība, pirmie cilvēki arī iepazina sāpes, lai atmodinātos realitātē, lai tiktu atmodināti sirdsapziņas gaismā un pielāgotos likumiem. Bet šī laika attīstītais, apzinīgais un izglītotais cilvēks — kā viņš uzdrošinās apgānīt dzīvības koku? (288, 28)
51. Pasaulē izcelsies epidēmijas, un liela daļa cilvēces tajās iet bojā. Tās būs nezināmas un retas slimības, pret kurām zinātne būs bezspēcīga.
52. Visa pasaule tiks atbrīvota no nezālēm. Mans spriedums izskaudīs egoismu, naidu un neapmierināmo tieksmi pēc varas. Parādīsies lielas dabas parādības.
53. Tautas tiks iznīcinātas, un pazudīs veseli reģioni. Tas būs trauksmes signāls jūsu sirdīm. (206, 22 24)

Daba un dabas katastrofas

54. Cilvēce, ja tu visu, ko esi izmantojusi asiņainu karu vadīšanai, būtu veltījusi humāniem darbiem, tava eksistence būtu pilna Tēva svētībām. Bet cilvēks ir izmantojis savus uzkrātos bagātības, lai sētu iznīcību, sāpes un nāvi.

55. Tas nevar būt patiesais dzīvesveids, kāds jādzīvo tiem, kas ir Dieva brāļi un māsas un bērni. Šāds dzīvesveids nav saskaņā ar likumu, ko Es ierakstīju jūsu dvēselēs.

56. Lai jūs apzinātos kļūdu, kurā dzīvojat, izvirdīs vulkāni, no zemes plūdīs uguns, lai iznīcinātu „nezāles". Vējš būs atbrīvots, zeme satricināsies, un ūdens plūdi izpostīs veselas zemes platības un tautas.

57. Tādā veidā dabas valstības izteiks savu neapmierinātību pret cilvēku. Tās ir pārtraukušas attiecības ar viņu, jo cilvēks ir iznīcinājis vienu draudzības un brālības saiti pēc otras, kas viņu saistīja ar dabu, kas viņu apņem. (164, 40-42)

58. Daudz nelaimju piemeklēs cilvēci; dabā notiks pārmaiņas, elementi izlauzīsies no saviem važām: uguns iznīcinās veselas zemes platības, upju ūdens masas pārplūdīs krastus, jūras piedzīvos pārmaiņas.

59. Būs apgabali, kas paliks apraktizem ūdens masām, un parādīsies jaunas zemes. Daudzas būtnes zaudēs dzīvību, un arī tās būtnes, kas stāv zemāk par cilvēku, iet bojā. (11, 77)

60. Dabas spēki gaida tikai brīdi, lai ielauztos pasaulē un attīrītu un šķīstītu Zemi. Jo grēcīgāka un augstprātīgāka ir tauta, jo smagāks būs mans spriedums pār to.

61. Šīs cilvēces sirds ir cieta un kurla. Būs nepieciešams, lai ciešanu kauss nonāktu pie tās, lai tā sadzirdētu sirdsapziņas balsi, likuma balsi un Dievišķās taisnības balsi. Viss notiks dvēseles glābšanas un mūžīgās dzīvības dēļ. Tā ir tā, ko Es meklēju. (138, 78–79)

62. To plūdu, kas attīrīja zemi no cilvēku netīrumiem, un uguni, kas nolaidās uz Sodomu, jūs šodien pazīstat kā leģendas. Tomēr arī šajā laikā jūs pieredzēsiet, kā cilvēce tiks satricināta, kad zeme drebēs gaisa, ūdens un uguns spēka ietekmē. Bet Es jums atkal sūtu šķirstu, kas ir Mans likums, lai izglābtos tie, kas tajā iekāpj.

63. Ne visi, kas sodības stundā saka „Tēvs, Tēvs", mīlēs Mani, bet tie, kas vienmēr izrāda Manu mīlestību savam tuvākajam. Tie tiks glābti. (57, 61-62)

64. Nāks jauns plūdu laiks, kas attīrīs zemi no cilvēku samaitātības. Tas gāzīs viltus dievu altārus, akmens pēc akmens iznīcinās tās augstprātības un bezdievības torņa pamatus un izdzēsīs katru viltus mācību un katru aplamu filozofiju.

65. Taču šis plūdi nebūs tikai no ūdens, kā reiz; jo cilvēka roka ir atbrīvojusi pret sevi visus elementus, gan redzam , gan neredzamos. Viņš pats sev pasludina

spriedumu, sodī un tiesā sevi. (65, 31)

66. Dabas valstības sauks pēc taisnības, un, kad tās tiks atbrīvotas, tās panāks, ka daļas no zemes virsmas pazudīs un kļūs par jūru, un ka jūras pazudīs un to vietā parādīsies zeme.

67. Vulkāni izvirdīs, lai paziņotu par tiesas laiku, un visa daba nonāks spēcīgā kustībā un tiks satricināta.

68. Lūdzieties, lai jūs rīkotos kā labi mācekļi, jo šis būs piemērots laiks, kad Trīsvienības un Marijas garīgā mācība izplatīsies sirdīs. (60, 40-41)

69. Trīs ceturtdaļas zemes virsmas pazudīs, un paliks tikai daļa, lai kalpotu par patvērumu tiem, kas izdzīvos haosu. Jūs būsiet liecinieki daudzu pravietojumu piepildīšanai. (238, 24)

70. Neapmānieties, jo pirms „Sestā zīmoga" beigām notiks lielas parādības: zvaigznes dos nozīmīgas zīmes, zemes tautas vaimanās, un no šīs planētas pazudīs trīs daļas, un paliks tikai viena, uz kuras Svētā Gara sēkla uzplauks kā jauna dzīvība.

71. Cilvēce tad sāks jaunu eksistenci, apvienota vienā mācībā, vienā valodā un vienā miera un brālības saitē. (250, 53)

72. Es runāju ar jums par sāpēm, kuras jūs esat pelnījuši, kuras jūs arvien vairāk vairojat un kuras, kad pienāks stunda, pārplūdīs.

73. Es nekad nepiedāvātu saviem bērniem tādu kausu; bet savā taisnīgumā es tomēr varu atļaut, lai jūs novāktu savas ļaunprātības, lepnuma un neapdomības augļus, lai jūs nožēlojoši atgrieztos pie Manis.

74. Cilvēki ir izaicinājuši Manu varu un Manu taisnīgumu, kad ar savu zinātni viņi ir apgānījuši dabas templi, kurā viss ir harmonijā, un viņu sods tagad būs neizbēgams.

75. Elementārās spēki tiks atbrīvoti, kosmos tiks satricināts, un zeme drebēs. Tad cilvēkos valdīs šausmas, un viņi gribēs bēgt, bet nebūs izglābšanās. Viņi gribēs savaldīt atbrīvotās spēkus, bet nespēs to izdarīt. Jo viņi jutīsies vainīgi un, pārāk vēlu nožēlojot savu augstprātību un muļķību, meklēs nāvi, lai izvairītos no soda. (238, 15-17)

76. Ja cilvēki pazītu savas garīgās dāvanas — cik daudz ciešanu viņi sev atvieglotu! Bet viņi ir izvēlējušies palikt akli vai gausi, kamēr viņiem tuvojas laiki ar vislielākajām sāpēm.

77. Manai mācībai jums jābūt gaismā, lai jūs izvairītos no tām lielajām ciešanām, kas cilvēcei tika paziņotas caur pagātnes laiku praviešiem.

78. Tikai uzlabojot savu dzīvi, jūs varat atrast to spēku vai spēju, kas atbrīvos jūs no nesavaldīto stihiju ietekmes. Jo ne tikai ticība vai lūgšana ir ieroči, kas dod jums uzvaru pār likteņa triecieniem un dzīves grūtībām: šai ticībai un lūgšanai jābūt saistītai ar tikumīgu, tīru un labu dzīvi. (280, 14-15, 17)

79. Drīz sāksies laiks, kad pasaulē notiks lielas pārmaiņas. Zeme drebēs, un saule sūtīs uz šo pasauli karstus starus, kas apdegs tās

virsmu. Kontinentus no viena pola līdz otram piemeklēs sāpes, visa zemeslode tiks attīrīta, un nebūs neviena radījuma, kas nejustu šo smagumu un izpirkšanu.

80. Taču pēc šī lielā haosa tautas atgūs mieru, un dabas spēki nomierināsies. Pēc tās "vētrainas nakts", kurā dzīvo šī pasaule, parādīsies miera varavīksne, un viss atgriezīsies pie saviem likumiem, kārtības un harmonijas.

81. Jūs atkal redzēsiet skaidras debesis un auglīgus laukus. Ūdensceļi atkal būs dzidri un jūra mierīga. Uz kokiem būs augļi un pļavās ziedi, un ražas būs bagātīgas. Cilvēks, attīrīts un vesels, atkal jutīsies cienīgs un redzēs, ka ceļš uz viņa pacelšanos un atgriešanos pie Manis ir izlīdzināts.

82. Katrs būs no pamatiem tīrs un attīrīts, lai būtu cienīgs piedzīvot gaidāmo Jauno laikmetu. Jo Man ir jāuzceļ jaunā cilvēce uz stingriem pamatiem. (351, 66-69)

Dieva mīlestības taisnīgums un žēlsirdība

83. Tuvojas stunda, kad tiesas spriedums pasaulē kļūs pilnībā jūtams. Katrs darbs, katrs vārds un katra doma tiks tiesāta. No zemes varenajiem, kas valda pār tautām, līdz pat vismazākajiem — visi tiks svērti uz maniem dievišķajiem svariem.

84. Bet neajauciet taisnīgumu ar atriebību, nedz arī atlīdzību ar sodu. Jo Es ļauju jums vienīgi novākt jūsu sēto augļu ražu un tos ēst, lai pēc to garšas un iedarbības jūs atpazītu, vai tie ir labi vai kaitīgi, vai jūs esat sējuši labu vai ļaunu.

85. Nevainīgā asins, kas izlieta cilvēku ļaunuma dēļ, atraitņu un bāreņu skumjas un asaras, izstumto ciešanas, nabadzība un bads, ko piedzīvo — tie visi sauc pēc taisnīguma, un mana pilnīgā un mīloša, bet neizbēgamā taisnīguma nāk pār visiem. (239, 21-23)

86. Mana taisnība nāks pār katru radību un skars katru cilvēku, tāpat kā Kunga eņģelis nāca pār Ēģipti un izpildīja manu spriedumu, kurā izglābās tikai tie, kas bija iezīmējuši savas durvis ar jēra asinīm.

87. Patiesi, Es jums saku: šajā laikā tiks glābts ikviens, kas nomodā un tic Glābēja, Dievišķā Jēra, vārdiem un apsolījumiem, kurš upurējās, lai jūs iemācītu lūgties un ar pilnīgu mīlestību pildīt jūsu izpirkšanas ceļa uzdevumus, jo mana asinis jūs aizsargās kā mīlestības apmetnis. Bet tas, kurš nemodās, kurš netic vai kurš zaimo, tiks sodīts, lai pamodās no savas letarģijas. (76, 6-7)

88. Ja no cilvēku dziļākajām sirdīm uz Mani pacelsies palīdzības sauciens, kas Man saka: „Mans Tēvs, mūsu Glābēj, nāc pie mums, mēs pazudam", tad Es ļaušu viņiem sajust Manu klātbūtni, atklāšu viņiem Savu bezgalīgo žēlsirdību un vēlreiz to pierādīšu. (294, 40)

89. Jūsu ierastā dzīves gaita pēkšņi tiks pārsteigta ar spēcīgām vētrām. Bet pēc tam bezgalībā uzliesmos zvaigznes gaisma, kuras stari dāvinās mieru, gaismu un klusumu,

kas inkarnētajam garam nepieciešams, lai pārdomātu mūžību. (87, 52)

Tiesas ietekme

90. Ja šķiet, ka cilvēkam viss ir beidzies, ka nāve ir uzvarējusi vai ļaunums triumfē, tad no tumsas būtnes pacelsies uz gaismu. No nāves tās augšāmcelsies patiesai dzīvei, un no pazudināšanas bezdibenī tās piecelsies, lai ievērotu Dieva mūžīgo likumu.

91. Ne visi iepazīs bezdibenu; jo daži centās atturēties no tās kaislību, ambīciju un naida cīņas un dzīvoja tikai jaunās Sodomas malā; un citi, kas daudz grēkojuši, laicīgi apstāsies, un, savlaicīgi nožēlojot un pilnībā atjaunojoties, ietaupīs sev daudz asaru un daudz sāpju. (174, 53-54)

92. No visas šīs cilvēces morālās un materiālās struktūras "nekāds akmens nepaliks uz otra". Jo, lai uz šīs zemes parādītos "jaunais cilvēks", ir neizbēgami, ka katrs kauna traips tiek izdzēsts, katrs grēks novērsts un paliek tikai tas, kas satur labas sēklas.

93. Manas klātbūtnes un manas taisnības gaismas spožums tiks uztverts visā zemeslodes apkārtnē, un šīs gaismas priekšā elki kritīs, ierastās tradīcijas nonāks aizmirstībā un neauglīgie rituāli tiks atmesti. (292, 33-34)

94. Cilvēka glābšanai paliks atvērta tikai viena durvis: garīguma durvis. Kas vēlas glābties, tam būs jāatsakās no savas augstprātības, viltus diženuma, zemiskajām kaislībām un savtīguma.

95. Ļoti rūgts būs kauss, ko cilvēkiem nāksies dzert lielajā kaujā. Tomēr Es jums saku: laimīgi tie, kas dzers no šā kausa un tad kā attīrīti atstās Zemi. Jo, kad viņi atgriezīsies šajā pasaulē citos ķermeņos, viņu vēstījums būs caurvīts ar gaismu, mieru un gudrību. (289, 60-61)

96. Vēl nav pienākušas "pēdējās cīņas" ar to rūgtumu un "pēdējie viesuļvētras". Vēl ir jāgaida, līdz visas spēki nonāks satricinājumā un atomi virpuļos haosā, lai pēc visa tā iestātos letarģija, izsīkums, skumjas un riebumu, kas radīs nāves iespaidu.

97. Bet tā būs stunda, kad jūtīgajās garīgajās dvēselēs tiks dzirdēts trompetes vibrējošais atbalss, kas jums no aizsaules paziņos, ka starp cilvēkiem ar labu gribu tuvojas dzīvības un miera valstība.

98. Pie šīs skaņas „mirušie augšāmcelsies" un izlies nožēlas asaras, un Tēvs tos uzņems kā „pazudušos dēlus", kas noguruši no garā ceļojuma un izsmelti no lielās cīņas, un ar mīlestības skūpstu apzīmogos viņu dvēseles.

99. No šīs „dienas" cilvēks ienīdīs karu. Viņš izdzīs naidu un rūgtumu no sirds, vajās grēku un sāks dzīvi, kas veltīta atgriešanai un atjaunošanai. Daudzi jutīsies iedvesmoti no gaismas, ko iepriekš neredzēja, un dosies ceļā, lai radītu miera pasauli.

100. Tas būs tikai žēlastības laika sākums, miera laikmeta sākums.

101. Akmens laikmets jau sen ir pagājis. Zinātnes laikmets arī pagaisīs, un tad starp cilvēkiem uzplauks garīguma laikmets.
102. Dzīvības avots atklās lielus noslēpumus, lai cilvēki izveidotu pasauli, kas ir stipra labestības zinātnē, taisnīgumā un mīlestībā. (235, 79-83)

XIII Pasaules un radības pārveidošanās un pilnveidošanās

56. nodaļa – Kristus garīgā darba uzvara un atzīšana

Garīgās mācības izplatīšana caur Dieva sūtītajiem

1. Mans likums šajā laikā būs glābšanas šķirsts. Patiesībā Es jums saku: Kad plūdu ūdeņi, kas nes ļaunumu, sāpes un postu, būs atbrīvoti, citu tautu cilvēki garās rindās ieradīsies šajā zemē, piesaistīti tās garīguma, viesmīlības un miera dēļ; un, kad viņi būs iepazinuši šo atklāsmi un ticēs tam, ko Es esmu teicis Savā atkārtotajā atnākšanā kā Svētais Gars, Es arī viņus sauksiu par „izraēliešiem pēc Gara".
2. Šo cilvēku pūlī būs mani sūtņi, kurus Es atgriezīšu pie viņu tautām, lai nestu saviem brāļiem dievišķo vēsti par manu Vārdu.
3. Taču ne visi nāks pie šīs tautas, lai iepazītos ar mācību, ko Es jums atnesu, jo daudzi to uztvers garīgi. (10, 22)
4. Jūs visi saņemsiet mieru, kādu esat pelnījuši; taču Es jums apsolu labākus laikus.
5. Pēc attīrīšanas, kas jānotiek uz Zemes, parādīsies cilvēki, kurus Es esmu sūtījis, – tikumīgas dvēseles ar lielām misijām, lai radītu paklausīgu cilvēces ģimeni.
6. Pagājīs vēl četras paaudzes pēc jūsu paaudzes, līdz mana mācība izplatīsies pa visu pasauli un nesīs skaistus augļus. (310, 50)

Cīņa par jauno vārdu atzīšanu

7. Šodien mani apņem neliels pulciņš, bet rīt ap mani pulcēsies neizmērojamas cilvēku pūļi. Starp viņiem ieradīsies farizeji, liekuļi, kas meklēs kļūdas manā mācībā, lai uzkurinātu lielās masas viedokli pret manu darbu. Viņi nezina, ka — pirms viņi vēl izpētīs manu darbu — paši tiks atmaskot. (66, 61)
8. Toreiz mani tiesāja trīs tiesneši: Annas, Pilāts un Herods, un tauta izpildīja spriedumu pret mani. Tagad es jums saku, ka daudzi ir mani tiesneši, un vēl lielāks ir to skaits, kuri šajā laikā man radīs sāpes.
9. Bet jo vairāk cilvēki nicinās Manu likumu un Manu mācību — ja tā tiks visvairāk vajāta un noraidīta, tad atskanēs ticīgo cilvēku balss, jo nenotiks tas pats, kas "Otrajā laikmetā"; tagad Es nebūšu viens. (94, 67)

10. Būs īss laika posms, kurā mans šajā laikā dotais vārds šķietami būs pazudis no zemes virsas.

11. Tad cilvēki sāks izdomāt garīgus mācības, mācīt jaunus likumus un baušļus. Viņi sauks sevi par meistariem, apustuļiem, praviešiem un Dieva sūtņiem, un Es ļaušu viņiem kādu laiku runāt un sēt. Es ļaušu viņiem audzēt savu sēklu, lai, novācot augļus, viņi pieredzētu to, ko ir sējuši.

12. Laiks un dabas spēki pārskries pāri viņu sējumiem, un viņu soļi katram no šiem cilvēku bērniem būs kā tiesa.

13. Ir nepieciešams, lai pasaule iepazītu krāpšanu, lai tā atzītu patiesību. Tad patiesība un dzīves būtība, ko Es jums šajā laikā nodevu, atkal atdzīvosies cilvēku vidū visā savā tīrībā un garīgumā. (106, 9-10)

Svēta Gara mācības spēks

14. Cilvēcei ir sākusies jauna ēra; tā ir Gaismas ēra, kuras klātbūtne visiem cilvēkiem garīgajā ceļā būs kulminācija, lai viņi atmodinātos, pārdomātu, atbrīvotos no savu tradīciju, fanātisma un kļūdu smagā sloga, lai pēc tam paceltos jaunai dzīvei.

15. Vieni agrāk, citi vēlāk, tā pakāpeniski visas reliģijas un sektas nonāks pie neredzamā tempļa, pie Svētā Gara tempļa, kas ir klātesošs manā darbā, neizkustināms kā pīlārs, kas paceļas bezgalībā, gaidot cilvēkus no visām tautām un dzimtām.

16. Kad visi būs ienākuši manā svētnīcā, lai lūgtos un iedziļinātos, gan vieni, gan otri iegūs vienādu atziņu par manu patiesību. Tāpēc, kad šis ceļa kulminācijas punkts būs sasniegts, visi, apvienojušies vienā likumā, pacelsies un godās savu Tēvu vienā un tajā pašā veidā. (12, 94-96)

17. Kopā ar tautu, ko Es audzinu un ko Es esmu izglābis no tumsas un neziņas, Es piepildīšu pravietojumus, kas tika doti pagātnē, un, redzot Manus pierādījumus un brīnumus, pasaule drebēs, un teologi un pravietojumu skaidrotāji sadedzinās savas grāmatas un iekšēji sagatavosies, lai pētītu šo atklāsmi. Cilvēki ar tituliem, zinātnieki, cilvēki ar skepteri un kroni apstāsies, lai uzklausītu manu mācību, un daudzi teiks: „Kristus, Glābējs, ir atgriezies!" (84, 60)

18. Patiesi, Es jums saku, mans vārds pārveidos jūsu pašreizējās pasaules un visas jūsu dzīves raksturu.

19. Mūsdienu cilvēkiem pasaule un tās izklaides ir dzīves jēga. Taču drīz viņi sāks vērtēt dvēseli augstāk par ķermeni un ķermeni augstāk par apģērbu, un tā vietā, lai skrietu pakaļ pasaulīgajām greznībām, viņi meklēs dvēseles nemirstību.

20. Sākumā būs fanātisms garīgā labad, centieni pēc tā tiks pastiprināti līdz galējībām; taču pēc tam sirdis nomierināsies, un garīgums uzplauks ar patiesību un tīrību. (82, 30-31)

21. Mana mācība izraisīs lielas pārmaiņas pasaulē, notiks lielas pārmaiņas paražās un idejās, un pat dabā notiks pārmaiņas. Tas viss iezīmēs jaunas ēras sākumu cilvēcei, un dvēseles, kuras Es drīz sūtīšu uz Zemi, runās par visām šīm pravietojumiem. Tās izskaidros Manu Vārdu un aprakstīs darbus, lai piedalītos šīs pasaules atjaunošanā un augšupvērstā attīstībā. (152, 71)

22. „Jauna dziesma" izplūdīs no to dvēselēm, kas nevarēja Mani redzēt, bet galu galā tomēr Mani ieraudzīja, jo, neskatoties uz savām nepilnībām, meklēja Mani; un jūs taču zināt, ka tas, kurš Mani meklē, vienmēr Mani atrod.

23. Attiecībā uz tiem, kuri Mani noliedza, kuri Mani izvairījās, kuri slēpa Manu vārdu, kuri nevēlējās atzīt Manu klātbūtni, tiem savā ceļā būs jāpiedzīvo tādi pārbaudījumi, kas atvērs viņu acis un ļaus arī viņiem ieraudzīt patiesību. (292, 35-36)

24. Kā strauja straume, kas visu aiznes sev līdzi, tāda būs plūdu straume, ko veidos spiritistu pūļi — plūdu straume, ko neviens nespēs apturēt, jo tās spēks būs neuzvarams. Un tas, kurš vēlēsies stāties ceļā kā šķērslis tās plūdumam, tiks aiznests straumes plūsmā.

25. Kam uz Zemes varētu būt vara apturēt dvēseļu attīstību vai Dieva lēmumu izpildi? Nevienam. Vienīgā būtne ar absolūtu varu un taisnīgumu ir jūsu Tēvs, un Viņš ir noteicis, ka katra dvēsele virzās uz pilnību.

26. Ja cilvēki uz īsu brīdi ir neievērojuši manus dievišķos likumus, es parūpēšos, lai manu balsi kā skaļas zvana skaņu dzirdētu pat tie, kas garīgajā dzīvē ir miruši. (256, 40-42)

27. Kad cilvēce iepazīs manu mācību un sapratīs tās jēgu, tā tajā ieguldīs savu uzticību un stiprināsies ticībā, ka tā ir drošais ceļš, ceļvedis ikvienam cilvēkam, kurš vēlas dzīvot saskaņā ar taisnīgumu, mīlestību un cieņu pret saviem tuvākajiem.

28. Kad šī mācība iesakņosies cilvēku sirdīs, tā apgaismos ģimenes dzīvi, stiprinot vecākus tikumībā, laulības uzticībā, bērnus paklausībā, un skolotājus tā piepildīs ar gudrību. Tā padarīs valdniekus lielmutīgus un iedvesmos tiesnešus īstenot patiesu taisnīgumu. Zinātnieki jutīsies apgaismoti, un šī gaisma atklās viņiem lielus noslēpumus cilvēces labā un tās garīgajai attīstībai. Tādējādi sāksies jauna miera un progresa ēra. (349, 35)

Atziņa par Kristus atgriešanos visā pasaulē

29. Kad cilvēks ir nogrimis bezdibeņa visdziļākajā dziļumā un, izsmelts no cīņas un ciešanām, vairs pat nespēj glābt sevi, viņš ar izbrīnu piedzīvos, kā no viņa paša vājuma, izmisuma un vilšanās dziļumiem izplūst nezināma spēka avots, kas nāk no Gara. Kad viņš apzināsies, ka ir pienākusi viņa atbrīvošanas stunda, viņš izplēs spārnus un

pacelsies pāri tukšuma, egoisma un melu pasaules drupām un teiks: „Tur ir Jēzus, noraidītais. Viņš dzīvo. Mēs esam veltīgi mēģinājuši Viņu nogalināt katrā solī un katru dienu. Viņš dzīvo un nāk, lai mūs glābtu un dāvinātu mums visu savu mīlestību.” (154, 54)

30. Patiesi, Es jums saku: ja reiz pat ķēniņi brīnījās par nabadzību, kurā Es piedzimu, tad šajā laikā cilvēki būs tikpat pārsteigti, kad uzzinās par to neuzkrītošo veidu, kādu Es izvēlējos, lai jums nestu Savu Vārdu. (307, 52)

31. Šobrīd cilvēce atrodas sagatavošanās posmā. Tajā darbojas mana taisnība, lai gan cilvēki to vēl neapjauš. Jo savā lepnumā, savā augstprātīgajā materiālismā viņi visus savas dzīves notikumus, kas viņiem ir neizbēgami, piedēvē nejaušībai.

32. Bet drīz mans aicinājums sasniegs sirdis, un tad viņi nožēlojoši nāks pie Manis un lūgs, lai viņiem tiktu piedots viņu augstprātība un kļūdas.

33. Tā būs krusta stunda cilvēka dvēselei, kurā viņš uz īsu brīdi piedzīvos absolūtu tukšumu pēc saviem lielajiem vilšanās brīžiem, kad viņš atklās savas augstprātības nepareizību, savas varas nepastāvību, savu ideoloģiju kļūdainību.

34. Taču šis apmulsuma stāvoklis ilgi neilgs, jo tad parādīsies mani sūtņi un izplatīs manu jauno vēstījumu.

35. Tāpat kā senākos laikos, kad manu mācību vēstneši devās no austrumiem un nesu manas Vārda atziņu uz rietumiem , tā arī šajā laikā pasaule atkal redzēs manus sūtņus, kā tie nes šo vēstījuma gaismu tautām un mājām.

36. Vai cilvēkiem šķitīs dīvaini, ka tagad gaisma no rietumiem dodas uz austrumiem? Vai tādēļ viņi neatzīs vēstījumu, ko manā vārdā viņiem nes mani sūtņi? (334, 42-45)

37. Ir veselas rases, kas Mani neatzīst, ir tautas, kas uzstājīgi attālinās no Maniem likumiem, kas nevēlas iepazīt Manu mācību, kas tai pretojas, jo uzskata to par neatbilstošu laikam.

38. Tie, kas Mani nav sapratuši, ir tie, kas uzstāj uz zemes brīvībām. Ir arī tādi, kas bieži dara labu savas izdevības dēļ, nevis no augstsirdības.

39. Taču katrai tautai un katrai rasei ir paredzēta Mana taisnība un pārbaudījumi, un tie ierodas dienu no dienas, lai beidzot padarītu to sirdis un dvēseles auglīgas, it kā tās būtu apstrādājami lauki, un lai pēc to apstrādes tajās iesētu sēklu – Manas mīlestības, Manas taisnības un Manas gaismas mūžīgo sēklu.

40. Šīs tautas runās par Mani ar mīlestību, šīs rases tad liks savas cerības uz Mani, un visu šīs cilvēces tautu dvēselēs skanēs prieka dziesmas, slavēšanas un mīlestības kori vienīgajam visu cilvēku Kungam. (328, 12)

57. nodaļa – Atgriešanās un pārmaiņas visās jomās

Jaunas un dziļākas atziņas

1. Tuvojas laiks, kad garīgās atklāsmes cilvēkiem atklās gaismas ceļu, lai viņi iepazītu noslēpumus, kas slēpjas Radības klēpī.

2. Mana Gara gaisma jums atklās, kā iegūt patieso zinātni, kas ļauj cilvēkam tikt atzītam no viņu apkārt esošajām radībām un radības dabas spēkiem un iegūt paklausību, ar ko piepildās mana griba, ka cilvēkam jāpakļauj zeme. Taču tas notiks tikai tad, kad cilvēka dvēsele, ko apgaismo Gars, būs uzspiedusi savu varu un gaismu ķermeņa vājībām. (22, 19)

3. Jau ir tuvu diena, kad cilvēki sapratīs dvēseles nozīmi, jo daudzi, kas uzskata sevi par ticīgiem, netic, un citi, kas domā, ka redz, neredz. Bet, kad viņi reiz sapratīs patiesību, viņi atzīs, ka būtu bērnišķīgi, netaisnīgi un nepamatoti turpināt barot ar pasaules augļiem būtni, kas pieder citai dzīvei ( ).

4. Tad viņi meklēs gaismu reliģijās, un savā dvēseles nemierā un mokpilnajā ilgojumā atrast patiesību viņi atbrīvosies no mācību nepatiesībām un izskaudīs visu virspusējo un ārējo, ko viņi atrod dažādos kultos, līdz atklās dievišķo būtības kodolu. (103, 42)

5. Cilvēce noteikti apniks turpināt sēt naidu, vardarbību un egoismu. Katra naida sēkla, ko tā sēj, vairojas tādā veidā, ka tās spēki nebūs pietiekami, lai novāktu ražu.

6. Šis neparedzētais un viņu cilvēciskajām spējām pārsniedzošais rezultāts apturēs viņu elpu aizraujošo un neprātīgo gaitu. Pēc tam Es visās sirdīs paveikšu brīnumu, liekot tur uzplaukt mīlestībai pret tuvāko, kur agrāk bija tikai egoisms.

7. Cilvēki atkal atzīs Manī visu pilnību, viszinību un augstāko taisnīgumu. Viņi atcerēsies, ka Jēzus teica: „Neviens lapas no koka nekustas bez Tēva gribas." Jo šodien, pēc pasaules domām, lapas no koka, dzīvie radījumi un zvaigznes kustas nejauši. (71, 30)

8. Kad mana balss garīgi izskanēs cilvēces vidū, cilvēki sajutīs kaut ko vibrēt, kas vienmēr ir bijis viņos, lai gan tas nevarēja brīvi izpausties. Tas būs gars, kas — iedrošināts sava Kunga balsī — pacelsies un atbildēs uz manu aicinājumu.

9. Tad uz Zemes sāksies jauna ēra, jo jūs vairs neraudzīsiet uz dzīvi no apakšas, bet skatīsieties uz to, atpazīsiet un baudīsiet to no savas garīgās pacilātības augstumiem. (321, 38-39)

10. Tikai tad, kad vairs ne prāts mudinās Garu novērot un iedziļināties zinātnē, bet Gars pacels un vadīs prātu, cilvēks atklās to, kas viņam šobrīd šķiet neizpētāms, un kas tomēr ir lemts viņam atklāties, tiklīdz viņš būs garīgi attīstījis savu intelektu. (295, 37)

11. Es esmu jums teicis, ka pienāks brīdis, kad gaisma parādīsies visur,

visās valstīs, visos kontinentos. Šī gaisma spīdēs atbilstoši cilvēka garīgajai attīstībai. Taču tās ietekmē veidosies jauna un precīzāka izpratne par radību, jauns garīguma jēdziens. Tādējādi sāksies jauns posms garīgajā un dvēseles attīstībā. (200, 41)

12. Kad cilvēki nonāks pie tā, ka mīlestībā domās vispārēji, katrs centīsies pilnveidoties, labāk izprat ēt un kalpot citiem. Jebkāda bailes no soda kļūs liekas, cilvēks ievēros likumus nevis bailēs, bet pārliecībā. Tikai tad cilvēce būs attīstījusies garīgi un intelektuāli. (291, 25)

13. Kad šis mans sēklas dīgums būs uzplaucis to tautu sirdīs, kas veido cilvēci, cilvēku dzīvē notiks absolūta pārmaiņa. Cik liela būs atšķirība, ko viņi parādīs gan savā cilvēciskajā dzīvē, gan garīgajā Dieva pielūgsmē, ja salīdzināsim agrāko laiku cilvēku dzīvesveidu, ticību, pielūgsmi, „cīņu" un domāšanu ar to, kā dzīvo tie, kas dzīvo garīgumā.

14. No tā laika, kas bija fanātisma, elku pielūgšanas, materializācijas un absurdo ticības dogmu laiks, nepaliks ne akmens uz akmens. Visas kļūdas, ko jūsu senči un jūs paši atstāsiet nākamajām paaudzēm, tiks novērstas. Viss, kas nesatur sevī labā un patiesā būtību, nepaliks. Bet visu labo, ko esat mantojuši, viņi saglabās.

15. Šai mācībai, kas ir attēlota garīgākā formā nekā pagātnē, būs jācīnās starp cilvēkiem, tautām, baznīcām un sektām, lai tā varētu izpausties un nostiprināties. Taču, tiklīdz beigsies šis īsais apmulsuma laiks, cilvēkiem atnāks miers, un viņi priecāsies, kad sapratīs manu vārdu patieso jēgu, kas tajos vienmēr ir bijusi.

16. Iztēles par manu dievišķību, par garīgo dzīvi un par jūsu eksistences mērķi tiks novirzītas pareizajā gultnē, jo katrs cilvēks būs labs tulkotājs visam tam, kas jums ir teikts no jūsu Meistara, viņa vēstnešiem un praviešiem līdzībās un simbolos.

17. Cilvēki šo izteiksmes veidu saprata tikai daļēji. Tā bija mācība, kas bija paredzēta viņiem atbilstoši viņu pieaugošajai garīgajai un saprāta uztveres spējai. Bet tā kā viņi gribēja uzreiz visu zināt, viņi iegrima arvien lielākās pretrunās un nepareizās priekšstatās, jo tam, ko varēja interpretēt tikai garīgi, viņi deva materiālus skaidrojumus. (329, 22-26)

Apgaismojums caur Dieva sūtītiem cilvēkiem

18. Es esmu jums apsolījis sūtīt lielas gaismas garus, kuri dzīvos jūsu vidū. Tie gaida tikai brīdi, kad varēs tuvināties Zemei, inkarnēties un pildīt lielu atjaunošanas misiju.

19. Kad šie garu būtnes dzīvos šajā pasaulē — ko jums būs jāmāca viņiem? Patiesi, Es jums saku: neko! Jo viņi nāks, lai mācītu, nevis lai mācītos.

20. Jūs būsiet pārsteigti, dzirdot viņus jau no bērnības runāt par dziļām lietām, redzot, kā viņi sarunājas ar zinātniekiem un

teologiem, pārsteidzot pieaugušos ar savu pieredzi un ieteicot bērniem un jauniešiem pareizo ceļu.

21. Laimīga būs tā ģimene, kas savā klēpī uzņems vienu no šīm garīgajām būtnēm. Cik smagas būs izpirkšanas nastas tiem, kuri mēģinās kavēt manu vēstnešu uzdevuma izpildi! (238, 30-31)

22. Es jums vēlreiz saku, ka jums šajā pasaulē netrūks cilvēku, kas apveltīti ar lielu gaismu, kuri apgaismo jūsu ceļu un sēj jūsu dzīvē mīlestību.

23. Cilvēcei vienmēr ir bijusi šo cilvēku klātbūtne uz Zemes, taču nāk laiki, kad pasaulē ieradīsies lielas augsto gaismas garu leģionu, kas iznīcinās to viltus pasauli, ko jūs esat radījuši, lai izveidotu jaunu, kurā valda miers un patiesība.

24. Viņiem būs daudz jācieš no cilvēku ļaunuma. Taču tas nav nekas jauns, jo neviens no Dieva vēstnešiem nav izvairījies no vajāšanas, izsmiekla un naidīguma. Viņiem ir jānāk uz šo pasauli un jādzīvo tajā, jo viņu klātbūtne uz Zemes ir nepieciešama.

25. Viņi nāks un mīlestībā uzrunās cilvēku sirdis. Viņu vārds, caurvīts ar Tēva taisnīgumu, skars augstprātību un lepnumu visiem tiem, kuri savas dvēseles pazemības tērpu ir aizstājuši ar iedomības, augstprātības, viltus varas un viltus slavas grezno tērpu.

26. Tie būs pirmie, kas celsies un ar dusmām trīcošu pirkstu norādīs uz maniem vēstnešiem. Bet tas kalpos tam, lai mani kalpi katrā pārbaudījumā, kam tie tiks pakļauti, varētu sniegt lielus liecības par patiesību, ko tie ir atnesuši uz šo pasauli.

27. Jūs pašlaik nezināt, kādos cilvēciskās dzīves ceļos viņi parādīsies. Bet Es jums saku, ka daži parādīsies lielu reliģisko kopienu klēpī. Tie cīnīsies par visu cilvēku vienotību un garīgo harmoniju.

28. Citi celsies zinātnieku vidū un ar savu iedvesmas augļiem parādīs, ka zinātnes patiesais galamērķis ir cilvēka garīgā pilnveidošanās — nevis viņa pazemošana un iznīcināšana.

29. Tādējādi visās dzīves jomās parādīsies mani kalpi, kuri savās sirdīs nesīs manu likumu un ar vārdiem un darbiem apstiprinās visu to, ko es šajā laikā esmu jums teicis. (255, 43-47)

Cilvēka pārvērtības

30. Es jums pravietiski paziņoju par jaunu pasauli un garīgu cilvēci, taču, kad šis vārds kļūs zināms, tam atkal neticēs.

31. Paaudze pēc paaudzes iet uz leju, cilvēku augstprātība izraisīs vētras un plūdus, epidēmijas un mēris, un cilvēces vaidi satricinās kosmosu.

32. Taču pēc visa tā jaunie zemes iedzīvotāji sāks dzīvi, kas veltīta sevis izzināšanai un garīgai attīstībai, izmantojot neizmērojamo pieredzes bagātību, ko viņiem atstājušas iepriekšējās paaudzes, un dievišķā sēkla sāks dīgt.

33. Katrā dvēselē pastāv dievišķais sēklis, jo tā ir cēlusies no Manis, un tāpat kā jūsu bērni manto savu vecāku iezīmes vai raksturu, tā arī dvēseles galu galā atklās to, ko tās ir mantojušas no sava Debesu Tēva: mīlestību. (320, 9-11)

34. Pēc jaunā plūdu laika parādīsies varavīksne kā miera un jaunās derības simbols, ko cilvēce garīgi noslēgs ar savu Kungu.

35. Jums jāgatavojas smagai cīņai, jo jums visiem būs jācīnās pret ļaunuma pūķi, kura ieroči ir slavas kāre, naids, zemes vara, neierobežotība, iedomība, egoisms, meli, pielūgsme un fanātisms — visas ļaunuma varas, kas dzimušas no cilvēka sirds, pret kurām jums būs jācīnās ar lielu drosmi un ticību, līdz jūs tās būsiet uzvarējuši.

36. Kad jūsu kaislību pūķis būs nogalināts ar jūsu gaismas ieročiem, cilvēku acu priekšā parādīsies jauna pasaule — jauna pasaule, lai gan tā ir tā pati; bet tā šķitīs skaistāka. Jo tad cilvēki to izmantos savai labklājībai un attīstībai, visā savā rīcībā ieliekot garīguma ideālu.

37. Sirdis kļūs cēlākas, cilvēku prāts tiks apgaismots, gars spēs liecināt par savu eksistenci. Viss labais plauks, viss pacilājošais kalpos par sēklu cilvēku darbiem. (352, 61-64)

38. Cilvēks ir nogrimis bezdibenī, un līdz pat turienes viņu ir pavadījusi sirdsapziņa, gaidot piemērotu brīdi, lai tiktu uzklausīta. Drīz šī balss pasaulē izskanēs ar tik lielu spēku, kādu jūs tagad vēl nevarat iedomāties.

39. Taču tas liks cilvēcei pacelties no savas augstprātības, materiālisma un grēka bezdibeņa, lai mazgātos savas nožēlas asaru straumēs un sāktu attīstīties uz augšu garīguma ceļā.

40. Es palīdzēšu visiem saviem bērniem, jo Es esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība, kas "mirušos" pacēla no viņu kapiem.

41. Tajā dzīvē, ko Es šodien piedāvāju cilvēcei, cilvēki darīs Manu gribu un mīlestības dēļ atteiksies no gribas brīvības, pārliecināti, ka tas, kurš dara Tēva gribu, nav ne kalps, ne vergs, bet patiesais Dieva bērns. Tad jūs iepazīsiet patieso laimi un pilnīgo mieru, kas ir mīlestības un gudrības auglis. (79, 32)

42. Es jums saku, ka šajā „Trešajā laikmetā" — pat ja jums tas šķiet neiespējami — cilvēces atjaunošana un glābšana nebūs grūta, jo pestīšanas darbs ir dievišķs darbs.

43. Tā būs mana mīlestība, kas atgriezīs cilvēkus uz gaismas un patiesības ceļu. Mana mīlestība, kas slepeni iekļūst katrā sirdī, glāsta katru dvēseli, izpaužas caur katru sirdsapziņu, pārvērtīs cietos akmeņus jūtīgās sirdīs, padarīs materiālistiskos cilvēkus par garīgiem būtnēm un no rūdītiem grēciniekiem — par labestības, miera un labas gribas cilvēkiem.

44. Es runāju ar jums tā, jo neviens labāk par Mani nepazīst jūsu dvēseles attīstību, un Es zinu, ka mūsdienu cilvēks, neskatoties uz savu lielisko materiālismu, mīlestību

pret pasauli un kaislībām, kas attīstījušās līdz pat lielākajam grēkam, tikai šķietami dzīvo, pakļauts „miesai" un materiālajai dzīvei. Es zinu: tiklīdz viņš savā dvēselē sajutīs manas mīlestības maigo pieskārienu, viņš ātri nāks pie Manis, lai atbrīvotos no sava smaguma un sekotu Man pa patiesības ceļu, pa kuru viņš neapzināti tik ļoti ilgojas iet. (305, 34-36)

45. Esiet modri, un jūs kļūsiet par lieciniekiem to atgriešanās, kuri Mani bija noliedzuši, tāpat kā jūs pieredzēsiet to atgriešanos, kuri bija novirzījušies no patiesā ceļa.

46. Zinātnieki, kas savu dzīvi veltīja iznīcinošu elementu un spēku meklējumiem, sajūtot, ka viņu tiesa tuvojas, atgriezīsies patiesības ceļā, lai savas pēdējās dienas veltītu pasaules morālajai un materiālajai atjaunošanai.

47. Citi, kas savā augstprātībā mēģinājuši ieņemt Manu vietu dvēselēs, nokāps no saviem troņiem, lai pazemībā sekotu Manam piemēram. Un arī cilvēki, kas reiz uzkurināja tautas un izraisīja karus, atzīs savus noziegumus un ar bailēm centīsies panākt mieru starp cilvēkiem. (108, 39)

48. Kad mana gaisma būs iekļuvusi visās sirdīs un cilvēki, kuri vada tautas, kuri tās māca, un visi, kuriem ir jāpilda svarīgākie uzdevumi, lai izpildītu „ ", ļausies vadīt un iedvesmoties no tās augstākās gaismas, kas ir sirdsapziņa, tad jūs varēsiet uzticēties cits citam, tad jūs varēsiet uzticēties saviem brāļiem, jo mana gaisma būs visos, un manā gaismā valdīs mana klātbūtne un mana mīlestības taisnība. (358, 29)

49. Cilvēce atkal dzirdēs manu mācību, taču ne tādēļ, ka mans likums ir atgriezies pie cilvēkiem, jo tas vienmēr ir bijis ierakstīts viņu dvēselēs. Tie būs paši cilvēki, kas atgriezīsies likuma ceļā.

50. Šī pasaule būs līdzīga manas līdzības pazudušajam dēlam. Tāpat kā viņš, arī tā atradīs Tēvu savā vietā gaidot, lai to mīlestībā apskāvētu un sēdinātu pie sava galda.

51. Vēl nav pienācis laiks, kad šī cilvēce atgriezīsies pie Manis, vēl tai ir palikusi daļa no mantojuma, ko tā iztērēs svētkos un izklaidēs, līdz tā būs kaila, izsalusi un slima, lai tad paceltu skatienu uz savu Tēvu.

52. Ir nepieciešams piešķirt cilvēkiem, kuri skrien pakaļ pasaules labumiem, vēl dažus "mirklīšus", lai viņu vilšanās būtu pilnīga; lai viņi beidzot pārliecinātos, ka zelts, vara, tituli un miesas izklaides nekad nedos viņiem mieru un dvēseles labklājību.

53. Visai cilvēcei tuvojas pašpārbaudes stunda sirdsapziņas gaismā. Tad zinātnieki, teologi, varas pārstāvji, bagātie un tiesneši jautās sev, kāds bija garīgais, morālais vai materiālais auglis, ko viņi novāca un ko viņi var dot cilvēkiem ēst.

54. Pēc šī brīža daudzi atgriezīsies pie Manis, jo sapratīs, ka, neraugoties uz to, ka viņi baudīja cieņu uz zemes, viņiem trūka kaut kā, lai aizpildītu tukšumu, kurā bija

nonākusi viņu dvēsele, kura var baroties tikai no garīgās dzīves augļiem. (173, 19-20, 57-58)

55. No šodienas cilvēkiem, kuriem trūkst garīguma un mīlestības, Es radīšu tās paaudzes, par kurām Es jau tik daudzkārt esmu pravietojis Savā Vārdā. Bet vispirms Es ietekmēšu šos tautas, kas šodien nepazīst pašas sevi, karo un iznīcina viena otru.

56. Kad tad mana tiesa būs pārgājusi pār visiem un nezāles būs izrautas ar saknēm, sāks veidoties jauna cilvēce, kuras "asins" vairs nesīs nesaskaņas, naida vai skaudības sēklu, jo viņu vecāku "asins" ir attīrījusies sāpju un nožēlas krāsnī.

57. Es viņus uzņemsu un teikšu: „Lūdziet, lūdziet, un jums tiks dots", tāpat kā Es jums teicu „Otrajā laikmetā". Bet šodien Es piebilstu: mācieties lūgt. (333, 54)

Pārmaiņas un apvērses visās dzīves jomās

58. Materiālā pasaule, planēta, nav tuvu savai iziršanai, bet šīs pasaules, kas pilna ar kļūdām un grēkiem, ar tumsību un slikto zinātni, gals tiks panākts ar manas mācības gaismu, un uz tās drupām Es uzcelsiu jaunu progresu un mieru pilnu pasauli. (135, 5)

59. Liela būs pārvērtība, ko cilvēce piedzīvos īsā laikā. Sabiedriskās organizācijas, principi, ticības apliecinājumi, mācības, paražas, likumi un visas cilvēka dzīves kārtības tiks satricinātas to pamatos. (73, 3)

60. Cilvēki, nācijas, rases un tautas – visiem tiem būs jāseko dievišķajam aicinājumam, kad cilvēka gars, apnicis savam gūstam uz Zemes, pacelsies, salauzīs materiālisma ķēdes un izdvesīs garīgās atbrīvošanās gavilējošo saucienu. (297, 66)

61. Nāks laiks, kad parādīsies cilvēki, kuri patiesi mīl manu likumu, kuri spēj apvienot garīgo likumu ar pasaules likumu, tas ir, mūžīgo varu ar laicīgo varu.

62. Tas nenotiks, lai padarītu dvēseles par vergiem, kā tas bija pagātnē, bet gan lai parādītu tām ceļu uz Gaismu, kas ir gara patiesā brīvība.

63. Tad morāle atgriezīsies ģimenēs, būs patiesas izglītības iestādes un garīgums jūsu paražās un ieražās. Tas būs laiks, kad sirdsapziņa liks dzirdēt savu balsi un kad mani bērni sazināsies ar manu dievišķību no gara uz garu, kad rases saplūdīs kopā.

64. Tas viss noteiks daudzu atšķirību un strīdu izzušanu; jo — lai gan jūsu pasaule ir tik maza — jūs līdz šim neesat sapratuši, kā dzīvot kopā kā viena ģimene, jūs neesat spējuši Man sniegt vienotu pielūgsmes formu.

65. Senā Bābele ir jūs pazudinājusi ar šo tautu un rasu nošķiršanu, bet mana garīgā tempļa uzcelšana cilvēku sirdīs atbrīvos jūs no šīs sodības un liks jums patiesi mīlēt cits citu. (87, 10)

66. Nāks laiks, kad cilvēka vēlme attīstīt savu dvēseli augstākā līmenī būs tik dedzīga, ka viņš izmantos visus viņam pieejamos līdzekļus, lai pārvērstu šo asaru ieleju par pasauli, kurā valda harmonija, ka viņš paveiks „neiespējamo", ka viņš nonāks līdz upurēšanās un pārcilvēciskām pūlēm, lai novērstu karus.

67. Tieši šie cilvēki pacels šo pasauli, atbrīvos cilvēka dzīvi no ciešanu kausa, atjaunos visu to, ko iepriekšējās paaudzes savā aklais varas kāre, savā materializācijā un neapdomībā ir iznīcinājušas.

68. Tie būs tie, kas rūpēsies par patieso pielūgsmi Man — par to pielūgsmi bez fanātisma vai ārējiem un bezjēdzīgiem kulta rituāliem. Viņi centīsies cilvēcei izskaidrot, ka saskaņa starp cilvēciskajiem un garīgajiem likumiem un to izpilde ir labākais dievkalpojums, ko cilvēki var sniegt Dievam. (297, 68-69)

69. Laiks, kad cilvēki izmantoja rituālus, altārus un baznīcu zvani, tagad iet uz beigām. Elku pielūgšana un reliģiskais fanātisms dos pēdējās dzīvības pazīmes. Nāks tas cīņas un haosa laiks, par kuru Es jums nepārtraukti esmu paziņojis.

70. Kad pēc vētraina laika visās dvēselēs atgriezīsies miers, cilvēki vairs necels karaliskus pilis manai godībai, cilvēku pūļi vairs netiks sapulcēti ar zvanu skaņām, un tie cilvēki, kuri jūtas lieli, vairs neīstenos varu pār cilvēku masām. Nāks pazemības, brālības un garīguma laiks, kas cilvēcei nesīs garīgo dāvanu vienlīdzību. (302, 37)

71. Šodienas laikos ir klāt pļāvējs ar uzdevumu nocirst katru koku, kas nenes labus augļus. Šajā lielajā cīņā uzvarēs tikai taisnība un patiesība.

72. Daudzas baznīcas pazudīs, dažas paliks. Vienās mirdzēs patiesība, citās piedāvās tikai krāpšanu. Bet taisnīguma sirpis turpinās pļaut, līdz tiks pārbaudīts katrs sēklas grauds, kas ir uz zemes. (200, 11)

73. Šis ir turpinājums maniem mācījumiem, bet ne laiku beigas, kā cilvēki to interpretē. Pasaule turpinās riņķot kosmosā, dvēseles turpinās nākt uz Zemi un inkarnēties, lai piepildītu savu likteni. Cilvēki arī nākotnē apdzīvos šo planētu, un mainīsies tikai dzīvesveids starp cilvēkiem.

74. Pārmaiņas, kas skars cilvēku dzīvi, būs lielas, tik milzīgas, ka jums šķitīs, it kā viena pasaule ietu un cita atdzimtu no jauna. (117, 14)

75. Uz to jūs visi virzāties – uz to dzīvi, kas pilna prieka un miera, nevis uz bezdibeni un „nāvi", kā jūsu sirds to mēģina nojaust.

76. Jums gan vēl ir jāpiedzīvo daudz rūgtuma, pirms pienāks jūsu garīgās attīstības laiks. Taču ne nāve, ne karš, ne mēris, ne bads neapturēs cilvēces dzīves gaitu un garīgo attīstību . Es esmu spēcīgāks par nāvi, un tādēļ Es jūs atgriezīšu dzīvē, ja jūs iet bojā, un ļaušu jums atgriezties uz Zemi, kad vien tas būs nepieciešams.

77. Man tev vēl daudz kas jāatklāj, mīļā cilvēce, mana Dievišķās

gudrības grāmata vēl glabā daudz pārsteigumu. (326, 54)

58. nodaļa – Kristus miera valstība un radības pabeigšana

Noteicošā vara Kristus Miera valstībā

1. Tāpat kā Es jums paziņoju par tiem lielu ciešanu laikiem, tāpat Es jums saku, ka, kad sajukums būs pagājis, starp cilvēkiem iestāsies saskaņa.

2. Augstprātīgie, tie, kas uzskata sevi par lieliem, tie, kuriem trūkst mīlestības pret tuvākajiem un taisnīguma, uz laiku tiks aizturēti aizsaulē, lai labais, miers un taisnīgums uz Zemes varētu attīstīties un tās vidū augtu garīgums un laba zinātne. (50, 39-40)

3. Cilvēku dzīvē ļaunums vienmēr ir apspiedis labo. Bet Es jums vēlreiz saku, ka ļaunums neuzvarēs, bet ka cilvēci valdīs Mans mīlestības un taisnīguma likums. (113, 32)

4. Dvēseles, kas tajos laikos iemiesosies cilvēces vidū, lielākajā daļā būs tik ļoti piesaistītas labajam, ka, ja parādīsies cilvēki, kas sliecas uz ļauno, tiem, lai cik spēcīgi tie arī būtu, nāksies pakļauties patiesības gaismai, ko tie viņiem rādīs — pilnīgi pretēji tam, kas notiek pašlaik. Jo, tā kā samaitātie ir pārsvarā, viņi no ļaunuma ir radījuši spēku, kas apspiež labos, inficē tos un tur savā varā. (292, 55)

5. Tajā laikā, o mācekļi, Jaunā Jeruzaleme būs cilvēku sirdīs. Jūs sasniegsiet augstus garīguma līmeņus, un Es ne tikai sūtīšu jūsu vidū inkarnēties dvēseles ar lielu attīstību, lai tās jums nestu Manas vēstis. Es sūtīšu jums arī tās dvēseles, kurām nepieciešama jūsu tikumība un kuras, dzīvojot jūsu vidū, attīrīsies no saviem grēkiem.

6. Tajos laikos notiks pretējais tam, kas notiek šodien, kad Es jums sūtu tīras dvēseles, bet jūs tās Man atgriežat aptraipītas. (318, 46)

Jaunais cilvēks

7. Visas pravietojumi piepildīsies, un cilvēce no saviem visnoslēptākajiem un nezināmākajiem stūriem redzēs parādāmies tautu, kas ir pazemīga, nabadzīga materiālajās lietās, bet stipra garā, dedzīga manā likumā un žēlīga pret saviem līdzcilvēkiem. Tās svētnīca būs iekšēja, neredzama un neaizskarama, tādēļ neiespējami iznīcināma. Tur degs neizdzēšama gaisma, kas apgaismos tā ceļu. Tā dzīves ceļi un pārbaudījumi būs sāpīgi un grūti, taču tā nekad to dēļ nekļūs vāja, ne sūdzēsies par neapmierinātību vai skumjām, un tā arī neatsakās no Manis, jo tai ir apustuļa spēks. Cilvēki pacelsies no netīrumiem, dubļiem un grēka uz likumu un tikumību un staigās mīlestības un žēlastības ceļos. Visur tiks sajusts Mans Gars, katra acs Mani redzēs, katra auss Mani dzirdēs, un katrs prāts sapratīs Manas atklāsmes un iedvesmas.

8. Cilvēki, kurus uzskatīja par neveiksmīgiem un neizglītotiem, pēkšņi redzēs, ka ir apgaismoti un pārvērtušies par maniem praviešiem. No viņu lūpām nāks vārdi, kas būs kā kristāldzidrs ūdens uz nokaltušām sirdīm.

9. Šo ūdeni pravieši smels no gudrības un patiesības avota, kas esmu Es; tajā cilvēki atradīs veselību, tīrību un mūžīgo dzīvi. (68, 38-39)

10. Mana Valstība ir paredzēta labas gribas bērniem, kuri mīlestības dēļ pret savu Tēvu un saviem tuvākajiem uzņemas savu krustu. Šī valstība, par kuru Es jums runāju, neatrodas kādā konkrētā vietā, tā var pastāvēt gan uz zemes, kurā jūs dzīvojat, gan visās garīgajās mājvietās; jo mana valstība sastāv no miera, gaismas, žēlastības, spēka, harmonijas, un visu to jūs varat iegūt — kaut arī ierobežotā veidā — jau šajā dzīvē. Garīgo pilnību jūs sasniegsiet tikai aiz šīs pasaules, kurā jūs pašlaik dzīvojat. (108, 32)

11. Patiesi, Es jums saku, lai gan šodien cilvēki ir vairāk ķermenis nekā dvēsele, rīt viņi būs vairāk dvēsele nekā ķermenis.

12. Cilvēki ir mēģinājuši pilnībā materializēt savu dvēseli, taču viņi nesasniegs šo pilnīgo materializāciju. Jo dvēsele ir kā dimants, un dimants nekad nepārstāj būt dimants, pat ja tas ir nokritis netīrumos. (230, 54)

13. Cilvēki veltīs savu zinātni, savu spēku, savu talantu un savu sirdi manas dievišķās lietas kalpošanai, neaizmirstot savus pienākumus un uzdevumus šajā pasaulē. Viņi pievērsīsies veselīgām priekām, kas ir dziedinošas viņu dvēselei un ķermenim. Viņi cīnīsies par savu atjaunošanos un brīvību, neļausies inficēties, neņems neko, kas viņiem nav vajadzīgs. Tad no zemes pazudīs samaitātība un bezkaunība, tad dvēsele būs sasniegusi absolūtu varu pār savu ķermeņa apvalku, un, lai gan tā joprojām apdzīvos ķermeni, tā dzīvos garīgu dzīvi, kas balstīta uz mīlestību, brālību un mieru.

14. Tas būs laiks, kad pazudīs kari, kad valdīs savstarpēja cieņa un gatavība palīdzēt, kad jūs sapratīsiet, ka vairs nedrīkstat rīkoties ne ar tuvākā, ne ar savu dzīvi. Tad jūs sapratīsiet, ka jūs neesat savas dzīves, savu bērnu un laulāto dzīves, ne arī šīs zemes īpašnieki, bet ka Es esmu visa radītā īpašnieks. Bet tā kā jūs esat mani mīļie bērni, jūs esat arī visu to īpašnieki, kas pieder man.

15. Taču, lai gan Es esmu Kungs un visa radītā īpašnieks, Es nespēju nogalināt Savus radījumus, kādam nodarīt pāri vai radīt sāpes. Kāpēc tad tie, kas nav dzīves īpašnieki, ir sagrābuši to, kas viņiem nepieder, lai rīkotos ar to pēc saviem ieskatiem?

16. Kad cilvēki būs sapratuši šo mācību, viņi būs spēruši soli uz priekšu savā garīgajā attīstībā, un šī pasaule kļūs par mājvietu attīstītām dvēselēm.

17. Jūs nezināt, vai pēc šī laika jūs atkal apdzīvosiet šo planētu. Es izraudzīšos tos, kuri piedzīvos šos žēlastības laikus, kuri redzēs šo zemes sfēru, kas citā laikmetā bija asaru, iznīcības un nāves ieleja.
18. Tie jūras, kalni un lauki, kas bija tik daudz sāpju liecinieki, tad tiks pārvērsti par miera vietu, par tālākās pasaules atspoguļojumu.
19. Es esmu jums paziņojis, ka, kad cīņas beigsies, mana Valstība jau būs jums tuvu un ka tad jūsu dvēsele uzplauksīs tikumībā. Mana mācība būs klātesoša visās dvēselēs, un Es atklāšos caur vīriešiem un sievietēm. (231, 28-30)
20. Es esmu sagatavojis laikmetu, kurā cilvēce pacelsies paklausībā. Jūsu mazbērni redzēs to godību, ko Es izliesu uz šo zemi.
21. Jo manai gribai ir jāpiepildās šajā pasaulē, ko es jums nodevu kā zemes paradīzi, un pienāks laiks, kad uz šo planētu ieradīsies tās dvēseles, kas ir sasniegušas augstu attīstības pakāpi un ir cīnījušās. Mana Dievišķā Gaisma apgaismos Zemi, un tajā valdīs mana likuma piepildījums. (363, 44)

Zeme kā apsolītā zeme un Debesu valstības atspulgs

22. Šī Zeme, kas ir apgānīta ar grēku, aptraipīta ar noziegumiem un apkaunota ar alkatību un naidu, būs spiesta atgūt savu tīrību. Cilvēka dzīve, kas ir bijusi nepārtraukta cīņa starp labo un ļauno, kļūs par Dieva bērnu mājvietu, mājvietu, kur valda miers, brālība, sapratne un cēli centieni. Taču, lai sasniegtu šo ideālu, cilvēkiem jāiziet pārbaudījumi, kas viņus izraisa no garīgā letarģijas. (169, 14)
23. Es neuzcelsu jauno pasauli uz grēkiem, naidu un netikumiem, es to celsu uz atjaunošanās, pieredzes un nožēlas stingriem pamatiem, es pārveidosu visu jūsos. Pat no tumsas izlauzīsies gaisma, un no nāves es radīšu dzīvību.
24. Lai arī cilvēki ir aptraipījuši un apgānījuši Zemi — rīt ar saviem labajiem darbiem viņi padarīs šo mājvietu cienīgu, un tā tiks atzīta par apsolīto zemi, uz kuru viņi nāks, lai pildītu cēlus uzdevumus. Kas tad vēl varētu šaubīties par pasaules pārveidošanu? (82, 44-45)
25. Es pašlaik celu Svētā Gara templi. Bet, kad tas būs uzcelts, vairs nebūs sapulču namu, baznīcu un svētceļojumu vietu, vai arī tās būs zaudējušas savu pastāvēšanas pamatojumu kopā ar saviem reliģiskajiem simboliem, rituāliem un tradīcijām. Tad jūs sajutīsiet manu varenību un manu klātbūtni, kā baznīcu atzīsiet Visumu un kā dievkalpojumu — mīlestību pret saviem tuvākajiem.
26. No Mātes Dabas klēpja izplūdīs jaunas atziņas, kas no jūsu zinātnes izveidos ceļu uz labklājību, jo tā tiks novirzīta uz pareizo ceļu ar sirdsapziņu, kas ir Dieva balss. 27. Smadzenes vairs nebūs pasaules valdnieces, bet Gara līdzstrādnieces, kuras tās vadīs un apgaismos. (126, 35-36)

28. Kad tad pasaule sasniegs savu atjaunoto atbrīvošanu un, vadīta no Elijas gaismas, ieies šajā taisnīgajā un labajā dzīvē, jums šeit uz zemes būs atspulgs no garīgās dzīves, kas jūs gaida aiz šīs dzīves, lai jūs tad mūžīgi baudītu jūsu Tēva mieru un gaismu.

29. Bet, ja jūs jautājat, kā visas tautas apvienosies vienā tautā, tāpat kā tās ciltis, kas veidoja Izraēla tautu, es jums saku: Neraizējieties, jo, kad tautas reiz visas tiks atvestas uz „tuksnesi", pārbaudījumi tās saliedēs, un, kad tas notiks, uz visām trūcīgajām sirdīm no debesīm nokritīs „jauna mana". (160, 39)

30. Tāpat kā Apsolītā zeme tika sadalīta Izraēla tautai, tā visa zeme tiks sadalīta cilvēcei. Tas notiks, kad būs pienācis laiks — pēc attīrīšanas. Tā kā mana griba ir, lai šī sadale notiktu, tajā valdīs taisnīgums un vienlīdzība, lai visi cilvēki kopā varētu strādāt pie viena darba. (154, 49)

31. Iedomājieties tādas cilvēces attīstību, kuras morāle izriet no garīguma; iedomājieties cilvēci bez ierobežojumiem un valstu robežām, kas brālīgi dala visus dzīves līdzekļus, ko zeme dāvā saviem bērniem.

32. Mēģiniet iedomāties, kāda būtu cilvēces zinātne, ja tās ideāls būtu mīlestība vienam pret otru, ja cilvēks saņemtu zināšanas, ko meklē, caur lūgšanu.

33. Apdomājiet, cik patīkami Man būs saņemt no cilvēkiem mīlestības, ticības, paklausības un pazemības dievkalpojumu caur viņu dzīvi, bez nepieciešamības ķerties pie rituāliem un ārējām kulta formām.

34. Tikai tas būs dzīve cilvēkiem, jo tajā viņi ieelpos mieru, baudīs brīvību un barosies tikai ar to, kas satur patiesību. (315, 57-58)

35. Cilvēku grēki tiks izdzēsti, un viss parādīsies kā jauns. Gaisma, pilna tīrības un nevainības, apgaismos visus radījumus, jauna harmonija sveiks šo cilvēci, un tad no cilvēku garā pacelsies mīlestības himna viņu Kungam, ko Viņš tik ilgi gaidījis.

36. Māte Zeme, ko kopš senākajiem laikiem ir apgānījuši viņas bērni, atkal rotāsies ar saviem skaistākajiem svētku tērpiem, un cilvēki vairs to nesaucīs par „asaru ieleju", nedz arī pārvēršot to asins un asaru laukā.

37. Šī pasaule būs kā mazs svētnīca Visuma vidū, no kurienes cilvēki pacels savas dvēseles uz Bezgalību, savienībā, kas pilna pazemības un mīlestības pret savu Debesu Tēvu.

38. Maniem bērniem mans likums tiks iegravēts viņu dvēselēs un mans vārds – viņu sirdīs, un, ja pagātnē cilvēce atrada baudu ļaunumā un prieku grēkā, tad tagad tai nebūs cita ideāla kā labais, tāpat tā nepazīs lielāku prieku kā staigāt manās takās.

39. Bet nedomājiet, ka cilvēks tādēļ atteiksies no savas zinātnes vai civilizācijas un atkāpsies vientuļās ielejās un kalnos, lai dzīvotu primitīvu dzīvi. Nē, viņš joprojām baudīs zinātnes koka augļus, kurus viņš ar tik lielu interesi ir kopis, un

tad, kad viņa garīgums būs lielāks, tāda būs arī viņa zinātne.

40. Bet laiku beigās, kad cilvēks būs mērojis visu šo ceļu un noplūcis pēdējo augli no koka, viņš atzīs savu darbu niecīgumu, kas agrāk šķita tik liels, un viņš sapratīs un sajutīs garīgo dzīvi, un caur to viņš kā nekad agrāk apbrīnos Radītāja darbu. Caur iedvesmu viņš saņems lielās atklāsmes, un viņa dzīve būs atgriešanās pie vienkāršības, dabiskuma un garīguma. Pagās vēl kāds laiks, līdz pienāks šī diena, bet visi mani bērni to redzēs. (111, 12-14)

Radības pabeigšana

41. Es sagatavoju ieleju, kurā Es savāksiu visus savus bērnus Lielajam Vispārējam Tiesas spriedumam. Es tiesāšu ar pilnību, mana mīlestība un žēlsirdība aptvers cilvēci, un šajā dienā jūs atradīsiet pestīšanu un dziedināšanu no visiem saviem ļaunumiem.

42. Ja jūs šodien izpērkat savus pārkāpumus, ļaujiet savai dvēselei attīrīties. Tādā veidā jūs būsiet gatavi saņemt no Manis mantojumu, ko Es esmu paredzējis katram no jums. (237, 6)

43. Mana mīlestība apvienos visus cilvēkus un visas pasaules vienā veselumā. Manā priekšā pazudīs rasu, valodu un cilšu atšķirības, un pat atšķirības, kas pastāv garīgajā attīstībā. (60, 95)

44. Mans Gars ir nolaidies uz katru dvēseli, un mani eņģeļi ir visur Visumā un pilda manus rīkojumus, lai visu sakārtotu un ievirzītu pareizajā ceļā. Kad visi būs izpildījuši savu misiju, neziņa būs pazudusi, ļaunums vairs nepastāvēs, un uz šīs planētas valdīs tikai labais. (120, 47)

45. Visas pasaules, kurās pilnveidojas mani bērni, ir kā bezgalīgi liels dārzs. Šodien jūs vēl esat maigi dzinumi, bet es jums apsolu, ka jums netrūks manu mācību kristāldzidra ūdens un ka, to laistot, jūs arvien vairāk pieaugsiet gudrībā un mīlestībā; līdz kādu dienu mūžībā, kad koki nesīs pilnbrieda augļus pārpilnībā, Dievišķais Dārznieks varēs atspirdzināties ar savu darbu, baudot savas mīlestības augļus. (314, 34)

46. Es vēlos, lai cīņas beigās, kad visi mani bērni būs uz mūžīgiem laikiem apvienojušies Garīgajā dzimtenē, viņi piedalītos manā bezgalīgajā laimē kā Radītājs, kā atzinību par to, ka katrs no jums ir piedalījies dievišķajā darbā, to veidojot vai atjaunojot.

47. Tikai kā garīgas būtnes jūs atklāsiet, ka no visa, ko Es esmu radījis kopš sākuma, nekas nav pazudis, ka viss atdzimst Manī, viss atdzīvojas un atjaunojas.

48. Tātad, ja tik daudzas būtnes ilgu laiku bija nomaldījušās, ja daudzi, tā vietā, lai veiktu dzīves darbus, veica iznīcinošus darbus, tad viņi atklās, ka viņu nomaldīšanās laiks bija tikai īslaicīgs un ka viņu darbi, lai cik slikti tie arī būtu bijuši, Mūžīgajā dzīvē tiks atlīdzināti un viņi tiks pārvērsti

par manas nepārtrauktas radīšanas darba līdzdalībniekiem.

49. Kas gan ir daži grēka un tumsas gadsimti, kādi bija cilvēcei uz Zemes, ja tos salīdzina ar mūžību, ar bezgalīgu attīstības un miera laiku? Jūs esat attālinājušies no Manis savas gribas brīvības dēļ un, vadīti sirdsapziņas, atgriezīsieties pie Manis. (317, 17-20)

50. Es esmu saņēmis visu radības upuri — no lielākajām zvaigznēm līdz būtnēm, kas jūsu acīm gandrīz nav saskatāmas.

51. Viss ir pakļauts attīstībai, viss iet savu gaitu, viss virzās uz priekšu, viss mainās, attīstās augstāk un pilnveidojas.

52. Kad tas būs sasniedzis pilnības virsotni, mana garīgā smaida būs kā bezgalīga rītausma visā Visumā, no kuras būs pazudis ikviens trūkums, visa nabadzība, ciešanas un ikviena nepilnība. (254, 28)

Atjaunotās radības harmonijas slavinājuma dziesma

53. Manā Garā pastāv slavinājuma dziesma, kuras skaņas vēl neviens nav dzirdējis; neviens to nepazīst, ne debesīs, ne uz zemes.

54. Šo dziesmu dzirdēs visā Visumā, kad sāpes, nabadzība, tumsība un grēks būs izdzēsti.

55. Šīs dievišķās skaņas atradīs atbalsi visās dvēselēs, un Tēvs un bērni apvienosies šajā harmonijas un laimes korī. (219, 13)

56. Es gribu pacelties jūsos kā uzvarētājs — gribu, lai jūs uzskatītu savu Tēvu par Debesu karaspēka ķēniņu, kurš uzvar ļaunumu jūsos, un sevi par karavīriem, pilniem garīgās godīguma, apmierinātības un dvēseles miera.

57. Tad lielākajā uzvarā skanēs Visuma harmonijas himna — tas triumfs, kas nāks, bet kurā ne jūsu Tēvs, ne jūs paši nebūsiet noraizējušies par to, ka jūsu mīlestības dēļ ir "uzvarētie".

58. Mūsu „uzvarētie" nebūs dvēseles — tas būs ļaunums, visi tumšumi, grēki un nepilnības.

59. Tēva triumfs būs visu atpalikušo dvēseļu glābšanā, kuras bija iesakņojušās tumsā un ļaunumā.

60. Jūs kļūdāties, ja domājat, ka kāds pazudīs. Es vairs nebūtu Dievs, ja kaut viena dvēsele neatrastu pestīšanu.

61. Visi tie, kurus jūs saucat par dēmoniem, arī ir dvēseles, kas cēlušās no Dieva, un, ja šodien viņi vēl ir apmaldījušies, arī viņi atradīs pestīšanu.

62. Kad viņos būs patiesā gaisma? Tad, kad jūs kopā ar gaismas garīgajiem pulkiem cīnīsieties pret viņu neziņu un grēku ar savām lūgšanām un mīlestības un žēlsirdības darbiem.

63. Jūsu Tēva un jūsu pilnīgā laime būs Lielā Kunga diena. Visuma svētki notiks, kad jūs visi reiz pie Viņa galda barosieties ar Mūžīgās dzīvības maizi. (327, 47-48)

64. Vai es jums neesmu teicis, ka jūs esat manas godības mantinieki? Tātad trūkst tikai tā, lai jūs nopelnītu, lai tā būtu jūsu un jūs to baudītu.

65. Viss, ko Es esmu radījis, nav bijis Man, bet Maniem bērniem. Es vēlos tikai jūsu prieku, jūsu mūžīgo laimi. (18, 60-61)
66. Visa spēka, kas atdzīvināja būtnes un deva dzīvību organismiem, atkal vērstos pie Manis; visa gaisma, kas apgaismoja pasaules, atgrieztos pie Manis, un visa skaistums, kas bija izliets pār radības valstībām, atkal būtu Tēva Garā; un tiklīdz tā atkal būs Manī, šī dzīvība pārvērtīsies garīgā esencē, kas tiks izlieta pār visām garīgajām būtnēm, pār Kunga bērniem; jo Es nekad neatsavināšu jums dāvanas, ko Es jums esmu dāvinājis.
67. Gudrība, mūžīgā dzīvība, harmonija, bezgalīgais skaistums, labestība, tas viss un vēl daudz kas cits būs Kunga bērnos, kad viņi kopā ar Viņu apdzīvos pilnības vietu. (18, 55-56)

XIV Misijas uzdevums

59. nodaļa – Uzdevums izplatīt jauno Dieva vārdu

Norādījumi par grāmatu sējumu, izvilkumu izdevumu un tulkojumu izgatavošanu

1. Šis ir paziņotais laiks, kurā Man bija jārunā uz cilvēci, un Es vēlos, lai jūs, piepildot Manas pareģojumus, ar šo vārdu, ko Es jums esmu devis , sastādītu grāmatu sējumus, vēlāk izveidotu to izvilkumus un analīzes un darītu tos zināmus saviem līdzcilvēkiem. (6, 52)
2. Izveidojiet no maniem vārdiem grāmatu, izvelciet no tiem jēgu, lai jūs iegūtu patiesu priekšstatu par manas mācības tīrību. Vārdos, ko nodod balss nesējs, jūs varat atklāt kļūdas, bet ne jēgā.
3. Mani vēstītāji ne vienmēr ir bijuši sagatavoti. Tāpēc Es jums esmu teicis, ka jums tas ir jāizlasa ne tikai virspusēji, bet jāiedziļinās tā jēgā, lai jūs varētu atklāt tā pilnību. Lūdzieties un meditējiet, lai jūs to varētu saprast. (174, 30)
4. Es jums atnesu šo vārdu un ļāvu jums to dzirdēt jūsu valodā, bet es jums uzdodu to vēlāk pārtulkot citās valodās, lai tas kļūtu zināms visiem.
5. Tādā veidā jūs sāksiet celt patieso „Izraēlas torni" — to, kas garīgi apvieno visas tautas vienā, kas apvieno visus cilvēkus tajā dievišķajā, nemainīgajā un mūžīgajā likumā, ko jūs pasaulē dzirdējāt no Jēzus mutes, kad Viņš jums teica: „Mīliet cits citu!" (34, 59-60)
6. Es vēlos, lai mans Vārds, ja no tā tiks veidotas grāmatas, kas jāizplata pa visu zemi, tiktu iespiests bez kļūdām, tik tīrs, kāds tas nāca no Manis.
7. Ja jūs to tā iekļausiet savās grāmatās, no tā izplūdīs gaisma, kas apgaismos cilvēci, un tā garīgā jēga tiks sajusta un saprasta visiem cilvēkiem. (19, 47-48)
8. Es jums uzticu savus mācības, lai jūs tās tāpat, kā Es jums tās dodu, nodotu tālāk saviem līdzcilvēkiem.

Bet nekad nediskutējiet asā veidā, kad jūs to mācāt. Esiet uzmanīgi, lai neizteiktu spriedumu par kaut ko, ko jūs nepazīstat, bet saprotiet, ka pietiks ar nevainojamu paraugu, lai cilvēkus pievērstu garīgumam. (174, 66)

9. Sagatavojieties, lai jūs varētu nodot tālāk Labo Vēsti, ko daudzi ar prieku uzņems.

10. Es saku jums „daudziem", nevis „visiem", jo daži varbūt teiks jums, ka viņiem pietiek ar to, ko Dievs atklāja „Pirmajos laikos", un ar to, ko Kristus atnesa cilvēkiem.

11. Tieši tad jūsu lūpām, kuras virza un iedvesmo Es, jāsaka neticīgajiem cilvēkiem, ka ir nepieciešams iepazīt jauno atklāsmi, lai atzītu visu patiesību, kas cilvēkiem pagātnē ir dota no Dieva. (292, 67)

Tiesības iepazīt jauno Dieva vārdu

12. Ir nepieciešams, lai tu dotos uz dažādiem zemes ceļiem, o, mīļā tauta. Jo redzi, pat Meksikas tautā daudzi vēl nav atzinuši Manu darbu.

13. Redziet, kā pasaulē jau ceļas tie, kuri apgalvo, ka darbojas manā vārdā, lai gan garīgi viņi ir nabagi.

14. Bet jūs, kas esat tik bagātīgi apdāvināti ar manu dievišķību — kāds ir jūsu uzdevums? Izplatīt manu mācību. Jūs nedrīkstat slēpties no pasaules, nedz arī atteikt tai palīdzību, kas tai nepieciešama. (341, 16)

15. Šeit Es jūs klusi sagatavoju; pēc tam pienāks diena, kad jums būs jādodas ceļā, lai pavērtu ceļu, lai mans vārds sasniegtu visas sirdis.

16. Tajā brīdī pasaule būs attīrīta caur ciešanām, un mans vārds vairs nešķitīs kā svešvaloda, bet gan kā kaut kas, ko sirds un dvēsele var viegli saprast un izjust.

17. Es nododu jums grāmatu, kas runā par patiesību un mīlestību, lai jūs to nestu visai cilvēcei.

18. Nav nevienas tautas uz zemes, par kuru Es varētu jums teikt, ka jums nav jāiet turp, jo tai šī atklāsme nav vajadzīga. Kura tauta var apgalvot, ka tā patiesi ir kristīga — ne tikai vārdā, bet arī savas mīlestības, žēlsirdības un piedošanas dēļ? Kura tauta var pierādīt savu garīgumu? Kādā pasaules daļā cilvēki mīl viens otru? Kur cilvēki patiesi ievēro Kristus mācību? (124, 15-16)

19. Kad šis vēstījums būs pabeigts, Es vairs nerunāšu caur šiem vēstītājiem, bet turpmāk izpaudīšos smalkā veidā dvēselēs.

20. Bet mans vārds, iespiests to sirdīs, kas to dzirdēja, un pierakstīts jaunā grāmatā, tiks nests pasaules tautām un valstīm kā miera sēkla, kā patiesās zināšanas gaisma, kā zāles pret katru ļaunumu, kas mocī cilvēku ķermeni un dvēseli.

21. Mans Vārds nonāks sirdīs ne tad, kad to vēlēsies mani sūtņi, bet tad, kad tā būs mana griba. Jo Es būšu tas, kas sargā savu sēklu, kas tai sagatavo augsni un bruģē ceļu. Es būšu tas, kas to gudri, pareizajā brīdī, nogādās pie tautām, nācijām un ģimenēm.

22. Tas nonāks tad, kad to jau gaidīs, kad sirdis būs gaidās, jo atcerēsies manas apsolījums, kad būs pamodušās no saviem dziļajiem sapņiem par pašvaldību, augstprātību, materiālismu un iedomību. (315, 28-29)

23. Es nodrošināšu savai tautai līdzekļus, lai tā varētu nest manu vēstījumu visām tautām. Es parūpēšos, lai tā savā ceļā sastaptu labas gribas cilvēkus, kuri palīdzēs tai nest manas atklāsmes līdz pat zemes malām. (323, 75)

24. Caur jums likums atkal tiks darīts zināms jaunajām paaudzēm. Tāpēc es jums esmu teicis, ka jums jābūt gataviem. Jo jūs esat nākuši, lai sagatavotu ceļu nākotnei, lai nākotnē jaunās paaudzes vairs nebūtu elku pielūdzēji un starp tām neparādītos viltus pravieši, kas maldina cilvēci.

25. To visu tev, Izraēl, ir jāatklāj pasaulei. Šajā laikā, kad ir radušās dažādas pasaules uzskatu sistēmas, sekta celsies pret sekta, konfesijas cīnīsies savā starpā un noraidīs arī jūs.

26. Bet tā kā jūs esat gaismas un miera bērni, jums jāsaka viņiem: „Patiesība ir ietverta Trešā Testamenta saturā, tur ir liecība par Kunga klātbūtni un atnākšanu šajā laikā."

27. Jums jānorāda cilvēcei uz šo grāmatu un ar savu mana likuma izpildi jāliecina par tās patiesību. (348, 42 43)

Norādījumi par garīgās mācības izplatīšanu

28. Saprotiet, tauta: šajā „Trešajā laikmetā" jums kā lieciniekiem, kas ir piedzīvojuši šo dievišķo atklāsmi, ir uzdevums izplatīt šo vēsti pilnīgi uzticīgi un patiesi. Jūs esat aicināti un izraudzīti, lai nestu cilvēcei Labo Vēsti, lai mācītu saviem līdzcilvēkiem garīgo ceļu — vienīgo, kas jūs ved uz mieru, patieso gaismu un visaptverošu brālību. (270, 10)

29. Esiet pacietīgi un saprotoši, jo cilvēcei nav jāatzīst jūs, bet mans darbs, mana mācība, un tā ir mūžīga. Jūsu uzdevums ir ar saviem vārdiem un darbiem nodot vēstījumu, kas atklāj cilvēkiem veidu, kādā viņi var spert soli pretim pilnībai. (84, 11)

30. Celt uz stingras zemes, lai to, ko Es esmu jūsos uzcēlis garīguma un atjaunošanās jomā, neticīgie nesabojātu.

31. Bet jums nevajadzētu slēpt šo patiesību bailēs no pasaules; jums tā jāparāda pasaulei spožā dienasgaismā. Tāpēc es jums atkārtoju, ka jums jākopj šī sēkla, lai jūs un jūsu bērni nestu šo gaismu zemes tautām. Es atļauju jums — lai mana vēsts sasniegtu dažādus zemes nostūrus — izmantot līdzekļus, kurus uzskatāt par piemērotiem, kad vien jūsu sirdsapziņa saka, ka esat uz pareizā ceļa. Šajā laikā jums nevajadzētu meklēt katakombas, lai varētu lūgties un mīlēt Mani.

32. Neesiet kautrīgi, ja jūs kādā veidā runājat par Mani vai liecināt,

jo tad cilvēki neatzīs, ka Es jums atklājos, viņi šaubīsies, ka slimie un palīdzības vajadzīgie pūļi kļuva veseli un atrada atvieglojumu savām ciešanām, viņi noliegs brīnumus, ko Es paveicu, lai aizdedzinātu jūsu ticību.

33. Es atstāšu jums savu mācību grāmatu, lai jūs pasakītu pasaulei: „Lūk, šeit ir tas, ko Meistars atstāja kā mantojumu." Un patiesi, cik daudzi, dzirdot manu Vārdu, noticēs, un cik daudzi grēcinieki atjaunosies!

34. Ņemiet vērā visus šos mācības, lai dzīves pārbaudījumi jūs nesastaptu nepagatavotus. (246, 69-70)

35. Cik daudz mācību, cik daudz Dieva pielūgsmes veidu un cik daudz jaunu priekšstatu par garīgo un cilvēcisko dzīvi jūs atradīsiet. Ja jūs protat tajās iedziļināties un tās izvērtēt, katra no tām jums parādīs labu un pareizu daļu un citu, kļūdainu daļu, tālu no patiesības, kas ir taisnība, mīlestība un pilnība.

36. Tur, kur jūs atklājat kļūdas, neziņu vai ļaunumu, izplatiet manas mācības būtību, kurai, tā kā tā ir mana, nedrīkst būt nekāda sajaukšanās ar nešķīsto vai kļūdām.

37. Mana mācība ir absolūta, visaptveroša un pilnīga. (268, 58-60)

38. Es jau tagad jums saku, ka tie, kuri šo sēklu patiesi sēj ar to sirsnību, ar kādu Es to jums uzticēju, dosies savā ceļā mierā. Viņiem atvērsies durvis, kas bija kurlas pret viņu klauvējieniem; un lai gan viņi var tikt apkaroti, viņi nekad nezaudēs cīņā, jo viņu tikumība ļaus viņiem pārvarēt visus pārbaudījumus.

39. Savukārt tie, kuri neieklausās savas sirdsapziņas balsī, kuri nepaklausa maniem vārdiem un nodod mani, vienmēr būs pakļauti saviem ienaidniekiem, dzīvos nemierā un jutīs bailes no nāves. (252, 24-25)

40. Tauta, pirms karš pasaulē beigsies, manam mīlestības likumam jāaizkustina visas dvēseles, lai gan jūs šodien vēl nevarat zināt, kādā veidā.

41. Šis garīgās gaismas vēstījums sasniegs arī cilvēkus; taču tas notiks tikai tad, kad jūs būsiet stipri.

42. Neviens neuzdrošinās teikt, ka šis darbs ir patiesība, ja viņš par to nav pārliecināts, jo tad neviens jums neticēs. Bet, ja jūsu ticība ir absolūta un jūsu pārliecība patiesa, neviens nevarēs jums traucēt nest Labo Vēsti visām sirdīm. (287, 52-53)

60. nodaļa – Darbība Kristus Garā

Jauno mācekļu nepieciešamās īpašības, tikumi un spējas

1. Cik grūti jums šķiet atrast ceļu, lai pildītu savu uzdevumu šajā laikā. Bet Es jums saku, ka tas nav grūti, jo cilvēce ir gatava saņemt Manu vēsti.

2. Visos laikos vājie ir zaudējuši drosmi cīņas priekšā, kamēr stiprie ir parādījuši, ka ticība manam likumam pārvar visu. Tava liktenis, Izraēl, ir bijis vienmēr pasludināt

pasaulei jaunas vēstis un atklāsmes, tāpēc tu dažkārt šaubies, vai atradīsi ticību.

3. Bet nebaidieties, ņemiet sēklu, ko Es jums esmu uzticējis, un sējiet to. Jūs redzēsiet, cik daudz lauku, kurus uzskatījāt par neauglīgiem, jūs atradīsiet auglīgus, ja tie tiks padarīti auglīgi ar manas Vārda patiesību.

4. Neatturieties no sava uzdevuma pildīšanas, jo jūtaties nevērīgi. Patiesi, Es jums saku: tas, kam ir misija un kas atturas to pildīt, rīkojas tikpat ļauni kā tas, kurš apzināti pārkāpj likumu.

5. Neaizmirstiet, ka Tēvs beigās pieprasīs no jums atskaiti — gan par to, ko ļaunu esat darījuši, gan par to, ko esat atturējušies darīt. Ziniet, ka gan viens, gan otrs pārkāpums radīs ciešanas jūsu dvēselei.

6. Izplatiet manu mācību, runājiet cilvēkiem par maniem vārdiem, pārlieciniet viņus ar saviem mīlestības darbiem, aiciniet viņus klausīties Mani, un, ja viņi ieradīsies kopā ar cilvēku pūļiem un viņu sirdīs iedegsies ticības gaisma, Es viņus nosaukšu par Jaunās Izraēlas tautas bērniem. (66, 14-17)

7. Tos, kuri no purva, netīrumiem un egoisma pacelsies uz kalpošanas dzīvi un aktīvu mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem, Es parādīšu kā piemēru tam, ka manā mācībā ir gaisma un žēlastība, lai atjaunotu grēciniekus. Šis piemērs ietekmēs visas sirdis.

8. Kas gan nevēlas piederēt pie tiem, kas liecina par Mani? Bet patiesi, Es jums saku: ja jūsu darbi nenāk no sirds, tie nedos augļus jūsu līdzcilvēkiem, un jūs bieži dzirdēsiet, ka viņi jūs sauc par liekuļiem un viltus sludinātājiem. Un Es negribu, lai jums tā notiktu.

9. Jums jāzina, ka šodienas laikos ir ļoti grūti cilvēkus apmānīt. Viņu gars ir modrs, un, lai gan viņi ir apmaldījušies savas eksistences materiālismā, viņi ir jūtīgi pret jebkuru garīgu izpausmi. Bet, ja jūs nevarat apmānīt savus līdzcilvēkus — vai tad jūs varat apmānīt savu Tēvu?

10. Ļaujiet Meistara mīlestībai apmesties jūsu būtībā, lai jūs piedotu saviem ienaidniekiem, tāpat kā Viņš piedod jums. Tad jūsu sirds būs kā glābšanas enkurs starp cilvēkiem. (65, 44-46)

11. Nebīstieties no cilvēkiem; jo patiesi, Es jums saku: Es runāšu caur jūsu muti, liecināšu par Savu Vārdu caur jums, un tā atbalsis sasniegs pasaules malu, lielos un mazos, valdniekus, zinātniekus un teologus. (7, 37)

12. Es jums atkārtoju, ka jums nedrīkst baidīties no strīdiem. Tātad ar vislielāko dabisku vienkāršību sakiet saviem līdzcilvēkiem, ka Kungs ir nācis pie jums.

13. Sakiet viņiem, ka tas, kurš mira uz krusta, bija Jēzus — ķermenis, kurā slēpās Kristus, dzīvais templis, kurā mājās "Dieva Vārds"; bet ka Kristus, Dievišķā Mīlestība, dzīvo un Garā nāk pie saviem bērniem, lai iemācītu viņiem ceļu, kas viņus vedīs uz Viņa Garīgo Valstību. (88, 62-63)

14. Neuzskatiet par briesmīgiem sektu un konfesiju spriedumus un izsmiekus. Tieši viņi, lai gan viņu rokās ir pravietojumu grāmatas, nav tās pareizi iztulkojuši un tādēļ nav sapratuši, ka Mani jāgaida. Bet jūs, kas nezināját pravietojumus, kuri runāja par Manu atgriešanos kā Svēto Garu, esat Mani gaidījuši. Tagad ir pienācis „Trešais laiks", bet cilvēce nav sapratusi, kā pareizi interpretēt Evaņģēliju. (33, 26)

15. Kā jūs varēsiet pamudināt cilvēci sasniegt garīgumu laikmetā, kurā valda tik liela materializācija un garīgā apmulsums?

16. Apzinieties, ka jūsu darbs ir grūts, ka jums jābūt stipriem un pacietīgiem cīņā, lai to varētu paveikt.

17. Jums ir jāpieliek lielas pūles, lai labotu nepareizo interpretāciju, kas dota maniem likumiem, kā arī nepilnīgo veidu, kādā jūs man izrādat savu pielūgsmi.

18. Bet jums jāpatur prātā, ka jūs nevarat mainīt priekšstatus un pielūgsmes veidus vienā mirklī, bet, lai to sasniegtu, jums jāapbruņojas ar pacietību un labu gribu un ar saviem darbiem jārada mīlestības paraugs. (226, 60)

19. Tikai tie, kam sirds ir tīra, drīkst doties uz zemēm un tautām, lai izplatītu Manu vēsti, jo viņi būs vienīgie, kas ir cienīgi liecināt par šī darba patiesību.

20. Kad šie sūtņi dosies uz valstīm, kas tos gaida, no viņu sirdīm jau būs jāizdzēsts jebkāds reliģiskais fanātisms, nedrīkstēs pastāvēt ne mazākā vēlme pēc glaudinājumiem vai apbrīnas, nedz arī viņu rokas drīkstēs uzdrošināties aptraipīt sevi ar pasaules naudu par mīlestības darbu, ko viņi veic.

21. Viņiem nevajadzētu pārdot brīnumus, nedz arī noteikt cenu savstarpējai mīlestībai. Viņiem jābūt kalpiem, nevis kungiem.

22. Vēl pienāks laiks, kad jūs sapratīsiet patiesas pazemības lielumu, un tad jūs atzīsiet, ka tas, kurš prata būt kalps, patiesībā bija brīvs savā uzdevumā darīt labu un izplatīt žēlsirdību, un ka viņa dzīvē viņu pavadīja ticība, paļāvība un miers. (278, 11-12)

23. Es jums saku, ka jūs to sajutīsiet, kad jūsu dvēsele būs gatava mācīt jūsu līdzcilvēkiem manu mācību. Jo tas notiks tad, kad jūs būsiet atraduši sevi. Tad jūs pilnīgi skaidri dzirdēsiet sirdsapziņas balsi. Kamēr tas jums neattiecas, jūs nespēsiet Mani patiesi sajust. (169, 36)

24. Uzmanīgi klausieties šiem vārdiem, lai pēc tam jūs tos izskaidrotu un iesētu jūsu līdzcilvēku sirdīs. Neapmierinieties ar to, ka tos saprotat: runājiet par tiem, rādiet piemēru un māciet ar saviem darbiem. Esiet jūtīgi, lai jūs zinātu, kad ir īstais brīdis runāt, un kad ir pienācis piemērots laiks, kad jūsu darbiem jāliecina par manu mācību.

25. Es dodu jums vienu valodu, lai izplatītu manu vārdu, un šī valoda ir garīgā mīlestība, ko sapratīs visi cilvēki.

26. Tā ir valoda, kas ir patīkama cilvēku ausīm un sirdīm un kas

akmens pa akmenim nojauks Bābeles torni, ko viņi ir uzcēluši savās sirdīs. Tad beigsies mans tiesas spriedums, jo visi uzskatīs sevi par brāļiem un māsām. (238, 27-28)

27. Tikai tad, kad jūs būsiet iekšēji pārveidojušies, Es jūs sūtīšu pasaulē, lai izplatītu Manu vēstījumu. Jo tikai tad, kad garīgums mācekļos būs paties, viņi sapratīs, kā to tālāk nodot tālāk, kā viņi to ir saņēmuši no Manis. (336, 38)

28. Ņemiet vērā, ka mana mācība neaprobežojas ar jūsu priekšstatiem un jūsu saprašanu. Manai dievišķajai gudrībai nav robežu. Neviens nevar apgalvot, ka viņš zināja vai saprata kādu no manām atklāsmēm, pirms es to viņam atklāju.

29. Kamēr zinātnieki mēģina visu izskaidrot ar savām materiālajām zināšanām, Es atklāju pazemīgajiem garīgo dzīvi, patieso dzīvi, kurā ir cēlonis, iemesls un izskaidrojums visam, kas pastāv.

30. No zināšanām, ko jūs nododat, radīsies priekšstats, ko cilvēki veido par manu darbu. Daudzi, trūkstot izpratnei, vērtēs manu mācību atbilstoši jūsu neuzkrītošajai izskatībai, tāpat kā "Otrā laikmetā" Jēzu, Kristu, vērtēja pēc viņa pieticīgās izskatības un vienkāršajiem apģērbiem, un tāpēc, ka arī tie divpadsmit, kas viņam sekoja, bija vienkārši apģērbti. Bet Es jums saku patiesībā, ka viņi nebija apklāti ar lupatām, un ka viņi bija noraidījuši tikai zemes iedomību, jo, pamatojoties uz manu mācību, viņi bija sapratuši, kādās patiesajās vērtībās slēpjas dvēsele.

31. Es jums saku, mācekļi: ja cilvēki sāk pētīt Manu darbu un nāk pie jums un jautā, tad nekrītiet kārdinājumā, uzskatot sevi par pārākiem tāpēc, ka esat saņēmuši zināšanas no Manis. Jo pieticīgāki jūs izrādīsieties, jo cēlāki un uzticamāki viņi jūs uzskatīs.

32. Tādā veidā gaisma, kas izkliedē fanātismu un atbrīvo dvēseli, pamazām izplatīsies no cilvēka uz cilvēku. Un tie, kuri sauca sevi par kristiešiem, neesot tādi, caur šo gaismu iepazīs un izskaidros Kristus patiesos mācības. Jo tā dos viņiem pacilājošu priekšstatu par garīgo dzīvi, par kuru Jēzus runāja savās mācībās. (226, 17-21)

33. Jūs nevarat iet pie cilvēkiem ar neīstu vai tikai izliktu sagatavotību; jo viņu dvēsele ir attīstīta, un saite, kas sedza viņu acis, jau sen ir nokritusi.

34. Nesiet viņiem garīgumu, piedāvājiet viņiem mieru un radiet savā apkārtnē labklājības un brālības atmosfēru, tad jūs pieredzēsiet, kā viņi jūs klausās un pieņem jūsu vārdus, kuros būs mana iedvesma un mana spēks.

35. Ja jūs sludināt un mācāt mieru, tad paši esiet miermīlīgi; ja runājat par mīlestību, tad izjūtiet to, pirms to izsakāt vārdos; ja jūsu līdzcilvēki jums piedāvā savus augļus, tad tos neatsakiet. Pārbaudiet visu, ko iepazīstat, un turieties pie tā, kas ir pieņemams un pareizs viņu mācībās.

36. Jūs sastapsiet arī tos, kuri — kļuvuši fanātiski savā reliģijas praktizēšanā — ir samazinājuši savu uztveres spēju, materializējot savus kulta rituālus. Tad jums jāpalīdz viņiem pacietīgi paplašināt savas zināšanas, jāparāda viņiem apvāršņi, kurus viņu gars var sasniegt, ja viņi iedziļinās manā mācībā.

37. Jums jārunā ar viņiem par manu Visuma Garu, par dvēseles nemirstību, tās nepārtraukto attīstību. Jums jāiemāca viņiem patiesa lūgšana, gara saruna, un jāatbrīvo viņus no aizspriedumiem un kļūdām. Tas ir darbs, ko Es jums uzticu — mīlestības un pacietības darbs. (277, 6-7)

38. Dziediniet visas ciešanas, gan ķermeņa, gan dvēseles, jo jums ir uzdevums mierināt, stiprināt un dziedināt savus tuvākos. Bet Es jums jautāju: kā jūs varētu sniegt veselību tiem, kas cieš, ja paši būtu slimi? Kādu mieru varētu izstarot jūsu dvēsele, ja tā ir satraukta ar rūpēm, ciešanām, sirdsapziņas mokām un zemiskām kaislībām?

39. Jūs saviem līdzcilvēkiem varēsiet piedāvāt tikai to, ko esat uzkrājuši savās sirdīs. (298, 1-2)

40. Es sniedzu jums skaidru un vienkāršu mācību, lai jūs iemācītos dzīvot grēcinieku vidū, neaplipstot ar viņu grēkiem; iet savu ceļu caur ērkšķiem, neievainojoties; būt lieciniekiem zvērībām un negodībām, neiekrītot dusmās; dzīvot pasaulē, kas pilna ar nožēlojamo, nemēģinot no tās aizbēgt, bet gan tieši pretēji – vēloties palikt tās vidū, lai darītu visu iespējamo labo tiem, kas cieš, un visos ceļos sētu labā sēklu.

41. Tā kā zemes paradīze cilvēku grēku dēļ ir pārvērtusies par elli, ir nepieciešams, lai viņi nomazgātu savus kauna traipus un tādējādi atgūtu savas dzīves sākotnējo tīrību. (307, 26-27)

42. Es neizsūtīšu par sūtņiem tos, kuri ir miruši žēlastības dzīvei, jo viņiem nebūtu ko dot. Es neuzticēšu šo misiju tiem, kuri nav attīrījuši savu sirdi no egoisma.

43. Manas Vārda vēstnesim jābūt Manam māceklim, kura vienkāršā klātbūtne jau liek sajust Manu mieru sirdīs. Viņam jāspēj mierināt savus līdzcilvēkus pat dzīves smagākajos brīžos, un no viņa vārdiem vienmēr jāplūst gaisma, kas izkliedē visu dvēseles vai prāta tumsību. (323, 60-61)

Pareizā rīcība, izplatot Vārdu

44. Maniem jaunajiem mācekļiem būs daudz līdzekļu un veidu, kā izplatīt šo svētīto sēklu; bet nekad neaizmirstiet pazemību un vienkāršību, jo tā Es esmu nācis pie jums, un tādā pašā veidā jums jāpieiet sirdīm, mājām un tautām. Ja jūs nāksiet tā, jūs tiksiet atzīti par garīgā vēstījuma vēstnešiem, un jūsu cīņa nesīs patiesas garīguma, atjaunošanās un brālības augļus. (82, 66)

45. Ja jūs vēlaties zināt, ko jums jādara starp cilvēkiem, pietiek aplūkot to, ko Es esmu darījis pie

jums no tās dienas, kad jūs pirmo reizi dzirdējāt Manu Vārdu.
46. Es jums piedevu, uzņēmu jūs ar bezgalīgu žēlsirdību un mīlestību, ļāvu jums atpūsties no smagā dienas darba. Es neaizrāvājos ar to, lai vērtētu jūsu sociālo stāvokli, jūsu statusu vai jūsu kastu . Es attīrīju jūsu grēku izsitumus un dziedināju jūsu vājības.
47. Es biju saprotošs, iecietīgs un labvēlīgs, vērtējot jūsu trūkumus. Es atvedu jūs atpakaļ pie patiesās dzīves, dodot jums mīlestības mācību, kas ļauj jums glābties, glābjot savus tuvākos.
48. Šajos manos darbos, ko esmu veicis ar katru no jums, jūs varat atrast labāko piemēru, lai to pielietotu starp tiem, kas cieš fiziskās un garīgās bēdās un kas pūļos nāks pie jums.
49. Kad Es runāju uz šo tautu šeit, Es runāju uz cilvēci. Jūsu uzdevums ir rīt vērsties pie cilvēku sirdīm un brālīgi nodot viņiem Manu Vārdu, kas pabeigs pestīšanas darbu. (258, 21-24)
50. Jums jābūt pazemīgiem. Jums nedrīkst būt nekas pretī, ja jūs apvaino. Esiet lēnprātīgi. Jums tiks nodarītas pazemojumi un ciešanas. Bet jūsu vārdu, kas būs mana vēsts, viņi nespēs izdzīt no savas dvēseles. Tāpēc es jums saku: ja daži paliks nejūtīgi un kurli pret jūsu aicinājumu, citi par to pamodīsies no sava gara miega un dosies ceļā, lai virzītos uz priekšu un savu dzīvi novirzītu atjaunošanās un atgriešanās ceļā.
51. Bruņojieties ar drosmi, ticību un spēku, lai varētu stāties cīņā. Bet Es vēršu jūsu uzmanību uz to: neļaujieties iebiedēt, ja runājat ar kādu no saviem līdzcilvēkiem, jo redzat, ka viņš ir labi ģērbies, vai tāpēc, ka viņu uzrunā kā princesi, kungu vai ministru.
52. Ņemiet par paraugu Pāvilu un Pēteri, kuri pacēla savu balsi pret tiem, kurus pasaule sauca par kungiem. Viņi bija lieli savā garā, un tomēr viņi nevienam neuzpūta, ka būtu kungi; drīzāk viņi apliecināja, ka ir kalpi. Sekojiet viņu piemēram un lieciniet par manu patiesību ar savu darbu mīlestību. (131, 60-62)
53. Es arī norādu jums, ka par manu mācekli nevar saukties tas, kurš izmanto manu vārdu kā zobenu, lai ievainotu savus līdzcilvēkus, vai kā skepteri, lai tos pazemotu. Tāpat arī tas, kurš satraucas, runājot par šo mācību, un zaudē mieru, jo viņš nesēs ticības sēklu.
54. Sagatavots māceklis būs tas, kurš, ja redz, ka tiek uzbrukts viņa ticībai, viņa pārliecības svētākajai daļai, spēj saglabāt mieru, jo viņš būs kā bāka vētrā. (92, 9-10)
55. Ja jūs mēģināt pamudināt grēcinieku uz labo, nedarīt to, draudot viņam ar manu tiesu, dabas spēkiem vai sāpēm, ja viņš nemainīsies, jo jūs viņam iedēstītu nepatiku pret manu mācību. Parādiet patieso Dievu, kurš ir pilns mīlestības, žēlsirdības un piedošanas. (243, 36)
56. Neuzskatiet par apvainojumu jūsu līdzcilvēku izsmieklu, jo jūs

apzināties, ka tas, kurš tā rīkojas, savas neziņas dēļ nespēj atzīt patiesību. Kompensāciju par to jūs atradīsiet pie tiem, kuri nāk pie jums, lai jūs izpētītu, un tad ir pārsteigti par iekšējo mieru, kas izstaro no katra mana patiesā mācekļa.

57. Jūs, savukārt, nekad nedrīkstat izsmiet tos, kuri savā reliģiskajā fanātismā ir elku pielūdzēji. Jo, lai gan viņi Mani meklē materiālās formās, tomēr tieši tajās viņi Mani pielūdz.

58. Jums nav jānorāda saviem līdzcilvēkiem uz viņu kļūdām, lai panāktu to novēršanu. Drīzāk jūs ar to izraisītu viņu dusmas un vēl vairāk pastiprinātu viņu fanātismu. Pietiks ar to, ka jūs īstenosiet manu mācību ar tai nepieciešamo garīgumu, lai jūsu līdzcilvēku kļūdas atklātu patiesības gaismā.

59. Jums būs jāizrāda liela pacietība, liela žēlsirdība un patiesa mīlestība, ja vēlaties, lai cilvēce drīz iemācītos atpazīt mana Vārda garīgo saturu un izrādīt tam patiesu godbijību, kā arī katrā cilvēciskajā būtnē atpazīt garīgo un zemes brāli Dievā. (312, 20-22)

60. Es esmu jums pierādījis, ka neziņā esošajam vai apmānotajam var noņemt tumšo saiti no acīm, nekaitējot viņam, neaizvainojot vai nesāpinot. Es gribu, lai arī jūs rīkotos tāpat. Es esmu jums pierādījis ar savu piemēru, ka mīlestībai, piedošanai, pacietībai un iecietībai ir lielāka vara nekā stingrībai, nosodījumiem vai vardarbībai. (172, 63)

61. Es atkal atstāju jums pēdas, lai jūs Man sekotu. Ja jūs dodaties meklēt cilvēkus, lai nestu Labo Vēsti, nelūdziet, lai viņi jūs uzklausa. Veiciet savu uzdevumu ar cieņu, un tie, kas jums ticēs, būs tie, kurus Es esmu izvēlējies, lai padarītu par saviem mācekļiem. (10, 50)

Pareizais vārda sludināšanas veids

62. Es neesmu jums devis Savu Vārdu, lai jūs to sludinātu uz ielām un laukumos. Jēzus gan to darīja; bet Viņš prata atbildēt uz jebkuru jautājumu un pārbaudīt tos, kuri mēģināja Viņu pārbaudīt.

63. Jūs esat mazi un vāji, tāpēc nedrīkstat izaicināt savu līdzcilvēku dusmas. Nemēģiniet pievērst uzmanību sev — domājiet, ka jums nav nekas īpašs. Nemēģiniet arī pierādīt cilvēkiem, ka visi kļūdās un ka tikai jūs pazīstat patiesību; jo tādā veidā jūs neko labu nepanāksiet ar savu sēklu.

64. Ja vēlaties attīstīties garīgi un morāli, nekritizējiet savu līdzcilvēku kļūdas, lai neiekristu tajā pašā kļūdā. Labojiet savas nepilnības, pazemīgi lūdzieties savam Skolotājam, lai jūs iedvesmotu Viņa maigums, un atcerieties Viņa padomu nekad neizpaust savus labos darbus, lai jūsu kreisā roka nekad neuzzinātu, ko darījusi labā.

65. Es jums saku arī to, ka nav nepieciešams meklēt cilvēkus, lai runātu ar viņiem par manu mācību;

jo mana žēlsirdība jūs aizvedīs pie tiem, kam nepieciešama jūsu palīdzība.
66. Bet, ja ir brīži, kad, pildot manu likumu, jūs sajutīsiet vajadzību darīt labdarības darbu, un jūsu tuvumā nebūs neviena, kam tas būtu nepieciešams, tad par to neraizējieties un nešaubieties par manu vārdu. Tā būs tieši tā stunda, kurā jums jālūdz par saviem prombūtnē esošajiem brāļiem, kuri saņems manu žēlsirdību, ja jums būs patiesa ticība.
67. Nestrādājiet, lai zinātu vairāk nekā jūsu brāļi. Saprotiet, ka jūs visi iegūstat atziņu atbilstoši savai attīstībai. Ja Es jums piešķirtu Savu Gaismu, neņemot vērā jūsu nopelnus, jūs uzskatītu sevi par lieliem un pazustu savā iedomībā, un jūsu gudrība būtu viltus.
68. Es gribu redzēt jūs pazemīgus. Bet, lai būtu pazemīgi Manā priekšā, jums jāizrāda pazemība arī pret saviem tuvākajiem.
69. Mācekļi, mīlestība un gudrība nekad nav atdalītas, viena ir otras daļa. Kāpēc daži cenšas šīs divas tikumus nošķirt? Abas ir atslēga, kas atver svētnīcas vārtus, kas ļaus jums nonākt pie pilnīgas sapratnes par manu mācību.
70. Es jums esmu teicis: vai jūs vēlaties daudz draugu? Tad izmantojiet laipnību, sirsnību, iecietību un žēlsirdību. Jo tikai ar šo tikumu palīdzību jūsu gars varēs spīdēt jūsu tuvāko ceļā, jo tie visi ir mīlestības tiešs izpausmes veids. Jo gars savā visdziļākajā būtībā glabā mīlestību, jo tas ir Dievišķā dzirkstele, un Dievs ir mīlestība. (30, 29-36)
71. Es tagad runāju ar tiem, kuriem citās valstīs jāpilda sava misija kā apustuļiem un praviešiem, lai viņi neuzpūstos ar misiju, ko Es viņiem esmu uzticējis. Viņiem nevajadzētu izraisīt ažiotāžu, cīnoties pret reliģiskajām kopienām vai ticības apliecinājumiem.
72. Citi būs tie, kas izraisīs sašutumu pret jums, neapzinoties, ka tādējādi viņi palīdzēs jums izplatīt manu mācību, pamodinot daudzu cilvēku ziņkāri, kas vēlāk pārvērtīsies ticībā. (135, 28)
73. Kad Es savu dievišķo vēstījumu iesakņoju jūsos, tam jākļūst par brālības vēstījumu. Taču, lai tā iespaido un aizkustina šīs cilvēces materiālistisko sirdi, tai jābūt apzīmogotai ar patiesības zīmogu, ko Es jums esmu atklājis. Ja jūs kaut ko slēpjat, ja jūs kaut ko noklusējat, tad jūs neesat snieguši patiesu liecību par to, kas ir bijusi mana atklāsme Trešajā laikmetā, tāpēc jūs neiegūsiet ticību. (172, 62)
74. Cik liela ir morālā un garīgā atpalicība, kādā Es sastopu cilvēci! Cik liela ir to atbildība, kuri šajā laikā ir saņēmuši mana Vārda žēlastību un gaismu!
75. Mācekļi, kļūstiet par meistariem, izdziniet no savām sirdīm bailes no cilvēkiem, izdziniet vienaldzību un gausumu, saprotiet, ka jūs patiesi esat Debesu Vēstījuma nesēji. Jūs esat tie, kam jāsniedz skaidrojums par visu, kas notiek

šajos laikos, kam jācenšas parādīt manas mācības principus, kurus cilvēce ir aizmirsusi.

76. Jums nevajadzētu atkārtot manu Vārdu saviem līdzcilvēkiem tā, kā Es to jums teicu. Apmācieties, lai jūs to saprastu un spētu izskaidrot. Nemeklējiet vārdus, lai ieskaidrotu ar savu daiļrunību. Runājiet vienkāršā veidā, kas vislabāk izsaka Gara patiesību. (189, 11-13)

77. Esiet nenogurstoši, jaunie mācekļi, kad runājat par šo patiesību. Nepieredzējušās lūpas, kas bailēs neizrunājat manu vārdu — atverieties brīdī, kad pieņemat lēmumu. Vienīgais vārds, kas teikts manā vārdā, var glābt grēcinieku, aizvērt bezdibenus, kas traucē ceļā tiem, kuri ir kļuvuši nepaklausīgi ļaunumam. Vai jūs zināt to spēku, kas piemīt manam vārdam? Vai jūs zināt savas pilnvaras spēku?

78. Runājiet ar parauglīdzīgiem darbiem un izpildiet to daļu no mana darba, ko es jums esmu uzticējis. Pārējo 686 es darīšu pats. (269, 6)

79. Ja redzat, ka citi jūsu līdzcilvēki māca Kristus vārdu un vārdu, tad neuzskatiet viņus par zemākiem. Jo ir rakstīts, ka mana atgriešanās notiks tad, kad vārds, ko es jums atnesu “Otrajā laikmetā”, būs izplatījies pa visu zemi.

80. Bet es jums saku, ka pasaulē joprojām ir vietas, kas šo vēsti vēl nav saņēmušas. Kā šodienas dziļi garīgā mācība varētu sasniegt šos tautas, ja tās iepriekš nav saņēmušas dievišķo mīlestības sēklu, ko Glābējs jums deva savos vārdos un asinīs? (288, 44)

81. Kad jūs reiz sapratīsiet un sajutīsiet patiesību, jūs pieredzēsiet, cik viegli garam ir sekot sava Skolotāja pēdās pat vissmagākajos pārbaudījumos. Dariet visu, kas jums ir iespējams, jo Es no jums nepieprasīš i vairāk, nekā jūs varat izdarīt. Tad jūs atstāsiet pavērtu ceļu nākamajām paaudzēm.

82. Es lieku jums pie sirds bērnus un uzdodu jums vadīt viņus pa pareizo ceļu. Sapulciniet viņus, runājiet ar viņiem ar mīlestību un atdevi par Mani.

83. Meklējiet atstumtos — tos, kas pazuduši dzīvo nabadzībā un netikumībā. Es piešķiršu jūsu vārdiem garīgo spēku, lai tie kļūtu par ceļu uz pestīšanu, kad tie izskanēs no jūsu lūpām.

84. Atveriet neziņas cilvēkiem Patiesās Dzīves grāmatu, lai viņu dvēseles atmodinātos un kļūtu lielas, iekļūstot Svētā Gara atklāsmēs. Kļūstiet līdzīgi savam Skolotājam, un jūs tiksiet uzklausīti. (64, 70)

85. Es gribu, lai tie, kas ir atraduši ceļu, to mācītu viegli saprotamā veidā un padarītu to vieglu saviem līdzcilvēkiem, lai viņi to neklātu ar šķēršļiem, kā to darījuši daudzi, tādējādi neļaujot tiem, kas Mani meklē, nākt pie Manis. (299, 34)

86. Jums, spiritistiem, es uzticu uzdevumu nojaukt to barjeru, ko cilvēce uzcēla starp Dievu un sevi — barjeru, kas veidota no viltus ticības, tikai šķietamas ticības Mūžīgajam,

no materializācijām un nevajadzīgām kulta darbībām.
87. Tev, tauta, es uzticu uzdevumu nogāzt no pjedestāla Zelta teļu, ko cilvēki joprojām pielūdz, pat ja viņi uzskata sevi par tālu no elku pielūgšanas un pagānisma. (285, 54-55)
88. Izskaudiet cilvēku nepareizo iespaidu, ko viņi guvuši par garīgajām mācībām, it kā tās balstītos uz neziņu, maldināšanu un krāpšanu. Parādiet manu mācību visā tās tīrībā un cēlumā, lai tā izkliedētu neziņu, fanātismu un sirdsapziņas nocietināšanos, kas cilvēkiem liedz domāt par savu garīgo Es, kam viņi ir atņēmuši jebkādu rīcības brīvību. (287, 42)
89. Jūs, kas esat saņēmuši šīs atklāsmes, esat izraudzīti, lai cilvēcei sludinātu Manu jauno vēsti, izmantojot cilvēka saprātu. Kas gan cits varētu sniegt šo liecību, ja ne jūs?
90. Ja jūs gaidāt, ka cilvēces reliģisko kopienu augstākās amatpersonas vai garīdznieki nesīs šo Labo Vēsti, jūs kļūdāties. Jo patiesi, Es jums saku, pat ja viņi Mani redzētu, viņi nepakustinātu lūpas, lai teiktu cilvēcei: „Lūk, tur ir Kristus, ejiet pie Viņa!" (92, 13)
91. Neguliet, gaidot tos laikus, par kuriem Es jums esmu runājis, lai tikai tad paceltu jūs un teiktu cilvēkiem: „Tas, ko jūs tagad redzat, jau bija paredzēts."
92. Nē, tauta, ir absolūti nepieciešams, lai tu to iepriekš paziņotu, lai tu to pareģotu, lai tu sagatavotu ceļu tam, lai piepildītos viss, ko Es jums esmu paredzējis un apsolījis. Tad jūs būsiet izpildījuši savu misiju kā garīguma ceļa sagatavotāji uz Zemes.
93. Kad tad pasaulē sāks parādīties brīnumainas lietas un Kunga Gars runās uz jums caur nekad neredzētiem notikumiem, un kad cilvēka gars sāks atklāt nekad neiedomātas dāvanas un spējas, jūs pieredzēsiet, kā visas ticības apliecinājumi, teorijas, normas, institūcijas un zinātnes tiks satricinātas, un tad cilvēce atzīs, ka tiem, kuri pazemībā sludināja šķietami dīvainu mācību, bija taisnība, jo viņu vārdi apstiprinājās, kad tie piepildījās.
94. Tad jūs pieredzēsiet, ka zemes tautas interesējas par garīgo mācību, ka teologi salīdzina Kristus mācības ar jaunajām atklāsmēm, un jūs redzēsiet, ka daudzi, kuri vienmēr bijuši vienaldzīgi pret garīgo, sāk dzīvīgi interesēties par šo un pagātnes laiku atklāsmju pētīšanu. (216, 16-17)

Uzdevums mierināt un dziedināt fiziski un garīgi ciešos

95. Es esmu uzticējis saviem izredzētajiem lielas dāvanas. Viena no tām ir dziedināšana — dziedinošais balzams, lai ar šo dāvanu varētu pildīt vienu no skaistākajiem uzdevumiem starp cilvēkiem, jo jūsu planēta ir asaru ieleja, kur vienmēr valda sāpes.
96. Ar šo spēju jums ir plašs lauks, lai saskaņā ar manu gribu sniegtu

mierinājumu. Es esmu ielicis šo balzamu jūsu būtībā, jūsu sirds maigākajās stīgās, un jūs esat atspirdzinājušies ar to, jūsu galvas ir noliekušās priekšā tā brīnumiem, jūsu sirdis ir kļuvušas maigas cilvēku sāpju dēļ, un jūs vienmēr esat gājuši žēlsirdības ceļu.

97. Turpiniet sniegt šo dziedinošo balzamu, kas nav jūsu rokās, jo tas tiek nodots ar līdzjūtības, mierinājuma un sapratnes skatieniem, tiek nodots tālāk ar labām domām un pārvēršas dziedinošos padomos, gaismas vārdos.

98. Dziedināšanas dāvanai nav robežu. Nekad neaizmirstiet, ka jūs esat ar to piesātināti; un ja sāpes jūs padara par upuri, jo jūs tiekat pakļauti pārbaudījumam, ja jūs nevarat tās novērst ar šo balzamu, tad neaizmirstiet manas mācības, aizmirstiet savas ciešanas un domājiet par citiem, kuriem mokas ir lielākas. Tad jūs piedzīvosiet brīnumus sevī un savos līdzcilvēkos. (311, 18-19)

99. Cik ļoti jums jābūt gataviem, lai ielūkotos sirdīs un uzzinātu, ko tās glabā sevī, ko tās slēpj un kas tām nepieciešams!

100. Es esmu jūs mācījis barot dvēseles, dziedināt tās, dot tām gaismu un rādīt ceļu uz to augšupvērsto attīstību.

101. Kas šo vārdu dzird un glabā savā sirdī, tas spēs kļūt par dvēseļu vadītāju, ārstu un padomdevēju. Viņa vārdos būs miera un mierinājuma dāvana viņa līdzcilvēkiem, kam vajadzīga gaisma. (294, 3-4)

102. Es dodu jums pilienu dziedinoša balzama, lai jūs, ja jūs tiksiet vajāti, veiktu brīnumainus dziedinājumus starp cilvēkiem. Jo lielu epidēmiju laikā, kad izceļas neparastas un zinātnei nezināmas slimības, jāatklājas manu mācekļu pilnvarām.

103. Es uzticu jums atslēgu, ar kuru jūs atvērsiet visrūsētāko slēdzeni, tas ir, visnepaklausīgāko sirdi, un pat cietuma vārtus, lai dotu brīvību nevainīgajiem un glābtu vainīgos.

104. Jūs vienmēr dzīvosiet mierā un paļaujoties uz Mani, jo visur, kur vien jūs dosieties, jūs aizsargās mani eņģeļi. Viņi padarīs jūsu uzdevuma izpildi par savu un pavadīs jūs uz mājām, slimnīcām, cietumiem, nesaskaņu un kara laukiem — kur vien jūs dosieties, lai sētu manu sēklu. (260, 37-38)

105. Cilvēki ieradīsies, un starp viņiem būs „Toms“, ko pārstāv zinātne un materiālisms, ar modrām acīm, lai pētītu; un to darīs ne tikai ar acīm, bet arī ar pirkstiem, lai aptaustītu, pieskartos, jo tikai tā viņš varēs noticēt manai klātbūtnei un garīgajiem notikumiem, kas viens pēc otra notiks cilvēces vidū un par kuriem cilvēkiem būs jādod liecība, lai „Trešā laikmeta Tomass” savās šaubās un materialismā varētu tikt pārvarēts ar manu mīlestību. (319, 38)

106. Es jums došu norādījumus, kad jums jāķeras pie darba; jo tas būs laiks, kad zīmes būs tik lielas un

skaidras, ka jūs dzirdēsiet Garīgās pasaules aicinājumu un šīs pasaules aicinājumu, kas ar saviem notikumiem norādīs, ka ir pienākusi jūsu cīņas stunda. Es runāšu ar jums no gara uz garu un vadīšu jūs pa ceļu.

107. Bet es gribu, lai jūs, pirms nākat pie cilvēkiem kā skolotāji, nāktu kā ārsti, un tad, kad būsiet remdējuši viņu sāpes, viņi varēs dzert no mana Vārda tīro ūdeņu avota. Vispirms meklējiet brūci, čūlu vai slimību un dziediniet viņu ciešanas, lai pēc tam varētu vērsties pie viņu dvēselēm.

108. Dodieties pie saviem līdzcilvēkiem kā Jēzus "Otrajā laikmetā" un nesiet viņiem dziedinošo balzamu pirms mana Vārda. Bet no kā sastāv šis balzams, o mācekļi? Vai tas ir avotu ūdens, kas tiek svētīts un pārvērsts zālēs slimajiem? Nē, tauta. Tas balzams, par kuru Es jums runāju, atrodas jūsu sirdī . Tur Es to esmu ielikuši kā dārgu esenci, un tikai mīlestība to var atvērt, lai tas neapturami plūstu ārā.

109. Ja jūs vēlaties to izliet pār kādu slimu cilvēku, tad ne jūsu rokas būs tās, kas dziedinās, bet Gars, kas pārplūst ar mīlestību, žēlsirdību un mierinājumu. Tur, kur jūs vēršat savas domas, notiks brīnums.

110. Jūs varat daudzveidīgi ietekmēt dabas būtnes un elementus, lai visiem nestu mierinājumu. Bet es jums saku arī šo: nebaidieties no slimībām un esiet pacietīgi un žēlīgi pret visiem.

111. Attiecībā uz apsēstajiem un tiem, kas ir sajukuši savā cilvēciskajā prātā, jūs varat arī dziedināt, jo jums ir šī spēja, un jums tā jāliek kalpošanai tiem būtnēm, kas ir nonākušas izmisumā un aizmirstībā. Atbrīvojiet viņus un atklājiet šo pilnvaru neticīgajiem. Viena no šīs tautas lielajām misijām ir nest gaismu tur, kur valda tumsība, salauzt jebkādu verdzību un netaisnību un panākt, lai šī pasaule atzītu savu Kungu un ieraudzītu sevi, savu iekšējo būtību, pilnībā apzinoties patiesību. (339, 39-41)

Laiks doties pasaules misijā

112. Tā kā pasaule šobrīd ir tik akla, ka nespēj atpazīt patiesības gaismu, nedz arī savā dziļākajā būtībā dzirdēt manu aicinājumu, jums jālūdz un jāiegūst garīgā augsne. Jo šobrīd jūs netiktu uzklausīti, jo visas tautas ir aizņemtas ar gatavošanos iznīcināt un aizstāvēt sevi.

113. Cilvēkiem būs jākļūst vēl akliem, kad izmisums, naids, terors un sāpes sasniegs savas robežas.

114. Arī šis nebūtu īstais brīdis, lai nodotu manu vēstījumu, jo jūs būtu kā saucēji tuksneša vidū; neviens jums nepievērstu uzmanību. (323, 27-29)

115. Tikai pēc tam, kad Zeme būs cietusi no viena polusa līdz otram un visas nācijas, visas sabiedriskās iestādes un visas mājas būs iznīcinātas līdz pašām saknēm, un pēc tam, kad cilvēce būs nomazgājusi katru kauna traipu, jums jāiziet sagatavotiem manā

vārdā, lai nestu manu mācību saviem brāļiem. (42, 54)
116. Kad būs pienācis laiks, tev, mīļā tauta, jāceļas ceļā un jāpadara manas svētās vārds jūtams taviem līdzcilvēkiem. Jūs kā labi mācekļi izklīdīsiet pa pasauli, un šis jaunais Evaņģēlijs, ko Es jums atstāju, izplatīsies. Šī gaisma, kas izplūst no Sestā zīmoga, apgaismos šī laika cilvēci, un ar tās palīdzību tiks atklāti noslēpumi.
117. Mana mācība iesakņosies citās tautās, un visu to, ko cilvēki nav atklājuši, viņi atpazīs caur gaismu, ko sniedz Septiņi zīmogi. Bet jums jārunā par šiem mācījumiem, ko esat saņēmuši, un jāmāca cilvēkus pildīt manus baušļus. (49, 43)

XV. Pamudinājumi, brīdinājumi, pamācības

61. nodaļa – Kunga pamudinājumi un brīdinājumi

Bauslības un uzdevumi

1. Izraēl, nepildiet tikai savas saistības pret pasauli. Pildiet arī likumu, jo jūs esat uzņēmušies pienākumu pret Tēvu, un tā izpildei jābūt stingrai, cēlai un garīgai.
2. Es jūs mācu, lai jūs novērstos no materiālisma un pārtrauktu būt fanātiķi un elku pielūdzēji; lai jūs ne pielūgtu, ne arī pielūdzētu cilvēku roku darinātus materiālos priekšmetus. Es nevēlos, lai jūsu sirdīs būtu elku pielūgšanas, fanātisma un viltus kulta saknes. Nepiedāvājiet Man upurus, kas nenonāk pie Manis; Es prasu tikai jūsu atjaunošanos un jūsu piepildījumu garīgumā.
3. Atjaunojieties attiecībā uz saviem iepriekšējiem ieradumiem, nepaskatieties atpakaļ un nepievēršiet uzmanību tam, no kā esat atteikušies un ko vairs nedrīkstat darīt. Saprotiet, ka esat uzsākuši ceļu uz savu augšupvērsto attīstību un nedrīkstat apstāties. Ceļš ir šaurs, un jums tas ir labi jāzina, jo rīt jums uz tā būs jāved jūsu brāļi, un Es negribu, lai jūs apmaldātos.
4. Es esmu pacietīgais Tēvs, kas gaida jūsu nožēlu un labo gribu, lai apbērtu jūs ar savu žēlastību un žēlsirdību. (23, 60-63)
5. Mans Vārds vienmēr jums iesaka labo un tikumību: lai jūs nerunātu slikti par saviem līdzcilvēkiem un tādējādi neizpaužtu viņus kaunā; lai jūs neuzskatītu par nicināmiem tos, kuri cieš no slimībām, kuras jūs saucat par lipīgām; lai jūs neatbalstītu karus; lai jums nebūtu nekādu apkaunojošu nodarbošanos, kas grauj morāli un veicina netikumus; lai jūs nelādētu neko radīto, neņemtu neko svešu bez īpašnieka atļaujas, kā arī neizplatītu ticējumus.
6. Jums jāapmeklē slimie, jāpiedod tiem, kas jūs apvaino, jāaizstāv tikumība un jābūt labiem paraugiem; un jums jāmīl Mani un

savus līdzcilvēkus, jo šajos divos baušļos ir ietverts viss likums.

7. Mācieties manu mācību un māciet to ar savu rīcību. Ja jūs nemācāties, kā tad jūs gribat sludināt manu mācību? Un ja jūs nejūtat to, ko esat iemācījušies, kā tad jūs gribat mācīt kā labi apustuļi? (6, 25-26)

8. Tauta, ja tu vēlies virzīties uz priekšu, pārvar slinkumu, kas ir tevī. Ja jūs vēlaties būt lieli, piemērojiet manus principus savos darbos. Ja jūs vēlaties iepazīt sevi, pētiet sevi ar mana Vārda palīdzību.

9. Saprotiet, cik ļoti jums ir vajadzīgs mans Vārds, kas sniedz mīlestību, gudrību, padomus un palīdzību. Bet vienlaikus jūtieties atbildīgi par to, ko Es jums dodu, jo jūs neesat vienīgie, kam tas ir vajadzīgs pasaulē. Ir daudzi, kam ir izsalkums un slāpes pēc šiem mācījumiem, un jums jāatceras sagatavoties, lai dotos pie viņiem ar manas mīlestības vēsti. (285, 50-51)

10. Ļoti liela ir šīs tautas atbildība pret cilvēci. Tai jābūt patiesas garīguma paraugam, tai jāparāda, kā veikt iekšēju reliģijas praktizēšanu, kā sniegt Dievam tīkamu upuri, kā izrādīt Dievam cienīgu godu.

11. Atveriet savas sirdis un klausieties tajās sirdsapziņas balsī, lai jūs varētu izvērtēt savu rīcību un uzzināt, vai jūs patiesi izprotiet manas mācības, vai arī jūs nepareizi uztverat manas mācības jēgu. (280, 73)

12. Manas mācības zaudē visu savu jēgu, ja jūs tās nepiemērojat.

13. Jūs labi zināt, mīļie mācekļi, ka mana likuma un mācības mērķis ir darīt labu, un ka tādēļ tas, kurš tos nes tikai atmiņā vai uz lūpām, nepiemērojot savos darbos, rīkojas pret savu pienākumu. (269, 45)

14. Cilvēki, kuriem sirdī ir šīs dzīves pieredzes gaisma un dvēselē gaisma, ko atstāj attīstība dažādās zemes dzīvēs — kāpēc jūsu dvēsele nodarbojas ar to, kas tai ir bezjēdzīgi, un kāpēc jūs bieži raudājat iemeslu dēļ, kas nav pelnījuši jūsu sāpes? Meklējiet visā patiesību; tā ir visos ceļos, tā ir gaiša un skaidra kā dienas gaisma. (121, 48-49)

15. Neaizmirstiet un vienmēr apzinieties, ka no jūsu taisnīgās un tikumīgās dzīves ir atkarīga ticība, ko jūs iedvesat savos līdzcilvēkos, tas ir, ka viņi pētīs un novēros jūs pat jūsu privātajā dzīvē, lai jūsu darbos meklētu apstiprinājumu mācībai, ko jūs sludināt. (300, 57)

16. Sakiet man: vai es jūs esmu noraidījis, kad esat grēkojuši? Vai es esmu jūs pametis, atstājis likteņa varā, kad jūs ir apturējis kāds klupiens? Vai es esmu izrādījis jums skarbumu, kad jūs, sāpju pārņemti, esat krituši?

17. Tomēr Es redzu, ka tie, kurus Es ar tik lielu mīlestību saucu par saviem mācekļiem, pamet savus līdzcilvēkus nelaimē, noraida to, kurš novirzās no pareizā ceļa, tā vietā, lai mīlestībā pievilktu viņu pie sevis un palīdzētu viņam laboties, un dažreiz kļūst par tiesnešiem,

iejaucoties lietās, kuras viņiem nav tiesības spriest.
18. Vai tas atbilst manam mācījumam? Nē, saka man jūsu sirdsapziņa, jo es gribu, lai jūs paši sevi visprecīzāk novērtētu, lai jūs varētu noslīpēt daudzās raupjības, kas kaitē jūsu jūtām, un jūs varētu sākt kļūt par maniem mācekļiem. (268, 46)

Ticība, cerība, mīlestība, pazemība, paļāvība

19. Ja jūs būsiet pazemīgi, jūs būsiet lieli. Lielums nav augstprātībā un iedomībā, kā daudzi tic. „Esiet no sirds maigi un pazemīgi," es jums esmu teicis visos laikos.
20. Atzīstiet Mani par Tēvu un mīliet Mani, nemeklējiet savai miesai ne troņa, ne vārda, kas jūs izceltu pār citiem. Vienkārši esiet cilvēks starp citiem cilvēkiem un turiet sevī labu gribu. (47, 54)
21. Es gribu redzēt jūsos to ticību, ko apliecināja slimie, kuri „Otrā laikmetā" nāca pie Manis; to, ko apliecināja paralizētais, aklais un neārstējama sieviete. Es gribu justies mīlēts kā Tēvs, vēlams kā ārsts un klausīts kā Skolotājs. (6, 46)
22. Nezaudējiet ticību un cerību. Vienmēr paturiet prātā, ka šīs dzīves ceļojuma beigas pienāks. Neaizmirstiet, ka jūsu sākums bija Manī un ka galamērķis arī būs Manī, un šis mērķis ir mūžība, jo dvēseles nāves nav.
23. Ņemiet par savu centienu ideālu mūžību un nezaudējiet drosmi dzīves kāpumos un kritumos. Vai jūs zināt, vai šī ir jūsu pēdējā inkarnācija uz Zemes? Kas varētu jums pateikt, ka šajā ķermenī, kas jums ir šodien, jūs atmaksājat visus savus parādus, ko esat uzkrājuši pret Manu taisnīgumu? Tāpēc Es jums saku: izmantojiet laiku, bet neejiet pārsteidzīgi. Ja jūs pieņemat savas ciešanas ar ticību un pakļaušanos un ar pacietību iztukšojat kausu — patiesi, Es jums saku, jūsu nopelni nebūs neauglīgi.
24. Rūpējieties, lai gars vienmēr virzītos uz priekšu, lai jūs nekad un nekad nepārtrauktu pilnveidoties. (95, 4-6)
25. Dzīvojiet Tēvam, mīlot Viņa bērnus, kas ir jūsu brāļi un māsas, un jūs iegūsiet nemirstību. Ja jūs pakļausieties savtīgumam un noslēgsieties savā mīlestībā pret sevi, sēkla, ko jūs atstāsiet, diez vai pārdzīvos jūsu piemiņu.
26. Esiet sirdī maigi un pazemīgi, un jūs vienmēr būsiet pilni ar manu žēlastību. (256, 72-73)
27. Liels ir jūsu aicinājums! Tomēr neļaujieties ļaunām zīmēm, bet drīzāk esiet piepildīti ar drosmi un cerību, domājot, ka tuvojošās rūgtuma dienas ir nepieciešamas cilvēku atmodai un attīrīšanai, bez kurām jūs nevarētu piedzīvot garīguma laikmeta uzvarošo ienākšanu.
28. Mācieties pārvarēt grūtības, neļaujiet, lai jūsu sirdis pārņemtu nomāktība, un rūpējieties par savu veselību. Iedrošiniet savu brāļu un māsu garu, runājot par Mani un

parādot viņiem Manu mācību, kas iededz ticību un cerību.
29. Redziet, cik nomākti dzīvo daudzi cilvēki. Tās ir būtnes, kas ir ļāvušās uzvarēt dzīves cīņā. Redziet, cik agri viņi ir novecojuši un kļuvuši sirmi, sejas novītušas un izteiksme melanholiska. Bet, ja tie, kam jābūt stipriem, ir vāji, jaunība novītīs, un bērni savā apkārtnē redzēs tikai skumjas.
30. Tu, tauta, neapzog savu sirdi no visām tām veselīgajām priekām, kuras jums, lai gan tās ir īslaicīgas, ir atļauts baudīt. Ēdiet savu pieticīgo maizi mierā, un patiesi, Es jums saku, jūs to atradīsiet garšīgāku un bagātīgāku.
31. Saprotiet no maniem vārdiem, ka tas, ko Es no jums vēlos, ir pārliecība, ticība, optimisms, dvēseles miers un spēks, ka, neskatoties uz jūsu grūtībām un ciešanām, jūsu sirdīs nedrīkst būt rūgtums. Ko jūs varētu dot no laipnības vai iedrošinājuma tiem, kam tas nepieciešams, ja jūsu sirds būtu piepildīta ar ciešanām, rūpēm vai neapmierinātību?
32. Tieši savās pārbaudījumos jums jārada labākais pacilātības, ticības un pazemības paraugs.
33. Kas spēj piešķirt savai dzīvei šo garīgumu, tas vienmēr jūt mieru, un pat tad, ja viņš guļ, viņa miegs ir mierīgs un atpūstošs, ko dvēsele izmanto, lai atbrīvotos no ķermeņa un dotos uz aizsauli, kur tā saņem tos dievišķos spēka plūsmas, no kurām tā barojas un kurās tā ļauj piedalīties arī ķermenim. (292, 45-51)

Lūgšana, studijas, modrība, atjaunošanās un garīgums

34. Mīļie mācekļi, es jums atkārtoju: esiet modri un lūdzieties, jo miesa ir vāja, un savā vājībā tā var novirzīt dvēseli no pareizā ceļa.
35. Dvēsele, kas prot "modrību", nekad nenovirzās no ceļa, ko viņai iezīmējis Kungs, un spēj izmantot savu mantojumu un talantu, līdz sasniedz savu attīstību.
36. Šis cilvēks izturēs savus pārbaudījumus, jo viņš dzīvo modri un nekad neļauj ķermenim sevi valdīt. Kas modās un lūdz, tas vienmēr izkļūs no dzīves krīzēm uzvarētājs un ar stingru soli ies pa dzīves ceļu.
37. Cik atšķirīga ir tā cilvēka uzvedība, kurš aizmirst lūgties un "būt modram"! Viņš brīvprātīgi atsakās aizstāvēt sevi ar labākajiem ieročiem, ko Es esmu ielicis cilvēkos, proti, ticību, mīlestību un zināšanu gaismu. Tieši viņš nedzird iekšējo balsi, kas runā uz viņu caur intuīciju, sirdsapziņu un sapņiem. Bet viņa sirds un prāts nesaprot šo valodu un netic sava gara vēstījumam. (278, 1-3)
38. Lūdzieties par apmulsušajām dvēselēm, par tiem, kas piesaistīti Zemei, par tiem, kas Zemes iekšienē vēl nespēj atbrīvoties no saviem ķermeņiem, par tiem, kas cieš un raud, jo uz Zemes viņu dēļ tiek uzturēta nesaprotama sēras.

39. Piedodiet arī tiem un vairs netiesājiet tos, kuri jūsu sirdīs ir sējuši ļaunumu. Ja jūsu acis varētu redzēt, kā viņi, ceļos lūdzot, lūdz jūsu piedošanu, jūs nebūtu tik netaisnīgi pret viņiem. Palīdziet viņiem pacelties bezgalībā, paceliet viņus ar savām mīlošajām atmiņām, saprotiet, ka viņi vairs nepieder šai pasaulei. (107, 15)

40. Jūs nedrīkstat apmierināties ar saviem pirmajiem darbiem, domājot, ka esat nopelnījuši pietiekami daudz nopelnu savas dvēseles pilnveidošanai. Taču, lai jūs katru dienu apgūtu jaunas mācības un atklātu lielākas atklāsmes, vienmēr veltiet nedaudz laika mana darba studēšanai.

41. Zinātkārais māceklis vienmēr dzirdēs atbildi uz saviem jautājumiem un pārbaudījumu brīžos vienmēr dzirdēs manu tēvišķo padomu.

42. Pieredzējušais māceklis būs mīlestības avots saviem līdzcilvēkiem, viņš patiesi jutīsies apveltīts ar mantojumu no sava Tēva un atpazīs brīdi, kad doties ceļā, lai veiktu savu lielisko garīgo misiju starp cilvēkiem. (280, 40-42)

43. Jo vairāk jūs pilnveidosieties, jo tuvāk redzēsiet mērķi. Jūs gan nezināt, vai esat tikai vienu soli attālumā no savas pestīšanas, vai arī jums vēl jāveic garš ceļš. Es jums saku tikai to, ka jums labprātīgi un paklausīgi jāļauj sevi vadīt šiem vārdiem, kas ir mana Dievišķā Gara balss.

44. Esiet uzmanīgi, lai neizdarītu pārkāpumu, atkārtojot vienu un to pašu kļūdu. Ņemiet vērā šo aicinājumu, kas ir aicinājums uzlaboties — lūgums, ko jūsu Tēvs vērš pie jums, jo Es nevēlos redzēt, ka jūs dzīvojat uz Zemes velti un pēc tam raudājat par savu nepaklausību. (322, 60)

45. Neuzskatiet cilvēku runas un spriedumus, bet baidieties no sava Dieva tiesas. Atcerieties, ka Es jums esmu teicis, ka Es kā Tiesnesis esmu neizbēgams. Tāpēc vienmēr lūdziet Mani kā Tēvu, kā Dievu, lai jums nekas netrūktu jūsu dzīves ceļā. (344, 31)

46. Neļaujieties pārsteigt, mana tauta. Vienmēr dzīvojiet modri un esiet uzticīgi sargi. Neizbijieties no vārdiem, ko jums saka jūsu paši brāļi un māsas, lai pārliecinātu jūs, ka esat kļūdījušies.

47. Palieciet stingri, jo lielas atlīdzības Es došu "karavīriem", kas ir uzticīgi manai lietai — tiem no jums, kas stājas pretī šiem grūtajiem laikiem, kad valda pasaules uzskatu, ticības apliecinājumu un reliģiju sajukums.

48. Jums jāciena visi jūsu līdzcilvēki tāpat, kā jūs cienāt Manu darbu, un jums jānorāda uz mācībām, kuras Es jums atkal atstāšu. Ja cilvēki izsmejas par jums, ļaujiet viņiem to darīt; jo mana Svētā Gara gaisma sasniegs viņus, un tad viņu sirdīs būs nožēla. (336, 18)

49. Neapstājieties, o mācekļi! Kā Es jums vienmēr esmu teicis, jūsu ceļam jāpaliek stingri uz labestības

un attīstības takas, jo nāk laiki, kad cilvēkam palīdzēs tikai labestība, kad cīņas un strīdu ceļā viņu noturēs tikai tikumība un patiesība.

50. Tuvojas dienas, kad krāpšana cietīs sakāvi, kad nepatiesība, liekulība, savtīgums, katrs ļaunais sēklas grauds atradīs savu galu smagās nelaimēs, kritienos un triecienos.

51. Tāpēc Meistars jums saka: kļūstiet arvien stiprāki labajā! Esiet pārliecināti, mana tauta, ka par labo, ko darāt, jūs nevarat saņemt neko ļaunu. Ja par labo, ko darāt uz zemes, jūs novācat ļaunu augli vai saņemat ļaunu atlīdzību, tad šis ļaunais auglis ir pagaidu, tas nav galīgais auglis, es jums saku patiesībā. Jāpaliek neatlaidīgiem, līdz novāc ražu. (332, 31)

Brīdinājumi atklāsmes draudzes locekļiem

52. Bēdas tam, kurš interpretē Manu Vārdu pēc sava prāta, jo par to viņš būs atbildīgs Man.

53. Uz Zemes daudzi cilvēki ir veltījuši sevi patiesības sagrozīšanai, neapzinoties atbildību, kas viņiem ir kā Tēva mīlestības darba līdzdalībniekiem.

54. Šajā tiesas laikā, ko daudzi nepazīst, jo nezina, kā interpretēt notikumus, kurus piedzīvo, tiesa ir katrā dvēselē un prasa no tās atskaiti par darbiem, kas veikti saskaņā ar Mīlestības likumu vai pret to, visā tās ceļojuma laikā šajā pasaulē.

55. Kas šajos rakstos mainīs manu atklāsmu, kas dota caur iedvesmu, jēgu, tas būs atbildīgs Manā priekšā par savu rīcību.

56. Tāpēc jums jārīkojas godīgi, jo šie mācījumi ir mana mīlestības mantojums maniem bērniem, kuri, vai nu inkarnēti, vai garā, gaida sīkākus mācījumus. (20, 12-14)

57. Es negribu redzēt nekādu melu pie tevis, Izraēl, jo kādu dienu tā tiks atklāta, un tad pasaule teiks: „Vai tie ir Meistara mācekļi? Ja viņi ir viltus mācekļi, tad arī Meistars bija viltus, kurš dzīvoja starp viņiem, lai nodotu viņiem melus.” (344, 10)

58. Jūs esat tie, kam uzticēts mīkstināt cilvēku sāpes, mācīt lūgties Dieva zaimojus, kuri ilgu laiku ir palikuši lūgšanā bez dvēseles pacelšanās.

59. Bet tam jums ik dienas ir jākļūst garīgākiem un jāatbrīvojas no materializācijas.

60. Jo Es negribu, lai jūs būtu pārspīlēti spiritualisti, nē. Fanātisms manā skatījumā ir pretīgs, un tieši to Es gribu izskaust jūsu vidū. Sirdsapziņa jums pateiks, kā jums jādzīvo saskaņā ar visu. (344, 17-18)

61. Klausieties Mani, tauta, ieklausieties, mācekļi: Es šobrīd dodu jums gaismu un atbrīvoju jūs no ķēdēm, saistībām un tumsas. Bet Es nedodu jums pilnvaras no šī darba veidot vēl vienu reliģiju, nedz arī piepildīt to, kā parasti, ar attēliem un rituāliem — nē!

62. Saprotiet precīzi, kādā brīvībā Es jūs ievedu, lai jūs to neaizstātu ar jaunu fanātismu.

63. Vai jūs vēl neesat apzinājušies, ka jūsu prāts un līdz ar to arī dvēsele tika kavēta savā attīstībā? Vai jūs neatceraties to nepatieso bailju un aizspriedumu plūdu, ko mantojāt no saviem senčiem un no kuriem Es jūs atbrīvoju, lai jūs varētu redzēt patiesību neizkropļotu un saņemt gaismu? (297, 20-21)

64. Zeme būs mitra un gatava uzņemt, gaidot manu sējēju sēklas, un šeit ir vietā, lai jūs kādreiz padomātu par šo sējēju atbildību. Vai būtu pareizi, ja šis tauta, kad cilvēce būs atbrīvojusies no fanātisma un prātu apmānošas pielūgsmes , nāktu klajā ar jaunu elku pielūgšanu? Nē, mīļie mācekļi un skolnieki. Tāpēc katrā jūsu ceļa solī ir mācības un pārbaudījumi. (292, 44)

Brīdinājums par atklāsmes turpināšanu pēc 1950. gada un viltus „Kristus atklāsmēm"

65. Pēc dienas, ko noteikusi mana Dievišķība, jūs vairs nedzirdēsiet manu Vārdu. Bet tas būs ierakstīts jūsu garā, jūsu sirdī un grāmatās.

66. Kas pēc tam izvirzīsies par balss nesēju un aicinās manu staru, tas nezina spriedumu, ko viņš pasludina pats sev.

67. Es jūs brīdinu, lai jūs neklausītos viltus praviešiem, viltus balss nesējiem un viltus „Kristusiem". Es jūs modinu, lai jūs laicīgi izvairītos no apmulsuma un neļautu tumsas gariem iekļūt jūsu vidū. Esiet nomodā, jo par šiem mācījumiem jums būs jāsniedz Man atskaite, ja jūs nebūsiet sagatavojušies. (229, 40-41)

68. Šis jau ir pēdējais laika posms, kurā Es būšu pie jums šādā veidā. Ticiet tam un ticiet arī tam, ka Es neatgriezīšos šajā pasaulē, lai padarītu Manu Vārdu materiāli dzirdamu, un vēl jo mazāk, lai kļūtu par cilvēku.

69. Sagatavojieties, jo pie jums nonāks baumas no cilvēkiem, kuri apgalvos, ka Es esmu atgriezies, ka Kristus ir nācis uz Zemi. Jums tad jāpaliek uzticīgiem un ar pārliecību jāsaka: „Kungs garīgi ir pie visiem Saviem bērniem."

70. Ja jūs tomēr aizmigsiet un neattīstīsiet savu garīgumu, jūs noliegsiet, ka Es atsaucu Savu vārdu; un kļuvuši par Dieva zaimoņiem un nepaklausīgiem, jūs piesaukšit Manu staru uz cilvēku pūļiem un teiksiet viņiem: „Lūgsim To, kurš mums deva Savu vārdu, lai Viņš turpina runāt uz mums. Mēs gribam Viņam veltīt dziesmas un himnas, lai Viņš mūs uzklausītu."

71. Bet patiesi, Es jums saku: Mans stars vairs neatgriezīsies pie cilvēka saprašanas spējas, jo Es neatbalstīšu jūsu muļķību.

72. Ko jums būtu jāgaida? Ka šķietamās gaismas vārdi jūs iegrūdīs apmulsumā. Vai jūsu sirds to nevēlas? Tad sagatavojieties šim pārbaudījumam, un uz jūsu paklausību un pazemību nolaidīsies manas iedvesmas gaisma.

73. Es jums paziņoju, ka, ja līdz 1950. gadam šo kopienu apvienošanās vienā tautā nenotiks,

ļoti drīz valdīs apmulsums, jo būs tādi, kas apgalvos, ka Meistars joprojām atklājas , un tad bēdas šai tautai! Vai jūs vēl neesat sajutuši šo draudus?

74. Joprojām jūsos nav atmodies brālības un vienotības gars, un jūs gaidāt, ka notikumi jūs apvienos. Bet, ja jūs to gaidāt, jūs tā vietā pieredzēsiet, kā izceļas epidēmijas, nekārtība, kari un dabas spēku sods, līdz pasaulē vairs nebūs nevienas miera vietas — ne uz zemes virsmas, ne tās iekšienē, ne uz jūras, ne gaisā. (146, 24-26)

75. Jums jāsagatavojas, tad jūs vienmēr, kad būsiet sapulcējušies — vai nu šajās draudzes telpās, savās mājās vai brīvā dabā — šajās sanāksmēs garīgi sajutīsiet manu klātbūtni.

76. Bet esiet modri, jo parādīsies arī viltus mācekļi, kuri paziņos, ka viņiem ir tieša saziņa ar Tēvu, un kuri nodos viltus norādījumus un iedvesmas.

77. Es esmu jūs mācījis atšķirt patiesību no krāpšanas, atpazīt koku pēc tā augļiem. (260, 65-66)

78. Es esmu jums paziņojis, ka pienāks laiks, kad jūs redzēsiet parādāmies daudzus „spiritualismus", un ka jums tad būs jābūt apmācītiem, lai atklātu, kuriem no tiem pamatā ir patiesība un kuriem — krāpšana.

79. Jūs redzēsiet parādāmies viltus paziņojumus, kas tiks attiecināti uz Mani; baumas par Dievišķajiem vēstnešiem, kuri nes vēstis pasaulei; sektas ar nosaukumu „Septiņi zīmogi" un daudzas neskaidras un divdomīgas mācības.

80. Tas viss būs lielās garīgās apmulsuma sekas, ko ir sagatavojusi cilvēce. Bet nebaidieties; drīzāk rūpējieties par to, lai jūs dzīvotu modri un lūdzoties, tad jūs nepadodaties garīgajai apmātībai, jo Manis vārds brīžos, kad valda vislielākais tumšums, būs gaisma, kas ļaus jums ieraudzīt Manu kristāldzidro un mūžīgo patiesību. (252, 15-17)

Netikumi, liekulība, ļaunprātība

81. Iedomība ir iesakņojusies tajos, kuri, domājot, ka ir sasnieguši pilnīgu patiesības atziņu, ir uzskatījuši sevi par izglītotiem, spēcīgiem, neapšaubāmiem, lieliem un absolūtiem, neapzinoties, ka bieži ir kļūdījušies.

82. Es nevēlos, lai šajā tautā, kas tikai sāk veidoties šo mācību gaismā, rīt parādītos cilvēki, kuri — apmāti ar savu iedomību — paziņotu, ka viņi ir Kristus reinkarnācija vai jaunie mesijas.

83. Tādi, kas izdara šādas darbības, būs tie, kuri domā, ka ir sapratuši visu manu patiesību, bet patiesībā iet tālu no ceļa, ko iezīmējis Kristus, kas ir pazemības ceļš.

84. Pētiet Jēzus dzīvi uz zemes, un jūs atradīsiet dziļu un neaizmirstamu pazemības mācību. (27, 3-6)

85. Viens no smagākajiem rakstura trūkumiem ir liekulība. Nerunājiet skaļi par mīlestību, kamēr jūs

nespējat mīlēt Mani savos līdzcilvēkos.

86. Cik daudzi no tiem, kas nosodīja Jūdas skūpstu, nevēlas atzīt, ka viņi savam brālim ir devuši viltus brālības skūpstu un viņu nodevuši aiz muguras! Cik daudzi no tiem, kas saka, ka kalpo nabadzīgajiem, es redzu, ka par naudu nes gaismu, patiesību un labdarību.

87. Kāpēc, ja kāds jūs ir iebiedējis ar saviem jautājumiem, jūs rīkojaties kā Pēteris savos vājuma brīžos, noliedzot Mani un apgalvojot, ka jūs Mani pat neesat pazinuši? Kāpēc jūs baidāties no cilvēku tiesas un nebaidāties no Manas?

88. Bet patiesi, Es jums saku: starp Dievišķo taisnību un jūsu grēkiem stāv jūsu Debesu Mātes Marijas aizstāvība, kura vienmēr lūdz par jums. (75, 34)

89. Nevienam nav tiesību spriest par savu līdzcilvēku darbiem, jo, ja tas, kurš ir tīrs, to nedara, — kāpēc tad to drīkstētu darīt tas, kurš savā sirdī nes kauna plankumus?

90. Es jums to saku, jo jūs vienmēr cenšaties izpētīt sava brāļa sēklu, cerībā atrast tajā kļūdas, lai pēc tam parādītu viņam savu sēklu un pazemotu viņu, sakot, ka jūsu darbs ir tīrāks un pilnīgāks.

91. Vienīgais tiesnesis, kas prot izsvērt jūsu darbus, ir jūsu Tēvs, kas dzīvo debesīs. Kad Viņš parādīsies ar saviem svariem, Viņa acīs lielākas nopelnu nebūs tam, kurš saprot vairāk, bet tam, kurš prata būt savu līdzcilvēku brālis un sava Kunga bērns. (131, 55–57)

92. Mācieties un rīkojieties, pamāciet un tajā pašā laikā sajūtiet to, ko darāt un sakāt, apstipriniet manu mācību ar saviem darbiem. Es nevēlos liekuļus starp saviem mācekļiem. Padomājiet, kas notiktu ar cilvēci un jums pašiem, ja šis darbs, kas ir dibināts ar tik daudz mīlestības un pacietības, tiktu sagrauts jūsu dzīvēs morāles, tikumības un patiesības trūkuma dēļ. (165, 25)

93. Vairs neķerieties pakaļ pasaules izklaidēm vai vieglprātībām. Sekojiet ideālam veidot savu dzīvi nevainojami, jo Es jums visā jūsu pastāvēšanas laikā sniegšu tās gandarījuma sajūtas, kas ir iedvesma jūsu sirdij. (111, 61)

94. Bēdas jums, ja ļaunās tieksmes būs spēcīgākas par tikumiem, kas ir jūsu dvēselē, un ja mana mācība nedos augļus! Ja jūs nedomājat par manu vārdu un to neizpētāt, domājot, ka pildāt manu gribu, mana gaisma jūs pamodinās. Bet, ja jūs atzīsiet visu patiesību, jūs atcerēsieties, ka Es esmu jūs sūtījis uz šo pasauli, lai darītu labdarības darbus. (55, 6)

95. Bēdas tiem, kuri šajā laikā ar saviem netikumiem un nepaklausību dod sliktu piemēru bērniem, kurus Es esmu sūtījis uz Zemi ar garīgu misiju! Vai jūs gribat līdzināties pūlim, kas, kliegdams un izsmējot, veda Jēzu uz Golgātu un tādējādi sēja šausmas to bērnu sirdīs, kuri nespēja izskaidrot, kāpēc tiek mocīts un nogalināts cilvēks, kurš vienīgi dalīja svētības?

96. Katru reizi, kad Jēzus krita, tie nevainīgie raudāja. Bet patiesi, Es jums saku, viņu raudas izrietēja vairāk no gara nekā no miesas. Cik daudzi no viņiem vēlāk sekoja Man un mīlēja Mani, nespējot izdzēst no savām sirdīm atmiņas par to, ko bija redzējušas viņu nevainīgās acis. (69, 50-51)

Nepareizi izprastā gandarīšana un nepareizas cerības

97. Sargieties no nepareizi saprastas gandarīšanas un neatsakiet savam ķermenim to, kas tam nepieciešams. Gluži pretēji, pasargājiet to no tā, kas tam kaitē, pat ja tas nozīmē upuri. Tā būs gandarīšana, kas kalpo jūsu dvēselei un tādēļ patīk Tēvam. (55, 40)

98. Jūs jau redzat Dievā ne tik daudz tiesnesi, cik Tēvu ar pilnīgu un neizsīkstošu mīlestību, un Es jums saku, ka ir labi, ka jūs Dievā redzat savu Tēvu.

99. Tomēr, lai jūs paliktu modri, man jums jāsaka, ka arī jūs, tāpat kā tā senā tauta, varat pakļauties jaunai kļūdai, un šī kļūda var izpausties tajā, ka jūs necenšaties morāli un garīgi pilnveidoties vai ka jūs neuztraucaties par to, ka nepārtraukti un smagi grēkojat, paļaujoties uz to, ka Tēvs pirmkārt ir mīlestība un jums piedos.

100. Protams, Dievs ir mīlestība, un nav tāda pārkāpuma, lai cik smags tas arī būtu, ko Viņš nepiedotu. Bet jums ir precīzi jāzina, ka no šīs dievišķās mīlestības izriet taisnīgums, kas ir neizbēgams.

101. Apzinieties to visu, lai tas, ko esat uzņēmuši sevī kā manas mācības atziņu, atbilstu patiesībai un lai jūs iznīcinātu visas kļūdainās priekšstatu, kas varētu būt jūsos.

102. Neaizmirstiet, ka Tēva mīlestība jums gan piedod, bet ka kauns — neskatoties uz piedošanu — paliek iespiests jūsu dvēselē, un ka jums tas ir jānomazgā ar nopelniem , tādējādi kļūstot cienīgiem mīlestībai, kas jums piedeva. (293, 43-44)

103. Jūs ir pamodinājusi balss, laipna un mierinoša balss, kas aicina jūs uz Gaismas un Dzīvības valstību, bet kas var pārvērsties par taisnību, ja jūs izvēlaties turpināt pazemot savu dvēseli un neievērot likumu.

104. Paklausīgajam un pazemīgajam mans vārds saka: paliec stingrs, jo tu iegūsi daudz no manas žēlastības un daudz sasniegsi savu brāļu un māsu labā.

105. Manas balss vārdi muļķim: ja tu neizmantosi šo svētīto iespēju, lai izvairītos no grēka netīrumiem vai neziņas tumsas, kurā tu dzīvo, tu redzēsi, kā laiki un gadsimti iet garām tavai dvēselei, neuzzinot, ko Kungs nesa savā vēstījumā, ne arī kādas bija garīgās dāvanas, ko Viņš atklāja savai tautai.

106. Protams, visiem būs piemērots laiks, lai glābtu sevi un paceltos augstumos. Bet bēdas tam, kurš šo dienu kavē! Bēdas tam, kurš palaida garām iespējas sasniegt savas dvēseles attīstību, jo ir veltījies šīs pasaules niecībām! Viņš nezina, cik ilgs būs laiks, kurā viņam būs jāgaida

jauna iespēja, nedz arī zina savas atgriešanās rūgtumu.

107. Tajā nav ne mazākā atriebība vai vismīlīgākais sods no Tēva puses, bet gan Viņa stingrā un neizbēgamā taisnība.

108. Vai jūs šodien, kad Es esmu ieradies jūsu vidū, zināt, vai neesat jau iepriekš palaiduši garām vai neizmantojuši iepriekšējās iespējas, un vai jūs zināt laika posmu, ko jūsu dvēsele ir gaidījusi, lai saņemtu šo jauno iespēju izpildīt misiju, kas jums tika uzticēta jau sen?

109. Ko jūsu sirds vai prāts zina par jūsu dvēseles pagātni, par tās likteni, parādus, uzdevumiem un izpirkšanu? Nekas!

110. Tāpēc jums nedrīkst pārtraukt dvēseles pilnveidošanos, nedz arī pakļaut to kārdinājumam, mīlot pasaules labumus. Tai jāseko citam ceļam, citiem mērķiem, citiem ideāliem. (279, 16-19)

Brīdinājums tautām un zemes varenajiem

111. Bēdas cilvēkiem, ja viņu sirdīs beidzot neuzplaiksnīs žēlsirdība un aktīva mīlestība pret tuvākajiem! Bēdas cilvēkiem, ja viņi beidzot neiegūs pilnīgu izpratni par saviem ļaunajiem darbiem! Viņu pašu rokas atbrīvo pār viņiem dabas spēku dusmas un mēģina izliet pār tautām sāpju un rūgtuma kausu. Pat ja viņi pļaus savu rīcības rezultātu , daži joprojām teiks: „Tas ir Dieva sods." (57, 82)

112. Bēdas tautām, kas stūrgalvīgi turas pie savas elku pielūgsmes, fanātisma un tradīcijām! Tās nespēs ieraudzīt manu Gaismu, nedz arī izjust bezgalīgo laimi, ko sniedz dvēseles atmoda.

113. Patiesi, mana mācība satricinās pasauli. Taču, kad cīņa būs beigusies, uz Zemes valdīs patiesais miers — tas, kas izriet no mana Gara. Tikai muļķi, stūrgalvīgie un sirdī cietie turpinās ciest. (272, 12-13)

114. Es daru sevi jūtamu cilvēku cietajās sirdīs — to, kuri plāno kurināt karus — lai viņi atzītu, ka mana griba ir spēcīgāka par viņu karojošajiem nodomiem. Ja šo cilvēku sirdis paliks cietas un neļausies pārliecināt ar manu gribu, mana taisnība kļūs jūtama visā pasaulē. (340, 33)

115. Atkal, tāpat kā Noasa laikos, cilvēki izsmiesies par pravietojumiem, un tikai tad, kad sajutīs, ka ūdens plūdi jau aprauj viņu ķermeņus, viņi sāks ticēt un nožēlot.

116. Mana žēlsirdība vienmēr vēlējās jūs atturēt no jūsu neapdomības, taču jūs nekad nevēlējāties Mani klausīt. Arī Sodoma un Gomora tika brīdinātas, lai tās izjustu bailes un nožēlu un izvairītos no iznīcības. Taču tās nevēlējās klausīt manai balsij un gāja bojā.

117. Arī Jeruzalemi Es aicināju lūgties un atgriezties pie patiesas Dieva pielūgsmes. Bet tās neticīgā un miesīgi noskaņotā sirds noraidīja Manu tēvišķo pamudinājumu un bija spiesta pārliecināties par patiesību

caur notikumiem. Cik rūgti tad bija tie laiki Jeruzalemei!
118. Vai jūs tagad atzīstat patiesību, ka jūs joprojām esat tie paši? Jo jūs nevēlējāties pamest savu garīgo bērnību, lai augtu un paceltos augšup gudrības ceļā, kas slēpjas manā vārdā.
119. Es sūtu jums visiem šo vēstījumu, kam jākalpo tautām un nācijām kā pravietojums, lai tās atmodinātos un būtu modras. Laimīgi esat jūs, ja ticat tās saturam.
120. Pārdomājiet tās jēgu, bet pēc tam esiet modri un lūdzieties, jo, ja jūs to darīsiet, jūs vadīs iekšējā gaisma un sargās augstāka spēka, līdz jūs būsiet drošībā. (325, 73-77)

62. nodaļa – Vārdi klātesošajiem klausītājiem Meksikā

Vārdi klātesošajiem klausītājiem Meksikā

1. Mācekļi, ieklausieties sevī, klausieties un sajūtiet Mani kā agrāk. Atcerieties, kā jūs atzinuši, ka šis Vārds ir jūsu dzīve un jūsu likteņa gaisma. Neaizmirstiet, ka Es jums šodien saku: tas, kas jums nepieciešams, tiks jums dots īstajā laikā.
2. Ielejiet jaunu eļļu savās lampās, lai atkal uzliesmotu ticības un zināšanu liesma.
3. Neguliet, nomodā esiet un lūdzieties, jo Skolotājs var jūs pārsteigt, ja Viņš kā agrāk ienāks jūsu mājās, tāpat kā tajos garīgā entuziasma laikos, kad jūs katrā solī sajutāt Manu klātbūtni.
4. Tad jūs redzēsiet, kā jūsu dzīve atkal tiks apgaismota ar to gaismu, kas bija pārstājusi jūs apgaismot, jums to neapzinoties; un tā jums atgriezīs ticību nākotnei, kas pilna ar pārpilnību un gudrību. (4, 27-29)
5. Daudzi no jums sauc sevi par spiritistiem, jo tic manai klātbūtnei, kad es atklājos caur cilvēka prātu, un jo bieži ir klāt, lai dzirdētu manu vārdu. Bet es gribu, lai jūs būtu spiritualisti, praktizējot labo, atzīstot dzīves būtību, mīlot savus tuvākos, kalpojot Dievam ar dāsnu, auglīgu un tikumīgu dzīvi. (269, 55)
6. Dažiem esmu devis pieticīgu izcelsmi šajā pasaulē, lai viņi savā dzīvē ņemtu par paraugu Meistaru; citiem esmu devis bagātu mājvietu, lai arī viņi sekotu Jēzus piemēram, kurš, lai gan bija karalis, pameta savu „tronu" un kalpoja nabadzīgajiem, slimajiem un grēciniekiem.
7. Tā nopelns, kurš no savas sabiedriskās pozīcijas nolaižas, lai kalpotu saviem tuvākajiem, lai kas tie arī būtu, ir tikpat liels kā tā nopelns, kurš mīlestības ceļā no savas nabadzīgās un nezināmās dzīves pacēlās līdz taisno augstumiem. (101, 55-56)
8. Jūs man jautājat, kāpēc es esmu nācis pie jums: tāpēc, ka es redzu, ka esat aizmirsuši ceļu, pa kuru jums jāatgriežas klēpī, no kuras esat cēlušies; taču es jums to parādu no jauna.

9. Ceļš ir Mans likums, un, to ievērojot, dvēsele iegūs nemirstību. Es jums rādu vārtus, kas ir tikpat šauri kā ceļš, kuru Es savulaik ar savu mācību jums parādīju. (79, 2-3)

10. Jūs, kas Mani dzirdat, jums jāsagatavo ceļš tiem, kas Mani garīgi uzņems. Tas nav bijis nejaušums, kas atvedis Manā klātbūtnē tos, kas saņēmuši Manu mācību, tāpat kā tas nebūs nejaušums, kas attīstīs garīgās dāvanas tajos, kam jājūt Mana klātbūtne bez nepieciešamības pēc cilvēciskā balss nesēja. (80, 4)

11. Es esmu jūs izraudzījis, lai jūs izplatītu uz Zemes labo, kas ir patiesa garīgums.

12. Vai jūs jūtaties pārāk nespējīgi un nenozīmīgi? Vai jūs uzskatāt sevi par pārāk netīriem, lai uzņemtos šāda veida uzdevumu savai dvēselei? Iemesls tam ir tas, ka jūs nepazīstat manu gudrību un manu žēlsirdību, ka jūs ar skaidru prātu neievērojat mācību piemērus, kurus es jums dodu katrā solī caur dabu.

13. Vai jūs neredzat, kā saules stari, visu apgaismojot, sasniedz pat visvairāk piesārņoto peļķi, to iztvaicē, pacēla atmosfērā, attīra un beidzot pārvērš par mākoni, kas peld pāri zemēm un padara tās auglīgas? (150, 51-53)

14. Atbrīvojiet savu dvēseli šeit, manā klātbūtnē, no visiem netīrumiem un atlaidiet to brīvu. Nebīstieties, jo jūs man neatklāsiet nekādu noslēpumu, es jūs pazīstu labāk nekā jūs paši sevi. Izsūdzieties man savā sirdī, es jūs sapratīšu labāk nekā jebkurš cits un piedošu jums jūsu likumpārkāpumus un vainu, jo es esmu vienīgais, kam ir tiesības jūs tiesāt.

15. Bet, ja esat samierinājušies ar savu Tēvu un savā būtībā dzirdat uzvaras himnu, ko dzied jūsu gars, tad mierā sēdies pie mana galda, ēdiet un dzeriet Gara barību, kas ietverta mana Vārda jēgā. (39, 71)

16. Daudzi no jums nāk pie manis raudādami, pēc tam, kad esat nolādējuši sāpes. Es piedodu jūsu kļūdas, ņemot vērā to, ka tās izriet no jūsu neziņas.

17. Nomieriniet savas sirdis un padariet savu prātu uzņēmīgu, lai jūs saprastu to, ko Es jums tagad saku, dzīves skolnieki: ja jūs atkal jūtat, ka jūsu sirdis pārņem sāpes, tad uz īsu brīdi atdalieties no visa, kas jūs apņem, un palieciet vieni. Tur, jūsu guļamistabas intimitātē, runājiet ar savu dvēseli, pievērsieties savām sāpēm un izpētiet tās, it kā jūs paņemtu kādu priekšmetu rokā, lai to izpētītu.

18. Izpētiet šādā veidā savu skumju, atklājiet, no kurienes tā nāk un kāpēc tā ir ieradusies. Klausieties savas dvēseles balsī, un patiesi, Es jums saku, no šīs pārdomāšanas jūs gūsiet dārgumu – gaismu un mieru savai sirdij.

19. Gaisma jums parādīs veidu, kā atbrīvoties no sāpēm, un miers dos jums spēku izturēt, līdz pārbaudījums būs beidzies. (286, 26-28)

20. Jums joprojām jācenšas būt garīgi un fiziski izturīgiem. Jo, ja līdz

šim starp jums ir slimības, tad tādēļ, ka garīguma un ticības trūkuma dēļ jūs nespējāt pacelties pāri šīs dzīves nabadzībai un sāpēm.

21. Mana mācība māca ne tikai ticēt Dieva spēkam, bet arī ticēt sev. (246, 40–41)

22. Šodien jūs gan sakāt: „Dievs ir mūsos"; bet jūs to sakāt, neizjūtot un nesaprotot to, jo jūsu materializācija traucē jums sajust manu klātbūtni jūsu būtībā. Bet, kad garīgums kļūs par daļu no jūsu dzīves, jūs pieredzēsiet patiesību par manu klātbūtni katrā cilvēkā. Mana balss atskanēs jūsu sirdsapziņā, tiks sadzirdēts iekšējais tiesnesis un sajutīta Tēva sirsnība. (265, 57)

23. Šis mācījums nonāk jūsu sirdīs, kur dzimst nodomi uzlaboties un cēlas jūtas.

24. Ja jūs esat daudz cietuši un rauduši, līdz bijāt gatavi atvērt Man savas sirdis — patiesi, Es jums saku: tas, kurš daudz cietis, ar to vienlaikus ir izpircis savus pārkāpumus un saņems piedošanu. (9, 37-38)

25. Tu raudi, mana tauta, jo savā nožēlojošajā sirdī jūti Meistara mīlestību. Jums bija teikts, ka neviens, kurš ar smagu vainu savā dvēselē stātos Tēva priekšā, nesaņemtu piedošanu un ka viņam būtu jācieš mūžīga pazudināšana.

26. Bet kā jūs varējāt uztvert manu dievišķo taisnīgumu kā kaut ko tik neiedomājami briesmīgu? Vai jūs neesat pamanījuši, kā Es caur Jēzu skaidri parādīju, ka mani maigākie vārdi un mīļākie skatieni bija veltīti tiem, kuri bija visvairāk grēkojuši? Kā Es varētu sludināt mācību uz zemes un mūžībā darīt pretējo? (27, 41)

27. Savas dzīves rūgtos un grūtos brīžos mieriniet sevi ar domu, ka mans gudrais un pilnīgais likums visu tiesā.

28. Es esmu bijis jūsu sāpēs, lai jūs caur tām meklētu Mani. Es esmu jūs piemeklējis ar nabadzību, lai jūs iemācītos lūgt, būt pazemīgiem un saprast citus.

29. Es esmu jums atņēmis pat ikdienas maizi, lai parādītu, ka tas, kurš paliek uzticīgs, ir kā putni, kas neuztraucas par rītu; viņi redz rītausmu kā simbolu manai klātbūtnei, un, pamodusies, pirmā lieta, ko viņi dara, ir sūtīt gaisā savus trillerus kā pateicības lūgšanu un kā pierādījumu savai uzticībai. (5, 55-57)

30. Dažreiz jūs man sakāt: „Kungs, ja man būtu viss, ja man nekas netrūktu, es sadarbotos Tavā garīgajā darbā un nodarbotos ar labdarību." Bet ziniet, ka jūs kā cilvēki esat nepastāvīgi un ka visi šodienas nodomi, kamēr jums nekas nepieder, mainītos, ja es jums piešķirtu visu, ko jūs vēlaties.

31. Tikai Dieva mīlestība pret saviem bērniem ir nemainīga.

32. Es jau iepriekš zinu, ka jūs ietu bojā, ja Es jūs apdāvinātu pārpilnībā, jo Es pazīstu jūsu lēmumus un vājības. (9, 55-57)

33. Kad Es jums teicu, ka jums jāatsakās no izklaidēm, jūs nepareizi interpretējāt Manus vārdus un galu

galā domājāt, ka Man ir patīkamāk redzēt jūs ciešam, nekā priecājamies.

34. Tā kā Es esmu jūsu Tēvs — kā jūs varat domāt, ka Man ir patīkamāk redzēt jūs raudošus nekā smaidošus?

35. Kad Es jums teicu, ka jums jāatsakās no izklaidēm, Es domāju tikai tās, kas ir postošas dvēselei vai kaitīgas jūsu ķermenim. Bet Es saku, ka jums jārada sev garam un sirdij labvēlīgas apmierinājums, kas jums ir sasniedzamas. (303, 27)

36. Es pat nepieprasīju, lai jūs ticētu Man, kad jūs atradāt ceļu uz šejieni. Es biju tas, kurš jums nāca pretim un deva pierādījumus, dziedinot jūsu fiziskās slimības, dodot mieru jūsu dvēselei vai kaut ko, ko jūs uzskatījāt par nepieejamu.

37. Pēc tam, kad jūs man noticējāt un ticībā veltījāt sevi mana likuma izpildei, es katram parādīju viņa uzdevumu, lai viņš nenokļūtu no ceļa un uzņemtos tikai to, kas viņam pienākas, un dāvātu saviem brāļiem un māsām žēlsirdību un mīlestību, kā es to darīju ar jums.

38. Vai jūs domājat, ka visi, kas māca, ir meistari? Vai jūs domājat, ka visi, kas sevi sauc par Dieva kalpiem, ir mani sūtņi vai ka Es esmu devis viņiem uzdevumu, ko viņi pilda? Vai jūs domājat, ka visi, kas valda, pārvalda un pavēl pasaulē, piemīt nepieciešamās spējas, lai pildītu šo uzdevumu? Nē, tauta! Cik maz ir to, kuri pilda uzdevumu, kas viņiem patiesi ir uzticēts! Kamēr vieni ieņem amatu, kas viņiem nepienākas, tie, kam tas būtu jāieņem, jūtas pazemoti un atstumti. (76, 36-37)

39. Nedomājiet, ka Es jūtos aizvainots, ja kāds netic manai klātbūtnei šajā pasākumā, jo nekas neietekmē manu patiesību. Cik daudzi cilvēki ir šaubījušies par to, ka pastāv dievišķa būtne, kas radījusi visus Visuma brīnumus, un tomēr saule tāpēc nav pārstājusi dot viņiem savu gaismu. (88, 7)

40. Šodien jūs atverat savu sirds un prāta durvis manas mācības gaismai. Ar kādiem darbiem jūs mani godināsiet?

41. Jūs visi klusējat, klusē dvēsele un arī ķermenis Manā priekšā. Jūs noliecat galvu un pazemojaties. Bet Es negribu, lai mani bērni pazemotos Manā priekšā. Es gribu, lai viņi būtu cienīgi pacelt savu seju un skatīt Manējo, jo Es nemeklēju ne kalpus, ne vergus; Es nemeklēju radības, kas jūtas kā izstumti, kā atstumti, Es nāku pie saviem bērniem, kurus Es tik ļoti mīlu, lai, dzirdot manu Tēva balsi , viņi paceltu savu dvēseli uz ceļa uz savu garīgo attīstību. (130, 39-40)

42. Mīļie mācekļi, rūpējieties par manu darbu, ievērojiet manas norādes, un tādējādi jūs liecināsiet par mani. Marija, jūsu mīlošā Māte, arī nāk pie jums un piepilda jūs ar žēlastību, māca jums pilnīgu mīlestību un pārvērš jūsu sirdis par žēlsirdības avotu, lai jūs veiktu lielus mīlestības darbus savu līdzcilvēku vidū un atzītu patiesību. Viņa ir mana līdzstrādniece, un līdzās

manam vārdam kā Meistaram un Tiesnesim ir viņas vārds kā Mātei un Aizstāvei. Mīliet viņu, tauta, un aiciniet viņas vārdu. Patiesi, Es jums saku: Marija raugās pār jums un stāv jums blakus ne tikai šajās pārbaudījumu dienās, bet mūžīgi. (60, 24)

43. Es esmu jūs nosaucis par „Marijas tautu", jo jūs protat mīlēt un atzīt Dievišķo Māti un nākat pie viņas kā bērns, kas ilgojas pēc maiguma, vai kā grēcinieks, kas meklē aizstāvību.

44. Marijas klātbūtne pasaulē ir liecība par manu mīlestību pret cilvēkiem. Viņas tīrība ir debesu brīnums, kas jums ir atklāts. No Manis viņa nolaidās uz zemi, lai kļūtu par sievieti, lai viņas klēpī varētu iedīgties dievišķā sēkla, Jēzus ķermenis, caur kuru runātu „Vārds". Šodienas laikos viņa atkal atklājas. (5, 9-10)

45. Ir nepieciešams, lai cilvēka sirds no pamatiem iepazītu dārgo vēsti, ko viņas Gars atnesa pasaulei, un, kad jūs būsiet iepazinuši visu patiesību, jums no sirds jāizdzēš jebkāda elku pielūgšana un fanātiska godināšana, ko jūs viņai veltījāt, un tā vietā jāvelta viņai jūsu garīgā mīlestība. (140, 43)

46. Daži man saka: „Kungs, kāpēc Tu neļauj mums visiem Tevi redzēt, tāpat kā mūsu brāļiem un māsām, kuri liecina, ka Tevi redz?"

47. Ak, jūs, vājās sirdis, kurām ir jāredz, lai ticētu! Kādu nopelnu jūs tajā saskatāt, ja redzat Jēzu vīzijā cilvēka veidolā, lai gan jūsu gars caur mīlestību, ticību un sajūtām var neierobežoti un pilnīgi uztvert Manu dievišķo būtību?

48. Jūs rīkojaties ļauni, ja skaudāt tos, kuriem ir dāvana redzēt garīgo ierobežotā veidā tēlos vai simbolos; jo tas, ko viņi redz, patiesībā nav dievišķais, bet gan simbols vai alegorija, kas runā uz viņiem no garīgās pasaules.

49. Esiet apmierināti ar savām dāvanām un izpētiet liecības, ko saņemat, un vienmēr meklējiet jēgu, gaismu, mācību, patiesību. (173, 28-30)

50. Nekad neizkropļojiet manas mācības. Izklāstiet manu darbu kā grāmatu, kas satur tikai tīrību, un, kad būsiet pabeiguši savu ceļu, Es jūs uzņems . Es nepievērsīšu uzmanību plankumiem jūsu dvēselēs un dāvināšu jums savu dievišķo skūpstu, kas būs lielākā atlīdzība, kad jūs ieradīsieties Apsolītajā zemē. Jo es šajā laikā esmu devis jums sauju sēklu, lai jūs iemācītos sēt auglīgajos laukos un tur tās pavairotu. (5, 27)

51. Novērtējiet savu atbildību, mīļā tauta, ņemiet vērā, ka katra diena, ko jūs zaudējat, ir diena, par kuru jūs aizkavējat šīs Labās Vēsts ierašanos jūsu līdzcilvēku sirdīs — ka katrs mācības stundas zaudējums ir viena maizes šķēle mazāk, ko jūs varat piedāvāt trūcīgajiem. (121, 40)

52. Jūs jau pazīstat šī koka augļa garšu, un Es jūs brīdinu, lai nākotnē jūs neļautos apmānīt viltus praviešiem; taču jums jābūt "modriem" arī attiecībā uz saviem

līdzcilvēkiem, mācot viņiem atpazīt manas mācības būtību.
53. Ir rakstīts, ka pēc manas aiziešanas celsies viltus pravieši, kuri manai tautai teiks, ka viņi ir mani sūtņi un nāk manā vārdā, lai turpinātu darbu, ko es paveicu jūsu vidū.
54. Bēdas jums, ja jūs pakļausieties viltus praviešiem un viltus skolotājiem vai ja jūs manai mācībai pievienosiet vārdus bez garīgā satura, jo tad radīsies liela apmulsums! Tāpēc Es jums atkārtoju: „Modieties un lūdzieties.” (112, 46-47)
55. Ja jūs negatavosieties, jūsu ausīs skanēs neskaidras balsis, kas jūs sajauks, un vēlāk jūs ar tām sajauksiet savus brāļus.
56. Es jūs brīdinu, lai, kad šīs atklāsmes reiz būs beigušās, jūs nemēģinātu tās atkal uzņemt, jo tās nebūs gaismas gari, kas atklājas, bet gan sajukušas būtnes, kas vēlas iznīcināt to, ko jūs iepriekš esat uzcēluši.
57. Turpretim tas, kurš prot sagatavoties, tas, kurš — tā vietā, lai vēlētos izcelties — cenšas būt noderīgs, kurš — tā vietā, lai paātrinātu notikumus — pacietīgi gaida, skaidri dzirdēs manu mācību, kas nonāks pie viņa gara caur dāvanām, kas ir viņā, proti, caur iedvesmu, intuīciju priekšnojauta, ar lūgšanas, garīgās redzējuma un pravietisko sapņu palīdzību. (7, 13-14)
58. Šodien jūs skatāties uz šiem balss nesējiem, kuri ar sajūsmu runā uz jums, un, lai cik liela arī būtu dažu neticība, jūs domājat, ka mana atklāsme caur šiem vēstītājiem ir iespējama. Bet, ja cilvēki kādreiz redzēs, ka mani mācekļi savā normālajā stāvoklī sludina dievišķās atklāsmes, viņi par viņiem šaubīsies.
59. Jūsu pašu draudzes vidū celsies tādi, kas šaubīsies, dzirdot jūs runājam ar manu iedvesmu, un jums būs nepieciešama liela sagatavošanās un dvēseles tīrība, lai atrastu ticību. (316, 52-53)
60. Ja savos ceļos jūs novērosiet cilvēkus, kuri ar saviem darbiem vai domāšanas veidu parāda garīgu atpalicību, saskaroties ar manām atklāsmēm, nebrīnieties, jo jums jāzina, ka nekad visi cilvēki nav gājuši vienā solī. Uzticieties tam, ka Es jau tagad atstāju viņiem vārdus, kas viņus pamodinās, tiklīdz būs pienācis laiks.
61. Tie vārdi, kurus jūs pašlaik nespējat saprast, ir tieši tie, kurus šie cilvēki sapratīs. (104, 42-43)
62. Ticiet un rīkojieties bez fanātisma. Pacelieties un nostājieties uz tāda līmeņa, no kura jūs varat mācīt visus savus līdzcilvēkus, neņemot vērā viņu mācības. Ticības apliecinājumi
63. Nevilcinieties darīt labu kādam, kam tas nepieciešams, tikai tāpēc, ka viņš praktizē atpalikušu vai nepilnīgu Dieva pielūgsmi. Drīzāk jūsu nesavtīgajam darbam jāiekaro viņa sirds.
64. Neizolējieties grupās un tādējādi neierobežojiet savu darbības jomu. Esiet gaisma katrai

dvēselei un balzams katrā bēdā. (60, 27)

65. Ja jūsu līdzcilvēki par jums runā nicīgi, jo esat sekojuši manam aicinājumam, tad aizveriet ausis un klusējiet; viņi ir neziņā. Bet, ja jūs izmantotu šo lietu kā iemeslu, lai viņus tiesātu, tad bēdas jums, jo jūs jau esat apgaismoti ar sava gara gaismu un zināt, ko darāt. (141, 27)

66. Tātad, mana tauta, nepieprasiet, lai visi cilvēki domātu un ticētu tāpat kā jūs. Jūs nekad nedrīkstat nosodīt cilvēkus, nedrīkstat izteikt spriedumu vai piespriest sodu tam, kurš jūs neklausās, kurš nepieņem jūsu ieteikumus, jūsu pamācības vai jūsu padomus. Jums jāizturas pret visiem saviem līdzcilvēkiem ar tādu pašu dziļu cieņu un patiesu garīgo mīlestību. Tad jūs pieredzēsiet, ka katrs savā reliģijas praktizēšanā, savā mācībā, savā ceļā ir sasniedzis to vietu, uz kuru viņam tiesības ir devusi viņa garīgā spēja; un līdz tam punktam, kurā jūs redzat cilvēkus, viņus ir novedusi viņu pašu attīstība. (330, 29)

67. Jau tagad Es jums saku, ka jūs neesat nekas vairāk par jebkuru citu, ka ticība, ko jūs esat barojuši, proti, ka esat izredzētu būtņu tauta, ir kļūda; jo Radītājs Savā pilnīgajā mīlestībā pret visiem Saviem radījumiem nevienu neizredz.

68. Es jums to saku, jo rīt jums būs jāizklāsta saviem līdzcilvēkiem mācība, ko Es jums šajā laikā esmu devis, un Es negribu, lai jūs nākamajām paaudzēm šķistu kā augstākas būtnes, nedz arī lai radītos iespaids, ka jūsu nopelni jūs ir padarījuši par vienīgajiem, kas dzirdēja Manu Vārdu. 69. Jums jābūt saprotošiem, pazemīgiem, vienkāršiem, cēliem un žēlīgiem brāļiem un māsām.

70. Jums jābūt stipriem, bet ne augstprātīgiem, lai jūs neapkaunotu vājos. Ja jums ir plašas zināšanas par manu mācību, jums tomēr nekad nevajadzētu lepoties ar savām zināšanām, lai jūsu līdzcilvēki jūsu klātbūtnē nejūtos mazvērtīgi. (75, 17-19)

71. Pat šeit, starp maniem darbiniekiem — cik daudzi ir tādi, kuri, nesaprotot manu mācību, uzskatīja sevi par augstākām būtnēm, cienīgām apbrīnai un godināšanai, jo uzskatīja, ka ir apdāvināti ar garīgo dāvanu. Tādēļ Es jums jautāju, vai jūs varat pieņemt to, ka augstāks gars iedomājas par savām dāvanām, ja tomēr pazemība un mīlestība pret tuvākajiem ir būtiskās īpašības, kas viņam ir jāpiemīt. (98, 15)

72. Atcerieties, ka Es jums reiz teicu: Es neesmu jūs radījis, lai jūs būtu kā parazītiskas augi. Es negribu, lai jūs apmierinātos ar to, ka neko ļaunu nevienam nedarāt. Es gribu, lai jūs gūtu gandarījumu no tā, ka esat darījuši labu. Ikviens, kurš nedara labu, lai gan varētu to darīt, ir darījis vairāk ļauna nekā tas, kurš, nespējot darīt labus darbus, apmierinājās ar ļauna darīšanu, jo tas bija vienīgais, ko viņš prata darīt. (153, 71)

73. Ak, mani mīļie bērni, kas jūs sūdzaties kā apmaldījušies auni un ar bažīgu balsi saucat pēc sava Gana! Ja jūs aizverat acis uz realitāti, kas jūs apņem, jūs galu galā domājat, ka Es esmu cēlonis visai jūsu nelaimei uz zemes; citi tic, ka Man ir vienalga par jūsu laimi un nelaimi.

74. Cik nepateicīgi jūs esat, ja tā domājat par savu Tēvu, un cik netaisnīgi, vērtējot manu pilnīgo taisnīgumu!

75. Vai jūs domājat, ka Es jūs nedzirdu, kad sakāt, ka jūs barojaties tikai ar rūgtumu; ka pasaule, kurā dzīvojat, ir pasaule bez laimes un ka dzīvei, ko dzīvojat, nav jēgas?

76. Jūs sajūtat Mani tikai tad, ja domājat, ka Es jūs sodu, ka Es jums liegu jebkādu žēlsirdību, un aizmirstat sava Tēva maigumu un laipnību; jūs sūdzaties par savu dzīvi, nevis svētījat tās labumus.

77. Tas tāpēc, ka jūs aizverat acis pret patiesību un redzat savā apkārtnē tikai ciešanas un asaras un nonākat izmisumā, jo uzskatāt, ka viss paliks bez atlīdzības.

78. Cik citāda būtu jūsu dzīve, ja vietā šai sacelšanās, šai nesapratnei jūsu pirmā doma katru dienu būtu svētīt savu Tēvu, un jūsu pirmie vārdi būtu pateicības vārdi par tik daudzajiem labumiem, ko jums sniedz viņa mīlestība!

79. Bet jūs vairs nespējat izjust šīs tikumus, jo „miesa" ir satricinājusi jūsu dvēseli un jūs esat aizmirsuši manu mācību; tādēļ Es runāju ar jums par šīm izjūtām, kuras esat izraidījuši no savas sirds. (11, 4-9)

80. Jūs esat grēkojuši, lauzis laulību, izdarījuši noziegumus, un tagad, kad jūs sastopaties ar manas Vārda patiesību, kas jums parāda jūsu pārkāpumus, jūs aizmirstat savus pārkāpumus un uzskatāt, ka jūsu Kungs ir netaisns, ja Viņš jums runā par pārbaudījumiem un izpirkšanu. (17, 33)

81. Jūs esat tikuši ļoti pārbaudīti, mīļie mācekļi. Tā kā katrs pārbaudījums jums slēpj noslēpumu, jūs nezināt, vai tas ir domāts, lai stiprinātu jūs cīņā, lai atklātu jums kaut ko, ko jūs nezināt, vai lai izpirktu kādu pārkāpumu. Bet nekad neatkāpieties no pārbaudījumiem, jo tie nav sūtīti šim nolūkam; tie arī nepārsniedz jūsu morālās vai garīgās spējas. (47, 26)

82. Kāpēc daudzi no jums baidās, ka jūsu liktenis ir Manis uzrakstīts ar pārbaudījumiem, sāpēm, sodiem vai nelaimēm? Kā jūs varat nonākt pie uzskata, ka Tas, kurš jūs mīl pilnīgi, jums dāvā ceļu, kas pilns ar ērkšķiem? Patiesi, Es jums saku, ka nelaimīgais un ar likteņa triecieniem apsēts ceļš ir tas, ko jūs izvēlaties pēc savas gribas, domājot, ka uz tā atrodamas prieki, brīvība un laime, nesaprotot, ka tieši no jums paredzētā ceļa jūs attālināties, uz kura atrodams patiesais miers, drošība, spēks un veselība, labklājība un pārpilnība.

83. Šis ceļš, ko Es jums piedāvāju savā mācībā, ir jūsu dvēseles no tās radīšanas brīža iepriekš noteiktais

ceļš, lai jūs uz tā beidzot atrastu to, ko ilgojaties. (283, 10-11)

84. Jūs spriedat virspusēji, it kā būtu bērni, un neapdomājat, ka pārbaudījumi, kas jūs mocī, ir jūsu pašu darbs. Tāpēc, kad tie izlīst pār jums, jūs vēlaties, lai tie no jums atkāptos, lai liktenis mainītos, lai jums nevajadzētu ciest, lai vairs nebūtu jādzert ciešanu kauss.

85. Iemesls tam ir tas, ka ar savu garīgo skatienu jūs nespējat iekļūt realitātē, lai saprastu, ka visu, ko jūs pļaujat, esat sējuši paši un ka katru ciešanu esat izraisījuši paši.

86. Nē, jūs nekad neesat sapratuši, kā iekļūt patiesībā, un tādēļ, kad sāpes iespiežas jūsu sirdī, jūs uzskatāt sevi par dievišķas netaisnības upuriem. Bet Es jums saku, ka Dievā nevar pastāvēt ne mazākā netaisnība.

87. Dieva mīlestība ir nemainīga, neizmaināma un mūžīga. Tāpēc tas, kurš tic, ka Dievišķo Garu var pārņemt dusmas, niknums un dusmība, pakļaujas lielai kļūdai. Šādas vājības ir iedomājamas tikai cilvēciskās būtnēs , ja tām trūkst dvēseles brieduma un pārvaldes pār kaislībām.

88. Reizēm jūs man sakāt: „Kungs, kāpēc mums jāmaksā par darbiem, kas nav mūsu, un kāpēc mums jānovāc rūgtie augļi, ko citi ir izaudzējuši?" — Uz to es jums atbildu, ka jūs neko no tā nesaprotat, jo nezināt, kas jūs bijāt agrāk un kādi bija jūsu darbi. (290, 9 12)

89. Mīļā tauta: jūsu sirdis ir piepildītas ar gandarījumu, domājot, ka jūs esat mani mācekļi šajā „Trešajā laikmetā". Bet es jums saku, ka jūs nekad nedrīkstat ļaut, lai jūs apmāna iedomība. Jo, ja jūs padotos šai vājībai, jūs vairs neklausītu pat savai sirdsapziņai, kad tā jums pārmet jūsu pārkāpumus. Kas nesāk attīrīt un pilnveidot savu cilvēcisko dzīvi, tas nevar gaidīt garīgu attīstību, jo viņa soļi būs maldinoši un viņa darbiem nebūs patiesības sēklas.

90. Tātad ņemiet vērā, ka savās lekcijās es dažreiz no garīgās mācības nonāku līdz padomam, lai jūs savā cilvēciskajā dzīvē rīkotos pareizi. Tad es runāju uz cilvēka sirdi, pamācu to atjaunoties, lieku saprast kaitējumu, ko netikumi nodara ķermenim, un ļaunumu, ko tie nodara dvēselei.

91. Es esmu jums teicis, ka cilvēks, kurš ļauj sevi valdīt netikumam, ir aizmirsis, ka garu nedrīkst uzvarēt — ka viņš ir aizmirsis, ka patiesā spēks slēpjas ļaunuma pārvarēšanā ar tikumību.

92. Šis cilvēks, kuru ir uzvarējusi miesa, ir pazeminājis pats sevi, ir pārkāpis savu pašcieņu, ir nokritis no sava augstā cilvēka stāvokļa līdz nabadzīgai būtnei, kas ir pārāk gļēva, lai cīnītos.

93. Tā vietā, lai savai ģimenei nestu gaismu, maizi un vīnu, šis cilvēks nes ēnu, ciešanas un nāvi, apgrūtina savu, sievas un bērnu krustu un kavē garīgās attīstības ceļu visiem, kas atrodas viņa apkārtnē. (312, 32-35)

94. Saprotiet, ka katrs no jums, kas atsakās no ļauna ceļa, panāk to, ka ļaunuma vara zaudē daļu no savas spēka; ka jūsu dzīve, ja tā ir taisnīga savos darbos, vārdos un domās, savā ceļā atstāj labu sēklu; ka jūsu padomiem, ja tie nāk no dievbijīgas sirds, būs spēks darīt brīnumus; un ka lūgšana, ja tā rodas no līdzjūtīgas un mīlošas domas, būs gaismas vēsts tam, par ko jūs lūdzat. (108, 16)

95. Šeit pie Manis jūs attīrāties no jebkāda kauna traipa. Ak, ja vien jūs spētu saglabāt šo tīrību visā savā dzīvē! Bet šī garīguma un brālības atmosfēra, ko jūs radāt šajās kopības un mācību stundās, nepastāv pasaulē. Gaisa, ko jūs elpojat, ir saindēts ar grēku.

96. Taču jūs esat sajutuši, ka tādā mērā, kādā jūs pieņemat manu mācību, pakāpeniski no jums atdalās viena pēc otras tās ķēdes posmi, kas jūs saista ar pasauli. (56, 26-27)

97. Vienmēr esiet modri, jo jūsu ceļā būs tādi, kas teiks, ka pieder pie Manis; bet neticiet viņiem jau pirmajā brīdī, ticiet viņiem tāpēc, ko viņi izrāda pazemībā, gudrībā un mīlestībā.

98. Citi jums teiks, ka viņi ir saistīti ar Mani, bet patiesībā viņi ir pirmie, kas ir apkrāpti. Tāpēc jums vienmēr jābūt modriem attiecībā uz savu uzdevumu un savu stāvokli. Jums jāatver acis un ausis, kā arī daudz kas jāpiedod. (12, 55-56)

99. Esiet aktīvi, neguļiet! Vai jūs gribat gaidīt, līdz vajāšanas jūs pārsteigs miega laikā? Vai jūs gribat atkal atkrist elku pielūgšanā? Vai jūs gaidīsiet, līdz svešas mācības uzspiedīsies ar varu vai bailēm?

100. Esiet nomodā, jo no austrumiem celsies viltus pravieši un sajauks tautas. Apvienojieties, lai jūsu balss atskanētu visā pasaulē un jūs laicīgi brīdinātu cilvēci. (61, 25)

101. Cilvēci gaida lielas nelaimes; palieciet nomodā un lūdzieties katrā sāpē un katrā katastrofā. Daudzas ciešanas tiks mīkstinātas, citas nenotiks, jo tās tiks apturētas savā ceļā ar to palīdzību, kas lūdz.

102. Kad citu konfesiju un sektu piekritēji redzēs, ka šim tautai seko lielas cilvēku pūļi, no šīm konfesijām izkāps tie, kas jūs vajās. Bet nebaidieties, jo, ja jūs paliksiet mierīgi, Svētais Gars liks jūsu lūpās gaismas vārdus, kas apklusinās tos, kas jūs apmelo.

103. Es jums nedodu nāvējošo zobenu, lai jūs aizstāvētu, Es jums dodu mīlestības zobenu. Katrs tā gaismas zibsnis būs tikums, kas izplūst no tā.

104. Cik daudz žēlastības jūs atradīsiet pie Tēva, ja ar saviem vārdiem uzvarēsiet manu darbu vajātāju pūļus un, tos atgriežot ar saviem mīlestības darbiem, atvedīsiet pie Manis.

105. Šī ir mācība, ko Es jums devu "Otrā laikmetā" un ko jūs jau bijāt aizmirsuši.

106. Cilvēka prāts piedzīvos satraukumu, ja mēģinās saprast Trīsvienības un Marijas garīgo mācību. Jo materializētais cilvēks ir neveikls garīgajā jomā. (55, 58-63)

107. Cik daudzi pie mana galda ir atstājuši ēdienu, ko Es viņiem ar tik lielu mīlestību piedāvāju, pat nepieskaroties tam. Kad gan viņi atkal piedzīvos tādu žēlastības laiku kā šis, kurā viņiem bija lemts nākt uz Zemi, lai dzirdētu manu vārdu?

108. Jūs esat cietas klintis, kurām vajadzīgas vētras un laiks, lai kļūtu mīkstas. Jūsu mantojums tiks no jums atņemts, kamēr jūs nezināsiet to sargāt un novērtēt. Bet jūs to atkal iegūsiet, jo Es jums esmu teicis, ka to, ko Tēvs dod saviem bērniem, no viņiem nekad neņem, bet tikai glabā viņiem. (48, 8)

109. Daži no jums tiks pārveidoti un sagatavoti ar manu mācību, lai tie dotos meklēt tos, kuri apmaldījušies tuksnesī. Jo tā Es redzu cilvēka dzīvi — kā tuksnesi. Daži jūtas vientuļi miljonu dvēseļu vidū un mirst no slāpēm, un nav neviena, kas viņiem pasniegtu mazliet ūdens; turp Es sūtīšu savus jaunus apustuļus.

110. Es gribu, lai vieni manu Vārdu izrunātu ar mīlestību, bet citi to dzirdētu ar aizkustinājumu. Es gribu, lai tas kļūst pazīstams tiem, kas to nepazīst. Ir cilvēki — veci ļaudis, sievietes un bērni —, kas neko nezina par manu eksistenci. Es gribu, lai visi iepazīst mani un zina, ka manī viņiem ir mīļākais Tēvs — lai visi mani dzird un mīl. (50, 3)

111. Mans Vārds ir saskāries ar jūsu egoismu. Tāpēc Es jums esmu teicis, ka to, ko Es jums nododu, jums savukārt jādara zināms jūsu līdzcilvēkiem. Bet jūs vēlaties tikai atspirdzināties ar maniem vēstījumiem, neuzņemoties pienākumiem pret citiem.

112. Taču Meistars jūs nav aicinājis, lai mācītu jums bezjēdzīgas pamācības; Viņš jums ir teicis, ka jums jāiemācās šī dievišķā mācība, lai vēlāk savā dzīvē to izmantotu, piemērojot to saviem tuvākajiem.

113. Šajā brīdī Es jums atklāju, ka jūsu gars ir senā parādā ikvienam, kurš nāk pie jums ar ciešanām, bēdām vai lūgumu. Apdomājiet, ar kādu mīlestību Es viņus lieku jūsu dzīves ceļā, lai jūs izpildītu savu atlīdzību, padarot viņus par jūsu aktīvās mīlestības pret tuvākajiem objektu. (76, 20)

114. Pildiet to, lai jums nebūtu jāatgriežas uz Zemi sāpju laikā, lai novāktu savu kļūdu vai savtīguma augļus. Pildiet savu misiju; tad jūs gan atgriezīsieties, bet tas notiks miera laikā, lai atspirdzinātos, kopjot sēklu, ko jūs atstājāt sākumā . Tagad jūs nevedīs Mozus, lai jūs atbrīvotu, kā viņš to darīja „Pirmajos laikos"; jūs vadīs jūsu sirdsapziņa. (13. 17)

115. Šeit ir daudzi no tiem, kuri citos laikos bija likuma skolotāji vai zinātnieki. Tagad viņu prāts ir atmodies garīgajām zināšanām, un viņi ir pārliecināti, ka ierobežotajās cilvēciskajās zināšanās viņi neatradīs augstāko patiesību.

116. Šeit ir tādi, kuri citos laikos bija varenie un bagātie uz zemes un kuri tagad ir iepazinuši nabadzību un pazemību. Es svētīju viņus par viņu pazemību un viņu vēlmi pēc pilnveidošanās. Tas ir pierādījums

manai mīlošajai taisnīgumam, jo Es atkal esmu ļāvis viņiem nākt uz zemi, lai parādītu viņiem vēl vienu lappusi no mūžīgās gudrības grāmatas. (96, 16-17)

117. Pasaule jums sniedz daudz prieku, no kuriem daži ir doti no Manis, bet citi radīti pašu cilvēku rokām. Tagad jūs esat pieredzējuši, ka neesat spējuši tos iegūt, kas vieniem ir izraisījis sacelšanos, bet citiem – skumjas.

118. Man jums jāsaka, ka daudziem šajā laikā nav dota iespēja iemigt vai pazust „miesas" baudās un apmierinājumos, jo viņu uzdevums ir pilnīgi cits.

119. Patiesībā Es jums saku, ka cilvēces vidū nav nevienas dvēseles, kas nebūtu iepazinusi visas baudas un ēst visus augļus. Šodien jūsu dvēsele ir atnākusi (uz Zemi), lai baudītu brīvību mīlēt Mani, nevis lai atkal kļūtu par pasaules, zelta, kārības vai elku pielūgšanas vergu. (84, 47)

120. Paskatieties uz cilvēkiem, tautām, valstīm, kā tie atdod savu dzīvi kādam ideālam. Viņi tiek sadedzināti savu cīņu ugunskurā un tajā pašā laikā sapņo par pasaules krāšņumiem, īpašumiem, varu. Viņi mirst par zemes pārejošo slavu.

121. Bet jūs, kas savā dvēselē sākat iedegties ar dievišķu ideālu, kura mērķis ir iegūt godu, kas būs mūžīgs, vai jūs nevēlaties — ja jau ne savu dzīvi — vismaz daļu no tās atdot, lai pildītu savus pienākumus pret līdzcilvēkiem?

122. Virs jums plosās neredzama kaujas vērpetē, ko var uztvert tikai sagatavotie. Viss ļaunums, kas izplūst no cilvēkiem domās, vārdos un darbos, visi gadsimtu grēki, visi cilvēki un aizsaules dvēseles, kas ir apmulsušas, visi maldi, netaisnības, cilvēku reliģiskais fanātisms un elku pielūgšana, muļķīgās, ambiciozās tieksmes un nepatiesība ir apvienojušās vienā spēkā, kas visu sagrauj, pārņem un caurvij, lai to vērstu pret Mani. Tas ir spēks, kas stājas pretī Kristum. , viņu armijas ir lielas, viņu ieroči spēcīgi, bet tie nav spēcīgi pret Mani, bet gan pret cilvēkiem.

123. Es sniegšu šiem karaspēkiem kauju ar Manas taisnības zobenu un būšu cīņā kopā ar Maniem karaspēkiem, kuriem pēc Manas gribas jums ir jābūt daļai.

124. Kamēr šī cīņa satrauc cilvēkus, kuri dzenas pakaļ izklaidēm, jums, kuriem Es esmu uzticējis dāvanu sajust to, kas notiek aizsaulē, jāsargā un jālūdz par saviem brāļiem, jo tādējādi jūs sargāsiet paši sevi.

125. Kristus, Karaliskais Karavīrs, jau ir izvilcis savu zobenu; ir nepieciešams, lai tas ļaunumu nogrieztu pie pašas saknes kā sirpis un ar saviem stariem radītu gaismu Visumā.

126. Bēdas pasaulei un jums, ja jūsu lūpas klusē! Jūs esat Jēkaba garīgā sēkla, un es viņam apsolīju, ka caur jums tiks glābtas un svētītas zemes tautas. Es gribu jūs apvienot kā vienu ģimeni, lai jūs būtu stipri. (84, 55-57)

127. Es zinu, ka šīs tautas klēpī ir paveikti lieli darbi, taču pietiek ar to, ka Es to zinu, pat ja jūsu vārdi pasaulē nav pazīstami.

128. Tikai Es zinu jūsu darbu patieso nopelnu vai patieso vērtību, jo pat jūs paši tos nevarat novērtēt. Dažreiz jums neliels darbs šķitīs ļoti liels, bet par citiem jūs pat neapzināsieties, ka jūsu nopelns ir nonācis pie Manis. (106, 49-50)

129. Jūs, cilvēku pūļi, kas esat Mani dzirdējuši — kad jūs izkāpsiet no savas atsvešinātības un tumsas? Vai jūs apzināti kavējat savu sagatavošanos, baidoties no (tad gaidāmās) sadursmes? Patiesi, Es jums saku, baidās tikai tas, kurš nav garīgi sagatavojies; jo tas, kurš pazīst Manu Vārdu un mīl savu Kungu un savu tuvāko, nav ko baidīties, un tā vietā, lai izvairītos no cilvēkiem, viņš meklē sastapšanos ar viņiem, lai ļautu viņiem piedalīties tajā, ko viņš ir saņēmis. Pēc tam, kad viņš ir izpētījis un izpratis manu mācību, viņš to pielieto. (107, 41)

130. Šim vēstījumam ir gaisma visām reliģijām, visām sektām un ticības kopienām, kā arī dažādajiem cilvēku vadības veidiem. Bet ko jūs esat darījuši ar maniem vārdiem, mācekļi? Vai jūs šādā veidā vēlaties panākt, lai koks uzziedētu? Ļaujiet tam uzziedēt, jo ziedi paziņos, ka vēlāk tas nesīs augļus.

131. Kāpēc jūs slēpjat šos vēstījumus un neparādāt pasaulei ar šo Labo Vēsti šīs jaunās ēras pārsteigumu? Kāpēc jūs neuzdrošināties pasaulei pateikt, ka Kristus balss skan jūsu vidū? Runājiet un lieciniet par manu mācību ar saviem mīlestības darbiem; jo, ja daži aizvērs ausis, lai jūs nedzirdētu, citi tās atvērs, un jūsu balss viņiem būs tikpat salda un melodiska kā naktsputna dziesma. (114, 46)

132. Cilvēce gaida manus jaunus mācekļus; taču, ja jūs, mani darbinieki, pametīsiet sēklu un laukstrādāšanas rīkus, baidoties no pasaules viedokļa, — kas tad notiks ar šo cilvēci? Vai jūs neesat sajutuši atbildību par savu uzdevumu?

133. Jūsu sirdsapziņa jūs nekad nemaldina, un tā vienmēr jums pateiks, vai esat pildījuši savu pienākumu. Nemiers, ko jūs izjūtat, ir zīme tam, ka neesat ievērojuši manas norādes. (133, 10)

134. Jūs dažkārt sūdzaties, ka mana Vārda sekotāju skaits pieaug tikai lēnām. Bet Es jums saku, ka jums jāsūdzas par sevi, jo jums ir uzdevums palielināt un pavairot šīs kopienas pulkus. Bet ja jūsu sirdīs trūkst ticības, ja jūsu garīgās dāvanas nav attīstītas, ja jūsu prātā trūkst garīgās zināšanas gaismas — kā tad jūs gribat pārliecināt neticīgos? Kā jūs gribat viņus iekšēji aizkustināt ar savu ticību un mīlestību, ja šīs tikumības nav attīstītas jūsu sirdīs?

135. Kas nesaprot, tas nevar vest pie sapratnes; kas nejūt, tas neizraisīs jūtas. Tagad saprotiet, kāpēc jūsu lūpas stostījās un murmināja, kad jums bija jāliecina par maniem vārdiem.

136. Kas mīl, tam nav jāstostās, kas tic, tas nebaidās. Kam ir jūtas, tam ir daudz iespēju pierādīt savu sirsnību un patiesumu. (172, 24-26)

137. Šodien jūs vēlaties paskaidrot, kāpēc jūs esat Izraēla, un jums nav argumentu; jūs vēlaties paskaidrot, kāpēc jūs esat spiritisti, un jums trūkst vārdu. Jūs mēģināt izklāstīt, kādas ir jūsu garīgās dāvanas, un jums trūkst argumentācijas un garīgās attīstības, lai tās pārliecinoši izskaidrotu. Bet, ja jūsu augšupvērstā attīstība piepildīsies, jums nāks nepieciešamie vārdi, jo ar saviem mīlestības darbiem jūs paskaidrosiet, kas jūs esat, kas jūs ir mācījis un kurp jūs dodaties. (72, 27)

138. Es jums saku: ko jūs gaidāt, lai izplatītu Labo Vēsti? Vai jūs gribat pareģot uz drupām? Es jums saku un atklāju visu, lai jums jebkurā brīdī būtu gudra atbilde uz katru jautājumu, ko jums uzdod jūsu līdzcilvēki. Ņemiet vērā, ka jūs tiksiet uzbrukti ar nopietniem argumentiem, kas piepilda ar bailēm tos, kuri nav sagatavojušies.

139. Iegravējiet manā vārdā un neaizmirstiet lielos brīnumus, ko es jums esmu dāvājis, lai katrs no jums būtu dzīvs liecinieks manai patiesībai. Tad tas, kurš jūs iztaujā un pēta manu vārdu, atzīs, ka tas nekādi nepretojas tam, ko es jums esmu teicis un pareģojis pagātnē.

140. Cīņa būs liela — tik liela, ka daži, kas bijuši mani mācekļi, tiks pārņemti ar bailēm un noliegs mani, apgalvojot, ka nekad nebūtu mani dzirdējuši.

141. Tos, kuri paliks uzticīgi maniem baušļiem un stāsies cīņā, Es apklāšu ar apmetni, zem kura viņi aizsargāsies, un viņi izdzīvos katru kritisko situāciju neskarti.

142. Tam, kurš šo sēklu sēj slikti, vai tam, kurš aptraipa šī darba tīrību, katrā stundā tiks piespriests tiesas spriedums, cilvēku vajāšana un nemiers. Katram ir jāatpazīst koks, ko viņš audzējis, pēc tā augļu garšas.

143. Es esmu sagatavojis lielus brīnumus mana tauta garīgās cīņas laikam — brīnumus un darbus, kas pārsteigs zinātniekus un pētniekus. Es nekad nepalikšu jūs vienus ar jūsu pašu spēkiem. Neļaujieties satraukt, ja cilvēki izsmies jūs; neaizmirstiet, ka "Otrā laikmetā" pūlis izsmēja arī jūsu Meistaru. (63, 42-44)

144. Patiesi, Es jums saku, pasaule ir pret jums, un Es jūs tam sagatavoju, lai jūs prastu aizstāvēt savas ticības lietu ar mīlestības un žēlsirdības ieročiem. Es jums saku, jūs uzvarēsiet, pat ja jūsu uzvara netiks atzīta.

145. Tagad jūsu upuris nebūs asins upuris, bet jūs tomēr piedzīvosiet apmelošanu un nicinājumu. Taču Skolotājs būs klāt, lai jūs aizstāvētu un mierinātu, jo neviens māceklis netiks pamests. (148, 17)

146. Tauta, vairs nepierodiet pie samaitātības, cīnieties pret to, neuzpūšoties ar savu tīrību, un neizrādiet sašutumu par savu līdzcilvēku pārkāpumiem. Esiet taktiski, precīzi un labvēlīgi savā runā un rīcībā, tad pasaule jūs uzklausīs un pievērsīs uzmanību arī

jūsu mācījošajiem vārdiem. Vai man ir nepieciešams jums vēlreiz teikt, ka, pirms jūs nododat šo mācību tālāk, jums tā ir jādzīvo? (89, 66)

147. Ir nepieciešams, lai Mans Tauta parādītos starp tautām un dotu piemēru brālībai, saskaņai, mīlestībai pret tuvākajiem un sapratnei, kā miera karavīrs starp tiem, kuri atkal ļaunprātīgi izmanto dievišķos mācības, lai strīdētos, savstarpēji ievainotu un atņemtu dzīvību. (131, 58)

148. Beidzot saprotiet, ka jūs visi mīlat to pašu Dievu, un nestrīdieties par to, kādā veidā viens vai otrs ir īstenojis šo mīlestību.

149. Jums jāiemācās saprast, ka ir būtnes, kurās ticības pārliecības, tradīcijas un paražas ir iesakņojušās tik dziļi , ka jums nebūs viegli tās izraut jau pirmajā brīdī, kad jūs tās mācīsiet. Esiet pacietīgi, un gadu gaitā jūs to sasniegsiet. (141, 9)

150. Kad 1950. gads beigsies, daudziem no jums būs nedrošība un šaubas.

151. Kāpēc daži, kuri lepojas ar inteliģenci, kas ir lielāka nekā tiem, kuri tic manai atklāsmei, šaubās par manām atklāsmēm? Tāpēc, ka ne cilvēciskās zināšanas, ne prāts nespēj novērtēt manu patiesību, un, kad cilvēks to saprot, viņu pārņem bailes no visa jaunā, no visa, kas viņam ir nezināms, lai to neapzināti noraidītu.

152. Bet jūs, vājie, neizglītotie, kas nevarat sasniegt to līmeni, ko atzīst cilvēki ar savu intelektu, esat tie, kas tic, un jūs spējiet iedziļināties garīgajos noslēpumos. Kāpēc? Tāpēc, ka tas ir Gars, kas prātam atklāj Mūžīgo Dzīvību un tās brīnumus.

153. Cilvēka intelekts ir spēks, ar kuru jūs tagad sāksiet cīņu, jo ar tā palīdzību cilvēks ir radījis idejas un priekšstatus par garīgo, kas viņam nav atklāti caur Garu.

154. Šai cīņai jums jābūt stipriem — ar spēku, kas arī izriet no Gara. Jūsu spēks nekad nebūs balstīts uz jūsu ķermeni, ne uz naudas varu, ne uz zemes līdzekļiem. Tikai jūsu ticība patiesībai, kas dzīvo jūsos, ļaus jums uzvarēt šajā cīņā.

155. Nebīstieties, ja jūs sauc par apmaldījušiemies — sniedziet roku visiem. Ņemiet vērā, ka šis darbs, kas jums ir patiesība, citiem var šķist nepatiesība, jo viņu acīs tam trūkst svētības, ko reliģijas ir saņēmušas, lai tiktu atzītas.

156. Ja jūs ticat Man, ja jūs ticat, ka Es izpaužos šo balsu nesēju vārdos, tad nebaidieties no jūsu līdzcilvēku sprieduma. Jo mana mācība ir tik pārliecinoša un mans vēstījums satur tik daudz patiesību, ka, ja jūs protat labi izmantot šos ieročus, jūs grūti varēs uzvarēt.

157. Neviens nevarēs jūs nosodīt par to, ka jūs ar dedzību meklējat patiesību, pilnību. Tam jums visiem ir svētas tiesības, un tādēļ jums ir dota brīvība tiekties uz Gaismu. (297, 51-53)

158. Kad jūs sāksiet pildīt savu misiju un dosieties pie tautām, pie vistālākajām tautām, pat pie džungļiem, jūs sastapsiet cilvēciskas

būtnes, un jums būs jāpalīdz viņiem saprast, ka jūs visi esat brāļi , jums būs jāsniedz viņiem liecība par manu garīgo mācību. Tad jūs būsiet pārsteigti par mīlestības apliecinājumiem, ko Es jums sniegšu.

159. Tur, starp tiem cilvēkiem, kas ir atdalīti no civilizācijas, bet arī ļoti tālu no cilvēciskās samaitātības, jūs atklāsiet lielas dvēseles, kas papildinās Izraēla tautas rindas.

160. Slimie jūsu ceļā saņems dziedinošo balzamu un izveseļosies; skumjie raudās pēdējo reizi, bet viņu asaras būs prieka asaras.

161. Redzot tos pierādījumus, kurus jums būs jāsniedz, cilvēku pūļi svētīs Kungu un Viņa mācekļus, jūs tiksiet sveikti, tāpat kā notika tajā dienā, kad jūsu Skolotājs ienāca Jeruzalemē.

162. Bet arī starp tiem, kas jūs sveiks, būs vīrieši un sievietes, kas ir pilni ar tām garīgajām dāvanām, kādas ir jums. Dažiem jūs pārsteigs viņu pravietošanas dāvana; citiem mans dziedinošais balzams būs neizsīkstošs; vēl citiem mans vārds plūdīs kā kristāldzidrs ūdens. Tādējādi jūs redzēsiet, kā starp jūsu brāļiem un māsām, kā neizsīkstoša sēkla, parādīsies Svētā Gara dāvanas. (311, 38-40)

163. Tauta, tagad valstīs valda šķietamais miers, bet jums nevajadzētu sludināt, ka miers ir nācis. Aizvērtu savas lūpas. Patiesais miers nevar celties uz bailēm vai materiālām ērtībām. Mieram jāizriet no mīlestības, no brālības.

164. Cilvēki šobrīd cēluši uz smiltīm, nevis uz klints, un, kad viļņi atkal uzsviesties un sists pret šīm sienām, ēka sabruks. (141, 70-71)

165. Kopš “Pirmā laika” Es esmu runājis uz jums caur saviem praviešiem, lai jūs vadītu, bet nevis lai piespiestu jūs pildīt manu likumu.

166. Bet laiks ir pagājis, un cilvēka garīgā dvēsele ir attīstījusies, sasniegusi briedumu un tagad spēj saprast savu misiju kā garīgā dvēsele. Cilvēce, kas atrodas tik tuvu bezdibenim, pazudināšanai, no jums vajag garīgu palīdzību.

167. Tā ir cīņa, pēdējā cīņa, visbriesmīgākā un visbiedējošākā starp tumsību un gaismu. Šobrīd visi tumsas gari apvienojas, un visiem gaismas gariem jāstājas pretī šai varai.

168. Jūs, kas esat Mani dzirdējuši, kas sevī nesat Svētā Gara Gaismu, mostieties! Vairs neizšķiežiet laiku ar zemes baudām, ar laicīgiem mērķiem. Cīnieties par cilvēci, cīnieties par to, lai Tēva Valstība ienāktu šajā pasaulē. Tā ir misija, ko Es dodu visiem, sākot no vismazākajiem līdz visizglītotākajiem.

169. Garīgā pasaule ir ar jums, un pār visiem ir Tēvs, pilns mīlestības, pilns žēlsirdības — Tēvs, kurš ar neizmērojamām sāpēm redz ciešanas, ko cilvēki nodara viens otram.

170. Šī ir gaismas cīņa pret tumsību, un katram no jums ir jācīnās, līdz tiek gūta uzvara. (358, 20-23)

63. nodaļa – Mācības draudzei un visiem Kristus mācekļiem

Kristus gara darbs

1. Priecājies par manu klātbūtni, mīļais tauta, sarīko svētkus savā sirdī, līksmo no prieka, jo beidzot jūs esat piedzīvojuši „Kunga dienu".

2. Jūs baidījāties no šīs dienas atnākšanas, jo joprojām domājāt kā senie un uzskatījāt, ka jūsu Tēva sirds ir atriebīga, ka Viņš glabā naidu par saņemtajiem apvainojumiem un ka tādēļ Viņš tur gatavībā sirpi, pātagu un ciešanu kausu, lai atriebtos tiem, kuri Viņu tik ļoti un tik daudzas reizes ir apvainojuši.

3. Bet liels bija jūsu pārsteigums, kad jūs atklājāt, ka Dieva Garā nevar pastāvēt ne dusmas, ne rūgtums, ne riebumu, un, lai arī pasaule raud un sēro kā nekad agrāk, iemesls nav tas, ka Tēvs ir devis tai ēst šo augli un dzert šo kausu, bet gan tas, ka šī ir raža, ko cilvēce tagad pļauj savu darbu dēļ.

4. Taisnība, jums tika iepriekš paziņoti visi nelaimīgie notikumi, kas šajā laikā ir atbrīvoti. Bet tāpēc, ka tie jums tika paziņoti, nedomājiet, ka jūsu Kungs tos sūta jums kā sodu. Gluži pretēji: visos laikos Es esmu jūs brīdinājis par ļaunumu, par kārdinājumiem un esmu palīdzējis jums atkal piecelties pēc jūsu kritieniem. Turklāt Es esmu jums nodrošinājis visus līdzekļus, kas nepieciešami, lai jūs varētu glābties. Bet jums ir arī jāatzīst, ka jūs vienmēr esat bijuši kurli un neticīgi pret maniem aicinājumiem. (160, 40-41)

5. Bēdas tiem, kuri šajā laikā necenšas iedegt savu lampu, jo viņi iet bojā! Redziet, kā visur joprojām valda ēnas, lai gan šis ir gaismas laiks!

6. Jūs zināt no mana vārda, ka Es izvēlējos šo tautu, lai tajā atklātos savā trešajā atnākšanā; taču jūs nezināt iemeslu tam. Meistars, kurš nevēlas slēpt noslēpumus no saviem mācekļiem, jums ir bijis noslēpums. Viņš nāk, lai jums atklātu visu, ko jums vajadzētu zināt, lai jūs varētu pareizi atbildēt tiem, kuri jums jautā.

7. Es esmu redzējis, ka šīs zemes stūrīša iedzīvotāji vienmēr ir meklējuši un mīlējuši Mani, un, lai gan viņu pielūgsme ne vienmēr ir bijusi pilnīga, Es esmu pieņēmis viņu nodomu un mīlestību kā nevainības, upura un sāpju ziedu. Uz Manas dievišķības altāra šis smaržīgais zieds vienmēr ir bijis klātesošs.

8. Jūs esat sagatavoti, lai pildītu šo lielisko misiju „Trešajā laikmetā".

9. Šodien jūs zināt, ka Es esmu ļāvis jūsu vidū reinkarnēties Izraēla tautai, jo Es to esmu jums atklājis. Jūs zināt, ka sēkla, kas dzīvo jūsu būtībā, un iekšējā gaisma, kas jūs vada, ir tā pati, ko Es jau „Pirmajā laikmetā" izliju uz Jēkaba namu.

10. Jūs esat izraēlieši garā, jūs garīgi piederat Ābrahama, Īzāka un Jēkaba sēklai. Jūs esat tā svētītā koka zari, kas cilvēcei sniegs ēnu un augļus.

11. Tas ir iemesls, kāpēc Es jūs saucu par pirmdzimtajiem un kāpēc Es šajā laikā esmu jūs apmeklējis, lai caur jums pasludinātu pasaulei Savu Trešo Atklāsmi.

12. Mana griba ir, lai "Izraēla tauta" garīgi atdzimtu cilvēces vidū, lai tā redzētu patieso "augšāmcelšanos miesā". (183, 33-35)

13. Vai jūs domājāt, ka Es dotu Savu Vārdu visām zemes tautām? Nē! Arī šajā ziņā mana jaunā atklāsme ir līdzīga pagātnes laikiem, kad Es atklājos vienai tautai, un tai tad bija uzdevums doties ceļā, izplatīt Labo Vēsti un sēt sēklu, ko tā saņēma manā vēstījumā. (185, 20)

14. Ļaujiet citiem tautām pamosties jaunajai laikmetai tikai tad, kad tās redzēs, ka zemes platības ir izpostītas plūdu dēļ, nācijas ir iznīcinātas kara dēļ un epidēmijas iznīcina dzīvību. Šīs tautas — kļuvušas augstprātīgas savās zinātnēs un nomierinātas ar savu baznīcu greznību — neatzīs manu Vārdu šajā necilajā formā, nedz arī sajutīs manu atklāsmi garā. Tāpēc vispirms ir jāsatricina zeme, un daba teiks cilvēkiem: laiks ir piepildījies, un Kungs ir nācis pie jums.

15. Lai cilvēce pamodās, atvērtu acis un atzītu, ka esmu es, kas esmu atnācis, vispirms ir jāpiemeklē cilvēka vara un augstprātība. Bet jūsu uzdevums ir modināties, lūgties un sagatavoties. (62, 53)

16. Es kādreiz apsolīju jums atgriezties pie cilvēces, un šeit Es esmu, lai izpildītu šo solījumu, kaut arī ir pagājuši daudzi gadsimti. Jūsu gars ilgojās pēc manas klātbūtnes savā miera alkā, savā patiesības izsalkumā, savā zināšanu ilgojumā , un mans gars ir nolaidies, lai jūs dzirdētu pamācību atbilstoši laikam, kurā jūs dzīvojat. Kā cilvēki var vēlēties turpināt dzīvot tā, kā viņi to darījuši līdz šim? Vairs neatbilst laikam turpināt palikt garīgā stagnācijā vai garīgā gausumā rituālu un tradīciju izpildē. (77, 19)

17. Daudzi cilvēki, kas pasaulē ir atzīti par zinātājiem, šādā veidā nespēs Mani atpazīt un noliegs Mani. Bet nebrīnieties par to, jo Es jums to jau sen iepriekš paziņoju, kad teicu: „Svētīts esi, Tēvs, ka Tu savu patiesību atklāji mazgudrajiem un to slēpi no zinātājiem un gudrajiem."

18. Tomēr tas notiek ne tādēļ, ka Es savu patiesību kādam slēptu, bet drīzāk tādēļ, ka tie, kuru prāts ir brīvs no apgrūtinājumiem, savā (garīgajā) nabadzībā vai nenozīmīgumā spēj Mani labāk sajust, kamēr talantīgie cilvēki, kuru prāts ir pilns ar teorijām, filozofijām un ticības mācībām, Mani ne spēj saprast, ne sajust. Bet patiesība, kas ir visiem, noteiktā laikā nāks pie katra. (50, 45)

19. Kas pazīst Manu likumu un to slēpj, tas nevar saukties par Manu mācekli. Kas Manu patiesību izplata tikai ar lūpām, nevis ar sirdi, tas neņem Mani par paraugu. Kas runā par mīlestību, bet ar saviem darbiem pierāda pretējo, tas ir Manu mācību nodevējs.

20. Kas noliedz Marijas tīrību un pilnību, tas ir muļķis, jo savā neziņā viņš izaicina Dievu un noliedz Viņa varu. Kas „Trešajā laikmetā" neatzīst manu patiesību un noliedz dvēseles nemirstību, tas vēl guļ un neņem vērā pagātnes laiku pravietojumus, kas paziņoja atklāsmi, ko cilvēce piedzīvo šajā laikā. (73, 28-29)

21. Viņi nāks un liks Mani pārbaudīt, jo grib pierādīt jums, ka jūs esat kļūdījušies. Ja Es viņiem neizpaudīšu Savu vārdu, viņi teiks, ka Es neesmu Es, un, ja Es atbildēšu uz viņu ļaunprātīgi uzdotajiem jautājumiem, viņi Mani noliegs ar vēl lielāku dedzību.

22. Tad Es viņiem teikšu: kas vēlas ienākt Gaismas valstībā, tam tā jāmeklē ar sirdi. Bet tas, kurš vēlas dzīvot, neatzīstot Mani, būs lieguši savam garam dievišķo zināšanu un tādējādi panācis, ka viss, kas ir skaidra un gaiša atklāsme, viņam ir noslēpums un mistērija. (90, 49-50)

23. Tagad Es esmu pie jums tikai uz laiku, tāpat kā Es biju kādreiz. Jau tuvojas brīdis, kad Es vairs nerunāšu ar jums, taču cilvēce nav sajutusi Manu klātbūtni.

24. No tā "kalna", no kura Es jums sūtu Savu vārdu un raugos uz jums, Es savas atvadas priekšvakarā būšu spiests izsaukties: "Cilvēce, cilvēce, tu neesi zinājusi, Kas pie tevis ir bijis!" Tāpat kā „Otrā laikmetā", īsi pirms manas nāves, es no kalna skatījos uz pilsētu un asarās saucu: „Jeruzaleme, Jeruzaleme, tu neesi atzinusi labo, kas bijis pie tevis."

25. Viņš neraudāja pasaules dēļ, bet cilvēku dvēseļu dēļ, kuras joprojām bija bez gaismas un kurām vēl bija jāizlej daudz asaru, lai sasniegtu patiesību. (274, 68-69)

26. Daudzi gadsimti ir pagājuši kopš dienas, kad Es jums devu Savu Vārdu un pēdējos pamudinājumus caur Jēzu; bet šodien Es parādījos pie jums kā Svētais Gars, lai izpildītu savu solījumu jums.

27. Es neesmu kļuvis par cilvēku, Es nāku Garā, un Mani redzēs tikai tie, kas ir sagatavoti.

28. Kamēr jūs ticat maniem vārdiem un sekojat man, citi nepieņem manu atklāsmi un to noliedz. Man bija jādod viņiem lielas liecības, un pateicoties tām, es pakāpeniski esmu uzvarējis viņu neticību.

29. Mīlestība un pacietība, ko Es jums vienmēr esmu izrādījis, ļauj jums saprast, ka tikai jūsu Tēvs var jūs šādi mīlēt un mācīt. Es sargāju jūs un padaru jūsu krustu vieglāku, lai jūs neklupētu. Es ļauju jums sajust manu mieru, lai jūs savu ceļu ietu, pilni uzticības Man. (32, 4)

30. Šodien mans vārds, mana mācība, šķietami ir paredzēta tikai jums; patiesībā tā ir paredzēta visiem, jo tās gudrība un mīlestība aptver visu Visumu, apvieno visas pasaules, visas iemiesotās un bezķermeniskās dvēseles. Nāciet pie manis, ja jums ir vajadzīgs; meklējiet mani, ja jūtaties pazuduši.

31. Es esmu jūsu Tēvs, kas zina jūsu ciešanas un kas jūs mierina. Es iedvešu jums mīlestību, kas jums tik

ļoti nepieciešama — sev pašiem un lai to izplatītu savā apkārtnē.
32. Ja jūs patiesi atzīstat Manu klātbūtni gudrībā, ko Es atklāju caur šiem balss nesējiem, tad atzīstiet arī to, ka ir pienācis laiks sākt uzmundrinošo darbu garīgajā ceļā.
33. Ak, ja vien visi, kas ir aicināti, steidzās pie mums; patiesi, es jums saku, Kunga galds būtu pārpildīts ar mācekļiem, un viņi visi ēstu vienu un to pašu maltīti! Taču ne visi aicinātie ir atnākuši, viņi ir izdomājuši dažādus aizņemtības iemeslus un tādējādi dievišķo aicinājumu ir atstājuši otrajā vietā.
34. Laimīgi tie, kas steidzās atnākt, jo viņi ir saņēmuši savu atalgojumu. (12, 76-80)
35. Ne visi, kas šajā laikā ir saņēmuši garīgās dāvanas, šeit Mani klausās. Redziet, cik daudz tukšu vietu ir pie galda, jo daudzi no Maniem mazajiem bērniem, saņēmuši labvēlību, aizgāja un izvairījās no atbildības un uzdevumiem. Ak, ja viņi šeit uz zemes vēl atcerētos solījumus, ko katra dvēsele Man deva, pirms tā ieradās uz zemes! (86, 43)
36. Es jums šobrīd atstāju Trešo Testamentu, bet jūs pat neesat sapratuši pirmos divus. Ja jūs šajā laikā būtu bijuši sagatavoti, nebūtu bijis nepieciešams, lai mans Vārds kļūtu materiāli dzirdams, jo tad Es runātu garīgi, un jūs Man atbildētu ar savu mīlestību. (86, 49)
37. Šī ir „Trešā laika" gaisma. Bet pārbaudiet to, kurš saka, ka tas nav Dievs, kas runā uz jums, bet gan šis cilvēks šeit. Patiesi, Es jums saku: kamēr mans dievišķais stars neapgaismos viņa prātu, jūs nespēsiet izvilināt no viņa vārdus ar garīgu vērtību un patiesību, pat ja jūs viņam draudētu ar nāvi.
38. Nav nekas dīvains tajā, ka tāpat kā dvēsele izmanto savu ķermeni, lai runātu un izpaustos, tā uz īsu brīdi atdalās no tā, lai ļautu tās vietā izpausties visu dvēseļu Tēvam: Dievam.
39. Es nāku pie jums, jo jūs neprotat nākt pie Manis, un Es mācu, ka vispatīkamākā lūgšana, kas sasniedz Tēvu, ir tā, kas klusumā pacilājas no jūsu dvēseles. Tieši šī lūgšana piesaista Manu staru, caur kuru jūs Mani dzirdat. Tās nav dziesmas un vārdi, kas iepriecina Manu dievišķību. (59, 57-59)
40. Jūs nevarat apgalvot, ka mans vārds nav skaidrs vai ka tajā ir nepilnības, jo no Manis nevar izrietēt nekāda neskaidrība. Ja jūs tajā atrodat kādu kļūdu, tad to attieciniet uz slikto pārraidi caur balss nesēju vai uz jūsu slikto saprašanu, bet nekad ne uz manu mācību. Bēdas tam balss nesējam, kurš sagandē manu vārdu! Bēdas tam, kurš slikti nodod manu mācību un to devalvē, jo viņš piedzīvos sirdsapziņas nepārtrauktu pārmetumu un zaudēs savas dvēseles mieru! (108, 51)
41. Lai nāktu jums pretim, Es jums saku: ja jūs nevēlaties, lai Es izmantotu grēcīgu ķermeni, lai dāvinātu jums savu mīlestību, tad parādiet Man taisnīgu, tīru cilvēku,

norādiet Man kādu no jums, kurš saprot mīlēt, un Es jums apliecinu, ka Es izmantosiu viņu.

42. Saprotiet, ka Es izmantoju grēciniekus, lai pievilinātu grēciniekus; jo Es neesmu nācis, lai glābtu taisnīgos; tie jau atrodas Gaismas valstībā. (16, 25)

43. Novērojiet, kā šī sēkla, lai gan jūs to slikti kopāt, nemirst; redziet, kā tā pārvar tumsību un lamatas, šķēršļus un pārbaudījumus un dienu no dienas turpina dīgt un attīstīties. Kāpēc šī sēkla nemirst? Tāpēc, ka patiesība ir nemirstīga, mūžīga.

44. Tāpēc jūs pieredzēsiet, ka, ja šī mācība reizēm šķiet pazudam, tas notiks tieši tad, kad izaugs jauni un sulīgi dzinumi, lai palīdzētu cilvēkiem spert vēl vienu soli uz priekšu ceļā uz garīgumu. (99, 20)

45. Pārbaudiet manas mācības un pateikt Man, vai šī mācība varētu tikt iekļauta kādā no jūsu reliģijām.

46. Es esmu jums atklājis tās visaptverošās iezīmes un universālo jēgu, kas neaprobežojas tikai ar daļu cilvēces vai (noteiktām) tautām, bet pārsniedz jūsu pasaules orbītu, lai ietvertu bezgalību ar visām tās dzīves pasaulēm, kur — tāpat kā šajā pasaulē — dzīvo arī Dieva bērni. (83, 6)

47. Saprotiet, ka mans Vārds nav un nevar būt jauna reliģija. Šis darbs ir gaismas ceļš, kurā visas ideoloģijas, ticības apliecinājumi un reliģijas garīgi apvienosies, lai nonāktu pie Apsolītās zemes vārtiem. (310, 39)

48. Mans mācījums, no kura barojas jūsu dvēsele, vēlas jūs pārvērst par meistariem, par Svētā Gara uzticīgiem apustuļiem. (311, 12)

49. Es jūs iepazīstināšu cilvēkiem kā savus kalpus, kā Trešā laikmeta Trinitāriešu-Marijas garīgos cilvēkus — garīgos cilvēkus, jo jums jābūt vairāk garam nekā matērijai; Trinitāriešus, jo jūs esat saņēmuši manu atklāsmi trīs laikmetos; Marijas garīgos cilvēkus, jo jūs mīlat Mariju, savu vispasaules Māti, kura ir sargājusi jūs, lai jūs nezaudētu cerību dzīves ceļā. (70, 36)

50. Ne tikai tie, kas dzirdēja Manu Vārdu caur cilvēka saprāta orgānu, tiks saukti par šīs tautas bērniem. Ikviens, kas uzņemas savu krustu — ikviens, kas mīl šo likumu un izplata šo sēklu, tiks saukts par darbinieku Manā vīna dārzā, par Manas darbības apustuli un par šīs tautas bērnu, pat ja viņš nav Mani dzirdējis caur šo atklāsmi. (94, 12)

51. Kā tu vari domāt, tauta, ka — tāpēc, ka jūs pulcējaties dažādās sapulču vietās — tas ir iemesls, lai turētu distanci viens no otra? Tikai neziņa traucēs jums apzināties garīgās saites, kas vieno visus Kunga bērnus. (191, 51)

52. Ja jūs apmeklējat vienu vai otru vai dažādas sapulcēšanās vietas un caur to balsīm dzirdat to pašu vārdu, tad jūsu sirdis piepildās ar prieku un ticību, un jūs uztverat šo mācību kā patiesu pierādījumu tam, ka šīs kopienas ir vienotas savas garīguma dēļ. Taču, ja jūs apmeklējat nepilnīgu dievkalpojumu, jums rodas sajūta, ka jūsu sirdis ir ievainotas, un jūs saprotat, ka tur

nepastāv vai neizpaužas vienotība, kādai būtu jābūt šajā tautā. (140, 71)

53. Es gribu, lai jūs būtu mani labi un pazemīgi mācekļi — tādi, kas nepretendē uz amatiem vai godinājumiem kopienā, bet lai jūsu ideāls būtu tikai sasniegt pilnību ar tikumību un ievērot manas norādes, lai jūsu dzīve kļūtu par paraugu. Kāda jums būtu jēga no goda vietām, tituliem vai vārdiem, ja jums nav nopelnu, lai tos pamatoti piederētu? (165, 17)

54. Mans darbs nav viena no daudzajām mācībām, nav vēl viena sekta pasaulē. Šī atklāsme, ko Es jums šodien esmu atnesis, ir Mūžīgais Likums. Tomēr — cik daudz rituālu jūs tam esat pievienojuši garīguma un izpratnes trūkuma dēļ, cik daudz negodīgumu, līdz beidzot esat to izkropļojuši. Cik daudz kulta rituālu jūs esat ieviesuši manā mācībā, sakot un ticot, ka viss, ko esat darījuši, ir bijis iedvesmots un noteikts no Manis. (197, 48)

55. Jūs drīz atradīsieties cilvēku vidū, kuri ir noguruši no ārējiem kultiem un apnicis viņu reliģiskais fanātisms. Tāpēc Es jums saku, ka garīguma vēsts, ko jūs viņiem nesīsiet, nonāks viņu sirdīs kā svaigs un atspirdzinošs rasa.

56. Vai jūs domājat, ka, ja jūs nāksiet pie viņiem ar fanātiskiem rituāliem un rīcību, kas ir pretrunā ar garīgumu, tad pasaule varētu atzīt jūs par dievišķā vēstījuma nesējiem? Patiesi, Es jums saku, jūs tiktu uzskatīti par jaunas sektas fanātiķiem!

57. Ņemot vērā skaidrību, ar kādu Es runāju uz jums, ir tādi, kas Man saka: „Meistars, kā tas ir iespējams, ka mums būtu jānoraida daudzas no kulta darbībām, ko mums kā mantojumu atstāja Roque Rojas?”

58. Par to Es jums saku, ka Es jums devu to piemēru no „Otrā laika”, kad Es ļaudīm izskaidroju, ka, ievērojot rituālus, formalitātes, tradīcijas un svētkus, tie bija aizmirsuši likumu, kas ir būtiskākais.

59. Es jums atgādināju par šo jūsu Meistara rīcību, lai jūs saprastu, ka arī šodien jums jāaizmirst tradīcijas un ceremonijas, pat ja jūs tās esat iemācījušies no Roque Rojas, tāpat kā tolaik Mozus tauta bija pārņēmusi tās kā mantojumu.

60. Nu, es negribu ar to teikt, ka tie jums būtu mācījuši kaut ko sliktu — nē. Viņi vienkārši bija spiesti izmantot simbolus un darbības, kas palīdzētu tautai saprast dievišķās atklāsmes. Bet, tiklīdz šis mērķis bija sasniegts, bija nepieciešams atbrīvoties no jebkuras tagad vairs nevajadzīgas pielūgsmes formas vai simbolikas, lai ļautu spīdēt patiesības gaismai. (253, 29-32)

61. Cik daudz sāpju manai sirdij ir sagādājuši kalpi, kuri nav sapratuši manu likumu, un cik daudz sāpju šobrīd rada tie, kuri — lai gan es viņus esmu apmācījis un iecēlis — šodien sniedz patvērumu šaubām, un nedrošībai, un savas nesapratnes un savtīguma dēļ teikuši, ka Es vēl kādu laiku palikšu starp cilvēkiem,

ka Es atbilstoši viņu cilvēciskajai gribai vēlreiz nosūtīšu savu Visuma Staru un turpināšu atklāties uz ilgu laiku.

62. Tāpēc Es jums esmu teicis: kad Es savos vārdos esmu parādījis neizlēmību, nedrošību vai gribas pretrunas? Nekad, patiesi, jo tad Es vairs nebūtu pilnīgs, vairs nebūtu jūsu Dievs un jūsu Radītājs.

63. Manī ir apņēmība, viena griba, un tādēļ Es runāju tik skaidri kā gaišā dienasgaisma, lai visi varētu sajust Mani Manā klātbūtnē, Manā būtībā un Manā varā, lai gars varētu atpazīt (pamatā esošo) saprātu un Vārdu, ko Es esmu devis caur cilvēka saprātu.

64. Meistars jums saka: cilvēks ir uzcēlis ēkas un nosaucis tās par baznīcām, un šajās vietās ienākošie cilvēki izrāda godbijību, baro fanātismu un elku pielūgšanu un pielūdz to, ko cilvēks pats ir radījis. Manuprāt, tas ir pretīgi, un tādēļ Es esmu atņēmis no tevis, Izraēla tauta, visu to, ko tu sākotnēji pazini un dzirdēji, lai tu atmestu savu fanātismu.

65. Izraēla tautas lūgšanu namiem jābūt pazīstamiem cilvēcei, tie nedrīkst tikt slēgti, jo tiem jāsniedz patvērums vājiem un apmaldītajiem, nogurušajiem un slimajiem. Ar jūsu sagatavošanos, paklausību manai augstākajai gribai un manas likuma ievērošanu Es liecināšu par sevi manu dievišķības patieso mācekļu darbos.

66. Jums nevajadzētu uztraukties par to, ka parādās arī viltus balsu nesēji, viltus draudžu vadītāji, viltus „darbinieki", ka viņu zaimojošās lūpas runā uz tautu un apgalvo, ka Mans Vārds un Mans Vispārējais Stariņš turpinās palikt kā mācība tautas vidū.

67. Es atklāšu, kurš ir krāpnieks, kurš neievēro likumu saskaņā ar manu gribu, kurš ir tas, kurš izpauž tikai savu paša gribu, un Es atklāšu darbu, ko viņš ir izdarījis, un likumu, ko viņš ir radījis, un tie tiks noraidīti un izraidīti.

68. Jo Es atturēšu dievišķo žēlastību un varu, un kārdinājums tos noķers savos tīklos, un tādēļ ikviens, kas tos meklē , savā dvēselē nejutīs mana Svētā Gara žēlastību. (363, 52-56)

69. Jums jābūt maniem apustuļiem, neizsludinot to visiem. Pat ja esat meistari, jums jāsaka, ka esat mācekļi.

70. Jums nevajadzētu valkāt tērpus, kas jūs atšķir no citiem, nevajadzētu nēsāt grāmatas rokās, nevajadzētu celt sapulču namus.

71. Jums arī nedrīkst būt uz zemes nekāds mana darba centrs vai pamats, nedz arī kādam drīkst būt pārākums pār cilvēkiem, aizstājot mani.

72. Vadītāji, kas jums līdz šim ir bijuši, ir pēdējie. Lūgšana, garīgums un mana mācības praktizēšana ir jāved cilvēku pūļus uz Gaismas ceļu. (246, 30-31)

73. Vai tas ir taisnīgi — es jautāju saviem mācekļiem —, ka jūs cilvēcei attēlojat tādu pilnīgu darbu, kādu es jums esmu atklājis, tā, ka to uzskata par maldu vai uzskata par vēl vienu

no mācībām un teorijām, kas šajos laikos ir radušās kā valdošā garīgā apmātības augļi?

74. Vai būtu pareizi, ja jūs, kurus Es tik ļoti mīlēju un ar Savu Vārdu apmācīju, lai jūsu liecība būtu tīra, kā upuri saviem kļūdām nonāktu zemes tiesu varā vai tiktu vajāti un izkaisīti, jo jūsu tuvākie jūs uzskata par kaitīgiem?

75. Vai jūs domājat, ka mana mācība — ja to pareizi ievēro — varētu izraisīt tādas parādības? Nē, mācekļi.

76. Ļaujiet Man šādā veidā runāt ar jums, jo Es zinu, kāpēc Es to daru. Rīt, kad Es vairs nerunāšu ar jums šādā veidā, jūs sapratīsiet, kāpēc Es tā ar jums runāju, un jūs teiksiet: „Meistars precīzi zināja, cik daudz vājību mums būs. Nekas neizslīd no Viņa gudrības." (252, 26-27)

77. Es jūs sagatavoju laikam, kad vairs nedzirdēsiet Manu Vārdu, jo tad cilvēki jūs sauks par tautu bez Dieva, tautu bez dievnama, jo jums nebūs greznu baznīcu ēku, lai Mani godātu, jūs neizpildīsiet svinīgas kulta ceremonijas un nemeklēsiet Mani attēlos.

78. Bet Es jums atstāšu grāmatu kā testamentu, kas būs jūsu aizsardzība pārbaudījumos un ceļš, pa kuru jums jāvirza savi soļi. Šie vārdi, kurus jūs šodien dzirdat caur balss nesēju, rīt izplūdīs no rakstiem, lai jūs atkal atspirdzinātos ar tiem un lai tos dzirdētu cilvēku pūļi, kas šajā laikā pievienosies. (129, 24)

79. Es šobrīd atstāju cilvēcei jaunu grāmatu, jaunu Testamentu; manu "Trešā laika" vārdu, dievišķo balsi, kas runāja uz cilvēkiem, atverot Sesto zīmogu.

80. Nav nepieciešams, lai jūsu vārdi vai darbi ietu vēsturē. Šajā grāmatā mans vārds būs kā skaidra un dzidra balss, kas mūžīgi runā uz cilvēka sirdi, un mana tauta atstās pēcnācējiem pēdas par saviem soļiem šajā garīguma ceļā. (102, 28-29)

81. Sapulcēšanās vietas, kurās ir atklājies mans vārds, ir pavairojusies, un katra no tām ir kā patiesas zināšanas skola, kur pulcējas cilvēki, kas veido manus mācekļus, un ar nepacietību ierodas, lai apgūtu jauno mācību.

82. Ja katra no šīm kopienām liecinātu par visiem labumiem, ko tā ir saņēmusi no manas žēlsirdības, tad liecināšanai par šiem brīnumiem nebūtu gala. Un ja jums būtu jāsavāc vienā grāmatā viss, ko Es esmu teicis no pirmā līdz pēdējam vārdam caur visiem maniem balss nesējiem, tas būtu darbs, ko jūs nespētu paveikt.

83. Bet Es caur savu tautu nosūtīšu cilvēcei grāmatu, kurā būs ietverta mana Vārda būtība un liecība par darbiem, ko Es esmu paveicis jūsu vidū. Nebīstieties uzņemties šo uzdevumu, jo Es jūs iedvesmošu, lai šajā grāmatā tiktu ierakstīti tie mācības, kas ir nepieciešami. (152, 39–41)

84. Šī Vārda būtība nav mainījusies kopš tā sludināšanas sākuma, kad Es runāju uz jums caur Damianu

Oviedo. Manas mācības jēga ir bijusi tā pati.

85. Bet kur ir šo vārdu būtība? Kas ar to notika? Ir apslēptas tās dievišķo vēstuļu rakstības, kas bija pirmās šajā laikā, kad mans vārds tik bagātīgi tika izplatīts jūsu vidū.

86. Ir nepieciešams, lai šie mācījumi nāktu gaismā, lai rīt jūs varētu liecināt par to, kāds bija šīs atklāsmes sākums. Tādējādi jūs uzzināsiet datumu, kad notika mana pirmā mācība, tās saturu un pēdējās mācības saturu, ko jums nes 1950. gads — noteiktais gads, ar kuru šis atklāsmes laiks ir paredzēts beigties. (127, 14-15)

87. Ir nepieciešams, lai jūs runātu ar tiem, kuri slēpj Manu Vārdu un sagrozījuši Manus mācības. Runājiet ar viņiem pilnīgi skaidri, Es jums palīdzēšu, lai jūs varētu aizstāvēt savu viedokli pret viņiem. Jo tieši cilvēki ir iemesls tam, ka rīt tiks kritizēts Mans darbs un sagrozīts Mans likums, jo viņi ir pievienojuši Manam darbam kaut ko, kas tam nepiederas. (340, 39)

88. Es jums atnesu šo vārdu un ļāvu jums to dzirdēt jūsu valodā, taču es jums uzdodu to vēlāk pārtulkot citās valodās, lai tas kļūtu zināms visiem.

89. Tādā veidā jūs sāksiet celt patieso "Izraēlas torni" — to, kas garīgi apvieno visas tautas vienā, kas apvieno visus cilvēkus tajā dievišķajā, nemainīgajā un mūžīgajā likumā, ko jūs pasaulē dzirdējāt no Jēzus mutes, kad Viņš jums teica: "Mīliet cits citu!" (34, 59-60)

Garīgais Izraēls un ebreju tauta

90. „Izraēlu" Es nosaucu to tautu, kuru Es šobrīd pulcēju ap savu jauno atklāsmi, jo neviens nezina labāk par Mani, kāds gars mīt katrā no šīs „Trešās laikmeta" aicinātajiem.

91. „Izraēlai" ir garīga nozīme, un es dodu jums šo vārdu, lai jūs apzinātos, ka esat daļa no Dieva tautas. Jo „Izraēla" nav zemes tauta, bet gan garu pasaule.

92. Šis vārds atkal kļūs pazīstams uz Zemes, bet bez kļūdām, savā patiesajā, garīgajā nozīmē.

93. Jums jāzina šī vārda izcelsme un nozīme; jūsu ticībai, ka esat šīs tautas bērni, jābūt absolūtai, un jums jābūt pilnīgai izpratnei par to, no kā un kāpēc esat saņēmuši šo nosaukumu, lai varētu izturēt uzbrukumus, kas rīt tiks vērsti pret jums no tiem, kuri vārdam „Izraēla" piešķir citu nozīmi. (274, 47 50)

94. Es vēlos, lai jūs man paklausītu, Es vēlos, lai jūs veidotu tautu, kas ir stipra savā ticībā un garīgumā; jo tāpat kā Es ļāvu vairoties paaudzēm, kas cēlās no Jēkaba, — neskatoties uz lielajām grūtībām, kas piemeklēja to tautu, — tāpat Es panākšu, ka jūs, kas garā nesat sevī to sēklu, izturēsiet savās cīņās, lai jūsu tauta atkal vairotos kā zvaigznes debesīs un kā smiltis jūrā.

95. Es esmu jums darījis zināmu, ka garīgi jūs esat daļa no šīs Izraēlas tautas, lai jums būtu plašāka izpratne par savu aicinājumu. Bet vienlaikus es esmu jums ieteicis, lai jūs šīs pravietojumus neizpaudat

publiski, kamēr cilvēce tos pati neatklās.

96. Jo, tā kā uz Zemes joprojām pastāv izraēliešu tauta, jūds pēc miesas, viņš jums šo vārdu noliegs un to jums nepiešķirs, lai gan tas nav pamatots iemesls strīdam.

97. Viņi vēl neko nezina par jums, bet jūs, savukārt, daudz zināt par viņiem. Es esmu jums atklājis, ka šī tauta, kas klīst pa zemi un kuras garā nav miera, soli pa solim un to neapzinoties virzās uz Krustā sisto, ko tā atzīs par savu Kungu un kam tā lūgs piedošanu par savu tik lielu nepateicību un sirdskalpošanu, ņemot vērā Viņa mīlestību.

98. Mans ķermenis tika noņemts no krusta, bet tiem, kuri gadsimtiem ilgi ir mani noliedzuši, es joprojām palieku pie krusta piesists, un es joprojām gaidu brīdi, kad viņi atmodīsies un nožēlos, lai dotu viņiem visu to, ko es viņiem piedāvāju, bet ko viņi nevēlējās pieņemt. (86, 11-13)

99. Šajā laikā neesiet kā "Otrā laika" ebreju tauta, kas — tā kā bija piesaistīta tradīcijām, konservatīva un fanātiska — nespēja ēst Debesu maizi, ko tai atnesa Mesija, kuru tā bija gaidījusi daudzus gadsimtus. Kad stunda bija pienākusi, tā nespēja Viņu atpazīt, jo tās materializācija traucēja tai redzēt patiesības gaismu. (255, 19)

100. No tālām zemēm un tautām jūs redzēsiet ierodamies savus brāļus, kas ilgojas pēc sava gara atbrīvošanas. No tās senās Palestīnas viņi arī ieradīsies pūļos, tāpat kā toreiz, kad Izraēla ciltis šķērsoja tuksnesi.

101. Ilgs un mokošs ir bijis tās ceļojums, kopš tā no savas klēpja izraidīja To, kurš piedāvāja tai savu valstību kā jaunu mantojumu. Taču tā jau tuvojas oāzei, kur tā atpūtīsies un pārdomās manu Vārdu, lai pēc tam, stiprināta manā Likumā, turpinātu ceļu, kas tai rāda tās tik ilgi aizmirsto attīstību.

102. Tad jūs dzirdēsiet daudzus sakām, ka jūsu tauta ir jaunā apsolītā zeme, Jaunā Jeruzaleme. Taču jūs viņiem teiksiet, ka tā apsolītā zeme atrodas aiz šīs pasaules robežām un ka, lai tur nokļūtu, tas jādara garā, pēc tam, kad būs šķērsota šī laika pārbaudījumu lielā tuksneša. Jūs viņiem arī teiksiet, ka šī tauta ir tikai oāze tuksneša vidū.

103. Bet tev, tauta, ir jāsaprot, ka oāzei ir jādod ēna izsmeltiem ceļotājiem un turklāt jāpiedāvā tās kristāldzidrais un svaigais ūdens to lūpām, kuras izkaltušas no slāpēm un meklē tajā patvērumu.

104. Kas ir tas ēnā un tas ūdens, par ko Es jums runāju? Mana mācība, tauta, mana dievišķā pamācība mīlestības darbībā. Un kurā Es esmu ielicis šo žēlastības un svētību bagātību? Jūsos, tauta, lai jūs arvien vairāk atbrīvotu savu sirdi no jebkāda egoisma un katrā savā darbā varētu to parādīt kā tīru spoguli.

105. Vai jūsu gars un sirds netiktu piepildīti ar prieku, ja ar jūsu mīlestību izdotos pievērst to tautu,

kas tik ļoti turas pie savām tradīcijām un ir garīgi apstājusies, Trīsvienības un Marijas garīgajai mācībai? Vai starp jums nebūtu prieks, ja „Vecais Izraēls" ar „ " starpniecību pievērstos „Jaunajam Izraēlam", tas ir, ja pirmais iegūtu žēlastību caur otro?

106. Līdz šim nekas nav pārliecinājis ebreju tautu, ka tai ir jāpārtrauc senās tradīcijas, lai sasniegtu savu morālo un garīgo attīstību. Tā ir tauta, kas tic, ka pilda Jēhovas un Mozus likumus, bet patiesībā joprojām pielūdz savu Zelta teļu.

107. Tuvojas laiks, kad šī maldīgā un pa pasauli izkaisītā tauta pārstās skatīties uz zemi un pacels acis uz debesīm, meklējot To, kurš tai no paša sākuma bija apsolīts kā Glābējs un kuru tā nepazina un nogalināja, jo uzskatīja Viņu par ļaunu un neredzēja Viņā neko labu. (35, 55, 58)

108. Neuzskatiet to, ka Esmu izvēlējies vienu tautu no citām uz zemes, par privilēģiju: Es mīlu visus savus bērnus un tautas, kuras tie veidojuši, vienādi.

109. Katra tauta uz Zemi atnes savu misiju, un "Izraēlas" atnestais uzdevums ir būt Dieva pravietim starp cilvēkiem, ticības bākai un ceļam uz pilnību.

110. Manas pravietojumi un atklāsmes, kuras Es jums esmu devis kopš seniem laikiem, netika pareizi interpretētas, jo vēl nebija pienācis laiks, kad cilvēce tos būtu sapratusi.

111. Agrāk „Izraēla" bija zemes tauta; šodien tā ir cilvēki, kas izkaisīti pa visu pasauli; rīt Dieva tauta sastāvēs no visām dvēselēm, kas kopā ar savu Tēvu pilnīgā saskaņā veidos Dievišķo ģimeni. (221, 27-30)

Mācekība un garīgums

112. Mācieties mīlēt viens otru, svētīt, piedot, būt maigiem un mīlošiem, labiem un cēliem, un saprotiet, ka, ja jūs to nedarīsiet, jūsu dzīvē ne mazākajā mērā neatspoguļosies jūsu Skolotāja Kristus darbi.

113. Es runāju uz visiem un aicinu jūs visus novērst kļūdas, kas tik daudzus gadsimtus ir kavējušas jūsu attīstību. (21, 22-23)

114. Neaizmirstiet, ka jūsu izcelsme ir manā mīlestībā. Šodien jūsu sirds ir nocietinājusies egoismā, taču, kad tā atkal kļūs uzņēmīga pret jebkuru garīgo iedvesmu, tā izjutīs mīlestību pret saviem tuvākajiem un līdzjūtību pret svešu sāpi, it kā tā būtu paša sāpe. Tad jūs spēsiet izpildīt bausli, kas jums saka: „Mīliet viens otru." (80, 15)

115. Šī pasaule ir piemērots lauks, kur strādāt. Tajā ir sāpes, slimības, grēki visdažādākajās formās, netikumi, nesaskaņas, apmaldījusies jaunatne, necienīga vecumdiena, ļaunprātīgi izmantota zinātne, naids, karš un meli.

116. Šie ir lauki, kuros jums jāstrādā un jāsēj. Bet, ja jums šķiet, ka cīņa, kas jūs gaida starp cilvēkiem, ir milzīga — patiesi, Es jums saku, lai gan tā ir liela, to nevar salīdzināt ar to, ko jums jāsāk ar sevi: dvēseles,

saprāta un gara cīņu pret miesas kaislībām, tās mīlestību pret sevi, tās egoismu, tās materializāciju. Bet kamēr jūs neesat uzvarējuši paši sevi — kā jūs varat godīgi runāt par mīlestību, paklausību, pazemību un garīgumu pret saviem līdzcilvēkiem? (73, 18 19)

117. Dzīvesprātība ir nicināta un uzskatīta par kaut ko kaitīgu vai nederīgu. Tagad ir pienācis laiks, kad jums jāapjauš, ka tikai dzīvesprātība nesīs jums pestīšanu, ļaus sajust mieru un piepildīs jūs ar gandarījumu. Bet dzīvesprātībai joprojām jāpiedzīvo daudzi šķēršļi un grūtības, pirms tā var ienākt visās sirdīs.

118. Karavīriem, kas to aizstāv, jācīnās ar lielu pūlēm un lielu ticību. Kur ir šie labestības, aktīvās mīlestības pret tuvāko un miera karavīri? Vai jūs domājat, ka esat tie?

119. Jūs pārbaudāt sevi iekšēji un atbildat Man, ka neesat. Tāpēc Es jums saku, ka jūs visi ar labu gribu varat piederēt pie šiem karavīriem. Kāpēc, jūsuprāt, Es esmu nācis pie jums? (64, 16)

120. Mīliet, runājiet, ja jums tas jādara — klusējiet, ja tas ir piemēroti, nevienam neteiciet, ka esat mani izredzētie. Izvairieties no liekulības un neizpaudiet labos darbus, ko darāt. Darbojieties klusībā un lieciniet ar saviem mīlestības darbiem par manas mācības patiesību.

121. Mīlēt ir jūsu liktenis. Mīliet, jo tādējādi jūs nomazgāsiet savus trūkumus gan no šīs dzīves, gan no iepriekšējām dzīvēm. (113, 58-59)

122. Atstājiet malā liekulību, jo tā ir ierocis, kas iznīcinās jūsu cēlos jūtas. Tā ir zobens, kas var nogalināt to ticību, ko Es esmu iededzis jūsu sirdīs.

123. Kā jūs varat pieļaut, ka cilvēki iznīcina altāri, kas atrodas jūsu būtības dziļākajā dziļumā? (106, 47-48)

124. Nejauciet pazemību ar apģērba nabadzību. Neuzskatiet arī, ka pazemīgs ir tas, kurš sevī jūt mazvērtības sajūtu un šī iemesla dēļ ir spiests kalpot citiem un pakļauties viņiem. Es jums saku: patiesa pazemība piemīt tam, kurš gan spēj novērtēt, ka viņš ir kāds, un zina, ka viņam ir zināmas atziņas, bet kurš tomēr ir gatavs noliekties citu priekšā un gūst prieku, daloties ar viņiem tajā, kas viņam pieder.

125. Kādu pateicības sajūtu jūs izjūtat, kad redzat, ka cilvēks, kurš ir cienīts sabiedrībā, izrāda jums mīlestību, sapratni, pazemību. To pašu sajūtu jūs varat radīt tiem, kuri ir zemāki par jums vai jūtas tādi.

126. Mācieties noliekties, mācieties izstiept roku, neizjūtot pārākumu, mācieties būt saprotoši. Es jums saku, ka šādos gadījumos laimīgs ir ne tikai tas, kurš saņem mīlestības apliecinājumu, atbalstu vai mierinājumu, bet arī tas, kurš to sniedz, jo viņš zina, ka virs viņa ir Kāds, kurš viņam pašam ir devis mīlestības un pazemības apliecinājumus, un tas ir viņa Dievs un Kungs. (101, 60, 62)

127. Dzīvojiet tīri, pazemīgi, vienkārši. Pildiet visu, kas ir taisnīgi cilvēciskajā sfērā, tāpat kā visu, kas attiecas uz jūsu dvēseli. Izvāciet no savas dzīves lieko, mākslīgo, kaitīgo, un tā vietā atspirdzinieties ar visu labo, kas atrodams jūsu dzīvē. (131, 51)

128. Nevienā neredziet ienaidnieku, visos cilvēkos redziet savus brāļus un māsas, tāds ir jūsu uzdevums. Ja jūs līdz galam paliksiet neatlaidīgi, uz Zemes uzvarēs taisnīgums un mīlestība, un tas dos jums mieru un drošību, pēc kuras jūs tik ļoti ilgojaties. (123, 65)

129. Dodiet brīvību savai sirdij, lai tā sāktu līdzjust citu sāpēm. Neļaujiet tai nodarboties un censties izjust tikai to, kas attiecas uz jūsu personu. Vairs neesiet vienaldzīgi pret pārbaudījumiem, ko piedzīvo cilvēce.

130. Kad jūsu mīlestība kļūs tik liela, ka tā spēs aptvert daudzus līdzcilvēkus, lai mīlētu viņus tāpat, kā jūs mīlat tos, kuriem plūst jūsu asinis un kuri ir jūsu miesas daļa?

131. Ja jūs zinātu, ka jūs esat vairāk dvēseles, nekā ķermeņa brāļi un māsas, daudzi tam neticētu. Bet Es jums saku: noteikti jūs esat vairāk dvēseles, nekā jūsu ķermeņa apvalka brāļi un māsas, jo dvēsele pieder mūžībai, bet ķermenis ir pārejošs.

132. Tātad ņemiet vērā to, ka ģimenes šeit uz zemes šodien rodas un rīt atkal izirst, bet garīgā ģimene pastāv mūžīgi. (290, 39-41)

133. Vai jūs, kas dzirdat šos vārdus, domājat, ka Es varētu sēt jūsu sirdīs naidu vai ļaunprātību pret tiem jūsu līdzcilvēkiem, kuri pieder pie citām konfesijām? Nekad, mācekļi, jums ir jāsāk rādīt brālības un saskaņas piemēru, uz visiem raugoties un mīlot ar tādu pašu mīlestību, ar kādu jūs raugāties uz tiem, kuri domā tāpat kā jūs. (297, 49)

134. Es zinu, ka jo lielāka ir jūsu atziņa, jo lielāka būs jūsu mīlestība pret Mani. Ja Es jums saku: „Mīliet Mani" — vai jūs saprotat, ko Es ar to gribu teikt? Mīliet patiesību, mīliet labo, mīliet gaismu, mīliet cits citu, mīliet patieso dzīvi. (297, 57-58)

135. Ziniet, mācekļi, ka jūsu cīņas mērķis ir tāds dvēseles stāvoklis, kuru vairs neaizskar sāpes, un šo mērķi sasniedz ar nopelniem, cīņām, pārbaudījumiem, upuriem un atteikumiem.

136. Pievērsiet uzmanību tiem pacietības, ticības, pazemības un pakļaušanās gadījumiem, kurus jūs dažkārt atklājat dažos savos līdzcilvēkos. Tās ir dvēseles, kuras Esmu sūtījis, lai tās dotu cilvēcei tikumības paraugu. Šķietami šo būtņu liktenis ir skumjš, tomēr savā ticībā tās zina, ka ir ieradušās, lai pildītu misiju.

137. Jūs esat saņēmuši lielus paraugus no Maniem vēstnešiem un mācekļiem savā vēsturē — vārdus, kas jums ir pazīstami; bet tādēļ neaizmirstiet mazos paraugus, kurus sastopat savā dzīves ceļā. (298, 30-32)

138. Nedomājiet, ka pravieši, ceļa rādītāji un gaismas gari ir bijuši tikai Izraēla tautas vidū. Es esmu sūtījis dažus no viņiem arī citām tautām, taču cilvēki uzskatīja viņus par dieviem, nevis sūtņiem, un no viņu mācībām radīja reliģijas un kultus. (135, 15)

139. Vienmēr vispirms redziet "baļķi", kas ir jūsu acī, mācekļi, lai jums būtu tiesības skatīt "skabargu", kas ir jūsu brāļa acī.

140. Ar to Es gribu jums teikt, ka jums nevajadzētu izmantot manu mācību, lai nosodītu jūsu līdzcilvēku rīcību viņu dažādajās konfesijās.

141. Patiesi, Es jums saku, visos šajos ceļos ir sirdis, kas meklē Mani ar cēlu un upuriem bagātu dzīvi.

142. Tomēr māceklis Mani atkal un atkal jautā, kāpēc Es pieļauju šo pasaules uzskatu dažādību, kas dažkārt ir pretrunā, rada atšķirības un izraisa naidu starp cilvēkiem.

143. Par to Meistars jums saka: tas ir atļauts tādēļ, ka nav divu dvēselu, kurām būtu tieši tāds pats sapratums, tāds pats gaismas redzējums, tāda pati ticība, un tādēļ, ka jums ir dota gribas brīvība, lai izvēlētos savu ceļu. Jūs nekad neesat bijuši spiesti iet likuma ceļu, bet esat aicināti to darīt, tādējādi saglabājot brīvību, lai, tiecoties pēc patiesības, iegūtu patiesus nopelnus. (297, 23-24)

144. Es gribu, lai jūs iemācītos neizdarīt vieglprātīgus spriedumus un neļautu pirmajam iespaidam pārāk ātri ietekmēt jūsu lēmumus.

145. Es jums dodu šo norādi, lai jūs, interpretējot manu vārdu, kā arī spriežot par mācībām, reliģijām, filozofijām, kultiem, garīgajām atklāsmēm vai zinātnēm, saprastu, ka tas, ko jūs zināt, nav viss, kas pastāv, un ka patiesība, ko jūs pazīstat, ir tikai niecīga daļa no absolūtās patiesības, kas šeit atklājas vienā veidā, bet kas var atklāties daudzos citos, jums nezināmos veidos. (266, 33)

146. Cieniet savu līdzcilvēku reliģiskos uzskatus, un, ienākot viņu baznīcās, atklājiet savas galvas patiesā dievbijībā, jo jūs zināt, ka Es esmu klātesošs katrā dievkalpojumā.

147. Neatsakieties no pasaules, lai sekotu Man, un nešķirieties no Manis ar ieganstu, ka jums ir pienākumi pasaulē. Mācieties apvienot abus likumus vienā. (51, 53)

148. Vai Es neesmu svētījis visu cilvēci, nevienu neizceļot? Šis svētības "mantija" aptver gan labos un lēnprātīgos, gan augstprātīgos un noziedzniekus. Kāpēc jūs neņemiet Mani par paraugu? Vai jūs izjūtat riebumu pret citu cilvēku darbiem?

149. Neaizmirstiet, ka jūs esat daļa no cilvēces, ka jums tā jāmīl un jāpiedod, bet ne jānoraida, jo tas būtu tāpat, kā ja jūs justu riebumu pret sevi pašu. Viss, ko redzat savos tuvākajos, ir arī jums pašiem lielākā vai mazākā mērā.

150. Tāpēc Es gribu, lai jūs iemācītos izpētīt savu iekšējo pasauli, lai iepazītu savu garīgo un

morālo seju. Tādējādi jūs iemācīsieties spriest par sevi un iegūsiet tiesības skatīties arī uz citiem.

151. Nemeklējiet kļūdas savos līdzcilvēkos; ar tām, kas jums ir, pietiek. (286, 41-42)

152. Vai jūs domājat, ka pildāt Manu bausli mīlēt cits citu, ja savu mīlestību egoistiski ierobežojat ar savu ģimeni? Vai reliģiskās kopienas domā, ka pilda šo augstāko bausli, ja atzīst tikai savus ticīgos un noraida tos, kas pieder pie citas konfesijas?

153. Vai pasaules lielās tautas, kas lepojas ar civilizāciju un progresu, var apgalvot, ka tās ir sasniegušas garīgo progresu un ievērojušas Jēzus norādījumu, ja visas to centieni ir vērsti uz to, lai sagatavotos brāļu karam?

154. Ak, jūs, cilvēki, jūs nekad neesat spējuši novērtēt mana vārda vērtību, ne arī esat gribējuši sēsties pie Kunga galda, jo tas jums šķita pārāk pieticīgs! Tomēr mans galds joprojām gaida jūs ar maizi un dzīvības vīnu jūsu dvēselēm. (98, 50-51)

155. Neuzskatiet Manu darbu par nastu un nesakiet, ka šī skaistā uzdevuma – mīlēt Tēvu un savus līdzcilvēkus – izpilde ir smaga jūsu dvēselei. Tas, kas patiesi ir smags, ir jūsu pašu un citu ļaunumu krusts, kura dēļ jums nākas raudāt, asiņot un pat mirt. Nepateicība, nesapratne, egoisms un apmelošana gulēs uz jums kā nasta, ja jūs tiem sniegsiet patvērumu.

156. Nepaklausīgajam cilvēkam mana likuma izpilde var šķist skarba un grūta, jo tas ir pilnīgs un neizraisa ne ļaunumu, ne melus. Taču paklausīgajam likums ir viņa aizsardzība, atbalsts un glābšana. (6, 16-17)

157. Es jums saku arī to: cilvēkiem jātic cilvēkiem, jābūt ticībai un uzticībai vienam pret otru, jo jums jānonāk pie pārliecības, ka jūs visi uz Zemes esat vajadzīgi viens otram.

158. Nedomājiet, ka man patīk, ja jūs sakāt, ka ticat Man, bet Es zinu, ka jūs šaubāties par visu pasauli. Jo tas, ko Es no jums gaidu, ir tas, lai jūs Mēni mīlētu caur mīlestību, ko izrādat saviem tuvākajiem, un piedotu tiem, kas jūs aizvaino; lai jūs mīlestībā palīdzētu visnabadzīgākajiem, vismazākajiem vai vājākajiem, mīlētu savus līdzcilvēkus bez izņēmuma un visos savos darbos rīkotos ar vislielāko nesavtīgumu un patiesību.

159. Mācieties no Manis, jo Es nekad neesmu šaubījies par jums, ticu jūsu pestīšanai un paļaujos uz to, ka jūs savāksieties, lai sasniegtu patieso dzīvi. (167, 5-7)

160. Mīliet savu Tēvu, esiet žēlīgi pret saviem tuvākajiem, atdalieties no visa, kas kaitē jūsu cilvēciskajai dzīvei vai jūsu dvēselei. To jums māca mana mācība. Kur jūs redzat grūtības un neiespējamību?

161. Nē, mīļā tauta, nav neiespējami paklausīt manam vārdam: grūti nav tas, bet gan jūsu pilnveidošanās, atjaunošanās un garīgums, jo jums trūkst

augstsirdīgu jūtu un augstu mērķu. Bet tā kā Es zinu, ka visām jūsu šaubām, neziņai un nenoteiktībai ir jāizzūd, Es turpināšu jūs mācīt, jo Man nav nekas neiespējams. Es varu pārvērst akmeņus par mūžīgās dzīvības maizi un likt kristāldzidram ūdenim plūst no klintīm. (149, 63-64)

162. Es atgādinu jums par Likumu — to, ko nevar izdzēst no jūsu prāta, nevar aizmirst no jūsu sirds un ko nedrīkst apšaubīt, jo to ir diktējusi gudrā, vispārējā saprāta, lai katrs cilvēks sevī glabātu gaismu, kas viņu ved uz ceļu pie Dieva.

163. Ir nepieciešams dziļi izprast likumu, lai visas dzīves darbības balstītos uz patiesību un taisnīgumu. Bez likuma zināšanas jūs neizbēgami izdarīsiet daudzas kļūdas. Bet Es jums jautāju: vai jūsu gars jūs nekad nav vedis pie atziņas gaismas? Patiesi, Es jums saku, gars nekad nav bijis bezdarbīgs vai vienaldzīgs. Tā ir jūsu sirds, tā ir arī jūsu prāts, kas noraida iekšējo gaismu, apburti ar ārējās gaismas spožumu, tas ir, ar pasaules zināšanām. (306, 13-14)

164. Šodien, kad Es sniedzu sīku skaidrojumu par Savu mācību, Man jums jāpadara saprotams, ka viss, ko jūs darāt ārpus likumiem, kas valda pār dvēseli vai ķermeni, nodara kaitējumu abiem.

165. Sirdsapziņa, intuīcija un atziņa ir ceļveži, kas jums rāda drošo ceļu un ļaus izvairīties no kritieniem. Šīs gaismas pieder garam, bet tās ir nepieciešams likt spīdēt. Kad šī skaidrība būs katrā no jums, jūs sauksiet: „Tēvs, Tava pestīšanas sēkla ir iedīgusi manā būtībā, un Tavs Vārds beidzot ir uzplaucis manā dzīvē." (256, 37-38)

166. Es esmu nācis, lai dotu jūsu dvēselēm lielumu — lielumu, kas balstās uz mana likuma izpildi, kas ir mana mīlestība. Bet šim lielumam jums jāpierāda, ka esat tā vērti, pildot savu misiju, sekojot savam Skolotājam. (343, 29)

167. Es vienmēr jums teikšu: izmantojiet tās baudas, ko jums var sniegt jūsu pasaule, bet baudiet tās saskaņā ar manu likumu, un jūs būsiet pilnīgi.

168. Jūs atkal un atkal dzirdat sirdsapziņas pārmetumus, un tas ir tāpēc, ka jūs neesat saskaņojuši savu ķermeni un dvēseli ar Manu doto likumu.

169. Bieži jūs turpināt grēkot, jo uzskatāt, ka jums netiks piedots. Tas ir kļūdains uzskats, jo mana sirds ir durvis, kas vienmēr ir atvērtas tam, kurš nožēlo.

170. Vai jūsos vairs nav cerības, kas jūs iedrošina cerēt uz labāku nākotni? Neļaujieties skumjām un izmisumam. Atcerieties Manu mīlestību, kas vienmēr ir ar jums. Meklējiet pie Manis atbildi uz savām šaubām, un jūs drīz sajutīsiet, ka jūs apgaismo jauna atklāsme. Ticības un cerības gaisma iemirdzēsies dziļi jūsu dvēselē. Tad jūs kļūsiet par vājāko aizstāvjiem. (155, 50-53)

171. Vienmēr dzīvojiet garīgi modri, lai jūs varētu no sirds piedot tiem, kuri jūs ir aizvainojuši. Iedomājieties jau iepriekš, ka tas, kurš aizvaino

savus līdzcilvēkus, to dara tikai tāpēc, ka viņam trūkst garīgās gaismas; bet Es jums saku, ka piedošana ir vienīgais, kas var ienest gaismu šajās sirdīs. Naids vai atriebība vairo tumsību un piesaista ciešanas. (99, 53)

172. Jūsu sirdsapziņa, kas prasa un gaida no jums pilnīgus darbus, nedos jums mieru, kamēr jūs nepiešķirsiet saviem līdzcilvēkiem patiesu piedošanu.

173. Kāpēc jums būtu jāienīst tie, kas jūs aizvaino, ja viņi ir tikai pakāpieni, lai jūs nonāktu pie Manis? Ja jūs piedosiet, jūs iegūsiet nopelnus, un, kad būsiet Debesu valstībā, jūs atpazīsiet tos uz zemes , kas palīdzēja jums jūsu garīgajā pacelšanā. Tad jūs lūgsiet Tēvu, lai arī viņi atrod līdzekļus, kā glābties un nonākt pie sava Kunga, un jūsu aizstāvība ļaus viņiem iegūt šo žēlastību. (44, 44-45)

174. Neatsakieties no tiem, kuri savā izmisumā zaimo pret Mani vai pret jums. Es dodu jums par viņiem pilienu no sava balzama.

175. Esiet gatavi piedot ikvienam, kas aizskar jūsu mīļākos. Patiesi, Es jums saku: katru reizi, kad jūs kādā no šiem pārbaudījumiem piešķirat patiesu un sirsnīgu piedošanu, tas būs vēl viens pakāpiens, ko jūs sasniegsiet savā garīgās attīstības ceļā.

176. Vai jūs tad izjutīsiet naidu un atteiksiet piedošanu tiem, kuri palīdz jums tuvināties Man? Vai jūs atteiksieties no garīgās laimes, ņemot Mani par paraugu, un ļausiet, lai vardarbība aptumšo jūsu prātu, lai atgrieztu katru sitienu?

177. Patiesi, Es jums saku, šī cilvēce vēl nepazīst piedošanas spēku un brīnumus, ko tā rada. Kad tā reiz noticēs Manam vārdam, tā pārliecināsies par šo patiesību. (111, 64-67)

178. Mīļā tauta: apvienojieties ar saviem brāļiem, lai, sarunājoties ar Mani, jūs caur mīlestību, ko Es jums iedvesmoju, piedotu pat vissmagākos apvainojumus. Kāpēc jums nevajadzētu piedot tam, kurš nezina, ko dara? Viņš to nezina, jo neapzinās, ka šo ļaunumu nodara pats sev. (359, 25)

179. Piedodiet tik bieži, cik bieži jūs varat tikt aizvainoti. Neņemiet vērā pat to gadījumu skaitu, kuros jums ir jāpiedod. Jūsu aicinājums ir tik augsts, ka jūs nedrīkstat iekrist šajos ceļa lamatās; jo tālāk jūs gaida ļoti lielas uzdevums.

180. Jūsu dvēsele vienmēr lai ir gatava mīlestībai, sapratnei un labajam, lai jūs paceltos uz augstākiem līmeņiem.

181. Tāpat kā pagātnē daudzi jūsu brāļi un māsas ar saviem darbiem ierakstīja skaistas lappuses Garā Mūžīgajā grāmatā, arī jums, sekojot viņu pēdās, jāturpina šī vēsture, kalpojot par paraugu un prieku jaunajām paaudzēm, kas nāks uz Zemi. (322, 52)

182. Kopiet mieru, mīliet to un izplatiet to visur, jo cik ļoti cilvēcei tas ir nepieciešams!

183. Neļaujieties satraukt dzīves mainīgajiem likteņiem, lai jūs

vienmēr paliktu stipri un gatavi dot to, kas jums pieder.

184. Tas miers, kas ir katras dvēseles mantojums, šajā laikā ir pazudis un atbrīvojis vietu karam, mocījis tautas, iznīcinājis iestādes un pazudinājis dvēseles.

185. Iemesls tam ir tas, ka ļaunums ir pārņēmis cilvēka sirdi. Naids, neizmērojama alkatība, neierobežota mantkārība izplatās un nodara postu. Bet cik īsa vairs būs to valdīšana!

186. Jūsu priekam un mierināšanai Es jums paziņoju, ka jūsu atbrīvošana jau ir tuvu, ka daudzi cilvēki cīnās par šo mērķi, tie, kuri ilgojas elpot brālības, tīrības un veselības gaisotnē. (335, 18)

187. Jums visā savā dzīves ceļā jāpraktizē aktīva mīlestība pret tuvākajiem; tas ir jūsu uzdevums. Jums ir daudz talantu, lai dažādos veidos sniegtu nesavtīgu palīdzību. Ja jūs protat sagatavoties, jūs paveiksiet to, ko saucat par neiespējamu.

188. Mīlestības darbs, ko jūs veicat ar naudas gabalu — lai gan arī tas ir mīlestības darbs — tomēr būs mazāk cēls.

189. Jums ir jānes mīlestība, piedošana un miers jūsu līdzcilvēku sirdīs.

190. Es vairs nevēlos farizejus un liekuļus, kurus aizsargā mans likums. Es vēlos mācekļus, kuri jūt savu līdzcilvēku sāpes. Visiem, kas nožēlojoši ceļas, Es piedošu, neatkarīgi no tā, kādai sektai vai baznīcai viņi pieder, un es viņiem pilnīgi skaidri parādīšu patieso ceļu. (10, 104-107)

191. Klausieties Manī: esiet pazemīgi šajā pasaulē un sējiet tajā labo, lai jūs varētu novākt tās augļus debesīs. Ja jums nepatīk, ka jums ir liecinieki, kad jūs darāt ļaunu — kāpēc jums patīk, ka tādi ir, kad jūs darāt labus darbus? Ar ko jūs varat lepoties, ja esat tikai pildījuši savu pienākumu?

192. Saprotiet, ka slavinājumi kaitē jūsu dvēselei, jo jūs vēl esat tik nepieredzējuši un cilvēcīgi.

193. Kāpēc jūs uzreiz pēc labas darīšanas gaidāt, ka jūsu Tēvs jums par to dos atlīdzību? Kas tā domā, tas nerīkojas nesavtīgi, un tādēļ viņa labdarība ir viltus, un viņa mīlestība ir tālu no patiesas mīlestības.

194. Ļaujiet pasaulei redzēt, ka jūs darāt labus darbus, taču ne ar nolūku saņemt godu, bet tikai, lai dotu labus piemērus un mācības un liecinātu par manu patiesību. (139, 56-58)

195. Kad jūsu dvēsele ieradīsies „Garīgajā ielejā", lai sniegtu atskaiti par savu uzturēšanos un darbiem uz zemes, tad tas, par ko Es jums visvairāk jautāšu, būs viss, ko jūs esat lūguši un darījuši savu līdzcilvēku labā. Tad jūs atcerēsieties manus vārdus šajā dienā. (36, 17)

196. „Otrā laikmetā" cilvēce man deva koka krustu, uz kura cilvēki mani notiesāja uz mocekļa nāvi. Bet savā garā es nēsāju citu, smagāku un asiņaināku krustu: jūsu nepilnību un nepateicības krustu.

197. Vai jūs būtu spējīgi uz pleciem nest mīlestības un upurēšanās krustu par saviem tuvākajiem un tādējādi nonākt Manā klātbūtnē? Redziet, tādēļ Es jūs sūtīju uz Zemi; tādēļ jūsu atgriešanās notiks tad, kad jūs stāsieties Manā priekšā ar izpildītu misiju. Šis krusts būs atslēga, kas jums atvērs apsolītās Valstības vārtus. (67, 17-18)

198. Es neprasu no jums, lai jūs visu atstātu aiz sevis, kā es to prasīju no tiem, kuri sekoja man "Otrā laikmetā". Daži no viņiem pameta savus vecākus, citi – savas dzīvesbiedres; viņi pameta savas mājas, krastu, zvejas laivas un tīklus – visu to viņi atstāja aiz sevis, lai sekotu Jēzum. Tāpat Es jums nesaku, ka šajā laikā jums ir nepieciešams izliet savu asinis. (80, 13)

199. Saprotiet, ka jums ir jāmainās gan garīgi, gan fiziski, ka daudzi no jūsu paražām un tradīcijām — jūsu senču mantojums — ir jāizskauda no jūsu dzīves, lai atbrīvotu vietu garīgajai attīstībai. (63, 15)

200. Pašlaik ne visi no jums saprot, ko nozīmē „garīgums", un jūs nesaprotat, kāpēc Es aicinu jūs sasniegt šo iekšējo pacilātību. Vai jūs varat būt paklausīgi un pakļāvīgi maniem baušļiem, ja jums pat nav skaidrs, ko Es no jums prasu?

201. Bet daži saprot ideālu, ko Meistars iedvesmo saviem mācekļiem, un tie steigsies sekot viņa norādēm. (261, 38)

202. Ja jums patiesi ir vēlēšanās kļūt par garīguma meistariem, jums jābūt neatlaidīgiem, pacietīgiem, zinātkāriem un uzmanīgiem, jo tad jums būs iespēja savā ceļā pamazām novākt savu darbu augļus, tādējādi uzkrājot pieredzi, kas ir gaisma, kas ir patiesās dzīves atziņa. (172, 9)

203. Es sniedzu jaunu mācību, caur kuru jūs iemācīsieties dzīvot garīgi uz Zemes, kas ir patiesā dzīve, ko Dievs ir paredzējis cilvēkiem.

204. Es jau esmu jums teicis, ka „garīgums" nenozīmē ne dievbijību, ne reliģisko fanātismu, ne pārdabiskas prakses. Garīgums nozīmē dvēseles harmoniju ar ķermeni, dievišķo un cilvēcisko likumu ievērošanu, vienkāršību un tīrību dzīvē, absolūtu un dziļu ticību Tēvam, uzticību un prieku kalpot Dievam savā tuvākajā, ideālus par morāles un dvēseles pilnveidošanu. (279, 65-66)

205. Jūs jautājat, kāda nozīme ir „septiņiem debesu kāpņu pakāpieniem", un jūsu Skolotājs jums saka noteikti: skaitlis septiņi nozīmē garīgumu, tas ir garīgums, ko Es vēlos redzēt savā izredzētajā tautā Izraēlā.

206. Jums jānāk pie Manis ar visām savām tikumībām un attīstītajām spējām. Jūsu attīstības septītajā pakāpē vai posmā jūs pie Manis ieradīsieties pie un redzēsiet, ka debesis atver savas vārtus, lai jūs uzņemtu. (340, 6)

207. Vispirms saprotiet, ka, kamēr cilvēki nesasniegs pilnīgu garīgumu, viņiem būs vajadzīgas materiālas baznīcas un viņi savā priekšā

novietos skulptūras vai attēlus, kas viņiem ļaus sajust Manu klātbūtni.

208. Cilvēku garīguma vai materiālisma pakāpi jūs varat novērtēt pēc viņu reliģiskās pielūgsmes veida. Materiālists meklē Mani zemes lietās, un, ja viņš neredz Mani atbilstoši savām vēlmēm, viņš Mani attēlo kādā veidā, lai justos, ka Mani redz savā priekšā.

209. Kas saprot Mani kā Garu, tas jūt Mani sevī, ārpus sevis un visā, kas viņu apņem, jo viņš ir kļuvis par Manu paša templi. (125, 49-51)

210. Nesiet Man garīgu godbijību un neesiet tādi kā tie, kas ceļ baznīcas un altārus, kas pārklāti ar zeltu un dārgakmeņiem, kā tie, kas dodas garos svētceļojumos, pazemojas ar nežēlīgām un nežēlīgām pēršanām, metās ceļos ar lūpu lūgšanām un lūgšanu litānijām, bet tomēr vēl nespēj Man atdot savu sirdi. Es esmu jūs brīdinājis caur sirdsapziņu, un tādēļ Es jums saku: tas, kurš runā un stāsta par to, ko viņš darījis, un to iztrumpē, Debesu Tēvam nav nekāda nopelna. (115, 9)

211. Lai izpildītu Manu likumu, jums jālūdz, vienmēr paceldami savu dvēseli pie sava Tēva.

212. Es esmu redzējis, ka, lai lūgtos, jūs parasti meklējat vientulību un klusumu, un jūs rīkojaties pareizi, ja caur lūgšanu meklējat iedvesmu vai ja vēlaties Man pateikties. Taču es jums saku arī to, ka jums jālūdz jebkurā situācijā, lai jūs smagākajos dzīves brīžos prastu aicināt manu palīdzību, nezaudējot mieru, pašsavaldību, ticību manai klātbūtnei un paļāvību uz sevi. (40, 34-35)

213. Klusumā stāstiet Man par savām ciešanām, uzticiet Man savas ilgas. Lai gan Es zinu visu, Es vēlos, lai jūs pamazām iemācītos formulēt savu lūgšanu, līdz būsiet gatavi īstenot pilnīgu saziņu starp savu garu un Tēvu. (110, 31)

214. Jūs esat apzinājušies lūgšanas ietekmi un sapratuši tās neizmērojamo spēku, kas tai piemīt, kad jūs to sūtāt augšup — gan lai novērstu garīgu bēdu, gan lai lūgtu atrisinājumu materiālai grūtībai.

215. Atcerieties, ka bieži vien ir pieticis izrunāt vārdu „Tēvs", lai visa jūsu būtība sāktu trīcēt un jūsu sirds sajustu, ka to pārpludina mierinājums, ko sniedz Viņa mīlestība.

216. Ziniet, ka vienmēr, kad jūsu sirds Mani sirsnīgi sauc, arī Mans Gars dreb no prieka.

217. Ja jūs Mani saucat par „Tēvu", ja šis vārds izlaužas no jūsu iekšienes, jūsu balss tiek dzirdēta debesīs, un jūs atklājat Dievišķajai Gudrībai kādu noslēpumu. (166, 49-51)

218. Jums ir jāiemācās lūgt, gaidīt un saņemt, un nekad neaizmirst nodot tālāk to, ko Es jums piešķiru, jo tajā slēpjas vislielākais nopelns. Lūdzieties par tiem, kas dienu no dienas mirst karā. Es piešķiršu tiem, kuri lūdz ar tīru sirdi, ka vēl pirms 1950. gada ikviens, kurš kritis karā,

garīgi augšāmcelsies gaismā. (84, 53)

219. Šodien jūs vēl esat skolnieki un ne vienmēr esat spējīgi saprast manu mācību. Bet pagaidām runājiet ar Dievu ar savu sirdi, ar savām domām, un Viņš jums atbildēs jūsu būtības dziļumos. Viņa vēstījums, kas runās jūsu dvēselē, būs skaidra, gudra, mīloša balss, ko jūs pamazām atklāsiet un pie kuras vēlāk pieradīsiet. (205, 47)

220. Neizbrīnieties un neapvainojieties, ja Es jums saku, ka visam jūsu reliģisko kopienu spožumam, varai un greznībai ir jāizzūd un ka — kad tas notiks — jau būs klāts garīgais galds, pie kura barosies cilvēku pūļi, kas izsalkuši pēc mīlestības un patiesības.

221. Daudzi cilvēki, dzirdot šos vārdus, apstrīdēs, ka tie ir mani vārdi. Bet tad es viņiem jautāšu, kāpēc viņi sašutumu un ko viņi īsti aizstāv? Savu dzīvi? To es aizstāvu. Manu likumu? Par to es arī rūpējos.

222. Nebīstieties, jo neviens nemirs, aizstāvot manu lietu; mirs tikai ļaunums, jo labais, patiesība un taisnīgums pastāvēs mūžīgi. (125, 54-56)

223. Vai jūs uzskatāt par neticamu, ka šī zinātniskā un materialistiskā pasaule atkal izjūt tieksmi uz garīgumu? Es jums saku, ka nekas nav neticams, jo mana vara ir neierobežota. Iekšējais pacilājums, ticība, gaisma un labais dvēselei ir neizbēgamāka nepieciešamība nekā ēšana, dzeršana un gulēšana jūsu ķermenim.

224. Lai arī gara dāvanas, spējas un īpašības ilgu laiku ir gulējušas, tās atmodīsies pēc mana aicinājuma un panāks, ka pie cilvēkiem atgriezīsies garīgums ar visiem tā brīnumiem un atklāsmēm, kas būs lielākas nekā pagātnē, jo tagad jūs esat labāk spējīgi tās saprast. (159, 7-8)

attīstība

225. Tāpat kā jūs redzat, kā attīstās cilvēka ķermenis, tāpat arī viņā attīstās dvēsele. Taču ķermenis savā attīstībā sasniedz robežu, kamēr dvēselei ir vajadzīgi daudzi ķermeņi un mūžība, lai sasniegtu pilnību. Tas ir iemesls jūsu reinkarnācijai.

226. Jūs esat dzimuši tīri, vienkārši un nevainīgi kā sēkla no Dieva tēva un mātes Radītāja gara. Bet neapmānieties, jo būt tīram un vienkāršam nav tas pats, kas būt lielam un pilnīgam.

227. Jūs to varat salīdzināt ar tikko dzimušu bērnu un pieredzējušu cilvēku, kurš māca bērnus.

228. Tas būs jūsu liktenis visos dzīves posmos, tiklīdz jūsu dvēsele būs attīstījusies. Bet cik lēni jūsu dvēsele virzās uz priekšu! (212, 57-60)

229. Mācieties, domājiet dziļi; jo daži ir sajukuši, domājot, kā tas ir iespējams — ja jūsu dvēsele ir daļiņa no manas dievišķības — ka tā cieš? Un ja gara gaisma ir Svētā Gara gaismas dzirkstele — kā tā var uz laiku būt ietīta tumsā?

230. Saprotiet, ka šis attīstības ceļš kalpo tam, lai iegūtu pietiekamus nopelnus Dieva priekšā, ar kuriem

jūs varat pārvērst savu dvēseli no neziņā esošas un neattīstītas dvēseles par lielu gaismas garu Tēva labajā pusē. (231, 12)

231. Es gribu, lai jūs būtu labi, un turklāt ir mana vēlēšanās, lai jūs kļūtu pilnīgi. Jo, lai gan jūs šķietami esat nenozīmīgi, jūs esat lielāki par materiālajām lietām un pasaulēm, jo jums ir mūžīgā dzīvība, jūs esat mana gaismas dzirkstele.

232. Jūs esat garīgas būtnes. Jums jāapzinās, kas ir gars, lai jūs varētu saprast, kāpēc Es aicinu jūs uz ceļu uz pilnību. (174, 60)

233. Jūs esat pakļauti attīstības likumam, tas ir iemesls jūsu reinkarnācijām. Tikai manam Garam nav nepieciešams attīstīties: es esmu nemainīgs.

234. No paša sākuma Es esmu jums rādījis kāpnes, pa kurām dvēselēm jāuzkāpj, lai nonāktu pie Manis. Šodien jūs nezināt, uz kāda esības līmeņa jūs atrodaties; taču, kad jūs atmetīsiet savu apvalku, jūs atpazīsiet savu attīstības pakāpi. Neapstājieties, jo jūs kļūtu par šķērsli tiem, kas nāk pēc jums.

235. Esiet vienoti garā, pat ja jūs dzīvojat dažādos līmeņos, un kādu dienu jūs apvienosieties septītajā, augstākajā līmenī un baudīsiet manu mīlestību. (8, 25–27)

236. Es esmu jums teicis, ka jūs neesat nākuši uz Zemi tikai vienu reizi, bet ka jūsu dvēsele ir uzņēmusies fiziskos apvalkus tik reižu, cik tas bijis nepieciešams tās attīstībai un pilnveidošanai. Tagad man jāpiebilst, ka tas ir atkarīgs arī no jums, vai laiks, kas nepieciešams, lai sasniegtu mērķi, būs īsāks vai garāks, atkarībā no jūsu vēlmēm. (97, 61)

237. Kurš no jums var pierādīt, ka pirms šīs dzīves nav eksistējis? Kuri no tiem, kas ir absolūti pārliecināti, ka piedzīvo atkārtotu inkarnāciju, var pierādīt, ka viņu rēķini ar Tēvu ir nokārtoti un ka viņiem vēl ir nopelni savā "aktīvā"?

238. Neviens nezina, kādā pilnības pakāpē viņš atrodas. Tāpēc cīnieties, mīliet un palieciet neatlaidīgi līdz galam. (46, 58-59)

239. Lai Es varētu jums dot šīs jaunās atklāsmes, bija nepieciešams, lai laika posmā starp manu atklāšanos cilvēcei kā cilvēkam un manu atnākšanu Garā šajā laikā jūs būtu izgājuši cauri daudzām reinkarnācijām uz Zemes, lai jūsu gars spētu atbildēt, ja Es no jums prasītu pagātnes mācību, un ja Es tam piešķirtu jaunas atklāsmes, tas spētu tās saprast. (13, 52)

240. Cik reizes jums būs jāatgriežas uz Zemi, lai iegūtu ķermeni, caur kuru arvien skaidrāk atklātos vēstījums, ko jūs nesat pasaulei?

241. Ļaujiet jūsu dvēselei šajā dzīvē kā lakstīgai piedzīvot savu pavasari un priecāties par to, un ļaujiet tai savā ceļojumā atrast nepieciešamo pieredzi, lai atgrieztos pie Manis.

242. Kamēr bagātie krāj dārgumus, kas ir pārāk īslaicīgi, jums jākārto pieredze, patiesas zināšanas. (142, 72)

243. Šajā laikā jūs cīnīsieties pret cilvēces neziņu, kura — lai gan visās

jomās materializējusies — ir mazāk nežēlīga un augstāk attīstīta, pateicoties pieredzei, ko tā ieguvusi savās iepriekšējās inkarnācijās.

244. Ja šodien jūs pazīstat kādu, kurš nesaprot un neizpauž savu dievbijību tā, kā to dara vairākums — lai gan tas jums šķiet dīvaini un jūs to uzskatāt par apvainojumu —, jūs vairs nekliegjat, ka viņu vajadzētu sadedzināt dzīvu. (14, 21-22)

245. Vai jūs baidāties ar saviem līdzcilvēkiem runāt par dvēseles reinkarnāciju? Vai jūs neesat pārliecināti par mīlošo taisnīgumu, kas tajā ietverts?

246. Salīdziniet šo izpirkšanas veidu ar mūžīgo sodu nebeidzamos elles ugunīs — priekšstatu, ko cilvēce izmanto, lai iebiedētu cilvēku dvēseles. Pasakiet Man, kurš no šiem abiem veidiem jums rada priekšstatu par dievišķu, pilnīgu un žēlīgu taisnīgumu.

247. Viens atklāj nežēlību, bezgalīgu naidu, atriebību; otrs ietver tikai piedošanu, tēvišķu mīlestību, cerību iegūt mūžīgo dzīvi. Cik liela ir izkropļošana, ko manas mācības ir cietušas sliktas interpretācijas dēļ!

248. Es jūs sagatavoju cīņai, jo zinu, ka jūs tiksiet apkaroti tāpēc, ko jūs mācīsiet. Bet ja jūsu līdzcilvēkus, kuri šobrīd cīnās pret jums, pārsteigtu nāve un Es viņiem — ja viņi mirtu grēkā — jautātu, ko viņi izvēlētos: mūžīgo uguni, kurā viņi tic, vai iespēju attīrīties jaunā dzīvē — patiesi, Es jums saku, viņi dotu priekšroku otrajam risinājumam, pat ja viņi, apmāti ar fanātismu, savā dzīvē būtu cīnījušies pret to. (120, 15-17)

249. Pietiek zināt — kā Es jums esmu teicis Savā Vārdā — ka dvēseles reinkarnācija ir patiesība, un jau jūsu sirdīs iedegsies gaisma, un jūs vēl vairāk apbrīnosiet Manu mīlošo taisnīgumu.

250. Salīdziniet teorijas un dažādās interpretācijas, ko konfesijas ir devušas šīm mācībām, un izvēlieties to, kas visvairāk ietver taisnīgumu un ir visvairāk pamatota.

251. Bet patiesi, Es jums saku, šī ir viena no atklāsmēm, kas šajā laikā visvairāk satrauks garu, kurā atmodinās iekšējā izpratne par šo lielisko patiesību. (63, 76)

252. Jums jāapstiprina, ka dvēseles reinkarnācija ir viena no lielajām patiesībām, ko cilvēcei jāzina un jātic.

253. Daži to nojauš, pieņem un tic tai, vadoties no intuīcijas, kā kaut kam, kas nevarēja trūkt manā mīlošajā taisnīgumā pret cilvēkiem. Taču būs arī daudzi, kas jūs sauks par zaimoņiem un melotājiem.

254. Neuztraucieties, tas pats notika ar maniem apustuļiem, kad viņi sludināja augšāmcelšanos no mirušajiem, kā to mācīja Jēzus. Priesteri un tiesneši viņus ieslodzīja cietumā, jo viņi sludināja šādas mācības.

255. Vēlāk pasaule pieņēma šo atklāsmi, lai gan Es varu apliecināt, ka tā nespēja aptvert šīs mācības pilno nozīmi, tāpēc ir nepieciešams, lai Es šajā laikā nāktu un jūs mācītu,

ka „miesas augšāmcelšanās" var attiekties tikai uz dvēseles reinkarnāciju, jo tā ir būtība un dzīves pamats — tas, kas patiesībā ir mūžīgs. Kādam nolūkam mirušajiem ķermeņiem būtu jāaugšāmcēlas, ja tie tomēr bija tikai dvēseles pārejošas drēbes?

256. Miesa nogrimst zemē un sajaucas ar to. Tur tā tiek attīrīta, pārveidota un nepārtraukti atdzimst jaunai dzīvei, kamēr garīgā dvēsele turpina attīstīties uz augšu, turpina virzīties uz pilnību, un, kad tā atgriežas uz zemes, tai tas ir augšāmcelšanās cilvēciskajā dzīvē, un arī tās jaunajam ķermenim tas ir augšāmcelšanās saistībā ar dvēseli.

257. Taču materiālais nav nemirstīgs, bet garīgais gan, tāpēc Es jums atkal saku, ka tā ir jūsu dvēsele, kuru Es meklēju, kuru Es mācu un kuru Es gribu pie Sevis. (151, 56-58)

258. Jūsu dvēsele ar grūtībām velk aiz sevis ķēdi, kas izveidota caur dzīves, kuras Es jums devu kā iespēju jūsu pilnveidošanai un kuras jūs neizmantojāt. Katra eksistence veido ķēdes posmu. Bet, ja jūs savu dzīvi virzīsiet saskaņā ar maniem mācījumiem, ja jūs ievērosiet likumu, jūs vairs neatgriezīsieties šajā pasaulē, lai ciestu.

259. Ja jūs ļausiet laikam iet, nemācoties manu vārdu, Es, kas esmu laiks, jūs pārsteigšu. Mācieties, lai jūs varētu ieņemt manā darbā vietu, kas jums pienākas. Es esmu ārpus laika un dodu jums no šī dārguma, lai jūs to izmantotu savai garīgajai attīstībai. Es esmu jūsu Skolotājs, kas jūs māca visā jūsu dzīves garumā. (168, 250)

260. Es gribu, lai beigtos nesaprašana un atšķirīgās domas par manu dievišķību. Saprotiet, ka jūs visi esat cēlušies no viena Dieva. (181, 63-65)

261. Apskatiet Visumu un novērtējiet to visā tā pilnībā un skaistumā. Tas tika radīts, lai Kunga bērni no tā smeltos iedvesmu un tajā saskatītu Tēva tēlu. Ja jūs tā uztversiet Radību, jūs pacelsiet savas domas līdz manai dievišķībai. (169, 44)

262. Šīs laikmeta gaisma plēš tumšo plīvuru, kas apklāja cilvēku garu; tā salauž ķēdes, kas to sasaistīja un traucēja tam nonākt pie patiesā ceļa.

263. Patiesi, Es jums saku: nedomājiet, ka mana mācība aizliedz pētīt visas zinātnes jomas, jo Es esmu tas, kas modina jūsu interesi, apbrīnu un ziņkāri. Tāpēc Es esmu devis jums domāšanas spēju, lai tā brīvi virzītos tajā virzienā, kurā tā vēlas.

264. Es esmu jums devis saprāta gaismu, lai jūs saprastu to, ko redzat savā ceļā. Tāpēc Es jums saku: atklājiet, pētījiet, bet rūpējieties, lai jūsu pieeja manu noslēpumu izzināšanai būtu cieņpilna un pazemīga, jo tad tas patiešām būs pieļaujams.

265. Es neesmu jums aizliedzis iepazīt grāmatas, ko cilvēki ir uzrakstījuši; taču jums jābūt apmācītiem, lai jūs neklupētu un

neiekristu kļūdās. Tad jūs uzzināsiet, kā cilvēks sāka savu dzīvi un cīņu un cik tālu viņš ir ticis.

266. Kad jūs būsiet tam gatavi, jums jāpievēršas manam mācību un atklāsmes avotam, lai Es jums parādītu nākotni un mērķi, kas jūs gaida. (179, 22 23)

267. Es jums apliecinu: ja jūs nolēmsiet ar interesi un mīlestību iedziļināties šo mācību jēgā, jūs katrā solī atklāsiet patiesus garīgās gudrības, pilnīgas mīlestības un dievišķās taisnības brīnumus. Bet, ja jūs uz šīm atklāsmēm raudzīsieties vienaldzīgi, jūs neuzzināsiet, ko tās sevī slēpj.

268. Neiet garām manai atklāsmei tā, kā daudzi no jums iet cauri dzīvei: redzot, bet neredzot; dzirdot, bet neuzklausot; un domājot, bet nesaprotot. (333, 11-12)

269. Es negribu, lai jūs pētītu Manu Garu vai kaut ko, kas pieder pie garīgā, it kā tas būtu materiāls objekts. Es negribu, lai jūs pētītu Mani kā zinātnieki, jo jūs pakļautos lielām un nožēlojāmām kļūdām. (276, 17)

270. Visa mana mācība ir vērsta uz to, lai jums parādītu visu to, kas ir jūsu būtībā, jo no šīs zināšanas dzimst gaisma, lai atrastu ceļu, kas ved uz Mūžīgo, uz Pilnīgo, uz Dievu. (262, 43)

Attīrīšanās un pilnveidošanās

271. Šodien jūs man parādāt savas ciešanas, lai es tās mīkstinātu, un patiesībā es jums saku, ka tas ir mans uzdevums, ka esmu nācis šim nolūkam, jo es esmu Dievišķais Ārsts.

272. Bet pirms mans dziedinošais balzams sāk darboties jūsu brūcēs, pirms mana mīlestība sasniedz jūs, koncentrējieties uz sevi un pārbaudiet savas sāpes, izpētiet tās, visu nepieciešamo laiku rūpīgi pārdomājiet tās, lai no šīs pārdomāšanas jūs gūtu mācību, ko šis pārbaudījums ietver, kā arī atziņu, kas tajā slēpjas un ko jums ir jāzina. Šī atziņa kļūs par pieredzi, par ticību, par skatienu patiesības sejā, tā būs izskaidrojums daudziem no jums nesaprotamiem pārbaudījumiem un mācībām.

273. Izpētiet sāpes, it kā tās būtu kaut kas taustāms, un jūs tajās atklāsiet skaisto pieredzes sēklu, jūsu eksistences lielāko mācību, jo sāpes ir kļuvušas par jūsu dzīves skolotāju.

274. Kas uzskata sāpes par skolotāju un ar maigumu seko to brīdinājumiem, kurus tās dod atjaunošanai, nožēlai un uzlabošanai, tas vēlāk iepazīs laimes sajūtu, mieru un veselību.

275. Rūpīgi pārbaudiet sevi, un jūs pieredzēsiet, cik daudz labuma jūs no tā gūsit. Jūs atpazīsiet savus trūkumus un nepilnības, tos labosiet un tādēļ pārtrauksiet būt citu tiesneši. (8, 50-53)

276. Man tikai vajadzētu to vēlēties, un jūs jau būtu tīri. Bet kāds nopelns būtu, ja es būtu tas, kas jūs attīra? Katram ir jālabo savi pārkāpumi pret manu likumu, tas ir nopelns. Jo tad nākotnē jūs zināsiet, kā izvairīties no

kritieniem un kļūdām, jo sāpes jums to atgādinās.

277. Ja starp izdarīto pārkāpumu un tā dabiskajām sekām iestājas patiesa nožēla, sāpes jūs nesasniegs, jo tad jūs jau būsiet pietiekami stipri, lai pārbaudījumu izturētu ar pazemību.

278. Pasaule dzer ļoti rūgtu kausu; tomēr Es to neesmu sodījis. Bet pēc savām sāpēm tā nāks pie Manis, kurš to aicinu. Tad tie, kas bija nepateicīgi, zinās pateikties Tam, kurš viņu eksistenci ir pārklājis tikai ar labumiem. (33, 30-31)

279. Atmetiet pārmērīgo mīlestību pret savu ķermeni un esiet žēlīgi pret savu dvēseli, palīdziet tai attīrīties un pacelties. Kad jūs to būsiet sasnieguši, jūs pieredzēsiet, cik stipri jūs būsiet gan dvēselē, gan ķermenī.

280. Atcerieties: ja dvēsele ir slima — kā tad sirdī var būt miers? Un ja dvēselē ir sirdsapziņas pārmetumi — vai tā var baudīt mieru? (91, 72-73)

281. Ja šī zeme jums dotu visu, ko jūs vēlaties, ja uz tās nebūtu lielu garīgo pārbaudījumu — kurš no jums tad vēlētos ienākt manā valstībā?

282. Nezaimojiet un nelādējiet arī sāpes, jo jūs tās esat radījuši ar saviem pārkāpumiem. Pacietīgi tās panesiet, tad tās jūs attīrīs un palīdzēs jums tuvināties Man.

283. Vai jūs apzināties, cik spēcīgi jūs esat iesakņojušies šīs pasaules krāšņumos un baudās? Nu, pienāks brīdis, kad vēlme atbrīvoties no tās būs ļoti spēcīga.

284. Kas spēj izturēt savus pārbaudījumus, paceldams savu garu, tas šajā uzvarā piedzīvo mieru. Kas uz zemes staigā ar skatienu vērstu uz debesīm, tas neklūst, un viņa kājas neievainojas ērkšķos uz viņa izpirkšanas ceļa. (48, 53-55)

285. Pildiet savu likteni! Nevēlaties atgriezties pie Manis, neizgājuši ceļu, ko Es jums norādīju, jo jums būtu jāpiedzīvo sāpes, redzot plankumus savā dvēselē, kurus tā vēl nav nomazgājusi, jo nav nonākusi līdz savas izpirkšanas ceļa galam.

286. Reinkarnācijas ir pagājušas garām jums, taču daudzi no jums nav novērtējuši bezgalīgo žēlastību un mīlestību, ko Tēvs jums ar to dāvāja.

287. Atcerieties: jo lielāks ir iespēju skaits, jo lielāka ir jūsu atbildība, un, ja šīs iespējas netiek izmantotas, ar katru no tām palielināsies izpirkšanas slogs un izlīdzinošā taisnība. Tas ir slogs, kura nepanesamo smagumu daudzas būtnes nesaprot un ko jums var atklāt tikai mana mācība. (67, 46)

288. Tie pārbaudījumi, kuros cilvēki dzīvo, ir augļi, ko viņi tagad novāc, tie ir viņu pašu sēšanas rezultāts — raža, kas dažreiz ir iepriekšējā gadā sētās sēklas sekas, bet citos gadījumos — to augļi, ko viņi sējuši gadiem iepriekš vai citās inkarnācijās. (178, 2)

289. Nedomājiet, ka nepaklausības sekas parādās uzreiz — nē. Taču es

jums saku, ka agrāk vai vēlāk jums būs jāatbild par saviem darbiem; pat ja jums dažreiz šķita, ka jūsu pārkāpumam nav seku, ņemot vērā to, ka laiks pagāja un mana taisnība nedeva nekādas pazīmes.

290. Bet jūs jau zināt no mana vārda, ka es kā Tiesnesis esmu neizbēgams un ka, kad pienāks jūsu tiesa, jūs atvērsiet acis sirdsapziņas gaismai. (298, 48)

291. Ak, dvēseles, kas Mani dzirdat, neļaujiet, lai zemes dzīves problēmas atstātu jūsos savas pēdas, un vēl jo mazāk, lai tās jūs salauztu. Meklējiet gaismu, kas slēpjas katrā pārbaudījumā, lai tā palīdzētu jums kļūt stipriem un mēreniem.

292. Ja dvēsele nespēj pakļaut sev ķermeni, tas to salauzīs un valdīs pār to; tādēļ dvēseles kļūst vājas un tic, ka tās mirst kopā ar miesu. (89, 11-12)

293. Vai jūs savā dzīvē esat piedzīvojuši kādu miesisku kaislību, kas pārņēma visu jūsu būtību un neļāva jums dzirdēt sirdsapziņas, morāles un saprāta balsi?

294. Tas notika, kad dvēsele bija dziļi nogrimusi, jo to bija uzvarējuši kārdinājumi un ļaunā zvēra spēks, kas mīt miesā.

295. Un vai nav taisnība, ka jūs piedzīvojāt dziļu laimes sajūtu un dziļu mieru, kad jums izdevās atbrīvoties no šīs kaislības un jūs pārvarējāt tās ietekmi?

296. Šis miers un šī prieka sajūta ir saistīta ar dvēseles uzvaru pār ķermeni — uzvaru, kas tika izcīnīta neizmērojamas cīņas, „asiņainas" iekšējās kaujas rezultātā. Taču pietika ar to, ka dvēsele smēlās jaunu spēku un pacēlās, iedvesmota un vadīta sirdsapziņas, un jau tā pārvarēja miesas impulsus un atbrīvojās no tiem, lai vairs neļautos tikt vilktiem tālāk uz pazudināšanu.

297. Šajā cīņā, šajā atteikšanās aktā, šajā kaujā pret sevi pašu jūs redzējāt mirstam kaut ko, kas dzīvoja jūsu iekšienē, bet kas nebija jūsu dzīve. Tā bija tikai bezjēdzīga kaislība. (186, 18-19)

298. Saprotiet, ka jūsu spēcīgākais ienaidnieks ir jūs paši. Kad jūs to būsiet uzvarējuši, jūs redzēsiet zem savām kājām to "septiņgalvaino pūķi", par kuru jums stāstīja apustulis Jānis. Tikai tad jūs varēsiet patiesi teikt: "Es varu pacelt acis uz savu Kungu, lai Viņam teiktu: Kungs, es Tevi sekos." Jo tad to teiks ne tikai lūpas, bet arī gars. (73, 20)

299. Drīz jūs sapratīsiet, ka ne dzīve ir nežēlīga pret jums, cilvēkiem, bet gan jūs paši pret sevi. Jūs ciešat un liekat ciest tiem, kas ir ap jums, sapratnes trūkuma dēļ. Jūs jūtaties vientuļi, redzat, ka neviens jūs nemīl, un kļūstat egoistiski un sirdī aukstsirdīgi. (272, 34)

300. Saprotiet, ka visas šīs dzīves ciešanas, ko jūs dzīvojat, ir cilvēku pārkāpumu sekas, jo Es, kas jūs mīlu, nevarētu jums piedāvāt tik rūgtu kausu.

301. Es jau no seniem laikiem esmu jums atklājis Likumu kā ceļu, pa kuru jūs varat pasargāt sevi no krišanas, pazudināšanas un „nāves". (215, 65)

302. Šodien jūs vēl nespējat saprast savu pārbaudījumu jēgu. Jūs uzskatāt tos par nevajadzīgiem, netaisnīgiem un nepamatotiem. Bet Es jums vēl pateikšu, cik daudz taisnīguma un saprāta bija katrā no tiem, kad jūs būsiet novecojuši, un citiem – kad jūs būsiet šķērsojuši šīs pasaules slieksni un apdzīvosiet garīgās sfēras. (301, 44)

303. Es jums vēlreiz saku, ka Es uztveru katru domu un katru lūgumu, kamēr „pasaule" nespēj uztvert Manu iedvesmu, nav sagatavojusies, lai ļautu Manām dievišķajām domām iemirdzēties tās prātā, un nedzird Manu balsi, kad Es atbildu uz tās aicinājumu.

304. Bet Es uzticos jums, ticu jums, jo Es esmu jūs radījis un apveltījis ar garīgo dvēseli, kas ir daļiņa no Manis, un ar garu, kas ir Mans tēls.

305. Ja Es jums teiktu, ka Es negaidu, ka jūs pilnveidosieties, tas būtu tāpat, kā ja Es paziņotu, ka Esmu cietis neveiksmi lielākajā darbā, kas izriet no manas dievišķās gribas, un tas nevar būt.

306. Es zinu, ka jūs dzīvojat laikā, kad jūsu dvēsele uzvarēs visus kārdinājumus, ar kuriem tā sastopas savā ceļā. Pēc tam tā, pilna gaismas, atdzims jaunai eksistencei. (238, 52-54)

Šajā un aiz šīs pasaules

307. Strādājiet pie sevis, negaidiet, kamēr nāve jūs pārsteigs nepagatavotus. Ko esat sagatavojuši brīdim, kad atgriezīsieties garīgajā dzīvē? Vai jūs vēlaties tikt pārsteigti, kamēr jūs vēl esat ar ķēdēm piesaistīti pie matērijas, kaislībām un zemes īpašumiem? Vai jūs vēlaties ar aizvērtām acīm ienākt aizsaulē, nespējot atrast ceļu, un līdzi sev uz dvēseli uzņemot šīs dzīves nogurumu? Sagatavojieties, mācekļi, tad jūs nebaidīsieties no fiziskās nāves iestāšanās.

308. Neskumstiet, ka jums jāatstāj šī zemes ieleja, jo, lai gan jūs atzīstat, ka tajā pastāv brīnumi un krāšņums, Es jums saku patiesībā, ka tie ir tikai garīgās dzīves skaistuma atspulgs.

309. Ja jūs neesat atmodušies — ko jūs darīsiet, kad atradīsieties jauna ceļa sākumā, ko apgaismo gaisma, kas jums šķiet nezināma?

310. Atstājiet šo pasauli bez asarām, neatstājot sāpes jūsu tuvinieku sirdīs. Atbrīvojieties, kad būs pienācis brīdis, un atstājiet uz jūsu ķermeņa vaigiem miera smaidu, kas liecina par jūsu dvēseles atbrīvošanu.

311. Jūsu ķermeņa nāve nešķir jūs no būtnēm, kas jums bija uzticētas, tāpat tā neatbrīvo jūs no garīgās atbildības, kas jums ir pret tiem, kuri bija jūsu vecāki, brāļi un māsas vai bērni.

312. Saprotiet, ka mīlestībai, pienākumam, jūtām, īsumā – dvēselei nāve nepastāv. (70, 14-19)

313. Strādājiet ar lielu centību, lai — kad nāve pienāks un jūs aizvērsiet savas miesas acis šai dzīvei — jūsu dvēsele pati justos pacelta, līdz tā sasniegs mājvietu, ko tā ir nopelnījusi ar saviem nopelniem.

314. Šī darba mācekļi, iestājoties fiziskajai nāvei, pieredzēs, cik viegli pārraujas saites, kas saista dvēseli ar ķermeni. Tajā nebūs sāpju, jo tai jāatstāj zemes labumi. Dvēsele neklīst kā ēna starp cilvēkiem un nepieklauvē pie durvīm, no sirds uz sirdi, ilgojoties pēc gaismas, mīlestības un miera. (133, 61-62)

315. Paceliet savu dvēseli, lai jūs atrastu prieku tikai mūžīgajā, skaistajā un labajā. Ja tā nebūs, jūsu dvēsele — materializējusies caur dzīvi, ko esat dzīvojuši — daudz cietīs, lai atbrīvotos no sava ķermeņa un visa, ko tā atstāj, un tā kādu laiku klīstīs apmulsumā un rūgtās sāpēs (garīgajās) telpās, līdz sasniegs savu attīrīšanos.

316. Dzīvojiet saskaņā ar manu likumu, tad jums nav jābaidās no nāves. Bet neaiciniet vai nevēlaties to pirms laika. Ļaujiet tai nākt, jo tā vienmēr pakļaujas maniem pavēlēm. Rūpējieties, lai tā jūs atrastu sagatavotus, tad jūs ieiesiet garīgajā pasaulē kā Gaismas bērni. (56, 43-44)

317. Dzīvojiet mierā savās mājās, padariet tās par svētnīcu, lai, kad ienāk neredzamās būtnes, kas apmulsušas klīst pa „Garīgo ieleju", tās jūsu būtībā atrastu gaismu un mieru, ko tās meklē, un lai tās paceltos augšup Aizsaulē. (41, 50)

318. Jums, kas dzīvojat garā un joprojām esat pieķērušies materiālajiem mērķiem, Es saku: novērsieties no tā, kas vairs nepieder jums. Jo, ja zeme nav cilvēka mūžīgā dzimtene, tad vēl jo mazāk tā ir dvēselei. Aizsaulē, „Garīgajā ielejā", jūs sagaida dzīve, kas pilna ar gaismu, uz kuru jūs soli pa solim nonāksiet, ejot pa Labā ceļu.

319. Tiem, kas Man kā cilvēciskas būtnes klausās, Es saku, ka, kamēr viņiem pieder šis ķermenis, kas viņus pavada viņu zemes dzīves ceļojumā, viņiem tas jākopj un jāsaglabā līdz pēdējam brīdim. Jo tas ir nūja, uz kuras balstās dvēsele, un cīņas instruments. Caur tā materiālajām acīm dvēsele raugās uz šo dzīvi, un caur tā muti tā runā un var sniegt mierinājumu saviem līdzcilvēkiem. (57, 3)

320. Tagad Meistars jums jautā: kur ir jūsu mirušie, un kāpēc jūs raudājat par to būtņu pazušanu, kuras jūs mīlat? Patiesi, Es jums saku, manās acīs neviens nav miris, jo visiem Es esmu devis mūžīgo dzīvi. Viņi visi dzīvo; tie, kurus jūs uzskatījāt par zaudētiem, ir pie Manis. Tur, kur jūs domājat redzēt nāvi, ir dzīvība, tur, kur jūs redzat beigas, ir sākums. Tur, kur jūs domājat, ka viss ir noslēpums un neizdibināms noslēpums, ir gaisma, kas spīd kā mūžīga rītausma. Tur, kur jūs domājat, ka ir nekas, ir viss, un tur, kur jūs domājat, ka ir liela klusuma, ir „koncerts". (164, 6)

321. Vienmēr, kad nāve izbeidz jūsu fiziskā ķermeņa eksistenci, tas ir kā atpūtas pauze dvēselei, kura, atkal inkarnējoties, atgriežas ar jaunām spējām un lielāku gaismu un turpina to dievišķo mācību apguvi, kuru tā nebija pabeigusi. Tādā veidā

gadsimtu gaitā nogatavojas kvieši, kas ir jūsu dvēsele.

322. Es esmu jums atklājis daudz ko par garīgo dzīvi, bet es jums saku, ka jums tagad vēl nav jāzina viss, bet tikai tas, kas ir būtisks jūsu ierašanās mūžīgajā mājvietā. Tur es jums pateikšu visu to, ko jums ir lemts zināt. (99, 32)

323. Vai jūs varat iedomāties to laimi, ko izjūt tas, kurš atgriežas garīgajā dzīvē un uz Zemes ir izpildījis savu Tēva viņam paredzēto uzdevumu? Viņa gandarījums un miers ir bezgalīgi lielāks par visām tām apmierinātībām, ko dvēsele var gūt cilvēciskajā dzīvē.

324. Un es jums piedāvāju šo iespēju, lai jūs piederētu pie tiem, kas priecājas, atgriežoties savā valstībā, un ne pie tiem, kas cieš un raud savā dziļajā satraukumā vai nožēlā. (93, 31-32)

325. Šīs atklāsmes beigas jau ir tuvu, lai pēc tam to atsāktu augstākā formā, sākot sarunu no gara uz garu ar jūsu Radītāju, ko izmanto augstākās garīgās būtnes, kas dzīvo pie Manis. (157, 33)

326. Kad Es runāju ar jums par savu Garīgo pasauli, Es domāju tos paklausīgo garu būtņu pulkus, kuri kā patiesi kalpi dara tikai to, ko viņiem pavēl sava Kunga griba.

327. Es esmu tos sūtījis pie jums, lai tie būtu padomdevēji, aizstāvji, ārsti un patiesi brāļi un māsas visiem cilvēkiem. Viņi nesūdzas, jo viņiem ir miers. Viņi neuzdod jautājumus, jo viņu attīstības gaisma un pieredze garajos ceļos ir devusi viņiem tiesības apgaismot cilvēku prātus. Viņi ir gatavi un pazemīgi klāt katrā palīdzības saucienā un katrā briesmā.

328. Es esmu tas, kurš viņiem ir uzdevis parādīties jūsu vidū, lai viņi jums sniegtu savus norādījumus, liecību un iedrošinājumu. Viņi iet jums pa priekšu, attīra ceļu un sniedz jums savu atbalstu, lai jūs nezaudētu drosmi.

329. Rīt arī jūs piederēsiet pie šīs gaismas armijas, kas bezgalīgajā garu pasaulē darbojas vienīgi mīlestības dēļ pret saviem cilvēku brāļiem un māsām, apzinoties, ka tādējādi tā godā un mīl savu Tēvu.

330. Ja jūs vēlaties kļūt viņiem līdzīgi, veltiet savu dzīvi labajam. Dalieties savā mierā un maizē, ar mīlestību uzņemiet trūcīgos, apmeklējiet slimos un ieslodzītos. Ienesiet gaismu jūsu līdzcilvēku ceļā, kuri klīst apkārt, meklējot patieso ceļu. Piepildiet bezgalību ar cēlām domām, lūdzieties par tiem, kas nav klāt, tad lūgšana viņus jums tuvinās.

331. Tad, kad nāve apstādinās jūsu sirdspukstus un gaisma jūsu acīs nodzisīs, jūs atmodīsieties brīnišķīgā pasaulē, kas raksturojas ar harmoniju, kārtību un taisnīgumu. Tur jūs sāksiet saprast, ka Dieva mīlestība var atlīdzināt jums par visiem jūsu darbiem, pārbaudījumiem un ciešanām.

332. Kad dvēsele nonāk šajā mājvietā, tā arvien spēcīgāk jūt, ka to pārņem bezgalīgs miers. Tūlīt tā atceras tos, kuri vēl dzīvo tālu no šīs laimes, un savā vēlmē, savā

ilgošanā, lai tie, kurus tā mīl, arī iegūtu šo dievišķo dāvanu, tā pievienojas garīgajiem pulkiem, kuri cīnās un strādā par savu zemes brāļu un māsu glābšanu, labklājību un mieru. (170, 43-48)

333. Kas jau ir izveidojis priekšstatu par cīņām, kuras šīs Gaismas leģionu pulki izvērš pret sajukušo būtņu iebrukumiem, kas jūs nepārtraukti apdraud? Nav neviena cilvēka skatiena, kas būtu pamanījis šo cīņu, kuru abas puses nepārtraukti vada viena pret otru, bez jums to pamanot. (334, 77)

334. Lūk, šeit ir mana darba turpinājums, mana atnākšana „Trešajā laikmetā" kā mierinātāja gars, apņemts ar maniem lielajiem eņģeļu pulkiem, kā tas ir rakstīts.

335. Šīs garīgās būtnes manā pavadībā ir daļa no tā mierinājuma, ko es jums esmu apsolījis, un viņu dziedinošajos padomos un tikumības paraugos jūs jau esat saņēmuši liecības par viņu žēlsirdību un mieru. Caur viņiem es esmu jums piešķīris labvēlības, un viņi ir bijuši starpnieki starp jums un manu Garu.

336. Kad jūs esat pamanījuši viņiem raksturīgās žēlastības dāvanas un viņu pazemību, jūs esat jutušies iedvesmoti darīt tikpat tīrus darbus kā tie, kurus viņi ir paveikuši jūsu dzīvē. Kad viņi ir apmeklējuši jūsu mājokli, jūs esat jutušies pagodināti viņu garīgās klātbūtnes dēļ.

337. Esiet svētīti, ja esat atzinuši viņu augstsirdību. Bet Skolotājs jums saka: vai jūs domājat, ka viņi vienmēr ir bijuši tikumīgi? Vai jūs nezināt, ka liels skaits no viņiem ir apdzīvojis Zemi un iepazinis vājības un smagus pārkāpumus?

338. Bet paskatieties uz viņiem tagad: viņiem vairs nav nekādu trūkumu, un tas ir tāpēc, ka viņi klausījās sirdsapziņas balsī, atmodās mīlestībā un nožēloja savus agrākos pārkāpumus. Šajā krāsnī viņi attīrījās, lai celtu sevi augšā, un šodien viņi kalpo Man, kalpojot cilvēcei.

339. Viņu gars mīlestības dēļ uzņēmās uzdevumu palīdzēt saviem tuvākajiem, lai atlīdzinātu visu to, ko viņi neizdarīja, dzīvojot uz Zemes, un kā dievišķu dāvanu viņi izmantoja iespēju sēt sēklu, ko iepriekš nebija sējuši, un novērst katru nepilnīgo darbu, ko bija paveikuši.

340. Tāpēc jūs tagad ar izbrīnu piedzīvojat viņu pazemību, pacietību un lēnprātību, un reizēm esat redzējuši, kā viņi cieš, lai to labotu. Bet viņu mīlestība un atziņa, kas ir lielākas par šķēršļiem, ar kuriem viņi sastopas, pārvar visu, un viņi ir gatavi iet līdz pat upurēšanai. (354, 14-15)

341. Vai jūs kaut mazliet nojautāt par garīgo mājvietu, kuru jūs pametāt, lai nāktu uz Zemi? „Nē, Meistars," jūs Man sakāt, „mēs neko nenojautam, ne arī atceramies kaut ko."

342. Jā, tauta, ir pagājis tik ilgs laiks, kopš jūs attālinājāties no tīrības un nevainības, ka jūs pat nevarat iedomāties to mierīgo eksistenci, to labklājības stāvokli.

343. Bet tagad, kad jūs esat apmācīti dzirdēt Gara balsi un saņemt no Viņa atklāsmes, jums ir pieejams ceļš, kas ved uz apsolīto Valstību tos, kuri vēršas pie Manis.
344. Tas nav tas miera paradīze, no kuras aizgāja „Pirmie", bet gan tā bezgalīgā Gara pasaule, gudrības pasaule, patiesas garīgās laimes paradīze, mīlestības un pilnības debesis. (287, 14-15)

Dievišķo atklāsmes

345. Visu būtņu Tēvs šajā brīdī runā uz jums. Mīlestība, kas jūs radīja, kļūst jūtama ikvienā, kurš dzird šos vārdus. (102, 17)
346. Jums runā vienīgais Dievs, kas pastāv, ko jūs saucāt par Jēhovu, kad Viņš jums parādīja savu varu un atklāja likumu Sinaja kalnā; ko jūs saucāt par Jēzu, jo Viņā bija mans vārds; un ko jūs šodien saucat par Svēto Garu, jo Es esmu Patiesības Gars. (51, 63)
347. Kad Es runāju uz jums kā Tēvs, jūsu priekšā atveras Likuma grāmata. Kad Es runāju uz jums kā Skolotājs, tā ir Mīlestības grāmata, ko Es rādu saviem mācekļiem. Kad Es runāju ar jums kā Svētais Gars, tā ir Gudrības grāmata, kas jūs apgaismo ar maniem mācījumiem. Tie veido vienotu mācību, jo tie nāk no viena Dieva. (141, 19)
348. Dievs ir gaisma, mīlestība, taisnība. Ikviens, kurš savā dzīvē atklāj šīs īpašības, pārstāvēs un godinās savu Kungu. (290, 1)
349. Nesakiet, ka Es esmu nabadzības vai skumjas Dievs, jo jūs ņemiet vērā to, ka Jēzum vienmēr sekoja pūļi slimu un skumju cilvēku. Es gan meklēju slimos, skumjošos un nabadzīgos, bet tas notiek, lai piepildītu viņus ar prieku, veselību un cerību, jo Es esmu prieka, dzīvības, miera un gaismas Dievs. (113, 60)
350. Jā, tauta, Es esmu jūsu sākums un gals, Es esmu Alfa un Omega, lai gan Es jums vēl neizpaužu vai neatklāju visas mācības, kuras Es turu gatavībā jūsu garam un kuras jūs uzzināsiet tikai tad, kad jau būsiet ļoti tālu no šīs pasaules.
351. Daudzas jaunas mācības Es jums atklāšu šajā laikā, taču Es jums došu to, ko jūs spējiet uzņemt, neuzskatot sevi par lielākiem vai neuzvedoties pret cilvēkiem ar lepnu pārākumu . Jūs taču zināt, ka tas, kurš lepojas ar saviem darbiem, tos iznīcina tieši ar šo lepnumu. Tāpēc Es esmu jūs mācījis darboties klusībā, lai jūsu darbi nestu mīlestības augļus. (106, 46)
352. Jūs vēl nespējat saprast daudzus atklājumus, kas ir paredzēti, lai kļūtu par daļu no jūsu zināšanu bagāžas, un par kuriem cilvēki ir pieņēmuši, ka to zināšana pieder vienīgi Dievam. Tiklīdz kāds izsaka vēlmi tos izskaidrot vai mēģina tajos iedziļināties, viņu uzreiz sauc par zaimojošu vai uzskata par pārgalvīgu. (165, 10)
353. Jums vēl daudz jāiemācās, lai kļūtu uzņēmīgi pret manām iedvesmām un maniem aicinājumiem. Cik bieži jūs uztverat garīgās svārstības, nespējot saprast,

kas jūs aicina! Šī „valoda” jums ir tik mulsinoša, ka jūs to nespējat saprast un galu galā garīgās parādības attiecināt uz halucinācijām vai materiāliem cēloņiem. (249, 24)

354. Neizbrīnieties, ka — lai gan Es esmu visa radītā Kungs — Es parādījos jūsu vidū un lūdzu mīlestību. Es esmu Dievs, kas ir maigs un pazemīgs. Es neuzpūšos ar savu varenību, drīzāk slēpju savu pilnību un krāšņumu, lai tuvinātos jūsu sirdīm. Ja jūs redzētu Mani visā Manā krāšņumā — cik ļoti jūs raudātu par saviem pārkāpumiem! (63, 48)

355. Sajūtiet Mani sev ļoti tuvu; pierādījumus tam Es jums dodu jūsu dzīves grūtajos brīžos. Mans centiens bija, lai jūs no savām sirdīm sagatavotu Mani mājvietu, lai tajā sajustu Manu klātbūtni.

356. Kāpēc jūs nevarat Mani sajust, lai gan Es esmu jūsos? Daži redz Mani dabā, citi sajūt Mani tikai aiz visām matērijām, bet patiesi, Es jums saku, Es esmu visā un visur. Kāpēc jūs vienmēr meklējat Mani ārpus sevis, ja Es atrodos arī jūsos? (1, 47-48)

357. Pat ja pasaulē nebūtu reliģiju, pietiktu ar to, ka jūs koncentrētos uz savas būtības dziļumiem, lai atrastu manu klātbūtni savā iekšējā templī.

358. Es jums saku arī to, ka pietiktu novērot visu, ko jums piedāvā dzīve, lai tajā atklātu Gudrības grāmatu, kas jums nepārtraukti rāda savas skaistākās lappuses un dziļākos mācības.

359. Tad jūs sapratīsiet, ka nav pareizi, ka pasaule maldās, lai gan tā savā sirdī nes pareizo ceļu, un ka tā klīst neziņas tumsā, lai gan dzīvo tik daudz gaismas vidū. (131, 31-32)

360. Šodien mana vispārējā valoda tiek sadzirdēta visiem, lai tiem teiktu: lai gan Es esmu katrā no jums, nevienam nevajadzētu teikt, ka Dievs pastāv tikai cilvēkā, jo būtnes un viss radītais atrodas Dievā.

361. Es esmu Kungs, jūs – Viņa radījumi. Es nevēlos jūs saukt par kalpiem, bet gan par bērniem; tomēr atzīstiet, ka Es stāvu pāri visam. Mīliet Manu gribu un ievērojiet Manu likumu, apzinieties, ka Manos rīkojumos nav iespējama ne nepilnība, ne kļūda. (136, 71-72)

362. Es jūs radīju, lai jūs mīlētu un justos mīlēts. Jums es esmu vajadzīgs tikpat ļoti, cik es jums. Kas apgalvo, ka es jūs nevajag, tas nesaka patiesību. Ja tā būtu, es jūs nebūtu radījis, nedz arī būtu kļuvis par cilvēku, lai jūs glābtu ar to upuri, kas bija liels mīlestības pierādījums; es varētu būt ļāvis jums pazust.

363. Bet jums jāapzinās, ka, ja jūs barojaties no manas mīlestības, ir taisnīgi, ka jūs to pašu sniedzat savam Tēvam, jo es jums atkārtoju: „Man slāpst, man slāpst pēc jūsu mīlestības.” (146, 3)

364. Kā jūs varat ticēt, ka Es mazāk mīlu to, kurš vairāk cieš? Kā jūs varat uzskatīt savas sāpes par zīmi tam, ka Es jūs nemīlu? Ja vien jūs saprastu, ka Es esmu nācis tieši mīlestības dēļ pret jums! Vai es jums

neesmu teicis, ka taisnīgais jau ir izglābts un ka vesels cilvēks ārsta nepieciešamību neizjūt? Ja jūs jūtaties slimi un, pārbaudot sevi sirdsapziņas gaismā, atzīstat sevi par grēciniekiem, tad esiet droši, ka esmu nācis meklēt tieši jūs.

365. Ja jūs ticat, ka Dievs reizēm ir raudājis, tad tas noteikti nav bijis to dēļ, kuri priecājas par Viņa Debesu Valstību, bet gan to dēļ, kuri ir apmulsuši vai raud. (100, 50-51)

366. Mana Tēva māja ir sagatavota jums. Ja jūs nāksiet pie Viņa, jūs patiesi priecāsieties par to. Kā gan tēvs varētu dzīvot karaļa pilī un baudīt gardus ēdienus, ja viņš zina, ka viņa paša bērni stāv kā ubagi pie viņa paša mājas vārtiem? (73, 37)

367. Iepazīstiet Likumu, mīliet labo, ļaujiet mīlestībai un žēlsirdībai kļūt par darbiem, piešķiriet savam garam svēto brīvību pacelties uz savu dzimteni, un jūs mīlēsiet Mani.

368. Vai jūs vēlaties pilnīgu paraugu tam, kā jums jārīkojas un kādiem jums jābūt, lai nonāktu pie Manis? Ņemiet par paraugu Jēzu, mīliet Mani Viņā, meklējiet Mani caur Viņu, nāciet pie Manis, sekojot Viņa dievišķajiem pēdām.

369. Bet jums nevajadzētu mīlēt Mani Viņa fiziskajā veidolā vai Viņa attēlā, vai pat aizstāt Viņa mācību īstenošanu ar rituāliem vai ārējām formām, jo citādi jūs paliksiet mūžīgi savās atšķirībās, savā naidā un fanātismā.

370. Mīliet Mani Jēzū, bet Viņa Garā, Viņa mācībā, un jūs izpildīsiet mūžīgo likumu; jo Kristū ir apvienota taisnība, mīlestība un gudrība vienotībai, ar ko Es cilvēcei atklāju Viņa Gara esamību un visvarenību. (1, 71-72)

Cilvēks un viņa liktenis

371. Jau sen jūs vairs neesat saistīti ar Mani, jūs vairs nezināt, kas jūs patiesībā esat, jo esat ļāvuši, lai jūsu būtībā daudzas īpašības, spējas un dāvanas, ko jūsu Radītājs jūsos ielika, neaktīvi snaudētu. Jūs guļat attiecībā uz dvēseli un garu, un tieši to garīgajās īpašībās slēpjas cilvēka patiesais lielums. Jūs dzīvojat kā būtnes, kas pieder šai pasaulei, jo tās rodas un iet bojā tajā. (85, 57)

372. Meistars jums jautā, o mīļie mācekļi: kas jums pieder šajā pasaulē? Viss, kas jums pieder, ir jums dāvāts no Tēva, lai jūs to izmantotu savā ceļā pa Zemi, kamēr sirdis jums pukst. Tā kā jūsu gars cēlies no manas dievišķības, tā kā tas ir Debesu Tēva elpa, tā kā tas ir mana gara atoma iemiesojums, tā kā arī jūsu ķermenis ir veidots saskaņā ar maniem likumiem un es to esmu uzticējis jums kā jūsu gara rīku, jums nekas nepieder, mīļie bērni. Viss radītais pieder Tēvam, un Viņš jūs ir padarījis par tā pagaidu īpašniekiem. Atcerieties, ka jūsu materiālā dzīve ir tikai viens solis mūžībā, tā ir gaismas stars bezgalībā, un tādēļ jums jāpievērš uzmanība tam, kas ir mūžīgs, kas nekad nemirst, un tas ir dvēsele. (147, 8)

373. Garam jāvadī prāts, un prātam, ko vada tikai sirds, kas ilgojas pēc

cilvēciskā lieluma, nedrīkst valdīt pār jūsu dzīvi.

374. Paturiet prātā: ja jūs vēlaties, lai jūs vadītu tas, ko pavēl jūsu smadzenes, jūs tās pārslodzīsiet un netiksiet tālāk par to, ko ļauj to niecīgās spējas.

375. Es jums saku: ja jūs vēlaties zināt, kāpēc jūs esat jutušies iedvesmoti darīt labu un kāpēc jūsu sirds ir aizdegusies ar mīlestību pret tuvākajiem, tad ļaujiet, lai jūsu sirds un jūsu prāta spēki tiek vadīti no Gara. Tad jūs būsiet pārsteigti, redzot jūsu Tēva varenību. (286, 7)

376. Pareizi ir tad, ja Gars atklāj gudrību cilvēka prātam, nevis prāts dod "gaismu" Garam.

377. Daudzi nesapratīs to, ko es jums šeit saku, jo jau sen esat izkropļojuši savas dzīves kārtību. (295, 48)

378. Ziniet, mācekļi, ka garīgums ļauj sirdsapziņai izpausties ar lielāku skaidrību, un tas, kurš dzird šo gudro balsi, neļaus sevi maldināt.

379. Iepazīstieties ar sirdsapziņu, tā ir draudzīga balss, tā ir gaisma, caur kuru Kungs ļauj spīdēt Savai gaismai — vai nu kā Tēvs, kā Skolotājs, vai kā Tiesnesis. (293, 73-74)

380. Esiet nenogurstoši, atkārtoti lasot manu Vārdu. Tas kā neredzams kalts uzņemsies uzdevumu izlīdzināt jūsu rakstura asās malas, līdz jūs būsiet gatavi risināt pat visgrūtākās jūsu līdzcilvēku problēmas.

381. Jūs atklāsiet viņos ciešanas, izpirkšanas nepieciešamību un pienākumu atlīdzināt, kuru cēloņi var būt ļoti dažādi. Dažiem no tiem nav īpaši grūti saprotama izcelsme, bet būs arī tādi, kurus jūs varēsiet izskaidrot tikai ar intuīciju, atklāsmi un gaišredzību, lai atbrīvotu savus līdzcilvēkus no smagas nastas.

382. Šīs garīgās dāvanas radīs šo brīnumu tikai tad, ja tas, kurš tās izmanto, ir iedvesmots no mīlestības pret savu tuvāko. (149, 88)

383. Kāpēc cilvēki runā par „pārdabisko", lai gan viss Manī un Manā darbā ir dabisks? Vai drīzāk nav tā, ka cilvēku ļaunie un nepilnīgie darbi ir „pārdabiski", jo dabiskais būtu tas, ka viņi vienmēr rīkotos labi, ņemot vērā To, no kā viņi ir cēlušies, un īpašības, kas viņiem pieder un ko viņi nes sevī? Manī visam ir vienkāršs un dziļš izskaidrojums, nekas nepaliek tumsā.

384. Jūs saucat par „pārdabisku" visu to, ko nesaprotat vai uzskatāt par noslēpumu. Bet tiklīdz jūsu dvēsele ar nopelniem būs sasniegusi pacelšanos un ieraudzīs un atklās to, ko iepriekš nespēja redzēt, tā konstatēs, ka viss radībā ir dabisks.

385. Ja pirms dažiem gadsimtiem cilvēcei būtu paziņots par tiem sasniegumiem un atklājumiem, ko cilvēks veiks mūsdienās, pat zinātnieki būtu šaubījušies un uzskatījuši šādus brīnumus par pārdabiskām parādībām. Bet šodien, kad jūs esat attīstījušies un soli pa solim sekojuši cilvēces zinātnes sasniegumiem, jūs tos uzskatāt par dabīgiem darbiem, pat ja tos apbrīnojat. (198, 11 12)

386. Man jums jāsaka: neticiet, ka dvēselei cilvēka ķermenis un dzīve šajā pasaulē ir absolūti nepieciešami, lai tā varētu attīstīties. Bet mācības, ko tā saņem šajā pasaulē, tomēr ir ļoti noderīgas tās pilnveidošanai.

387. Ķermenis palīdz dvēselei tās attīstībā, pieredzē, izpirkšanā un cīņās; tā ir uzdevums, kas tam ir uzticēts, un to jūs varat atrast apstiprinātu šajā manas dievišķības atklāsmē caur cilvēku, kurā Es izmantoju viņa smadzenes un lietoju tās kā uztvērēju, lai pārraidītu savu vēstījumu. Saprotiet, ka ne tikai dvēsele ir paredzēta garīgajam ( ), bet ka pat viss mazākais materiālajā pasaulē ir radīts garīgiem mērķiem.

388. Es vēršos pie jūsu dvēseles ar aicinājumu un pamudinājumu, lai tā pārvarētu materiālā ietekmi, kas to valda, un, izmantojot intuīcijas dāvanu, sūtītu savu gaismu sirdij un prātam.

389. Šī mana gaisma jūsu dvēselei nozīmē ceļu uz atbrīvošanu, šis mans mācījums piedāvā tai līdzekļus, lai paceltos pāri cilvēciskajai dzīvei un kļūtu par visu savu darbu vadītāju, par savu jūtu valdnieku, nevis zemāko kaislību vergu vai vājību un grūtību upuri. (78, 12-15)

390. Kas, izņemot Mani, spēj valdīt dvēselēs un noteikt to likteni? Neviens. Tāpēc ikviens, kurš, ilgojoties pēc varas, ir mēģinājis ieņemt sava Kunga vietu, sev rada valstību, kas atbilst viņa tieksmēm, kaprīzēm, varas alkai un iedomībai — materiālo lietu, zemāko kaislību un necilvēcīgo jūtu valstību.

391. Jūs nevarat apspiest sirdsapziņu, jo tajā ir pilnīga taisnība. Dvēselēs tikai tīrība valda pār cēlajām jūtām, tikai labais tās virza — īsumā: dvēseli baro tikai patiesais un labais. (184, 49-50)

392. Tā kā Es esmu radījis visu uz Zemes cilvēka atspirdzināšanai, izmantojiet to vienmēr savā labā. Tomēr neaizmirstiet, ka jūsos ir balss, kas norāda uz robežām, kurās jūs drīkstat izmantot visu, ko jums piedāvā daba, un šai iekšējai balsij jums jāpaklausa.

393. Tāpat kā jūs cenšaties nodrošināt savam ķermenim mājvietu, aizsardzību, uzturu un apmierinājumu, lai padarītu savu dzīvi patīkamāku, tāpat jums jānodrošina arī dvēselei tas, kas tai nepieciešams tās labklājībai un augšupvērstajai attīstībai.

394. Ja tā jūtas piesaistīta augstākām sfērām, kur atrodas tās patiesās mājas, tad ļaujiet tai pacelties. Neaizturiet to, jo tā meklē Mani, lai barotos un stiprinātos. Es jums saku: katru reizi, kad jūs ļaujat tai šādā veidā atbrīvoties, tā laimīgi atgriezīsies savā ķermenī. (125, 30)

395. Dvēsele vēlas dzīvot, tā tiecas pēc nemirstības, vēlas attīrīties un šķīstīties, tai ir izsalkums pēc zināšanām un slāpes pēc mīlestības. Ļaujiet tai domāt, just un rīkoties, atļaujiet tai daļu no jūsu rīcībā esošā laika veltīt sev, lai tā tajā izpaustos un atspirdzinātos savā brīvībā.

396. No visa, kas jūs esat šeit pasaulē, pēc šīs dzīves paliks tikai jūsu dvēsele. Ļaujiet tai uzkrāt tikumus un nopelnus un glabāt tos sevī , lai, kad pienāks tās atbrīvošanas stunda, tā nebūtu nabadzīga dvēsele pie Apsolītās zemes vārtiem. (111, 74-75)

397. Es nevēlos jums vairs nekādu izpirkšanu vai sāpes; es vēlos, lai visu manu bērnu dvēseles, tāpat kā zvaigznes izdaiļo debesis, ar savu gaismu apgaismotu manu Valstību un piepildītu jūsu Tēva sirdi ar prieku. (171, 67)

398. Mans Vārds samierinās dvēseli ar ķermeni, jo jau sen pastāv naidīgums starp abiem, lai jūs uzzinātu, ka jūsu ķermenis, ko jūs uzskatījāt par šķērsli un kārdinājumu dvēseles attīstības ceļā, var būt labākais instruments jūsu uzdevumu izpildei uz Zemes. (138, 51)

399. Rūpējieties, lai starp dvēseli un ķermeņa apvalku valdītu saskaņa, lai jūs varētu viegli pildīt manas norādes. Padariet ķermeni paklausīgu mīlestības pilnā veidā, izmantojiet stingrību, ja tas ir nepieciešams. Tomēr uzmanieties, lai fanātisms jūs nepadarītu aklus, lai jūs tādējādi neizturētos pret to nežēlīgi. Veidojiet no savas būtības vienotu gribu. (57, 65)

400. Es jums saku ne tikai to, ka jums jāattīra sava dvēsele, bet arī to, ka jums jānostiprina savs ķermenis, lai jaunās paaudzes, kas izriet no jums, būtu veselas un to dvēseles varētu pildīt savu grūto uzdevumu. (51, 59)

401. Es vēlos, lai jūs radītu mājvietas, kas tic vienīgajam Dievam — mājvietas, kas ir templi, kuros praktizē mīlestību, pacietību un sevis noliegšanu.

402. Tajās jums jābūt bērnu skolotājiem, kurus jums jāapņem ar maigumu un sapratni, par kuriem jums jāraugās, ar ieinteresētību sekojot visiem viņu soļiem.

403. Dāviniet savu mīlestību gan tiem, kas apveltīti ar skaistumu, gan tiem, kas šķietami ir neglīti. Ne vienmēr skaists sejas izskats atspoguļo tikpat skaistu dvēseli. Turpretim aiz šiem šķietami neglītajiem radījumiem var slēpties dvēsele, kas pilna ar tikumiem, kurus jums vajadzētu augsti novērtēt. (142, 73)

404. Nopietni domājiet par paaudzēm, kas nāks pēc jums, domājiet par saviem bērniem. Tāpat kā jūs esat devuši viņiem fizisko dzīvi, tāpat jums ir pienākums dot viņiem garīgo dzīvi — to, kas ir ticība, tikums un garīgums. (138, 61)

405. Rūpējieties par savu ģimeņu tikumību un mājokļu mieru. Redziet, kā pat visnabadzīgākie var kļūt par šī dārguma īpašniekiem.

406. Saprotiet, ka cilvēku ģimene ir Garīgās ģimenes iemiesojums: tajā vīrietis kļūst par tēvu, tādējādi iegūstot patiesu līdzību ar savu Debesu Tēvu. Sieviete ar savu mātišķo sirdi, kas pilna ar maigumu, ir Dievišķās Mātes mīlestības atspoguļojums, un ģimene, ko viņi kopā veido, ir Radītāja Garīgās ģimenes iemiesojums.

407. Mājas ir templis, kurā jūs vislabāk varat iemācīties pildīt manus likumus, ja vecāki ir bijuši gatavi strādāt pie sevis.

408. Vecāku un bērnu liktenis ir Manī. Taču gan vieniem, gan otriem ir jāpalīdz viens otram savos uzdevumos un izpirkšanas pienākumos.

409. Cik viegls būtu krusts un izturams dzīves ceļš, ja visi vecāki un bērni mīlētu viens otru! Smagākie pārbaudījumi tiktu mīkstināti ar mīlestību un sapratni. Par savu pakļaušanos Dievišķajai gribai viņi tiktu atalgoti ar mieru. (199, 72-74)

410. Pētiet dvēseles, kas jūs apņem, un tās, kas šķērso jūsu dzīves ceļu, lai jūs iemācītos novērtēt to tikumus, uztvertu vēstījumu, ko tās jums nes, vai dotu tām to, ko tām no jums jāsaņem.

411. Kāpēc jūs esat nicinājuši savus tuvākos, kurus liktenis ir licis jūsu ceļā? Jūs esat aizvēruši viņiem savas sirds durvis, neiemācoties to mācību, ko viņi jums bija paredzēti nest.

412. Bieži jūs esat atturējuši tieši to, kurš nesa mieru un mierinājumu jūsu dvēselei, un tad sūdzaties, kad esat piepildījuši savu kausu ar rūgtumu.

413. Dzīve nes līdzi negaidītas pārmaiņas un pārsteigumus, un ko jūs darīsiet, ja rīt jums būs jāmeklē tas, ko šodien augstprātīgi esat atgrūduši?

414. Paturiet prātā, ka ir iespējams, ka rīt jums ar ilgu ilgu meklēšanu nāksies meklēt to, ko šodien esat noraidījuši un nicinājuši, bet bieži vien jau būs par vēlu. (11, 26-30)

415. Kādu skaistu harmonijas piemēru jums piedāvā kosmos! Mirdzošas zvaigznes, kas pilnas ar dzīvību svārstās kosmosā, ap kurām riņķo citas zvaigznes. Es esmu mirdzošā, dievišķā zvaigzne, kas dod dvēselēm dzīvību un siltumu; taču cik maz ir to, kas pārvietojas pa savu iepriekš noteikto orbītu, un cik daudz ir to, kas riņķo tālu no savas orbītas!

416. Jūs varētu Man teikt, ka materiālajām zvaigznēm nav gribas brīvības un ka, no otras puses, tieši šī brīvība ir novedusi cilvēkus no ceļa. Tāpēc Es jums saku: cik cienīga būs cīņa katrai dvēselei, ja tā, neskatoties uz gribas brīvības dāvanu, ir spējusi pakļauties harmonijas likumam ar savu Radītāju. (84, 58)

417. Neviens, kas sevi sauc par šīs garīgās mācības mācekli, nedrīkst sūdzēties Tēvam par to, ka savā materiālajā dzīvē ir nabags un viņam trūkst daudzu ērtību, kuras citiem ir pārpilnībā, vai ka viņš cieš no trūkuma un neērtībām . Šīs sūdzības rodas no materiālās dabas, kurai, kā jūs zināt, ir tikai viena eksistence.

418. Jūsu dvēselei nav tiesību tā runāt ar savu Tēvu, ne arī izrādīt neapmierinātību vai strīdēties ar savu likteni, jo visas dvēseles savā garajā attīstības ceļā uz Zemes ir izgājušas cauri visām pieredzes, prieku un cilvēcisko apmierinājumu pakāpēm.

419. Jau sen ir sākusies dvēseļu garīgota attīstība; to veicina tie sāpes un nabadzība, kuras jūsu sirds nevēlas paciest un izciest. Katram garīgajam un materiālajam labumam ir nozīme, kuru jums jāapzinās, lai jūs ne vienam, ne otram nenoliegtu tā vērtību. (87, 26–27)

420. Katram cilvēkam, katrai radībai ir piešķirta vieta, no kuras tai nevajadzētu atteikties; taču tāpat tai nevajadzētu ieņemt vietu, kas tai nepienākas. (109, 22)

421. Kāpēc jūs baidāties no nākotnes? Vai jūs vēlaties atstāt neizmantotu visu pieredzi, ko jūsu dvēsele ir uzkrājusi pagātnē? Vai jūs vēlaties pamest sēklu, neievācot ražu? Nē, mācekļi. Atcerieties, ka neviens nevar mainīt savu likteni, bet gan tikai atlikt savas uzvaras stundu un palielināt ciešanas, kas tāpat ir jebkurā ceļā. (267, 14)

422. Tēva Valstība ir visu bērnu mantojums, šo žēlastību var sasniegt tikai ar dvēseles lieliem nopelniem. Es gribu, lai jūs neuzskatītu par neiespējamu iegūt žēlastību, kas jūs tuvinās Man.

423. Nesatraucieties, ja manā vārdā dzirdat, ka uz „Apsolīto zemi" varat nokļūt tikai ar lielām pūlēm un grūtībām. Priecājieties, jo tas, kurš savu dzīvi vērš uz šo mērķi, necieš vilšanos un nejūtas apkrāpts. Viņam neklāsies tā, kā klājas daudziem, kuri tiecas pēc pasaules slavas un pēc daudzām pūlēm to tomēr nesasniedz, vai arī, lai gan to iegūst, drīz vien piedzīvo ciešanas, redzot, kā tā izplūst, līdz no tās nekas vairs nepaliek. (100, 42-43)

424. Es dodu jums atslēgas, lai atvērtu durvis uz jūsu mūžīgo laimi. Šīs atslēgas ir mīlestība, no kuras izplūst žēlsirdība, piedošana, sapratne, pazemība un miers, ar kuriem jums jāiet cauri dzīvei.

425. Cik liela ir jūsu gara laime, ja tas valda pār matēriju un priecājas Svētā Gara gaismā! (340, 56-57)

426. Šī zeme, kas vienmēr ir sūtījusi uz aizsauli ražu no slimām, nogurušām, satrauktām, apmulsušām dvēselēm vai tādām, kurām ir tikai neliela gatavība, drīz man nesīs augļus, kas ir cienīgi manai mīlestībai.

427. Slimības un sāpes arvien vairāk pazudīs no jūsu dzīves, ja jūs dzīvosiet veselīgu un pacilājošu dzīvi. Tad, kad nāve pienāks, tā jūs atradīs gatavus ceļojumam uz Garīgo dzimteni. (117, 24-25)

428. Nezaudējiet cerību, o dvēseles, kurām Es īpaši vēršu Savu vārdu. Palieciet neatlaidīgi uz Mana ceļa, un jūs iepazīsiet mieru. Patiesi, Es jums saku, jūs visi esat paredzēti, lai piedzīvotu laimi. Es nebūtu jūsu Tēvs, ja jūs nebūtu radīti, lai dalītu Debesu Valstību ar Mani.

429. Bet neaizmirstiet: lai jūsu laime būtu pilnīga, ir nepieciešams, lai jūs soli pa solim iegūtu savus nopelnus, lai jūsu dvēsele justos cienīga saņemt šo dievišķo atalgojumu.

430. Saprotiet, ka Es esmu jums blakus, pavadu jūs visā ceļā. Uzticieties Man pilnībā, apzinoties,

ka Mans uzdevums ir vienots ar jūsu uzdevumu, un Mans liktenis – ar jūsu likteni! (272, 61)

Trūkumi, pārkāpumi, novirzes

431. Saprotiet manu mācību, lai vairs nepieļautu kļūdas savā dzīvē; jo katrs aizvainojums, ko jūs nodarāt saviem līdzcilvēkiem, vai nu ar vārdiem, vai darbiem, būs neizdzēšama atmiņa jūsu sirdsapziņā, kas jums neizlīdzināmi pārmetīs.

432. Es jums vēlreiz saku, ka jūs visi esat vajadzīgi, lai piepildītos dievišķais plāns un beigtos tik lielā garīgā nabadzība starp cilvēkiem.

433. Kamēr pastāvēs egoisms, pastāvēs arī sāpes. Pārvērtiet savu vienaldzību, savu egoismu un savu nicinājumu mīlestībā, līdzjūtībā, un jūs pieredzēsiet, cik drīz pie jums atnāks miers. (11, 38-40)

434. Meklējiet savu attīstību cilvēciskajā dzīvē, bet nekad neļaujiet sevi valdīt pārmērīgai ambīcijai; jo tad jūs zaudēsiet savu brīvību, un materiālisms jūs padarīs par vergiem. (51, 52)

435. Es piedodu jūsu pārkāpumus, bet vienlaikus es jūs laboju, lai jūs izdzītu no savām sirdīm savtīgumu, jo tas ir viens no vājumiem, kas visdziļāk velk dvēseli uz leju.

436. Es pieskaros jums caur sirdsapziņu, lai jūs atcerētos savus pienākumus pret brāļiem un māsām un savā ceļā sētu mīlestības darbus un piedošanu, kā Es jums mācīju "Otrajā laikmetā". (300, 29)

437. Šodien matērijas spēks un pasaules ietekme ir padarījusi jūs par egoistiem. Bet matērija nav mūžīga, tāpat kā pasaule un tās ietekme, un Es esmu pacietīgais Tiesnesis, kura taisnīgums ir dzīves un laika Kungs . Jūs nedrīkstat tiesāt tos, kuri Mani noliedz, jo tad Es atzīšu jūs par vainīgākiem nekā viņi.

438. Vai es kādreiz esmu pacēlis balsi, lai nosodītu savus pārmācītājus? Vai es neesmu tos svētījis ar mīlestību un maigumu? Ja jūs vien saprastu, ka daudzi no tiem, kuri šī pārkāpuma dēļ uz laiku bija apmaldījušies šajā pasaulē, šodien atrodas attīrīti garīgajā pasaulē! (54, 47-48)

439. Nemēģiniet arī atklāt savu tuvāko slēptās jūtas, jo katrā būtnē pastāv noslēpums, ko drīkst zināt tikai Es. Bet, ja jūs atklātu to, kas — tā kā tas pieder tikai jūsu brālim — jums būtu jāuzskata par svētu, tad to neizpaudiet, neplēšiet šo plīvuru, drīzāk padariet to biezāku.

440. Cik bieži Esmu redzējis cilvēkus ielaužamies sava brāļa sirdī, līdz viņi ir atklājuši viņa morālo vai garīgo neaizsargātību, lai par to izpriecātos un to nekavējoties izpaustu.

441. Nevienam no tiem, kas šādi ir apgānījuši līdzcilvēka privāto dzīvi, nevajadzētu brīnīties, ja kāds viņu dzīves ceļā atmaskos un izsmies. Tad viņam nevajadzētu teikt, ka tas ir taisnīguma mērs, ar ko viņu mēra; jo tas būs netaisnīguma mērs, ar ko viņš ir mērījis savus līdzcilvēkus.

442. Cieniet citus, apklājiet atmaskotos ar savu žēlsirdības

apmetni un aizstāviet vājos pret cilvēku klātbūtnes kāri. (44, 46-48)

443. Ne visi, kas „klīst pa ielām un šaurajām ieliņām” un runā par pagātnes notikumiem, skaidro pravietojumus vai atklājumus, ir mani vēstneši; jo daudzi ir ļaunprātīgi izmantojuši šos vēstījumus no iedomības, rūgtuma vai cilvēciskas savtības, lai apvainotu un tiesātu, pazemotu vai ievainotu, un pat lai „nogalinātu”. (116, 21)

444. Celies, cilvēce, atklāj ceļu, atklāj dzīves jēgu! Apvienojieties, tauta ar tautu, mīliet viens otru! Cik plāna ir siena, kas atdala vienu mājvietu no otras, un tomēr — cik tālu viens no otra ir to iemītnieki! Un pie jūsu valstu robežām — cik daudz nosacījumu tur tiek izvirzīti, lai jūs ielaistu ārzemnieku! Ja jūs to darāt pat starp cilvēku brāļiem — ko tad jūs esat darījuši ar tiem, kas atrodas citā dzīvē? Jūs esat nolaiduši aizkaru starp viņiem un sevi — ja ne aizmirstības, tad vismaz neziņas, kas ir kā bieza migla. (167, 31)

445. Vai redzat tos cilvēkus, kuri dzīvo tikai tādēļ, lai apmierinātu neizmērojamu varas alkas, un tādējādi neņem vērā savu tuvāko dzīvi, neievērojot tiesības, ko Es, viņu Radītājs, esmu viņiem piešķīris? Vai saprotat, kā viņu darbi liecina tikai par skaudību, naidu un mantkārību? Tātad tieši par viņiem jums jālūdz vairāk nekā par citiem, kuriem gaisma nav tik ļoti vajadzīga.

446. Piedodiet šiem cilvēkiem visu sāpi, ko viņi jums nodara, un palīdziet viņiem ar savām tīrajām domām atgriezties pie saprāta. Neadziņojiet miglu, kas viņus apņem, vēl biezāku ap viņiem; jo, ja viņiem kādreiz nāksies atbildēt par saviem darbiem, Es sauksiu pie atbildības arī tos, kuri, tā vietā, lai lūgtos par viņiem, ar savām ļaunajām domām sūtīja viņiem tikai tumsību. (113, 30)

447. Atcerieties, ka Likumā jums tika teikts: „Tev nebūs citu dievu blakus Man.” Tomēr ir daudz dievu, kurus cilvēku iedomība ir radījusi, lai tos pielūgtu, tiem maksātu nodevas un pat upurētu savu dzīvību.

448. Saprotiet, ka mans Likums nav novecojis un ka, jums to neapzinoties, tas nepārtraukti runā uz jums caur sirdsapziņu; tomēr cilvēki joprojām ir pagāni un elku pielūdzēji.

449. Viņi mīl savu ķermeni, glauda savu iedomību un padodas savām vājībām; viņi mīl zemes dārgumus, kuriem upurē savu mieru un garīgo nākotni. Viņi pielūdz miesu un tādējādi dažkārt nonāk līdz deģenerācijai un pat atrod nāvi, alkstot pēc izklaidēm.

450. Pārliecinieties paši, ka esat mīlējuši pasaules lietas vairāk nekā savu Tēvu. Kad jūs esat upurējušies Man, mīlot Mani savā tuvākajā un kalpojot Man? Kad jūs upurējāt savu miegu vai apdraudējāt savu veselību, lai sniegtu palīdzību un mīkstinātu ciešanas, kas piemeklē jūsu līdzcilvēkus? Un kad jūs esat gājuši līdz pat nāvei kāda no augstsirdīgajiem ideāliem dēļ, ko iedvesmo mana mācība?

451. Saprotiet, ka kulta, ko jūs veltāt materiālajai dzīvei, jums ir svarīgāks par garīgās dzīves godināšanu. Tāpēc Es jums esmu teicis, ka jums ir citi dievi, kurus jūs pielūdzat un kuriem jūs kalpojat vairāk nekā patiesajam Dievam. (118, 24-26)

452. Jūs esat tik pieraduši pie grēka, ka jūsu dzīve jums šķiet visdabiskākā, normālākā un pieļaujamākā, un tomēr šķiet, ka Sodoma un Gomora, Bābele un Roma ir uzkrāvušas visu savu netiklību un grēku uz šo cilvēci. (275, 49)

453. Jūs šodien dzīvojat garīgā apmātības laikā, kurā jūs ļauno saucat par labo, kurā jūs domājat redzēt gaismu tur, kur ir tumsība, kurā jūs lieko priekšroku dodat būtiskajam. Bet mana vienmēr gatavā un palīdzīgā žēlsirdība laicīgi iejauksies, lai jūs glābtu, un parādīs jums gaismas pilno patiesības ceļu — ceļu, no kura jūs esat novirzījušies. (358, 30)

454. Lai varētu uzvarēt visos pārbaudījumos, dariet to, ko jums mācījis Skolotājs: nomodā esiet un lūdzieties, lai jūsu acis vienmēr būtu modras un jūs neapspiestu kārdinājums. Paturiet prātā, ka ļaunumam ir liela izjūta, lai jūs kārdinātu, lai jūs nogāztu, lai jūs uzvarētu un izmantotu jūsu vājības. Esiet vērīgi, lai jūs to spētu atklāt, kad tas jūs gaida. (327, 10)

455. Patiesi, Es jums saku, cilvēce no šiem tumsas laikiem atradīs ceļu uz gaismu. Taču šis solis notiks lēnām. Kas notiktu ar cilvēkiem, ja viņi vienā mirklī saprastu visu ļaunumu, ko viņi ir nodarījuši? Daži zaudētu prātu, citi atņemtu sev dzīvību. (61, 52)

Cilvēces attīrīšanās un garīgums

456. Jūs esat aizmirsuši likumu un gaidījuši, līdz dabas spēki jums atgādināja par manu taisnīgumu: viesuļvētras, upes, kas izplūst no krastiem, zemestrīces, sausums, plūdi ir aicinājumi, kas jūs pamodina un runā uz jums par manu taisnīgumu.

457. Kādu citu augli cilvēce var man šajā laikā piedāvāt, ja ne nesaskaņas un materiālismu? Šis tauta, kas gadiem ilgi ir klausījusies manā mācībā, arī nevar man sniegt patīkamu ražu. (69, 54-55)

458. Vai jūs nedzirdat taisnīguma aicinājumus? Vai jūs neredzat dabas spēkus, kā tie piemeklē vienu zemes strēli pēc otras? Vai jūs domājat, ka — ja jūs dzīvotu tikumīgu dzīvi — būtu nepieciešams, lai mana taisnība šādā veidā padarītu sevi jūtamu? Patiesi, Es jums saku, nebūtu iemesla jūs attīrīt, ja Es jūs būtu atradis tīrus. (69, 11)

459. Lai gan jums šobrīd šķiet neiespējami radīt mieru cilvēces vidū, Es jums saku, ka miers būs, un vēl vairāk — ka cilvēks dzīvos garīgumā.

460. Pirms šī laika iestāšanās pasaule piedzīvos daudz nelaimju. Bet šīs ciešanas būs cilvēces labā, gan zemes, gan garīgajā sfērā. Tas būs kā “līdz šim un ne tālāk” cilvēku

ļaunprātīgajai rīcībai, egoismam un baudkārībai.

461. Tādējādi iestāsies līdzsvars, jo ļaunuma spēki vairs nespēs uzvarēt labā spēkus.

462. Šai attīrīšanai, tā kā tā vienmēr skar visjutīgāko un mīļāko, ir sodības izskats, lai gan tā nav sodība. Jo patiesībā tā ir līdzeklis, lai glābtu dvēseles, kas ir novirzījušās no ceļa vai to zaudējušas.

463. Kas spriež pēc zemes likumiem, nevar atrast neko noderīgu sāpēs; bet kas apzinās, ka viņam pieder dvēsele, kas dzīvos mūžīgi, gūst no tām pašām sāpēm gaismu, stingrību un atjaunošanos.

464. Ja jūs domājat garīgi — kā tad jūs varat uzskatīt, ka sāpes ir ļaunums cilvēcei, ja tās nāk no Dieva, kurš ir pilns mīlestības?

465. Laiks iet, un pienāks brīdis, kad sāks parādīties tie lielie pārbaudījumi un no pasaules izplūdīs pat pēdējais miera paliekums, kas neatgriezīsies, kamēr cilvēce nebūs atradusi mana Likuma ceļu un neklausīsies tajā iekšējā balsī, kas tai nepārtraukti teiks: Dievs dzīvo! Dievs ir jūsos! Atzīstiet Viņu, sajūtiet Viņu, samierinieties ar Viņu!

466. Tad mainīsies jūsu dzīvesveids. Egoisms pazudīs, un katrs būs noderīgs otram. Cilvēki iedvesmosies no manas taisnības, lai radītu jaunus likumus un valdītu pār tautām ar mīlestību. (232, 43 47)

467. Arī materiālajā sfērā jūs piedzīvosiet pārvērtības: upes būs bagātas ar ūdeni, neauglīgie lauki kļūs auglīgi, dabas spēki atgriezīsies savās ierastajās gultnēs, jo starp cilvēku un Dievu, starp cilvēku un dievišķajiem darbiem, starp cilvēku un dzīves Radītāja noteiktiem likumiem valdīs harmonija. (352, 65)

468. Neuztraucieties, mīļie liecinieki. Es jums paziņoju, ka šī materialistiskā cilvēce, kas tik ilgu laiku ir ticējusi tikai tam, ko tā var aptaustīt, redzēt un saprast ar savu ierobežoto saprātu, un tam, ko tā pierāda ar savu zinātni, kļūs garīga un spēs Mani redzēt ar savu garīgo skatienu un meklēt patiesību. (307, 56)

469. Ja jūs būtu garīgi sagatavoti, jūs varētu bezgalībā redzēt garīgo būtņu pulkus, kas jūsu skatienam līdzinātos neizmērojami lielam, baltam mākonim, un, ja no tā atdalītos sūtņi vai vēstneši, jūs redzētu tos nākam uz jums kā gaismas dzirksteles.

470. Jūsu garīgais skatiens vēl nav caurspīdīgs, un tādēļ Man jums jārunā par aizsauli, par visu to, ko jūs vēl nespējat redzēt. Bet Es jums saku, pienāks laiks, kad jūs visi kļūsiet par redzētājiem un baudīsiet to brīnišķīgo dzīvi, ko šobrīd jūtat kā tālu no sevis, bet kas patiesībā svārstās jums tuvu, apņem jūs un apgaismo, iedvesmo un nepārtraukti klauvē pie jūsu durvīm. (71, 37-38)

471. Jutīgums, intuīcija, atklāsme, pravietojums, iedvesma, redzēšana, dāvana, iekšējais vārds — visas šīs un citas dāvanas izplūdīs no Gara , un caur tām cilvēki apstiprinās, ka cilvēkiem ir sākusies jauna ēra.

472. Šodien jūs šaubāties par to, vai šīs garīgās dāvanas patiešām pastāv, jo daži tās slēpj no pasaules, baidoties no tās viedokļa; rīt to piederēšana būs visdabiskākā un skaistākā lieta.

473. Es nāku pie jums šajā "Trešajā laikmetā", jo jūs esat slimi gan miesā, gan dvēselē. Veselajam nav vajadzīgs ārsts, tāpat kā taisnajam nav vajadzīga attīrīšana. (80, 5-6)

474. Šodien jums vēl ir vajadzīgi garīdznieki, tiesneši un skolotāji. Bet, kad jūsu garīgais un morālais stāvoklis būs pacēlies augstāk, jums vairs nebūs vajadzīgi ne šie atbalsti, ne šīs balsis. Katrā cilvēkā būs tiesnesis, garīdznieks, skolotājs un altāris. (208, 41)

XVI. Pravietojumi un līdzības, mierinājums un apsolījums

64. nodaļa – Pravietojumi

Senu un jaunu pravietojumu piepildīšanās

1. Tas, ko pravieši sludināja, šajā laikā piepildīsies. Mans jaunais vārds nonāks pie filozofiem un teologiem, daudzi par to izsmiesies, bet citi sašutīs. Taču, kamēr tas notiks, viņu pārsteigti acis redzēs to pravietojumu piepildīšanos, ko Es jums tagad esmu paziņojis. (151, 75)

2. Tie pagātnes laiku pravieši nesaņēma nekādu juridisku pilnvaru vai pilnvarojumu uz zemes, viņi netika spiesti pakļauties kādai autoritātei, un viņi koncentrējās tikai uz to, lai paklausītu sava Kunga pavēlēm, kurš savu vārdu lika uz lūpām tiem, kurus Viņš bija izvēlējies.

3. Pilni ar ticību un drosmi nekas viņus neatturēja no viņu uzdevuma mācīt tautai Manu likumu un atbrīvot to no reliģiskā fanātisma, liekot tai apzināties priesteru vienaldzību un kļūdas. (162, 7-8)

4. Cilvēce, vai tev šķiet neparedzama sāpe, postījums un haoss, kas tevi šajā laikā apņem?

5. Ja jūs esat pārsteigti, tad tādēļ, ka jūs neinteresējāties par manām pravietojumiem un nebijāt sagatavojušies.

6. Viss bija paredzēts un viss bija paziņots, bet jums trūka ticības, un tagad jūs kā sekas dzerat ļoti rūgtu kausu.

7. Arī šodien Es pravieto caur cilvēka saprātu. Dažas pravietojumi piepildīsies drīz, citi – tikai tālā nākotnē.

8. Šim tautai, kas tās dzird, ir liela atbildība tās darīt zināmas cilvēcei. Jo tās satur gaismu, kas cilvēkiem padara saprotamu realitāti, kurā viņi dzīvo, lai viņi savā trakulīgajā skrējienā uz bezdibenī apstātos. (276, 41–42)

9. Daudz no tā, ko Es šajā laikā esmu jums teicis, ir pravietojumi, kas attiecas gan uz tuvāko nākotni, gan uz tālāko nākotni. Tāpēc daudzi cilvēki nevēlas piešķirt nozīmi šim dievišķajam vēstījumam.

10. Tomēr šis vārds atdzīvosies pilns gaismas starp nākamo laiku cilvēkiem, kuri tajā atpazīs un atklās lielas atklāsmes, kuru precizitāte un pilnība pārsteigs zinātniekus. (216, 13)

Lielā tautu pravietojums no 1945. gada 10. janvāra, Otrā pasaules kara beigās

11. Šajā brīdī Es runāju uz zemes tautām. Visām ir mana gaisma; ar tās palīdzību tām jāpārdomā, ka tās ir uzdrošinājušās rīkoties ar dzīvību, it kā tās būtu tās īpašnieces.

12. Patiesi, Es jums saku, jūsu iznīcība un jūsu sāpes daudzos ir izraisījušas dziļu nožēlu un ir atmodinājušas miljoniem cilvēku, kuri meklē Mani un aicina Mani, un no viņiem pie Manis ceļas sēru sauciens, kas jautā: „Tēvs, vai 1945. gadā karš beidzot nebeigsies, un Tu nenosusināsi mūsu asaras un nenesīsi mums mieru?”

13. Šeit Es esmu klātesošs starp jums, o jūs septiņas nācijas! 808 64. nodaļa Jūs septiņas galvas, kas esat pacēlušās pasaulē pret Mani!

14. ANGLIJA: Es tevi apgaismoju, mana taisnība tevi vēl smagi piemeklēs; tomēr Es dodu tev spēku, pieskaros tavai sirdij un saku tev: tavi varas centieni kritīs, tavi bagātības tiks atņemtas, un tās netiks dotas nevienam.

15. VĀCIJA: Šajā brīdī Es sodīšu tavu lepnumu un saku tev: Sagatavojies, jo tava sēkla neizzudīs. Tu lūdzi Man jaunas zemes, taču cilvēki ir iejaukušies manos augstajos lēmumos. Es noliecu tavu galvu un saku tev: ņem manu spēku un paļaujies uz to, ka Es tevi glābšu.

16. Bet, ja tu nepaļausies uz Mani un nodosies savam lepnumam, tu paliksi viens pats un kļūsi par pasaules vergu. Taču tā nav Mana griba, jo tagad ir laiks, kad Es gāžu valdniekus un atbrīvoju vergus un gūstekņus. Ņem Manu gaismu un atkal celies kājās.

17. KRIEGVIETIJA: Mans Gars redz visu. Pasaule nepiederēs tev. Es būšu tas, kas valdīs pār jums visiem. Tu nespēsi izdzēst Manu vārdu, jo Kristus, kas runā uz tevi, valdīs pār visiem cilvēkiem. Atbrīvojies no materiālismā un sagatavojies jaunai dzīvei, jo, ja tas nenotiks, Es salauzīšu tavu augstprātību. Es nododu tev Savu gaismu.

18. ITĀLIJA: Tu vairs neesi kungs, kā tas bija agrāk; šodien tevi ir iznīcinājis izsmiekls, verdzība un karš. Savas deģenerācijas dēļ tu piedzīvo lielu attīrīšanos. Bet es tev saku: atjaunojies, atbrīvojies no sava fanātisma un elku pielūgšanas un atzīsti mani par augstāko Kungu. Es izliesu uz tevi jaunas iedvesmas un gaismu. Ņem manu dziedinošo balzamu un piedodiet viens otram.

19. FRANCIJA: Tu nesi savu sāpi manā priekšā. Tavi vaidi sasniedz manu augsto troni. Es tevi uzņemu. Agrāk tu sevi paaugstināji par Kungu, tagad tu man rādi tikai ķēdes, kuras tu velc līdzi.

20. Tu neesi ne modies, ne lūdzies. Tu esi nodevies miesas baudām, un

pūķis tevi ir padarījis par savu laupījumu.

21. Bet Es tevi glābšu, jo tavu sievu sēras un bērnu raudas sasniedz Mani. Tu vēlies glābties, un Es tev sniedzu savu roku. Bet patiesi, Es tev saku: modies, lūdzies un piedod!

22. AMERIKAS SAVIENOTĀS VALSTIS: Šajā brīdī Es uzņemu arī tevi. Es skatos uz tavu sirdi — tā nav no akmens, bet no metāla, no zelta. Es redzu, ka tava metāla smadzenes ir sacietējušas. Es neredzu tevī mīlestību, neatklāju garīgumu. Es redzu tikai lielības māniju, ambīcijas un mantkārību.

23. „Turpini tāpat," bet Es tev jautāju: kad mana sēkla tevī iesakņosies dziļi? Kad tu nojauks savu „zelta teļu" un savu „Bābeles torni", lai tā vietā uzceltu patieso Kunga templi?

24. Es pieskaros jūsu sirdsapziņām, no pirmā līdz pēdējam, un piedodu jums. Es apgaismoju jūs, lai smagākajā brīdī, kad pārbaudījums sasniegs kulmināciju, jūsu prāts nebūtu aptumšots, bet domātu skaidri un atcerētos, ka Es stāvu pār jums.

25. Es dodu tev gaismu, spēku un varu. Neiejaucies manos augstajos lēmumos, jo, ja tu nepaklausīsi maniem norādījumiem vai pārkāpsi robežu, ko Es nosaku, tevi piemeklēs sāpes, iznīcība, uguns, mēris un nāve.

26. JAPĀNA: Es tevi uzņemu un runāju ar tevi. Es esmu ienācis tavā svētnīcā un visu apskatījis. Tu nevēlies būt pēdējais, tu vienmēr esi gribējis būt pirmais. Bet patiesi, es tev saku: šī sēkla man nav tīkama.

27. Ir nepieciešams, lai tu iztukšotu ciešanu kausu, lai tava sirds attīrītos. Ir nepieciešams, lai tava „valoda"* sajauktos ar citām „valodām". Ir nepieciešams, lai pasaule tev tuvinātos. Kad pasaule būs sagatavota un attīrīta, tā tev atnesīs sēklu, ko Es tai nododu. Jo Es neredzu nevienu sagatavotu. Es neredzu tevī manas dievišķības garīgo sēklu. Bet Es izveidošu ceļu. * Ar to tiek domāts valodas ietekmētais un noteiktais domāšanas veids un iztēles pasaule.

28. Drīz visā pasaulē valdīs pasaules uzskatu haoss, zinātņu un teoriju apjukums. Taču pēc šī haosa gaisma nonāks pie tevis. Es jūs visus sagatavoju un piedodu jums, un rūpējos par to, lai jūs ietu pa pareizo ceļu.

29. Kad pienāks laiks un miera laiks nāks pie tautām, neesi pretimnākošs, neiejaucies manos augstajos lēmumos un nepretojies manai gribai. Kad tautas būs noslēgušas mieru, tu nedrīksti tām iedurt mugurā, jo tad Es izliešu savu sodu pār tevi.

30. Septiņas tautas! Septiņas galvas! Tēvs jūs ir pieņēmis. Jūsu priekšā, jūsu valdībā, stāv pasaule. Jūs esat Man atbildīgi par to!

31. Lai „Septiņu zīmogu grāmatas" gaisma spīd katrā tautā, lai cilvēki sagatavotos saskaņā ar manu gribu. Mans miers lai ir ar jums! (127, 50–65)

Kari un dabas katastrofas — zīmes debesīs

32. Tā pati pasaule, kurā jūs pašlaik dzīvojat, jau ilgu laiku ir bijusi kaujas lauks. Taču cilvēkam nav pieticis ar milzīgo pieredzi, ko viņam atstājuši senči — rūgtu un sāpīgu pieredzi, kas kā sirdsapziņas atvērtā grāmata atrodas šo laiku cilvēku priekšā.

33. Bet cilvēku sirdis ir pārāk cietas, lai pieņemtu šo pieredzes augli, kas ir kā gaismas mantojums. Vienīgais, ko viņi ir pārņēmuši no saviem senčiem kā mantojumu, ir naids, lepnums, rūgtums, mantkārība, augstprātība un atriebība, kas viņiem ir nodota asinīs. (271, 65)

34. Ņemiet vērā, ka ir tiesas laiks; jo patiesi, Es jums saku, katrs pārkāpums tiks izpirkts. Pati zeme pieprasīs atskaiti par to, kā cilvēks ir ļaunprātīgi izmantojis to un tās dabas valstības.

35. Viss, kas ir iznīcināts, pieprasīs no jums atbildību un liks cilvēkiem saprast, ka Radītājs tos ir radījis ar mīlestības nodomiem un ka tieši tā pati vienīgā griba, kas varētu tos iznīcināt, par viņiem rūpējas, tos sargā un svētī. (180, 67)

36. Es nododu jums šo vēstījumu, kuru jums jānodod tālāk pāri jūrām. Manam vārdam jāšķērso Vecais kontinents un jāsasniedz pat Izraēlas cilvēkus, kuri ir iesaistījušies brāļu slepkavošanas cīņā par nelielu zemes gabalu, neapzinoties savas dvēseles nožēlojamo stāvokli.

37. Jūs nevarat iedomāties pārbaudījumu, ko piedzīvos pasaule. Visi gaida mieru, taču tas iestāsies tikai tad, kad dabas spēki būs liecinājuši par Mani. (243, 52)

38. Manas dabas spēki tiks atbrīvoti un izpostīs veselas zemes platības. Zinātnieki atklās jaunu planētu, un "zvaigžņu lietus"* apgaismos jūsu pasauli. Bet tas nenesīs postu cilvēcei; tas tikai paziņos cilvēkiem par jaunas ēras sākumu. (182, 38)

** Evaņģēlijos šis tiesas zīme tiek paziņota ar vārdiem: „Zvaigznes kritīs no debesīm". Taču acīmredzot runa ir par lielu meteorītu lietu, kas krīt uz Zemi.*

39. Es jau esmu jums atklājis, ka mana tauta ir izkaisīta pa visu Zemi, tas ir, ka garīgā sēkla ir izkaisīta pa visu zemeslodi.

40. Šodien jūs esat nesaskaņā un pat nicināt viens otru sīkumu dēļ. Bet, ja materialistiskās mācības draud pārņemt jūs visus, jūs, kas domājat un jūtat ar Garu, beidzot kļūsiet vienoti. Kad pienāks šis laiks, Es jums došu zīmi, lai jūs varētu atpazīt viens otru — kaut ko, ko jūs varat redzēt un dzirdēt vienādi. Kad jūs tad viens otram liecināsiet par to, jūs būsiet pārsteigti un teiksiet: „Tas ir Kungs, kas mūs apmeklējis." (156, 35-36)

Pravietojums par Meksikas draudžu šķelšanos

41. Tagad klausieties Mani uzmanīgi, tauta, un sāciet cienīgi un patiesi pildīt Manu vārdu.

42. Es redzu, ka jūs nesat skumjas savās sirdīs, jo jūs paredzat, ka ne visi šie cilvēku pūļi ievēros likumu,

ko Es esmu ierakstījis jūsu dvēselēs. Bet Es jums saku, ka šodien, tāpat kā „Pirmajos laikos", tauta sadalīsies.
43. Es esmu daudz runājis ar jums un visiem esmu iezīmējis vienu ceļu. Tāpēc Es jums saku: ja daži no maniem bērniem Man nepaklausīs, spriedums par šo tautu tiks pasludināts, kad pienāks jūsu Tēva gribas noteiktais laiks, lai pabeigtu šo atklāsmi.
44. Es šajā laikā esmu nācis pie jums kā atbrīvotājs, esmu jums parādījis ceļu caur tuksnesi, garīgo „dienas darbu" cīņā par atbrīvošanu un glābšanu, un beigās esmu jums apsolījis jauno apsolīto zemi, kas ir miers, gaisma un laime garam.
45. Laimīgi tie, kas dodas ceļā un seko Man šajā ceļojumā, ilgojoties pēc atbrīvošanas un garīguma, jo viņi nekad nejutīsies pamesti vai vāji pārbaudījumos, ko viņiem nes plašā tuksneša.
46. Bet bēdas tiem, kuri pārkāpj ticību, kuri mīl pasaules lietas vairāk nekā garīgās — tiem, kuri turpina turēties pie saviem elkiem un tradīcijām! Domājot, ka kalpo Man, viņi būs „faraona" pakļautie, kurš ir „miesa", materiālisms, elku pielūgšana.
47. Kas vēlas nonākt Apsolītajā zemē, Garā dzimtenē, tam savā ceļā caur pasauli jāatstāj labas pēdas.
48. Nāciet pa šo ceļu un nebaidieties. Jo, ja jūs liekat savu cerību uz Mani, jums nav iespējams apmaldīties. Ja jūs baidāties vai jums trūkst uzticības, tad jūsu ticība nav absolūta, un Es jums saku, ka tas, kurš vēlas sekot Man, ir jābūt pārliecinātam par Manu patiesību. (269, 50-51)

65. nodaļa – Parabolas, mierinājums un apsolījums

Pravietojums par sliktām saimniecēm

1. Ilgojoties pēc žēlsirdības, pie mājas pulcējās pūlis izsalkušu, slimu un kailu cilvēku.
2. Mājas pārvaldnieki nepārtraukti gatavojās, lai pie savas galda uzņemtu garāmgājējus.
3. Pie viņiem pievienojās zemes īpašnieks, šo zemju saimnieks un kungs, lai vadītu svētku mielastu.
4. Laiks pagāja, un trūcīgie šajā mājā vienmēr atrada pārtiku un pajumti.
5. Kādu dienu šis kungs ieraudzīja, ka ūdens uz galda bija duļķains, ēdiens nebija veselīgs un garšīgs, un galdauti bija netīri.
6. Tad viņš pie sevis aicināja tos, kas bija atbildīgi par galda klāšanu, un sacīja viņiem: „Vai jūs esat redzējuši galdautus, nogaršojuši ēdienus un dzēruši ūdeni?"
7. „Jā, kungs," viņi atbildēja.
8. „Tad, pirms jūs dodat ēst šiem izsalkušajiem, vispirms ļaujiet saviem bērniem no tā ēst, un, ja viņiem ēdiens garšo, dodiet to šiem viesiem."
9. Bērni paņēma maizi, augļus un visu, kas bija uz galda; taču garša

bija pretīga, un tas izraisīja neapmierinātību un nemierus, un viņi sūdzējās asi.
10. Tad zemes īpašnieks sacīja tiem, kas vēl gaidīja: „Nāciet zem koka, jo es jums piedāvāšu augļus no mana dārza un garšīgus ēdienus."
11. Bet kalpiem viņš teica: „Notīriet to, kas ir netīrs, un noņemiet slikto garšu no to lūpām, kurus esat pievīluši. Es neesmu apmierināts ar jums, jo es jums uzdevu uzņemt visus izsalkušos un izslāpušos, lai piedāvātu viņiem labākos ēdienus un tīru ūdeni, bet jūs to neizpildījāt. Jūsu darbs man nav tīkams."
12. Tad šo zemju kungs pats sagatavoja svētku mielastu: maize bija bagātīga, augļi veselīgi un nogatavojušies, ūdens svaigs un veldzējošs. Tad viņš uzaicināja tos, kas to gaidīja — ubagus, slimus un spitālīgos —, un visi paēda, un viņu prieks bija liels. Drīz vien viņi bija veseli un brīvi no ciešanām, un viņi nolēma palikt šajā zemes īpašumā.
13. Viņi sāka apstrādāt laukus, kļuva par laukstrādniekiem, taču viņi bija vāji un nezināja, kā izpildīt šī kunga norādījumus. Viņi sajauca dažādas sēklas, un raža sabojājās, kvieši tika apspiesti ar nezālēm.
14. Kad pienāca ražas laiks, ieradās muižnieks un sacīja viņiem: „Ko jūs tur darāt, ja es jums uzticēju tikai mājas pārvaldīšanu, lai uzņemtu viesus? Sēklas, ko jūs izsējāt, nav labas, citi ir paredzēti lauku apstrādei. Ejiet un attīriet zemi no dadžiem un nezālēm, un tad atkal pārvaldiet māju. Akva ir izžuvusi, maize nedod spēku, un augļi ir rūgti. Dariet ar garāmgājējiem to, ko es esmu darījis ar jums. Ja jūs esat pabarojuši un dziedinājuši tos, kas vēršas pie jums, ja esat atbrīvojuši savus tuvākos no sāpēm, tad es ļaušu jums atpūsties manā namā." (196, 47–49)

Pravietojums par ceļu cauri tuksnesim līdz Lielajai pilsētai

15. Divi ceļotāji lēnā solī devās cauri plašai tuksneša teritorijai, un viņu kājas sāpēja no karstā smilšu. Viņi devās uz tālu pilsētu, un tikai cerība sasniegt galamērķi deva viņiem spēku šajā grūtajā ceļā, jo maize un ūdens pamazām sāka izsīkt. Jaunākais no abiem sāka nogurt un lūdza savu ceļabiedru turpināt ceļojumu vienam, jo viņam vairs nebija spēka.
16. Vecākais ceļotājs mēģināja iedvest jaunajam jaunu drosmi, sakot, ka, iespējams, drīz viņi sastapsies ar oāzi, kur atgūs zaudētos spēkus; bet tas neieguva jaunu drosmi.
17. Vecākais negribēja viņu pamest šajā tuksnesī, un, lai gan arī viņš bija noguris, viņš uzcēla nogurušo ceļabiedru uz muguras un ar grūtībām turpināja ceļojumu.
18. Kad jauneklis bija atpūties un apsvēris grūtības, ko viņš radīja tam, kurš viņu nesa uz pleciem, viņš atbrīvojās no viņa kakla, paņēma viņu aiz rokas, un tā viņi turpināja ceļu.
19. Neizmērojama ticība iedvesmoja vecā ceļotāja sirdi,

dodot viņam spēku pārvarēt nogurumu.
20. Kā viņš bija nojautis, pie horizonta parādījās oāze, kuras ēnā viņus gaidīja avota vēsums. Beidzot viņi nonāca pie tās un dzēra no šī veldzējošā ūdens, līdz bija dzēruši pilnu vēderu.
21. Viņi iemiga atpūstošā miegā, un, pamodusies, sajuta, ka nogurums ir pazudis, turklāt viņiem nebija ne izsalkuma, ne slāpju. Viņi sajuta mieru savās sirdīs un spēku, lai sasniegtu pilsētu, kuru meklēja.
22. Patiesībā viņi negribēja pamest šo vietu, taču ceļojums bija jāturpina. Viņi piepildīja savus traukus ar to kristāldzidro un tīro ūdeni un atkal devās ceļā.
23. Vecais ceļotājs, kurš bija bijis jaunieša atbalsts, teica: „Mums jālieto ūdens, ko nesam līdzi, tikai ar mēru. Iespējams, ka ceļā sastapsim dažus svētceļniekus, kuri, pārņemti no izsmelšanas, mirst no slāpēm vai ir slimi, un tad būs nepieciešams piedāvāt viņiem to, ko nesam līdzi."
24. Jaunais vīrietis iebilda un teica, ka būtu neprātīgi dalīties ar to, kas varbūt pat viņiem pašiem nepietiks; ka tādā gadījumā viņi varētu to pārdot par tādu cenu, kādu vēlas, jo šī dārgā viela bija prasījusi tik lielas pūles, lai to iegūtu.
25. Vecais vīrs nebija apmierināts ar šo atbildi un atbildēja, ka, ja viņi vēlas mieru savā dvēselē, viņiem ūdens jādalās ar tiem, kam tas ir nepieciešams.
26. Neapmierināts jauneklis teica, ka viņš labāk pats izdzertu ūdeni no savas trauka, nekā dalītos ar kādu, ko satiktu ceļā.
27. Atkal piepildījās vecā vīra nojauta, jo viņi ieraudzīja sev priekšā karavānu, kurā bija vīrieši, sievietes un bērni, kuri, apmaldījušies tuksnesī, bija tuvu nāvei.
28. Labais vecais vīrs steidzās pie šiem cilvēkiem un deva viņiem dzert. Izsmeltie uzreiz sajuta spēku, slimie atvēra acis, lai pateiktos ceļotājam, un bērni pārstāja raudāt no slāpēm. Karavāna piecēlās un turpināja ceļu.
29. Cēlsirdīgā ceļotāja sirdī valdīja miers, bet otrs, redzot, ka viņa trauks ir tukšs, noraizējies teica savam biedram, ka viņiem jāgriežas atpakaļ un jāmeklē avots, lai atjaunotu iztērēto ūdeni.
30. „Mēs nedrīkstam atgriezties," teica labais ceļotājs, „ja mums ir ticība, mēs tālāk sastapsim jaunas oāzes."
31. Taču jauneklis šaubījās, baidījās un izvēlējās uz vietas atvadīties no sava ceļabiedra, lai, ilgojoties pēc avota, dotos atpakaļ. Viņi, kas bija bijuši ciešanu biedri, šķīrās. Kamēr viens turpināja ceļu, iedvesmots ticībā savam mērķim, otrs, domājot, ka varētu iet bojā tuksnesī, ar nāves apsēstību sirdī skrēja uz avotu.
32. Beidzot viņš ieradās elpojot smagi un izsmelts. Bet apmierināts viņš dzēra līdz sātam, aizmirstot biedru, kuru bija atstājis vienu, un arī pilsētu, no kuras bija atteicies, un nolēma turpmāk dzīvot tuksnesī.

33. Pagāja neilgs laiks, kad netālu garām brauca karavāna, kurā bija izsmelti un izslāpuši vīrieši un sievietes. Viņi kāri tuvojās, lai dzertu no šī avota ūdens.
34. Bet pēkšņi viņi ieraudzīja vīrieti, kurš aizliedza viņiem dzert un atpūsties, ja viņi nemaksās par šiem labumiem. Tas bija jaunais ceļotājs, kurš bija pārņēmis oāzi un pasludinājis sevi par tuksneša valdnieku.
35. Tie cilvēki viņu skumji uzklausīja, jo viņi bija nabagi un nevarēja nopirkt to dārgo dārgumu, kas remdētu viņu slāpes. Beidzot viņi atdeva to mazumiņu, kas viņiem bija līdzi, nopirka nedaudz ūdens, lai remdētu dedzinošās slāpes, un turpināja ceļu.
36. Drīz šis cilvēks no valdnieka kļuva par karali, jo ne vienmēr tur garām gāja nabagi; tur bija arī varenie, kas varēja atdot veselu bagātību par glāzi ūdens.
37. Šis vīrs vairs neatcerējās pilsētu aiz tuksneša, un vēl jo mazāk brālīgo ceļabiedru, kurš viņu nesa uz pleciem un pasargāja no nāves tajā tuksnesī.
38. Kādu dienu viņš ieraudzīja nākam karavānu, kas mērķtiecīgi virzījās uz lielpilsētu. Taču ar izbrīnu viņš novēroja, ka tie vīrieši, sievietes un bērni soļoja pilni spēka un prieka, dziedot slavinājuma dziesmu.
39. Vīrietis nesaprata, ko redz, un viņa pārsteigums kļuva vēl lielāks, kad viņš ieraudzīja, ka karavānas priekšgalā gāja tas, kurš bija bijis viņa ceļabiedrs.
40. Karavāna apstājās pie oāzes, kamēr abi vīrieši stāvēja viens pret otru un pārsteigti skatījās viens uz otru. Beidzot oāzes iedzīvotājs jautāja tam, kurš bija bijis viņa ceļabiedrs: „Pasaki man, kā tas ir iespējams, ka ir cilvēki, kuri šķērso šo tuksnesi, nejūtot slāpes vai nogurumu?”
41. Viņš to darīja, jo savā sirdī domāja par to, kas ar viņu notiks no tās dienas, kad vairs neviens nenāks pie viņa lūgt ūdeni vai pajumti.
42. Labais ceļotājs sacīja savam ceļabiedram: „Es nonācu lielajā pilsētā, bet ne viens pats. Ceļā es satiku slimus, izslāpušus, apmaldījušos, izsmeltus cilvēkus, un visiem viņiem es devu jaunu drosmi ar ticību, kas mani iedvesmo, un tā mēs nonācām no oāzes uz oāzi, līdz kādu dienu nonācām pie lielās pilsētas vārtiem.
43. Tur mani izsauca pie šīs valstības valdnieka, kurš, redzot, ka es pazīstu tuksnesi un man ir žēl ceļotāju, man uzticēja uzdevumu atgriezties, lai būtu ceļotāju gids un padomdevējs šajā mokošajā tuksneša šķērsošanā.
44. Un šeit tu redzi mani, kā es tieši tagad vadu vēl vienu karavānu, kuru man jāatved uz lielpilsētu. — Un tu? Ko tu šeit dari?” viņš jautāja tam, kurš bija palicis oāzē. — Tas klusēja, sajūsmā.
45. Tad labais ceļotājs sacīja viņam: „Es zinu, ka tu esi piesavinājies šo oāzi, ka tu pārdod ūdeni un prasi naudu par ēnu. Šīs lietas nepieder tev, tās ir dievišķa spēka novietotas

tuksnesī, lai tās izmantotu tas, kam tās būtu vajadzīgas.
46. Redzi šos cilvēku pūļus? Viņiem nav vajadzīga oāze, jo viņi nejūt slāpes un nekļūst noguruši. Pietiek ar to, ka es viņiem nododu vēstījumu, ko lielās pilsētas Kungs sūta caur mani, un jau viņi dodas ceļā un katrā solī atrod jaunu spēku, pateicoties augstajam mērķim, kas viņiem ir: sasniegt to valstību.
47. Atstāj avotu izslāpušajiem, lai viņi pie tā atrastu atspirdzinājumu, un lai tie, kas cieš no tuksneša grūtībām, remdētu savu slāpes.
48. Tavs lepnums un egoisms tevi ir apmācis. Bet kāda tev no tā labuma, ka esi šīs mazās oāzes kungs, ja tu dzīvo šajā tuksnesī un esi sevi atņēmis iespēju iepazīt to lielpilsētu, uz kuru mēs kopā devāmies? Vai tu jau esi aizmirsis to augsto mērķi, kas mums abiem bija?"
49. Kad vīrs noklausījās savu uzticīgo un nesavtīgo ceļabiedru, kas klusēja, viņš izplūda asarās, jo sajuta nožēlu par saviem pārkāpumiem. Viņš norāva no sevis viltus greznos tērpus un devās uz sākumpunktu, kas atradās tur, kur sākās tuksnesis, lai dotos pa ceļu, kas viņu aizvestu uz lielpilsētu. Bet tagad viņš devās ceļā, apgaismots ar jaunu gaismu – ticības un mīlestības pret saviem līdzcilvēkiem gaismu. Parabolas beigas
50. Es esmu Lielās pilsētas Kungs, un Elija ir mans līdzības vecais vīrs. Viņš ir „balss, kas sauc tuksnesī", viņš ir tas, kurš atkal parādās jūsu vidū, piepildot atklāsmi, ko Es jums devu uz Taboras kalna. Viņš ir tas, kurš „Trešajā laikmetā" ved jūs uz Lielo pilsētu, kur Es jūs gaidu, lai dotu jums manas mīlestības mūžīgo atalgojumu.
51. Sekojiet Elija, o mīļā tauta, un viss mainīsies jūsu dzīvē, jūsu dievkalpošanā un jūsu ideālos; viss tiks pārveidots.
52. Vai jūs ticējāt, ka jūsu nepilnīgā reliģijas praktizēšana pastāvēs mūžīgi? — Nē, mani mācekļi. Rīt, kad jūsu gars ieraudzīs Lielo pilsētu pie horizonta, tas teiks tāpat kā savs Kungs: „Mana valstība nav no šīs pasaules." (28, 18-40)

Pravietojums par karaļa dāsnumu

53. Reiz dzīvoja karalis, kurš, apjozts ar saviem pavalstniekiem, svinēja uzvaru, ko viņš bija guvis pār sacēlušos tautu, kura kļuva par viņa vasali.
54. Karalis un viņa ļaudis dziedāja uzvaras himnu. Tad karalis sacīja savai tautai: „Mana rokas spēks ir uzvarējis un ir paplašinājis manu valsti; tomēr es mīlēšu uzvarētos tāpat kā jūs, es viņiem došu laukus savos īpašumos, lai viņi audzētu vīnogulājus, un tā ir mana griba, lai jūs viņus mīlētu tāpat, kā es viņus mīlu."
55. Laiks pagāja, un starp to tautu, kas bija iekarota ar šā karaļa mīlestību un taisnīgumu, parādījās vīrs, kurš sacēlās pret savu kungu un mēģināja viņu nogalināt miegā, taču tikai ievainoja.

56. Ņemot vērā savu noziegumu, šis vīrs, pilns bailēm, aizbēga, lai paslēptos visdziļākajos mežos, kamēr karalis sūdzējās par sava padotā nepateicību un prombūtni, jo viņa sirds to ļoti mīlēja.
57. Bēgšanas laikā šo vīrieti sagūstīja kāda karalim naidīga tauta, un, kad viņu apsūdzēja par to, ka viņš esot tā valdnieka pavalstnieks, kura varu viņi neatzina, viņš, izbiedēts, no visas sirds sauca, ka esot bēglis, jo tikko esot nogalinājis karali. Taču viņam neticēja un notiesāja viņu uz nāvi uz sārta, iepriekš viņu mocījuši.
58. Kad viņš jau asiņoja un viņu gatavojās iemest ugunī, notika tā, ka garām gāja karalis ar saviem kalpiem, kuri meklēja nemiernieku, un, redzot, kas šeit notiek, valdnieks pacēla roku un sacīja saviem kalpiem: "Ko jūs tur darāt, nemiernieki?" Un, dzirdot karaļa majestātisko un pavēlošo balsi, nemiernieki nometās viņam pie kājām.
59. Nepateicīgais pavalstnieks, kurš joprojām gulēja važās pie uguns un gaidīja tikai sprieduma izpildi, bija pārsteigts un satraukts, redzot, ka karalis nav miris un ka viņš soli pa solim tuvinās viņam un atraisīja viņu.
60. Viņš aizveda viņu prom no uguns un apkopēja viņa brūces. Tad viņš deva viņam dzert vīnu, apģērba viņu jaunā baltā tērpā, un, noskūpstījis viņu uz pieres, sacīja viņam: "Mans pavalstniek, kāpēc tu bēgi no manis? Kāpēc tu mani ievainoji? Neatbildi man ar vārdiem, es tikai gribu, lai tu zini, ka es tevi mīlu, un es tev tagad saku: nāc un seko man."
61. Tauta, kas bija lieciniece šīm žēlsirdības ainām, pārsteigta un iekšēji pārveidota, sauca: „Osanna, Osanna!" Tie atzina sevi par šā karaļa paklausīgiem vasāļiem un saņēma tikai labumu no sava Kunga, un pavalstnieks, kurš reiz sacēlās, pārņemts no sava karaļa tik lielās mīlestības, nolēma atlīdzināt šos bezgalīgās mīlestības pierādījumus, mūžīgi mīlot un godājot savu Kungu, pārņemts no Viņa tik pilnīgās rīcības.
Pravietojuma beigas
62. Redzi, tauta, cik skaidrs ir Mans vārds! Bet cilvēki cīnās pret Mani un zaudē draudzību ar Mani.
63. Kādu ļaunumu Es esmu nodarījis cilvēkiem? Kādu kaitējumu viņiem rada mana mācība un mans likums?
64. Ziniet: cik vien bieži jūs Mani aizvainojat, katru reizi jums tiks piedots. Bet tad jums ir pienākums piedot arī saviem ienaidniekiem, kad vien viņi jūs aizvaino.
65. Es jūs mīlu, un, ja jūs attālināties no Manis par vienu soli, Es daru to pašu, lai tuvinātos jums. Ja jūs aizslēgsiet Man savas svētnīcas durvis, Es klauvēšu pie tām, līdz jūs atvērsiet un Es varēšu ienākt. (100, 61-70)

Svētības un svētījumi

66. Svētīgs tas, kurš pacietīgi panes savas ciešanas, jo tieši savā lēnprātībā viņš atradīs spēku, lai

turpinātu nest savu krustu savā attīstības ceļā.

67. Svētīgs tas, kurš pazemību paciet ar pazemību un spēj piedot tiem, kuri viņu aizvainojuši, jo Es viņu attaisnošu. Bet bēdas tiem, kuri tiesā savu līdzcilvēku darbus, jo viņi paši tiks tiesāti!

68. Svētīgs tas, kurš pilda likuma pirmo bausli un mīl Mani vairāk nekā visu radīto.

69. Svētīts tas, kurš ļauj Man spriest par savu taisnīgo vai netaisnīgo lietu. (44, 52-55)

70. Laimīgs tas, kurš pazemojas uz zemes, jo Es viņam piedošu. Laimīgs tas, kurš tiek apmelots, jo Es liecināšu par viņa nevainību. Laimīgs tas, kurš liecina par Mani, jo Es viņu svētīšu. Un to, kurš tiek nepareizi novērtēts, jo praktizē Manu mācību, Es atzīšu. (8, 30)

71. Laimīgi tie, kas krīt un atkal ceļas, kas raud un svētī Mani, kas, saviem brāļiem ievainoti, paļaujas uz Mani savas sirds dziļumos. Šie mazie un skumjie, izsmietie, bet lēnprātīgie un tādēļ garā stiprie patiesībā ir mani mācekļi. (22, 30)

72. Svētīgs tas, kurš svētī sava Kunga gribu, svētīgs tas, kurš svētī savas ciešanas, jo zina, ka tās nomazgās viņa kauna traipus. Jo tas dod stingrību saviem soļiem, lai uzkāptu Garīgajā Kalnā. (308, 10)

73. Visi gaida jaunas dienas gaismu, miera rītausmu, kurai jābūt labākas laikmeta sākumam. Apspiestie gaida savas atbrīvošanas dienu, slimie cer uz zāles, kas viņiem atgriezīs veselību, spēku un dzīvesprieku.

74. Laimīgi tie, kas prot gaidīt līdz pēdējam brīdim, jo viņiem ar procentiem tiks atgriezts tas, ko viņi zaudējuši. Es svētīju šo gaidīšanu, jo tā ir liecība par ticību Man. (286, 59-60)

75. Laimīgi ir uzticīgie, svētīti tie, kas paliek stingri līdz savu pārbaudījumu beigām. Svētīti ir tie, kas nav izšķērdējuši spēku, ko viņiem dod mana mācība, jo viņi nākamajos rūgtuma laikos pārvarēs dzīves likteņa pavērsienus ar spēku un gaismu. (311, 10)

76. Svētīti tie, kas svētī Mani uz Radības altāra un pazemīgi pieņem savu pārkāpumu sekas, neattiecinot tās uz dievišķiem sodiem.

77. Svētīti tie, kas prot paklausīt manai gribai un pazemīgi pieņem savus pārbaudījumus. Viņi visi mīlēs Mani. (325, 7-8)

Iedrošinājumi augšupvērstai attīstībai

78. Svētīti tie, kuri ar pazemību un ticību lūdz Man par savas dvēseles pacelšanos, jo viņi saņems to, ko lūdz no sava Tēva.

79. Svētīti tie, kas prot gaidīt, jo mana žēlīgā palīdzība nonāks viņu rokās piemērotā brīdī.

80. Mācieties lūgt un arī gaidīt — zinot, ka nekas neizslīd garām manai mīlestības gribai. Uzticieties tam, ka mana griba izpaužas katrā jūsu vajadzībā un katrā jūsu pārbaudījumā. (35, 1-3)

81. Svētīti tie, kas sapņo par miera un harmonijas paradīzi.

82. Laimīgi tie, kuri nicina un ar vienaldzību raugās uz sīkumiem, iedomību un kaislībām, kas cilvēkam nedod nekā laba un vēl mazāk viņa dvēselei.
83. Svētīti tie, kuri ir atbrīvojušies no fanātiskajām kulta darbībām, kas neved pie nekā, un ir atteikušies no vecajām un kļūdainajām ticības priekšstatām, lai aptvertu absolūto, kailo un tīro patiesību.
84. Es svētīju tos, kuri noraida ārējo, lai tā vietā nodotos garīgai kontemplācijai, mīlestībai un iekšējam mieram, jo viņi arvien vairāk saprot, ka pasaule nedod mieru, ka jūs to varat atrast sevī.
85. Svētīti tie starp jums, kurus patiesība nav nobiedējusi un kuri par to nav sašutuši, jo patiesi, Es jums saku, gaisma kā ūdenskritums krītīs uz jūsu dvēseli, lai uz visiem laikiem apmierinātu jūsu alkas pēc gaismas. (263, 2-6)
86. Laimīgs ir tas, kurš uzklausa manas mācības, tās pieņem par savām un ievēro, jo viņš sapratīs, kā dzīvot šajā pasaulē, sapratīs, kā atdalīties no pasaules, un, kad pienāks viņa stunda, augšāmcelsies mūžībā.
87. Svētīgs ir tas, kurš iedziļinās manā vārdā, jo viņš ir iemācījies saprast sāpju iemeslu, atlīdzināšanas un izpirkšanas jēgu, un tā vietā, lai izmisumā vai zaimojot, ar ko viņš tikai palielinātu savas mokas, viņš ceļas pilns ticības un cerības, lai cīnītos, lai viņa parādu nasta katru dienu kļūtu vieglāka un viņa ciešanu kauss mazāk rūgts.
88. Prieks un miers pieder ticīgajiem — tiem, kuri piekrīt Tēva gribai. (283, 45-47)
89. Jūsu attīstība vai garīgā izaugsme ļaus jums atklāt manu patiesību un sajust manu dievišķo klātbūtni — gan garīgajā pasaulē, gan katrā manā darbā. Tad es jums teikšu: „Laimīgi tie, kas spēj mani atpazīt visur, jo tieši viņi ir tie, kas mani patiesi mīl. Laimīgi tie, kas spēj sajust Mani ar dvēseli un pat ar ķermeni, jo tieši viņi ir piešķīruši visai savai būtībai jūtīgumu, tie ir patiesi garīgi attīstījušies.” (305, 61-62)
90. Jūs zināt, ka Es no Sava „Augstā Troņa” apklāju Visumu ar Savu mieru un Svētībām.
91. Viss ir svētīts no Manis katrā stundā, katrā mirklī.
92. No Manis nenāk un nekad nenāks nekāds lāsts vai pazudināšana maniem bērniem. Tāpēc Es, neredzot taisnos vai grēciniekus, lieku uz visiem nolaisties savam svētībai, savam mīlestības skūpstam un savam mieram. (319, 49-50)

MANS MIERS BŪT AR JŪS

Dieva aicinājums

Aicinājums šī laika cilvēkiem:

"Cilvēki, cilvēki, celieties, laiks steidzas, un, ja jūs to neizdarīsiet šajā 'dienā', jūs vairs neatsāksiet šo

zemes dzīvi. Vai jūs gribat turpināt gulēt, neraugoties uz manu vēstījumu? Vai jūs gribat, lai jūs pamodina miesas nāve — ar jūsu bezmatērijas dvēseles nožēlas iznīcinošo uguni? Esiet patiesi, iedomājieties sevi garīgajā dzīvē, patiesības priekšā, kur nekas nevar attaisnot jūsu materiālismu, kur jūs patiesi redzat sevi lupatās — aptraipītās, netīrās un saplēstās — kuras jūsu dvēsele valkās kā apģērbu. Patiesi, Es jums saku, tur, redzot savu nožēlojamo stāvokli un izjūtot tik lielu kaunu, jūs sajutīsiet neizmērojamu vēlmi nomazgāties dziļākās nožēlas ūdenī, jo jūs zināt, ka uz Gara svētkiem jūs varat doties tikai tīri. Paskatieties aiz cilvēciskā egoisma ar visiem tā trūkumiem, kas pašlaik ir jūsu lepnums, jūsu gandarījums, un sakiet Man, vai esat izjutuši cilvēku sāpes, vai jūsu sirdīs atbalsojas sieviešu raudas vai bērnu asaras. Tātad sakiet Man: kas jūs esat bijuši cilvēkiem? Vai jūs viņiem esat bijuši dzīvība?" (228, 62-63)

Aicinājums intelektuāļiem:

"Nāciet pie Manis, jūs, intelektuāļi, kas esat apnicis nāvei un sirdī vīlušies. Nāciet pie Manis, jūs, kas esat apmulsuši un vietā mīlēt esat ienīduši. Es jums došu mieru un likšu saprast, ka gars, kas paklausa maniem baušļiem, nekad nenogurst. Es jūs ievadīšu zinātnē, kas nekad nesajauc prātu." (282, 54)

Aicinājums nomocītajiem un apgrūtinātajiem:

"Nāciet pie Manis, jūs, skumjie, vientuļie un slimi cilvēki. Jūs, kas velkat līdzi grēka ķēdes, jūs, pazemotie, kas izsalkuši un izslāpuši pēc taisnības, palieciet pie Manis; Manā klātbūtnē daudzi no jūsu ļaunumiem pazudīs, un jūs sajutīsiet, ka jūsu nasta kļūst vieglāka. Ja jūs vēlaties iegūt Garu dāvanas, Es tās jums piešķiršu; ja jūs lūgsiet Mani par zemes labumiem, lai tos labi izmantotu, Es tos jums arī došu, jo jūsu lūgums ir cēls un taisnīgs. Tad jūs kļūsiet par labiem pārvaldniekiem, un Es jums piešķiršu šo labumu pieaugumu, lai jūs ļautu saviem līdzcilvēkiem tajos piedalīties." (144, 80-81)

Aicinājums Garīgajam Izraēlam:

"Izraēla, kļūsti par cilvēces vadoni, dod tai šo mūžīgās dzīvības maizi, parādi tai šo garīgo darbu, lai dažādās reliģijas garīgi attīstītos manā mācībā un tādējādi Dieva valstība nāktu pie visiem cilvēkiem." (249, 66)

„Klausies Mani, mīļais Izraēl! Atveriet savas garīgās acis un skatieties sava Tēva godību. Dzirdiet Manu balsi caur savu sirdsapziņu, klausieties ar savām garīgajām ausīm debesu melodijas, lai jūsu sirds un gars priecātos, lai jūs justu mieru; jo Es esmu miers un aicinu jūs dzīvot tajā. Es atklāju jums mīlestību, ko esmu jūtis pret cilvēci visos laikos — iemeslu, kāpēc Jēzus „Otrā laikmetā" izlēja savu dārgāko

asinis, lai atbrīvotu jūs no grēka, iemācītu jums mīlestību un iepotētu jūsu garam un sirdīm patieso mācību.” (283, 71)

"Vēršiet savus skatus uz Mani, ja esat apmaldījušies; esiet šodien pie Manis. Paceliet savas domas pie Manis un runājiet ar Mani, kā bērns runā ar savu tēvu, kā uzticīgi runā ar draugu." (280, 31)

„Pārveidojieties saskaņā ar manu mācību, sajūtieties kā jauni cilvēki, praktizējiet manas tikumus, tad jūsu dvēselē kļūs arvien gaišāks, un Kristus atklāsies jūsu ceļā.” (228, 60)

"Tauta, ejiet pie cilvēkiem, runājiet ar viņiem tā, kā Kristus runāja ar jums — ar to pašu līdzjūtību, ar to pašu noteiktību un cerību. Ļaujiet viņiem saprast, ka pastāv ceļi uz augšupvērstu attīstību, kas sniedz lielāku gandarījumu nekā tie, ko sniedz materiālās lietas. Ļaujiet viņiem saprast, ka pastāv tāda ticība, kas ļauj ticēt un cerēt pāri redzamajam un taustāmajam. Sakiet viņiem, ka viņu dvēsele dzīvos mūžīgi un ka tādēļ viņiem jāgatavojas, lai varētu piedalīties šajā mūžīgajā laimē.” (359, 94-95)

Literatūra

Reichl Verlag, D-56329 St. Goar, Tālr.: +49 (0)6741 1720
„Patiesās dzīves grāmata", I, II, III, IV, V, VI sējums
Trešais Testaments (arī spāņu, angļu un franču valodā)
Dievišķās atklāsmes no Meksikas (īss ievads)
Dievišķās atklāsmes par dzīves jautājumiem
Pravietojumi par Trešo laiku

Grāmatu izdevniecība „Buchdienst zum Leben", Manfred Bäse, Kirchweg 5, D-88521 Ertingen
Tālr.: +49 (0)7371 929 66 42, e-pasts:manfredbaese@gmx.de

Dievišķā mīlestība, mūsu dzīves un visas būtības sākums, būtība un mērķis
El Amor Divino – mūsu dzīves un visa esamības avots, būtība un mērķis
Patiesās dzīves grāmata, VII, VIII, IX, X, XI sējums

Trešais Testaments
Unicon fonds, D-88709 Meersburg
Tālr.: +49 (0)7532 808162, e-pasts: info@unicon-stiftung.de
Ievads grāmatā „Patiesās dzīves grāmata" (bez maksas)

Asociación de Estudios Espirituales Vida Verdadera A.C.
Orinoco N° 54 Interior 5, Col. Zacahuitzco, 03550 Mehiko, D.F.
„Patiesās dzīves grāmata", I–XII sējums
Trešais Testaments
un citas grāmatas par šīm Meksikas Dievišķajām atklāsmēm

Tīmekļa vietnes
www.reichl-verlag.de
www.das-dritte-testament.com (spāņu, vācu, angļu, franču valodā)
www.unicon-stiftung.de
www.drittes-testament.de
www.drittetestament.wordpress.com (daudzvalodīga)
www.tercera-era.net (spāņu valodā)
www.144000.net (daudzvalodīgs)
www.dritte-zeit.net